

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

Mục Lục

Mục Lục

- Chương 1: Nỗi Chờ Mong Ở Tả Ngạn
- Chương 2: Một CƠn Mộng Quá Dài
- Chương 3: Tượng Quan Âm Đứt Cổ Tặng Cho Diệp Linh
- Chương 4: Cổ Nhân Trở Về
- Chương 5: Ánh Trăng Sơn Cước Năm Nào Của Hướng Viễn
- Chương 6: Bí Mật Của Trâu Quân
- Chương 7: Không Ai Có Quyền Lựa Chọn
- Chương 8: Lăn Đầu Vào Diệp Gia
- Chương 9: Trùng Phùng Tức Là Ly Biệt
- Chương 10: Tâm Sự Trưởng Thành
- Chương 11: Niềm Vui Dễ Vỡ
- Chương 12: Tàn Nhẫn Hay Ngây Thơ
- Chương 13: Hướng Dao Đau Không?
- Chương 14: Bà Chủ “Tả Ngạn”
- Chương 15: Diệp Quân – Chàng Trai “Thân Mềm”
- Chương 16: Diệp Gia Dậy CƠn Sóng Ngầm
- Chương 17: Chiếc Bình Quý Của Vua Solomon
- Chương 18: Diệp Thị Giang Nguyên
- Chương 19: Hướng Viễn Đã Đi Một Nước Cờ Hiểm
- Chương 20: Trận Thăng Đầu Tiên
- Chương 21: Một Cuộc Khuyên Giải Thất Bại
- Chương 22: Giang Nguyên Liều Mờ Hoa Tỏ
- Chương 23: Anh Hát Còn Tôi Biểu Diễn
- Chương 24: Diệp Gia Là Một Vũng Bùn Không Thể Nhìn Thấy
- Chương 25: Dục Vọng Bị Phong Ấn
- Chương 26: Ân Nghĩa Là Một Sợi Dây
- Chương 27: Hẹn Ước Ánh Trăng
- Chương 28: Mưa To Gân Đến
- Chương 29: Gả Cho Một Giác Mơ
- Chương 30: Ai Có Thể Nắm Bắt Ánh Trăng
- Chương 31: Romeo Và Juliette
- Chương 32: Người Cầm Đầu Lại Là Đấng Tuấn

Chương 33: Cơ Hội Tàn Nhẫn
Chương 34: Không Phá Cái Cũ, Giang Nguyên Sẽ Không Xây Được Cái Mới
Chương 35: Một Lên Thiên Đường Một Xuống Địa Ngục
Chương 36: Dạ Hội
Chương 37: Hường Viễn Gặp Phải Sự Cố Kinh Hoàng
Chương 38: Vợ Chồng Bỏ Khuyết
Chương 39: Ai Nợ Tâm Sự Của Ai
Chương 40: Một Trái Tim Đã Bay Mất
Chương 41: "Trường Thọ Bình An" Trùng Hợp
Chương 42: Rốt Cuộc Ai Đã Thay Đổi?
Chương 43: Giang Nguyên Rơi Từ Cao Xuống
Chương 44: Tàn Cuộc Ất Phải Có Người Thu Dọn
Chương 45: Khảo Nghiệm Đặc Biệt Của Mạc Gia
Chương 46: Cái Chết Có Thể Chiến Thắng Tất Cả
Chương 47: Già Đi Trong Hồi Úc
Chương 48: Trái Tim Hường Viễn Vẫn Lạnh Băng Dưới Ánh Trăng
Chương 49: Mừng Cuộc Đời Bất Lực
Chương 50: Bàn Tay Đen Ẩn Hình
Chương 51: Ác Mộng Vô Biên
Chương 52: Hung Thủ Lộ Diện
Chương 53: Để Bí Mật Chìm Xuống Đáy Biển
Chương 54: Mộng Tỉnh Hoang Lạnh
Chương 55: Lá Bài Cuối Của Trần Kiệt
Chương 56: Diệp Quân Là Ánh Ban Mai Bên Minh Ư?
Chương 57: Tất Cả Đều Là Âm Ảnh
Chương 58: Báo Ứng Đã Đến
Chương 59: Kết Cục Đào Vong
Chương 60: Chị Em Vĩnh Biệt
Chương 61: Vận Mệnh Đùa Cợt Với Diệp Quân
Chương 62: Chúng Ta Có Thể Đi Xem Mặt Trời Mọc Không?

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nỗi Chờ Mong Ở Tạ Ngạn

Hương Viễn cũng phải thừa nhận rằng trái tim mình đa phần thuộc về phía bờ phải. Tất nhiên, không phải ai cũng biết được rằng, ở một nơi nhỏ bé phía bờ trái, cô đã từng đánh mất một thứ mình yêu quý và trân trọng nhất.

Bờ trái ở đâu? Tại sao nó lại được gọi là bờ trái?

Chương Việt bảo, trong trái tim mỗi người đều có một dòng sông ghềnh lại ở đó, nó phân trái tim chúng ta thành hai bờ: bờ trái mềm yếu, bờ phải lạnh lùng; bờ trái cảm tính, bờ phải lý trí. Bờ trái chứa đựng những dục vọng, ước mơ, đấu tranh và tất cả những hỷ nộ ái ố của chúng ta, còn bờ phải có những vết tích nóng bỏng của đủ mọi loại quy tắc trên thế gian in vào tim chúng ta - bờ trái là giấc mộng, còn bờ phải là cuộc sống.

Chương Việt nhìn mấy bóng đèn neon trong casino mà cô sở hữu rồi cười với Hương Viễn: “Tớ vẫn thích Tạ Ngạn của mình nên ở đây suốt, còn cậu thì lại khác”.

Hương Viễn cười cười, chỉ uống một ngụm nước mà không giải thích gì. Chương Việt là một trong số ít những người bạn thân của cô, dù không phải là bạn tri kỷ nhưng vẫn rất hiểu cô.

Hương Viễn từng nói một câu với các nhân viên của mình rằng: “Tôi không có ước mơ, chỉ có kế hoạch”. Kết quả là câu nói này đã được truyền tụng rộng rãi đến mức người trong nghề ai cũng biết. Mọi người đều rõ, Hương Viễn của công ty Giang Nguyên là một người thực tế đến không thể thực tế hơn, cách đối nhân xử thế của cô có mục đích rất rõ ràng, cách làm cũng thẳng thắn trực tiếp. Nhưng không thể phủ nhận rằng, cách làm việc của cô thường có hiệu quả nhất, thế nên cô mới có thể đưa Giang Nguyên ra khỏi vực thẳm, mở ra một chân trời mới như ngày hôm nay. Nếu bắt buộc phải nói theo cách của Chương Việt, vạch rõ hai bờ như thế thì Hương Viễn cũng phải thừa nhận rằng, trái tim mình đa phần thuộc về phía bờ phải. Tất nhiên, không ai biết được rằng, ở một góc nhỏ bé phía bờ trái, cô đã từng đánh mất một thứ mình yêu quý và trân trọng nhất.

Thấy chiếc cốc thủy tinh đặt trước mặt Hương Viễn đã vơi quá nửa, bà chủ Chương Việt đích thân thêm nước cho cô. Đa số khách đến “Tả Ngạn” đều muốn say sưa một phen nhưng Hương Viễn lần nào cũng chỉ uống nước - nói rõ hơn đó là nước lọc cho thêm đường, cứ năm trăm mililít nước sẽ cho thêm một thìa đường là cách uống cô ưa thích nhất. Chương Việt không hề thấy điều này có gì kỳ quặc, mỗi người thích một thứ hoặc ghét một điều gì đó đều có lý do riêng của mình. Cô đã từng nhìn thấy những điều còn kỳ quặc hơn, có người tin rằng uống nước tiểu vừa thải ra của mình có thể giữ được tuổi thanh xuân, có người đến “Tả Ngạn” đòi uống máu chim họa my... Cô chỉ không rõ tại sao ngày nào Hương Viễn cũng uống một loại nước đường như thế mà lại không có dấu hiệu phát phì. Lúc này, cô có thể thấy rõ xương quai xanh dưới cổ chiếc áo bằng lụa màu trắng đang mở ra của Hương Viễn.

“Nhìn tớ làm gì thế?” Hương Viễn nhìn theo ánh mắt của Chương Việt rồi cười phá lên. Lúc cô cười, đôi mắt một mí cong lên như vàng trắng non.

Chương Việt nói: “Sao cậu lại gầy thế nhỉ?”.

Hương Viễn sờ hõm xương cổ mình, nói với vẻ nửa đùa nửa thật: “Thì tớ đã nói là cố gắng làm việc mới có tư cách thổ huyết mà? Gãy là cái giá phải trả cho sự phấn đấu”.

“Nhưng cậu phấn đấu quá rồi đấy, có cần thiết phải ép mình ra nông nổi này không?” Chương Việt nhớ đến một số chuyện, thờ dài nói tiếp: “Diệp Khiên Trạch vẫn không có chút tin tức nào à?”.

Chương Việt là người thông minh, vừa nói ra câu này đã bắt đầu hồi hận. Tuy chồng của Hương Viễn cũng chính là Tổng giám đốc tiền nhiệm của công ty Giang Nguyên - Diệp Khiên Trạch - đã mất tích hơn bốn năm là chuyện ai trong thành phố G cũng biết nhưng dù gì đó cũng là chuyện riêng tư của người ta, cô không nên rạch vào vết thương lòng này mới phải.

Nhìn vẻ mặt hồi lỗi của Chương Việt, Hương Viễn lại tỏ ra thản nhiên, cô bình tĩnh lắc đầu: “Tin tức thì nhiều nhưng chẳng có cái nào hữu ích cả”.

Nghe nói hơn bốn năm về trước, Diệp Khiên Trạch lên tàu ra biển câu cá - đó là thói quen nhiều năm nay của anh - nhưng lần đó đã một đi không trở lại. Đêm ấy, nhà họ Diệp nhận được cú điện thoại của bọn bắt cóc, điều kỳ lạ là, mặc cho nhà họ Diệp tỏ ý muốn bỏ ra khoản tiền chuộc nhưng sau đó bọn bắt cóc lại không liên lạc thêm lần nào nữa. Cảnh sát sau khi nhập cuộc điều tra cũng đã dò hỏi khắp nơi nhưng chẳng thu hoạch được gì. Tổng giám đốc Diệp Khiên Trạch của Công ty trách nhiệm hữu hạn vật liệu kiến trúc Giang Nguyên - nhà cung cấp vật liệu xây dựng nổi tiếng của thành phố G - đã biến mất trên biển cả mênh mông cùng với con tàu và bọn bắt cóc cho đến nay vẫn không rõ tung tích. Chuyện này đã trở thành tin tức nóng bỏng nhất mà các báo đài của thành phố đồng loạt đưa tin. Sau một khoảng thời gian sôi sục, vẫn còn vô số những lời đồn đại về việc này. Người nói kiểu nào cũng có, người thì bảo Diệp Khiên Trạch đã bị giết chết; cũng có kẻ lại nói do lúc ấy Giang Nguyên đầu tư thất thoát, Diệp Khiên Trạch không gánh vác nổi trách nhiệm nên mới nhảy xuống biển tự vẫn. Một số người nhiều chuyện còn nắm bắt thời cơ để sáng tác ra những

câu chuyện vô cùng ly kỳ, chẳng hạn như Tổng giám đốc Giang Nguyên bỏ nhà cửa, địa vị cao chạy xa bay vì tình yêu. Quá quái hơn là, còn có người bàn tán con dâu nhà họ Diệp xuất thân bần hàn đã ra tay quá tàn nhẫn, không cam chịu làm trợ lý cho chồng, do đó đã tự tạo ra một nghi án bắt cóc, giết người đoạt quyền. Vì thế phía cảnh sát đã nhiều lần tìm Hương Viễn, yêu cầu “giúp đỡ điều tra”, kết quả đương nhiên là không có chứng cứ gì.

Trên thế giới này có người đóng kịch thì tất có kẻ xem kịch nhưng cho dù mọi người có nói gì đi nữa, Chương Việt cũng là bạn Hương Viễn bao năm rồi, ân oán giữa Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch đều không lọt khỏi mắt cô. Cô tin rằng Hương Viễn là một người đã quyết tâm thì không việc gì không làm được, mà đã làm thì phải tới nơi tới chốn, nhưng cho dù cô ấy đã phụ bao nhiêu người thì người duy nhất cô không thể làm thế là Diệp Khiên Trạch.

Một người phụ nữ như Hương Viễn dù không gả vào nhà họ Diệp thì cũng chẳng đến nỗi phải buồn rầu lo nghĩ, vậy nhưng suốt bao năm cô luôn đứng sau Diệp Khiên Trạch, cùng anh chung vai sát cánh, từng bước đưa một công ty cổ phần quy mô nhỏ thời cải cách nhà nước trong tay cha anh phát triển thành một nhà cung cấp nổi tiếng ở thành phố G. Người ngoài nhìn thì thấy đây là thành công của Diệp Khiên Trạch nhưng ai đã bỏ ra công sức thế nào thì người sáng suốt đều biết rõ.

Hương Viễn yêu tiền, ai cũng biết, nhưng trong tim cô còn có một người quan trọng hơn cả tiền bạc thì không ai hay?

Diệp Khiên Trạch đã bốn năm không rõ tung tích, sống chết ra sao. Người nhà họ Diệp đã bắt đầu tin rằng chuyện này lành ít dữ nhiều, chỉ có Hương Viễn là chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm anh, không chịu bỏ qua dù chỉ là một manh mối nhỏ nhất. Có những nỗi buồn và niềm đau không biểu hiện trước mặt người khác, hoàn toàn không có nghĩa là nó không tồn tại, cho dù là nữ cường nhân (người phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang) cũng có từ

“nữ” phía trước nhưng họ có mặt đến đâu cũng chỉ là một người phụ nữ. Thế nên, năm ấy khi nghe nói có người nghi ngờ việc Diệp Khiên Trạch mất tích liên quan đến Hương Viễn, Chương Việt đã từng hỏi Hương Viễn nghĩ thế nào, cô chỉ nói một câu: “Năm được chứng cứ thì tớ chịu ngồi tù, còn không thì đừng nghĩ đến chuyện điếu võ giương oai trước mặt tớ”.

Trên thực tế, người làm chủ mọi việc trong nhà họ Diệp mấy năm nay đều là Hương Viễn và không có cô cũng sẽ không có Giang Nguyên ngày hôm nay cũng là một sự thực không thể bàn cãi. Thời gian đã qua, dù một số họ hàng thân thuộc của Diệp Khiên Trạch vẫn bàn tán xì xầm sau lưng Hương Viễn nhưng không ai dám công khai khoa chân múa tay với cô?

Như để chuyển đề tài, một lúc sau, Chương Việt chỉ một bàn nào đó trong góc sảnh PUB, cười nói với Hương Viễn: “Nhìn thấy chưa, bên đó có một cậu chàng cũng đẹp trai đấy chứ.”

Hương Viễn thờ ơ nhìn sang phía đó, “Ai lại lọt vào mắt xanh của cậu rồi? Bước vào cửa này của cậu, cậu nhóc nào nhìn được một chút là cậu cũng không chịu bỏ qua.”

“Đừng nói như thế tớ đâm dăng lắm ấy, tớ thích ngắm những người có diện mạo xinh đẹp, cũng xem như là phúc lợi của bà chủ vậy thôi. Khoan nói gì đã, cậu nhóc kia đúng là quen thật, không nhớ rõ là đã gặp ở đâu rồi, cậu nhìn xem có ấn tượng gì không, biết đâu lại là con của nhà người quen nào đó thật ấy chứ.”

Hương Viễn nheo mắt lại nhìn, mắt thẩm mỹ của Chương Việt vốn rất cao, “cậu chàng cũng đẹp trai” mà Chương Việt nói tới thực ra là một chàng trai khoảng hơn hai mươi tuổi, tóc hớt ngắn, mày mắt tuấn tú, quá thực rất đẹp trai. Chỉ có điều cậu ta đang ngồi giữa sáu bảy đứa con gái đang diên cuồng gào thét kia, nhưng lại không hề có niềm vui của kẻ “gươm lặc giữa rừng hoa”, trái lại đôi lông mày đang nhăn lại, nhấp nhồm không yên, căng thẳng như con cừ non lạc vào bầy sói vậy.

Chương Việt cảm thấy khoái chí với cảnh tượng đó, còn gọi người phục vụ bên cạnh tới để châm dầu vào lửa, bảo tặng một cốc rượu cho anh chàng trẻ tuổi đẹp trai bên đó, nói là ưu đãi đặc biệt của bà chủ “Tả Ngạn”. Hường Viễn không có tâm trí nào để chơi đùa với bạn mình, bèn móc tiền trong túi ra chèn dưới đáy cốc, không nhiều không ít mà vừa vặn với tiền một bình trà.

“Ngày mai tớ còn phải dậy sớm, cậu cứ tự nhiên mà thưởng thức đi.”

Chương Việt biết tính cô nên cũng không khách sáo với số tiền cô trả, bảo phục vụ mang tiền đi, cũng không quên hỏi một câu khi Hường Viễn vừa đứng dậy: “Này, cậu vẫn chưa bảo tớ biết cậu có nhận ra không. Trí nhớ của tớ vốn rất tốt, chàng trai này chắc chắn đã gặp rồi.”

Hường Viễn “phì” một tiếng, “Người quen của cậu đều là cậu ấm cô chiêu, liệu có được một cậu nhóc như vậy không?”

Lúc cô đi về phía cổng đã mượn ánh sáng lấp lóa để xem giờ, chỉ mới hơn mười một giờ đêm, đối với thành phố không ngủ này mà nói, những cảnh đặc sắc nhất chỉ vừa mới bắt đầu, nhưng cô lại cảm thấy mệt mỏi rồi.

“Hường Viễn... Hường Viễn?”

Phía sau vẳng đến tiếng gọi cấp bách, cô không quay đầu lại mà tiến thẳng về phía trước, cho đến khi thấy có người phía sau đã tóm lấy cánh tay mình, lúc này mới quay lại với vẻ bất lực. Chàng trẻ tuổi đẹp trai mà ban nãy lọt vào mắt xanh của Chương Việt đang đứng sau lưng cô với vẻ chân chừ e ngại, lúc nhìn rõ là cô rồi, mới cười vui vẻ: “Hường Viễn, em biết là chị mà.”

Hường Viễn không nói gì, chỉ đùa vờn chùm chìa khóa xe trong tay, gương mặt nửa cười nửa không.

“Hương Viễn?” Cậu nhìn thấy dáng vẻ cô lúc này, có phần bó tay lúng túng, không tìm được lại gọi tên cô lần nữa.

Vẻ mặt Hương Viễn vẫn không chút thay đổi, lúc ấy cậu mới nhận ra, khẽ gọi một tiếng: “Chị dâu.”

Sắc mặt Hương Viễn lúc này mới dịu lại, cô hỏi: “Đang chơi vui, sao lại ra đây làm gì?”

Chàng trai lộ ra nét khổ sở: “Mấy người đó đều là đồng nghiệp trong nhóm. Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Lý, chị còn nhớ Tiểu Lý không? Cô ấy và em được phân công vào nhóm này cùng một đợt. Em đã nói là không đến, mà bọn họ cứ quấy rầy mãi, chưa làm em chết đã là may... Chị cũng đến đây chơi à? Một mình?”

“Ừ.” Hương Viễn gạt tay cậu ra khỏi cánh tay mình, “Tôi đi trước đây, cậu quay lại chơi tiếp đi nhé.”

“Em đã nói với họ là em phải đi rồi, sao còn quay lại được? Dù gì chị cũng về nhà, có thể tiện đường đưa em về được không?” Cậu nói có phần không chắc chắn lắm, liếc trộm cô một cái, bổ sung, “Em ngồi xe họ đến đây, giờ này chuyển xe cuối cũng không còn nữa, dù gì chúng ta cũng đi cùng đường, nếu không thì gọi taxi lại tốn tiền.”

Hương Viễn cuối cùng cũng cười, lắc đầu bảo: “Đi thì đi, đừng nhiều lời vô ích. Cẩn thận mấy cô gái kia lại đuổi theo, bắt cậu về lại động bàn tơ thì khốn.”

Hai người lên xe, Hương Viễn chăm chú lái, chàng trai cũng yên lặng ngồi bên ghế phụ, cả đoạn đường không ai nói gì.

Chiếc xe lại dưới một tòa nhà chung cư bên cạnh phân cực cảnh sát hình sự Thành Nam, Hương Viễn lên tiếng, “Đến rồi.”

Chàng trai gật đầu, “VẬY em lên trước đây, chị lái xe về cẩn thận nhé.”

“Ừ, tạm biệt.” Cô cũng gật đầu lại, nói ngắn gọn.

Chàng trai đã đẩy cửa ra, nhưng rồi không nhịn nổi lại đóng cửa ngồi lại vào xe, cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình đang đặt trên đùi, nói nhỏ: “Hương Viễn, em không biết vì sao những năm gần đây chị mỗi lúc một lạnh nhạt với em, có phải em đã làm chuyện gì khiến chị không vui? Nếu đúng vậy thì chị cứ nói, nếu là lỗi của em thì em sẽ sửa. Trước kia chúng ta đâu có thể này, từ khi anh cả xảy ra chuyện...”

“Đừng nói nữa!” Hương Viễn cắt lời gọn ghẽ. Cô nhận ra vẻ mặt hơi tổn thương của người ngồi cạnh, rất nhanh chóng phát hiện ra mình đã có phần xúc động quá, nên mới trầm giọng lặp lại: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, Diệp Quân.”

Tất nhiên cô biết chàng trai ngồi cạnh mình này không làm gì sai trái cả, mọi vấn đề đều là ở cô, nhưng sao cô có thể nói với Diệp Quân rằng, chỉ là vì cậu có một gương mặt đẹp trai như Diệp Khiên Trạch, khiến cho cô mỗi lần nhìn thấy cậu thì càng thấy đau lòng hơn? Cô sợ nhìn thấy cậu, giống như sợ hãi trong lòng sẽ lật lại những chuyện trước kia hết lần này đến lần khác, cứ thế mãi không thôi.

Diệp Quân dù sao vẫn rất hiểu chuyện, cậu ngừng lại một lúc rồi mới nói: “Em làm chị đau lòng à? Hương Viễn, anh cả đã không còn nữa...”

“Ai nói anh ấy không còn nữa?” Hương Viễn lạnh lẽo hỏi.

Diệp Quân cười khổ sở, “Em cũng mong rằng anh ấy vẫn còn sống, như thế chị cũng không phải vất vả nữa. Nhưng gần năm năm rồi, nếu anh ấy còn trên cõi đời này, thì tại sao lại không quay về? Em không hiểu rằng tại sao chị không chịu tin, là anh ấy sẽ không về nữa. Chị chờ đợi như vậy, ngoài việc hành hạ bản thân mình một cách vô ích ra, còn có ý nghĩa gì?”

Lúc anh ấy còn sống đã khiến chị chờ đợi mỗi mòn như thế, vẫn chưa đủ hay sao?”

Hương Viễn nghiêng người mở cửa ra cho cậu, “Diệp Quân, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Về đến nhà họ Diệp, Hương Viễn tự lấy chìa khóa ra mở cửa. Dì Dương - bà giúp việc đã phục vụ cho nhà họ Diệp mười mấy năm nay - đã xin nghỉ phép một tháng về cưới con trai. Hương Viễn luôn có thái độ “có cũng được, không có cũng chẳng sao” với sự hiện diện của bà nên cũng không có ý kiến gì, đồng ý cho bà nghỉ, muốn đi bao lâu thì đi.

Vào nhà, trước khi mở đèn, căn nhà hai tầng đen như mực nhưng Hương Viễn không sợ tối bởi cô là đứa trẻ lớn lên ở miền núi, lúc nhỏ, không biết cô đã đi qua bao nhiêu đoạn đường khuya tối đen rồi. Lúc ấy, Khiên Trạch luôn đi bên trái cô, trên đường lúc nào cũng thích làm nhảm: “Hương Viễn, sao mãi không đến nơi thế?”.

Khiên Trạch hơn Hương Viễn hai tháng, lại là con trai nhưng còn sợ bóng tối hơn cả cô. Cũng chẳng có gì là lạ, cả đám trẻ trong thôn chẳng ai to gan lớn mật như Hương Viễn, chỉ có cô mới dám đi cùng Diệp Khiên Trạch qua hai ngọn núi hoang lạnh âm u vào đêm khuya để đến khe suối câu cá. Nửa đêm là thời điểm cá dễ cắn câu nhất, đã vài lần Khiên Trạch câu được cá to đến hai tấc. Lúc nửa đêm, nếu thả câu ở khe suối, đó là thời điểm cá dễ cắn câu nhất, đã vài lần Khiên Trạch câu được cá to đến hai tấc.

Hương Viễn nhớ có một lần, họ đi mãi đi mãi, ngọn đuốc trên tay cũng dần tắt lịm, những tia lửa còn sót lại lấp lóe một lúc rồi cũng tắt ngúm giữa cơn gió núi lạnh lẽo, bốn bề bao phủ một màn đêm đen đặc tĩnh lặng như thể không bao giờ xuyên qua được. Khiên Trạch hít một hơi thật sâu, chần chừ không chịu đi, Hương Viễn kéo tay anh nói: “Sợ gì chứ? Con đường này nhắm mắt tở cũng đi được”. Cô kéo anh đi mỗi lúc một nhanh, tiếng bước chân gấp gáp che giấu sự căng thẳng trong lòng. Thực ra, cô cũng

không bình tĩnh như thế, trong núi vào ban đêm, ngoài mấy con gà rừng thỉnh thoảng nhảy vọt ra từ lùm cây còn có một số thú hoang nhỏ hung dữ nữa. Nếu những thứ này vẫn chưa thấm vào đâu thì ma rừng mà người già vẫn thường kể lại cũng đủ khiến hai đứa trẻ tầm mười tuổi này tim đập chân run.

Vòng hết con dốc phía trước, thấp thoáng có hai đốm lửa lập lòe trong bóng đêm. Ở một nơi đồng không mông quạnh thưa người thế này, ánh lửa đó còn quái dị và âm u hơn bất kỳ bóng tối nào. Tay Khiên Trạch lạnh ngắt, hai bàn tay họ nắm chặt lấy nhau, ẩm ướt và trơn tuột, không biết là mồ hôi của ai toát ra.

“Hương Viễn, đó là gì thế?”, giọng anh như tiếng thì thào bên tai.

Hương Viễn lắc đầu.

“Vậy chúng ta mau đi đi.” Lần này đến lượt Khiên Trạch kéo mạnh Hương Viễn đi về phía trước. Hương Viễn gỡ tay Khiên Trạch ra. Cô không giống anh, mỗi lần Khiên Trạch gặp phải những vấn đề không thể đối diện được, anh thường thích đi vòng để tránh còn Hương Viễn lại thích đón đầu để xem cho rõ, cho dù cô cũng sợ hãi nhưng so với nỗi lo lắng hoài nghi khi chưa biết đầu đuôi sự thể, cô càng muốn có một đáp án và kết quả rõ ràng hơn. Thế nên cô bất chấp sự ngăn cản của Khiên Trạch, cẩn thận lần mò để bước đến đó. Sau khi đi được vài bước, cô nghe thấy tiếng bước chân vội vã bám theo của Khiên Trạch.

Đến khi hai đốm lửa đó hiện ra trước mắt, hai người đã nhìn rõ cảnh vật xung quanh: thì ra đó chẳng phải là ma trời mà là có người dựng một gian thờ ngay dưới gốc đại thụ, đặt một bức tượng Quan Âm ở đó. Ánh lửa chưa được dập tắt ấy chẳng qua chỉ là ánh nến đang cháy leo lét trước gian thờ mà thôi.

Đa số người miền núi đều mê tín, họ tin rằng những gốc cây già cỗi đều có linh hồn nên cảnh dựng gian thờ dưới những gốc cây không phải là hiếm, có điều những người đi trong đêm sẽ phải giật mình một phen.

Tượng Quan Âm bằng đất nung có vẻ thô sơ, ngũ quan mờ nhạt dưới ánh nến khiến người ta không thấy vẻ từ bi mà ngược lại có đến mấy phần đáng sợ, nhìn lâu sẽ thấy rùng mình. Khiên Trạch chấp hai tay lại, vái một cái mang tính tượng trưng, còn Hường Viễn lại dùng chân đạp mạnh để dập tắt đốm lửa đó. Anh còn chưa kịp lên tiếng thì ngọn nến đã bị cô đạp xuống đồng lá khô bên dưới, nát vụn. “Giả thần giả quỷ làm tởm giật mình, ghét nhất cái thứ đồ chơi kỳ quái loạn thần này.” Nói xong, cô cẩn thận di mũi chân dập nốt tàn lửa rồi mới đi theo Khiên Trạch tiến về phía trước.

Đoạn đường sau đó, Khiên Trạch tỏ ra không vui, không cười nói với cô như lúc nãy, cô hỏi câu nào anh mới trả lời câu đó. Hường Viễn biết, anh không vui vì chuyện khi nãy. Mẹ Diệp Khiên Trạch tin Phật nên anh cũng thấy kỳ hựu và nể sợ những thứ đó nhưng Hường Viễn lại căm ghét kiểu thần bí khó đoán ấy. Những lúc như vậy, Hường Viễn đều không muốn cãi cọ với Diệp Khiên Trạch. Họ có quá nhiều điểm khác nhau, giống như anh câu được cá thì luôn muốn phóng sinh chúng, còn cô chỉ muốn đem lên thị trấn bán lấy tiền.

Lúc im lặng, quãng đường càng trở nên xa hơn. Vừa trèo lên đỉnh núi, tầng mây đen đặc bỗng nứt ra một khe hở, vàng trắng sơn cước rạng rỡ hé lộ, chiếu sáng bốn bề.

Sẽ chẳng có cái gì trong sáng bằng ánh trăng nơi vùng núi sâu thẳm, bóng tối xấu xí cũng trở nên thuần khiết lạ thường trong ánh sáng bạc ấy, tất cả như được sự tái sinh gột rửa bụi trần.

“Hường Viễn, nhìn kia, mặt trăng xuất hiện rồi”, Khiên Trạch lắc tay cô, ngửa đầu lên nhìn trời. Cô biết anh sẽ không giận ai quá lâu, lúc nào cũng thế, rất dễ dàng nhớ những thứ tốt đẹp và quên ngay những chuyện không

vui, chút niềm vui nho nhỏ cũng khiến anh vô cùng hài lòng. Với Hương Viễn mà nói, mặt trăng lúc nào cũng ở trên trời, nó xuất hiện thì có gì là lạ đâu? Nhưng khi ngắm gương mặt nhìn nghiêng hiền lành của Khiên Trạch, cô cảm thấy anh như hòa vào làm một với ánh trăng kia, cô bỗng phát hiện ra, ánh trăng này quả thực đẹp để biết bao...

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Một Cơ Mộng Quá Dài

Mất đi quá nhiều rồi cũng sẽ quen nhưng Hương Viễn bỗng thấy vô cùng sợ thói quen ấy. Cô sợ lỗ hổng trong tim mình. Phải dùng thứ gì mới có thể lấp đầy được nó đây?

Ở thành phố này, Hương Viễn cũng không biết đã bao lâu rồi mình không nhìn thấy mặt trăng. Cho dù có nhìn thấy đi chăng nữa thì nó cũng đã bị ám đạm, nhợt nhạt dưới ánh đèn neon. Cô bám vào tay vịn cầu thang trơn tuột lạnh lẽo, bước từng bước lên lầu, không hiểu vì sao hôm nay cô chìm vào hồi ức quá dễ dàng. Có lẽ hôm nay nhiều người đã vô tình cố ý lật giở những chuyện trước kia chẳng.

Bức tường cạnh cầu thang vốn treo đầy những bức ảnh của nhà họ Diệp: ảnh chụp cả nhà, có Diệp Khiên Trạch thời niên thiếu, có cha mẹ anh, có cả Diệp Quân. Hai năm trước, Hương Viễn đã bảo dì Dương - người giúp việc lâu năm cho nhà họ Diệp - thu dọn tất cả xuống để dẹp vào căn gác lửng. Dì Dương lâu bầu, căn nhắc suốt mấy ngày nhưng cuối cùng cũng chẳng dám nói nhiều trước mặt Hương Viễn. Sao cô lại không biết bà đang suy nghĩ gì? Nói cô bạc tình cũng được, nhẫn tâm cũng chẳng sao, người đã đi rồi, giữ lại những bức ảnh này liệu còn có ý nghĩa gì nữa?

Dì Dương đã già, bà cũng giống như những người khác, lúc nào cũng thích nhắc đến nhà họ Diệp như thể đó là một gia tộc vô cùng phồn thịnh. Thực ra những người nhà họ Diệp cũng chẳng có mấy người, người thì chết, kẻ thì ốm đau, người thì bỏ đi, kẻ lại mất tích, cuối cùng chỉ còn lại một người ngoài là cô.

Căn phòng đầu tiên ngay đầu cầu thang của dãy hành lang dài chính là phòng đọc của Diệp Khiên Trạch. Trước khi Hương Viễn đến đây, lúc nào cô cũng thấy ánh đèn lóe ra từ cửa căn phòng khép hờ ấy, thời gian anh ở trong đó nhiều hơn bên cô rất nhiều. Ngay sát phòng đọc chính là phòng của Diệp Linh, Diệp Linh mất sau khi Hương Viễn về làm con dâu nhà họ Diệp được ba năm. Từ đó, trong mấy năm khi Khiên Trạch vẫn còn ở đây, căn phòng này trở thành cấm địa, cửa lúc nào cũng đóng im ỉm, bây giờ đến cả dì Dương nếu không có chuyện gì bất đắc dĩ lắm thì cũng không bao giờ chịu bước vào. Tuy Diệp Linh là do một tay bà nuôi nấng nhưng bà nói, mỗi lần vào căn phòng đó đều cảm thấy âm u đáng sợ. Hương Viễn thấy nực cười, cô chưa từng tin quý thần bao giờ nhưng cô nhớ rõ lúc ấy, máu thắm đẫm người Diệp Linh, chảy đầy ra sàn, vấy đầy tay cô, vẫn còn có hơi ấm và vị tanh tanh, rửa thế nào cũng không sạch. Một ký ức như thế, dù là ai cũng không muốn nhắc đến, đó cũng là lý do cô rất hiếm khi mở cánh cửa phòng ấy.

Cha mẹ Khiên Trạch vốn ở trong phòng ngủ chính nhưng sau khi con trai kết hôn, họ đã chuyển đến căn phòng lớn ở phía nam. Bà Diệp là kế mẫu của Khiên Trạch, đã qua đời vì bệnh ung thư dạ dày. Trong ấn tượng của Hương Viễn, đó là một phụ nữ trầm lặng, dạy mỹ thuật ở trường đại học. Bà không phải mẹ ruột của Khiên Trạch nhưng giống như những người nhà họ Diệp khác, trên người bà luôn phảng phất sự cảm tính và nét dịu dàng ấm áp.

Những năm này, người gần gũi với Hương Viễn trong Diệp gia lại là bố chồng cô - Diệp Bình Lâm - nhưng sức khỏe ông không được tốt, đã bị

trúng gió mấy năm nay, vào bệnh viện rồi không ra nữa. Hiện tại, Hương Viễn thường đến bệnh viện mỗi tuần một lần, một là thăm hỏi tình hình sức khỏe của ông, hai là báo cáo mang tính tượng trưng mọi việc ở Giang Nguyên. Người nhà họ Diệp đều hồn hậu lương thiện, không tranh đoạt với người đời lại vui vẻ dễ gần nhưng chẳng ai có kết cục tốt đẹp, điều này càng khiến Hương Viễn khinh bỉ thần Phật hơn, cho dù họ có tồn tại cũng chỉ là vô ích. Phải rồi, còn có Diệp Quân, cậu ấy cũng có dòng máu nhà họ Diệp. Cậu ấy vốn là đứa con trai nhỏ của Diệp gia nhưng sau khi lên đại học đã chuyển ra ngoài ở. Có lẽ trong lòng cậu ấy nhận thấy mình không phải là một thành viên thật sự trong ngôi nhà này.

Hương Viễn tắm rửa xong, ngồi trước bàn trang điểm rồi lấy chiếc ví da trong túi xách ra. Cô lấy hết tiền bạc trong đó ra rồi chăm chú đếm qua một lượt, cẩn thận vuốt từng nếp nhăn trên mỗi tờ tiền, sắp xếp cẩn thận rồi kẹp lại vào trong ví, sau đó mới rửa tay đi ngủ.

Đó là thói quen từ nhỏ của cô, bắt buộc phải đếm kỹ một lần toàn bộ tiền mặt có trong người một lượt mới có thể xem như là tổng kết cuối cùng trong ngày. Hiện tại, cô không còn phải chặt bóp từng xu từng hào để sống qua ngày như xưa nhưng cô là một người luôn giữ thói quen, hoặc có lẽ là chuyện này đã trở thành một dạng nghi thức trong lòng, quan trọng ngang với việc mẹ ruột của Khiên Trạch mỗi ngày đều trở dậy từ sớm tinh mơ để thắp hương khấn Phật vậy.

Kỳ thực, tiền cũng là một thứ ấm áp, Hương Viễn luôn nghĩ vậy, có nó rồi, cô mới thấy trái tim của mình trở nên vững chắc. Nó còn đáng tin cậy hơn nhiều thứ trên thế gian này, một trăm là một trăm, một nghìn là một nghìn, không khó xác định số lượng như những thứ mơ hồ khác; nó lại công bằng hơn rất nhiều thứ nữa, bạn bỏ ra bao nhiêu thì sẽ đổi lại được bấy nhiêu.

Tiền thì có gì không tốt đâu? Ít nhất là có nó rồi mới có tư cách coi tiền tài như rác rưởi. Bao người lừa lọc ranh ma, không cần sĩ diện, chẳng qua

cũng vì tiền cả. Hương Viễn nhớ lúc ở công ty, có một cuộc điện thoại trong văn phòng, thư ký nghe máy, không biết là ai nhưng vì đối phương nhắc đến một số chuyện của Diệp Khiên Trạch nên thư ký không dám giấu cô. Hương Viễn khi ấy đã cười không thành tiếng. Sau khi Khiên Trạch mất tích, không biết cô đã nhận bao nhiêu cuộc điện thoại kiểu này. Có người bóng gió xa gần, có kẻ lại nói toạc móng heo nhưng đều là muốn có tiền cả. Cô không quan tâm chuyện tiền bạc nhưng chẳng có ai cho cô chút hy vọng nào.

“Giao dịch với tôi? Phải xem ông dựa vào cái gì đã chứ”, cô nói.

“Dựa vào cuộc điện thoại cuối cùng ông Diệp gọi cho bà. Ông ấy đã nói gì, chắc bà không đến nỗi quên rồi chứ?”

Nụ cười trên gương mặt Hương Viễn dần tắt lịm. Sao cô quên được cuộc gọi đó. Trong danh sách cuộc gọi của chiếc di động đặt trên đầu giường cô hơn bốn năm luôn giữ lại số điện thoại đó. Thời gian gọi bốn mươi chín giây, đó là câu cuối cùng anh nói với cô, đến chết cô cũng không quên.

Cô lên tiếng với gã đàn ông kia bằng vẻ bình thản: “Cuộc điện thoại ông nói không đáng giá chút nào. Nếu thật sự có tin tức về anh ấy, chắc ông phải biết làm thế nào mới thuyết phục được tôi tin ông đúng không? Tôi đợi ông liên lạc lại”.

Hương Viễn nói xong thì gác máy. Cô là người làm ăn, đương nhiên biết rõ người bán bao giờ cũng nóng ruột hơn kẻ mua. Cô không biết thế giới này thật sự có người biết được tung tích của Khiên Trạch hay không nhưng quan tâm nhiều ắt sẽ loạn, cô bắt buộc phải bình tĩnh.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô nhủ thầm: “Hương Viễn, đừng nằm mơ”.

Nội dung bài viết đã hiển thịĐêm ấy, Hương Viễn không được như ý nguyện, chẳng những cô đã chìm vào một giấc mơ dài mà giấc mơ ấy còn quay lại nhiều năm về trước. Mỗi gương mặt, mỗi đoạn một cảnh rời rạc trong mơ đều tươi mới đến bất ngờ. Rất nhiều lần, khi tỉnh táo, cô đã từng cố gắng hồi tưởng nhưng không thể rõ ràng, sắc nét như trong mơ.

Năm ấy vào ngày đầu tiên của tháng Mười, tuần lễ hoàng kim nghỉ dài vừa bắt đầu đã khiến thôn quê nhỏ của Hương Viễn trở nên náo nhiệt lạ thường. Người trong thành phố nườm nượp kéo đến, có người trong tỉnh, cũng có người từ các tỉnh ngoài, trong số đó còn có cả những du khách ngoại quốc tóc vàng. Tuy đã qua khoảng thời gian hoa cải nở vàng rực rỡ vào tháng Ba nhưng những du khách vẫn lôi máy ảnh ra chụp lách tách không ngừng, cây hòe già ngay cổng thôn, những ngôi nhà ngói cũ kỹ của người dân và cả những cụ già ngồi trước nhà, họ đều thấy mới lạ, thú vị. Bước chân của họ đạp lên những ngọn cỏ dại mọc ven đường, đạp nát cả vườn rau của người dân. Có điều, người trong thôn không còn chấp nhận chuyện đó nữa, những năm đó, phong cảnh đặc trưng của thôn trang trở nên nổi tiếng khắp nơi. Ngành du lịch đã mang đến cơ hội làm ăn cho thôn quê vốn khép kín trước kia, không ít người dân tinh khôn đã biết cách kiếm ăn từ những người “thành thị sành điệu” này, họ bắt đầu làm công việc hướng dẫn nửa mùa, những tiệm ăn Nông Gia Lạc và nhà nghỉ mọc lên như nấm. Tất nhiên, người nghĩ đến vấn đề kiếm tiền này từ trước đó rất lâu chính là Hương Viễn - cô con gái lớn của nhà họ Hương. Từ khi cô học cấp hai, những người từ nơi khác đến thôn chẳng ai là không biết đến cô bé hướng dẫn viên hoạt bát, miệng lưỡi nhanh nhẹn cùng nụ cười tươi rói này. Đến bây giờ, bản lĩnh của cô vẫn không ai bì được, nhà nghỉ gia đình của gia đình cô cũng làm ăn rất phát đạt.

Hôm ấy, Hương Viễn dậy từ sớm. Lúc cô dọn dẹp mọi thứ để chuẩn bị đi, mặt trời vẫn còn e ngại phía bên kia ngọn núi, Hương Dao vẫn còn lười biếng trên giường. Hương Viễn đứng ở cửa gọi to một tiếng: “Phải dậy rồi đây, nấu cơm đi, không chừng lát nữa sẽ có du khách đến ở đây”.

Nói dứt câu, không đợi phản ứng của Hương Dao, cô đã vội vã bỏ đi. Một lúc sau, Hương Dao lều bều một tiếng, cho dù cơn mê ngủ vẫn còn nhưng không thể không dậy. Hương Dao vừa lên lớp sáu của cấp tiểu học, hôm nay là ngày nghỉ lễ đầu tiên. Giống như những cô bé cùng tuổi khác, cô chúa ghét dậy sớm, chỉ ước được nằm trên giường ngủ một giấc say sưa quên cả đất trời nhưng chẳng còn cách nào khác, cô đành phải nghe lời Hương Viễn thôi.

Từ nhỏ, Hương Dao đã sợ Hương Viễn. Có lẽ là do mẹ qua đời sớm, chị cả là mẹ nên từ nhỏ Hương Viễn làm việc gì cũng linh hoạt nhanh nhẹn, trở thành trụ cột trong nhà. Cha của họ - Hương Vân Sinh - là thanh niên trí thức ở thành phố, cưới một cô gái trong thôn, sau khi có con cũng cam tâm ở lại bám trụ mảnh đất này.

Hương Vân Sinh thời trẻ là một người đa tài đa nghệ, đọc rất nhiều sách, viết chữ đẹp, còn biết kéo nhị hồ, thêm vào đó là tướng mạo tuấn tú nên không biết đã cuốn hút biết bao cô gái trong thôn. Cuối cùng, người trở thành vợ ông, cũng chính là mẹ của Hương Viễn, Hương Dao là một cô gái nhanh nhẹn, xinh đẹp nổi tiếng gần xa. Sau khi kết hôn, Hương Vân Sinh và vợ rất tâm đầu ý hợp. Khi biết vợ mình không thể có hộ khẩu thành phố, ông cũng từ bỏ cơ hội trở về thành phố, tự nguyện chân lấm tay bùn cả một đời ở nơi thôn quê hẻo lánh này. Chuyện này đã trở thành một giai thoại trong thôn. Tình cảm của Hương Dao với ông cũng rất gắn bó, có lẽ người thờ ơ với chuyện đó chỉ có mỗi Hương Viễn.

Đối với Hương Viễn mà nói, ông bố Hương Vân Sinh của cô vai không thể vác, tay không thể xách, đến gánh nước cũng lão đảo không vững. Lúc mẹ cô còn sống, mọi việc đều do bà gánh vác. Vì lao động trong nhà ít, những thứ có thể trồng trọt được cũng không nhiều, bởi vậy lúc Hương Viễn còn nhỏ, nhà họ luôn là hộ nghèo nhất trong thôn. Cô không bao giờ quên được buổi hoàng hôn ấy, mẹ vừa hạ sinh cặp song sinh không lâu đã phải cắn răng, gương mặt trắng bệch đi gánh nước, nước văng ra ướt cả

đoạn đường, còn Hường Vân Sinh lại ngồi dưới gốc cây trước cửa nhà kéo nhị hồ. Thần thái chìm đắm trong mộng của ông khiến cô bé Hường Viễn vô cùng phấn nộ, cô ao ước mình có thể trưởng thành ngay để đỡ hộ gánh nặng trên vai mẹ, rồi vứt cả cây nhị hồ phiền phức đáng ghét kia đi.

Thế nhưng, cho dù mẹ cô có khổ sở, vất vả đến mấy thì ánh mắt nhìn theo người đàn ông ở trước cửa kia vẫn là nét mê đắm.

Hường Viễn không thể hiểu nổi sự mê đắm ấy.

Từ nhỏ cô đã cảm thấy bố mình là một người vô dụng, chỉ biết có phong hoa tuyết nguyệt. Năm cô mười tuổi, Hường Dao, Hường Dĩ bốn tuổi, mẹ cô bị bệnh liệt giường, sau đó rũ tay mà đi, ý nghĩ này của cô càng ăn sâu gốc rễ hơn. Cô tin rằng nếu không phải do cuộc sống quá vất vả thì mẹ cô sẽ không ra đi sớm như vậy. Mà lúc mẹ cô bị bệnh, người đàn ông ấy ngoài việc nắm chặt tay bà khóc lóc ra thì chẳng làm được trò trống gì. Chỉ là cảm xoàng rồi viêm phổi nhưng vì không có tiền vào bệnh viện nên cứ nằm lay lắt ở nhà. Một căn bệnh bình thường như thế đã lấy đi mạng sống của một phụ nữ chưa đến ba mươi tuổi cũng khiến ba đứa trẻ nhà họ Hường mất đi người mẹ.

Những năm tháng sau khi vợ qua đời, Hường Vân Sinh vẫn không thể hồi phục sau nỗi đau mất vợ, tiếng đàn nhị hồ ông kéo mỗi lúc một bi thương, rượu uống càng lúc càng nhiều hơn. Lúc ấy, trưởng lão trong thôn cũng khuyên ông nên tục huyền, ông chỉ cười nhạt một tiếng rồi từ chối ngay mà không hề do dự. Mọi người đều khen ông là một kẻ si tình. Hường Vân Sinh luôn nói với các con rằng: thư trung tự hữu hoàng kim ốc, thư trung tự hữu nhan như ngọc (sách là người thầy vĩ đại của chúng ta) nhưng ông chưa từng nghĩ đến chuyện tiền học phí của các con từ đâu ra, nếu không vượt qua được cơn khốn khó này thì phải làm sao? Cô bé Hường Viễn mười tuổi chỉ còn cách dắt cậu em trai Hường Dĩ đi khắp nơi mượn tiền họ hàng thân thích. Hường Dao từ nhỏ da mặt mỏng, cô giống Hường Vân Sinh, không muốn làm những chuyện như vậy; chỉ có Hường Dĩ, từ bé

đã luôn lẻo đẻo theo chị cả, Hương Viễn đi đâu là cậu theo đó. Hàng xóm thấy hai đứa bé đáng thương, cộng thêm Hương Viễn hiểu chuyện lanh lợi, Hương Dĩ ngoan ngoãn hiền lành, đều là những đứa trẻ khiến mọi người phải thương xót nên dù nhà họ cũng không dư dả gì nhưng cũng luôn đồng ý tiếp tế.

Người đối đãi tử tế nhất với nhà họ chính là thím Trâu ở cuối thôn. Khi mẹ mất, quần áo của chị em Hương Viễn đều do thím khâu vá. Hương Viễn cũng nghe thấy một số lời đồn đại, những người hiểu kỳ trong thôn đều nói, thím Trâu trước khi lấy chồng đã yêu Hương Vân Sinh, chỉ tiếc là lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình. Sau khi Hương Vân Sinh cưới vợ, thím cũng được gả cho một thanh niên trí thức khác mang họ Diệp trong thôn. Sau khi hạ sinh một cậu con trai, trí thức họ Diệp quyết định trở lại thành phố, trước khi đi còn ấp úng đề nghị ly hôn, thím cũng không làm khó, đồng ý ngay. Không lâu sau, thím tái giá một người đàn ông họ Trâu, hai người ở với nhau cũng sinh ra một cậu nhóc. Vài năm sau, chồng cũ ở thành phố quay về dẫn cậu con trai lớn đi, thím ở lại với người chồng sau và đứa con nhỏ của hai người nhưng việc này không làm thay đổi tình cảm của thím Trâu dành cho chị em Hương Viễn.

Hàm nghĩa trong những lời đồn đại đó, Hương Viễn cũng hiểu được ít nhiều nhưng cô mặc kệ. Đối với cô, những lời nói nước chảy mây trôi đó cũng như tình cảm, đều là hư ảo, nhưng lòng hảo tâm của thím Trâu là có thật. Thậm chí cô còn tin rằng, thím Trâu giỏi giang lương thiện giúp đỡ nhà cô không phải là vì yêu thầm ông bố vô dụng của cô mà do thím tin Phật. Hương Viễn tuy không tin Phật nhưng cô có thiện cảm kỳ lạ với những người tin Phật, vì điều gì thì chỉ mỗi cô biết.

Và cứ như thế, dựa vào sự tiếp tế của mọi người, khoảng thời gian thơ ấu của Hương Viễn đã trôi qua trong khó khăn vất vả nhưng cũng may là vẫn còn được đi học. Đây là điều duy nhất khiến Hương Viễn thấy cảm

kích bố mình, tuy ông không có tiền nhưng cũng không có quan niệm trọng nam khinh nữ.

Bắt đầu tuổi ăn tuổi lớn, Hương Viễn đã là trụ cột trong ngôi nhà làm nghề nông này nhưng dù gì cô vẫn còn nhỏ tuổi, lại là con gái nên những chuyện có thể làm vẫn có hạn. Cũng may sau khi ngành du lịch trong thôn phát triển, người ngoài đến thôn mỗi ngày một nhiều nên cô đã nghĩ ra ý định kiếm tiền từ du khách. Lúc học lớp tám, cô đã dẫn đường cho du khách đi một vòng ra sau núi, kiếm được mười tệ đầu tiên trong cuộc đời, nửa đêm giữ khư khư không ngủ nổi, từ đó cô bắt đầu công cuộc làm ăn của mình.

Lúc đầu, người trong thôn còn cảm thấy kỳ quặc, nói rằng không phải là nghề nghiệp chính đáng nhưng nhìn thấy người đến quá đông, Hương Viễn cũng kiếm được mỗi lúc một nhiều nên họ từ ngưỡng mộ chuyển sang bắt chước, “ngành du lịch” của cả thôn mấy năm ấy bắt đầu khá lên rõ rệt.

Trong suốt thời gian đó, Hương Vân Sinh luôn giữ thái độ không tán đồng. Ông không thích con gái mình làm cái chuyện “đầu cơ tích trữ”, “ruồi bu vớ vẩn” này, càng không thích hạ mình với những người thành phố chỉ để kiếm vài đồng bạc nhưng ông không thể quản lý nổi Hương Viễn bởi trên thực tế, từ ngày kiếm được thu nhập cho gia đình, Hương Viễn đã trở thành chủ gia đình. Chính cô đã giúp người nhà không cần dựa vào tiếp tế để sống qua ngày nữa, là cô đã giúp em gái, em trai được đi học. Định nghĩa “cơ sở kinh tế quyết định thượng tầng kiến trúc” đã khiến một hộ làm nông nhỏ bé thấy thấm thía vô cùng.

Những du khách nườm nượp kéo đến rồi đi đã khiến cuộc sống nhà Hương Viễn mỗi lúc một khá hơn, cô tin rằng sẽ còn tốt đẹp hơn nữa, còn về tốt đến mức độ nào thì cô không tưởng tượng được. Nhưng cũng như hàm nghĩa từ “viễn” trong tên cô, trái tim của cô cũng ở một nơi xa xăm. Một người như cô sao có thể bị bó buộc cả đời ở một thôn quê nhỏ bé được? Cô sẽ vươn dài đôi cánh, bay ra khỏi thôn quê nhỏ bé này, hướng về

một thế giới to lớn hơn đẹp đẽ hơn, bay đến cạnh người mà cô luôn nhớ nhưng.

Thế nhưng, đúng vào lúc mọi thứ đang trở nên tốt đẹp hơn, cũng là năm Hương Viễn mười sáu tuổi, cô đã mất đi em trai Hương Dĩ mà cô yêu thương nhất.

Đó là một buổi hoàng hôn, Hương Dĩ dắt theo chú chó vàng già trong nhà, đến đầm Gà Rừng trong thôn để gọi cô chị song sinh Hương Dao đang chơi đùa ở đó về nhà ăn cơm, từ đó không quay về nữa. Hai hôm sau, thi thể của cậu nổi lên giữa mặt đầm, căng phình những nước, trương lên giống một con rối được thổi phồng hơi vậy.

Đó là lần thứ hai Hương Viễn mất đi người thân yêu nhất sau khi mẹ cô qua đời. Hương Dĩ từ nhỏ thân thiết với cô nhất, Hương Dĩ ngoan ngoãn hiếu chuyện nhất, Hương Dĩ thích nũng nịu kéo dài từ cuối khi gọi “chị ơi”, đã trở thành một “con rối” không động đậy rồi.

Lúc vớt Hương Dĩ lên khỏi đầm nước, Hương Vân Sinh khóc lóc thảm thiết, còn Hương Dao ốm liệt giường ở nhà, chỉ mỗi Hương Viễn không khóc, lúc ấy cô gái mười sáu tuổi Hương Viễn bình tĩnh lo cho Hương Dĩ dưới sự giúp đỡ của người thân trong thôn. Buổi tối, bất chấp sự ngăn cản của Hương Vân Sinh và tiếng khóc của Hương Dao, cô đốt sạch tất cả quần áo và một số ít hình ảnh của Hương Dĩ. Người đã chết rồi, còn giữ lại những thứ này làm gì nữa?

Buổi tối, một mình cô trèo lên đỉnh ngọn núi phía sau thôn, đứng ở nơi cao nhất nhìn về phía bên kia của núi, chỉ thấy ánh trăng vàng vọt treo lơ lửng trên cao. Ngoài thôn là xã, ngoài xã là thị trấn, còn thế giới ngoài thị trấn nữa là gì? Mặt trăng có khi nào cũng lớn và cô độc như vòng phân cấp ấy? Tâm nguyện lớn nhất của Hương Dĩ là sau khi trưởng thành sẽ vượt núi non ra bên ngoài ngắm nhìn mọi thứ, cậu luôn bám theo Hương Viễn, bắt chị dẫn cậu đi, đó là lúc duy nhất cậu đòi hỏi chị mình như thế. Thực ra khi

ấy, nơi xa nhất mà Hương Viễn đi được cũng chỉ là thị trấn cách đó hơn mười dặm, thậm chí cô còn không biết ngồi xe ra khỏi nơi núi non này tốn hết bao nhiêu tiền, nên cô mới đành mặt lại với Hương Dĩ, cậu bé ngoan ngoãn ấy tưởng chị mình tức giận, lúc nào cũng im miệng không nói gì nữa.

Cô ngỡ cái cô cần nhất chẳng qua chỉ là thời gian, đợi khi cô mọc dài đôi cánh rồi sẽ đưa người thân của mình cùng đi ngắm thế giới hào nhoáng bên ngoài kia. Thế nhưng tại sao mọi thứ lại trở nên như vậy? Hương Viễn không rõ. Cô chỉ mong muốn cuộc sống sẽ mỗi ngày một tốt hơn, cô nhất định sẽ có nhiều tiền hơn, nhưng tại sao những người cô yêu lại lần lượt ra đi?

Khi ấy cô vẫn không hiểu được rằng, cho dù cô là Hương Viễn thì thế giới này vẫn còn quá nhiều việc mà cô không thể nắm bắt được.

Sau khi Hương Dĩ mất đi, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Hương Vân Sinh mỗi ngày một uống nhiều rượu hơn, say khướt hơn, Hương Dao lại bắt đầu thấy sợ Hương Viễn – trong lòng cô hiểu rõ, nếu không phải do Hương Dĩ nhảy xuống đầm cứu cô bị chuột rút, thế thì người không trở về được chắc sẽ là cô. Hương Viễn không hề nói lời nào về chuyện này, nhưng từ ánh nhìn của chị mình, Hương Dao đoán rằng chuyện gì chị cũng biết. Hương Viễn thương yêu Hương Dĩ như thế, hơn nhiều so với người chị song sinh là cô đây. Hôm chôn cất Hương Dĩ, cô đã gọi Hương Viễn một tiếng “chị”, nhưng Hương Viễn lại như không nghe thấy gì. Từ hôm đó trở đi, Hương Dao không có can đảm gọi Hương Viễn là chị nữa, tuy người chị này vẫn chăm lo kỹ càng cho cuộc sống của cô như trước đây.

Người ta nói rằng, phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, câu nói này vô cùng chí lý. Mười bảy tuổi, Hương Viễn đỗ vào trường cấp ba tốt nhất trong thị trấn, vẫn chưa kịp mừng thì trên đường về đã nghe thấy tin cha mình tử vong. Hương Vân Sinh nghe nói con gái đỗ vào trường tốt nên nhân lúc vui sướng, đã cầm mấy đồng bạc trong tay đi ra ngoài xã mua

rượu uống mừng, không ngờ giữa đường về, lúc đi ngang cây cầu treo duy nhất phải đi qua ở cửa thôn, chiếc cầu treo cũ kỹ chưa được sửa đã đứt làm hai, ông đã rơi xuống vực theo đoạn cầu gãy ấy. Lúc mọi người tìm thấy thi thể của ông, bên cạnh còn có một xác chết phụ nữ khác, đó chính là thím Trâu.

Không ai biết được, họ xuất hiện cùng lúc trên cầu có phải là trùng hợp hay không. Cuối cùng họ đã xảy ra chuyện gì, đã nói những gì, cũng vĩnh viễn trở thành một câu đố theo cái chết của hai đương sự. Thím Trâu cả đời tin Phật, nhưng có đốt hương ngày đêm lễ Phật cũng không thể nào khiến thím tránh khỏi tai họa từ trên trời rơi xuống – có lẽ, kết cuộc này là một cách bảo vệ khác cho thím của Phật Tổ chăng. Tóm lại, người đã mất thì yên lành rồi, người còn sống mới bàn tán dị nghị, tất cả mọi lời lẽ phỏng đoán đều không quan trọng nữa.

Sau khi chôn cất cha mình, Hương Viễn cũng cảm thấy lạnh người vì khả năng thuần thực khi xử lý chuyện này của mình. Cô khinh thường cha mình, rất nhiều lúc khi ông còn sống, cô thấy ông là một phế vật, là một kẻ ăn bám, nhưng khi biết được tin ông tử vong, rất rất lâu sau cô vẫn chưa định thần lại. Huyết thống là thứ không thể hiểu nổi, cô tự hỏi mình, có thật là cô căm ghét người đã cho cô một nửa sinh mệnh này không? Hương Dao khóc lóc thê thảm, Hương Viễn muốn vỗ vỗ vai cô, nhưng tay không làm sao cất lên được. Ánh mắt Hương Dao nhìn cô chăm chăm, như đang nói: “Chẳng phải chị luôn mong ngóng bố chết hay sao? Lần này ổn rồi chứ?”

Phải rồi, lần này thì ổn rồi, lần này thì sạch sẽ rồi. Cô cảm thấy trong tim mình như có một lỗ hổng, gió cứ xuyên thốc qua, tiếng vọng không ngớt... Thế giới này ai sẽ không ra đi? Người bạn yêu, người bạn hận, kể cả bản thân bạn, đều sẽ ra đi, chẳng có gì ở lại bên cạnh bạn vĩnh hằng cả. Mất đi quá nhiều, rồi cũng sẽ quen, nhưng Hương Viễn bỗng thấy vô cùng khiếp sợ thói quen ấy, cô sợ hãi lỗ hổng trong tim mình, phải dùng thứ gì mới có thể khóa lấp được nó đây? Nhưng thế nào rồi cũng phải tìm một thứ

gì đó lấp đầy nó. Nhớ nhung? Nhớ nhung duy nhất cô gửi gắm ở nơi xa kia cũng quá mơ hồ, nếu không tìm thấy cái khác, thế thì chỉ còn tiền. Rất nhiều rất nhiều tiền, phải, cô nhất định phải kiếm ra thật nhiều tiền, tiền mới là thứ mà người ta có thể nắm trong tay được.

Không biết từ khi nào mà Hương Viễn đã tập được thói quen mỗi tối đếm tiền ấy. Cô luôn mang tất cả số tiền dư trong người ra đếm lại một lượt thật kỹ càng trước khi đi ngủ, khi đếm xong từng tờ từng tờ, sẽ vuốt cho phẳng lại những nếp gấp trên đó, lấy giấy da bò cuộn bao lại. Trong quá trình ấy, cô luôn mang sự chân thành như một kiểu tôn giáo nào đó, cũng chỉ vào lúc này, cô mới không nghe thấy tiếng gió gào thét xuyên qua lỗ hổng trong trái tim mình.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tượng Quan Âm Đứt Cổ Tặng Cho Diệp Linh

“... Đã nói mây trời dễ tan, không có chữ “mây” này, thì chỉ còn lại một “người” cô độc. Phú quý tuy tốt, nhưng chỉ sợ những người thân thích trong cuộc đời cô không còn nữa, thì cuối cùng cũng chỉ đơn độc một mình thôi.”

Lúc Hương Viễn đi đến gốc hòe già đầu thôn, trời vẫn chưa sáng tỏ, trong không khí bao trùm một mùi bùn đất và sương sớm thanh tân. Lúc đi ngang nhà họ Trâu, cậu con trai nhỏ Trâu Quân của thím Trâu đã đeo trên lưng một chiếc gùi, chuẩn bị lên núi hái rau dại. Nhà họ cũng mở một quán ăn Nông Gia Lạc nho nhỏ, đủ mọi loại rau dại mới mẻ là đặc sản mà du khách thích chọn nhất.

“Dậy sớm quá nhỉ, Trâu Quân.”

Lúc Hương Viễn đi ngang đã cười toe toét với cậu bé. Trâu Quân năm nay cũng lên lớp sáu, cùng lớp với Hương Dao. Cùng một độ tuổi với nhau, nhưng cậu lại hiểu biết hơn Hương Dao rất nhiều. Mẹ cậu đột ngột rơi xuống vực chết thảm cũng đã gần một năm rồi, không lâu trước đó, bố cậu cũng tìm một quả phụ ở thôn cạnh bên, người phụ nữ đó cũng dẫn đến hai đứa trẻ một nam một nữ đến, hợp lại thành một gia đình mới để sinh sống. Trâu Quân trở thành đứa con lớn nhất trong nhà, cậu con cưng mà thím

Trâu khi còn sinh thời từng cứng chiều như vàng ngọc, bây giờ cũng bắt buộc phải gánh vác trọng trách trong gia đình.

Hương Viễn rất cảm kích sự quan tâm chăm sóc của thím Trâu trước kia, rất gần gũi với gia đình cô. Khi thím Trâu không còn nữa, cô nghĩ Trâu Quân cũng là một đứa trẻ không còn mẹ, nên cũng cố gắng chăm sóc cậu nhiều hơn: có lúc vào dịp lễ tết, du khách đến quá đông, nhà cô không đủ chỗ cho khách, lúc nào cũng đưa đến nhà Trâu Quân; bắt được một cơ hội làm ăn tốt, cô cũng không quên chia cho nhà họ Trâu một phần.

Trâu Quân cùng tuổi với chị em Hương Dao. Lúc Hương Dĩ còn sống, hai cậu là bạn thân nhất trong thôn, bắt đầu từ khi biết đi, Trâu Quân đã giống như Hương Dĩ, là một trong những kẻ bám đuôi nổi tiếng bên cạnh Hương Viễn, cũng gọi cô là “chị ơi, chị ơi”. Hôm Hương Dĩ xảy ra chuyện, cũng chính Trâu Quân chạy học tốc về báo tin cho Hương Viễn... Nhớ đến cậu em yếu mệnh của mình, trong lòng Hương Viễn cảm thấy chua xót, niềm vui sướng trước khi ra khỏi nhà rằng nhân mấy hôm nghỉ lễ kiếm một khoản kha khá cũng bị nguội lạnh ít nhiều, đến mức Trâu Quân đuổi theo phía sau cô gọi mấy tiếng “Chị Hương Viễn, có muốn lên núi xem mặt trời mọc không... chị Hương Viễn...”, cô cũng chỉ hờ hững khoát khoát tay.

Gốc hòe già luôn là địa điểm đầu tiên Hương Viễn đón tiếp du khách, là nơi mà mọi người bắt buộc phải đi ngang khi ra vào thôn. Hương Viễn bày một quầy hàng lưu động ở đây, bán một ít đặc sản địa phương và quà lưu niệm du lịch rẻ tiền. Lúc du khách cần người hướng dẫn, cô nhét tất cả vào trong túi, lập tức xuất phát, rất là tiện lợi.

Gốc hòe già này đã tồn tại ở đây bao lâu rồi, không ai biết cả, trong ký ức của người già nhất trong thôn, nó vẫn luôn sừng sững như thế. Thật ra cũng chỉ là một gốc cây bình thường, nhưng nhiều năm tuổi rồi, hình như cũng có cả linh hồn. Đương nhiên, thời gian và những biến hóa nhân thế mà nó từng chứng kiến, cũng khiến gốc hòe này có một ý nghĩa đặc biệt trong lòng người dân của thôn này. Từ trước đã có người thắp hương cầu

khẩn dưới gốc cây, lúc nào cũng có những chàng trai cô gái hẹn hò ở đây. Những năm thanh niên trí thức về quê hương, nơi đây càng là một địa điểm tuyệt vời nhất để yêu đương của những thanh niên thành phố đó.

Hương Viễn đã làm hướng dẫn viên địa phương lâu rồi, nắm bắt tâm tư của những du khách thành thị rất chuẩn. Thôn tuy nhỏ, chỉ có phong cảnh thì chưa chắc hấp dẫn được người khác, bắt buộc phải thêm vào những thứ mới lạ kỳ diệu thì mới mong làm cho du khách háo hức hiếu kỳ. Thế nên mỗi khi đón khách, cô luôn thích đưa họ đến dưới gốc hòe già này, kể cho họ nghe “chuyện của gốc hòe già”, đề tài luôn là tài tử giai nhân hẹn hò nhau dưới gốc cây, thề nguyện yêu thương nhau suốt đời, cuối cùng vận mệnh nghiệt ngã đã chia lìa đôi lứa. Đề tài có tầm thường quen thuộc cũng chẳng sao, những người thành phố ấy luôn háo hức lắng nghe, người trong thôn cũng sung sướng lan truyền những câu chuyện ấy cho thêm phần thi vị. Thời gian trôi qua, gốc hòe già cũng dần dần nổi tiếng, trở thành kẻ chứng giám tình yêu kiên trung nhất. Trong thôn vô hình trung như đã tăng thêm một cảnh quan nhân văn, đến cả những hướng dẫn viên chuyên nghiệp trong thành phố cũng theo đó mà kể cho du khách nghe câu chuyện về gốc hòe già.

Mỗi lúc như thế, trong lòng Hương Viễn cứ thấy buồn cười, cô chính là kẻ sáng tạo ra câu chuyện cảm động đó, nhưng cô lại là người không tin vào câu chuyện này nhất. Nhưng điều này có gì là quan trọng? Đầm gà rừng trong thôn sau khi được cô sửa thành “đầm uyên ương”, người đến đó chẳng đã đông hơn nhiều hay sao? Quầy hàng bán quà lưu niệm của Hương Viễn cũng làm ăn mỗi ngày một khấm khá, cô có được tiền, còn những chàng trai cô gái si tình nghe danh mà đến kia cũng có được liệu pháp cho trái tim, đó là một chuyện tốt hai bên đều có lợi cơ mà.

Hương Viễn đã học đến lớp mười hai, vào học đã gần một tháng rồi, nhưng học phí vẫn chưa trả hết. Cô làm một tờ đơn xin nợ tiền, chỉ đợi thu nhập của bảy ngày này thì chẳng những có thể giải quyết được vấn đề học

phí, mà cuộc sống mấy tháng sau đó của cô và Hương Dao cũng không đến nỗi nào.

Gần đến trưa, Hương Viễn nhắm tính sơ một lượt, dẫn đường hai lần kiêm thuyết minh, cộng thêm số quà lưu niệm đã bán được, tổng cộng cũng được gần trăm tệ. Đó mới chỉ là số kiếm được trong buổi sáng đầu tiên của kỳ nghỉ này, có thể coi là làm ăn rất khá rồi. Hương Viễn cất tiền kỹ lưỡng rồi mới thấy hơi khát, sức nhớ ra từ sáng tới giờ chưa có giọt nước nào vào miệng. Cô hớp một ngụm nước lọc mang theo bên người, thím hai Lý bán thạch dưới gốc hòe bảo cô ăn một bát thạch để giải khát, nhưng cô cười hi hi từ chối, nếu không bắt đắc dĩ lắm thì không lợi dụng người khác, cũng không thiếu nợ nhân tình là nguyên tắc nhất quán của Hương Viễn.

Ánh nắng ban chiều xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất bên dưới, vắng vắng trên đỉnh đầu có tiếng ve sầu kêu than mùa thu. Thời điểm này là lúc lưu lượng khách đến du lịch ít nhất, Hương Viễn dựa vào gốc cây, không tự chủ được cũng lơ mơ buồn ngủ.

Lão Hồ xem bói ngòi cạnh gà gặt được một lúc lâu đang dần tỉnh lại, ưỡn oải ngáp mấy cái rồi nhìn Hương Viễn nói: “Dù sao cũng không có khách, cô bé, có cần tôi đoán cho cô một quẻ không?”

Hương Viễn cười bảo: “Chẳng phải ông luôn bảo đoán trước mệnh trời sẽ bị giảm thọ đó sao? Tôi không trả tiền, làm sao khiến ông bị tổn thọ lãng phí được?” Tuy ngoài miệng cô nói thế, nhưng trong lòng lại phản đối những trò thuật sĩ giang hồ vớ vẩn thế này. Lão Hồ này không phải người trong thôn, phiêu bạt tứ xứ lừa gạt để mưu sinh, cuối cùng đã đến thôn Lý này trong vô thức. Vừa hay gốc hòe già của thôn Lý đang được truyền tụng như một thần thoại, thế là ông ta mở công cuộc làm ăn bói toán cho mọi người dưới gốc cây này, mà cũng ăn nên làm ra lắm. Đến tìm ông nhờ bói toán đoán chữ là du khách, cầu vận chủ yếu là nhân duyên. Lúc Hương Viễn rảnh rỗi cũng quan sát với thái độ bàng quan, nhìn lão Hồ nói năng linh tinh lộn xộn, tạo ra một quẻ bói thần kỳ, trong lòng thấy buồn cười:

cũng chỉ có những người thành phố nhiều tiền đến nỗi chẳng biết tiêu vào đâu mới tin lời nói nhảm nhí của ông lão này, nếu quả thực ông ta đoán trước được tương lai, thì có cần phải bốn bề là nhà, gạo gì ăn nấy không? Có điều lão Hồ phàm khi bói toán đoán chữ, đa phần đều nói về những điều tốt, thỉnh thoảng cũng lệch lạc một chút, nhưng dù sao thu phí cũng không cao, cũng chỉ năm ba đồng, người ta cũng chẳng tính toán so đo gì. Nhưng Hương Viễn sao lại mắc lừa ông ta được?

Lão Hồ cũng là người giỏi đoán nét mặt người khác, thấy vẻ mặt của Hương Viễn như vậy thì biết trong lòng cô chẳng coi ông ra gì, thế là ông ta cười hề hề, bảo: “Tin cũng được, không tin cũng được, nếu cô cũng biết những trò này không đáng coi là thật thì sao không thử xem cho vui? Lão đây không sợ tổn thọ, chẳng lẽ cô không dám xem nó là trò chơi để nghe thử cho biết à? Không chừng người tin mới linh nghiệm đấy.”

Hương Viễn không muốn đấu võ mồm với ông ta, dù gì cũng đang rảnh rỗi, bèn thuận tay mò ra một tờ giấy bói chữ dưới quầy hàng của ông ta ra, quẳng đến trước mặt ông. Lão Hồ mở tờ giấy ra rồi huơ huơ trước mặt Hương Viễn vẻ bí ẩn, trên giấy là một chữ “hội” viết bằng bút lông.

“Hội... hội...” Ông túm lấy tờ giấy nhăn nhúm lăm bẫm. Hương Viễn khoanh tay trước ngực, chờ đợi xem ông ta nói phét. “Nói xem, “hội” giải thích thế nào đây?”

“Chữ ‘hội’ này ấy à, nếu tách hai phần trên dưới ra riêng, rõ ràng là một chữ ‘nhân’ và một chữ ‘vân’. Người ở trên mây, tức là người trên mọi người, cô bé, sau này chắc chắn sẽ phú quý giàu có.”

Hương Viễn cười lớn, “Lão Hồ ơi là lão Hồ, ông đúng là đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Tôi là người yêu tiền tham giàu, ông nhìn một thoáng đã nhận ra ngay.”

Lão Hồ cũng cười theo một hồi, nhưng rồi thu lại nụ cười rất nhanh chóng, nghiêm chỉnh đáp: “Có điều, nói đi nói lại thì, đã nói mây trời dễ tan, không có chữ “mây” này, thì chỉ còn lại một “người” cô độc. Phú quý tuy tốt, nhưng chỉ sợ những người thân thích trong cuộc đời cô không còn nữa, thì cuối cùng cũng chỉ đơn độc một mình thôi.”

Nụ cười của Hương Viễn thoáng chốc cứng lại trên mặt, nhưng rồi cô lại lắc đầu cười trách: “Đừng giở chiêu này ra dọa tôi, có phải lại muốn bán cái thứ thuốc chết tiệt gì đó của ông không?”

Lão Hồ cười gian xảo, rút từ trong túi ra một đồng những thứ linh tinh. Hương Viễn nhìn theo, đều là những mặt dây chuyền có dây đeo màu đỏ, có quan âm, phật tổ, và cả kỳ lân.

“Đeo một chiếc bùa hộ thân vào thì có thể tai qua nạn khỏi...”

Lão Hồ chưa nói dứt, Hương Viễn đã cười lạnh móm từ trong bao ra một đồng những mặt dây chuyền lấp lánh chói mắt nhiều hơn cả lão, “Nói xem, những thứ của ông có phải lấy sỉ từ nhà họ Trần trong thị trấn không, lớn thì một tệ rười, nhỏ thì tám hào? Ở đây tôi cũng còn một đồng chưa bán được hết, nếu ông cần có thể để rẻ lại, màu sắc cũng còn đẹp chán so với đồng đồ thứ cấp của ông.”

Lão Hồ cười khi đón lấy mọi thứ trong tay Hương Viễn nhìn chăm chú, màu sắc quả nhiên đẹp hơn của ông nhiều. Ông lập tức biết ý chuyển đề tài ngay, lôi một mặt quan âm giả ngọc bích trong đó ra, nói: “Cái này làm cũng tốt lắm, có thể phịa là đồ thật. Chỉ tiếc là tượng quan âm này phía sau cổ có một vết nứt, quan âm đứt cổ, diềm xấu vô cùng, dù đẹp đến đâu cũng vô dụng thôi.”

Sắc mặt Hương Viễn thoáng chốc thay đổi, cô cướp lấy những thứ đó lại từ trong tay lão Hồ, “Cái ông già này còn nói linh tinh, bị khách người ta nghe được thì cần thận tôi không để ông sống yên ổn trong thôn này đâu.”

Lão Hồ thấy cô nổi cáu thì biết không dễ đắc tội, nên vội vã chuyển sang vẻ mặt nịnh nọt: “Bà cô tôi ơi, lão đây chỉ nói đùa thôi mà, tưởng thật làm gì? Chữ “hội” lúc này tôi chưa nói hết, cái gọi là ‘hữu duyên thiên lý năng tương ngộ’, đây là điềm người đã đi xa quay về, không chừng cô bé hôm nay có thể gặp lại cố nhân đấy.”

Hương Viễn sao chịu nghe những lời điên rồ đó nữa, nói một câu “tin ông mới lạ” rồi hoàn toàn phớt lờ ông ta. Cô hoài nghi nhất những thứ thần thần quái quái ấy, đương nhiên cũng sẽ không để tâm làm gì, nhưng nghe thấy những lời kỳ quặc từ lão bất tử ấy, đặc biệt là “thân thích không còn, cô độc một mình” gì đó, trái tim lại thít chặt lại một cách lạ lùng. Nhưng sự không vui của cô cũng chẳng kéo dài được bao lâu, vì cô đã rất nhanh chóng nhận được vụ làm ăn đầu tiên trong buổi chiều hôm ấy.

Đó là một cô gái trẻ ăn mặc và trang điểm kiểu dân thành phố, không chừng còn nhỏ tuổi hơn cả Hương Viễn nhưng những cô gái như vậy thường đến đây có đôi có cặp, còn một mình thì rất hiếm thấy. Hương Viễn thấy cô ấy thần thờ qua lại dưới gốc hòe già một lúc lâu, không giống như đang ngắm cảnh, cũng chẳng giống lạc đường nên cô chủ động đến hỏi đối phương xem có cần hướng dẫn viên hay không.

Vụ làm ăn này suôn sẻ đến kỳ lạ, cô gái ấy chẳng những đồng ý cho Hương Viễn dẫn cô đi dạo trong thôn mà còn đưa luôn cho cô một tờ tiền màu đỏ hồng. Hương Viễn mừng thầm, lấy tiền người khác thì phải bán sức nhiều vào, thế là cô kể cho cô gái kia nghe “truyền thuyết” thê lương nhưng đẹp đẽ của gốc hòe già lần thứ một nghìn lẻ một. Nếu cô đoán không nhầm thì một cô gái với độ tuổi này lúc nào cũng có cảm giác thích thú với những câu chuyện tình yêu kiểu ấy.

Hương Viễn đoán đúng, cô kể như hát như vẽ còn đối phương nghe như say như đắm. Cuối cùng, khi Hương Viễn kể đến đoạn cô gái trong truyền thuyết đã chứng kiến người mình yêu cưới người con gái khác ngay dưới gốc hòe già này, trong sự đau thương tuyệt vọng đã hóa thành thân cây.

Đúng lúc định tạo một cái kết khiến người ta vương vấn bồi hồi thì cô gái đột ngột ngắt lời Hương Viễn, cô nhìn gốc cây rồi thẫn thờ hỏi một câu: “Sau khi hóa thành thần cây, cô ấy phải đứng ở đầu thôn ngày ngày nhìn người cô yêu hạnh phúc ngọt ngào với kẻ khác, con cháu đông đủ, đó chẳng phải là tự hành hạ mình ư?”.

Hương Viễn ngẩn ra một lúc. Cô đã kể chuyện này không biết bao nhiêu lần nhưng đây là lần đầu tiên có người hỏi một câu như vậy nhưng đầu óc cô vô cùng nhanh nhạy, lập tức tiếp lời: “Có lẽ cô ấy không có được hạnh phúc nên hy vọng được thấy người mình yêu hạnh phúc chăng?”.

Cô nghe thấy cô gái kia cười một cách đau khổ: “Vậ à?”.

Hương Viễn chưa kịp trả lời thì cô gái kia đã hỏi tiếp một câu: “Chị có vậy không?”.

“Chuyện này à...” Cô đang định ậm ừ cho qua câu hỏi này để thoát hiểm thì cô gái đã quay lại mỉm cười hỏi cô: “Nếu người chị yêu đã yêu người khác, chị sẽ làm gì?”.

Hương Viễn thấy câu hỏi này thật lạ lùng, có điều khách hàng là Thượng đế, cô vẫn trả lời: “Nếu thế tôi sẽ chuyển tình yêu của tôi sang thứ khác”.

“Thứ khác là thứ gì?”, đối phương truy hỏi như vẫn còn thắc mắc.

Hương Viễn cười ha ha: “Chẳng hạn như tiền này. Tiểu thuyết vẫn hay viết, không còn tình yêu thì chí ít tôi vẫn còn tiền đó sao?”.

“Nếu như đến cả tiền cũng chẳng có thì sao?”

Xem ra cô đã đụng phải một cô bé vừa cứng đầu lại vừa nghiêm túc rồi đây. Trong sự ngạc nhiên, Hương Viễn không kịp đưa mắt quan sát người đứng trước mặt. Cô gái ấy không thể nói là xinh đẹp nhưng cũng

không xấu xí, vóc dáng mảnh mai, mày mắt thanh tú, khoe môi bầm sinh đã hơi cong lên, lúc nào cũng như đang cười. Chỉ có điều sắc mặt trắng bệch, mỏng như tờ giấy, có thể thấy lờ mờ mạch máu dưới lớp da trắng xanh đó. Nhìn cô gái này, Hương Viễn bỗng nghĩ đến những mảnh vỡ bằng sứ được người dân vớt dưới đầm lên, trong sáng vì được nước tẩy sạch, trắng một cách mong manh, mềm yếu, và vụn vỡ...

Hương Viễn tiếp tục đùa: “Ai khiến tôi không có những thứ đó thì tôi sẽ làm cho anh ta không thể sống yên ổn. Nếu tôi là cô gái trong truyền thuyết kia, tôi thà giết chết gã đàn ông đó chứ cũng không ngu ngốc đến mức biến thành một gốc cây”.

Cô gái chau mày bảo: “Nhưng giết người mà mình yêu thương đâu dễ dàng như thế? Nếu giết anh ta thì giết mình còn dễ hơn nhiều”.

Câu nói đó khiến Hương Viễn cười phá lên, cô gái kia thấy Hương Viễn cười cũng nghiêng ngả cười theo. Một lúc sau cô gái nói: “Ban nãy chị nói chị tên Hương Viễn phải không? Hương Viễn, chị thú vị thật, vừa đến đây đã gặp được chị, hay quá. Tôi là Diệp Linh, đến từ thành phố G”.

Trên gương mặt Hương Viễn là nụ cười thân thiện nhất, nói chung cô thân thiện với tất cả những người mang lợi ích đến cho cô.

Cô gái tên Diệp Linh kia nhìn thấy đồng mặt dây chuyền lớn nhỏ mà Hương Viễn vẫn chưa kịp cất vào, tò mò lật giở ra xem.

“Thích không? Thích cái nào thì tôi để rỏ cho”, Hương Viễn thấy lại có cơ hội kiếm tiền thì hưng phấn hẳn lên. “Đây đều là bùa hộ thân. Linh nghiệm lắm, đeo trên người không những có thể trừ tà mà còn được như ý nguyện”.

“Thật à?” Diệp Linh lựa chọn vẻ rất hứng khởi, cuối cùng cô cầm một mặt dây chuyền Quan Âm lên: “Cái này đẹp quá, bao tiền thế?”.

Hương Viễn nhìn kỹ, thăm kinh ngạc, mặt dây chuyền trên tay Diệp Linh không phải là cái nào khác mà chính là “Quan Âm đứt cổ” mà lão Hồ chết tiết kia đã nói. Thứ này Hương Viễn vốn không hy vọng bán được, ai ngờ cô gái đến từ thành phố này lại thích nó đến vậy.

Nếu như trước đây, Hương Viễn đã muốn bán thứ đồ này càng sớm càng tốt rồi nhưng khách hàng bây giờ lại là một cô gái xấp xỉ tuổi cô, rất ngây thơ trong sáng, quan trọng hơn là phóng khoáng chịu chi tiền. Hương Viễn đã kiếm được một trăm tệ của Diệp Linh, lấy tiền người khác dễ dàng như vậy, cô không thể quá tính toán: “Cái này, mặt Quan Âm này có lỗi, đổi cái khác đi, còn nhiều cái đẹp hơn mà”.

“Chị muốn nói là” Quan Âm đứt cổ” hả?”, Diệp Linh cười cười, nghịch mặt dây đó trong lòng bàn tay.

Thì ra cô ấy cũng biết. Hương Viễn cũng không giấu giếm nữa, gật đầu: “Tuy tôi không tin lắm vào những thứ linh tinh này nhưng tốt nhất là bạn cứ chọn cái khác đi”.

“Không sao.” Diệp Linh tháo mặt Quan Âm đứt cổ ra rồi nói tiếp: “Thứ này kể ra cũng có duyên với tôi. Tôi nhìn thấy nó là đã thích ngay. “Vật tốt không bền”, biết đâu có vết nứt này mới là tốt thì sao”.

Hương Viễn có đầu óc của người làm ăn, nếu người mua đã không so đo thì làm gì có đạo lý người bán chùn tay không chịu bán. Tượng Quan Âm này vốn là giả ngọc, không đáng bao tiền, Diệp Linh đã ra tay hào phóng giúp cô kiếm được một khoản kha khá, cô cũng hiếm khi có được lúc rộng rãi như vậy, thôi thì tặng chiếc mặt Quan Âm này cho Diệp Linh luôn vậy. Cô nghĩ thế, không chừng cô nàng lắm tiền này sẽ thấy vui hơn, đoạn đường tiếp sau lại càng ra tay hào phóng hơn cũng nên.

Diệp Linh cảm ơn rồi rút khiến Hương Viễn cũng thấy ngại ngùng. Thăm gốc hòe già xong, cô dẫn Diệp Linh đến “đám Gà Rừng” trước kia -

nay là “đầm Uyên Ương”.

Nội dung bài viết đã hiển thị. Thực ra cái đầm sâu rộng chừng mấy trăm mét ấy là một trong những nơi Hương Viễn không muốn đến nhất, nhưng cũng chịu thôi, mùa này là lúc nước hồ trong và đẹp nhất, mặt nước trong vắt như ngọc bích phản chiếu những bóng cây ven bờ đầm, người không dễ dàng say đắm cảnh vật như cô cũng cảm thấy thần thái bay bổng phiêu diêu hơn hẳn.

Diệp Linh đi một vòng quanh đầm, tỏ ra rất vui sướng, nói nói cười cười với Hương Viễn, gương mặt trắng bệch cũng ửng hồng lên khỏe mạnh.

“Hương Viễn, đó là hoa gì thế?” Cô bỗng chỉ vào đóa hoa đỏ mọc lưng chừng triền đồi nhỏ cạnh bờ đầm, hỏi Hương Viễn.

Hương Viễn nghiêng người nhìn, “Ồ, hình như là đỗ quyên dại.”

“Đẹp thật.” Diệp Linh cảm thán một tiếng, sau đó nói với Hương Viễn với vẻ ngượng ngập, “Tôi leo núi không được giỏi lắm, có thể nào phiền chị hái giúp tôi một đóa không?”

Hương Viễn nhận lời, độ cao này đối với người đã quen leo núi như cô hoàn toàn không là vấn đề gì to tát cả.

“Vậy bạn đứng đây đợi tôi một lúc, tôi về ngay.” Cô nói với Diệp Linh xong, sải vài bước đến dưới chân đồi, vẫn chưa kịp trèo lên đã nghe thấy tiếng sột soạt của đám cây mọc lưng chừng, áo của người nào đó lộ ra một góc.

Hương Viễn cười, “Trâu Quân, em đến tận đây hái rau cơ à?”

“Chị Hương Viễn,” Trong đám lá dày đặc phía trên lộ ra gương mặt non nớt nhưng thanh tú của Trâu Quân, “Chị đến đây làm gì thế?”

“Hái hoa.” Hương Viễn sợ Diệp Linh đợi lâu, nói vắn tắt chỉ vào đóa đồ quỳn đại, bảo với Trâu Quân. Cô quay đầu nhìn, Diệp Linh đã thông thả dạo bộ một mình cách xa đến hơn mười mấy mét.

“Chị thích cái này à?” Trâu Quân ngạc nhiên nhìn Hương Viễn, “Đừng, đừng, cò ở đây trơn trượt lắm, chị đừng trèo lên, em hái cho.” Cậu ló người ra hái hoa xuống một cách dễ dàng, những giọt mồ hôi trên trán cũng lấp lánh như đôi mắt cậu.

Hương Viễn đưa tay ra đón lấy cành hoa Trâu Quân đưa, vừa quay lại đã nhìn thấy Diệp Linh váy trắng đang đứng lặng lẽ bên hồ, cúi đầu như đang nghĩ ngợi gì đó, sau đó đột ngột nhảy xuống, rồi biến mất không một tiếng động giữa làn nước đầm.

Chỉ trong một tích tắc, Diệp Linh đã mất hút giữa đầm nước sâu. Mọi thứ xảy ra quá đột ngột, nếu không phải mặt nước đang gợn lên những đợt sóng, Hương Viễn còn ngỡ mình đang gặp ảo giác trong buổi chiều nắng này. Bản năng phản xạ trong thoáng chốc đã khiến Hương Viễn chạy như bay đến bên bờ đầm, vừa định nhảy xuống để cứu thì một cảnh tượng vụt qua thật nhanh trước mắt: Hương Dĩ căng phình những nước đang nổi lờ đờ giữa mặt đầm, gương mặt nhỏ nhắn sưng phồng biến dạng, tím ngắt không một chút sinh khí nào.

Hương Viễn run lên rất khẽ. Thế giới này tại sao lại kỳ quặc như thế? Có vô số người – như mẹ cô, như Hương Dĩ, như rất nhiều những người dân vô danh bần cùng như kiến cỏ khác, rõ ràng là rất vất vả đau khổ, nhưng vẫn vật lộn chống cự để tiếp tục được sống, nhưng rồi cũng đành bất lực. Thế mà cô gái tên Diệp Linh này, tuổi còn trẻ, lại xinh xắn, phục trang tinh tế, rõ ràng là cuộc sống rất khá giả, cô ta sống còn tốt hơn những người khác gấp trăm lần, nhưng lại tự nguyện tìm đến cái chết. Thật mỉa mai thay!

Thiện cảm của sự gặp gỡ vô tình mà Hương Viễn dành cho Diệp Linh thoáng chốc bay biến mất, cô căm ghét những người khinh thường mạng sống của bản thân, thậm chí còn đem cái chết ra để trù tính, loại người này nhu nhược, hèn hạ, bất lực, không đáng được thông cảm. Cô nghĩ, nếu cô gái tên Diệp Linh này đã muốn chết như thế, mình việc gì phải ngăn cản? Chẳng thà để cho cô ta được toại nguyện. Cô chờ dẫn nhìn sóng nước trên mặt đầm mỗi lúc mỗi tĩnh lặng, cho đến khi nghe thấy âm thanh lăn vèo vèo xuống triền dốc gần đó ở phía sau lưng. Rất nhanh, Trâu Quân với chiếc quần bị cào rách mấy đường, trên đùi đầy những vết máu do bị cỏ nhọn đâm vào, thở hổn hển chạy đến bên cạnh cô.

“Chị Hương Viễn, lúc này... lúc này chị ấy...” Trâu Quân rõ ràng cũng đã nhìn thấy cảnh Diệp Linh trèo mình khi còn đang vắt vẻo ở lưng chừng sườn núi. Bình thường cậu vẫn trèo cây leo núi nhanh nhẹn linh hoạt như một chú khỉ, chỉ do khi này quá hoảng hốt nên mới hụt chân lăn lông lốc xuống dưới. Cậu cuống quýt chạy đến bên Hương Viễn, nhưng lại bị nét hần học và thân nhiên thoáng qua trên mặt cô làm giật mình một phen.

Trâu Quân đang vội cứu người, lúc cấp bách quá cũng không nói được gì, lại thấy xung quanh chẳng có một ai, thế là cậu nghiêng rặng, kéo lê một chân bị thương xuống nước. Mới bơi được vài mét, cơn đau ở vết thương trên chân khiến Trâu Quân không còn sức lực đâu nữa. Nhìn thấy bóng áo trắng của cô gái kia lập lờ thoát ẩn thoát hiện ở gần đó, cậu gắng sức muốn bơi đến gần, nhưng lại không cẩn thận sặc phải một ngụm nước to, đầu óc trống rỗng, gót chân như có một bàn tay vô hình đang nắm cậu kéo xuống đáy đầm.

Đầm gà rừng này tuy không lớn nhưng sâu khiếp đảm, dù đang là mùa hè nồng nực, song nước vẫn lạnh đến tê người. Nghe nói ở đáy đầm có đến mấy nơi mà những người lớn thạo bơi lội nhất thôn cũng không mò thấy đáy. Chính vì thế mà năm ấy khi Hương Dĩ rơi xuống nước, tuy rất nhiều người giúp tìm kiếm cậu nhưng cũng chẳng cách nào tìm ra thi thể ngay.

Đầm nước này cứ cách mấy năm lại chìm chết người, bọn trẻ trong thôn đều được người lớn cảnh cáo không được phép đến đây bơi lội...

Lúc này, Trâu Quân đã bắt đầu hoảng loạn, vật lộn một lúc nhưng chân tay cứ không nghe lời, đặc biệt là bên chân bị thương đã mất đi cảm giác, ý thức cũng mơ hồ dần. Trong tuyệt vọng, bỗng cảm thấy có người đang kéo cậu bơi vào bờ. Đợi khi cậu phục xuống mặt đất ho ra mấy ngụm nước, hoàn hồn dần, thì Hương Viễn toàn thân đã ướt đẫm, đang kéo cô gái kia lên gần bờ. Cậu vội vã bò dậy chạy đến gần bờ giúp Hương Viễn một tay, hai người ra sức hợp lực mới kéo nổi cô gái đã mất hết ý thức kia rời khỏi mặt nước.

Hương Viễn mệt nhoài người, thở không ra hơi nữa, cô cố hỏi một câu: “Trâu Quân, em có sao không?” Thấy cậu ho sặc sụa, lắc đầu lia lịa mới chuyển sự tập trung sang Diệp Linh đang nằm im trên đất. Gương mặt cô ta không một chút máu, lồng ngực cũng chỉ hơi phập phồng không nhìn rõ.

“Chị Hương Viễn, làm sao đây? Chị ấy sẽ không chết chứ?” Trâu Quân dù gì vẫn là một cậu bé, sợ hãi đến mức suýt khóc.

Hương Viễn chỉ về phía cánh đồng gần bên bờ đầm, vội vã bảo Trâu Quân: “Em mau đi, dắt trâu của chú Hai Lý đến đây.”

Trâu Quân lập tức hiểu ý, cũng mặc kệ vết thương trên chân, quay đầu chạy một mạch về phía Hương Viễn chỉ.

Cùng với lúc Trâu Quân dắt trâu của chú Hai Lý đến, phía sau còn có một đám dân trong thôn và du khách nghe chuyện chạy đến xem tình hình. Trong đó có một số người dày dặn kinh nghiệm đưa Diệp Linh vắt lên lưng trâu, để cô nằm úp sấp lên trên đó, mặt hướng xuống đất, sau đó đuổi cho trâu chạy.

Hương Viễn bước ra khỏi đám người đó để hít thở. Trời tháng mười, gió phất qua cơ thể đang ướt đẫm, lạnh tê tái. Không lâu sau, cô nghe thấy

tiếng hoan hô mừng rỡ của mọi người, biết được Diệp Linh đã nôn hết nước trong bụng ra, nghĩ mình đã nhặt được một mạng sống trở về. Xem như cô ta may mắn, Hương Viễn nhếch môi, nhưng trong lòng lại nhẹ nhõm hẳn, không rõ là vì đã cứu được một mạng người, hay là vì sự cứu rỗi cho cái ý nghĩ ác độc nảy ra một thoáng trong nơi sâu thẳm của trái tim mình khi này.

Cô vắt nước trên áo mình, tạ trời tạ đất, tiền trong túi tuy đã bị ướt nhưng vẫn còn đó. Không về nhà thay quần áo thì còn ở đây đợi gì nữa? Cô đi về hướng nhà mình, vắng vắng nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo phía sau.

“Chị Hương Viễn...”

Cô biết ngay là cậu nhóc Trâu Quân kia, nên quay lại chỉ vào đùi cậu, “Mau đến trạm y tế thôn sát trùng vết thương đi, đùi rách đến mức này, cần thận dì của em lại tính sổ với em cho xem.”

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cố Nhân Trở Về

Rất nhiều thứ cô vẫn nhớ nhưng anh lại lãng quên mất rồi Hương Viễn về nhà, thấy bộ dạng chị như vậy, Hương Dao muốn hỏi nhưng không dám mở miệng, chỉ lẳng lặng đi đun nước. Khi Hương Viễn tắm nước nóng, thay quần áo bước ra thì hàng xóm đã đưa Diệp Linh yếu ớt về nhà cô rồi. Thì ra, sau khi Diệp Linh được cứu, những du khách đến xem tuy đông nhưng chẳng ai quen biết cô gái đột nhiên bị rơi xuống nước này. Hơn nữa, không hiểu là do bị sốc nặng hay vẫn chưa kịp hồi phục mà sau khi tỉnh dậy mặt Diệp Linh không một chút xúc cảm, chẳng nói tiếng nào. Người dân trong thôn không còn cách nào khác, đành đưa cô ta tới trạm y tế, bác sĩ bảo không còn gì nghiêm trọng nữa nên họ chỉ còn biết khiêng cô đến nhà Hương Viễn. Một là Hương Viễn là người cứu cô, hai là nhà họ Hương, có hai cô con gái, chăm sóc Diệp Linh cũng thuận tiện hơn.

Hôm ấy, tất cả những phòng trống trong nhà đều có khách, Hương Viễn đành sang ngủ cùng Hương Dao, nhường phòng mình cho Diệp Linh. Hương Dao đang cùng hai cô gái nữa trong thôn lấy quần áo sạch của Hương Viễn thay cho Diệp Linh đang nửa tỉnh nửa mê.

Tất bật vội vã cả một buổi chiều, khi một thứ dần ổn định thì mặt trời đã ngả về tây. Hương Viễn cẩn thận phơi những tờ tiền ướn trong bếp, còn mình thì ngồi xuống bậu cửa. Lên khỏi đầm đã lâu, cô cũng đã mặc thêm

quần áo mà vẫn thấy lạnh, đầu nặng, cổ họng rát như bị lửa đốt, muốn bảo Hương Dao rót cho cốc nước mà không biết con bé chết tiệt ấy đã chạy biến đi đằng nào rồi. Cô đã sớm biết cách chăm sóc bản thân nên cũng biết rõ mình đã bị cảm lạnh. Từ trước đến nay cô vẫn rất khỏe mạnh, bình thường cũng hiếm khi đau đầu cảm sốt, vậy mà hôm nay chỉ dầm nước một chút mà đã trở nên thê thảm thế này, chẳng lẽ cô nàng thành phố kia đã truyền nhiễm tính tiểu thư cho cô rồi? Hương Viễn nghĩ đến đây liền bật cười. Cô nghĩ ngồi đợi một lúc rồi về ngủ một giấc vậy, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.

Lần này Hương Viễn không được toại nguyện, khi ý thức vừa bắt đầu hỗn độn, cô đã nghe thấy chú trưởng thôn hai Lý gọi: “Hương Viễn, Hương Viễn, người nhà của cô gái kia đến rồi. Ha ha, cháu đoán xe, là ai nào...”

Câu sau của chú hai Lý vẫn chưa kịp nghe tường tận thì ánh mắt của cô đã nhìn thấy bóng dáng sau lưng chú.

Người ấy rất giống anh nhưng sao lại là anh được? Thế nhưng giọng nói ấy rõ ràng rất quen thuộc: “Hương Viễn, sao cậu lại ngồi ở đây?”

Hương Viễn, sao cậu lại ngồi ở đây?

Trước kia mỗi lần anh đi học, cô luôn đứng đợi ở thung lũng gần nhà anh. Lúc anh nói câu đó đều bật cười rất rạng rỡ. Hương Viễn ở đây, đương nhiên là để đợi anh rồi.

Hương Viễn cười, đôi mắt cong cong hình trăng khuyết, “Diệp Khiên Trạch, sao cậu lại đến trễ thế? Hại tớ đợi lâu ơi là lâu.”

Nhưng nét mặt của anh lúc đó không lo âu như thế này.

Hương Viễn đột nhiên tỉnh táo hẳn, không biết sức lực ở đâu ra khiến cô đứng phắt dậy, lúc nhìn rõ người trước mặt mình, nghi ngờ càng tăng thêm.

“Khiên Trạch? Sao lại là cậu?”

Anh vội vã bước qua bậc cửa tiến vào trong” “Hương Viễn, chúng ta nói chuyện sau đi.”

Hương Viễn thoáng sững sờ, vội vàng theo Diệp Khiên Trạch vào trong.

Diệp Linh đã tỉnh dậy, đang nằm trên giường. Diệp Khiên Trạch bước đến, không nói một lời, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Diệp Linh đột nhiên mỉm cười, niềm vui ngây thơ như một đứa trẻ vừa có được kẹo ngọt.

Cô lên tiếng trước, một câu nói không đầu không đuôi: “Anh muốn nói gì với em?”

Diệp Khiên Trạch sửa lại chần cho cô rồi nói: “Ra ngoài chơi cũng phải nói cho nhà một tiếng chứ. Còn nữa, sợ nước mà còn đùa, bố mẹ sẽ lo lắng đấy.”

Anh né tránh ánh nhìn của Diệp Linh, quay đầu lại đụng ngay ánh mắt của Hương Viễn.

“Cám ơn cậu, Hương Viễn!” Lúc này, trên gương mặt anh mới xuất hiện nụ cười thành thật: “Cám ơn cậu đã cứu em gái tôi.”

Hương Viễn cũng cười nhưng trong lòng cô lại có cảm giác bất an không nói rõ được. Thì ra Diệp Linh là em gái cậu ấy, chắc là con chú Diệp và người vợ mới sau khi chú về thành phố. Chuyện Khiên Trạch cảm ơn không có chút vấn đề gì, vấn đề là ở chỗ Hương Viễn chưa từng nghĩ rằng, cố nhân trùng phùng, thái độ đầu tiên khi anh đối diện với cô lại là một lời cảm ơn.

[/FONT]

Cảm ơn là lịch sự, khách sáo, là đối ngoại, xa cách, thế nên những người thân thiết với nhau không cần nói lời cảm ơn. Lời cảm ơn của Diệp Khiên Trạch là dành cho cô – một người ngoài- đã vô tình cứu người nhà anh. Quen và lạ đã phân rõ. Diệp Khiên Trạch trong trí nhớ của Hường Viễn là người vô cùng gần gũi, thân thiết với cô. Năm mười bốn tuổi, khi Diệp Khiên Trạch cùng bố về thành phố, Hường Viễn đứng trên đỉnh ngọn núi sau thôn nhìn anh đang đứng gần gốc cây hòe già ở đầu thôn, chân chừ không chịu nhúc nhích, ánh mắt đang tìm kiếm cô gái nhỏ luôn bầu bạn bên anh trong đám đông hàng xóm vây quanh nhưng không thấy đâu cả. ai có thể quên được, dưới ánh trăng sơn cước trong sáng thuở thiếu thời, họ đã ngồi cạnh nhau bên khe suối nhỏ, Diệp Khiên Trạch từng nói: “Hường Viễn, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau.” Khi ấy, Hường Viễn không nói gì nhưng trong lòng lại khẳng định chắc chắn rằng, họ thân thiết với nhau như thế, ai có thể chia lìa được? Cho dù có một ngày anh đi rồi, cũng sẽ có lúc cô bay đến bên anh. Cô không tiễn anh vì sợ nước mắt chia ly, đi là điều tất yếu, bịn rịn đưa tiễn còn có ý nghĩa gì chứ? Bóng dáng Diệp Khiên Trạch cứ chần chừ quay đầu tìm kiếm đã biến mất khỏi tầm nhìn của Hường Viễn. Đã bốn năm trôi qua, hôm nay gặp lại, anh đã cười và nói cảm ơn cô vì người thân của anh.

Hường Viễn cảm thấy đầu mình đau nhức. Nghĩ nhiều quá rồi, Hường Viễn, bình thường mà có như vậy đâu! Môi cô mấp má, lời nói chất chứa nụ cười: “Cảm ơn tôi làm gì? Cứ xem như chiếc bình quý Solomon đã thực hiện nguyện vọng đầu tiên của mình.”

Diệp Khiên Trạch cười vẻ hiểu ý, ám hiệu mà chỉ có họ mới hiểu đã khiến khoảng cách bốn năm trở nên mơ hồ. Hường Viễn lúc này như mới thấy được người bạn gần gũi thân thiết đã trưởng thành bên mình năm nào. Anh nhìn xung quanh, nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi muốn đến thăm A Quân.”

“Đi đi, hai người đã lâu không gặp nhau rồi? Chắc giờ nó đang ở nhà. Tôi không đi cùng cậu đâu, có chuyện gì cứ về đây tìm tôi.” Hường Viễn

vẫn đứng vững, đến cả Hường Dao cũng không nhìn ra chị mình đang ốm bởi xưa nay Hường Viễn không hề thích người khác nhìn thấy mình yếu đuối bất lực. Nhưng vào lúc này đây, cô bỗng ao ước Diệp Khiên Trạch sẽ hỏi mình một câu: “Hường Viễn, có phải cậu thấy không khỏe không?”

Cô biết mình yêu cầu quá đáng với anh, đã gần bốn năm anh không quay về rồi, những chuyện đang đợi phía trước còn quá nhiều, làm sao anh có thể quan tâm hết từng chuyện một cách sáng suốt rõ ràng được? Thím Trâu, mẹ ruột anh cũng là một người mạnh mẽ, sau khi ly hôn với chú Diệp rồi cải giá, đã cắt đứt liên lạc đôi bên. Lúc chú Diệp đón Khiên Trạch đi, thím không ngăn cản nhưng từ đó cũng mất hẳn liên lạc. Hường Viễn cũng nghe người ta nói, chú Diệp sau khi trở về thành phố đã cưới vợ khác. Nhà họ Diệp mấy năm ấy sống rất khá, bên ấy đã từng lấy danh nghĩa của Khiên Trạch gửi tiền về cho thím ấy mấy lần đều bị trả lại hết. Khiên Trạch muốn quay về thăm mẹ nhưng cũng bị thím từ chối. Thím đã cắt đứt mọi liên hệ với nhà họ Diệp. Sau khi thím qua đời, nhà họ Trâu cũng không biết phải báo tin cho con trai lớn của thím thế nào. Gần đây họ mới biết tin này, thế nên Hường Viễn đã có linh tính rằng anh sẽ quay về. Chỉ có điều không ngờ lại nhanh như vậy, mà lại còn vì chuyện của Diệp Linh. Lão Hồ kia buổi sáng mới nói có điềm rằng “cố nhân trở về”, trước giờ ông ta vẫn nói quàng nói xiên, lần này không ngờ lại đoán trúng.

“Vậy tôi đi trước. Diệp Linh... em gái tôi, phiền cậu chăm sóc nó”, Diệp Khiên Trạch nói.

Hường Viễn nhớ đến sự khác lạ của Diệp Linh bên bờ đầm. Cô em gái cùng cha khác mẹ của Diệp Khiên Trạch tại sao lại một mình trở lại nơi anh trai mình từng sinh ra và lớn lên? Vì sao lại nhảy xuống đầm sâu? Anh em họ gặp nhau sao lại khiến cho người ta có cảm giác kỳ lạ không thể nói rõ? Hường Viễn thấy hoài nghi. Diệp Linh tạm thời không còn nguy hiểm gì nữa, Trâu Quân cũng là em trai ruột của Diệp Khiên Trạch, có chuyện gì thì đợi khi anh gặp được Trâu Quân rồi nói cũng không muộn.

Diệp Khiên Trạch đi rất lâu. Hương Viễn nằm trên giường Hường Dao ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy đêm đã khuya. Cô bảo Hường Dao đến trông Diệp Linh, lúc nó về phòng lấy chăn nệm, vô tình thốt ra một câu: “Cái người đang nằm trong phòng chị ấy, chẳng thấy có động tĩnh gì cả nhưng không biết tại sao gối lại ướt đẫm một khoảng lớn.”

Sáng sớm hôm sau, Diệp Khiên Trạch cũng Trâu Quân quay lại nhà Hương Viễn. Năm ấy khi Diệp Khiên Trạch đi, Trâu Quân đã chín tuổi nên nó nhớ được rất nhiều chuyện. Diệp Khiên Trạch là một ông anh tốt, trước kia tình cảm anh hem họ luôn thân thiết, thế nhưng đã mấy năm không gặp, Trâu Quân lại tỏ ra bẽn lẽn ngại ngùng trước mặt anh mình. Trước cậu cũng không phải là người có tính cách hướng ngoại, nay theo sau anh trai đến nhà Hương Viễn – nơi cậu thân thuộc và thường xuyên lui tới – cậu vẫn trầm lặng đến lạ lùng.

Diệp Khiên Trạch vào thăm Diệp Linh, cô vẫn chưa tỉnh, dáng vẻ ngủ say yên tĩnh một cách kỳ lạ. Diệp Khiên Trạch thở dài, nghe thấy Hường Dao gọi ở cửa phòng: “Anh Diệp, chị em gọi anh vào ăn sáng.”

So với vẻ thẹn thùng trước mặt anh mình của Trâu Quân, Hường Dao lại tỏ ra dạn dĩ hơn nhiều với “anh Diệp” mà khi xưa vẫn thường lui tới nhà cô. Cô gọi Diệp Khiên Trạch rồi đi về phía nhà bếp, bình thường Hương Viễn bận nhiều việc nên đa số việc vặt trong nhà do Hường Dao làm.

Bữa sáng của nhà họ rất đơn giản, chỉ gồm cháo trắng và rau, còn có sữa đậu tươi mà sáng sớm Hường Dao đã đến hàng sữa đậu trong thôn mua dưới sự dặn dò đặc biệt của Hương Viễn. Hường Dao đổ sữa vào mấy chiếc cốc rồi một thìa đường trắng nhỏ theo thói quen, Hương Viễn bỗng ngăn cô lại:

“Một cốc không bỏ đường, đổi thành một thìa một thìa muối. Diệp Khiên Trạch uống thứ này luôn thích mặn một chút.” Hương Viễn bảo.

Hương Dao ngẩn ra một lúc, làu bàu: “Khẩu vị của anh Diệp kỳ quặc thế không biết.” Tuy nói vậy nhưng Hương Viễn đã mở miệng bảo thì cô vẫn phải y theo lời mà làm.

Bốn người ngồi quanh chiếc bàn ăn nhỏ có đến mười mấy năm lịch sử của nhà Hương Viễn, Trâu Quân giúp bày biện bát đĩa lên bàn.

Diệp Khiên Trạch lên tiếng với chút hối lỗi: “Hương Viễn, lần này chúng tôi làm phiền đến cậu nhiều quá.”

Hương Viễn chìa một tay ra với anh: “Nếu cậu thấy ngại thì có thể trả tiền cho tôi như những du khách khác.”

Diệp Khiên Trạch biết cô mượn lời nói đùa để trách mình khách sáo nên cười cười rồi không nói gì nữa, cúi đầu uống một ngụm sữa đậu trước mặt. Bỗng nhiên anh ngẩn ra, đôi lông mày hơi chau lại, có điều anh đã nhanh chóng che giấu được vẻ mặt lạ thường của mình.

Nhưng Hương Viễn nhận ra ngay cử chỉ khác thường đó của Diệp Khiên Trạch. “Sao vậy? Không hợp khẩu vị à?”, cô hỏi.

Diệp Khiên Trạch nuốt ngụm sữa đậu với vẻ tự nhiên, cười nói: “Không có gì, Hương Viễn, tôi tưởng uống sữa đậu mặn là thói quen của người phương Bắc chứ?”

Hương Viễn ngậy ra một lát rồi nói: “” Chẳng phải trước kia cậu vẫn thích thêm ít muối vào trong sữa hay sao? Lúc ấy, tôi vẫn hay cười cậu là kẻ kỳ quặc.”

“Vậy à?” Diệp Khiên Trạch khựng lại nghĩ ngợi rồi lại cười nói: “Chắc là do những tư tưởng lạ lùng thời nhỏ thôi. Cậu vẫn còn nhớ à?”. Sợ làm phật lòng Hương Viễn nên anh cố ý uống thêm ngụm lớn.

...

Hương Viễn giằng cốc sữa trong tay anh, quay lại nói với Hương Dao: “Đổ cốc này đi rồi đổi cốc ngọt.”

“Không cần, không cần mà”, Diệp Khiên Trạch vừa nói vừa ngăn Hương Dao lại. [

Hương Viễn cười giấu cợt mình: “Không sao, tại tôi thôi, những gì tôi nhớ đều là những chuyện cũ rích từ lâu rồi. Đã lâu thế mà cứ tưởng cậu vẫn như xưa. Hương Dao, đem đồ đi.”

Trâu Quân này giờ im lặng bỗng lên tiếng: “Không cần, em đổi cho anh vậy. Em thích uống mặn một chút.”

Hương Viễn nhướn mày vẻ bất ngờ: “Ừa, sao hai anh em nhà này lúc nhỏ đều có sở thích kỳ quặc thế nhỉ?”

Hương Dao lừng khừng đứng ở đó không biết làm gì, mãi một lúc sau mới ngồi xuống, đặt mạnh cốc sữa đậu mặn xuống trước mặt Trâu Quân.

Sau khi đổi cốc, bốn người im lặng ăn sáng, không ai nói gì.

Hương Dao buông đũa sớm nhất, nhìn Trâu Quân rồi lại ngắm Diệp Khiên Trạch, đột nhiên nói: “Anh Diệp, anh cao hơn trước nhiều quá. Hai anh em giống nhau thật, có điều anh đẹp trai hơn Trâu Quân nhiều.”

Bình thường cô bé không phải người hay nói, lúc này lại thốt ra một lời vô tâm với vẻ ngây thơ đặc biệt của một cô bé khiến Diệp Khiên Trạch cười phá lên. Hương Viễn cũng không nhịn được cười nhưng trong lòng cô lại không cho là như vậy. Thực tế, tuy hai anh em Diệp Khiên Trạch và Trâu Quân không cùng một cha nhưng quả thật rất giống nhau. Điều khác biệt là, Diệp Khiên Trạch giống bố anh hơn, trán cao mắt sâu, Trâu Quân lại giống mẹ ruột cậu, mày mắt thanh tú nhưng họ đều là những anh chàng đẹp trai. Người anh đã trưởng thành nên có mùi vị thư sinh hơn, người em

vẫn còn sự non nớt của các cậu nhóc, dù thế nhưng quả thật cũng rất khó phân bì cao thấp.

Hương Viễn không hiểu sao Hương Dao lại thốt ra một câu như vậy, có điều cô cũng chẳng lấy gì làm bất ngờ cho lắm. Hương Dao và Trâu Quân chẳng những cùng tuổi mà từ tiểu học đến năm lớp bảy luôn học cùng lớp với nhau. Theo lẽ thường thì hai người gần tuổi nhau, hai nhà lại gần gũi thì tình cảm sẽ thân thiết hơn, những điều này không thể khiến họ trở thành bạn thân. Bên phía Trâu Quân thì không có gì, nhưng do Hương Dao lúc nào cũng thấy cậu chướng mắt nên hai đứa mà ở gần nhau thì Hương Dao thế nào cũng phớt lờ hoặc lờm nguýt khó chịu với cậu. Sau khi lên cấp hai, từ thôn đến trường ở xã là đường núi dài gần mười dặm, có lúc Hương Viễn bảo Hương Dao đi cùng Trâu Quân cho có bạn có bè, dễ trông chừng nhau hơn nhưng Hương Dao nhất quyết không chịu, một là sẽ đi trước nửa tiếng, hai là cố gắng trì hoãn thời gian để đi chậm hơn, tóm lại là không muốn đi cùng với Trâu Quân. Hương Viễn nghe nói, dù có học cùng trường nhưng Hương Dao không nói với Trâu Quân câu nào.

Hương Dao không phải là một cô bé khó gần, trong trường bạn bè cũng khá nhiều, nhưng hình như lại tỏ ra đặc biệt khó chịu với Trâu Quân. Hương Viễn nhớ lúc còn bé, hai đứa vẫn chơi đùa cùng nhau mà, từ khi nào và tại sao lại có tình trạng như thế này? Hương Viễn hỏi Trâu Quân, cậu cũng tỏ ra hoang mang. Sau này, cô cũng lười, chẳng buồn đi động đến những chuyện con con như vậy nữa.

Trâu Quân thấy Hương Dao đem mình ra so sánh với anh trai mà cũng không quên hạ thấp bản thân mình nhưng cũng chẳng giận dỗi gì, vẫn uống từng ngụm sữa đậu nành.

Ăn sáng xong, theo lời thỏa thuận từ trước, Hương Viễn phải đưa mấy du khách trọ trong nhà lên núi ngắm cảnh. Lúc về phòng chuẩn bị đồ đạc, cô mở hộp tủ ra, không biết là vô tình hay cố ý, một tập thư dày cộp mà

Diệp Khiên Trạch viết cho cô trong những ngày tháng anh vừa lên thành phố trượt ra khỏi chiếc hộp nhỏ mà cô vẫn dùng để cất tiền.

Hương Viễn phủi những bụi phủ mờ trên tập thư ấy. Cô rất ít khi lật giở tư từ cũ ra xem nhưng vẫn nhớ rõ, tổng cộng hai mươi một bức, ngoài ra còn có mấy tấm bưu thiếp vào những lúc lễ tết nữa. Lúc Diệp Khiên Trạch mới về thành phố, những bức thư anh viết cho cô bay đến như những bông tuyết rơi. Khi ấy, lần đầu anh đến một gia đình xa lạ, một thành phố xa lạ, có rất nhiều chỗ không quen biết, Hương Viễn là người duy nhất để anh tâm sự. Lúc đầu, những bức thư anh viết lúc nào cũng dài đến mấy trang giấy, kể lại những chuyện mới lạ của thành phố và nỗi hoang mang của mình và cả sự nhớ nhung bạn cũ và quê hương. Thư trả lời của Hương Viễn bao giờ cũng chỉ ngắn gọn một trang giấy, trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói. Nhưng khi hạ bút lại thấy những thứ đáng để nói quá ít, cô chỉ an ủi anh rằng đợi đến khi quen rồi sẽ phát hiện ra ở thành phố lớn chắc hẳn có nhiều thứ tốt hơn cái thôn nhỏ này nhiều.

Những bức thư sau này của Diệp Khiên Trạch cũng chứng minh điều cô nói là đúng. Anh dần dần hòa nhập vào cuộc sống mới, bắt đầu kể với cô về gia đình mới của anh – người cha đã bao năm anh chưa gặp, người mẹ kể dẹt dẹt ít nói và một cô em gái nhỏ kém anh hai tuổi. Anh nói họ đều đối xử với anh rất tốt, cuộc sống trong trường cũng rất suôn sẻ, anh còn quen được vài người bạn mới. Nghe đến đây, Hương Viễn chợt có cảm giác được an ủi. Mỗi lần gửi thư là phải cuốc bộ rất xa lên xã nên cô thường làm người lắng nghe. Thỉnh thoảng cô cũng gửi lại một hai bức thư, kể về những tin mới trong thôn, chú hai Lý kể bên nhà anh đã làm trưởng thôn, tên khốn cùng lớp họ đã đi lính... họ nói về cuộc sống của riêng mình, càng nói càng khác xa nhau, dần dần rồi cũng nói ít lại. Những bức thư của anh từ mỗi tuần một bức biến thành một tháng một bức, về sau thỉnh thoảng mới có một bức rồi lại thành một tấm bưu thiếp cho mỗi dịp lễ... Bắt đầu từ lúc nào nhỉ? Hình như là năm thứ ba sau khi anh trở về thành phố, hai người đã hoàn toàn mất liên lạc.

Hương Viễn không trách cứ ai, cô có thể hiểu Khiên Trạch: anh luôn là người hiền lành, hoà niệm, chỉ có điều họ đã chia xa nhau lâu quá rồi, thế giới họ sống cũng khác xa nhau. Chỉ dựa vào những cánh thư thì tình cảm cũ dù sâu nặng đến mấy cũng nhạt nhòa, đó là chuyện không thể tránh được. Không chỉ có anh, nhiều lúc cô cũng nhắc bút lên rồi không biết phải bắt đầu từ đâu. Cô chỉ mong đợi một ngày, cô có đủ sức mạnh để bay khỏi cái thôn nhỏ “ếch ngồi đáy giếng” này, được đứng trên cùng một mảnh đất với anh, cùng ngắm nhìn thế giới ở một độ cao như nhau. Cô tin mình sẽ làm được! Nhưng lần này, sự trở về của anh khiến cô thấy hoảng hốt, quay lại nhìn, Hương Viễn đã phát hiện ra sự nhỏ bé và bất lực của mình trong đoạn trường thời gian và khoảng cách. [/FONT]

Cô nghe thấy có tiếng gõ cửa rất khẽ. Diệp Khiên Trạch đứng ở cửa, anh đến thăm cô em gái Diệp Linh vẫn mê man chưa tỉnh. Hương Viễn nhanh chóng nhét những bức thư trên tay về chỗ cũ, đóng ngăn tủ lại rồi quay người nhìn anh mỉm cười, hạ giọng nói: “Tôi bảo Hương Dao chuẩn bị cho Diệp Linh một ít cháo, vẫn hâm trên bếp. Khi nào cô ấy tỉnh thì cậu bảo Hương Dao mang vào là được. Tôi phải đi đây”

Diệp Khiên Trạch đến bên Hương Viễn, thấy trên chiếc bàn học sơ sài có đặt vài chiếc ảnh cũ. Cô vẫn lặng lẽ đứng ở chỗ cũ, không nói gì nhưng cũng chẳng bỏ đi “Hương Viễn, lần này quay về gặp A Quân và cậu, bỗng dưng cảm thấy những ngày tháng trước kia trở nên xa xôi quá, nhưng lại rất đáng hồi tưởng. Đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau. Cảm giác được gặp lại bạn cũ thật khác lạ.”

Hương Viễn đáp: “Nếu đã như vậy thì bây giờ về rồi, ở lại thêm vài ngày đi. Em gái cậu vẫn chưa khỏe lắm, nghỉ ngơi dưỡng sức cũng tốt. Trường các cậu chẳng phải cũng được nghỉ lễ sao...”

“Em gái tôi...” Diệp Khiên Trạch do dự một lúc rồi nói tiếp: “Sao nó lại rơi xuống nước vậy? Trước đó nó có nói gì không?”

Hương Viễn liếc nhìn về phía Diệp Linh đang nằm trên chiếc giường gần đó rồi trả lời: “Không nói gì cả. Có điều tôi không thấy là cô ấy “rơi” xuống nước nhưng vì lý do gì thì tôi không rõ. Khiên Trạch, cô em gái này của cậu... nên trông chừng chặt vào thì tốt hơn...”

Diệp Khiên Trạch không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, anh trầm mặc như có tâm sự u buồn nhưng lại chẳng nói gì. Hương Viễn nhìn góc mặt nghiêng nghiêng của anh, ánh mắt anh vẫn như xưa: hiền lành dịu dàng. Anh là người tốt, lúc nào cũng suy nghĩ cho mọi người, mong muốn mọi thứ được tốt đẹp nhưng không biết trong những năm cô không ở bên cạnh, anh có được như ý hay không?

Như muốn phá vỡ sự tĩnh lặng, Diệp Khiên Trạch chỉ vào một bức ảnh cũ được lồng trong khung kính treo trên tường của Hương Viễn, hỏi vu vơ: “Bức ảnh này chụp năm nào thế? Bối cảnh chắc là ở khe suối mà chúng ta hay câu cá nhỉ?”

Hương Viễn nhìn anh: “Đúng, trí nhớ của cậu tốt lắm. Phải rồi, Khiên Trạch, cậu ở lại với Diệp Linh, tôi lên núi với khách đây. Buổi tối tôi đến tìm cậu.”

Hương Viễn vội vã đưa khách lên núi. Cô biết kể rất nhiều điển cố và truyền thuyết trong núi, tính cách lại phóng khoáng, dễ thương nên mọi người vừa đi vừa cười nói vui vẻ khiến đường núi lởm chởm cũng trở nên không khó đi lắm. Lúc đi ngang qua khe suối, cô dừng lại để mọi người chụp ảnh. Nước suối trong vắt, sắc núi rạn rỡ, đó là địa điểm chụp ảnh rất đẹp Hương Viễn nhẫn nại đứng chờ. Cô có chút lơ đãng, dường như thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi. Đó là khoảng thời gian không lâu trước khi Diệp Khiên Trạch về thành phố, lần đầu tiên cô làm hướng dẫn viên đưa khách lên núi, Khiên Trạch cũng đi theo. Khi ấy, những du khách cũng dừng lại ở chính nơi này để chụp ảnh, Khiên Trạch đã mượn máy chụp ảnh của một du khách, đích thân chụp cho cô một bức. Trước khi người khách ấy trở về, Hương Viễn đã ghi lại địa chỉ, nhờ họ gửi ảnh cho mình Đó là lần

đầu tiên Khiên Trạch chụp ảnh, kỹ thuật không tốt, ảnh cũng không rõ lắm nhưng Hương Viễn vẫn cẩn thận lồng nó vào khung kính, treo trên tường.

Rất nhiều thứ cô vẫn nhớ nhưng anh lại không cẩn thận đã lãng quên mất rồi.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ánh Trăng Sơn Cước Năm Nào Của Hương Viễn

Những thứ ta vốn khổ sở kiếm tìm, khi không tìm thấy thì cũng đành chịu nhưng nhiều lúc vô tình phát hiện ra mà lại phải bất lực nhìn nó rơi tuột qua kẽ tay...

Hương Viễn ở trên núi cùng du khách cả ngày. Những người đi du lịch đều là những người khôn biết mệt mỏi là gì. Sức khỏe Hương Viễn lúc này không tốt lắm nhưng cô vẫn phải cố giữ vững tinh thần để theo họ đến cùng. Khi mặt trời xuống núi, đoàn du khách mới bắt đầu kéo về. Đến nửa đường, một nữ du khách bỗng hét lên khiến Hương Viễn đang lơ mơ mệt mỏi phải giật mình một phen. Thì ra khuyên tai của người phụ nữ ấy không biết đã rơi trên đường đi từ lúc nào. Nghe nói đó là món quà sinh nhật mà chồng cô ta tặng, không đắt tiền nhưng rất có ý nghĩa. Sáng sớm hôm sau cô ta phải trở về thành phố nên Hương Viễn đành đưa họ quay lại tìm tìm kiếm. Thế nhưng trên đường núi hoang cỏ dại mọc dày đặc thế này, muốn tìm một chiếc khuyên tai nhỏ xíu chẳng dễ dàng gì. Sắc trời mỗi lúc một đậm, nữ du khách đó và bạn bè mình vẫn không bỏ cuộc. Hương Viễn lo lắng khi trời tối hẳn thì những người thành phố không quen đi đường núi này bị hụt chân, xảy ra tai nạn thì cô cũng sống không yên nên đành đưa họ xuống núi trước, sau đó một mình quay lại tìm.

Cô chưa đi được bao lâu, bốn bề đã bị sắc đêm bao phủ, chiếc khuyên tai vẫn không thấy tăm hơi. Thực ra, Hương Viễn cũng tự biết, hy vọng tìm lại nó rất mong manh nhưng người phụ nữ kia quý trọng nó như vậy, dù sao cô cũng phải giúp đỡ. Có những lúc, cố gắng hết sức rồi mới đành phải tuân theo mệnh trời, Hương Viễn trước nay vẫn nghĩ như thế.

Đây không phải lần đầu tiên Hương Viễn đi đường núi trong đêm, hướng hồ lần này lên núi đã có chuẩn bị trước, cô có cầm theo đuốc trên tay. Đoạn đường cũng không khó đi lắm nhưng Hương Viễn vẫn chưa khỏe nên sức lực hao tổn rất nhanh, mồ hôi thấm đẫm áo, dính sát vào lưng. Cùng tiếng côn trùng đang kêu nỉ non trong đêm thu, cô nghe thấy hơi thở mình mỗi lúc một nặng nề. Khi đi ngang qua kẽ suối, cô dừng lại rửa mặt.

Khuyên tai vẫn chưa tìm được, cô cũng mệt đến mức không đứng thẳng lưng lên nổi nên đành khoanh chân ngồi trên một mỏm đá ven bờ suối.

Trăng trên trời tròn vành vạnh, bóng của nó vỡ vụn trên dòng suối róc rách. Không biết Hương Viễn đã ngồi dưới ánh trăng này bao lâu rồi?! Đến khi nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu lại đã thấy ánh lửa gần ngay trước mặt. Cô nhìn người ấy, khẽ mỉm cười rồi quay đầu đi. Không lâu sau, bên cạnh cô có thêm một người ngồi sánh vai.

“Muộn thế này rồi, ở một mình trên núi mà không sợ chút nào à?” Anh hỏi.

Hương Viễn lắc đầu: “Cậu biết tôi không sợ tối mà.”

Anh cười: “Nhưng tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến cậu hoảng sợ được.”

Hương Viễn ngẫm nghĩ: “Mấy năm nay, không nhớ là bắt đầu từ bao giờ mà tôi cứ mơ một giấc mơ. Tôi thấy một người phụ nữ không nhìn rõ mặt, ngồi ở một nơi mà xung quanh toàn màu trắng toát, ngoài màu trắng ra thì chẳng có gì hết. Lúc tỉnh dậy bỗng cảm thấy hơi run sợ...” Cô nói mãi

cũng tự cảm thấy mình buồn cười nên chuyển sang chủ đề khác: “Phải rồi, sao cậu lại lên đây? Tôi cứ ngỡ cậu ở thành phố lâu rồi nên không quen đi đường núi nữa chứ.”

Diệp Khiên Trạch đáp: “Thấy muộn thế này mà cậu vẫn chưa về nên không yên tâm. Nhưng mà cũng phải nói thật, nếu không đi theo A Quân suốt đoạn đường, tôi cũng không thể đến đây một cách suôn sẻ được. Tên nhóc đó giống hệt cậu lúc nhỏ, không sợ trời không sợ đất là gì.”

Hương Viễn quay đầu lại nhìn: “Cậu đi với A Quân? Thế nó đâu rồi?”

“Chia ra tìm cậu ở ngã rẽ phía trước, chắc không tìm được cậu nên nó cũng quay về rồi. Đoạn đường nên khe suối này tôi quen thuộc hơn, không ngờ cậu lại ở đây thật.” Diệp Khiên Trạch nói. Bỗng anh dừng lại một lúc rồi tiếp tục: “Hương Viễn, lần này tôi trở về, cứ cảm thấy cậu không giống trước đây.”

Hương Viễn phản bác: “Thì cậu cũng thế mà!”, nói xong cô phát hiện tâm trạng mình thay đổi nên dịu giọng lại, nói một câu: “Chúng ta đều không còn là trẻ con nữa, trưởng thành rồi nên cũng không tự nhiên như trước được.”

Diệp Khiên Trạch nghe thế cũng có phần hoang mang: “Đã là bạn tốt thì chẳng phải suốt đời sẽ như vậy hay sao?”

Hương Viễn quay mặt đi, lặng thinh nhìn bóng trăng vỡ dưới làn nước. Phải, họ chẳng phải là bạn tốt của nhau ư? Cùng nắm tay nhau trưởng thành, trước kia là thế, cả đời cũng là thế?

“Phải rồi, em gái cậu đỡ chút nào chưa?”, cô lảng sang chuyện khác.

“Cũng khỏe hơn rồi, chỉ còn ho thôi. Cũng may có cậu cứu nó lên bờ kịp thời. Chỉ có điều, từ nhỏ sức khỏe nó đã không tốt nên mới làm phiền mọi người lâu vậy.”

Hương Viễn muốn nói, em gái cậu không chỉ có vấn đề ở sức khỏe đâu, nếu không tự dưng vô duyên vô cớ nhảy xuống nước làm gì? Nhưng nghĩ lại, Khiên Trạch là anh trai, đối với những chuyện xảy ra chưa chắc đã không thấu hiểu, nếu anh đã không nhắc đến thì chuyện nhà người khác, cô hà tất phải nói nhiều làm gì nên cô chỉ bảo: “Có gì mà phiền. Nhưng mà, Khiên Trạch, tình cảm anh em của hai người xem ra cũng tốt thật.”

Lúc cô nói câu này cũng có một chút ngưỡng mộ nhưng Diệp Khiên Trạch lại trả lời rất nhanh” “Diệp Linh... Diệp Linh từ nhỏ đã khá nhạy cảm, bố tôi và dì đều rất bận rộn nên tôi cũng phải chăm sóc nó nhiều hơn. Người trong nhà đều yêu chiều nên nó cũng khó tránh khỏi có chút ương bướng. Cậu đã tiếp xúc với nó, nên trong lời nói của nó có gì không phải thì đừng để tâm làm gì.”

Hương Viễn có phần bất ngờ: “Làm gì có chỗ nào không phải chứ? Trước lúc cô ấy rơi xuống nước, tôi thấy cô ấy có vẻ vui vẻ và cũng lễ phép lắm mà. Chắc đây là kiểu “lạ với người thân, thân với người lạ” mà người ta hay nói ấy. Người có xấu tính thế nào đi nữa thì lúc nào cũng khách sáo với những người xa lạ, chỉ trước mặt người thân nhất mới gây sự vô lý thôi.”

“Cũng đúng. Thật ra con bé cũng hiền lành. Lúc ở nhà, nhìn thấy mèo hoang, chó hoang nó đều không nhẫn tâm, cứ đưa chúng nó về, lau dãn, trong nhà toàn những con vật nhỏ đó. Cả ngày nó cứ quanh quẩn chơi với chó mèo nhưng lại hiếm khi tiếp xúc với bạn bè. Phải rồi, Hương Viễn, con chó vàng trước kia tôi tặng cậu còn sống không?”

“Chết rồi”, Hương Viễn đáp.

Diệp Khiên Trạch lần này trở về không nhìn thấy con chó đó đâu, ít nhiều cũng đoán ra nhưng tận tai nghe thấy tin nó chết, trong lòng vẫn có phần buồn bã. “Ồ, chết rồi, sao lại chết?” anh hỏi.

“Tôi giết.”

Anh giật bản mình bởi câu nói bình thản này của Hương Viễn. “Cậu giết? Lại nói đùa đấy à?”

Hương Viễn nghịch cọng cỏ mọc từ khe nứt của tảng đá, khẽ nói: “Có gì mà phải nói đùa. Nó già rồi, sớm muộn gì cũng phải chết. Mùa đông năm ngoái có một trận tuyết lớn, nó bệnh nặng đến nỗi không nhúc nhích được, co ro bên cửa run lẩy bẩy, cũng không rên nổi. Sống kiểu còn khổ hơn, chi bằng nhân lúc nó chưa tắt thở, giết đi còn được một bữa. Hương Dao dù thế nào cũng không xuống tay được nên chỉ còn cách là tôi làm thôi.”

Diệp Khiên Trạch không nói được câu nào, há mồm trợn mắt nhìn Hương Viễn. Đây là Hương Viễn bạn anh ư? Thế nhưng, Hương Viễn chẳng phải luôn là người như thế hay sao? Anh biết ý của Hương Viễn, có lẽ thật sự cũng như lời cô nói, đã đến nước ấy rồi, chết sớm thật sự là một sự giải thoát với nó nhưng anh không bao giờ nghĩ cô lại nhẫn tâm xuống tay kết liễu chú chó mà mình nuôi bao năm trời.

“Đi thôi, chúng ta về nhà, không chùng giữa đường còn có thể gặp Trâu Quân.” Hương Viễn vỗ vai Diệp Khiên Trạch rồi nói. Lúc đặt tay lên vai anh, cô cảm thấy ở đó hình như hơi cứng lại.

Diệp Khiên Trạch đứng lên, bỗng nhìn thấy dưới ánh lửa có một thứ ánh sáng lóe lên trong khe nứt của viên đá ven bờ suối. Anh đưa ngọn đuốc lại gần, “Hương Viễn, cậu xem đây là gì thế? Chắc là chiếc khuyên tai cậu đang tìm đúng không?”

“Ở đâu?”, Hương Viễn lập tức chồm đến gần. Thứ mắc kẹt lại ở giữa viên đá ấy chẳng phải là chiếc khuyên tai mà nữ du khách ấy đoán mất hay sao? “Tôi tìm mãi, suýt nữa mệt chết mất, thì ra nó nằm ở đây.” Cô cúi xuống định nhặt lên, ai ngờ Diệp Khiên Trạch cũng làm vậy, cúi xuống cùng lúc nên hai người va vào nhau. Hương Viễn vốn đang mệt nên loạng

choạng suýt ngã, Diệp Khiên Trạch vội đỡ lấy cô. Cô nghiêng ngã một lúc, khó khăn lắm mới đứng vững được những đã đá văng viên đá có chứa chiếc khuyên tai mắt kẹt cuống bờ suối, chiếc khuyên tai cũng theo viên đá rơi xuống nước. Hương Viễn khẽ kêu lên, chồm đến định giữ lại nhưng không kịp, chiếc khuyên tai đã bị dòng nước chảy xiết cuốn phăng đi. Họ chạy theo hướng dòng nước chảy nhưng không còn may mắn như khi nãy, chiếc khuyên tai đã mất tích.

Hai người nhìn nhau bất lực.

“Làm sao đây?”, Diệp Khiên Trạch cười khổ sở.

Hương Viễn thở dài, những thứ ta vốn khổ sở kiếm tìm, khi không nhìn thấy thì cũng đành chịu nhưng nhiều lúc vô tình phát hiện ra mà lại phải bất lực nhìn nó rơi tuột qua kẽ tay...

“Còn làm gì nữa, quay về thôi. Cứ nói là tìm cả buổi tối cũng không thấy là được”, cô bước hai bước nói khẽ.

“Khoan đã.” Diệp Khiên Trạch đuổi theo, đưa tay sờ trán cô: “Lúc nãy chạm vào tay cậu, tôi cảm thấy có gì đó rất lạ, sao người cậu lại nóng thế này?”

“Không sao, hôm qua cảm lạnh một chút, về nhà là khỏe ngay.”

“Hôm qua? Cậu đã biết sức mình không ổn mà hôm nay ở trên núi cả ngày trời?”, giọng nói của Diệp Khiên Trạch ngoài sự kinh ngạc còn có ý trách móc.

Hương Viễn cảm thấy sự ấm áp trong ánh mắt đang bức bối của anh nhưng vẫn khoát tay nói: “Không sao thật mà.”

“Không sao? Cậu còn đi không vững nữa là...”

“Vậy phải làm sao, chẳng lẽ cậu cũng tôi xuống núi?”

Đương nhiên cô chỉ nói đùa nhưng không ngờ Diệp Khiên Trạch chẳng nói tiếng nào, bước lên trước mặt cô, cúi xuống.

“Lên đi.”

Hương Viễn ngẩn người, cô thật sự mệt lắm rồi, sao phải tỏ ra mạnh mẽ trước mặt anh làm gì? Thế là cô cười một tiếng, đón lấy ngọn đuốc trong tay anh rồi trèo lên một cách tự nhiên.

Anh cũng cô xuống núi. Hương Viễn đưa ngọn đuốc lên lưng chừng, ánh sáng biến hóa vằn vện trên tóc anh. Cô chỉ sợ trong lúc mệt mỏi, mình sẽ không nắm giữ được khoảnh khắc này. Cũng còn có ánh trăng làm chứng, đã xa cách bao năm, một lần nữa họ lại gần gũi nhau đến vậy.

Hương Viễn đã cố gắng cả một ngày trời, giờ phút này dường như đã đến cực hạn. Diệp Khiên Trạch gánh thêm sức nặng của một người đi xuống núi, tuy Hương Viễn vóc dáng mảnh mai, anh cũng là thanh niên trẻ trung nhưng vẫn không phải là chuyện dễ dàng. Suốt đoạn đường, họ không nói với nhau câu nào.

Đi được gần nửa tiếng đồng hồ, xuống đến chân núi, lúc cửa thôn hiện ra trong tầm mắt, Hương Viễn ra hiệu cho Diệp Khiên Trạch thả cô xuống.

“Tôi nghỉ ngơi này giờ rồi nên không sao nữa đâu, cậu cũng mệt rồi, để tôi tự đi. Khiên Trạch... Khiên Trạch!”

Cô gọi hai tiếng nhưng thấy anh không phản ứng, đang lúc hoài nghi thì phát hiện ra anh đã dừng chân, đang lặng lẽ nhìn về một hướng.

Hương Viễn nhìn theo ánh mắt của anh. Dưới gốc cây hòe già, Diệp Linh tay cầm đuốc, mặt cứng đờ nhìn trôn trời về phía họ.

Hương Viễn không phải người nhiều chuyện nhưng trực giác của cô mách bảo cô rằng có điều gì đó rất kỳ lạ trong hành động của Diệp Linh. Cô lại vỗ vỗ vào vai Khiên Trạch.

“Thả tôi xuống đi.”

Diệp Khiên Trạch như không nghe thấy cô nói gì cũng không có ý định thả cô xuống. Anh cũng Hương Viễn đi về phía bên Diệp Linh, nói một câu: “Buổi tối lạnh thế này, em ra ngoài hóng gió làm gì? Về nhà đi.”

Hương Viễn đọc được sự đau khổ trong ánh mắt của Diệp Linh, điều này khiến cô sửng sờ. Một dự cảm không lành như con rắn độc xuyên qua bàn tay Diệp Khiên Trạch đang đặt trên lưng, chậm rãi luồn dọc theo sống lưng cô. Cảm giác đó lạnh lẽo, xấu xa và ác độc. Cô vốn định tự nhảy xuống nhưng trong giờ phút này, cô lại chọn im lặng, để mặc Diệp Khiên Trạch cõng mình, từng bước, từng bước bỏ rơi gốc cây hòe già phía sau lưng.

Diệp Linh có theo sau hay không, Hương Viễn cũng mặc kệ, nhưng cô thấy ở phía xa xa có ánh lửa của Trâu Quân đang xuống núi. Ở đây không xa nhà cô, Diệp Linh đến được thì cũng về được. Toàn bộ sự tập trung của cô đều dồn vào bước chân của Diệp Khiên Trạch – bước chân đạp lên những phiến lá rơi trên đất, bước chân nặng nề u uất, từng tiếng từng tiếng như ở ngay bên tai nhưng lại như rất xa xôi.

Đến gần nhà, Hương Viễn cố gắng nhảy xuống, cúi người xoa xoa bắp đùi. Lúc đứng lên chạm phải đôi mắt của Diệp Khiên Trạch, cô thẳng thừng nói: “Cậu có thể nói cho tớ biết nguyên nhân em gái cậu nhảy xuống sông không? Ánh mắt cô bé nhìn cậu làm tớ cảm thấy...”

Vì đứng ngược ánh trăng nên Hương Viễn không nhìn rõ thần sắc của Diệp Khiên Trạch.

“Đừng nghĩ nhiều, Hương Viễn. Tôi thừa nhận Diệp Linh đặc biệt ý lại vào tôi nhưng tôi là anh trai duy nhất của nó, đa số các em gái đều có ham muốn độc chiếm anh trai mình. Đợi khi nó trưởng thành hơn thì tính cách sẽ thay đổi, đến lúc đó mọi thứ sẽ tốt hơn. Còn về việc nó rơi xuống nước, tôi tin rằng đó là một sự cố.”

“Vậy còn cậu, cậu đối với cô bé ấy thế nào?”

“Nó là em gái tôi, tất cả sự quan tâm của tôi đối với nó đều đứng trên lập trường của một người anh. Hương Viễn, chắc cậu hiểu tính tôi mà.”
Diệp Khiên Trạch đáp nhanh nhưng Hương Viễn vẫn cảm thấy có sự phiền muộn trong giọng nói trước đây vốn bình thản của anh.

Cô cười như muốn làm dịu tình hình căng thẳng trước đó rồi nói tiếp: “Em gái cậu bây giờ nhìn có vẻ không được ổn lắm, cho dù lo nghĩ thay cô bé, cậu cố gắng đừng để cô ấy có thêm hy vọng gì để tránh sự dựa dẫm của cô bé với cậu.” nói xong, cô lại cười bổ sung thêm một câu: “Có phải tôi đã lo chuyện bao đồng rồi không? Cậu đã nói rồi, chúng ta là bạn tốt, vậy cứ xem như một kiến nghị nho nhỏ giữa những người bạn với nhau. Công tôi về chắc cũng mệt rồi. Lời cảm ơn thì thôi không nói nữa, tôi về nghĩ trước đây. Nếu cậu thấy vẫn không yên tâm thì quay lại xem chừng cô ấy, thấy Trâu Quân thì giúp tôi nói với nó một tiếng là tôi không sao.”

Lúc quay người đẩy cửa, nghe thấy Diệp Khiên Trạch gọi: “Hương Viễn, đợi đã, mấy hôm nay tôi luôn có một chuyện muốn hỏi cậu.”

“Sao vậy?”, Hương Viễn quay đầu lại hỏi.

Anh nghĩ ngợi một lúc rồi mới hạ giọng hỏi: “Cậu nhớ A Quân sinh vào lúc nào không?”

Câu hỏi này có phần đột ngột, Hương Viễn nhú mày suy nghĩ: “Sinh nhật nó là ngày nào thì tôi quên rồi, nhà họ cũng không có thói quen tổ chức sinh nhật cho con cái. Tôi chỉ nhớ nó được sinh vào mùa đông, khi ấy

chúng ta mới năm, sáu tuổi thôi. Bố cậu về thành phố chưa đến một năm, nó ở với mẹ cậu và chú Trâu. Lúc ấy tôi không hiểu tại sao thím Diệp lại trở thành thím Trâu, tôi hỏi mẹ thì bà cũng không chịu nói. Hình như hôm đó còn có một trận tuyết rất lớn nên tôi mới nhớ rõ như vậy. Vừa sáng sớm tôi đi khắp nơi tìm cậu để gặp người tuyết, cậu nói mẹ cậu bị ốm, không thể đi chơi được. Tôi bèn hỏi, mẹ cậu bệnh gì? Cậu bảo, bụng mẹ cậu cứ đau mãi, trong nhà đã có thêm một cậu em. Tôi nhớ có sai không?”

Diệp Khiên Trạch như đang do dự không biết có nên nói hay không nhưng cuối cùng anh vẫn nói: “Kỳ thực tôi cũng nhớ chuyện là như thế nhưng sau khi tôi về thành phố, có một lần lúc nói chuyện với bố, tôi vô tình nhắc đến cậu em trai mà mẹ tôi sinh cho chú Quân. Bố tôi bảo, ông nghe nói A Quân được sinh vào mùa xuân, tôi cứ nghi ngờ mãi trí nhớ của mình có nhầm lẫn chỗ nào không. Hường Viễn, cậu có cảm thấy A Quân nó... nó chẳng giống chú Trâu chút nào không? Lúc đó, trong thôn chẳng phải cũng có người nói...”

Hường Viễn kinh ngạc, vội vã ngó nghiêng xung quanh rồi mới hạ thấp giọng nói: “Chuyện này cậu đừng nói linh tinh. Ai cũng biết Trâu Quân là đứa trẻ được sinh ra sau khi mẹ cậu gả cho chú Quân, nếu có nhầm lẫn thì chắc cũng do bố cậu nhớ nhầm thôi. Chắc Trâu Quân bị sinh non thôi, cậu đừng tin những lời của mấy người lắm điều trong thôn.”

“Không, không phải”, Diệp Khiên Trạch lắc đầu. “Hường Viễn, có một vài chuyện không nói rõ được nhưng huyết thống là thứ thật kỳ diệu. Lúc nhỏ, không phát hiện ra nhưng khi gặp lại A Quân sau vài năm, tuy nó khá giống mẹ tôi nhưng thần thái ấy, đặc biệt là đôi mắt... thật sự là tôi cảm thấy nó phải mang họ Diệp như tôi mới đúng.”

“Sao có thể thế được?” Hường Viễn lẩm bẩm. Những điều này thật khó hiểu nhưng những lời Diệp Khiên Trạch nói không phải vô lý. Cô nghe người trong thôn bảo, sau khi ly hôn với chú Diệp, chưa đến hai tháng sau thím đã kết hôn cùng chú Trâu thọ hơn ba mươi tuổi còn định độc thân

suốt đời trong thôn, mùa đông năm ấy đã sinh ra Trâu Quân. Thím Trâu là người người mạnh mẽ, chuyện ly hôn và cải giá nhanh chóng của thím chưa hẳn là không có ẩn tình gì trong đó. Nếu nói như vậy thì mấy năm sau, thím đồng ý cho chồng cũ đưa con trai lớn về thành phố nhưng lại che giấu thân phận của đứa con trai nhỏ cũng không phải là điều không thể. Mấy năm trước trong thôn cũng có vài lời đồn đại, họ nói A Quân không giống chú Trâu thọt chút nào, không biết là giống ai nhưng lúc ấy những lời dị nghị đều chỉ về Hương Vân Sinh – bố của Hương Viễn. Họ nói thím Trâu không quên được tình cảm với Hương Vân Sinh nên ao ước mau chóng ly hôn với họ Diệp kia, rồi việc cải giá với chú Trâu thọt cũng chỉ là cái cớ, trên thực tế thì thím có quan hệ mờ ám với Hương Vân Sinh.

Những chuyện khác thì Hương Viễn không dám quả quyết nhưng có một điểm cô có thể khẳng định chắc chắn rằng, Hương Vân Sinh – bố cô – tuy không có ưu điểm gì nhưng luôn một lòng với vợ. Nếu nói ông có quan hệ bất chính với người phụ nữ khác, bất kể mẹ cô còn sống hay không, Hương Viễn cũng sẽ không bao giờ tin.

“Năm ấy, đòi ly hôn rồi quay về thành phố là do bố tôi không phải với mẹ. Khi tôi đã lớn hơn một chút, ông cũng nhắc đi nhắc lại sự hổ thẹn rong lòng. Lúc ấy, ông bị bắt về nông thôn, cứ ngỡ không còn cơ hội quay trở về thành phố nữa nên mới cam chịu ở lại cưới vợ sinh con. Ai ngờ năm, sáu năm sau, văn kiện cho phép thanh niên tri thức về lại thành phố đã có. Mẹ tôi không có danh phận, về thành phố với ông cũng không có hộ khẩu, vả lại bà cũng không chịu rời bỏ nơi này. Nhà bố tôi mấy đời tha hương, lúc ấy, ông chỉ muốn quay lại thành phố thi đại học nên đành phải ly hôn. Mẹ của Diệp Linh – mẹ kế của tôi – là bạn học cấp 3 với ông, lúc học cùng nhau họ cũng đã có chút tình cảm nên... Ôi, tóm lại là chuyện tình cảm của người lớn, cho dù đúng hay sai, phận làm con như chúng ta cũng không thể oán trách. Mấy năm nay khi kinh tế khá giả hơn, bố tôi biết mẹ và A Quân sống rất vất vả nên muốn làm gì đó cho họ. Cậu cũng biết đấy, gửi tiền thì bà trả lại, viết thư thì bà chẳng bao giờ hồi âm. Bố tôi mấy lần muốn đưa

tôi về thăm, điện thoại gọi đến trụ sở thôn thì lúc nào bà cũng nói ông về thì bà sẽ đi, đến tôi cũng không muốn gặp. Tính khí bà như vậy, bố tôi cũng không muốn làm phiền đến cuộc sống hiện tại của bà. Ai ngờ lại xảy ra tai nạn đó, mà chúng tôi đến tận nửa năm sau mới biết tin này, tôi về đây là vì chuyện của mẹ, còn Diệp Linh rơi xuống nước là sự cố. Hương Viễn, cậu không biết lúc nhìn thấy mộ mẹ, trong lòng tôi cảm thấy thế nào đâu. Lúc tôi đi, bà còn sống rất khỏe mạnh, lúc quay về mộ bà đã xanh cỏ. Trâu Quân còn có thể ở bên bà mấy năm nay, tôi cũng là con trai mà lại chẳng làm được gì cho bà. Có lúc tôi cảm thấy bà yêu A Quân nhưng không yêu tôi.”

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Bí Mật Của Trâu Quân

Ngày thứ sáu của kỳ nghỉ lễ, Trâu Quân mười hai tuổi lần đầu được nửa tiếng trên chiếc xe liên tỉnh. Đi cùng với cậu còn có Hương Viễn và cả người anh bao năm không gặp của cậu.

Lúc chiếc xe nặng nề chạy trên đoạn đường núi gập ghềnh, trước nay vốn chưa từng đi xa nên cậu cứ hỏi đi hỏi lại Hương Viễn: “Chúng ta đi tỉnh có chuyện gì không?” Hương Viễn chỉ cười bảo: “Chẳng có chuyện gì cả, đi chơi ấy mà.”

Chẳng làm gì cả, chỉ là đi chơi. Trâu Quân không thể xoa dịu được cảm giác hồi hộp, mong chờ. Cậu cũng cảm thấy có chút nghi ngờ nhưng đó là chuyện mà cậu chẳng dám nghĩ tới bao giờ. Bình thường, đến cả người lớn trong nhà thỉnh thoảng có việc, một năm cũng chưa chắc đi tỉnh lấy một lần, vậy mà Hương Viễn lúc nào cũng bận rộn tất bật, còn người anh thành phố của cậu đã mấy năm rồi mới gặp lại đưa cậu đi chơi.

Lúc ra khỏi nhà, Trâu Quân gặp Hương Dao ở trước cửa nhà cô. Cậu không rõ tại sao Hương Dao lại có cái nhìn thù địch với mình nhưng hai người là bạn cùng lớp, lại chơi với nhau từ nhỏ nên cậu không muốn mối quan hệ này trở nên tồi tệ. Trong tâm trạng vui sướng, mặc kệ chuyện

Hương Dao phớt lờ mình, cậu chủ động lên tiếng chào hỏi: “Hương Dao, khi nào chúng ta xuất phát?”

“Ai là chúng ta với cậu? Xuất phát đi đâu? Chẳng biết cậu đang nói gì?” Vẻ hoang mang trên mặt Hương Dao khiến Trâu Quân bắt đầu nghi ngờ tính chân thực của “chuyến đi lên tỉnh chơi”. Chẳng lẽ cậu nghe nhầm ư? Tối qua, rõ ràng Hương Viễn đến nhà cậu dặn dò, nghe nói anh trai cũng đi, bố cũng đồng ý rồi. Vì chú Trâu thọt – bố của cậu – đã được Diệp Khiên Trạch giúp đỡ nhiều nên tỏ ra khá lịch sự với “kẻ ăn bám” là cậu.

Trâu Quân có phần nghi ngờ, lặp ba lặp bập: “Chẳng phải ... chẳng phải đã hẹn hôm nay đi lên tỉnh chơi hay sao?”

Hương Dao chưa kịp phản ứng thì Hương Viễn đã nghe tiếng bước ra, cười với Trâu Quân: “Em đến rồi à? Chuẩn bị đi nhé.” Dường như ý thức được Hương Dao đứng bên cạnh, Hương Viễn cũng hỏi một câu với em gái: “Có đi không?”

Hương Dao ngẩn ra, sau đó to giọng đáp: “Có gì hay ho đâu, ai thèm đi.” Nói dứt lời, cô quay người chạy vào trong nhà nhưng vẫn không quên trừng mắt với Trâu Quân một cái.

Lần đầu tiên đến tỉnh, Trâu Quân bị những con đường rộng lớn tấp nập người qua lại và đủ những thứ hay ho thu hút không rời mắt được, cậu cảm thấy hai con mắt mình không còn đủ dùng nữa. Cậu không hiểu tại sao Hương Dao lại bảo không hay ho. Ba người họ đi qua rất nhiều con đường, vào rất nhiều cửa hàng, đến công viên Nhân Dân nho nhỏ trong tỉnh không biết mệt là gì. Lúc đi ngang qu abện viện tỉnh, Hương Viễn còn đề nghị vào đó thử máu xem là nhóm máu gì, cô nói bây giờ người thành phố đều tích làm thế. Trâu Quân nghe Hương Viễn nói vậy cũng theo cô và anh trai vào phòng xét nghiệm, xắn tay áo lên, rút ra một ống máu. Tất cả chuyện này đối với Trâu Quân đều rất mới lạ, cậu thấy mình đã lớn thế này nhưng chưa từng chơi vui thế bao giờ. Cậu cứ hỏi anh mình bây giờ là mấy giờ, Diệp

Khiên Trạch tưởng cậu vội về nhưng thật ra cậu chỉ sợ trời tối, sợ ngày hôm nay sẽ kết thúc.

Nhưng cho dù cậu không muốn thì, ngày hôm ấy, sớm muộn gì cũng phải kết thúc. Ngồi trên chuyến xe trở về nhà, Trâu Quân ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, lúc đến cậu vui sướng bao nhiêu thì khi về hụt hẫng bấy nhiêu. Diệp Khiên Trạch ngồi cạnh vỗ lên đầu, hỏi cậu nghĩ gì mà thất thần thế. Trải qua ngày hôm nay, khoảng cách giữa Trâu Quân và anh mình giảm đi khá nhiều nhưng cậu vẫn không thể trả lời câu hỏi của anh. Cậu đang nghĩ gì? Hôm nay rõ ràng cậu rất vui nhưng khi nhìn thấy trời tối dần tại sao cậu lại thấy buồn bã? Cậu bỗng thấy hối hận, trên đường cứ để tâm xem bây giờ là mấy giờ nên đã bỏ lỡ không biết bao nhiêu phong cảnh.

Chiếc xe đã về gần đến nơi, chỉ có sự đau nhức mơ hồ trên cánh tay bị tiêm là nhắc nhở Trâu Quân về hành trình của ngày hôm nay. Đột nhiên cậu nhớ ra bị rút nhiều máu như thế mà cậu lại quên không hỏi xem rốt cuộc mình nhóm máu gì. Cậu nắm cổ tay, quay lại hỏi Hương Viễn: “Chị Hương Viễn, vừa nãy xét nghiệm em thuộc nhóm mau gì thế?”

Hương Viễn cười híp mắt trả lời: “Đừng nóng ruột, làm gì đã biết kết quả nhanh thế được.”

“Anh thuộc nhóm máu B, A Quân, có thể em cũng giống anh đấy,” Diệp Khiên Trạch thuận miệng nói.

“Anh biết mình nhóm máu gì, sao hôm nay còn xét nghiệm làm gì?”

Diệp Khiên Trạch nhìn Hương Viễn, cô chưa kịp trả lời thì Trâu Quân đã suy nghĩ sang vấn đề khác: “Chị Hương Viễn, có khi nào em cùng nhóm máu với chị không?”

Hương Viễn thấy buồn cười: “Cái này thì không nói chính xác được. Sao em lại muốn cùng nhóm máu với chị?”

“Nếu như chị cần máu thì em có thể cho mà”, Trâu Quân nghiêm túc đáp. Chưa nói dứt lời, cậu đã bị Hương Viễn vỗ “bốp” một cái vào sau gáy.

“Trẻ con chẳng kiêng kỵ gì cả.” Hương Viễn cười mắng một câu rồi nhìn Diệp Khiên Trạch nói: “Người nhà cậu sao toàn thích nói những lời ngốc nghếch thế?”

Diệp Khiên Trạch cũng không nhịn được cười: “Xem ra A Quân còn tốt với cậu hơn cả ông anh này.”

Hương Viễn thầm cười giễu mình ngốc nghếch, lại đi mong chờ Diệp Khiên Trạch sẽ tỏ ra chút bất mãn với chuyện này. Nụ cười của anh rất thật lòng và trong sáng, đó là niềm vui vì người thân và bạn tốt quan trọng nhất trong đời anh hòa hợp với nhau.

“Nó vẫn còn là trẻ con. Trẻ con thì luôn cho rằng thời gian người nào ở bên cạnh mình nhiều hơn thì đó là người thân hơn”, cô nói.

Diệp Khiên Trạch nghe Hương Viễn nói vậy cũng không kìm được cảm xúc, anh đặt tay lên vai Trâu Quân: “Do anh chăm sóc em chưa tốt, A Quân, anh hỏi này, nếu có cơ hội ngày nào cũng sống với anh, em có chịu không?”

“Anh muốn chuyển về thôn sống hả?” Trâu Quân tỏ ra ngờ vực.

“Không phải, ý anh là em cùng anh đến thành phố.”

“Sao lại thế được?” Trâu Quân không suy nghĩ, trả lời luôn, “Em có phải người thành phố đâu. Hơn nữa, nếu em đi rồi thì bố phải làm sao?”

“Trâu..., bố em có tốt với em không?” Diệp Khiên Trạch hỏi.

Trâu Quân bắt đầu cảm thấy kỳ lạ trước câu hỏi này của anh, cậu nói: “Bố đối với em cũng không tệ.” người nông thôn bận rộn lo kiếm cái ăn,

hiếm khi bộc lộ tình cảm nên dưới cái nhìn của Trâu Quân thì quan hệ giữa bố và con trai vốn là như thế.

“Nhưng...”

“Đến nơi rồi kìa, sắp xếp đồ đạc thôi”, Hương Viễn kịp thời cắt ngang cuộc đối thoại của họ.

Diệp Khiên Trạch đưa Trâu Quân về nhà. Nhà họ Trâu không lớn, bốn người sống chen chúc, còn phải cắt bớt phòng để làm phòng ăn nên Diệp Khiên Trạch luôn ở nhà một người bà con với mẹ anh ngay gần đó.

Trâu Quân với bố và mẹ kể cứ nài ép Diệp Khiên Trạch ngồi lại chơi một lúc nhưng anh nói còn phải đến nhà Hương Viễn thăm Diệp Linh nên bỏ đi rất vội vã. Sau khi Diệp Khiên Trạch đi rồi, Trâu Quân ăn cơm xong liền về phòng luôn. Chơi cả ngày nên cậu thấy hơi mệt. không biết có phải là ảo giác hay không mà cậu cứ có cảm giác ánh mắt bố rất lạ lùng, thế là cậu vội vàng đóng cửa nhưng vẫn lơ mơ nghe thấy tiếng thì thầm to nhỏ của bố và mẹ kể.

Đêm ấy, Trâu Quân vẫn nằm mơ đến chốn thành thị náo nhiệt phồn hoa. Thế giới bên ngoài quá tuyệt vời rực rỡ, cậu chưa từng xa nhà như thế bao giờ. Chỉ có điều, cậu không biết được rằng, ống máu được rút ra từ người cậu còn đi xa hơn. Dưới sự sắp xếp của nhân viên bệnh viện quen với nhà họ Diệp, nó đã được chuyển đến một nơi rất xa.

Những ngày sau đó, sức khỏe của Diệp Linh đã hồi phục như thường. Kỳ nghỉ đã qua nhưng Diệp Khiên Trạch lại không có ý về thành phố. Trâu Quân cảm thấy rất kỳ lạ, không phải là cậu không thích ở cùng anh mình nhưng trường cậu đã đi học, chẳng lẽ trường ở thành phố vẫn còn nghỉ lễ? Cậu hỏi Hương Viễn nhưng ngày nào cô cũng bận rộn đi đi về về giữa trường và nhà nên cô cũng không còn tâm trí liên quan đến vấn đề đó. Diệp Khiên Trạch thì bảo: “Khó khăn lắm anh mới có dịp về đây một chuyến

nên muốn giải quyết mọi việc xong xuôi rồi mới đi.” Tóm lại là chuyện gì đây? Trâu Quân không thích dáng vẻ nửa cười nửa không của Diệp Linh khi nhìn cậu, không thích bố cậu và mẹ kế thì thảo to nhỏ sau lưng, cậu cứ cảm thấy có chuyện gì đó mà ai cũng hiểu chỉ mình cậu không hay biết gì.

Hôm ấy, trên đường tan học về nhà, Trâu Quân gặp Hương Dao đang đi cùng đường. Trước kia, những lúc như thế này, Hương Dao luôn lặng thinh đi lướt qua cậu, vậy mà lần này cô đột ngột bước đến trước mặt cậu, quay lại nói bằng giọng châm chích: “Trâu Quân, số cậu sướng thật, cuối cùng cũng không phải đi con đường núi này nữa.”

“Cậu nói gì vậy?”, Trâu Quân hoang mang không hiểu.

“Cậu không biết thật hay đang giả vờ? Người trong thôn đang khảo nhau, cậu không phải là con của bố thọt”, Hương Dao xốc xổ lại quai túi, vênh mặt lên nói.

“Cậu nói bậy!”, Trâu Quân nổi giận, mặt đỏ bừng, trừng trừng nhìn Hương Dao, nếu là người khác nói những lời này thì cậu đã chồm lên đánh một trận nhưng cô là Hương Dao nên cậu không muốn gây sự, cậu đành kìm nén lửa giận trong lòng một cách khổ sở, vờ như không nghe thấy.

Hương Dao thấy cậu không có phản ứng gì thì cảm thấy thất vọng, nặn ra một nụ cười rồi nói to: “May thật, cuối cùng tôi cũng không cần đi cùng đường với đồ quý đáng ghét nhà cậu nữa.” Nói xong, cô co giò chạy mất.

Trâu Quân nhìn theo bóng cô, ngờ ngẩn, nổi bất an và hoảng hốt trong lòng mỗi lúc một tăng, đến cả bầu trời đang dần sẫm màu phía xa kia cũng thấm đẫm mùi vị của cơn mưa sắp đến.

Tất cả cảm giác bất an của Trâu Quân đã lên đến đỉnh điểm khi cậu về đến nhà. Cửa nhà cậu đã bị đám người và hai chiếc xe nhỏ bao vây đến nước chảy cũng không lọt. Cậu đứng nhìn hai chiếc xe ấy, sáng rực và

hào hoa biết bao. Bình thường trong thôn, ngoại trừ đầu máy kéo và xe máy, thường thấy nhất là những xe du lịch cũ kỹ cách ngày lại đến thôn một lần. Trâu Quân cũng giống những cậu bé cùng tuổi khác, đều có một niềm đam mê cuồng nhiệt với các loại máy móc được chế tạo bằng gang thép nhưng dù sao nó cũng là thứ quá xa vời với cuộc sống của cậu, Chưa kịp nghĩ tại sao nó lại đậu trước cửa nhà mình thì đã có người nhiều chuyện báo với người trong nhà rằng cậu đã trở về.

Trâu Quân thấy một người đàn ông trung niên cao to rẽ đám đông hiếu kỳ bước ra, bước từng bước đến gần. Cậu giật mình lùi lại, người đàn ông nửa quỳ xuống trước mặt, định đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt cậu nhưng tay vươn ra nửa chừng lại có vẻ do dự, buồn vui lẫn lộn.

“A Quân ... Con chính là A Quân ... đã lớn thế này rồi ... Là lỗi của bố. Đôi lông mày này, đôi mắt này nhưng sao năm ấy bố lại tin rằng con không phải con trai của mình chứ?”

Trâu Quân hoang mang, lúng túng đưa tay ra tóm chặt quần. Cậu nhớ ra rồi, bốn năm trước, chính là ông “chủ” từ thành phố đến đưa anh trai đi. Đêm hôm ấy, mẹ ôm cậu, nước mắt rơi cả đêm không dứt. Ông ta đang nói gì thế? Ai là con trai của ai? Trâu Quân cảm thấy như có một bàn tay vô hình đang thít nghẹn cổ họng khiến cậu không thốt ra được tiếng nào, đến hô hấp cũng khó khăn vất vả. Cậu hy vọng mình không hiểu những lời ấy nhưng gương mặt của người đó quen thuộc biết bao. Đây chính là minh chứng hùng hồn nhất cho việc có cùng chung dòng máu ư? Cậu nghĩ đến từ “máu” , đột nhiên mới vỡ lẽ như đã hiểu ra điều gì đó, ngay sau đó, cơ thể cậu đã bị người đàn ông đang rơi nước mắt này ôm chặt vào lòng.

“Con trai bố ... Con là con trai của bố...” Người đàn ông ấy ôm rất chặt, chiếc áo khoác ngoài tinh tế phủ lên chiếc áo cũ rách của Trâu Quân, cậu thật lo lắng chiếc quần đùi bám đầy bùn đất của mình sẽ làm bẩn quần áo của người khác. Cậu cứng người lại, để mặc người đàn ông ấy ôm cậu khóc như một đứa trẻ, đôi mắt cậu xuyên qua vai ông ta nhìn về phía những

người đang đứng tò mò theo dõi. Không ít người đang lau nước mắt, thậm chí trong đó có người cậu đã gọi là “bố” mười hai năm trời. Diệp Khiên Trạch mắt cũng rưng rưng nhưng gương mặt lại thấp thoáng nụ cười. Hương Dao đứng trong góc khuất xa xa mang vẻ hiếu kỳ như đang xem kịch... Đôi mắt Trâu Quân đảo một vòng, thật giống một vở kịch. Lần đầu tiên cậu là nhân vật chính trong đó nhưng sao cậu lại cảm thấy mình giống người xem hơn.

Nước mắt người đàn ông ấy rơi theo cổ Trâu Quân xuống dưới, âm ướt, ngứa ngứa, Trâu Quân chống cự một lúc nhưng không được. Cuối cùng mẹ kế cậu tiến lại, vừa chùi khóe mắt vừa nói: “Đứa trẻ này thật thà, chưa từng biết phép tắc gì cả, thấy người thân mà cũng chẳng biết nói gì cả.”

Người đàn ông ấy lúc này mới chịu buông Trâu Quân ra, đưa tay xoa đầu cậu: “Không sao, không sao, phản ứng như thế là bình thường. Mấy năm nay, tôi đã không làm tròn trách nhiệm của một người cha. Đợi sau khi nó theo tôi về, lâu dần thì cha con sẽ gần gũi hơn thôi.”

“Đúng, đúng, lâu dần sẽ ổn thôi. Nhìn đứa trẻ này là biết nó có phúc, quả nhiên không sai.”, mẹ kế của Trâu Quân phụ họa. Trâu thọt đứng bên cạnh cũng cười hề hề. Những người xung quanh lần lượt xì xầm ngưỡng mộ số Trâu Quân đúng là có phúc.

“Bính Lâm à, lâu quá rồi không về, ở lại thêm vài này rồi hẵng đi.”

“Lần sau vậy, tôi còn vài việc phải làm, bọn trẻ cũng cần đi học, nhất là A Quân phải gấp về để làm thủ tục, nếu có thời gian thì sẽ lại về thăm mọi người.”

“Đã chứng kiến cậu nhóc Trâu Quân trưởng thành, bỗng nhiên đi mất, đúng là cũng không nở...”

“Yên tâm, nó lớn lên ở nơi này thì sẽ nhớ nơi này. Sau này hễ có thời gian, tôi sẽ bảo Khiên Trạch đưa nó về. Dù sao... dù sao mẹ chúng cũng

chôn ở đây.”

Trâu Quân nghe họ thảo luận, dường như chuyện cậu phải đi là mặc định nhưng từ đầu đến cuối đã ai hỏi cậu đâu.

“Thế đã định hôm nào đi chưa?”

“Sắp xếp, làm xong thủ tục thì đi.”

Lúc này, Trâu Quân đột ngột hét lên, đó là câu nói đầu tiên kể từ khi cậu về nhà: “Ai nói tôi muốn đi? Tôi không đi, muốn đi thì tự các người đi đi.”

Cậu xô đám người đang vây trước mặt, chạy như bay vào căn phòng nhỏ tối tăm của mình, sập mạnh cửa lại nhưng vẫn nghe thấy tiếng “bố” cậu và mẹ kể vội vàng giải thích ngoài kia: “Thằng bé tính khí vậy đấy. Không sao, một lúc sau là hết thôi. Đồ đạc của nó chúng tôi sẽ giúp thu dọn, anh yên tâm.”

“Không sao, chuyện này quả thực quá đột ngột, để thằng bé yên tĩnh một lát cũng tốt.”

Trâu Quân không bật đèn, cậu ngồi bên mép giường, quan sát căn phòng trong ánh sáng nhờ mờ nhờ mờ. Trong không gian nhỏ nhỏ của cậu và cậu em trai mà mẹ kể đưa đến này, ngoài một chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc ghế, một ngọn đèn thì chẳng còn gì hết. Trong suốt thời gian qua, cậu không thể nói rằng mình yêu nơi này, cũng như yêu thương cái người ngờ nghệch mà cậu gọi là “bố” suốt mười hai năm kia, rồi người mẹ kể có phần nhỏ mọn hẹp hòi kia đến nhường nào. Tuy họ đối xử với cậu cũng không phải là tốt cho lắm nhưng cậu chưa từng nghĩ rằng sẽ rời bỏ nơi này.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Không Ai Có Quyền Lựa Chọn

Hương Dao cúi đầu húp cháo, một lúc sau mới nói: “Trái tim chị làm bằng gì vậy?”

Đã bao năm không gặp, Hương Viễn như không còn nhận ra người đàn ông trung niên hơi phát tướng đứng trước mặt mình chính là chú Diệp cao gầy trong ký ức của cô. Nếu không phải đối phương gọi một tiếng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Bé Hương Viễn, có phải là bé Hương Viễn đó không?” thì quả thực câu “chú Diệp” của cô cứ e ngại mãi không dám thoát ra khỏi miệng.

“Ôi chao, bé Hương Viễn đã lớn thế này rồi cơ à?” Diệp Bình Lâm quay lại mỉm cười nói với Diệp Khiên Trạch đứng cạnh bên: “Các con đều trưởng thành cả rồi, cũng chẳng trách bố già đi. Trí nhớ của bố lúc nào cũng dừng lại lúc bé Hương Viễn cao có chút xíu, đến nhà chúng ta rủ con đi câu cá. Nhưng đôi mắt cười híp lại khiến ai cũng thích này thì chẳng thay đổi gì, bố nhìn một cái là nhận ra ngay.”

Từ nhỏ, Hương Viễn đã thân thiết với cả nhà Diệp Khiên Trạch. Lúc bé cô gặp chú Diệp ngồi đọc sách trên tầng đá ven bờ đầm Gà Rừng, tuy rằng theo bản năng cô không có thiện cảm gì lắm với những người trí thức đeo mắt kính, vô dụng ở chốn thôn dã này nhưng vì cậu bạn thân Diệp Khiên

Trạch, cô cũng nguyện tiếp cận với ông chú Diệp tay lúc nào cũng cầm sách. Khi đó, cô rất thích nghe chú Diệp kể những câu chuyện trong sách “Hồng Lô Mộng” khiến cô cảm thấy sốt ruột vì lê thê dài dòng, “Tây Du Ký” lại thấy giả giả thế nào, duy chỉ có “Tam quốc” là nghe rất hào hứng. Diệp Bình Lâm cũng rất thích sự nhanh nhẹn láu lỉnh của cô, thường xuyên nói với Hương Vân Sinh rằng về sau cô bé chắc chắn sẽ rất xuất sắc nhưng lúc nào Hương Vân Sinh cũng chỉ cười cho qua chuyện.

Hương Viễn chăm chú ngắm Diệp Bình Lâm đã lâu không về: “Chú Diệp, đến bây giờ chú vẫn đẹp trai hơn Diệp Khiên Trạch.” Nói dứt lời, cả cô lẫn chao con nhà họ Diệp cùng cười phá lên. Sau đó cô quay sang nhìn Diệp Khiên Trạch rồi thầm nghĩ không biết sau này anh có giống bố hay không?

“Cậu đến thì tốt rồi”, Diệp Khiên Trạch vừa nói vừa chỉ vào cánh cửa phòng đang đóng chặt của Trâu Quân. Từ chiều đến tối, bất chấp bọn họ ở bên ngoài khuyên nhủ ra sao, gõ cửa thế nào, bên trong vẫn luôn im lặng, không một tiếng động. Diệp Khiên Trạch đành chịu thua, chạy đến nhà Hương Viễn mấy lần nhưng đều không gặp cô, cuối cùng đành phải dặn Hương Dao, bảo chị cô về thì đến nhà họ Trâu ngay.

“Hương Viễn à, họ đều nói Trâu Quân nghe lời cháu nhất, cháu khuyên nhủ thẳng bé đi, mấy năm nay nó cũng khổ sở nhiều. Chú... cũng không biết trong lòng nó nghĩ gì, có phải là oán trách chú không? Xem như cháu giúp chú Diệp vậy”. Gương mặt Diệp Bình Lâm mang đầy vẻ khẩn khoản của một người cha.

Hương Viễn liếc nhìn Diệp Khiên Trạch một cái, gương mặt anh cũng như vậy, cô hạ giọng đáp: “Chú Diệp đừng khách sáo, cháu cũng không biết là có thể giúp gì được không nhưng cứ thử xem sao.”

Cô khẽ gõ vào cánh cửa mỏng manh: “Trâu Quân, mở cửa, chị có chuyện muốn nói.”

Bên trong vẫn không có chút động tĩnh. Hường Viễn gọi tiếp nhưng không có động tĩnh gì. Cô cất cao giọng nói với Diệp Khiên Trạch: “Tôi đã nói là tôi đến cũng vô ích mà. Thôi tôi về đây, nhà còn có việc nữa.”

Diệp Khiên Trạch biết ý liền đáp lại: “VẬY CŨNG ĐÀNH THÔI. BAN ĐÊM ĐƯỜNG TỐI, ĐỂ TÔI ĐƯA CẬU VỀ.”

Diệp Bình Lâm nghe như thế thì cuống lên, vừa định mở miệng thì cửa phòng Trâu Quân hé mở.

Hường Viễn khẽ bước vào trong, tiện tay đóng cửa lại. Trong phòng không chút ánh sáng, cô nhíu mày lần mò sợi dây bấc để bật đèn. Ánh đèn màu cam lập tức sáng lên, cô thấy Trâu Quân đang nằm trên giường dùng tay che mắt.

“Tuổi còn nhỏ mà tính khí xem ra cũng ghê gớm thế nhỉ”, Hường Viễn ngồi xuống chiếc ghế đối diện giường.

Trâu Quân nghe thấy thế thì bật nhồm dậy: “Chị và họ cùng lừa em.” Trên gương mặt còn non nớt của cậu đầy vẻ uất ức, Hường Viễn phì cười: “Chị gạt gì em nào? Em chẳng phải là con của mẹ và chú Trâu, người ngoài kia mới chính là bố ruột của em, đó là sự thật. Hơn nữa, ai là “họ”? “Họ” là bố ruột, là anh trai cùng cha cùng mẹ với em, em sống cùng họ là chuyện đương nhiên.”

“Đương nhiên? Chút máu vớ vẫn đó thì chứng minh được gì? Bốn năm trước lúc ông ta đưa anh trai đi, cũng chẳng thèm nhìn em lấy một cái nữa là... Em đã sống ở đây bao năm rồi, mẹ em mất ông anh ta cũng không quay lại, bây giờ mới nhớ ra là còn một người con trai sao?”

Hường Viễn nhích ghế lại gần Trâu Quân hơn một chút rồi hỏi: “Em không vui vì chuyện này à? Phải nói thế nào đây, đừng nên yêu cầu quá cao với người khác, tình cảm nào cũng đều ích kỷ cả. Chú Diệp trước kia không biết em là con chú ấy, mẹ em lại chẳng nói gì, chú ấy chẳng có lý do

nào để đối tốt với con của vợ cũ cả. Bây giờ khác rồi, em đã được chứng minh là người nhà họ Diệp giống như Diệp Khiên Trạch, còn đối với Khiên Trạch em còn thân thiết hơn cả Diệp Linh nhiều. Đi theo họ em sẽ sống tốt hơn.”

“Em không muốn đi. Tại sao mọi người cứ mong em đi? Đến bố cũng không giữ em lại”. Trâu Quân buồn bã cúi gằm mặt. Cậu là một đứa trẻ ngoan, cho dù trong lòng đang bức bối không yên cũng sẽ không dùng cách thức cực đoan để giải quyết, càng không thể làm tổn thương người khác. Hường Viễn nhìn chăm chăm vào mái tóc cắt ngắn của cậu, chợt nhớ đến Hường Dĩ, mỗi lần bị Hường Dao cướp đồ chơi ưa thích là lại cúi gằm mặt xuống một cách cam chịu trước mặt chị cả nhưng mặc cho Hường Viễn hỏi thế nào, Hường Dĩ cũng không chịu nói ra là bị Hường Dao bắt nạt.

Hường Viễn muốn đưa tay sờ gáy Trâu Quân, giống như thuở trước cô từng làm vậy với Hường Dĩ nhưng đến phút cuối vẫn cố dẫn lòng mình, cười lạnh một tiếng và nói: “Bố em? Chắc là chú Trâu thọt chứ gì. Tại sao chú lại phải giữ em chứ? Có phải em không biết chú là người hồ đồ đâu. Nuôi dưỡng em không công bao năm trời trong mù mờ thì cũng bỏ qua đi nhưng bà mẹ kế của em có gốc đâu. Sau khi nghe nói em không phải là con chú Trâu, hai người họ đã đòi nhà họ Diệp phí nuôi dưỡng là bao nhiêu em có biết không? Bình thường có bán cho người ta ba đứa nhóc như em cũng không đổi được số tiền đó. Đã có cơ hội lớn như vậy tại sao họ lại không vui mừng tiễn em đi cho nhanh chứ? Cho dù em không muốn đi, cứ nằng nặc đòi ở lại đây thì thử nghĩ xem, nhà chú Trâu đâu có khá giả gì, một mình chú làm việc nuôi bốn miệng ăn, em và cậu em trai kế của bà mẹ kế còn phải đi học, em không phải là con trai họ, thế thì họ cần gì phải công cái nợ là em trên lưng chứ?”

Hường Viễn chưa dứt lời, mắt Trâu Quân đã ngân ngấn nước, cậu mím chặt môi, cố gắng chịu đựng, sợ nó rơi xuống nhưng nửa câu cũng không nói nổi, cả người cứ run lên. Hường Viễn đẩy ghế ra, đứng dậy nói: “Cậu

chỉ có thể thôi à? Vậy xem như chị phí thời gian với cậu rồi. Đi hay ở lại thì tự cậu suy nghĩ cho kỹ. Tốt nhất là theo ông bố thọt của cậu rồi cả đời chui rúc xó xỉnh như ông ta ấy.”

Cô chưa kịp đi thì ống tay áo đã bị Trâu Quân tóm lấy. Cậu vừa hoảng vừa sợ, cũng chẳng quan tâm đến “nước mắt đàn ông không dễ rơi”, cậu ôm chặt cánh tay Hướng Viễn “òà” một tiếng rồi khóc rống lên.

Cửa phòng bị mở, rõ ràng Diệp Khiên Trạch nghe thấy tiếng khóc nên không yên lòng nhưng nhìn thấy cảnh đó liền lui ra.

Nước mắt của Trâu Quân thấm ướt tay áo của Hướng Viễn. Cô vừa tức vừa buồn cười, ngồi xuống bên giường không khuyên nhủ mà để mặc cậu khóc. Cậu nức nở, nói đứt quãng: “Chị Hướng Viễn... chị cũng không giữ em lại sao?”

“Chị giữ cậu lại làm gì? Chưa gì đã khóc, cậu vô dụng như thế, lại không thể đem bán được thì giữ lại làm gì?” Nước mắt Trâu Quân càng rơi nhiều hơn. Cô thở dài bảo: “Sao em ngốc thế? Cho dù em không đi thì chẳng lẽ chị phải ở lại đây cả đời sao?”

“Chị muốn đi đâu?”

Hướng Viễn trốn tránh đôi mắt rất đẹp đang nhòa lệ của Trâu Quân, nói nửa đùa nửa thật: “Sau này đi đâu thì ai biết được... Chẳng biết chừng không lâu sau lại gặp em ở thành phố cũng nên. Đến lúc đó, em là con nhà giàu có rồi, nếu còn nhớ đến chị thì vẫn còn lúc để giúp chị đấy.”

“Thật ư? Chị Hướng Viễn, chị nói thật chứ?”

Thật ư?

Thật ư... Hướng Viễn như không nghe thấy tiếng truy hỏi của cậu nhóc.

Sau này sẽ thế nào không phải là chuyện cô có thể điều khiển được.

Những chuyện mà đến mình cũng chưa biết được thì làm sao cô dám hứa hẹn đây?

Hôm Trâu Quân đi, lúc chiếc xe chạy đến cửa thôn thì trời vẫn chưa sáng hẳn. Hương Viễn đứng ở cửa nhà nhìn đám bụi gợn lên từ bánh xe phía xa xa. Tối hôm trước, cô đã nói với Diệp Khiên Trạch rằng cô không thích cảnh ấy nên lúc đưa tiễn cô sẽ không đến. Diệp Khiên Trạch khi ấy đã bảo: “Hương Viễn, thư thì mình sẽ không viết nữa, nhưng chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi.” Cô chỉ cười. giờ phút này đây nhìn theo đám bụi vồng lên mỗi lúc một mờ nhạt, khóe môi cô nhếch lên một cách vô thức.

Trong nhà bếp có tiếng lục đục. Hương Dao hôm nay cũng dậy rất sớm. lúc ăn sáng, Hương Viễn hỏi: “Đang yên đang lành, sao mắt em lại đỏ thế?”

Hương Dao cúi đầu húp cháo, một lúc sau mới nói: “Trái tim chị làm bằng gì vậy?”

Cuộc sống hoàn toàn không vì sự ra đi của một người mà phát sinh những thay đổi long trời lở đất, Hương Viễn vẫn đi đi về về giữa nhà và trường. Trường ở tỉnh, rất xa thôn nên chỉ cuối tuần cô mới về một lần. Năm cuối cấp đang đến gần, việc học càng căng thẳng hơn, Hương Viễn trước nay vốn không phí quá nhiều thời gian vào công sức cho việc học nay cũng phải lên dây cót cho tinh thần để ứng phó với những đợt thi thử diễn ra liên tục.

Trong lớp, những cô gái nông thôn như Hương Viễn đã không ít người có dự định sau khi thi sẽ gói ghém hành lý hòa vào làn sóng đổ ra thành phố làm thêm. Hương Viễn cũng đã suy nghĩ rất lâu về chuyện này. Những cô gái cô độc, không người thân thích như cô và Hương Dao, bình thường tự tìm kế mưu sinh, lại thêm chính phủ hỗ trợ nên chuyện kiếm cơm xem như tạm thời không phải lo nghĩ, nhưng nếu cô đỗ đại học thì hoàn toàn

khác hẳn. Một sự thực rõ ràng đang bày ra trước mắt chính là – cô không có tiền, cô không phải là đấng vạn năng. Cho dù có giỏi giang, sáng suốt hơn những người khác thì bây giờ cô vẫn chỉ là một cô gái nông thôn nhỏ bé. Cô có thể dựa vào sự nỗ lực của mình để hai chị em không phải lo nghĩ nhiều về cái ăn nhưng lại không thể chịu nổi học phí đại học trên trời ấy. Đã hơn một lần cô có suy nghĩ rằng nhận được bằng tốt nghiệp cấp ba xong sẽ đi làm, vài năm sau ó thể sẽ khá khấm hơn, nhưng nếu thi đậu vào một trường đại học tốt, từ đó thay đổi số phận mình lại có sức quyến rũ cô hơn nhiều. Thành tích học tập của cô vẫn rất tốt. Nếu như không phải có quá nhiều chuyện khiến cô phân tâm thì hoàn toàn có thể làm tốt hơn.

Những tâm tư này, Hương Viễn chỉ có thể giữ trong lòng, trước giờ cô vẫn không có người nào để bàn bạc, hỏi ý kiến. Đương nhiên, phần lớn cũng là do cô quen tự giải quyết một mình. Cô có thể chờ mong được ai đây? Hương Dao? Nghĩ đến đây, cô lắc đầu cười khổ.

Hai chị em cô mỗi tuần chị gặp mặt nhau hai ngày cuối tuần. Hôm ấy, Hương Viễn trèo lên ghế thay bóng đèn phòng khách, ghế xếp chồng lên nhau cao quá nên cô dặn Hương Dao đứng dưới giữ. Lúc Hương Dao đưa tay đỡ bóng đèn Hương Viễn vừa tháo xuống, không hiểu tay chân lỏng ngóng thế nào mà làm rơi vỡ. Trong lúc cố gắng cứu chiếc bóng đèn, Hương Dao không cẩn thận đã làm Hương Viễn ngã nhào từ trên ghế xuống. Nếu không phản ứng nhanh thì Hương Viễn đã ngã gãy xương rồi cũng nên.

Hương Viễn loạng choạng, vừa chạm đất đã nổi giận, mắng phủ đầu Hương Dao: “Cô mộng du hay sao thế hả? Rốt cuộc cô có thể làm chuyện gì cho ra hồn đây?”

Hương Dao không cãi lại, chị vội vàng dọn dẹp đồng thủy tinh vỡ trên mặt đất. Hương Viễn nhìn sống lưng gầy guộc của em gái, sự giận dữ khi này bỗng trở thành sự bất lực, nó khiến cô không thể tức giận được nữa. Cô buộc phải thừa nhận mình không hiểu Hương Dao, tuy là máu mủ ruột thịt

duy nhất của nhau trên thế gian này tuy có cùng chung huyết thống thì điều đó cũng không thể khiến cho hai trái tim xích lại gần nhau hơn. Có một điều cô không thể hiểu nổi, Hương Dao sắp lên trung học, tại sao chẳng có chút người lớn nào cả? Nó như ở trên mây, giống như người mất hồn vậy.

Hương Viễn đứng một bên, quan sát em gái bằng ánh mắt như nhìn một người xa lạ. Thực ra cô cũng biết sự xa cách giữa cô và Hương Dao cũng khó đổ lỗi cho ai được. Trong nhà, lần lượt từng người qua đời, cô lại đi học trên tỉnh, Hương Dao một mình ở lại cũng rất cô độc. cô không thể trách Hương Dao không chịu nói ra những chuyện giấu trong lòng vì cô không hề muốn tìm hiểu. Có lẽ làm chị em cũng phải có chút duyên phận chẳng, nếu không thì tại sao hai người rõ ràng là nương tựa vào nhau mà sống lại xa cách như vậy? Em gái ruột còn không thân thiết bằng cậu nhóc Trâu Quân không máu mủ ruột rà kia. Hương Viễn chẳng phải chưa từng nghĩ sẽ quan tâm đến Hương Dao nhiều hơn nhưng cô không phải bậc thánh nhân, vừa làm cha mẹ lo việc kiếm ăn cho cả nhà lại làm một bà chị tri kỷ. Đối diện với tính cách quá sâu cảm và giải quyết mọi chuyện bằng tình cảm như Hương Dao và bố, Hương Viễn cảm thấy rất mệt mỏi và chán ghét, hơn nữa, cô không thể quên cảnh tượng Hương Dĩ chết đuối được. Hương Viễn vẫn luôn nghĩ rằng: nếu không phải do Hương Dao thì làm sao cô lại mất đi Hương Dĩ, cậu em trai mà cô yêu thương nhất được.

“Hương Dao, rốt cuộc em bị sao vậy?” Hương Viễn cố nén cơn đau ở mắt cá chân lúc ngã xuống đất, hỏi một câu.

Một phút sau cũng không có tiếng trả lời, cô đành lắc đầu bỏ đi.

“Em...” Đến khi Hương Dao lấy hết can đảm, ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ vỡ trên đất thì chỉ thấy căn phòng trống quạnh hiu.

Vào tháng tư sau khi Trâu Quân đi, hoa cải dầu vừa tàn, ủy ban thôn đã gióng mấy hồi chiêng nghênh tiếp đoàn khách từ thành phố xuống, lại có thêm mấy chiếc xe bóng loáng dừng trước sân phơi lớn nhất trong thôn.

Nghe nói sau khi về thành phố, Diệp Bình Lâm đã quyết định bỏ tiền ra xây một ngôi trường tiểu học Hy Vọng cho thôn nên chính quyền huyện đã phái cán bộ đến phụ trách đón tiếp.

Hương Viễn cũng theo những người hàng xóm đến đó xem xét. Cô nhìn về phía đám người tụ tập đông nhất, sau đó thấy thất vọng vô cớ: trong những người đến đây không có Diệp Khiên Trạch, thậm chí cũng chẳng thấy Trâu Quân. Phải rồi, bây giờ nên gọi cậu ấy là Diệp Quân mới phải. Diệp Bình Lâm cũng không xuất hiện ở văn phòng ủy ban thôn, người mà chú trưởng thôn Lý và hai cán bộ từ huyện xuống đang ôm vai thân mật là một người đàn ông lạ khoảng hơn ba mươi tuổi.

Hương Viễn buồn bã quay đầu bỏ đi nhưng lại bị chú hai Lý nhìn thấy từ xa gọi lại: “Hương Viễn! Này, Hương Viễn! Đừng đi, chú đang tìm cháu đây.”

Chú hai Lý đuổi theo, túm lấy cánh tay Hương Viễn lôi về phía văn phòng ủy ban, gương mặt nở nụ cười toe toét: “Hương Viễn à, chuyện tốt đến rồi!”

Hương Viễn bị chú hai Lý ấn ngồi xuống chiếc ghế gỗ đã khá cũ trong ủy ban thôn.

“Sao thế? Chú hai Lý, chú nói gì mà chuyện tốt đến rồi?”

“Quý nhân đến rồi, chuyện tốt chẳng tự nhiên đến đó thôi?”, chú hai Lý vừa nói vừa chỉ vào người đàn ông đối diện Hương Viễn. Cô chăm chú nhìn một người nhà họ Diệp mà cô chưa từng gặp ở khoảng cách rất gần: người đàn ông ấy cao và gầy, toát lên vẻ chín chắn già dặn của một người đã kinh qua nhiều gian khổ thử thách, gương mặt đẹp trai, tóc đen nhánh, điều này khiến ông ta trông có vẻ trẻ tuổi hơn. Cô đã nhận ra những đường nét của Diệp Khiên Trạch trên gương mặt này nhưng không có nghĩa là nó

khiến cô thấy thân thiện hơn. Người đàn ông này, dù đang mỉm cười nhưng trong ánh mắt vẫn toát lên vẻ ngạo mạn lạ lùng.

Hương Viễn cảm thấy “quý nhân” này cũng đang dò xét mình, nó khiến cô cảnh giác, dè chừng.

Chú hai Lý chen vào một câu rất đúng lúc: “Hương Viễn à, chú Diệp của cháu gọi điện đến bảo, ngoài việc xây dựng trường tiểu học Hy Vọng trong thôn còn phải giúp cháu cho đến khi học đại học xong mới thôi. Chẳng phải cháu vẫn muốn học lên đại học đó sao? Đúng là một chuyện tốt. Chú Diệp cháu còn nói, chú ấy bận quá nên không về được, bọn trẻ đều phải đi học nên nhờ em trai chú ấy đến làm giúp chuyện này. Nào, đây chính là Tiểu Diệp tiên sinh đấy.”

Hương Viễn vẫn đang nghe lời chú hai Lý nói thì người đàn ông kia đã mở lời: “Cô là Hương Viễn?”

Hương Viễn mỉm cười đáp lại: “Chào chú Tiểu Diệp.”

Ông ta đứng dậy, hờ hững đưa một tay ra: “Tôi là Diệp Bình Văn.”

Đây là lần đầu tiên Hương Viễn gặp một người có khí tiết đến thế. Cô cảm thấy bắt tay lịch sự thì cũng không cần dùng sức như vậy, không biết là do vô tình hay cố ý mà người đàn ông này lúc bắt tay đã làm cô cảm thấy đau nhói. Cô rút tay ra với một vẻ tự nhiên, sự đụng chạm đó khiến cô không thích ứng được – lạnh lẽo mà cứng nhắc, trái ngược với nụ cười trên gương mặt ông ta. Cô bỗng thấy nhớ hơi ấm mà Diệp Khiên Trạch đã lưu lại trong lòng bàn tay cô.

Diệp Bình Văn muốn đến thăm nhà Hương Viễn, cô cũng không có lý do gì để từ chối. Chú hai Lý chủ động dẫn đường, những người hiếu kỳ cũng đi theo đến tận nhà họ Hương.

Một đoàn người rầm rộ kéo đến khiến Hương Dao vừa về nhà đã cảm thấy chân tay lóng ngóng. Diệp Bình Văn đảo quanh một vòng nhà rồi mới yên tâm ngồi xuống bên bàn uống trà. Hương Viễn cũng không bắt chuyện gì với ông ta. Dần dần, hàng xóm láng giềng thấy vô vị rồi tản mác hết. Chú hai Lý hiểu biết hơn những người khác nên cũng cười hà hà vài tiếng rồi mượn cớ rút lui về ủy ban thôn. Trước khi đi vẫn không quên nhắc Diệp Bình Văn rằng huyện đã chuẩn bị bữa tiệc chào đón ông.

Mọi người đã đi hết, Diệp Bình Văn vẫn ngồi xoay xoay tách trà. Hương Viễn chú ý thấy tay ông ta không rời tách trà nhưng từ đầu đến cuối không hề uống một ngụm nào.

“Diệp... Diệp tiên sinh, Khiên Trạch và chú Diệp vẫn khỏe chứ?”, Hương Viễn phá vỡ sự im lặng ngọt ngào.

“” Ừ, rất khỏe.” lúc Diệp Bình Văn nói, lông mày nhướng lên theo thói quen.

“Vậy có phải chú có việc gì muốn nói với tôi?”, Hương Viễn không vòng vo, cô luôn cảm thấy muốn đối phó với người khó chịu thì cách tốt nhất là nói thẳng vào vấn đề.

Cuối cùng, Diệp Bình Văn cũng đặt chiếc tách xuống rồi nói: “Tôi cũng không biết vì sao anh cả lại nằng nặc đòi giúp cô đi học nhưng anh ấy đã quyết, tôi cũng không tiện hỏi. Cô đi học thì cũng không tốn bao nhiêu tiền nhưng bây giờ bọn thanh niên vong ân bội nghĩa quá nhiều, điều tôi muốn biết là Diệp gia giúp đỡ cô, cô có thể giúp gì lại?”

“Vậy phải xem chú Diệp cần tôi làm gì và nó có nằm trong khả năng của tôi hay không”. Câu trả lời của Hương Viễn đã đặt vai trò người giúp đỡ cô lên Diệp Bình Văn chứ không phải là “Diệp gia”.

Diệp Bình Văn cười, quan sát đánh giá tỉ mỉ Hương Viễn hơn rồi nói: “Phải rồi, lúc này tôi có nghe cô nói, nhà cô chỉ còn hai chị em. Em gái cô

chắc cũng sắp lên trung học đúng không? Cô đi rồi, bỏ em gái ở lại cũng tội nghiệp. Vậy thế này đi, chúng tôi chỉ có thể giúp một trong hai chị em, hoặc là hoàn thành ước mơ học đại học của cô, hoặc là đưa em gái cô đến trường trung học tốt nhất trong thành phố cho đến khi nào cô bé tốt nghiệp đại học. Cô chọn cách nào?”

Hương Viễn ngồi thẳng lưng lên, cô nhận thấy trên mặt Hương Dao thoáng nét hoảng sợ. “Sự lựa chọn này vốn chẳng có ý nghĩa gì hết. Tôi học đại học, em gái tôi sau này nhất định cũng có thể hoàn thành việc học suôn sẻ. Chú thay tôi cảm ơn sự giúp đỡ của chú Diệp. Tôi tin rằng đây chỉ là một câu nói đùa của chú chứ không phải là ý của chú Diệp.”

Diệp Bình Văn nhún vai, không truy hỏi vấn đề này nữa: “Cứ xem là như vậy đi. Hy vọng cô hiểu cho tính hài hước của tôi.”

“Nói chuyện với chú rất thú vị”, Hương Viễn nói.

“Được rồi”. Diệp Bình Văn vắn người một cái rồi đứng dậy nói tiếp: “Tôi còn phải đến huyện làm việc với mấy vị quan chức nhỏ nhọ kia. Đợi khi giấy báo gọi nhập học của cô về thì sẽ sắp xếp tiếp.”

Hương Viễn tiễn ông ta ra cửa. lúc bước ra bậu cửa, Diệp Bình Văn hạ giọng nói: “Nếu nhất định bắt cô phải chọn, cô vẫn sẽ chọn bản thân đúng không? Tôi thích những cô gái như vậy.”

Hương Viễn không nói, tiễn ông ta về rồi cô mới quay vào nhà. Hương Dao lên tiếng: “Chuẩn bị ăn cơm thôi!”.

Con bé chăm chú bày bát đĩa, Hương Viễn nhìn thấy có giọt nước đọng trên mép bàn ăn.

“Lại sao vậy?”

Hương Dao dùng ống tay áo chùi mạnh rồi nói: “Thực ra khi này chị có nói hãy chọn chị cũng chẳng sao cả.”

Hương Viễn thở dài: “Đừng có nghĩ lung tung làm chị rối thêm.”

Đầu tháng Chín, Hương Viễn một mình vác hành lý gọn nhẹ đến không thể đơn giản hơn, đổi hai lần xe, cuối cùng đã nghe thấy tiếng còi của chuyến tàu hỏa phương Nam. Địa điểm mà cô muốn đến cũng như nơi mà cô lên kế hoạch đi làm trước đó, khác biệt chỉ ở chỗ trong hành lý có thêm giấy báo nhập học của trường Đại học G.

Hương Viễn là đứa trẻ đầu tiên trong thôn đậu vào một trường đại học trọng điểm của tỉnh ngoài. Giấy báo nhập học được gửi về ủy ban thôn, chú hai Lý vui mừng chạy đến nhà Hương Viễn báo tin, hàng xóm ai cũng bảo nơi nước non tù đọng của họ cuối cùng đã có một con chim phượng hoàng rồi. Lúc ấy, trên tỉnh còn có phóng viên truyền hình địa phương khệ nệ mang vác máy ảnh, máy quay phim xuống nói những gì đại loại như Hương Viễn là trẻ mồ côi, tự lập gánh vác trọng trách của gia đình, chăm sóc em gái, cố gắng học hành, vượt qua nghịch cảnh, đỗ vào trường đại học giỏi, là tấm gương thanh niên tiên tiến xứng đáng được toàn tỉnh tuyên dương khen ngợi. Hương Viễn đã từ chối, cô rất khinh thường những chủ đề tuyên dương như kiểu “Cám ơn khó khăn đã giúp tôi trưởng thành”. Gì mà “khó khăn giúp tôi trưởng thành”? Hương Viễn cảm thấy những điều đó đều là trò đùa của những người ăn no lại nằm, chưa từng nếm trải cực khổ nghĩ ra. Cô chẳng thấy cảm kích khó khăn chút nào. Nếu có thể, ai lại muốn không cha không mẹ, không có gì cả chứ? Ai chẳng mong đợi có người che chở, ăn no mặc ấm? Nếu cô có thể chọn lựa bỏ qua khó khăn để trưởng thành thì còn tốt hơn bây giờ.

Khi Hương Viễn rời nhà, Hương Dao đã là học sinh lớp tám của trường trung học huyện. Trường trung học nhập học khá sớm, Hương Viễn sắp xếp mọi việc cho Hương Dao thật ổn thỏa, cho cô bé ở lại trong trường, nhờ chú thím hai Lý để mắt đến rồi mới yên tâm xuất phát.

Bên nhà họ Diệp đã biết kết quả thi của Hương Viễn, họ liên tục gọi điện thoại cho cô. Đầu tiên là Diệp Bình Lâm rồi đến Diệp Khiên Trạch, họ đều cảm thấy vui mừng thay cho cô. Diệp Quân thì chẳng thấy tin tức gì nhưng chẳng sao, họ sẽ sớm gặp lại nhau thôi. Trường Hương Viễn sắp theo học ở thành phố G, cô thừa nhận mình chọn thành phố này cũng là có ý cả. Ở đó có người cô yêu, có Đại học Khoa học Kỹ thuật tốt nhất và bến cảng tấp nập nhất. Diệp Bình Lâm vừa tỏ ý muốn nhờ người đến Vụ Nguyên đón đã bị cô từ chối năm lần bảy lượt. cô không phải loại người cần có người chăm sóc, tuy chưa từng đi đâu xa một mình nhưng cô tin rằng mình có thể xoay sở được. Hơn nữa, nếu người đến đón là người như Diệp Bình Văn thì cô thà chấp nhận một số chuyện phiền phức nho nhỏ do lần đầu tiên đi xa còn hơn.

Trong chuyến hành trình dài dằng dặc, Hương Viễn ngồi bên cửa sổ hờ hững nhìn ra ngoài. Đoàn tàu hỏa dài như một con rắn bò theo từng dãy núi và cánh đồng quanh co. Cô chưa từng lo sợ con đường phía trước rồi sẽ có bao nhiêu khó khăn vất vả, chỉ sợ phía trước không có đường nào để đi. Khi đoàn tàu hòa vào sắc đêm đen, Hương Viễn chợt nhớ đến lời Hương Dao và Diệp Bình Văn nói, nếu sự lựa chọn đó thực sự tồn tại, cô sẽ chọn thế nào? Sẽ chọn chính mình thật chứ? Tại sao lại không? Câu chuyện Khổng Dung nhường Lê Thức từ nhỏ đã dạy chúng ta phải biết nhường nhịn và hy sinh nhưng tại sao khi chúng ta gặp chuyện phải ép mình khổ trước tiên? Tại sao phải hy sinh? Biết yêu mình rồi mới biết yêu người. Cô có thể ký gửi hy vọng vào Hương Dao không? Không, cho dù cô có thể chọn bản thân mình, đó cũng là để cô và Hương Dao có một lối ra tốt hơn. Cô nghĩ như vậy và hơi thở cũng dần dần nhịp nhàng hơn trong bầu không khí mỗi lúc một tĩnh lặng này.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Lần Đầu Vào Diệp Gia

Có phải ngoài Diệp Quân ra, mỗi người trong ngôi nhà này đều không thể chớp mắt?

Tàu hỏa đến thành phố G vào buổi trưa, thành phố xa lạ này đang vào độ nóng nực nhất. Hương Viễn ra khỏi ga tàu, dùng tay che ánh nắng chói chang rồi cố nín thở nhìn xung quanh: ngoài đọc từ sách và xem ti vi ra, cô chưa từng nhìn thấy những tòa nhà cao, những dòng xe cộ nườm nượp như thế. Những tòa nhà và dòng xe ấy còn vô tận, tít tắp hơn cả dòng sông và khe suối ở quê. Cô đứng đây như vô số người xa lạ khác cùng đến thành phố này, phồn hoa trước mắt có hào nhoáng đến đâu thì bản thân vẫn là người ngoài. Cô chẳng có gì cả, nhưng rồi sẽ có một ngày cô có được tất cả. Cô tin rằng sẽ có ngày mình được tận hưởng một phần nào đó trong thành phố phồn hoa này, cái cô cần chỉ là thời gian.

Hương Viễn bị mấy người phía sau đẩy lên trước vài bước. Cô đưa mắt nhìn tứ phía để tìm kiếm người được Diệp gia phái đến đón mình. Những mái đầu nhấp nhô chen chúc và dòng âm thanh hỗn loạn khiến cô khó thích ứng được ngay. Vừa đứng vững cô đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Hương Viễn ...”

Trong lòng cô tràn ngập một cảm giác vui sướng, dường như ga tàu xa lạ này cũng trở nên thân quen hơn. Theo tiếng gọi, cô thấy một bóng người gầy gầy, thấp hơn cô một chút đang tách đám đông, bước nhanh đến trước mặt cô. Thì ra là Diệp Quân.

“Chị Hương Viễn, cuối cùng cũng đón được chị.”

Trước mặt Diệp Quân đang tỏ vẻ mừng vui hơn hở, Hương Viễn giấu nhẹm đi chút thất vọng của mình. Cô tự cười thầm mình chẳng ra sao, ở nơi tạp nham thế này mà đến cả giọng nói cũng nghe nhầm được.

“Trâu ... À không, Diệp Quân, sao lại là em?”, cô cười hỏi. Cô vẫn chưa quen lắm với cách xưng hô sau khi cậu đổi họ.

Diệp Quân không để ý đến sự nhầm lẫn của cô, nói như thổi phào một hơi: “Em cứ lo không đón được chị.”

Gần một năm không gặp, Diệp Quân trong mắt Hương Viễn đã cao hơn, đôi gò má cũng trở nên tròn trĩnh hơn nhiều. Trước kia, cậu đã trắng hơn các cậu bé khác trong thôn, giờ thiếu đi sự dãi nắng dầm mưa trước kia càng khiến cậu trắng trẻo hơn, lại thêm quần áo chỉnh tề mà ngày xưa chưa từng được mặc cũng khiến cậu có vẻ tuấn tú đàng yêu như búp bê con trai vậy, hình dáng đó làm Hương Viễn muốn véo má cậu một cái. Quả nhiên, mạ tốt phải được gieo vào ruộng màu mỡ mới được. Nếu nhìn thấy Diệp Quân bây giờ thì có nói cậu xấu trai nữa không? Cho dù Hương Viễn thăm nghiêng về phía Diệp Khiên Trạch nhưng cũng phải thừa nhận rằng hai anh em nhà này, cậu em còn đẹp trai hơn cả ông anh.

Diệp Quân nói nghe có vẻ mệt mỏi, Hương Viễn để ý thấy trán cậu đầy mồ hôi, chắc cậu đã phải tìm cô rất lâu trong đám người chen chúc kia. Rất tự nhiên, cô đưa tay lên rẽ mớ tóc của cậu ra: “Lo gì kia chứ? Tuy chị chưa đến thành phố lớn bao giờ nhưng cũng không đến nổi lạc đường rồi bắt em phải đi tìm đâu.”

Diệp Quân có vẻ lúng túng, đỏ mặt đón lấy hành lý trong tay Hương Viễn: “Sao nhẹ thế này?”. Nói xong, cậu chỉ tay về phía bãi đậu xe: “Tài xế của công ty bố em đang đậu xe bên kia.”

“Có gì phải mang theo đâu”, Hương Viễn đáp. Thấy dáng vẻ cậu thế này, có lẽ đã thích nghi rất tốt với hoàn cảnh sống mới, cô cũng thấy được an ủi bởi chí ít nó cũng chứng minh quyết định giúp Diệp Khiên Trạch của cô là hoàn toàn đúng đắn. Dù gì, Diệp Quân cũng là một đứa trẻ, lúc rời khỏi quê nhà luôn lưu luyến nhưng đến một nơi tuyệt vời hơn thì thích nghi cũng nhanh hơn cả trong tưởng tượng.

Như để chứng minh chuyện này, nhìn thấy chiếc xe mà Diệp Quân nói mỗi lúc một gần, Hương Viễn dừng chân, hỏi một câu: “Diệp Quân, những ngày vừa qua hộ đối xử tốt với em chứ?”

Ánh mắt Diệp Quân nhìn cô vẻ nghi ngại, do dự một lúc rồi gật đầu: “Tốt, rất tốt, cả nhà họ đều tốt cả.”

“Cái gì mà “nhà họ”? Phải là nhà em chứ?”, Hương Viễn lên tiếng chính ngay. Cô còn định nói thêm nhưng cửa xe đã mở, một người đàn ông trung niên dáng vóc chắc nịch bước đến chào. Hương Viễn bèn nuốt câu mình vừa định nói vào rồi mỉm cười nhìn người đàn ông chắc là tài xế này.

“Chị Hương Viễn, đây là chú Trần lái xe cho công ty bố em”, Diệp Quân giới thiệu. Xem ra, cậu vẫn chưa học được cốt cách thiếu gia kiêu căng.

Chú tài xế họ Trần có vẻ là người thành thật, lịch sự cười chào Hương Viễn một câu rồi đón lấy hành lý của cô trong tay Diệp Quân, dẫn họ ra xe.

Hương Viễn cảm ơn một tiếng rồi chui vào ghế sau ngồi. Diệp Quân không biết tại sao lại chờ ra một lúc rồi mới chậm chạp mở cửa ghế phụ nhưng không chui vào, nghĩ một lúc rồi chui vào ghế sau ngồi cạnh Hương Viễn. Lúc lên xe, cậu còn va đầu vào cửa một cái, đau đến đỏ bừng mặt.

Hương Viễn mỉm cười nhìn cậu, không biết trong lòng cậu nhóc này đang nghĩ gì? Mấy hôm nữa mới đến ngày nhập học của Hương Viễn nên khi nghe Diệp Quân nói, Diệp Bình Lâm nhất quyết bảo cô đến nhà họ ở lại vài ngày. Lúc này, xe đang chạy đến nhà họ Diệp. Trên đường đi, Diệp Quân không nói nhiều sự chú ý của Hương Viễn cũng dần dần bị cảnh vật ngoài cửa sổ thu hút. Có lẽ đoán được đây là lần đầu cô đến thành phố nên chú Trần thỉnh thoảng giới thiệu những công trình kiến trúc ven đường cho cô biết, Hương Viễn nghe rất chăm chú, Diệp Quân cũng nhìn ra ngoài cửa sổ. Đến khi chú Trần giới thiệu xong, Hương Viễn mới lơ đãng hỏi Diệp Quân: “Anh của em hôm nay bận lắm à?”

Diệp Quân “ý” lên một tiếng, đáp: “Chị Hương Viễn, sao chị biết hay vậy?”. Cậu hạ thấp giọng khẽ nói: “Anh ấy dạo này đang làm căng với bố. Hình như chuyên ngành mà bố muốn anh vào học anh lại không thích, còn ngành anh thích thì bố lại không đồng ý.”

Trái tim Hương Viễn trùng xuống, chẳng lẽ cô đến, anh lại ra đi sao? Cô cuống lên, hỏi gấp: “Vậy bây giờ thế nào rồi?”

Diệp Quân đáp: “Em cũng không biết, có điều trong nhà hình như dì cũng rất ủng hộ anh trai ra nước ngoài học.”

“Vậy anh em nói thế nào?”

“Em... em cũng không biết.”

“Sao em lại không biết chứ?”

Diệp Quân giật bản mình bởi sự cấp bách của cô: “Em thật sự không biết mà, anh ấy chẳng nói gì cả”, cậu phân bua.

Sao lại thế được? Hương Viễn chỉ thấy lòng rối như tơ vò. Cô cứ ngỡ đã được gặp nhau nhưng ai ngờ cuộc sống lại thay đổi như thế. Dường như cô có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa cũng luôn có khoảng cách chen vào

giữa hai người? không, không thể, chẳng phải vẫn chưa quyết định hay sao? Sao cô lại phải khổ sở cuống quýt lên như thế?

Hương Viễn đã thấy bình tĩnh hơn. Cô ý thức vừa nãy mình đã hơi thái quá. Diệp Quân vẫn là một đứa trẻ, cậu ấy nói không biết cũng là bình thường, sao cô lại có thể đem hết bực tức trong người trút lên cậu? Cô cười gượng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ đến khi bình tĩnh lại mới quay sang nói với Diệp Quân bằng giọng cực kỳ thoải mái: “Khiên Trạch muốn ra nước ngoài, cũng bất ngờ thật. Nhưng chị cứ nghĩ cậu ấy có gì trong lòng cũng sẽ tìm em tâm sự chứ... Xin lỗi nhé, Diệp Quân. Em không giận chị chứ?”

Diệp Quân lắc đầu: “Không đâu, chuyện của anh ấy có lẽ Diệp Linh biết rõ hơn, Chị Hương Viễn, em thật sự không biết mà. Nếu biết, em nhất định sẽ nói cho chị.”

Hương Viễn chuyển chủ đề theo câu nói của Diệp Quân: “Phải rồi, em và Diệp Linh sống với nhau có ổn không?”

Diệp Quân nghĩ ngợi, dường như không tìm ra lời nào thích hợp để diễn tả: “Diệp Linh, chị ấy tính khí có phần... kỳ quặc, nhưng ở với nhau lâu cũng quen. Chị ấy không nói nhiều với em... Thực ra ngoài anh trai thì chị ấy rất ít khi nói chuyện với người khác, đến cả với dì – mẹ chị ấy – cũng ít nói.” Thấy Hương Viễn có vẻ như suy nghĩ lung lăm, cậu tưởng mình nói sai điều gì liền vội vã bổ sung: “Nhưng Diệp Linh không phải người xấu, thật đấy.”

Hương Viễn không nói gì. Một lúc sau, cô mới lên tiếng: “Phải, cô ấy không phải người xấu. Chị biết, chị biết.”

Ấn tượng đầu tiên Diệp gia để lại cho Hương Viễn là một tòa nhà nhỏ riêng biệt, bên ngoài có rất nhiều cây dây leo không rõ tên bám vào, nhìn chung cũng không cũ kỹ lắm nhưng chí ít cũng đã có lịch sử. Trong thành

phổ bê tông cốt thép này, ngôi nhà có thể gọi là hào nhoáng lộng lẫy. Hàng xóm trong thôn đều nói, sau khi Diệp Bình Lâm về thành phố đã kiếm được một số tiền lớn nhưng Hường Viễn trẻ tuổi non dại khi xuống xe, đứng trước một ngôi nhà với những dây leo như vậy đã thầm nghĩ trong lòng, cây cỏ như thế, trong núi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, những người có tiền cũng chỉ đến thế mà thôi.

Về sau, khi Hường Viễn đã có đủ tất cả mọi thứ, nhớ lại ý nghĩ đầu tiên của mình cũng không kìm được cười mỉa mai bản thân, nói cho cùng, cô vẫn là một gian thương nên những thứ tốt đẹp của Diệp gia, cô không biết cách tận hưởng, giống như năm nào cô đã theo gót Diệp Quân bước từng bước vào ngôi nhà này, hoàn toàn không có ý thức được nó có ý nghĩa gì với bản thân. Về sau cô cũng quen với nơi mà mình đã ở bao nhiêu năm nay nhưng vẫn không thể yêu nó được.

Chủ nhân của Diệp gia năm ấy là một người phụ nữ ít nói và dịu dàng, dung mạo cũng có mấy phần giống Diệp Linh nhưng chắc chắn thời trẻ bà còn xinh đẹp hơn con gái nhiều. Hường Viễn cũng gọi bà là “dì” như Diệp Quân.

Khi Hường Viễn và Diệp Quân về, Diệp Bình Lâm không có nhà, bà Diệp rất vui vẻ và lịch sự đón tiếp Hường Viễn, bảo một bà dì họ Dương rót trà cho hai đứa rồi ríu rít cảm ơn Hường Viễn vì ngày trước đã cứu Diệp Linh rơi xuống nước. Bà gợi cho người ta một cảm giác dịu dàng ấm áp, không có sự nhiệt tình quá đáng nhưng lại cảm thấy tự nhiên như người nhà khiến Hường Viễn cảm thấy thoải mái hơn. Cô tin rằng một bà chủ như thế chắc chắn cũng sẽ đối đãi rất tốt với Diệp Quân.

Hàn huyên một lúc, bà Diệp bắt đầu bày biện đồ cắm hoa trên trà kỷ, bà cầm chiếc kéo dài lên xén xén cắt cắt, có rất nhiều hoa mà Hường Viễn không biết tên gọi. Một lúc sau, bà bảo dì Dương đi nấu cơm, sau đó vừa cắm những cành hoa đã được cắt tỉa gọn gàng vào trong một chiếc bình sứ trắng, vừa thuận miệng nói những chuyện trong nhà với Hường Viễn. Chưa

nói được mấy câu, Diệp Khiên Trạch đã vội vàng chạy từ trên lầu xuống, vừa nhìn Hương Viễn vừa cười trách móc: “Sao đến mà không gọi tôi?”

Bà Diệp vẩy nước trên cành hoa, cười bảo: “Trà chưa uống được một hớp, con đã xuống rồi đó thôi?”

Diệp Khiên Trạch ngồi xuống đối diện Hương Viễn, hỏi: “Đi đường ổn thỏa cả chứ? Tôi vốn đã hứa đi đón cậu...”

“Không sao, Diệp Quân đã nói với tôi là cậu rất bận”, Hương Viễn cắt ngang.

“Vậy à?” Diệp Khiên Trạch có vẻ ngạc nhiên, sau đó cười lớn. “Tên nhóc A Quân này! Nó bảo tôi rằng, một mình nó đi là được rồi...”

Hương Viễn liếc nhìn Diệp Quân, thấy cậu đỏ bừng mặt thì mới biết những gì Diệp Khiên Trạch nói không sai chút nào.

“Em... phải... phải... không phải...”, Diệp Quân há miệng, lắp bắp giải thích nhưng nhất thời nghẹn họng không nói được gì, đành cúi gằm mặt chăm chú nhìn sàn nhà.

Diệp Khiên Trạch giải vây cho cậu, vỗ vai em trai rồi nói: “Nhóc này, có gì mà khó xử đâu! Hương Viễn trước kia đối xử với em như em ruột, em đi đón chị ấy, chẳng phải là chuyện nên làm hay sao?”

“Vậy tôi đối với cậu không tốt à?”

Diệp Khiên Trạch ngẩn ra một lúc rồi mới phát hiện lúc đó Hương Viễn đang nhìn anh. Trên gương mặt cô là nụ cười rạng rỡ, không thể đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì.

“Đương nhiên rồi, Hương Viễn, tôi còn có thể đi đâu để tìm một người bạn tốt đã bên tôi từ nhỏ như cậu chứ?” Anh khựng lại một lúc rồi quay

sang nhìn bình hoa bà Diệp vừa cắm xong.

“Khiên Trạch, con thấy tác phẩm hôm nay của dì thế nào?”, bà Diệp dịu dàng hỏi.

Diệp Khiên Trạch nhìn một lúc rồi trả lời: “Thẩm mỹ của dì mỗi ngày một cao. Có điều đẹp thì đẹp nhưng con thấy có gì đó là lạ.”

“Lạ ở chỗ nào?”, bà Diệp chống cằm ngắm nghía thành phẩm của mình một cách kỹ lưỡng, sau đó rút một cành ra, lại cắm thêm mấy cành vào nhưng vẫn không hài lòng. “Hương Viễn, con thấy thế nào?”, bà hỏi.

Hương Viễn nghe bà Diệp hỏi mình thì thầm cười khở. Cô cảm thấy những bông hoa cắm trong bình đều na ná nhau, không thể đẹp bằng hoa dại mọc đầy triền núi bao la nhưng không thể làm mất hứng chủ nhà nên cô đành nói: “Dì ơi, cháu không hiểu nghệ thuật cắm hoa lắm nhưng nhìn từ mắt một người ngoài nghề thì rất đẹp ạ”.

Mọi người nhìn bà Diệp cắm lại hoa thêm một lần nữa, đúng lúc ấy, dì Dương cũng làm xong cơm, đã bày biện mọi thứ lên bàn ăn.

“Thôi, cứ để nó thế này vậy. Chúng ta ăn cơm đã.” Bà Diệp phủi tay rồi đứng lên, mỉm cười bảo. “Hương Viễn, chú Diệp hôm nay đi công tác tỉnh khác nhưng vẫn gọi về dặn dì phải đón tiếp cháu chu đáo. Chưa đến ngày nhập học, cháu cứ yên tâm ở lại đây vài ngày để Khiên Trạch và A Quân đưa cháu đi chơi, làm quen với mọi thứ xung quanh. Dì không giỏi nấu ăn lắm nên hôm nay nếm thử tài nghệ của dì Dương vậy. Dì ấy đã làm cho nhà này được mấy năm rồi.”

Hương Viễn gật đầu. Mọi người ngồi vào bàn, đang chuẩn bị cầm đũa thì Diệp Quân lên tiếng hỏi với vẻ lạ lùng: “Dì ơi, sao hôm nay không thấy Diệp Linh?”

Bà Diệp đáp: “Hôm nay, nó tham gia luyện tập với đội hợp ca của trường, có lẽ sẽ về muộn một chút. Dì bảo dì Dương phần cơm rồi, không cần đợi”. Sau đó, bà lại giải thích với Hương Viễn: “Con gái dì, cháu cũng gặp rồi đấy. Tính cách nó quá khép kín nên dì và chú Diệp đều chủ trương cho nó tham gia nhiều hoạt động của trường, tiếp xúc với bạn bè, như vậy rất tốt cho nó”.

Hương Viễn nhớ đến gương mặt trắng xanh của Diệp Linh, thầm tán đồng với lời của bà Diệp. Tự nhiên, cô liếc về phía Diệp Khiên Trạch một cái, anh đang cúi đầu húp canh, thần sắc vẫn điềm tĩnh như thường.

Sau khi ăn được một lúc, Diệp Linh mặc một bộ váy áo đơn giản bước vào nhà. Hương Viễn và cô nhìn nhau chào, Hương Viễn cảm thấy dường như cô còn mỏng manh hơn cả lần trước, người như một tờ giất trắng. Cô cũng nhìn thấy Hương Viễn, thái độ vẫn khá hữu nghị, gật đầu lên tiếng chào: “Hương Viễn, chị đến rồi, lâu quá không gặp”.

“Ừ, Diệp Linh, lâu quá không gặp”. Hương Viễn thấy cô nói với mẹ rằng mình sẽ ăn muộn một chút rồi đi thẳng lên lầu. Lúc đi ngang trà kỷ bên salon, Diệp Linh khựng lại quan sát bình hoa, cau mày nói: “Sao cứ thấy kỳ quặc thế nào ấy”. Cô vừa nói vừa đưa tay nhắc một cành diên vĩ trong đó ra, rồi lại rút thêm một cành cúc đại đóa rồi lẩm bẩm: “Thế này chẳng phải đẹp hơn sao?”

Làm xong, Diệp Linh quay đầu nhìn về phía bàn ăn. Khoảng cách xa như vậy nhưng Hương Viễn vẫn biết cô đang nhìn ai, ánh mắt ấy của cô nàng rõ ràng là đang chờ đợi sự tán đồng của người đó. Diệp Khiên Trạch không nói gì, lúc đặt đĩa xuống khóe môi hơi nhướn lên, Diệp Linh ngay lập tức nở một nụ cười rạng rỡ. Khoảnh khắc đó, Hương Viễn cảm thấy hoa sau lưng cô ấy cũng mờ nhòe màu sắc.

Đêm ấy, Hương Viễn nằm trong phòng dành cho khách của Diệp gia nhưng không thể ngủ nổi. Cô không phải là người lạ chỗ nhưng bóng dáng

bình hoa trong phòng khách và hai nụ cười mơ hồ kia không ngừng hòa quyện vào nhau khiến tinh thần vốn đang mệt mỏi của cô bỗng trở nên vô cùng tinh táo. Cô không thể nhìn nhầm, nhưng thà rằng cô nhìn nhầm, đoán nhầm, nghĩ nhầm còn hơn. Đó không phải là sự ăn ý và thân mật giữa anh trai em gái. Đó là sự hòa hợp giữa hai trái tim, sự giao lưu không cần ngôn ngữ. Đó là nụ cười hiểu ý nhau chỉ thuộc về “giữa hai người họ” mà thôi.

Cô ngồi bật dậy túm lấy ga trải giường phía dưới, chất liệu vải mềm mát và trơn tuột. Cô vận sức nhưng vẫn chẳng nắm bắt được gì, mà nắm bắt rồi cũng không thể giữ chặt.

Mình thật ngu ngốc, Diệp Linh họ Diệp, mẹ cô ta được gả cho bố anh, bây giờ họ là anh em, thế nhưng, nếu họ đồng ý thì có thể không phải thế. Năm năm rồi! Hướng Viễn nhớ ra cô và Diệp Khiên Trạch sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau đã năm năm, người hiểu anh nhất không còn là cô nữa. Hướng Viễn chưa bao giờ chịu thua bất kỳ ai nhưng cô lại không ngờ rằng, cuối cùng, mình lại bại dưới tay thời gian và khoảng cách.

Hướng Viễn chưa từng xúc động như bây giờ, cô tốc chân nhảy xuống giường, mở cửa phòng bước ra ngoài. Lần đầu tiên cô quên không hỏi bản thân mình muốn làm gì, quên hỏi xem mình làm thế này có ý nghĩa gì. Cô chỉ muốn đứng cạnh anh, có lẽ cô sẽ hỏi xem Diệp Linh có ý nghĩa gì đối với anh, có lẽ cô sẽ thuyết phục anh đừng ra nước ngoài mà hãy ở lại bên cô, có lẽ cô sẽ chẳng nói gì, chỉ nhìn anh thật chăm chú và chân thành.

Phòng khách ở tầng một, cô bám vào tay vịn cầu thang bằng gỗ mát lạnh bước lên, đôi dép đi trong nhà bà Diệp tặng cô bước đi không gây ra bất kỳ tiếng động nào. Căn phòng đầu tiên trên tầng hai, cửa phòng hé mở, Hướng Viễn lặng lẽ đứng dựa gần đó, nghe tiếng nói chuyện rì rầm từ trong phòng vọng ra, những lời cô muốn nói, những câu hỏi cô muốn hỏi, thì ra đã có người còn gấp gấp muốn có được câu trả lời hơn cô...

“Chị ta là ai? Còn em là ai?”

“Đừng đi, đừng đi có được không?”

“Em không muốn xa anh.”

...

Yêu nhiều hơn một chút thì sẽ thấp hèn như vậy. Hương Viễn nghĩ, cô và cô gái sắc mặt tái xanh bên kia cánh cửa phòng có gì khác nhau? Màn đêm lạnh lạnh như vậy cũng tốt, sự xúc động và mù quáng trước đó cũng dần lạnh theo tay chân cô. Hương Viễn bước từng bước xuống lầu, lúc quay người đi, cô thoáng nghe thấy tiếng khóc sau cánh cửa phòng.

Kỳ thực, cô và Diệp Linh vẫn khác nhau, vì ít ra, cô không cần phải khóc lóc như thế.

Hương Viễn về phòng, với tay tắt ngọn đèn nhỏ đầu giường, mọi thứ thoáng chốc chìm trong bóng tối. Cô nhớ lại sau tiếng khóc của Diệp Linh, hình như cô đã nhìn thấy cuối hành lang cách đó hơn mười mét, cửa phòng chú Diệp và vợ cũng hé mở rồi lặng lẽ khép lại.

Có phải ngoài Diệp Quân ra, mỗi người trong ngôi nhà này đều không thể chớp mắt? Hương Viễn nhắm mắt lại, chiếc giường mềm mại xa lạ, như thể phía dưới có một đôi tay đang kéo cô xuống. Từ trước tới giờ chưa có ai nói với cô rằng buổi đêm ở thành phố còn đen tối hơn cả đường đêm khi đi trong núi, Cô nhớ đến ánh trăng phản chiếu xuống mặt suối và cả chàng thiếu niên ôm gối ngấm trăng với cô. Khi ấy anh bảo: “Chúng ta sẽ mãi mãi không có xa nhau”. Nhưng “mãi mãi” là gì chứ? Những người đang sống ai có tư cách nói mãi mãi? Cho dù muốn hay không, chẳng ai có thể hứa hẹn “mãi mãi” không xa nhau.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trùng Phùng Tức Là Ly Biệt

Nếu dưới chân là bùn đất thì cô cũng cam lòng để anh đi. Giống như con diều, chỉ cần dây còn nằm trong tay, cho dù bay cao bao nhiêu đi rồi sẽ có ngày quay trở lại.

Trưa hôm sau, Diệp Bình Lâm đi công tác về sớm hơn dự định. Lúc ăn trưa, xem như cả nhà họ Diệp đều tề tựu đông đủ. Diệp Bình Lâm luôn yêu quý Hương Viễn nên khi gặp mặt khó tránh khỏi trò chuyện rôm rả tâm đầu ý hợp. Nghe xong một vài chuyện mới trong thôn, ông sức nhớ ra điều gì đó và hỏi ngành học của Hương Viễn.

“Ngành kế toán ạ”, Hương Viễn đáp.

Diệp Bình Lâm cười nói: “Chuyên ngành giỏi nhất của Đại học G thực ra là kiến trúc và cơ khí nhưng ngành Kế toán gần đây cũng được. Chú tiến cử Đại học G với cháu không chỉ vì chú cũng tốt nghiệp trường này ra mà hơn nữa sau khi tốt nghiệp chú còn ở lại trường giảng dạy một khoảng thời gian, quen biết với rất nhiều công nhân viên chức trong trường, chủ nhiệm ngành kế toán trước kia cũng là bạn chú. Xã hội này có quen biết nhiều thì mới làm ăn khá được, cháu học ở đó cũng sẽ được quan tâm hơn...” Ông thở dài rồi nói tiếp: “Trước đây chú học cơ khí, bây giờ ra ngoài lăn lộn làm ăn cũng là làm ngành cũ. Vốn cứ mong chờ con cái lớn lên sẽ kế nghiệp

cha nhưng thàng nhóc Khiên Trạch này cứ hờ hững. Học cấp ba không chịu chọn môn tự nhiên thì cũng có thể bỏ qua nhưng học đại học thì cũng nên chọn mấy ngành như quản lý chứ. Học xong rồi thì có thể giúp ông già này làm việc, chẳng này nó lại chọn ngành Triết học. Đó chẳng phải là muốn chọc chú tức chết hay sao?”

Vẫn thấy chưa hả giận, ông trừng mắt với Khiên Trạch ngồi kế bên, tiếp tục: “Con không thể học Hường Viễn làm người có trách nhiệm một chút được à?”. Thấy ánh mắt có phần ngượng ngùng của Hường Viễn, Diệp Khiên Trạch cười khổ một tiếng rồi im lặng, cúi đầu ăn cơm.

Nói đến đây, Diệp Bình Lâm tự nhiên nghĩ đến vấn đề khác: “Phải rồi, Khiên Trạch, chuyện bố nói con suy nghĩ đến đâu rồi? Bố không đồng ý cho con học ngành Triết học đâu. Nếu con bảo trong nước không có trường dạy ngành quản lý giỏi thì ra nước ngoài vậy. Con đừng quên con là con trai, A Linh là con gái, A Quân còn nhỏ. Sớm muộn gì bố cũng thành ông già, sản nghiệp vất vả cực nhọc làm lụng cả nửa đời người không giao cho con thì giao cho ai?”

Diệp Khiên Trạch tiếp tục im lặng không nói, Diệp Bình Lâm bắt đầu tức giận: “Tính khí này của con giống ai không biết nữa? Đi hay không đi cũng không nói cho rõ được à?”

Diệp Linh chậm rãi đặt đũa xuống, chen vào một câu: “Bố, bố nói để anh suy nghĩ là muốn anh tự quyết định nhưng đáng vẻ bố bây giờ là hỏi ý kiến hay là đang ép anh phải đi vậy?”

“Sao bố lại ép nó...”, Diệp Bình Lâm chưa nói hết, bà Diệp đã lên tiếng hòa giải: “A Linh, phải nói thế nào đây? Dù thế nào đi nữa, bố con cũng chỉ muốn tốt cho anh con thôi. Cho dù có ép thì cũng là muốn nó sau này sẽ xuất sắc hơn.” Bà quay sang nhìn Diệp Khiên Trạch, dịu giọng: “Khiên Trạch, dì cũng tán thành việc con tai còn trẻ thì nên xuất ngoại cho biết đó

biết đây, lăn lộn bên ngoài nhiều thì tầm mắt cũng sẽ được mở rộng, góc độ và cách nhìn nhận vấn đề sẽ khác nhiều lắm.”

“Mẹ, mẹ cũng muốn bảo anh đi hay sao?”, mắt của Diệp Linh bắt đầu ngân ngấn nước.

Diệp Linh không hiểu nhưng Hương Viễn biết, Diệp Linh và Diệp Khiên Trạch tâm đầu ý hợp, tình cảm riêng tư lại biểu hiện ra rõ ràng đến vậy, chỉ có họ mới ngây thơ cho rằng cả thế giới đều chẳng biết gì. Chú Diệp là người bận rộn nên chưa phát hiện ra, Diệp Quân còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện đời, nhưng tâm tư tình cảm của đám trẻ làm sao qua được mắt bà Diệp nhạy cảm tinh tế lại ngày ngày kề cận chứ. Đêm qua, cánh cửa của phòng bà mở ra rồi lại đóng vào càng khiến Hương Viễn đoán chắc rằng bà biết tất cả mọi việc. Diệp Linh không phải em gái ruột của Diệp Khiên Trạch, nếu họ cứ nằng nặc đòi ở bên nhau thì cũng chưa hẳn là không thể, nhưng cho dù là vì bất cứ nguyên nhân nào, lập trường của bà Diệp trong việc đưa Khiên Trạch ra nước ngoài đã ngầm chứng minh thái độ không tán thành đối với tình cảm của họ rồi.

“Không được, con không đồng ý cho anh ra nước ngoài. Trong nước có bao nhiêu trường tốt, tại sao phải đi? Diệp Khiên Trạch, anh nghe lời bố, học quản lý trong nước được không? Tốt nhất là cứ ở lại thành phố này, đại học G anh không thích thì đại học Hành chính Pháp luật cũng được mà...”

Hương Viễn thầm cười lạnh trong lòng, cô thông cảm cho Diệp Linh. Cô gái ngốc nghếch này vốn ngây thơ đến khờ khạo, người trong cuộc còn chưa lên tiếng, cô ta phí sức tranh cãi rồi. Có lẽ Diệp Khiên Trạch không hoàn toàn là hờ hững với cô ta nhưng so với cô gái tính tình khép kín đến mức ngây thơ này thì những điều khiến anh phải e ngại dè dặt còn quá nhiều, nên anh không nhịn được sẽ mỉm cười với cô, nhưng không bao giờ dám đi sai một bước. Diệp Linh ngỡ rằng anh không dám chống lệnh bố mà không biết rằng trong lòng Diệp Khiên Trạch thực ra cũng đang dao động.

Từ nhỏ anh đã là một người như vậy: hiền lành, đa tình, nhu nhược. Diệp Linh làm sao thắng nổi anh, làm sao giữ anh lại được?

“Hương Viễn, nói gì đi chứ, chị cũng đâu muốn anh ấy đi đúng không?” Diệp Linh không có được câu trả lời, trong sự tuyệt vọng đã bám víu lấy ngọn cờ cứu mạng cuối cùng là Hương Viễn. Xem ra, cô gái vì muốn người mình yêu để ý đã không tiếc mạng sống lao mình xuống đầm sâu này cũng không đến nỗi ngốc nghếch, chí ít cô ta cũng loáng thoáng thấy được tâm tư của Hương Viễn. Giác quan thứ sáu của con gái về phương diện này quả nhiên nhạy cảm kỳ lạ.

Đúng, tôi sợ Khiên Trạch ấy ra đi hơn bất kỳ ai khác, tôi và cậu ấy đã xa nhau quá lâu rồi. Hương Viễn có phần buồn rầu tự nhủ nhưng cô vẫn giữ im lặng trong sự van xin nài nỉ của Diệp Linh.

“Cháu? Cháu không thể quyết định thay cậu ấy được”, cô rử rèm mi, nói như đang thuyết phục bản thân mình lần cuối. Sau đó, cô nhìn Diệp Khiên Trạch, vẫn nở nụ cười, ánh mắt cong cong như trăng non nói với cậu: “Thực ra cậu đã nghĩ kỹ rồi đúng không, vậy cứ làm theo suy nghĩ của cậu đi.”

Mấy tháng sau, cô sinh viên năm thứ nhất ngành Kế toán trường đại học G – Hương Viễn – đã mỉm cười đưa tiễn “bạn tốt” Diệp Khiên Trạch ở sân bay. Lúc anh đi, so với sự lưu luyến không rời xa của vợ chồng Diệp Bình Lâm và Diệp Quân thì Diệp Linh lại tỏ ra khá bình thản. Trước khi Diệp Khiên Trạch qua cửa kiểm soát, người cuối cùng anh ôm là Diệp Linh. Hương Viễn đứng cách đó không xa đã nghe thấy Diệp Linh hỏi: “Anh còn lời nào muốn nói với em không?”. Một câu hỏi quen thuộc biết bao. Hương Viễn nhớ rất rõ, sau khi rơi xuống nước rồi tỉnh dậy nhìn thấy Diệp Khiên Trạch, câu nói đầu tiên của Diệp Linh cũng chính là câu này.

Diệp Khiên Trạch cứng đờ một lúc rồi chậm chậm buông lỏng đôi tay đang ôm Diệp Linh, nói: “Lúc anh không có ở đây phải cố giữ gìn sức

khỏe”.

Diệp Linh nhắm nghiền mắt, nước mắt từ từ rơi xuống.

Trên đường về, Diệp Quân theo xe của công ty bố cậu đưa Hương Viễn quay lại trường. Trên đường đi, cậu đưa Hương Viễn một tờ khăn giấy rồi nói: “Chị có cần không?”

Hương Viễn cười đẩy ra.

“Em đã cho Diệp Linh một tờ. Chắc chắn chị không cần chứ?” Diệp Quân cố tỏ ra vẻ người lớn, nói: “Em biết chị cũng không nhờ rời xa anh ấy.”

Hương Viễn nhìn lên bầu trời qua tấm gương chiếu hậu. Không nhờ thì sao, còn nếu nhờ thì sao? Nếu dưới chân là bùn đất thì cô cam lòng để anh đi. Giống như con diều, chỉ cần dây còn nằm trong tay cô, cho dù bay cao bao nhiêu, đi xa bao nhiêu rồi sẽ có ngày quay trở lại, cho dù gió có làm đứt dây thì ít nhất nó cũng sẽ rơi xuống một nơi mà cô không nhìn thấy được.

Nếu nhất định phải dùng hai chữ để khái quát cuộc sống sinh viên của Hương Viễn thì đó chính là: bận rộn. Cô cho mình một tuần để làm quen với môi trường hoàn toàn mới lạ. Chuyện này đối với cô cũng chẳng có vấn đề gì. Cô giống như cỏ hoang mọc trên núi, bay đến đâu cũng có thể cắm xuống đất bằng một tốc độ không thể ngờ nổi, đón gió lớn lên, thậm chí sẽ có ngày phủ mờ những cành cây ngọn cỏ vốn sinh sống ở khoảng đất này trước đó.

Tuy Diệp Bình Lâm đã bao hết học phí và mọi chi tổn sinh hoạt khác của Hương Viễn nhưng cô vẫn không thể quen với cuộc sống cơm bưng nước rót tận miệng như vậy. Cô đã làm cho bộ phận hậu cần của trường rồi phát hiện ra đó là công việc phí thời gian mà chẳng thu được lợi ích gì nhiều. Cô còn làm thêm nghề gia sư, bán thẻ điện thoại, viết luận văn họ

người khác... những hình thức kiếm tiền có hạn trong trường cô đều đã trải qua. Ngoài thời gian chuẩn bị ôn tập trước kỳ thi và khi lên lớp ra, cô giống như một con quay bện rộn giữa đủ thứ sinh nhai cho cuộc sống.

Hương Viễn thường nói: nghĩ ngợi lung tung cũng cần có điều kiện. và không hề gni ngờ rằng cô không có điều kiện ấy. Cô cảm thấy mỗi phút trong đời mình đều có việc phải làm, thời gian lấy đâu ra mà thở ngán than dài? Cô giống như một trường hợp đặc biệt trong đám bạn bè cũng lú� ở trường nhưng lại không khiến người ta ghét bỏ. Cô không tỏ ra tự ti nhạy cảm quá mức như những người xuất thân bần hàn khác, cô chưa từng che giấu hoàn cảnh xuất thân nghèo khó, cũng chưa từng phủ nhận khát vọng kiếm tiền của mình. Đối với cô, không có tiền là một sự thực khách quan, không đáng phải giấu giếm, cũng không phải là lý do để tự than thân trách phận. Cô không ghen tỵ với những người bạn sinh ra trong nhung lụa. Người ta có, đó là phúc phận của người ta, cô không có nên mới phải phấn đấu. Những người hơi thân thiết với Hương Viễn đều biết tính cô thích làm mọi việc rõ ràng đâu ra đó, không thiệt mình cũng không nợ người. Những người đã giúp cô, cô sẽ trả nợ nhân tình; có gì cần cô giúp, cô sẽ nói ra điều kiện một cách rõ ràng, có được thỏa thuận rồi mọi việc tự nhiên sẽ được làm một cách chu đáo, hoàn hảo.

Khi còn ở thôn Lý Vụ Nguyên, dù đi đến vất vả đâu, việc làm ăn của Hương Viễn lúc nào cũng suôn sẻ khấm khá. Cũng là gia sư nhưng tiền thì lao mỗi giờ của cô luôn cao hơn người khác một ít nhưng phụ huynh vẫn rất hài lòng; viết luận văn thay, “tác phẩm Hương Viễn” luôn thay cho “tốc độ và chất lượng”, những cô cậu bạn học bạn yêu đương và chơi điện tử chịu hỏ ra chút tiền cũng cảm thấy rất xứng đáng.

Hương Viễn không bao giờ hài lòng với điều đó, bất chấp thời gian sắp xếp chặt chẽ đến đâu, cho dù không chớp mắt suốt hai mươi bốn giờ nhưng việc Hương Viễn có thể làm trong một ngày vẫn có hạn. Về sau, cô không còn đích thân sắp ngửa vác túi đến nhà học sinh dạy kèm nữa mà mở một

góc nhỏ ở bảng thông tin gần nhà ăn – nơi học sinh qua lại nhiều nhất – thu thập những cơ hội về công việc gia sư rồi căn cứ theo thù lao mỗi giờ để thu phí giới thiệu. Do giá cả hợp lý, cũng không cần phải chạy đôn chạy đáo liên hệ nên việc làm ăn trung gian của cô lúc nào cũng cung không đủ cầu. Còn về việc viết luận văn hộ, cô cũng sang tay cho người khác, kiếm được chút ít tiền hoa hồng từ họ, dần dần khoản tích lũy cũng lại khá hơn khi một mình cô vất vả lao động.

Hương Viễn tuy không có bạn bè thân thiết nhưng quan hệ bạn bè khá tốt. Có lẽ sẽ có người cảm thấy cô là gian thương nhưng cũng phải thừa nhận rằng, dù cô có là gian thương thì cũng không làm ai ghét bỏ được. Sáng suốt mà không lươn lẹo, yêu tiền nhưng không gian xảo có lẽ là khái quát hợp lý nhất về Hương Viễn. Việc làm ăn của cô ở ký túc xá rất phát đạt, người đến người đi luôn tấp nập, điện thoại cũng reo cả ngày không dứt. Nếu nói rằng có chẳng ảnh hưởng gì đến bạn bè trong phòng thì giả tạo quá nhưng về điểm này thì Hương Viễn chưa từng qua loa, cô luôn biết san sẻ lợi ích cho người khác. Lúc ấy, vấn đề sinh hoạt phí của đại đa số sinh viên còn rất khó khăn nhưng một khi đã có được lợi ích thì mồm cũng tự khắc biết điều mà ngậm lại. Nếu có người nào có gia cảnh khấm khá, không coi trọng tiền bạc lợi ích thì cũng chẳng cản trở chính sách của Hương Viễn: cô chưa bao giờ gây hấn với người khác mà luôn nhanh tay nhanh mắt tặng những thứ thích hợp trong lúc người ta cần đến nhất. Người như thế ai lại muốn gây sự bao giờ? Về sau, có đến hơn một nửa bạn bè trong ký túc xá trở thành tiểu nhị của cửa hàng Hương Viễn. Ngoài giờ học, họ cũng chạy đưa hàng cho cô, trong tháng cũng kiếm được thêm chút tiền tiêu vặt. Đến ngay cả bà giám thị khu ký túc xá vốn nghiêm cấm hành vi mua bán, quản lý rất gắt gao mà mấy lần được Hương Viễn lạng lẽ dúm nước uống, cung cấp đĩa phim truyền hình mới nhất, nổi tiếng nhất một cách miễn phí cũng mắt nhắm mắt mở với những chuyện đó. Sự nhanh nhẹn biết điều cũng khiến cô và đa số thầy cô giáo, những người trong hội học sinh quen thân với nhau. Bình thường nếu có hoạt động trong trường, cô cũng chịu chi tiền, giúp sức lúc cần thiết. Trong bốn năm kinh doanh

làm ăn thời sinh viên, cửa hàng nhỏ của cô không gặp phải khó khăn gì, cũng chưa từng đối diện với số phận bi thảm lụn bại. Có người hâm mộ cô làm ăn như cá gặp nước nên cũng thử gây khó khăn trở ngại nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà không thành.

Học kỳ hai năm thứ ba, Hương Viễn bắt đầu chơi cổ phiếu. Cô đã thâm nhập ngành này dưới sự chỉ đạo của Diệp Bình Lâm. Cô đem chút vốn kiếm được từ cửa hàng nhỏ vào thị trường cổ phiếu xông pha một phen. Đương nhiên có lời có lỗ nhưng bẩm sinh cô vốn sáng suốt, đầu óc nhanh nhạy, to gan liều lĩnh, lại có mắt nhìn chuẩn xác nên lời luôn nhiều hơn lỗ. Cuối cùng, từ một sinh viên nghèo khó, cô đã trở thành bà chủ nhỏ ẩn hình ở đại học G. Diệp Bình Lâm tất nhiên biết những chuyện này nên ông cũng đồng ý với những nguyện vọng của Hương Viễn. Ông không cung cấp sinh hoạt phí hàng tháng cho cô nữa nhưng những khoản lật vặt trong trường thì vẫn đưa đủ trong bốn năm cho cô như đã hứa trước đó. Diệp Bình Lâm trước nay vẫn yêu mến Hương Viễn, nay càng tán thưởng hơn với những việc làm của cô, không tiếc công chỉ bảo và giúp đỡ. Ông không ngớt lời khen ngợi cô gái nhỏ bé này coi cuộc sống như một trò chơi mà lại chơi rất thông minh, sáng suốt và ý nghĩa. Ông chỉ ao ước cô là con gái ruột của mình.

Diệp Khiên Trạch nói, điều này cũng không có gì là lạ, Hương Viễn vốn là người có trôi dạt đến hoang đảo cũng vẫn có thể kinh doanh đặc sản địa phương với chính những người ở đó. Khi ấy, Diệp Khiên Trạch đang ở thành phố ẩm ướt, dày đặc sương mù bên kia bờ đại dương. Tuy ở xa nhưng trái tim anh lại gần gũi với Hương Viễn hơn. Những bức thư của anh bắt đầu bay đến bên cô như tuyết rơi đầy trời, gọi điện thoại quốc tế tuy không đến nỗi dày đặc nhưng không quên mỗi tuần một cuộc. Anh kể về những nỗi háo hức và cô độc nơi xứ người, kể về những cô gái mặc áo to sụ trong thành phố cả ngày không thấy ánh mặt trời, kể về ông thầy tính cách kỳ quặc và bà chủ nhà suốt ngày say rượu. Những chuyện này khiến Hương Viễn có cảm giác quay lại mấy năm trước khi anh mới lên thành phố, nôn

nóng muốn chia sẻ mọi điều mình trải qua với người bạn thân thiết nhất. Khoảng thời gian bốn năm chia cách họ hóa thành hư vô, họ không nhắc đến tương lai, không nhắc đến Diệp Linh. Khoảnh khắc đó giống như ngày hôm qua họ vừa vẫy tay chào từ biệt dưới ánh trăng sơn cước vậy.

Về sau, Hường Viễn mua một chiếc máy tính cũ bằng số tiền kiếm được của mình. Kết thúc những bận rộn sau một ngày, ngồi trước máy vi tính nói chuyện với Diệp Khiên Trạch đang cách biệt về thời gian là việc lãng phí thời gian nhất nhưng lại là sự chờ mong lớn nhất của cô.

Cô cũng không thường xuyên đến nhà họ Diệp chơi nhưng ngoại trừ Diệp Bình Lâm và Diệp Quân ra, cô và bà Diệp cũng rất gần gũi nhau. Bà là người phụ nữ hồn hậu dịu dàng, thường không nói những lời quá thân mật nhưng đối đãi với Hường Viễn cũng thân tình không kém gì với Diệp Quân. Diệp Bình Lâm thường bảo Hường Viễn đến nhà ăn cơm nhưng chính ông lại bận rộn đến nỗi không mấy khi có mặt ở nhà. Hường Viễn ăn cơm xong thì sẽ ngồi trong phòng khách vừa ngắm bà Diệp cắm hoa, vừa nói chuyện phiếm với bà. Những lúc ấy Diệp Quân không bao giờ chịu ngồi làm bài tập trong phòng, lúc nào cũng ra salon, để bắt cô giảng bài.

Ra vào Diệp gia nhiều lần, Hường Viễn cũng có lần gặp em trai của chú Diệp là Diệp Bình Văn – người cô từng gặp ở thôn Lý năm nào. Khi ấy hình như là sinh nhật mười tám tuổi của Diệp Linh. Diệp Linh không thích ồn ào nên Diệp Bình Lâm cũng không chủ trương khoa chiêng gõ trống, chỉ mời một số họ hàng thân thiết và Hường Viễn đến ăn cơm. Di Dương không được nhanh nhẹn nên cô phải bận rộn suốt, Diệp Quân cứ tò tò theo sau cô giúp đỡ. Họ hàng nhà họ Diệp không nhiều. Cha mẹ Diệp Bình Lâm không còn, chỉ còn mỗi cậu em trai là Diệp Bình Văn và vài người anh em họ. Người thì dạy học trong trường, người lại nhận chức trong công ty của Diệp Bình Lâm như Diệp Bình Văn.

Diệp Bình Văn vẫn như lần đầu gặp Hường Viễn, dung mạo tuấn tú, ăn mặc chỉnh tề, khí chất đường đường, cử chỉ nhã nhặn nhưng giữa hàng lông

mày luôn có một sự cao ngạo khó tả. Có thể nhìn ra quan hệ giữa ông ta và những người khác không thân mật lắm. Ngoài những lúc Diệp Bình Lâm ngồi trong bàn ăn nói vài câu đại loại như đã hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn lang thang, sao không chịu tìm một cô gái tốt để kết hôn sinh con... thì chỉ còn Diệp Linh vốn hờ hững với những người khác trò chuyện vài câu với ông ta.

Từ đầu đến cuối, Diệp Bình Văn tỏ ra khá lạnh nhạt với Hường Viễn. Ông ta uống với mỗi người ngồi đó một ly nhưng lại bỏ qua Hường Viễn. Cô biết, ông ta ám chỉ cô là kẻ ngoài cuộc không đáng quan tâm, có điều cô tỏ ra thờ ơ. Vừa ăn cơm xong, Diệp Bình Văn đã cáo từ. Ông ta ra khỏi cửa, Hường Viễn mới phát hiện ông ta đã đánh rơi chìa khóa trên salon, Diệp Bình Lâm cứ phàn nàn ông em mình bỏ đồ đạc lung tung. Hường Viễn nhìn một lúc, dì Dương đang rửa bát trong bếp, Diệp Quân mang cơm lên lầu cho bà Diệp nên cô do dự một lúc rồi cầm lấy chìa khóa đuổi theo.

Diệp Bình Văn đứng cạnh xe, thấy Hường Viễn đến thì đón lấy chìa khóa, nói một tiếng cảm ơn.

« Đừng khách sáo », Hường Viễn đáp.

Diệp Bình Văn xoay chìa khóa một vòng quanh ngón tay, vừa cười vừa quan sát Hường Viễn nói: « Hay lắm, tất cả đàn ông trong nhà anh tôi, dù là già hay trẻ đều bị cô dễ dàng nịnh nọt đến choáng váng đầu óc. Tóm lại là cô muốn gì? Anh tôi, ha ha, hay là Diệp Khiên Trạch, Diệp Quân? Hay cô cần tất cả bọn họ? »

Hường Viễn cười không đáp, cô biết lúc này cô thừa nhận hay phản bác lại đều không thể nào khiến người đàn ông đứng trước mặt mình thỏa mãn.

Diệp Bình Văn thấy cô im lặng thì dựa vào xe, khẽ dùng đầu nhọn của chìa khóa miết vào mặt của Hường Viễn, nói: « Nhìn thì cũng xinh đẹp đấy,

có điều tôi không thích. Cô phải biết là, phụ nữ quá sáng suốt thì không phải là phụ nữ ».

Xe ông ta lao vút đi, gò má Hường Viễn bỗng tê buốt. Cô lặng lẽ quay về, Diệp Quân đang đứng ở gara xe gần đó nhìn cô.

« Em không thích ông ta ». Một câu nói vô duyên vô cớ của cậu nhóc đã làm Hường Viễn bật cười. Nụ cười của cô có phần khiến Diệp Quân bực bội, cậu lại cao giọng nhắc lại: « Em không thích ông ta! »

Hường Viễn gõ ngón tay lên trán cậu: « Em là cậu bé ngốc! »

Bước vào nhà, Hường Viễn và Diệp Quân cùng lên phòng thăm bà Diệp. Bà đang ngồi dựa vào giường, tóc buông xõa, gương mặt thanh tú được chăm sóc kỹ càng nay nhuốm vẻ mệt mỏi. Dạ dày của bà không tốt, mùi mấy năm gần đây đã chịu bao đau đớn. Bà vừa húp được một chút cháo, không ngủ được nên Hường Viễn ngồi nói chuyện với bà.

Bà Diệp hỏi: « Hôm nay có ai đến thế? » Hường Viễn kể lại cho bà nghe. Nghe xong, bà cười bảo: « Nếu Khiên Trạch có ở đây thì cả nhà đầy đủ hết. Có một dạo cũng không gọi điện về, không biết nó ở bên kia có ổn không? »

Hường Viễn vỗ vào tay bà, trả lời: « Dì yên tâm, bây giờ chắc cậu ấy đang bận rộn thi cử. Cậu ấy cũng chẳng phải người không biết tự chăm sóc bản thân. Nghe cậu ấy bảo, ăn chán thức ăn tây còn biết tự tay nấu vài món, cậu bạn Hàn Quốc ở chung nhà con khen ngon nữa. »

Bà Diệp phì cười: « Thằng bé Khiên Trạch này, đến đâu cũng biết chăm sóc người khác. Nó còn nói gì với cháu không? »

Hường Viễn bèn kể lại cho bà nghe những chuyện thú vị mà Khiên Trạch đã nói cho cô biết. Đang kể, nghe thấy phía sau có động tĩnh, cô quay

đầu lại thấy Diệp Linh đang đứng chờ dẫn trước cửa phòng không biết đã bao lâu rồi.

Thấy Hương Viễn ngừng lại, cô mới lên tiếng hỏi: « Hương Viễn, những chuyện này đều là anh ấy kể cho chị à? »

Hương Viễn cười đáp: « Ừ, cậu ấy xem chị như thùng rác ấy, chuyện vặt vãnh con con nào cũng kể hết. »

Diệp Linh nhếch môi cười gượng đáp: « Vậy không tốt sao? Anh ấy chẳng nói gì với tôi ».

Cô bỏ về phòng, Hương Viễn bỗng chẳng còn hứng thú kể tiếp nữa, nói thêm vài câu với bà Diệp rồi cáo từ về trường.

Đêm hôm ấy, mặt đá Quan Âm màu xanh lục treo trước cổ Diệp Linh lại xuất hiện trong giấc mơ của cô. Hương Viễn vẫn nhớ mặt dây chuyền vòng ấy, không cần nhìn kỹ cũng biết phía sau có một vết nứt rất sâu, trong khe nứt ấy không biết vì sao lại biến thành gương mặt của Diệp Khiên Trạch.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tâm Sự Trưởng Thành

« Vậy từ nay về sau em không khóc nữa được không? Mãi mãi không bao giờ khóc nữa. »

Sinh nhật Diệp Linh trôi qua chưa đầy một tháng, hôm ấy khi điện thoại reo vang là lúc Hương Viễn đang ở thư viện tìm tài liệu viết báo cáo. Nói cho cùng cô vẫn là một sinh viên giỏi, cho dù bình thường việc lật vật nhiều bao nhiêu thì cô vẫn chưa khi nào quên bốn phận làm sinh viên của mình. Tự cô cũng biết rằng, trên thế gian này có nhiều người được gọi là thiên tài, bất luận là ai, nếu muốn thành công thì phải trả giá, thành tích tốt và học bổng cũng phải dùng thời gian để hoán đổi.

Cô nhận điện thoại, lúng túng một lúc vì chưa quen phím bấm di động mới. Hương Viễn vẫn có một chiếc di động nhỏ nhưng mấy hôm trước, Diệp Quân cứ nằng nặc đòi đổi chiếc di động bố mới mua cho cậu với Hương Viễn. Cậu nói mình ít khi dùng điện thoại, cũng không muốn thấy cô và bạn bè nghĩ mình tiêu xài hoang phí. Hương Viễn cũng là người không quan tâm lắm đến vấn đề này, đối với cô, công cụ thông tin liên lạc chỉ cần gọi đủ là được, có điều Diệp Quân cứ muốn đổi nên cô cũng chiều theo.

Chủ nhiệm lớp Diệp Quân gọi đến, bảo rằng cậu đánh nhau, mong Hương Viễn đến trường giải quyết. Hương Viễn có phần kinh ngạc, bởi khả

năng Diệp Quân đánh nhau với người khác cũng tương đương với việc tháng Sáu có tuyết rơi nhưng cô giáo sẽ không gọi điện để nói đùa, mà cô giáo cũng không giải thích rõ ràng, chỉ một mực giục Hương Viễn đến nhanh. Hương Viễn hơi lo lắng nhưng vẫn giải thích rõ ràng mình không phải họ hàng thân thích của Diệp Quân, vả lại cũng chỉ là sinh viên, chuyện này có lẽ nên liên lạc thẳng với phụ huynh của cậu ấy sẽ tốt hơn. Cô giáo có vẻ khó xử, bảo mình cũng biết thế nhưng khi gọi điện đến văn phòng công ty của bố Diệp Quân thì thứ ký nói rằng ông đi công tác ngoại tỉnh, muốn gọi về nhà nhưng Diệp Quân sống chết cũng không chịu, nói rằng mẹ đang bệnh rất nặng, chẳng những không đến trường được, mà nghe chuyện này xong bệnh tình chắc còn nặng hơn. Khuyến nhủ dỗ dành mãi, cậu mới chịu cho cô giáo số điện thoại này.

Hương Viễn cảm thấy rất khó xử, chủ Diệp quả thật đã đi công tác, bà Diệp thời gian này sức khỏe cũng không ổn nhưng căn bệnh dạ dày của bà đã được điều trị một hồi gian, bây giờ cũng đã không còn vấn đề gì to tát, sao bệnh lại nặng hơn được? Cô đoán Diệp Quân không muốn để người lớn trong nhà biết cậu gây họa, anh trai đang ở nước ngoài, không thể để Diệp Linh hoặc dì Dương đến thay phụ huynh được, không tìm Hương Viễn thì tìm ai?

Cuối cùng Hương Viễn cũng bỏ sách xuống, vội vã đến trường Diệp Quân. Đến nơi, cô thấy cậu nhóc đang ngồi trong góc phòng giáo viên với khóe mắt và quai hàm bầm tím. Những đứa trẻ khác tham gia đánh nhau đã được phụ huynh dẫn về, chỉ còn Diệp Quân ngồi nghiêm chỉnh trên ghế đối diện với cô giáo chủ nhiệm.

Vừa nhìn thấy Hương Viễn, cô giáo chủ nhiệm đã than một tràng dài. Theo lời cô nói thì Diệp Quân không phải là đứa háo thắng thích sử dụng bạo lực với các bạn nhưng lần này lại có không ít người « mục kích làm chứng » nói là chính cậu đã chủ động gây sự. Một người đấu ba người khác không nói làm gì, sau khi bị cô giáo kéo ra, ba cậu bé bị đánh khóc lóc ầm ĩ

kia cũng chẳng biết tại sao Diệp Quân lại đột nhiên trở mặt động thủ với mình. Cô giáo đã đưa đám trẻ đánh nhau về văn phòng, Diệp Quân cũng thừa nhận mình đánh nhau là sai nhưng nhất quyết không chịu xin lỗi mấy cậu bé đánh nhau cùng với cậu (cách nói của cô giáo nghiêng về phía các bạn « bị cậu đánh »), cũng không chịu nói nguyên nhân đánh nhau.

Vừa thấy Hương Viễn, Diệp Quân lập tức đứng dậy. Bị cô lườm một cái, cậu cúi gằm mặt đến nỗi cằm sắp dính chặt vào áo đến nơi. Hương Viễn không nói gì với Diệp Quân, chỉ thay cậu nhận lỗi với cô giáo bằng vẻ mặt đầy thành ý, đồng thời tỏ rõ thái độ rằng, cho dù cậu bé này đánh nhau vì bất cứ lý do gì, về nhà nhất định sẽ báo lại với phụ huynh để dạy dỗ thật nghiêm khắc. Ngoài ra, Diệp gia hoàn toàn chịu trách nhiệm chi trả tiền thuốc men cho mấy cậu bé kia. Cứ thế phải cười nhận lỗi rồi đảm bảo đủ thứ, cô mới đưa được Diệp Quân miệng đang ngậm chặt như hến ra khỏi văn phòng giáo viên.

Hai người một trước một sau men theo con đường râm mát trong vườn trường để về nhà. Đến khi trường học đã khuất khỏi tầm mắt, Hương Viễn mới dừng lại ở một chỗ vắng người, đưa tay sờ vào khoe môi sưng lên của Diệp Quân, « Hay lắm, cậu giỏi lắm, chẳng những biết đánh nhau mà còn một chấp ba, anh hùng gớm nhỉ! »

Tay cô không hề nường nhẹ, Diệp Quân chau mày « ối » một tiếng nhưng dường như biết mình phạm lỗi nên gương mặt có vẻ ngượng ngùng.

Hương Viễn thấy thế liền hỏi: « Có đau không? »

Cậu lắc đầu thật nhanh, cứng miệng đáp: « Không đau ».

Hương Viễn cười thành tiếng: « Xem như tôi biết được thế nào là « đánh sưng mặt mà bảo béo » rồi. Được, được, không đau thì tốt, tôi đoán chắc cậu cũng không định nói tôi nghe tại sao hôm nay lại tỏ ra vẻ anh dũng thế chứ gì. Vậy ta đi thôi, cậu Hai. »

Cô đi rất nhanh, có lẽ chân của Diệp Quân cũng bị thương nên cậu chạy theo rất vất vả. Thấy cô không hề có ý định chờ mình, cậu đứng lại không đi nữa, hét lên: « Chị muốn mắng thì cứ mắng đi. »

Hương Viễn quay lại xì một tiếng: « Không rảnh để phí thời gian với cậu. Tôi mắng cậu để làm gì? Chỉ là đánh nhau thôi mà, cậu cũng không thấy đau, bố cậu cũng chẳng thiếu tiền bồi thường thuốc men cho người ta ».

« Bọn nó bảo em giống con gái, nói rằng em mặc váy còn đẹp hơn Lý Lợi Lợi ».

« Cái gì? » Hương Viễn khê há miệng, không biết là chưa nghe rõ hay là chưa tiêu hóa nổi ý tứ trong lời nói của Diệp Quân. Cô quay lại, đến gần cậu: « Ban nãy em nói cái gì mà con gái? Ai là Lý Lợi Lợi? »

« Lý Lợi Lợi là ủy viên văn nghệ lớp em, là một đứa con gái », giọng cậu vẫn hậm hực, gương mặt thanh tú tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Hương Viễn sững sờ mấy giây rồi như vờ lẽ ra. Cô nghĩ chắc mấy cậu bé trêu đùa nhau, ba đứa kia đã nói những lời như Diệp Quân xinh đẹp như con gái, kết quả bị đập cho một trận cũng không biết tại sao. Tuy là ba chấp một nhưng những cậu nhóc ở thành phố được chiều chuộng như công tử bột này làm sau đấu lại Diệp Quân vốn nhìn có vẻ ẻo lả yếu đuối nhưng thực chất đã được nơi núi non hoang dã rèn luyện đến mức thân thủ linh hoạt, thể chất mạnh mẽ này được.

Diệp Quân nhìn Hương Viễn đang nhin cười, sự uất ức trong lòng và nỗi đau trên cơ thể cậu cố cắn răng cũng không kìm được, mắt đỏ hoe bức xúc: « Chị cười đi. Dù em sống hay chết thì cũng chẳng ai quan tâm. Em ghét nhất ai bảo em giống con gái, còn để em nghe được nữa em sẽ đánh cho biết tay. »

Hương Viễn biết Diệp Quân từ nhỏ đã không thích nghe ai khen cậu xinh đẹp. Lúc còn ở thôn Lý, có người khen cậu điềm tĩnh xinh đẹp như một cô gái, cậu nghe xong cứ rầu rầu không vui những cũng chỉ bất mãn trong lòng. Không ngờ bây giờ lớn thêm vài tuổi, lại càng để tâm đến vấn đề này hơn. Có lẽ mười bốn, mười năm tuổi là lứa tuổi nhạy cảm nhất của con trai chẳng?

Cô lắc đầu, xia ngón tay vào khoe mắt đỏ hoe của cậu, « Có đáng không? »

Cậu quay mặt đi nói: « Dù gì em cũng không hối hận. »

« Hối hận hay không là một chuyện, ý chị là có đáng để ra tay hay không? Năm đám của em làm bằng thép à? Đánh người ta rồi em không có tội sao? »

Diệp Quân không nén nổi, nước mắt bắt đầu tuôn rơi. Hương Viễn bất lực nhìn xung quanh, đã có người tò mò nhìn về phía hai người. Cô hạ giọng trách móc: « Khóc cái gì mà khóc, còn nói không giống con gái à? Con trai có đứa nào giống em không? » Cô vừa nói vừa kéo cậu đi về phía gốc cây ít người qua lại, sau đó thở dài rồi cùng cậu ngồi xuống một tảng đá lớn trên thảm cỏ.

Diệp Quân vừa khóc vừa lén nhìn vào gương mặt lạnh lùng của Hương Viễn: « Chị thấy phiền em lắm phải không, chị Hương Viễn? »

« Em còn vô dụng thế nữa thì chị thấy phiền thật đấy. Nam tử hán đại trượng phu rơi máu không rơi lệ. Khóc thì giải quyết được vấn đề gì? »

« Vậy từ nay về sau em không khóc nữa được không? Mãi mãi, không bao giờ khóc nữa. »

Hương Viễn cười khở: « Đừng nói sau này, bây giờ ngưng khóc đã rồi hãy nói. Chính em đánh người ta còn khóc cái gì chứ? »

Diệp Quân nhỏ giọng phàn nàn: « Đau thật đấy! » Một ta cậu ôm lấy vết thương trên mặt, tay kia xắn ống quần lên, trên đùi bầm xanh một khoảng.

« Bây giờ biết đau rồi hả? Ban này chẳng phải kim cương không sợ hồng hay sao? Xem dáng vẻ của em bây giờ, cho dù chị có đưa em ra khỏi chỗ cô giáo đi nữa thì về nhà biết ăn nói thế nào đây? Bố em và dì nữa, không mắng em mới lạ! ». Hương Viễn than vãn.

Lúc này Diệp Quân mới ngừng khóc, những giọt nước mắt mặn chát rơi vào vết thương trên gò má, cảm giác đau nhói xen lẫn khổ sở.

Cậu nói: « Bố và dì sẽ không mắng em đâu. »

« Thế còn bảo chị đến trường đưa em về. Thấy chị rảnh rồi quá phải không? » Hương Viễn nhớ đến bản báo cáo mới viết một nửa, tức đến nỗi muốn đấm cho cậu nhóc một phát.

« Em... em không muốn làm phiền họ. » Có lẽ lúc nói chuyện đã làm động vết thương bên mép nên gương mặt Diệp Quân càng nói càng ậm ừ không ỡ.

Hương Viễn ngẩn ra, bực bội trên gương mặt biến mất, dịu giọng nói: « Diệp Quân, nói thật đi, người nhà họ Diệp có đối tốt với em không? »

« Tốt, rất tốt », cậu lập tức đáp. Sợ Hương Viễn không tin nên bổ sung: « Thật đó, họ đối xử với em rất tốt. Bố bận như thế nhưng ông chỉ mong mọi thứ tốt nhất cho em. Dì cũng vậy, sức khỏe tuy không tốt nhưng vẫn rất quan tâm đến em. Anh cả thì càng không cần nhắc. Cả nhà họ đều là người tốt. »

« Cả nhà họ? » Hương Viễn lặp lại như có vẻ sy nghĩ lung lăm.

Diệp Quân có phần ủ rũ: « Chị Hương Viễn, em đã cố gắng hết sức làm một đứa trẻ ngoan, không thêm phiền hà cho ai vì họ đã đủ mệt mỏi lắm

rồi. Em biết cho dù em có gây họa, bố cũng sẽ không chỉ vào mũi em mắng em như mắng anh cả đâu. Bố lúc nào cũng thấy có lỗi với em, cứ nhìn thấy em là nhớ đến mẹ, chỉ muốn tìm cơ hội bù đắp cho em, chỉ sợ em sống với bố rồi lại có chỗ nào không quen nhưng em thấy thà bố mắng em như mắng anh cả còn hơn. Chị có thấy rằng trong ngôi nhà đó, chỉ có em giống như người ngoài không? »

Hương Viễn bảo: « Đừng nghĩ lung tung », nhưng cô cũng không tìm ra lý do thuyết phục hơn để an ủi cậu. Cậu nhóc Diệp Quân này, bình thường im lặng không nói gì nhưng đôi mắt cậu sáng hơn bất kỳ ai khác, trong lòng cũng hiểu rõ hơn mọi người nhiều.

« Còn Diệp Linh? Diệp Linh đối với em thế nào? ». Hương Viễn đành chịu thua, chuyển sang vấn đề khác.

« Diệp Linh? Chị ấy không hay nói chuyện với em nhưng em cảm thấy không phải do chị ấy ghét em. Em cũng không rõ tại sao, dù gì chị ấy vốn là người như vậy. » Diệp Quân dùng mũi chân đá đá mấy viên sỏi vương vãi xung quanh, nói tiếp: « Chị Hương Viễn, em hỏi chị một chuyện. Chị ghét Diệp Linh phải không? »

Cậu hỏi xong cứ nhìn Hương Viễn chăm chăm. Dưới đôi mắt ấy, Hương Viễn vốn định nói câu phủ nhận lại không thể thốt nên lời, hình như cô đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp. « Nói thế này đi, Diệp Quân, chị và cô ấy không có gì là quá đáng với nhau cả nhưng một người hoàn toàn không nhất định phải thích người khác, em thấy thế nào? »

Diệp Quân cười cười, đau đến rách cả mồm, vẫn nghịch đám đất dưới chân trả lời: « Vì anh cả phải không? »

Hương Viễn muốn cười và bảo: « Em thì hiểu gì » nhưng lời đến miệng rồi, nụ cười sở trường của cô không xuất hiện nổi. Phải, ai cũng hiểu, đến

cả một đứa trẻ đang lớn cũng thấy, chỉ có anh, chỉ có anh là vẫn giả vờ như không biết gì.

« Chị giận à? », Diệp Quân kéo kéo tay áo cô, có vẻ bất an. « Em chỉ tiện miệng nói bừa thôi. »

« Đừng nói về chị nữa, nói về em đi. Diệp Quân, em có thích Diệp Linh không? »

« Em... em chỉ thấy chị ấy rất đáng thương. »

« Đáng thương? Đáng thương vì ăn no mặc ấm quá? »

« Chị Hường Viễn, em thấy hai năm nay chị ấy càng lúc càng kỳ quặc nhưng em không biết tại sao. Giống như... giống như bị ốm, em không nói về sức khỏe... »

Hường Viễn hiểu ý Diệp Quân. Ấn tượng mà Diệp Linh để lại cho người khác chỉ là một cô gái quá nhạy cảm mong manh nhưng theo bà Diệp thì mối quan hệ giao tiếp bên ngoài của Diệp Linh càng lúc càng ít, gần như bằng không vậy. Hình như cô chẳng có chút hứng thú gì với mọi chuyện, cả ngày lúc nào cũng thấy buồn ngủ và mệt mỏi nhưng buổi tối lại không ngủ được. Ăn gì cũng thấy nhạt nhẽo vô vị, cũng chẳng còn muốn đi học. Vợ chồng Diệp Bình Lâm đã đưa cô đi khám rất nhiều nơi, ngoài bệnh thiếu máu ra cũng chẳng còn bệnh tật gì khác nhưng người cô cứ gầy đi từng ngày. Hường Viễn thấy căn nguyên bệnh của Diệp Linh tuyệt đối không phải ở thân thể mà là ở tâm lý, thậm chí, có thể nói là ở đầu óc. Nhưng cô không thể nói ra, có thể vợ chồng Diệp Bình Lâm nhìn rõ vấn đề của con gái hơn ai hết, chỉ có điều họ không muốn chấp nhận, cũng không muốn thừa nhận. Mấy năm nay, việc làm ăn của Diệp Bình Lâm ngày càng thành công. Diệp gia dù ở đâu cũng được quan tâm chú ý nhưng họ có thể có một đứa con gái bện tật nhưng không thể có một người bệnh có vấn đề « về mặt ấy ».

Có lúc Hương Viễn tự hỏi, có phải mình đang mong ngóng người như Diệp Linh mất tích, hoặc chưa từng tồn tại hay không? Nhưng người này đã xen giữa vào giữa cô và Diệp Khiên Trạch là sự thật không thể trốn tránh. Và lại, chướng ngại lớn nhất giữa cô và Diệp Khiên Trạch là Diệp Linh? Cô không muốn nghĩ sâu hơn về chuyện này.

Hương Viễn hỏi Diệp Quân: « Đúng rồi, em đã bao giờ nghe bố nói gì về bố Diệp Linh chưa? ». Cô cũng giống như những người khác, chỉ biết Diệp Linh là con riêng của bà Diệp trước khi kết hôn với Diệp Bình Lâm nhưng là con của ai, bố ruột của Diệp Linh đã đi đâu thì giống như một câu đố, rất ít người biết được chân tướng, đến cả vợ chồng họ Diệp cũng tuyệt đối không nói ra. Hương Viễn không phải là người nhiều chuyện nhưng cô cũng chưa từng có ý nghĩ đi sâu tìm hiểu chuyện riêng nhà họ. Nhưng bây giờ cô thấy rằng, việc này rất quan trọng đối với vấn đề của Diệp Linh và thậm chí đối với cả Hương Viễn.

« Bố ruột của Diệp Linh... » Diệp Quân như nhớ ra gì đó nhưng lại lắc đầu: « Chị Hương Viễn, em cũng không biết. »

Hương Viễn không phải là không nhìn thấy vẻ ngậ ngừng của Diệp Quân nhưng cô hiểu tính khí cố chấp của cậu. Cậu đã không muốn nói thì cố hỏi cũng vô ích nên cô khoát tay: « Thôi bỏ đi, không biết thì thôi, chị cũng tiện hỏi thế thôi. »

Diệp Quân nghe cô nói vậy thì trong lòng càng mâu thuẫn hơn. Cậu không phải là đứa mồm mép nhanh nhẩu, bản thân cũng cảm thấy có chuyện không nên nói bừa nhưng người ngồi trước mặt cậu chẳng phải ai xa lạ, mà là Hương Viễn. Cậu chưa từng nghĩ sẽ từ chối yêu cầu của cô cho dù cô chưa hề ép buộc.

« Chị Hương Viễn, thực ra em cũng chỉ có một lần nghe trộm được các cô nói thôi. » Các cô mà cậu nói chính là các em gái họ của Diệp Bình Lâm. « Có một lần họ đến nhà ăn cơm, hnhf như cũng có bàn tán về chuyện

này. Họ nói rất khẽ, em cũng không nghe rõ lắm. Chỉ nhớ họ nói là, dì bị người ta.. bị người ta... », gương mặt bầm tím của cậu rõ ràng đang đỏ lên, xấu hổ không dám nói ra từ ấy, bèn ậm ừ cho qua, càng nói càng lí nhí, « bị người ta gì gì đó nên mới sinh ra Diệp Linh. Em... em cũng chỉ nghe nói thế, cũng không biết là thật hay giả. Vốn không định nói với ai cả nhưng chị hỏi nên em... chị Hương Viễn, chị biết em nói gì chứ ?” Cậu lo mình nói không rõ nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào. Cũng may Hương Viễn không nêu thắc mắc, đôi mắt cô đang nhìn về hướng khác, chỉ im lặng, không biết là đang nghĩ ngợi gì.

Một lúc sau, cô mới gọi cậu. « Diệp Quân !”

“Vâng.”

“Những chuyện em nghe được này đều là những lời đồn đại chẳng có căn cứ gì cả, quên đi thì hơn, đừng nói với ai cả, được chứ ?”

“Em biết rồi, em sẽ không nói cho ai biết, trừ chị ra.”

Ánh mắt Hương Viễn nhìn cậu dịu dàng hẳn: “Em đó, đừng để chị sắp sắp ngửa ngửa từ xa tí đến trường đưa em về nữa, cùng đừng chưa biết gì hết đã động tay động chân. Về ngoài thế nào là do bố mẹ cho, khi em đã suy nghĩ mọi việc như một người đàn ông đích thụ cũng sẽ không lo lắng ai bảo mình giống con gái nữa. Còn nữa, Diệp gia là nhà em, không phải nhà họ. Dòng máu đang chảy trong người em giống với anh trai, chẳng ai dám nói em không phải là người nhà họ Diệp đâu.”

Diệp Quân gật đầu. Hương Viễn sẽ trách móc, sẽ dạy dỗ cậu, cô không được xem như một người chị dịu dàng ân cần nhưng từ sau khi mẹ không còn nữa, cậu chỉ có thể tìm thấy cảm giác “thân thiết” ở cô. Nếu như trước đây, cậu chỉ ao ước được nhào vào lòng Hương Viễn khóc lóc nhưng cậu biết sau này không được làm như thế nữa. Cậu đã nhận lời làm một người đàn ông - một người đàn ông có thể chảy máu vì cô – nên cậu không thể

khóc trước mặt cô. Cậu không muốn mãi mãi làm một cậu bé nhút nhát trong mắt cô, hẳn gặp chuyện là yếu đuối đi tìm vòng tay cô, cậu mong mình có một đôi vai vững chắc để cô dựa dẫm. Không chắc cô sẽ cần, cũng không chắc cô muốn thế nhưng chí ít cô cũng sẽ biết, Diệp Quân cũng là một người ra dáng đàn ông, không thua kém bất kỳ ai.

Hương Viễn không biết những ý chí hừng hực trong lòng Diệp Quân. Những ngày tháng sau đó, cô lơ mờ nhận ra những thay đổi hết sức nhỏ nhặt của cậu bé này nhưng đa phần nó khiến cô vừa cảm thấy kinh ngạc vừa buồn cười. Hôm ấy cô đưa cậu về nhà, vết thương trên mặt cậu khiến bà Diệp hoảng đến độ tay chân luống cuống. Dù vết thương đã được sát trùng ở phòng y tế trường nhưng Diệp Bình Lâm đang đi công tác vẫn gọi điện về bảo vợ đưa Diệp Quân đến bệnh viện khám tổng quát, xác định cậu chỉ bị thương ngoài da mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu nhóc vẫn như ở trường, đánh chết cũng không khai vì sao lại đánh nhau, bắt dùng cồn sát trùng hay bôi thuốc, vẫn cắn chặt răng không kêu đau. Đêm hôm ấy, dì Dương túc trực bên cạnh cậu đến khuya đã nói, chỉ nghe thấy cậu lầm bầm lặp đi lặp lại một câu: em không khóc, em không khóc.

Sau khi vết thương đã lành, Diệp Quân bắt đầu đam mê thể thao một cách khó hiểu, đặc biệt là bóng rổ. Cậu lại còn thích chọn lúc mặt trời gay gắt nhất để vật lộn ngoài sân bóng nhưng bầm sinh da dẻ cậu đã trắng trẻo, khó khăn lắm mới phôi đen được một chút, chớp mắt đã trắng trở lại. Cậu làm một bảng thước đo trong phòng, sớm tối đều đo chiều cao, cứ ước ao trong một đêm sẽ cao vống lên.

Mùa hè năm cậu chuẩn bị lên cấp ba, Diệp Quân đến trường Đại học G đưa đồ cho Hương Viễn. Cậu đi thẳng lên tòa nhà ký túc xá nữ sinh suôn sẻ một cách bất ngờ nhưng lại đụng phải mấy cô sinh viên đại học chỉ mặc sơ sài đồ lót ở nhà tắm gần đó. Mấy cô gái giật mình một phen, Diệp Quân càng đỏ mặt tía tai, chỉ mong đào lỗ chui xuống trốn cho đỡ xấu hổ. Khó khăn lắm cậu mới tìm thấy Hương Viễn, vừa gặp mặt đã than thở tại sao

người trong này cứ trần trụi đi qua đi lại như thế. Hường Viễn cười khi khi giải thích, ở đây vốn trước giờ cấm không cho nam sinh ra vào nên họ mới hông ngờ lại có vị khách không mời mà đến như thế. Diệp Quân không phục, bảo nếu ở đây cấm cho nam sinh lui tới thì tại sao bà dì canh cửa ký túc xá lại cho cậu vào như vậy. Hường Viễn lúc ấy vừa đếm tiền vừa hồ hững trả lời cậu: “Chắc là dì thấy em vẫn còn nhỏ, còn là cậu bé thì không nằm trong phạm vi bị cấm chăng ». Diệp Quân kháng nghị luôn mồm, “Sao lại còn nhỏ? Em sắp lên cấp ba rồi mà”. Hường Viễn lặng thinh, đếm tiền lại một lượt thật kỹ lưỡng mới đứng dậy làm động tác đo trên đỉnh đầu cậu rồi nói: “Nhìn này, em còn thấp hơn chị nửa cái đầu, không phải là cậu bé thì là gì nào.”

Diệp Quân bị sốc nặng, Hường Viễn được xem là khá cao ráo trong đám con gái miền Nam, khoảng một mét sáu mươi sáu. Nếu con gái càng mảnh mai thì nhìn lại càng cao hơn vóc dáng thực tế. Diệp Quân ưỡn thẳng lưng đứng trước mặt Hường Viễn, đỉnh đầu cũng chỉ ngang với lông mày của cô. Sự thực này như sét đánh giữa trời quang đặng khiến cậu choáng váng mặt mày, thậm chí quên mất mình đã chào tạm biệt Hường Viễn để về như thế nào. Trong một khoảng thời gian dài sau đó, buổi tối cứ nghĩ đến chuyện đó là cậu lại thấy bất an không ngủ nổi. Mấy lần gặp ác mộng, cậu mơ thấy mình chẳng những thấp bé mà còn trở thành người lùn, sau đó cậu kinh hoàng tỉnh giấc, toát mồ hôi lạnh đầy người. Cậu không thể tưởng tượng nổi một người lùn thì làm sao có thể trở thành chỗ dựa cho Hường Viễn được.

Đến cả vợ chồng Diệp Bình Lâm cũng phát hiện ra nỗi ưu tư của cậu: số lần đo chiều cao mỗi ngày của cậu còn nhiều hơn ăn cơm. Cậu vốn chưa bao giờ chủ động đề nghị mua đồ đạc, thế mà bây giờ cứ bám theo bố và dì xin xỏ lòng vòng mua đủ thứ vitamin tăng trưởng chiều cao, chơi bóng rổ như điên như dại. Ngay đến Diệp Khiên Trạch ở nước ngoài cũng nhận được điện thoại của cậu em lén lút hỏi dò xem lúc anh trai mười sáu tuổi cao đến đâu, còn hỏi hai con hươu cao cổ cùng được một con hươu cao cổ

mẹ sinh ra thì có khi nào một con cao một con thấp không. Diệp Khiên Trạch vô cùng hoang mang đem chuyện này kể cho Hương Viễn nghe, cô mới phát hiện ra những lời nói vô tâm của mình đã khiến cậu bé vốn mang tâm sự này càng thêm ám ảnh tâm lý. Và cho dù không hiểu tại sao Diệp Quân lại quan tâm đến vấn đề này như vậy song Hương Viễn vẫn nghĩ ra cách để khuyên giải cậu, cô nói với Diệp Quân: “Bố em có vóc dáng cao, mẹ em cũng không thấp, cứ nhìn anh trai em là biết sau này em chẳng thấp được đâu. Nhóc này, sao rảnh rỗi nghĩ những chuyện vợ vẫn làm gì thế?”. Nhưng Diệp Quân làm sao nghe được những lời nói này? Sau lần đến trường Hương Viễn đưa đồ, cậu không chịu sánh vai đi ngang với cô nữa. Hương Viễn nghĩ, nếu không phải năm lớp mười, cậu bé này bỗng nhiên cao bỗng lên như một cây non mùa xuân, chỉ trong nửa năm mà từ vị trí ngòi hàng hai bị đổi xuống hàng số ba đếm ngược từ dưới lên thì không biết cậu có còn sầu não buồn khổ vì chuyện này không nữa?

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Niềm Vui Dễ Vỡ

Bóng dáng ấy đã từng theo cô qua những đoạn đường đêm dài dằng dặc và cũng chính trong khoảnh khắc nguy nan nhất đã chuyển hướng sáng người khác. Kỳ thực, cái trước nay cô có được vẫn chỉ là một cái bóng.

Khi Hương Viễn lên năm thứ tư đại học, trường yêu cầu sinh viên tự tìm chỗ thực tập. Chuyên ngành Hương Viễn theo học là Kế Toán nên Diệp Bình Lâm đã bố trí cô vào thực tập tại phòng tài vụ của Giang Nguyên mà Giám đốc tài chính chẳng phải ai khác mà chính là Diệp Bình Văn luôn ghét bỏ cô ra mặt. Có lẽ do vương ông anh trai Diệp Bình Lâm, lại là trưởng bối trên danh nghĩa của Hương Viễn nên Diệp Bình Văn không gây nhiều khó dễ cho cô nhưng trong hai tháng thực tập ở phòng quản lý tài vụ của Giang Nguyên, công việc Hương Viễn được bố trí luôn cách xa công việc kế toán thực tế nhiều, phần lớn thời gian của cô đều là đánh máy văn bản, rót trà đưa nước, chạy việc cho người trong phòng, ngay cả tài liệu hay những giấy tờ lặt vặt cũng hiếm khi được qua tay cô.

Hương Viễn cảm thấy thực ra Diệp Bình Văn hoàn toàn không cần cảnh giác với cô như thế, chưa nói tới việc cô chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp, cho dù thật sự cô có phát hiện ra chuyện gì đó thì cũng chỉ là « không nhận chức đó, không hỏi chuyện đó » thôi. Chú Diệp là người thông minh, những chuyện mà ông nhắm mắt cho qua, Hương Viễn hà tất phải ra

mặt gay gắt làm gì? Chuyện phòng tài vụ của Giang Nguyên do Diệp Bình Văn nắm giữ rất cuộc có vấn đề gì thì cô không dám nói những nếu dựa vào lập trường một người ngoài cuộc nhìn vào, toàn bộ nhân viên tài vụ bao gồm cả trưởng phòng đều do một tay Diệp Bình Văn cất nhắc đã là một vấn đề cực lớn rồi.

Vấn đề đó cũng không phải là chuyện khiến cô đau đầu nhức óc bởi bình thường rót trà đưa nước cũng chẳng hề gì, những thứ không đáng hỏi cô sẽ không hỏi một chữ, những gì không nên nói cô cũng tuyệt đối không mở miệng. Sau khi kỳ thực tập kết thúc, cô đã khăn gói ra đi một cách suôn sẻ, trên bản nhận xét thực tập cũng chỉ có một chữ « ừ » thật lớn.

Cô không có tình cảm với Giang Nguyên nhưng Diệp Bình Lâm lại đối xử với cô rất tốt. Điều khiến cô đau buồn là mấy năm nay, tình hình sức khỏe của chú Diệp đã giảm sút khá nhiều. Vốn trước nay cơ thể khỏe mạnh, ý chí hùng hực là thế, nay lại mắc bệnh tiểu đường và chứng phong thấp từ mấy năm trước đã khiến ông hao mòn sức lực đến nỗi lực bất tòng tâm. Lúc đầu, ông còn cố gượng nhưng sau lần điều trị đến nửa tháng trong bệnh viện, cuối cùng ông bảo: “Có lẽ Khiên Trạch phải quay về rồi.”

Diệp Khiên Trạch sắp trở về.

Thực ra trong mấy năm ở nước ngoài, với gia cảnh của mình thì việc đi đi về về không thành vấn đề nhưng mỗi lần có kỳ nghỉ thì luôn có chuyện kéo anh ở lại. Với chuyện đó, cách nhìn của Diệp Bình Lâm là đàn ông ở ngoài phải tự lực cánh sinh, từng trải nhiều là chuyện tốt, hoàn toàn không bắt ép anh về nước. Tuy nói là thế, song ông viện cớ đi công tác rồi đi khảo sát, mấy năm nay ông “có việc đi ngang” thành phố nơi con trai lớn đang học tập cũng không dưới năm lần.

Hôm Khiên Trạch về nước cũng là lúc Hương Viễn gần tốt nghiệp, không còn tiết học nào nữa nên cô cũng không từ chối đề nghị ra sân bay đón Khiên Trạch của Diệp Bình Lâm. Hôm đi, mấy người nhà họ Diệp

cũng tề tựu đông đủ, Hương Viễn đứng ở cổng đón người qua kẻ lại tấp nập, chuyển bay anh đi vừa hạ cánh, một người đã xa cách bốn năm, nay lại đứng trên mảnh đất này. Cô hít thở một hơi thật sâu. Có lẽ là do đây không phải là lần đầu họ xa nhau nên cô đã quen với ly biệt.

Cô làm ra vẻ thờ ơ liếc nhìn Diệp Linh một cái. Diệp Linh vẫn là một cô gái mỏng manh như tờ giấy, đứng bên cạnh bà Diệp, vẻ mặt trầm tĩnh nhưng hai má ửng hồng không tự nhiên và hai nắm tay vô thức nắm chặt lại đã bán đứng cô. Hương Viễn nghĩ, lần này cô đã không được gặp Diệp Khiên Trạch bao lâu thì Diệp Linh cũng có bấy nhiêu thời gian không nhìn thấy anh. Cô gái yếu đuối mỏng manh này trước kia chưa hề nếm trải cảm giác ly biệt và trùng phùng nhưng đứng trước lằn ranh giới mà thời gian và không gian đã vạch ra, mọi người đều bình đẳng. Lằn ranh giới ấy đã khiến Diệp Khiên Trạch quên đi cốc sữa đậu mận mà anh từng yêu thích, cũng có thể khiến đóa hoa trong lòng anh trở nên nhạt nhòa.

Diệp Quân đi qua đi lại sau lưng Hương Viễn, một lúc sau lại chuyển sang đi tới đi lui trước mặt cô. Cậu bé đang học lớp mười sau một đợt lớn nhanh như thổi, giờ đã có thể hơi cúi xuống nhìn Hương Viễn như ý nguyền, sự thay đổi này khiến cậu không còn để tâm đến chuyện sánh vai đi cạnh cô nữa.

Hương Viễn bị cậu xoay tới xoay lui làm cho hoa mắt chóng mặt, găt một tiếng: “Em quay qua quay lại mãi làm gì thế?”

Diệp Quân chưa kịp nói gì đã nghe phía trước có người gọi: “Hương Viễn!”

Đôi mắt Hương Viễn xuyên qua Diệp Quân. Khiên Trạch đã đứng trước mặt, cách cô rất gần, gần đến nỗi cô có thể dùng khứu giác cảm nhận sự tồn tại của anh. Đó là mùi vị độc nhất chỉ có trên người Diệp Khiên Trạch, cái mùi ấy giống như trước kia, khi Hương Viễn và anh ngồi ở triền dốc khô, ngửi mùi vị cây giống trộn lẫn với ánh nắng, ấm áp và khô ráo.

“Hương Viễn, cậu chẳng thay đổi gì cả... Không, đẹp hơn trước nhiều”, anh vừa nói vừa nhích xa để ngắm nhìn cô.

Hương Viễn cười: “Cậu thì lại biết khen người ta hơn trước.”

Đôi vai anh hình như đã trở nên to lớn hơn bốn năm trước nhiều, dáng vẻ cũng chín chắn hơn, nụ cười ấm áp, điềm tĩnh, ôn hoà. So với anh thì Diệp Quân vốn tự cho là mình đã trưởng thành chỉ như một cậu bé còn nguyên lông măng. (thảm chưa A Quân – __ –)

Cậu nhóc này không nhịn được phải chen vào một câu, giọng nói mang theo cả âm vỡ giọng rất quái lạ: “Anh, còn em thì sao, em có thay đổi gì không?”

Diệp Khiên Trạch quay sang vò tóc Diệp Quân: “Sắp cao hơn cả anh rồi, em nói xem có thay đổi gì không? Lần này không lo lằng nữa chứ?”

Nụ cười Diệp Quân có sự đặc ý và cả nét ngượng ngùng xấu hổ. Diệp Khiên Trạch khoác vai cậu, nhìn Diệp Linh cười bảo: “A Linh, chỉ có em là không biết tự chăm sóc bản thân thôi, gầy quá!”

Diệp Linh không nói gì, chỉ mỉm cười với anh, màu đỏ trên gương mặt càng đậm. Dường như cô vẫn đang chờ Khiên Trạch nói gì với mình nhưng anh lại bước về phía bố và mẹ kế. Anh dang tay ôm bà Diệp mắt hoe đỏ vào lòng, Diệp Bình Lâm vỗ cật lực vào vai con trai, không nói nhiều nhưng lại nở nụ cười mãn nguyện.

Về sau, không chỉ một lần Hương Viễn hồi tưởng lại cảnh nhà họ Diệp trước khi tan đàn xẻ nghé, đó chính là cảnh vui vẻ hạnh phúc nhất và cũng là cuối cùng còn đọng lại trong ký ức của cô. Có lẽ sau đó cảnh tượng này cũng từng xuất hiện nhưng cô vẫn cứ nhớ khoảnh khắc này mãi. Cô nhớ từng nụ cười trên gương mặt mỗi người nhà họ Diệp lúc đó.

Thực ra niềm vui ấy đã bị đập tan trong bữa cơm tối sau khi trở về nhà. Lúc bắt đầu, mọi thứ vẫn như bình thường, Diệp Khiên Trạch cười nói với Hường Viễn, Diệp Bình Lâm cũng rất hứng khởi, bảo dì Dương mang bình rượu đã cất giữ hơn mười năm ra, đến cả Diệp Quân cũng được rót cho một ly nhỏ. Hường Viễn không uống nhưng Diệp Linh lại chủ động đòi rượu. Cô ngồi xa Diệp Khiên Trạch nhất, ngoài lúc chào nhau khi mới về thì họ chẳng nói với nhau câu nào nữa. Hường Viễn quan sát mọi thứ trong im lặng, cô nhận ra thái độ cố ý lạnh nhạt của Diệp Khiên Trạch với Diệp Linh. Trong lòng anh đang nghĩ gì? Nhưng anh đang giả vờ cũng tốt, cô cũng không ngại diễn cùng anh. Anh có lòng diễn, chứng tỏ anh cũng muốn gạt bỏ hết những vướng mắc trong quá khứ.

Rượu được tam tuần, Diệp Bình Lâm bắt đầu nói đến sự đau yếu của mình trong những năm gần đây. Ông nói: “Khiên Trạch, A Quân còn nhỏ, sự nghiệp bố đã cực nhọc nửa đời người chắc chắn phải do con thừa kế. Con đã về, bố cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Nói đi, con cần nghỉ ngơi bao lâu mới đi làm ở Giang Nguyên?”

Ông đang chờ con trai cho mình một kỳ hạn. Nếu là một tháng hoặc nửa năm, ông cũng không bất ngờ nhưng ông không bao giờ ngờ rằng, Diệp Khiên Trạch bỗng đặt đĩa xuống, chần chừ một lúc rồi vẫn thong thả nói: “Bố, có lẽ chuyện của Giang Nguyên con không làm nổi. Con muốn đi dạy học.”

“Con đang nói bậy bạ gì thế hả?”, Diệp Bình Lâm kinh ngạc, nụ cười bắt đầu tắt lịm. “Con là con trai bố, sao lại nói chuyện của Giang Nguyên không làm được? Vả lại, con học mấy năm ngành Quản trị Kinh doanh ở nước ngoài, chẳng lẽ phí công à?”

“Đúng rồi, Khiên Trạch, những chuyện trong công việc nếu chưa quen cũng không sao, cứ học từ từ. Giang Nguyên sớm muộn gì cũng thuộc về hai anh em con, sao có thể nói năng tùy tiện như vậy được?”, bà Diệp cũng khuyên nhủ.

Diệp Khiên Trạch mở miệng với vẻ khó khăn: “Con xin lỗi !”.

“Nhân lúc ông già này vẫn còn minh mẫn, con muốn học gì bố cũng có thể dạy từ đầu, người một nhà mà nói xin lỗi gì chứ ?”, Diệp Bình Lâm có vẻ không vui.

“Nhưng con thực sự không có hứng với thương trường. Ở trường, con... con đã tự xin đổi ngành học. Con đã lấy bằng Văn học.”

Không khí trên bàn ăn dường như ngưng đọng, Diệp Bình Lâm trợn mắt nhìn con tai không nói gì. Những người khác đưa mắt nhìn nhau, cúi đầu không dám lên tiếng.

“Con nói lại lần nữa xem”, Diệp Bình Lâm kéo dài giọng nói.

“Con xin lỗi, bố !”

Diệp Khiên Trạch chưa nói dứt, Diệp Bình Lâm đã thuận tay túm lấy mấy chiếc đũa trước mặt ném tới tập về phía anh. “Mày chê tao chết chậm quá, muốn tao tức chết cho nhanh có phải không hả ?”

Diệp Khiên Trạch không tránh né, để mặc ông ném đũa vào người. Diệp Bình Lâm đang cơn tức giận nên ra tay không hề nhẹ. Lần đầu tiên bị ném đũa, từ mang tai đến gò má Diệp Khiên Trạch xuất hiện một vết máu đỏ tươi nhưng ông bố vẫn không nguôi giận, lại giơ cao tay định ném nữa. Hương Viễn kinh hoàng, chưa kịp phản ứng thì Diệp Linh vốn ngồi đối diện Diệp Khiên Trạch đã bất chấp tất cả lao đến. Diệp Bình Lâm phát hiện ra điều kỳ lạ này nhưng không kịp tránh nữa, đũa đâm mạnh vào sống lưng Diệp Linh.

“Các người muốn làm trò gì đây? A Linh, tránh ra.” Diệp Bình Lâm muốn giăng con gái ra nhưng cô không hề kêu đau, quyết tâm đứng che chắn trước mặt Diệp Khiên Trạch.

« A Linh, về chỗ ngồi đi !”

“Bố, nếu bố đánh con bố thấy hả giận thì cứ đánh nữa đi.”

“Các người... các người...”, Diệp Bình Lâm càng tức giận hơn.

“Chú Diệp, đừng như vậy. Chuyện đã đến nước này rồi, chú đánh cậu ấy, ngoài khiến cậu ấy đau, chú cũng thấy đau lòng thì có ích gì?”, Hương Viễn đứng dậy khuyên giải. Thừa dịp Diệp Bình Lâm thờ dãi, cô khẽ rút chiếc đĩa ra khỏi tay ông. Diệp Quân nhanh tay đón lấy, sau đó gom tất cả đĩa trong tầm mắt mình lại, giấu sau lưng.

Hương Viễn và bà Diệp cùng đỡ Diệp Bình Lâm ngồi xuống. “Chú có gì cứ từ từ nói. Có lẽ mọi việc không tồi tệ như tưởng tượng đâu.”

“Chú còn biết nói gì nữa chứ? Còn gì tồi tệ hơn chuyện này đây? Con trai chú lại kém cỏi như thế. Hương Viễn ơi Hương Viễn, sao cháu không phải là con gái chú?”

“Chú Diệp ơi, muốn là con gái chú thì cũng phải có phúc phận. Chắc kiếp trước cháu tu chưa đủ”, Hương Viễn cười nói. Thấy Diệp Bình Lâm cười khổ sở, lửa giận hình như đã tan biến ít nhiều, cô thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy Diệp Linh cười gằn.

Diệp Linh đứng cạnh Diệp Khiên Trạch, cúi đầu nhìn vào vết thương trên mặt anh rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Diệp Bình Lâm, nói: “Bố, bố dựa vào đâu mà đánh anh? Anh làm gì sai chứ? Đầu tiên anh là người có quyền tự chủ, sau đó mới là con trai bố.”

Diệp Bình Lâm vừa nguôi giận, nghe thấy thế lại nổi cơn, mặt đỏ phừng phừng. Hương Viễn khẽ nói: “Diệp Linh, bây giờ nói ít một chút đi!”

Diệp Linh lại cười gằn: “Chị là ai? Đây là chuyện nhà họ Diệp chúng tôi, đến lượt chị nói không hả ?”

“A Linh !”

“Câm miệng lại !”

« A Linh, con đang nói gì thế hả ?”

Diệp Khiên Trạch và vợ chồng ông Diệp Bình Lâm cùng lên tiếng một lúc nhưng Diệp Linh lại làm như không nghe thấy, chỉ nhìn Hương Viễn đầy vẻ khiêu khích như thể cô mới chính là kẻ thù duy nhất của mình.

Ngay cả Diệp Quân cũng trừng mắt với Diệp Linh, hạ giọng nói: “Chị Hương Viễn, mặc kệ chị ấy đi”.

.....

Hương Viễn lại không quan tâm, chỉ cười cho qua chuyện. Đến lúc Diệp Bình Lâm quở trách, bắt Diệp Linh xin lỗi, cô cũng chỉ cười, bảo không cần thiết. Diệp Khiên Trạch ngồi cạnh Diệp Linh, gương mặt đầy vẻ hối lỗi nhưng điều Hương Viễn nghĩ là: cô ta thực sự bảo vệ anh. Rõ ràng người ngồi gần Diệp Khiên Trạch nhất không phải là Diệp Linh nhưng khoảnh khắc Diệp Bình Lâm giơ cao đũa để ném xuống, cô ta lại là người đầu tiên lao đến chặn cho anh. Trong lòng Hương Viễn có phần hoang mang. Tại sao người chịu đòn thay cho Diệp Khiên Trạch lại không phải là cô? Cô cũng nguyện chịu đựng tất cả vì anh, chịu đau đớn thay cho anh nhưng lúc ấy cô ngồi ngay cạnh anh lại chậm hơn Diệp Linh một bước, tại sao lại như thế? Có lẽ tình cảm của cô không phải là một tình yêu mù quáng không phân rõ trắng đen, không cần biết đúng sai như Diệp Linh. Cho dù ban nãy cô có nghĩ đủ mọi cách để chú Diệp nguôi giận, để cứu Diệp Khiên Trạch, song cô cũng không thể phủ nhận rằng trong sâu thẳm tâm hồn cô luôn có thái độ bất đồng với những việc làm của Diệp Khiên Trạch. Cô cảm thấy rất hối tiếc vì sự chậm trễ đó của mình.

“Bố, bố đừng giận nữa”, Diệp Khiên Trạch đứng lên.

Diệp Bình Lâm chỉ tay ra ngoài cửa nói: “Nếu muốn tao sống thêm vài năm nữa thì mày cút khỏi mắt tao ngay. Nhìn thấy mày là tao không thể nguôi giận được.”

“Cũng được”, Diệp Khiên Trạch cười cay đắng rồi đi ra cửa.

“Khoan đã”, Diệp Linh lập tức đuổi theo.

Bà Diệp cuống quýt không yên: “Khiên Trạch, A Linh, các con muốn đi đâu?”

Hai đứa con đã biến mất sau cánh cửa, Diệp Bình Lâm như già thêm mấy tuổi, ông vỗ mu bàn tay của Hương Viễn rồi nói: “Hương Viễn...”

“Cháu hiếu, cháu đuổi theo họ đây.”

Hương Viễn mới đi được vài bước đã phát hiện Diệp Quân cũng theo sau mình.

“Em ở lại với bố và dì, chị về ngay.”

Diệp Quân tuy rất miễn cưỡng những cũng đành đứng nhìn Hương Viễn chạy đi mất hút.

Diệp gia cư ngụ tại một con phố cổ trong thành phố, ra khỏi cửa là thấy những hồ nước chằng chịt đan xen nhau. Những khu nhà dân cư ven hồ với lịch sử lâu năm, ban ngày trông rất lộng lẫy và kiêu hãnh nhưng về đêm thì người thưa xe ít, cho dù đứng dưới ánh đèn đường chiếu tỏa vẫn có mấy phần hiu quạnh đáng sợ.

Hương Viễn ra khỏi nhà họ Diệp thì đã không thấy bóng dáng anh em Diệp Khiên Trạch đâu. Cô đứng trước những con đường đan cài vào nhau mà cảm thấy đau đầu. Anh sẽ chọn đi về phía nào, cô hoàn toàn không biết.

Cuối cùng, cô nghe theo trực giác của mình. Khi xưa, lúc lạc đường trong núi, cô thường đi về phía bên phải theo thói quen.

Nhưng lần này trực giác của cô lại không giúp được gì. Đuổi theo một đoạn đường khá dài, cô mới đoán chắc rằng mình đã sai lầm. Lúc ra ngoài họ không bắt xe, trừ khả năng bắt taxi nhưng nếu đi bộ thì với thể chất của Diệp Linh, tốc độ bám theo của cô như vậy không thể nào mất dấu của họ được. Không hề do dự Hương Viễn quay đầu lại đi theo hướng khác, cảnh tượng hai người họ sóng vai đi với nhau trong bóng đêm khiến lòng cô có sự kháng cự theo bản năng.

Con đường bên trái rõ ràng còn vắng vẻ hơn bên phải. Rẽ qua mấy ngã đường, cuối cùng Hương Viễn xác định lần này mình đã đi đúng, bởi cô đột ngột nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng của Diệp Linh. Nhịp tim Hương Viễn đập nhanh hơn, vô thức thả nhẹ bước chân. Cô đã quen đi đường ban đêm nên thị lực rất tốt, bước vài bước, cô đã có thể phân biệt rõ ràng bóng dáng Diệp Khiên Trạch và Diệp Linh trong một góc khuất tăm tối, chỉ có điều, ngoài họ ra còn có mấy người khác nữa.

Hương Viễn hít một hơi khí lạnh, linh cảm chằng lành khi nghe thấy tiếng kêu của Diệp Linh dường như đã được chứng thực. Cô muốn bay đến bên hỏi: “Khiên Trạch, cậu sao rồi?” nhưng chỉ có thể lặng lẽ thối lui một bước, lần mò tìm kiếm điện thoại trong túi áo.

Vừa bấm được một nửa dãy số, giọng nói hoảng sợ thốn thức như muốn khóc của Diệp Linh vọng đến: “Hương Viễn, chị phải không? Có phải chị không, Hương Viễn?”

Một giọng nói xa lạ vang lên ngay sau tiếng của Diệp Linh: “Ai? Vứt điện thoại đi, nếu không tao đâm nó.”

Hương Viễn thầm dùng tiếng địa phương nguyên rủa một hồi. Lúc này, cô đang suy xét trong bụng nếu mình chạy thật nhanh thì vẫn có thể tẩu

thoát được. Bỗng cô nghe thấy tiếng hét cấp bách của Khiên Trạch:
“Hương Viễn, mau chạy đi!”

Cô có thể đi nhưng người đang bị kề dao vào cổ kia là anh, làm sao cô đi được? Cho dù cô thoát thân suôn sẻ, dùng tốc độ nhanh nhất của mình gọi viện binh đến nhưng nếu anh có bất trắc gì thì sao? Nếu như...

Hương Viễn dè dặt đặt điện thoại xuống. Di động là do Diệp Quân cho, nếu như ném nó hỏng thì chắc chắn cậu ấy sẽ không vui. Cô chầm chậm đi về phía họ: “Các người muốn gì? Đừng có gây khó dễ cho họ.”

Lúc đến gần cô mới nhìn rõ, ngoài anh em nhà Diệp Khiên Trạch ra còn có bốn người lạ mặt khác đều rất trẻ tuổi to con vạm vỡ, người nhỏ nhất hình như mới chỉ bằng tuổi Diệp Quân.

“Muốn gì à? Ha ha, cô em mắt một mí, có vẻ thú vị hơn con bé hồi này.”

“Thần kinh! Cặn bã!”, Diệp Linh đang co người cạnh Diệp Khiên Trạch, nhìn thấy một kẻ đều cáng trong bọn họ đưa tay bẹo má Hương Viễn, cảm phẫn nhổ ra một câu.

Mấy tên khốn đó cười rộ lên: “Nhìn thấy rồi chứ, con bé này tính cách khá dữ tợn, vốn các anh đây chỉ muốn ít tiền để tiêu thôi nhưng giờ lại thấy mỗi lúc một thú vị rồi. Các em đều chạy đến vì cái thằng này à? Nó có gì tốt đâu? Chỉ bằng các anh đây chơi cùng các em nhé?”

Diệp Khiên Trạch vừa lo lắng vừa tự trách mình, “Hương Viễn, cậu cũng hồ đồ rồi à, sao lại đến đây?”

Hương Viễn phớt lờ anh. Cô gắng mặc kệ cảm giác đụng chạm của đôi tay xa lạ trên gương mặt mình, cười gượng: “Đừng làm chuyện vô ích. Cho dù các người có đụng vào cô ấy hay đụng vào tôi thì trừ phi tôi chết nếu không dù chỉ còn một hơi thở, tôi cũng đến tìm mấy người để tính sổ.” Cô

nhìn Diệp Khiên Trạch và Diệp Linh, lại nhìn mấy tên khốn kia rồi nói tiếp: “Giết cả ba người cũng dễ nhưng có đáng không? Các người chẳng qua chỉ là muốn có tiền, lấy vài đồng để tiêu với việc mang tội danh giết người khác nhau thế nào chắc không cần tôi nói chứ ha? Muốn có nhiều tiền thì không có đâu, trên người chúng tôi có bao nhiêu thì mấy người lấy hết đi, có thể tìm được mấy cô gái đẹp hơn. Chuyện hôm nay coi như chúng tôi chưa từng thấy.”

Cô hoàn toàn không trấn tĩnh được như lời nói, một vừa nói xong đã thấy lòng bàn tay rịn mồ hôi. Mấy tên kia không nói gì, trong lòng cô cũng sợ hãi. Nếu phải bỏ mạng thật thì cô có nói gì cũng tốn công vô ích mà thôi.

Thế nhưng coi như là cô may mắn, tên khốn nhìn có vẻ già dặn nhất bọn đẩy cô một cái, nói: “Nói gì nhiều thế, đưa tiền ra đây.”

Hương Viễn lục túi áo, sờ thấy xấp tiền không dày cũng không mỏng của mình, tim đau nhói, đó là số tiền sinh hoạt trong hai tháng tới mà cô định sáng mai gửi cho Hương Dao. Cô thầm rủa mình tại sao đêm nay lại bỏ nó vào túi làm gì không biết.

Đau lòng thì đau lòng nhưng lúc móc tiền ra cô không hề do dự. Cô thật sự yêu tiền nhưng càng yêu mạng sống hơn. Không cần thiết phải tính toán với đám cận bã này, đã đi chân đất thì không ngại đi giày, đám khốn này gặp đường cùng cũng dám liều mạng lắm.

Một tên dùng sức rút phắt số tiền Hương Viễn vừa đưa ra: “Xem như cô em biết điều.” Nói xong hắt quay sang nhìn Diệp Khiên Trạch, “Còn của mày đâu? Sao lại đàn ra thế? Đợi tao mời mày mời chịu động thủ à? Phiền phức nhất là cái loại công tử bột này, có điều diễm phúc cũng không mỏng nhỉ.”

Diệp Khiên Trạch lặng thinh.

“Đưa hẳn đi, Khiên Trạch, đưa đi!”, Hương Viễn hạ giọng van xin.

Anh gạt đầu với Hương Viễn, móc ví tiền từ trong túi áo khoác ngoài ra nhưng vẫn chưa kịp mở đã bị giật lấy.

“Ôi chao, nhìn này, còn có ngoại tệ nữa. Hôm nay chuyển này quả không tệ”, mấy tên khốn vừa nói chuyện vừa chuyển tay nhau chiến lợi phẩm.

“Lấy tiền đi, trả ví cho tôi”, Diệp Khiên Trạch nói.

“Đừng hòng, ai biết được trong này có thẻ gì đáng tiền hơn thì sao.”

Hương Viễn xen vào: “Phải biết dừng lại chứ. Tiền mặt, những thứ đáng tiền thì các người lấy đi, lần này thu hoạch cũng khá nhiều rồi. Còn về thẻ gì gì đó thì đừng gây thêm phiền phức cho chính mình”.

Diệp Khiên Trạch từ từ cởi đồng hồ đeo tay đưa cho bọn chúng: “Cái này cũng cho các người, ví tiền rỗng trả lại cho tôi.”

“Anh điên rồi à, chiếc đồng hồ đó là quà bố tặng anh hôm sinh nhật hai mươi tuổi, anh muốn đưa cho bọn cặn bã đó à?” Diệp Linh vẫn chưa nói xong đã ăn một bạt tai của tên đứng gần cô nhất. Từ nhỏ đến lớn cô chưa hề bị ai tát bao giờ nên lần này cô loạng choạng ngã dúm dúm. Mặt Quan m ngọc bích vốn đeo trước ngực cũng bị văng ra ngoài cổ áo, đong đưa trước ngực, cũng đong đưa trước mặt mọi người.

“Cái này xem ra có vẻ đáng tiền lắm đấy.” Lập tức có người chồm tới giật lấy sợi dây trên cổ cô. Diệp Linh đau quá kêu thét lên.

Hương Viễn gào: “Buông ra, cái đó chỉ là đồ giả, không đáng tiền đâu.”

Mấy tên khốn đó do dự e ngại. Lúc đó, Diệp Linh không biết lấy sức lực ở đâu ra, một tay giữ chặt lấy Quan m nút giả ngọc kia, một tay cào mạnh

lên mặt tên kia đến chảy cả máu. Tên khốn bị thương mắt vắn tia máu, đập Diệp Linh một phát ngã xuống đất. Diệp Khiên Trạch không do dự dám cho tên kia một đấm, thoáng chốc mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Bốn tên to khỏe vây đánh một mình Diệp Khiên Trạch, đương nhiên anh không thể chống cự lại được. Hường Viễn cuống quá cũng chẳng quan tâm gì nhiều, lao đến che chắn trước mặt anh: “Đừng ra ta, đừng ra tay, có người đến!”

Trong hỗn loạn, không biết ai đã đẩy Hường Viễn một cái thật mạnh, tiếp đó phần eo của cô cũng chịu một đập rất đau. Cú ngã này quả không nhẹ, Hường Viễn đau đến nổi cong gập lưng thối lui một bước nhưng lại cố gượng đứng dậy, lão đảo một lúc lâu.

“Hường Viễn, cậu sao rồi?”

Diệp Khiên Trạch cố gắng kéo cô dậy nhưng đầu bên kia vọng đến tiếng gào thét của Diệp Linh. Một tên trong đám đã đưa tay ra giằng lấy mặt ngọc trên cổ cô, dường như quyết tâm không lấy được thì khôn bao giờ chịu bỏ qua. Diệp Linh chống cự như điên, bất chấp cả tính mạng, cô chỉ cần miếng ngọc đó, mặc tên kia đánh đập thế nào cũng giữ khư khư quyết không buông tay. Cơn điên của cô khiến tên đó nhất thời không làm gì được, trong lúc bực bội tức giận đã ra tay độc ác, hấn giương nắm đấm định tung về phía cô.

Chính Diệp Khiên Trạch đã đỡ nắm đấm đó cho cô. Trong khoảnh khắc đó, anh đã bất chấp tất cả, chỉ muốn cô không bị thương. Hường Viễn đứng không vững, cuối cùng đã ngã nhào, đầu đập mạnh xuống tảng đá xanh trên đất. Bầu trời trước mắt cô xoay đảo, hồi ức cũng xoay vần, đến cả bóng dáng Diệp Khiên Trạch đứng chắn trước Diệp Linh cũng trở nên mơ hồ, méo mó trong cơn quay cuồng. Bóng dáng ấy đã từng đi theo cô qua những đoạn đường đêm dài dằng dặc và cũng chính trong khoảnh khắc nguy nan

nhất đã chuyển hướng sang một người khác. Kỳ thực cái cô có được trước nay vẫn chỉ là một cái bóng.

Bên tai dường như loáng thoáng có tiếng còi cảnh sát, tiếng bước chân hỗn loạn nhưng cô không còn quan tâm đến những chuyện đó nữa. Điều cô quan tâm, bảo vệ, khổ sở mong muốn lưu giữ lại trong một giây trước đó, rơi vào hư không, tan thành mây khói. Cô thở ra một hơi thật dài như đang thở than.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tàn Nhẫn Hay Ngây Thơ

Ánh trăng miền sơn cước trong ký ức chỉ lặng lẽ tỏa sáng trong lòng cô, còn đối với anh, đó chỉ là một cái bóng hể gặp gió là vỡ vụn.

Thực ra, Hương Viễn rất muốn ngủ nhưng có một giọng nói không ngừng gọi cô: “Hương Viễn, Hương Viễn, Hương Viễn...” Cùng với giọng nói đó còn có một đôi tay đáng ghét lắc lắc vai cô mãi không thôi.

Việc đầu tiên khi cô mở mắt ra là mắng: “Diệp Quân, chị còn chưa chết mà. Nếu não bị thương thì có lẽ đã bị em lắc đến chết.”

Diệp Quân mừng rỡ ra mặt: “Chị Hương Viễn, chị tỉnh rồi! Sao chị lại chết được? Bác sĩ nói phần eo của chị bị thương rất nặng, phía sau gáy còn bị rách da. Tuy phải nghỉ ngơi một thời gian nhưng không còn nguy hiểm nữa.”

“Biết chị không chết rồi mà em còn kêu gào cái gì thế?” Hương Viễn động đậy, phía eo dội lên cảm giác đau nhói, phía sau gáy cũng tê liệt.

Diệp Quân có vẻ ngượng nghịu: “Em ngồi đợi bên cạnh chị lâu quá, cứ thấy chị mê man không tỉnh. Tuy bác sĩ bảo không sao nhưng trong lòng em vẫn cứ thấy sợ.”

“Chị ngủ một giấc thôi mà.”

Hương Viễn không gạt Diệp Quân, kỳ thực từ lúc choáng váng rồi ngã xuống, những chuyện xảy ra sau đó cô nhớ không rõ, ngay cả việc đám lưu manh đó tháo chạy, xe cảnh sát và xe cứu thương ập đến đưa cô vào phòng cấp cứu... cô cũng không nhớ nổi. Ngất đi cũng cần có năng khiếu, tuy cô không có năng khiếu đo nhưng chí ít lúc mê mải cũng có thể khiến mình ngủ một giấc.

Thế nhưng tỉnh dậy rồi thì đã khác. Lúc tỉnh táo phải đối diện với rất nhiều thứ, những phiền muộn hôm nay bạn cố quên đi thì ngày mai vẫn sẽ tiếp tục xuất hiện, mà còn nhiều gấp trăm lần. Đó là kinh nghiệm của Hương Viễn.

“Vẫn chưa bắt được chúng à?” Cô ngồi dậy nhưng lập tức ôm eo thở hắt ra.

Diệp Quân vội vàng giữ cô lại: “Chị đừng nhúc nhích. Chưa bắt được tên nào cả nhưng chị yên tâm. Bố em đã nói với người phụ trách của Cục công an rồi, bắt buộc họ phải điều tra tới nơi tới chốn, tìm cho ra mấy tên khốn đó.”

Thật ra Hương Viễn cũng chỉ hỏi vậy thôi chứ hoàn toàn không quan tâm đến chuyện bọn chúng có lọt lưới hay không. Bắt được thì sao chứ? Chẳng qua là mấy tên rác rưởi, ngồi mấy năm tù, ra ngoài lại ngựa quen đường cũ. Đối với cô mà nói thì chẳng có ý nghĩa gì.

“VẬY... anh trai của em và Diệp Linh thế nào rồi?”

Diệp Quân lộ vẻ khó xử: “Anh thì không sao, cũng chỉ bị thương ngoài da, nhưng Diệp Linh... chị cũng biết đó, chị ấy chẳng ổn định gì cả.” Cậu chỉ vào đầu mình nói tiếp: “Lần này không biết là do bị sốc quá nặng hay bị kích động quá mức nên tinh thần suy sụp. Bố và dì luôn ở cạnh nhưng hình như chị ấy cũng chẳng nhận ra ai, chỉ một tay giữ chặt mặt Quan m, một

tay túm chặt cánh tay anh cả, hể không nhìn thấy anh đâu là lại kêu gào điên cuồng. Chị không biết chứ, âm thanh ấy thật là kinh khủng. Anh cả phải ở cạnh chị ấy, chẳng dám nhúc nhích gì. Bác sĩ bảo phải chuyển chị ấy sang khoa Thần kinh nhưng bố không chịu. Bố nói sẽ mời bác sĩ tới nhà.”

Hương Viễn không ngờ đến kết quả này nên sững sờ mất một lúc. Diệp Linh đã thành ra thế này mà vẫn nhớ đến Quan m của cô ấy và Diệp Khiên Trạch. Mặt Quan m có ý nghĩa gì với cô ấy. Hương Viễn không đoán được nhưng địa vị của Khiên Trạch trong tim cô ấy thì không cần nhìn cũng biết. Bây giờ Diệp Linh đã ra nông nỗi này, nên xét từ một góc độ nào đó, có lẽ cô ấy cũng đã toại nguyện. Cuối cùng cô ấy đã có thể biểu đạt tính chiếm hữu của mình một cách thẳng thắn không e ngại.

Diệp Quân thấy Hương Viễn lặng thinh thì cũng im lặng một lúc rồi mới thốt ra một câu: “Chị Hương Viễn, chị thích anh em đúng không?”

Hương Viễn nhìn cậu với vẻ kinh ngạc. Phải, cậu bé Diệp Quân cũng trưởng thành rồi, cậu đã có thể hiểu rõ một số chuyện nhưng việc mình yêu Diệp Khiên Trạch, ai lại không biết?

“Em muốn nói gì?”, cô nhướn cao mày hỏi.

Diệp Quân từng nghĩ cô sẽ phủ nhận hoặc thừa nhận, nhưng lại không ngờ bị cô hỏi ngược thế này nên mặt cậu đột ngột đỏ bừng lên, lắp ba lắp bắp: “Em... anh trai em... không phải... ý em là... nếu là em, em có liều mạng cũng... cũng sẽ bảo vệ chị. Chị Hương Viễn, chị... chị có tin không? Em nói thật đó... thật mà!”

Cậu cuống đến nỗi vò nhàu tấm ga trải giường bệnh của Hương Viễn mà không hay biết.

Hương Viễn chỉ nói hai chữ: “Chị tin.”

Cô tin, tin thật sự. Con người đối xử với nhau như thế nào, trong khoảnh khắc quan trọng nhất sẽ bộc lộ ra. Đó là phản xạ theo bản năng, không có đúng sai, cũng không thể giả tạo. Giống như lúc cô chưa tỉnh dậy, tất cả mọi người đều ở bên Diệp Linh nhưng Diệp Quân lại ở cạnh cô. Điều này hoàn toàn không phải do cậu chẳng quan tâm gì đến Diệp Linh, chỉ có điều trong lòng mỗi người đều có một chiếc cân, nặng hay nhẹ đều chỉ ra rất rõ. Dưới sự đo lường của chiếc cân này, tất cả mọi lựa chọn đều tự nhiên mà đến. Hường Viễn hiểu rõ địa vị của mình trong lòng Diệp Quân. Đối với cậu bé đáng thương này mà nói, Hường Viễn vừa là mẹ, là chị, là người thân, là bạn bè và cũng là nơi ký gửi mọi tâm tư tình cảm thời thanh xuân của cậu. Cô luôn tin rằng, trong lúc xảy ra nguy nan, Diệp Quân sẽ không do dự mà lao đến bảo vệ cho cô. Cô cũng tin rằng, nếu xảy ra nguy hiểm, Diệp Khiên Trạch vẫn sẽ che chắn cho Diệp Linh theo bản năng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hường Viễn như có một nỗi chới với của kẻ rơi xuống tận cùng vực thẳm. Người anh yêu là Diệp Linh. Hường Viễn từng ngỡ rằng thứ chia cách cô và Khiên Trạch là khoảng cách, là thời gian, là những quanh co trắc trở của cuộc đời mà cô không thể khống chế được... nhưng cô đã sai. Họ mới là những con người đồng điệu về tâm hồn, họ mới là cực âm và cực dương hút lẫn nhau, gặp nhau rồi thì sẽ hấp lẫn lẫn nhau. Thế nên cho dù có là xa cách, cho dù Diệp Khiên Trạch cố ý xa lánh Diệp Linh, cố ý lạnh nhạt với cô nhưng lúc nguy hiểm nhất, anh vẫn không tiếc thân mình bảo vệ cô, như khi anh chịu sự quở trách của bố, Diệp Linh đã không nghĩ ngợi gì mà lao đến bên anh.

Hường Viễn hiểu rõ rằng trong ngày hôm nay mình đã hai lần thua cặp “anh em” này. Cô không phải là người trong lòng Diệp Khiên Trạch, cũng không làm được như Diệp Linh. Anh không yêu cô. Ánh trăng miền sơn cước trong ký ức chỉ lặng lẽ tỏa sáng trong lòng cô, còn đối với anh, đó chỉ là một cái bóng hễ gặp gió là vỡ vụn... có lẽ dưới ánh trăng năm nào, Khiên Trạch vẫn ở bên cô nhưng trong lòng họ nghĩ đến những chuyện khác nhau, cô đã xem câu nói “Chúng ta mãi mãi không bao giờ xa nhau!”

như một lời ước hẹn nhưng anh chỉ nghĩ đó là một lời cảm thán nhất thời giữa bạn bè với nhau.

Trong bao năm qua, sự chờ đợi được gặp lại Khiên Trạch và có được sự tin tưởng của anh là ánh sáng duy nhất trong lòng Hương Viễn mỗi khi cô thấy vô vọng, là sắc xanh còn sót lại trên cánh đồng hoang trong trái tim cô, nhưng giờ đây, cô chỉ thấy lòng mình trống rỗng. Cô không thể khóc, cô chỉ cảm thấy trống trải. Sở dĩ cô luôn nhớ về kỷ niệm cũ cũng để chứng tỏ ký ức của mình không là hư ảo, cũng chỉ mong có một ngày có thể sắp xếp lại gọn gàng. Nhưng nếu hồi ức và quá khứ chỉ là của một mình cô, vậy thì cứ cố níu giữ chẳng phải là rất đau khổ hay sao?

“Chị Hương Viễn, có phải chị thấy rất buồn không?”, Diệp Quân khẽ hỏi.

Hương Viễn lắc đầu, cô phải buồn ư? Cô chỉ đột nhiên tỉnh ngộ ra rằng, thứ mình mất đi là thứ mà trước nay mình chưa từng có được.

“Sau này em sẽ làm cảnh sát”, Diệp Quân đột ngột nói.

“Tại sao?”

“Làm cảnh sát thì có thể bảo vệ chị, không để chị bị kẻ khác làm tổn thương.”

Hương Viễn không ngờ rằng mình còn có thể cười được. Diệp Quân vẫn chưa hiểu, có hai loại người dễ làm tổn thương người khác nhất: một là chính mình, hai là người hiền lành lương thiện.

“Hôm nay, nhà em đã có một người muốn làm nhà giáo nhân dân quang vinh, em lại nói muốn cảnh sát, không làm bố em tức chết mới lạ.”

“Không đâu! Bố sẽ không đánh em, bố sẽ chiều theo ý của em thôi. Em không phải anh cả, bố chẳng kỳ vọng gì ở em cả. chị Hương Viễn, nếu

muốn thì chị cứ ngủ đi, em ngồi đây với chị.”

Cuối cùng Hương Viễn không ngủ nhưng Diệp Quân lại bò mọp bên thành giường lim dim. Cô vén tóc cậu sang bên, theo sự lưu chuyển của thời gian, gương mặt này càng lúc càng giống anh trai cậu, chỉ là đẹp hơn, ít dịu dàng hơn nhưng lại ngây thơ hơn. Cô nhớ lúc Diệp Quân còn bé, trong một đêm mùa đông lạnh lẽo cậu bị nhiễm phong hàn, run cầm cập cả đêm, đắp ba tấm chăn mà vẫn run lẩy bẩy không ngừng, thím Trâu sợ đến suýt khóc. Nghe nói thịt chó có thể trừ hàn, Hương Viễn đã nén đau giết chú chó vàng già sắp chết trong nhà mình cho Diệp Quân ăn. Hôm sau tỉnh dậy nghe kể lại chuyện này cậu nôn khan mãi, nôn xong mà nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Cậu luôn là một đứa trẻ tình cảm, một lòng một dạ đối xử tốt với cô những có một số chuyện cô không thể chọn lựa. Hương Viễn có lúc nhắc đi nhắc lại với bản thân rằng, đừng để Diệp Quân quá ý lại vào mình, đừng dễ dàng hứa hẹn gì với cậu vì có rất nhiều lời mà chỉ người nghe mới ghi nhớ, còn người nói đã lãng quên từ lâu.

Do bị thương ở eo nên Hương Viễn phải nằm lại bệnh viện suốt bốn ngày. Diệp Bình Lâm đã dẫn dò bác sĩ chữa trị cho cô bằng loại thuốc tốt nhất, chăm sóc cô chu đáo nhất. Thế nhưng, bị thương ở gân cốt phải đủ một trăm ngày mới khỏi nên tuy bốn ngày sau cô đã có thể xuống giường miễn cưỡng vận động được, nhưng muốn lành lặn hẳn thì chẳng phải chuyện dễ dàng. Hương Viễn không phải là người chịu được rảnh rỗi, nằm không trên giường suốt bốn ngày đối với cô đã là chuyện rất xa xỉ, tuy rằng chẳng có việc gì dầu sôi lửa bỏng đến mức phải làm ngay nhưng cô không quen với việc nằm trên giường chờ người hầu hạ.

Diệp Quân ở cạnh Hương Viễn hai ngày, cuối cùng cũng nghe lời cô mà về trường tiếp tục lên lớp, chỉ buổi tối tan học mới xuất hiện. Hương Viễn hiểu rõ hảo tâm của cậu, cậu sợ cô buồn nên cứ kể về những chuyện mới lạ ở trường để cô vui hơn. Cậu đọc truyện cười trong sách rồi tối về kể lại cho

cô nghe. Có lúc kể được đoạn đầu tiên rồi quên bẵng mất đoạn sau nhưng nó cũng chẳng hề cản trở Hương Viễn nghe đến mức cười nghiêng cười ngả. Nhưng Diệp Quân về nhà, cô mới có thể thở phào một hơi. [Typist: Sofia32 TVE] Cô chỉ muốn được ở một mình, không muốn nói chuyện, cũng không muốn khóc muốn cười, không cần người an ủi, không cần ai thương hại, thậm chí không cần ai ở cạnh – dù người ấy là Diệp Quân.

Đến ngày thứ tư, cuối cùng Hương Viễn cũng ôm lấy eo mình xuống giường, một mình men theo hành lang dài dằng dặc của bệnh viện để bước đi. Cô ghét nhất màu trắng, một khoảng trắng mênh mang vô tận như không bao giờ nhìn thấy biên giới khiến cô nhớ đế giấc mơ mình hay mơ thấy. Trong một không gian toàn màu trắng có bóng dáng cô đơn của một cô gái, không đáng sợ nhưng nó khiến cô ngạt thở trong giấc mộng của chính mình.

Cô đẩy một cánh cửa, quả nhiên nhìn thấy Diệp Linh nằm trên giường, bên cạnh là Diệp Khiên Trạch đang cúi đầu không biết đang nghĩ ngợi gì. Chú Diệp vẫn chưa chuyển cô ấy tới phòng bệnh của khoa Thần kinh.

Diệp Khiên Trạch nghe thấy tiếng động bèn ngước lên. Anh không hề tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn thấy Hương Viễn, anh cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô bước từng bước đến bên giường. Mấy hôm không gặp, mắt anh hờm sâu, cầm bắt đầu lún phún râu[Typist: Sofia32 TVE]. Hương Viễn còn để ý thấy trên cánh tay bị Diệp Linh túm chặt của anh đầy những vết cào xước và những vết bầm tím do bị móng tay găm sâu vào. Có thể tưởng tượng ra rằng, ở bên một người bệnh lên cơn điên này thì mệt mỏi và khổ sở đến nhường nào nhưng chẳng phải do anh tự chuốc lấy hay sao? Những nỗi đau và khổ ải của mọi người đều do họ tự tìm lấy, như chính cô, như anh, như Diệp Linh, có gì đáng để thông cảm chứ? Hương Viễn đứng cạnh Diệp Khiên Trạch, cúi nhìn vết thương của anh, hạ quyết tâm không để mình thêm đau khổ nhưng phải đến bao giờ anh mới có thể được giải thoát?

Sự im lặng kéo dài rất lâu, trong phòng bệnh chỉ nghe thấy hơi thở nhịp nhàng và đều đặn của Diệp Linh. Cô đã chìm vào một giấc ngủ rất sâu, có lẽ là do hiệu quả của thuốc an thần[Typist: Sofia32 TVE].

“Hương Viễn!” Diệp Khiên Trạch khẽ thốt ra hai chữ nhưng dường như Hương Viễn không thể nhận ra giọng nói mang hơi hướng nặng nề kia được thoát ra từ miệng anh. Anh chậm rãi cúi đầu, Hương Viễn đang đứng rất gần nên chỉ cần cúi xuống thì trán anh cũng có thể chạm vào tay cô. Cô khẽ rụt tay lại nhưng không tránh né. Hương Viễn có thể cảm thấy đầu anh đang từ từ dựa vào tay mình.

“Hương Viễn, cậu thông minh như vậy, hãy nói cho tôi biết tôi phải làm sao đây?”

Hương Viễn khẽ mấp máy môi, sau đó cười không thành tiếng. Anh hỏi cô phải là sao? Anh lại hỏi cô rằng phải làm sao kia đấy[Typist: Sofia32 TVE]! Thế nhưng cô lại chẳng thể nổi giận vì cô biết, anh thực sự đã coi cô là người bạn tri kỷ. Anh đã quá mệt mỏi rồi, anh không còn cách nào che giấu được nỗi bài hoại của mình trước mặt bạn bè nữa.

Hương Viễn không hiểu tại sao Diệp Khiên Trạch không phải vô tâm với Diệp Linh nhưng cứ một mực kháng cự, để xảy ra cơ sự này. Thậm chí cô còn không muốn biết đáp án bởi đó là chuyện của họ. Cô có thể dùng bốn ngày để thuyết phục bản thân mình rằng, dù có yêu Diệp Khiên Trạch thế nào đi nữa thì cô cũng không thể tiếp tục mối tình vô vọng này. Cô cũng không vĩ đại đến mức vì tình cảm của họ mà hướng dẫn đúng sai. Cô cam tâm tình nguyện bỏ cuộc là để bảo vệ trái tim mình chứ không phải để họ toại nguyện[Typist: Sofia32 TVE]. Cho dù có phải lùi một vạn bước thì đứng trên lập trường của một người bạn tốt, cô luôn luôn cho rằng Diệp Linh chẳng phải là tốt lành gì.

Hương Viễn cười một tiếng rồi nói: “Cậu hỏi tôi phải làm sao à? Nếu tôi nói rằng, cậu đừng đến với cô ta nữa thì cậu có nghe không?”

“Diệp Linh là em gái của tôi!”, anh sững sờ nhìn Hương Viễn.

“Cậu hiểu rõ hơn tôi mà. Hai người không phải anh em gì cả, đừng tự lừa mình lừa người được không? Nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ chìm chết cậu!”, Hương Viễn cao giọng. Nhưng nhìn Diệp Khiên Trạch lo lắng liếc Diệp Linh đang nằm trên giường, cô biết rằng sự chú ý của anh không nằm ở cô mà anh lo lời cô nói sẽ đánh thức Diệp Linh dậy.

Phát hiện này bỗng thấy Hương Viễn tâm ngội ý lạnh, cảm thấy sự xúc động vừa nảy của mình đúng là vô vị. Cô nghĩ, mình hay làm những chuyện vô vị, giống như khi Diệp Linh tìm đến cái chết ở bờ đê, cô lại đi cứu cô ấy làm gì chứ? Đối với những người yếu đuối mà nói, bạn càng kéo người ấy lên chưa chắc đã giúp người ta.

Cô lùi lại một bước rồi nói: “Thôi đi, xem như tôi chưa nói gì. Diệp Khiên Trạch, hãy cẩn thận!”

Cô mở cửa, bất ngờ nhìn thấy Diệp Bình Lâm đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt không chút biểu cảm. Không biết ông đã đến từ lúc nào.

“Chú Diệp!”

Lúc này Diệp Bình Lâm như mới định thần lại, gương mặt toát ra vẻ cấp bách: “Hương Viễn, chú đang tìm cháu đây [Typist: Sofia32 TVE]. Chú hai Lý vừa gọi điện cho chú. Chú ấy không tìm được cháu ở trường nên gọi cho chú, nói là Hương Dao ở trường... có chút chuyện, bảo cháu cố gắng về một chuyến. Chú đã nói là cháu bị thương rất nặng không thể về ngay được nhưng tốt nhất là cháu gọi điện cho chú hai Lý, hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì đi.”

Hương Viễn gọi điện cho chú hai Lý. Mọi chuyện cũng không đến nỗi trầm trọng như chú Diệp nói, chuyện gì cũng phải đợi vết thương lành hẳn rồi bàn sau. Ngày thứ chín sau khi bị thương, Hương Viễn đã có thể cử

động mạnh được. Không nghe lời khuyên can của vợ chồng Diệp Bình Lâm, cô đã lên tàu về quê.

Diệp Quân nằng nặc đòi theo về, bị cô trách mắng cho một trận. Cô nói: “Học sinh phải xem trọng việc học hành, em sắp thi cuối kỳ rồi, đi theo chị làm gì?”. Khiên Trạch vốn định đặt vé máy bay cho cô nhưng bị cô từ chối.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Hương Dao Đau Không?

“... Thế giới này chẳng có gì là đồng cảm đâu. Cô cảm thấy ruột gan mình bị xé nát, máu chảy đầm đìa, dạ dày bị cắt đứt rời nhưng người ta chẳng cảm nhận được một chút nào.”

Hương Viễn về đến thôn Lý đã là buổi tối ngày hôm sau. Vợ chồng chú hai Lý nghe nói Hương Viễn bị thương nên đứng đón cô ở cửa thôn. Mấy năm nay, tuy về mặt tiền bạc cô không hề thiếu sót với Hương Dao nhưng vẫn phải cảm ơn vợ chồng chú hai Lý đã chăm sóc cho em gái mình.

Thực ra mấy năm trước đây, mỗi lần nghỉ đông hay nghỉ hè, Hương Viễn đều về nhà ở với em gái một thời gian nhưng Hương Dao lại tỏ ra khó chịu với việc này nên nếu không mát mẻ xa gần “Người bận rộn về nhà thăm em, đúng là quý hóa quá”, thì cũng “Chị sợ em nhân lúc chị không có ở nhà, mang bán nốt mất ngôi nhà này à?”

Hương Dao bằng tuổi với Diệp Quân. Nó đang ở cái độ tuổi thanh xuân nhất – mười sáu tuổi. Mặc dù Hương Viễn như chưa từng trải qua thời kỳ này, song cô có thể hiểu được sự nổi loạn và kỳ quặc của Hương Dao nên cũng không so đo tính toán gì. Bớt nhìn thì bớt phiền nhưng không bao giờ cô để cho Hương Dao thiếu thốn thứ gì. Không biết bắt đầu từ khi nào mà mỗi lần Hương Dao gọi điện, ngoài đòi tiền ra thì cũng không còn việc gì khác để nói.

Trên đường về, chú thím hai Lý nói rất nhiều chuyện liên quan đến Hường Dao, càng nghe sắc mặt Hường Viễn càng nặng nề hơn.

Về đến nhà, cô thấy cửa đang khép hờ, bên trong tối đen như mực, rõ ràng là Hường Dao không ở nhà – đang là cuối tuần, buổi tối Hường Dao không có ở trường, cô cũng biết rõ rằng Hường Viễn hôm nay sẽ về nhà, vậy mà...

“Con bé Hường Dao này, đúng là càng lúc càng không hiểu biết gì cả”, chú hai Lý vừa than vãn vừa giúp Hường Viễn bật đèn. Thím hai Lý cũng giúp cô sắp xếp đồ đạc. Ngồi tàu một lúc lâu khiến vết thương ở eo cô nhói đau nhưng cô vẫn nén đau rót nước mời chú thím, cũng may bình nước không đến nỗi rỗng không. Ngồi một lúc, vẫn không thấy Hường Dao về, cô bèn thuyết phục chú thím hai Lý về nhà nghỉ ngơi trước. Trước khi hai người đi, cô còn lặng lẽ nhét vào tay chú hai Lý một cuộn tiền, chú định từ chối nhưng bị Hường Viễn ngăn lại. Mấy năm nay, hai chị em cô được nhà chú hai Lý chăm sóc nhiều, không bao giờ cô quên điều này.

Hai vợ chồng chú hai Lý đi rồi, Hường Viễn vẫn cứ ngồi mãi bên chiếc bàn vuông ở ngoài phòng khách đợi Hường Dao về. Chiếc đồng hồ cũ kỹ trong nhà gõ mười hai tiếng cô mới nghe thấy tiếng động ở cửa. Nghe thấy tiếng bước chân có thể đoán được là Hường Dao không về một mình. Cô nghe có tiếng nam nữ cười nói tạm biệt ở cửa nhưng Hường Viễn cũng chẳng còn sức lực mà mở cửa xem cho rõ nữa.

Hường Dao đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Hường Viễn ngồi bên bàn, nụ cười đông lại trên gương mặt, một lúc sau mới lộ ra vẻ kinh ngạc: “A, chị về rồi à. Phải rồi, chị nói mà tôi quên mất. Làm sao đây?”

Hường Viễn chỉ ghé bên cạnh mình, tỏ ý bảo cô ngồi xuống rồi nói: “Quên rồi thì cũng chẳng sao, chỉ cần em nói cho chị biết, muợn thế này rồi, em vừa đi đâu về thế?”

“Ồ, đi với mấy người bạn đến phòng thu hình xem phim ấy mà”, Hương Dao hờ hững vừa rót trà vừa nói.

“Bạn? Ngoài mấy đứa chẳng ra gì trong thôn thì còn có ai lại chơi bời đến nửa đêm ở cái nơi này chứ?”

“Tùy chị nói thế nào cũng được.”

“Người khác thì chị không quản nổi nhưng em nhìn lại mình xem? Em có khác gì bọn chơi bời đó không?” Hương Viễn nhìn cách ăn mặc dị hợm của Hương Dao, bắt đầu hối hận vì mình đã quản giáo cô em gái quá ít.

“Chị đang quản tôi đấy à? Bây giờ chị đã nghĩ đến việc quản tôi rồi sao? Tôi nói cho chị biết, tôi không cần chị quản!” Hương Dao đứng phía xa xa, nhìn Hương Viễn với vẻ khiêu khích.

Hương Viễn không hề nổi giận. Cô nói: “Không cần tôi quản? Được, bắt đầu từ bây giờ, cô đừng mở miệng xin tôi một xu nào. Để xem, nếu cô không trộm cắp, không cướp giật, không bán thân thì cô có thể tự kiếm ăn hay “đám bạn” của cô có nuôi được cô không?”

Cô thấy Hương Dao không nói gì thì tiếp tục: “Tôi cũng không muốn quản cô nhưng cô cũng phải tự quan tâm đến mình, đừng gây ra chuyện gì tai tiếng để người ta gọi điện thoại cho tôi khiến tôi cũng thấy đỏ mặt thay cô. Hương Dao, cô lại đây... tôi bảo cô lại đây cô có nghe thấy không?”

Tiếng cô không lớn nhưng nước trong cốc trên tay Hương Dao vẫn sánh ra ngoài một ít. Chần chừ một hồi, cô cũng ngoan ngoãn đến ngồi trước mặt Hương Viễn.

“Hương Dao, nói thật đi, có phải em thấy chị đối xử tệ bạc với em không?” Hương Viễn nói như có vẻ đã bình tĩnh trở lại.

Hương Dao vẫn lặng thinh.

“Em không nói à? Vậy chị đoán nhé, em thiếu tiền xài?”

Gương mặt Hường Dao đột ngột trắng bệch, lắc đầu với vẻ hoảng loạn. Hường Viễn lạnh lùng nói: “Em thiếu mười đồng, hai mươi đồng tiêu vặt à? Thiếu đến nỗi phải đi ăn cắp ở ký túc xá trường à? Nếu em không có thì có thể nói một tiếng, chị có lần nào đưa thiếu đâu hả?”, cô vừa nói vừa lôi ra một đồng tiền lẻ trong túi áo, lạnh lùng ném vào mặt Hường Dao. “Em nói đi, tại sao phải ăn trộm? Thành tích học tập không tốt. Không thích học, không muốn cầu tiến thì cũng cho qua, chị cũng không hy vọng gì ở em, chỉ cần em làm người cho đàng hoàng. Nhưng kết quả thì sao, em chơi bời qua lại với đám thanh niên trác táng, ăn trộm ăn cắp ở trường bị thầy cô báo đến chỗ chị. Rồi cuộc em muốn làm gì hả? Nói đi chứ, nói!”

Hường Dao co rúm lại, sau đó nghiêng rặng nói: “Tôi yêu tiền đấy thì sao? Chẳng phải chị cũng vậy à?”

Hường Viễn giận đến run người: “Chỉ ít mỗi một đồng tiền của rồi đều quang minh chính đại, cô so với tôi được à?”

“Tôi không so được với chị, đến làm em gái chị cũng không xứng. Chị cái gì cũng giỏi hơn tôi, tôi làm cái gì cũng đều là sai. Chị chưa bao giờ thương tôi!”

“Cô muốn biết tại sao tôi không thương cô à? Vì cô quá kém cỏi!”

“Trong lòng chị, ngoài chính chị ra thì còn ai giỏi giang chứ? Tôi, bố, chúng tôi đều là ký sinh trùng, là kẻ thừa trong mắt chị. Đúng rồi, người chị yêu nhất là Hường Dĩ nhưng nó chết rồi nên chị càng căm ghét tôi hơn. Chắc chắn chị đang nghĩ, hôm ấy người chết đuối trong đầm tại sao không phải là tôi đúng không?”, Hường Dao nước mắt đầm đìa nói. Hường Dao là một cô bé xinh đẹp, được thừa hưởng tất cả ưu điểm ở vẻ ngoài của bố mẹ, Hường Dĩ rất giống cô, nếu còn sống chắc chắn nó cũng sẽ là một cậu bé đẹp trai.

Lời cô nói khiến Hương Viễn nhớ đến hình ảnh em trai mình nổi lập lò trên mặt nước, trắng bệch, trương phềnh – Hương Dĩ, cậu em trai gần gũi nhất với cô. Hương Viễn thấy đau đến nỗi không thể thở. Nếu Hương Dĩ còn sống thì cô đâu cần phải đối xử tốt với Hương Dao chỉ vì cô bé là người thân duy nhất của cô trên thế gian này. Đúng thế, cô cũng đã từng nghĩ, tại sao người chết lại không phải là Hương Dao?

“Cô không có tư cách nhắc đến Hương Dĩ với tôi”, Hương Viễn nói.

“Tôi cũng không muốn nhắc đến nó nhưng ngày nào nhắm mắt lại tôi cũng thấy nó. Hôm ấy tôi chỉ đùa với nó một chút, vờ chết đuối để kêu cứu. Sao tôi lại nghĩ được là nó nhảy xuống nước thật? Sao tôi nghĩ được rằng chân nó lại bị chuột rút? Tôi cũng muốn cứu nó nhưng nước bỗng dưng quá lạnh. Tôi rất sợ nên cứ thế nhìn nó chìm xuống nước, đến cánh tay vươn lên kêu cứu cũng không thấy đâu nữa. Bọn tôi đều sợ hãi, Trâu Quân cũng vậy. Trò đùa này vốn cũng có một phần của cậu ta. Nhìn Hương Dĩ nhảy xuống nước, cậu ta còn đứng phía sau cười trộm nhưng cuối cùng lại chỉ biết khóc... Hương Viễn, chị tưởng Hương Dĩ chết rồi tôi không buồn ư? Nó đã ở bên tôi từ giây đầu tiên ra đời, tôi nguyện chết thay cho nó. Tôi chết rồi, nó được sống thì chị sẽ vui hơn nhưng bây giờ tôi không có cách nào khác. Không có cách nào cả, chị có biết không?”

Hương Viễn cảm thấy tiếng khóc xé ruột xé gan của Hương Dao như được ngăn cách bởi một bức tường vô hình, chỉ còn văng đến những âm thanh mơ hồ: “Trong lòng tôi cũng rất đau, rất đau, chị có biết không? Chị có biết không?”

Đau không? Đau không?

Cô đột ngột đứng phắt dậy tát Hương Dao một cái. Sau đó, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

“Cô nói cô đau, hỏi tôi có biết không à? Tôi nói cho cô nghe, tôi không biết gì cả. Giống như cái tát này giáng xuống mặt cô, cô đau lắm phải không? Hừ, gò má đỏ hết cả rồi nhưng tôi chẳng có chút cảm giác gì hết. chỉ là một mình cô thấy đau thôi. Tôi muốn cô biết rằng, thế giới này chẳng có cái gì gọi là đồng cảm đau. Cô cảm thấy ruột gan mình bị xé nát, máu chảy đầm đìa, dạ dày bị cắt đứt rời nhưng thực ra người ta chẳng cảm nhận được chút nào đâu... Người ta thấy cô hoảng sợ thì sẽ đồng cảm một chút nhưng người vui thì vẫn vui, thoải mái thì vẫn thoải mái bởi vì cô là cô, tôi là tôi, anh ta là anh ta, trái tim chúng ta, máu thịt chúng ta là tự có ở trên thân thể mỗi người, đắng cay ngọt bùi, tự nếm vị nào thì tự biết. Đừng gieo hy vọng lên người khác, đừng yêu cầu người khác hiểu cảm nhận của cô, đừng trách người ta máu lạnh mà phải tự trách mình không phòng bị.”

Hương Viễn nói xong, Hương Dao rùng mình một cái. Cô cướp lấy chiếc cốc trên tay Hương Viễn, dùng hết sức đập mạnh xuống đất, tiếng vỡ sắc gọn trong đêm khiến người khác nghe mà lạnh người nhưng giọng nói của Hương Viễn lại rất bình thản: “Nếu cô cứ tiếp tục như thế thì cũng sẽ như chiếc cốc này thôi, vỡ tan rồi thì sẽ phải vứt đi, người ta vẫn sống tốt. Tốt nhất cô nên ghi nhớ lời tôi nói.”

Cô đi về phòng mình, lúc cất bước thấy không thể thẳng lưng lên được. Hương Dao nhúc nhích như muốn đến đỡ lấy chị mình nhưng không dám, chỉ biết lăm bằm: “Eo chị bị làm sao thế?”

Hương Viễn cười lạnh lẽo: “Nhìn thấy chưa, người bị đau là tôi, cô có cảm nhận được không?”

Cô trở về phòng mình, tối nay cô nói quá nhiều. Có một số câu muốn nói từ lâu, một số câu lại không nên nói nhưng cuối cùng cô cũng bực bực hết. sau khi trút hết, cô lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Những lời ấy có lẽ cô không chỉ nói cho một mình Hương Dao nghe.

Trước khi đóng cửa lại, cô gọi Hương Dao khi ấy vẫn đang ngồi chờ đợi: “Quét dọn sàn nhà rồi đi dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị chuyển trường.”

Giấc mộng giáo dục giảng dạy của Diệp Khiên Trạch cuối cùng cũng không thể thực hiện suôn sẻ. Anh đấu không lại sự cố chấp của bố, cũng không đấu lại được trách nhiệm làm con trưởng của mình nên dù không hứng thú với việc kinh doanh nhưng khi bệnh tình của Diệp Linh ổn định hơn một chút, anh vẫn về làm việc ở Giang Nguyên, trở thành trợ lý của Diệp Bình Lâm, bắt đầu học cách quản lý sự nghiệp của bố.

Chuyện đầu tiên sau khi Hương Viễn tốt nghiệp là chuyển trường cho Hương Dao. Trường mới là một ngôi trường trung học nội trú của thành phố G. Hương Dao không có hộ khẩu thành phố nên lúc chuyển trường phải tốn một khoản phí khá lớn. Vốn tích lũy trong mấy năm đại học của Hương Viễn dường như bay biến sạch sẽ mà trong số đó Diệp Bình Lâm cũng đã trợ giúp khá nhiều.

Hương Viễn biết rõ mấy năm nay đã được hưởng quá nhiều lợi ích từ phước Diệp gia, không có Diệp Bình Lâm thì chưa chắc cô đã có thể bước đi trên con đường này một cách thuận lợi như vậy. Gần đến kỳ thi tốt nghiệp, không phải cô chường từng nghĩ đến việc sẽ đến Giang Nguyên phấn đấu cho sự nghiệp của chú Diệp, Diệp Bình Lâm cũng không chỉ một lần nhắc cô về việc này nhưng khi thời gian tốt nghiệp càng gần, Diệp Bình Lâm càng lộ vẻ suy tư. Những câu chuyện vốn được xem là lẽ đương nhiên ấy cứ trì hoãn mãi, rất nhiều lần ông nhìn Hương Viễn như có một tâm sự khó nói thành lời. Cuối cùng, một hôm nọ, ông gọi Hương Viễn đến nhà dùng cơm, nói chuyện riêng với cô về vấn đề việc làm sau khi tốt nghiệp.

Ông nói: “Hương Viễn, từ trước tới giờ chú Diệp luôn yêu quý cháu, ngành cháu học là kế toán nhưng theo khả năng của cháu thì hà tất phải làm một kế toán viên nhỏ bé? Không thì thế này vậy, cháu làm thủ tục trong trường xong thì đến thẳng Giang Nguyên, chú Diệp sẽ sắp xếp cho cháu một chức vụ tốt. Vừa hay phòng nhân sự đang cần một người thống kê

nhân sự, cháu thử làm xem. Quen dần với môi trường công việc, sau này nhất định sẽ có cơ hội phát triển sự nghiệp... nếu không thì đến văn phòng Chủ tịch làm trợ lý cho chú?”

Lời Diệp Bình Lâm nói rất thận trọng nhưng không cần mất nhiều công sức để suy đoán Hương Viễn cũng biết nhất định là khi chú Diệp sắp xếp cho cô làm ở phòng tài vụ đã gặp phải trở ngại, mà trở ngại này đến từ đâu thì trong bụng mọi người đều biết rõ cả. Công ty của Diệp Bình Lâm, ở Giang Nguyên ông hoàn toàn có quyền lên tiếng nhưng nhiều khi vẫn bắt buộc phải suy nghĩ cho đại cuộc: không nói đâu xa, Giám đốc Tài chính Diệp Bình Văn là em trai ruột của ông, còn Hương Viễn cùng lắm chỉ là một người bạn nhỏ đáng được tán thưởng thôi, có xem trọng đến mấy thì cũng là người ngoài, ông có thể không tiếc công sức suy nghĩ sắp xếp công việc cho cô nhưng không đến nỗi vì cô mà xích mích với em trai Diệp Bình Văn.

Thật lòng mà nói, Hương Viễn chọn ngành kế toán là do cô có cảm tình với những con số và sổ sách, còn về việc sau khi tốt nghiệp có bắt buộc là một ngân viên kế toán hay không thì cô không hề chấp nhận nên việc cô đến phòng nào làm cũng chẳng là vấn đề to tát gì. Thế nhưng, sự do dự của Diệp Bình Lâm đã nhắc nhở cô một điều: cô cứ ngỡ mình vào Giang Nguyên là để báo đáp nhà họ Diệp nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ cô đang gây phiền phức cho người khác. Chú Diệp càng nghĩ mọi cách để cho cô một công việc tốt thì cô càng cảm nhận rõ điều này. Làm một nhân viên thống kê nhân sự, dựa vào quan hệ với Diệp gia mà vào Giang Nguyên, tất nhiên đó là một công việc nhàn hạ lại thuận lợi, mà làm trợ lý của chú Diệp, có lẽ càng oai hơn. Có điều tuy Giang Nguyên rất tốt nhưng Hương Viễn muốn tìm một công việc khá khấm cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn. Đã biết rõ ở Giang Nguyên có người không hoan nghênh mình, cô lại không phải không có khả năng tự lực cánh sinh thì việc gì phải gây thêm phiền hà cho người khác?

Thế nên Hương Viễn đã nói với Diệp Bình Lâm: “Chú Diệp, cháu xin lỗi. Cháu định tìm công việc ở bên ngoài.”

“Nói bậy!”, Diệp Bình Lâm lên tiếng. “Bỏ công việc hiện đang có mà đi tìm việc khác là do cháu xem thường Giang Nguyên hay là bất mãn với chú Diệp?”

Hương Viễn cười đáp: “Nói thực lòng, có chú Diệp ở đây, cháu vào Giang Nguyên sẽ được hưởng bóng mát, đó là chuyện cháu vẫn hằng mơ ước. Có điều cháu chỉ sợ quá an nhàn nên muốn nhân lúc còn trẻ, tranh thủ lăn lộn ngoài xã hội, sau này nếu đụng tường rồi không chừng phải muối mặt van xin chú sắp xếp cho cháu một nơi ổn định nữa cơ.”

Diệp Bình Lâm cũng sáng suốt đoán được ý của Hương Viễn. Cô tuy còn trẻ nhưng là một cô gái thông minh hơn người, nếu đã nói những lời này thì ắt hẳn trong lòng đã hạ quyết tâm, một người như cô, dù cho phải lăn lộn bên ngoài cũng không bị thua thiệt được, ông cũng không có gì phải lo lắng, chỉ có điều cảm thấy tiếc nuối thôi. Ông thở dài: “Cháu nói cũng đúng, nhân lúc còn trẻ mà phấn đấu cũng tốt. Nếu chú Diệp còn ngăn cản thì xem như không hiểu biết rồi, có điều chú đã già, cũng không biết Khiên Trạch có tài làm ăn không...”

Hương Viễn hiểu ý: “Chú Diệp còn trẻ mà, có ba Diệp Khiên Trạch cũng không bằng được chú nhưng nếu có một ngày cần đến cháu thì cho dù là lau bàn quét nhà cho chú, chỉ cần một câu nói, cháu chẳng có lý gì không quay lại đây.”

“Con bé này đúng là giỏi nói thật”, Diệp Bình Lâm cười rồi thân thiện vỗ vai Hương Viễn. “Nếu đã nghĩ xong rồi thì đi đi, có cần chú giới thiệu vài công ty của mấy người bạn không?”

“Lúc cần thiết cháu nhất định sẽ mở lời với chú.”

Diệp Quân đang đứng đợi bên ngoài, thấy Hương Viễn ra khỏi văn phòng của Diệp Bình Lâm liền đuổi theo hỏi: “Chị Hương Viễn, khi nào chị dọn đến đây?”

Đây là lần đầu tiên Hương Viễn gặp riêng Diệp Quân sau khi từ quê lên. Cô cố kiềm chế cảm giác lạ thường đang dội lên trong lòng, hỏi ngắn gọn: “Dọn? Ai nói chị dọn đến đây?”

“Chị đi làm ở công ty bố em, bố không sắp xếp ký túc cho chị ở à? Dì đã nói chị sẽ dọn đến đây.”

“Em cảm ơn dì hộ chị nhé”, Hương Viễn nói, “nhưng chắc chị sẽ không làm việc ở Giang Nguyên.”

“Tại sao?”, Diệp Quân vừa kinh ngạc vừa thất vọng hỏi.

Hương Viễn đi xuống lầu: “Chẳng tại sao cả.”

Cô quay người đi rất kịp lúc nên Diệp Quân không phát hiện ra nét hận thù thoáng lướt qua trong mắt cô. Trên đường về, Hương Viễn đã nhắc đi nhắc lại với bản thân rằng, Diệp Quân là một cậu bé ngoan, cho dù những lời Hương Dao nói hôm ấy là thật đi chăng nữa thì lúc ấy cậu còn là một đứa trẻ, thế nhưng cô chẳng thể thuyết phục được mình. Nếu không phải vì trò đùa ác của chúng thì có lẽ người hôm nay ở bên cô cười đùa vui vẻ sẽ là Hương Dĩ – em trai ruột của cô.

Diệp Quân không chịu buông tha, theo cô xuống lầu: “Đừng tưởng em không biết nhé. Là vì anh trai em, chị giận anh ấy nên giận luôn cả nhà em đúng không?”

“Không có chuyện đó đâu”, cô vẫn không quay đầu lại.

“Chị Hương Viễn, chị đi đâu thế? Chị Hương Viễn, chị khoan đi đã...”

Cậu gọi đến mức Hương Viễn thấy phiền muộn bực dọc đành phải dừng bước ở bậc thang cuối cùng rồi nói: “Có phiền không hả? Có thấy phiền không?”

Diệp Quân không ngờ Hương Viễn dừng lại bất ngờ như vậy nên suýt nữa đâm sầm vào người cô. Bỗng dưng cậu nghe thấy Hương Viễn hạ giọng nói một câu: “Tôi không phải chị cậu!”

Cậu đờ đẫn một lúc rồi cười với vẻ hoang mang như muốn chứng minh cô đang nói đùa với mình như ngày trước, thế nhưng đến ánh mắt của cô cũng trở nên xa lạ. Diệp Quân không biết phải nói gì, một tay bám vào tường, ngơ ngẩn miết hoa văn trên giấy dán tường, ánh mắt như một chú chó con bị lạc đường.

“Lại sắp sửa rơi nước mắt rồi à? Khóc đi, khóc đi. Cậu là đồ kém cỏi, lớn thế rồi mà chẳng chút tiến bộ”, Hương Viễn tránh ánh mắt của cậu, cười mỉa mai.

Không ngờ cậu vẫn nín nhịn, rướn cổ lên nói: “Ai nói em khóc? Em đã nói với chị em sẽ không khóc nữa mà.”

“Những lời tôi nói với cậu quan trọng thế à? Diệp Quân, kỳ thực tôi chẳng phải là gì của cậu cả nên cậu không cần phải...”

“Chị không phải người khác.”

Hương Viễn ghen lời trong sự khẳng định chắc như đinh đóng cột của Diệp Quân rồi cười khổ.

Diệp Quân không biết phải nói thế nào. Cậu đang tìm cho mình một lý do để thuyết phục bản thân. “Chị Hương Viễn, em biết tâm trạng chị không vui. Chị nổi giận với em mà thấy nhẹ nhõm hơn cũng được, không sao cả.”

Cô bỗng thấy hơi sợ sự cố gắng tỏ ra vui vẻ này của cậu, tay vô thức túm lấy viên đá tròn nhẵn đầu tay vịn cầu thang, cảm giác buốt lạnh đến thấu tim. Cô muốn gào lên với cậu: “Tại sao cậu phải chịu đựng như vậy trước mặt tôi, chẳng phải là do lỗi lầm của cậu sao? Chẳng phải do cậu cũng giống Hường Dao, đã hại chết Hường Dĩ hay sao?”

Tất nhiên cô sẽ không hỏi thế. Đây là Diệp gia, cô không muốn làm kinh động đến ai, cũng không muốn mình thiếu kiểm chế, quan trọng hơn là, cho dù cô có được đáp án thì cũng có ý nghĩa gì đâu? Dù cậu đáp “phải” thì liệu cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn? Không có gì làm Hường Dĩ sống lại, không có gì cả. cho dù Diệp Quân tình nguyện dùng mạng sống để bù đắp thì A Dĩ của cô cũng đã chết vào một ngày mùa thu mấy năm trước rồi. Dù cô không muốn thừa nhận thì tất cả đều là vận mệnh. Đó là vận mệnh của Hường Dĩ, phúc phận làm chị em của cô và Hường Dĩ chỉ có mấy năm, bây giờ người còn sống và gần gũi với cô nhất là Diệp Quân. Cô hà tất phải quan tâm chuyện cậu đối xử tốt với cô là do muốn đền tội hay chỉ là thói quen? Có lẽ chính Diệp Quân cũng không có câu trả lời, sống quá rạch ròi hoàn toàn không khiến cuộc sống nhẹ nhàng hơn. Mấy năm nay, khi chưa biết rõ về nguyên nhân cái chết của Hường Dĩ, chẳng phải cô và Diệp Quân cũng đã có những tháng ngày như chị em ruột thịt đó sao?

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Bà Chủ “Tả Ngạn”

Chương Việt nói: “Là phụ nữ, tớ có quyền thả trôi tình cảm để giải quyết mọi việc, cách xa lý trí, cách xa nguyên tắc”. Bởi vậy cô đã đặt tên cho casino của mình là “Tả ngạn”.

Bắt đầu từ hôm quyết định tự lập mưu sinh, Hương Viễn đã bắt đầu hành trình tìm kiếm việc làm. Nơi đầu tiên cô nộp hồ sơ là tập đoàn Vĩnh Khải – nơi nổi tiếng với sự cạnh tranh tàn khốc. Nếu nói Giang Nguyên là một doanh nghiệp địa phương thành công thì Vĩnh Khải chính là một tay cự phách. Gia tộc Chương thị sở hữu nó nổi tiếng trong giới kinh doanh bao đời nay, sau khi Trung Quốc mới thành lập đã có mối quan hệ mật thiết với chính phủ, tuy trong mười năm cải tổ gặp rất nhiều khó khăn, nhưng trong những năm đầu thập niên tám mươi đã khởi nghiệp trở lại với ngành kinh doanh địa ốc. Hiện nay, cơ ngơi đã trở thành một tập đoàn nổi tiếng, mở rộng sang lĩnh vực bất động sản, hoá chất, điện tử, là doanh nghiệp nộp thuế nhiều nhất của toàn tỉnh. Người hiện đang nắm giữ Vĩnh Khải là Chương Tấn Mạnh, đồng thời cũng trở thành đại biểu lớn của toàn quốc và là thương gia nổi tiếng của tỉnh.

Ở phòng họp tầng mười bảy trong toà nhà Vĩnh Khải đã có mấy chục người đang ngồi chờ. Ở một nơi có mật độ nhân khẩu cao như thế nhưng lại rất yên tĩnh, trong ấn tượng của Hương Viễn thì không khí tĩnh lặng ấy

cũng chỉ như ở trong thư viện mà thôi. Trước khi vào phỏng vấn vòng hai kỳ tuyển dụng hàng năm của Vĩnh Khải, Hương Viễn đã trải qua sự chen chúc kinh hoàng như đang giành giật mua hàng khuyến mãi cuối năm và cả cảnh tượng người ngợm lố nhố ở kì phỏng vấn đầu tiên. Cô cảm thấy cho dù có được tuyển dụng hay không thì hôm nay cô được ngồi ở đây cũng xem như đã mở rộng tầm mắt.

Trong phòng họp yên tĩnh lạ lùng, chỉ có tiếng loạt xoạt khe khê của giấy tờ được lật giở và cả giọng nói ngọt ngào của cô gái phòng nhân sự: “Người tiếp theo, XXX”. Những tiếng bước chân ra vào phòng họp nhỏ hoặc nặng nề, hoặc nhẹ nhõm. Một số người chưa đến ba phút đã đi và trở lại, một số người ở mãi trong ấy đến cả giờ đồng hồ, lúc bước ra khoé môi thoáng nét đặc ý. Có lẽ may mắn được giữ lại đến vòng này đều là những anh tài. Hương Viễn nghĩ: chắc hẳn anh tài đều là những cá thể tách biệt với thế gian, nếu không tại sao những người áo mũ chỉnh tề ngồi cạnh cô đây, người nào người nấy đều ngồi ngay ngắn, ánh mắt lãnh đạm, vẻ mặt kiêu hãnh như thế? Rõ ràng chờ đợi là khó khăn thế nhưng chẳng ai buồn trò chuyện với nhau, người nào cũng chăm chú đọc tài liệu trong tay hoặc chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Hương Viễn biết lúc ra trường, tuy thành tích của cô không đến mức huy hoàng nhưng cũng khá xuất sắc, nhưng ngồi ở một nơi toàn các “cao thủ” thế này, mới thực sự là lọt thềm mất tích, không chút nổi bật. Cô không nghĩ căng thẳng lúc này sẽ giúp ích được gì cho cuộc phỏng vấn, song lại không có việc gì để làm nên đành tiện tay lật giở tờ tập san nội bộ của Vĩnh Khải cho đến khi cảm thấy vị trí trống bên mình đã có người lấp chỗ.

Hương Viễn ngẩng lên nhìn lướt qua người vừa ngồi xuống cạnh cô, đôi mắt bất ngờ bị hoa lên. Chẳng trách cô lại giật mình bởi ở nơi phỏng vấn với màu sắc chủ đạo là đen và trắng này, bỗng nhiên có thêm một người như thế xuất hiện, giống như bức trang mặc thủy giản dị bị dính một vết mực đỏ vậy.

Cô gái ngồi bên cạnh mặc một bộ váy màu cam rực rỡ, mày đen môi đỏ, dung nhan kiều diễm. Hương Viễn không rõ cô gái này vào đây lúc nào. Một nhan sắc và cách trang điểm nổi bật như thế, dù có bước đi trong những khu thương mại cao cấp hoặc những nơi ăn chơi về đêm mà mỹ nữ quần tụ như mây trên trời cũng sẽ được mọi người chú ý thế nhưng cô gái đó lại xuất hiện trong một nơi thế này thật khó tránh khỏi tạo nên sự kỳ quái.

“Hi!”, mỹ nữ màu cam thấy ánh mắt Hương Viễn đang nhìn mình liền chào hỏi rất tự nhiên, Hương Viễn liếc thấy xung quanh đã có rất nhiều người cố làm ra vẻ hồ hững quét tia nhìn về họ.

Cô xác định người mà đối phương đang lên tiếng chào là mình chứ không phải người khác thì mới mỉm cười. Không gây hấn với người lạ là một trong những nguyên tắc đối nhân xử thế của cô.

Cô gái cũng nở nụ cười rạng rỡ với Hương Viễn, dung nhan càng tỏ ra rực rỡ kiều diễm. Nếu khoác bộ áo màu cam này lên người kẻ khác, Hương Viễn sẽ thấy cực kỳ giống một bình “cam tươi” biết đi nhưng cô gái trước mặt lại khiến cô cảm thấy tương xứng một cách kỳ lạ. Có lẽ do cô gái đó có làn da trắng trẻo, gương mặt thanh tú, chỉ ít là không thấy người ta thấy chướng mắt.

“ Yên tĩnh quá, lặng lẽ thật đấy, cứ như lễ truy điệu vậy”, mỹ nữ hạ thấp giọng nói với Hương Viễn.

Hương Viễn cảm thấy bất lo lắng, mỉm cười gật đầu.

Mỹ nữ thấy được đồng tình thì liền kề sát cô hơn, nói với vẻ nghiêm túc: “ Cô mà cười thì có phần giống Lục Minh Quân”.

Hương Viễn không biết Lục Minh Quân là ai nên cũng không biết đối phương nói vậy là khen hay chê nhưng cũng tiện miệng đáp lại một câu: “Cám ơn nhiều, lúc cô cười rất giống Ingrid Bergman”.

"Ingrid Bergman?" Mỹ nữ đột nhiên cười nghiêng ngả: " Thú vị thú vị, tôi biết trong đám người ở đây cô thú vị nhất mà, cô ăn mặc cá tính hơn bọn họ nhiều".

Hương Viễn cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi trắng của mình rồi sáng suốt lựa chọn không đáp lại lời bình phẩm của cô nàng. Cô gái kia hình như mới phát hiện ra mình có phần đường đột nên cười rồi tự giới thiệu: " Xin chào, tôi là Chương Việt".

Sau này, có một lần Hương Viễn hỏi Chương Việt: " Hôm lần đầu tiên tớ gặp cậu, sao cậu lại mặc một bộ đồ màu sắc kinh dị như vậy?"

Chương Việt đáp: " Đã hơn nửa tháng không xuất hiện bên ngoài nên hôm ấy muốn chọn một màu rực rỡ chút chút. Tớ cứ tưởng mình mặc đẹp lắm chứ?"

Hương Viễn trả lời: " Thường những người ăn mặc như cậu xuất hiện trong công ty, không là con gái ông chủ thì cũng là thư ký tình nhân của lãnh đạo, mà hai loại người này tớ đều không muốn đắc tội".

Tất nhiên những lời này đều là những lời sau này mới nói. Khi ấy, Hương Viễn và Chương Việt hoàn toàn không biết rằng sau này họ lại trở thành bạn bè. Sau khi chào hỏi nhau, tự giới thiệu bản thân rồi, đề tài nói chuyện giữa hai người vẫn ít đến thăm thương.

Chương Việt nào chịu được rảnh rỗi, hạ giọng hỏi Hương Viễn: " Ở đây có rất nhiều đàn ông, cậu thấy anh chàng nào hay ho nhất?"

Hương Viễn nhìn quanh phòng họp một vòng rồi chỉ tay vào trang đầu trong tập san của công ty trước mặt, ở đó có ảnh làm việc trong văn phòng của ông chủ lớn Vĩnh Khải – Chương Tấn Mạnh. Thực ra lúc đó Hương Viễn chưa chắc chắn chuyện Chương Việt là con gái của Chương Tấn Mạnh nên cô chỉ vào bức ảnh của Chương Tấn Mạnh để trả lời Chương Việt nhưng hoàn toàn không có ý nịnh nọt. Chương Tấn Mạnh tuy đã hơn

năm mươi, nhưng vẻ mặt, dáng vóc được chăm sóc rất tốt, thậm chí nhìn còn trẻ hơn cả chục tuổi so với Diệp Bình Lâm vốn tuổi tác tương đương. Gương mặt ông chín chắn, ánh mắt điềm tĩnh, chắc chắn thời trẻ đã mê hoặc không biết bao nhiêu thiếu nữ, dù là một thương nhân thành công nhưng trên gương mặt hoàn toàn không có vẻ khắc nghiệt và mệt mỏi vì bôn ba, nét thư sinh đó khiến ông giống một trí thức hơn. Đương nhiên, Hường Viễn cho rằng sự “hay ho” đa phần là chỉ mắt người nhìn chuẩn xác, nhanh nhạy nắm bắt thời cơ chính sách, hiếm khi thất bại trong việc đầu tư... của Chương Tấn Mạnh đều đã được đồn đại từ lâu.

Khi ấy, Chương Việt đã vỗ vỗ vào đùi Hường Viễn nói: “Mắt nhìn người tốt lắm, người cậu chỉ cho đến bây giờ vẫn là một ông già phong lưu phóng khoáng nhưng không tính ông ấy, ý tứ hỏi là những anh chàng ở đây cơ.”

Hường Viễn không thấy hứng thú gì với vấn đề này cho lắm nhưng cứ ngồi mãi thế này cũng chán nên cô nhìn quanh phòng thêm lần nữa rồi chỉ vào người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ở vị trí người phỏng vấn chính thức phía bên kia cửa kính phòng họp. Dù ở một khoảng cách xa như thế, song dùng câu “đàn ông khiêm tốn, nóng bỏng như ngọc” để hình dung anh ta cũng không quá đáng.

“Ai?”, Chương Việt tò mò nhướn mày.

“Cái sắc đẹp kia kìa.”

Chương Việt phì cười. Lúc này, cô nói với Hường Viễn rằng ở đây giống như lễ truy điệu vậy nên những người đang chờ đợi được phỏng vấn này tất nhiên sẽ giống như nhân vật chính duy nhất trong lễ truy điệu - xác chết.

Không biết do lĩnh cảm hay gì mà “sắc đẹp” kia như ý thức được bên ngoài có người đang quan tâm một cách bất bình thường đến mình, anh

nhìn xuyên qua lớp cửa kính về phía hai người rồi mỉm cười.

“ Anh ta đang cười với cô à?”, Hương Viễn hỏi.

Chương Việt đáp: “Đúng rồi, tôi chính là bà quả phụ đến tìm “ sắc đẹp” kia để cùng ăn trưa. Tôi và cô đúng là có cùng suy nghĩ, hai người cô thấy hay ho nhất: một là ông bố, một là chồng tôi.”

Lần phỏng vấn ấy Hương Viễn được “ sắc đẹp” – Phó tổng giám đốc Thẩm An Cư của Vĩnh Khải, cũng chính là phu quân của Chương Việt, con rể cưng của Chương Tấn Mạnh – tuyển dụng, Hương Viễn không biết do cô biểu hiện quá xuất sắc, khả năng vượt trội hay do Chương Việt đỡ đầu nên cô đã trở thành một kế toán viên hạch toán vốn đầu tư của phòng tài vụ Vĩnh Khải rồi bảy tháng sau được điều đến làm trợ lý của trợ lý Phó tổng, tức là trợ lý cấp hai bên cạnh Phó tổng.

Thẩm An Cư phụ trách phát triển thị trường của Vĩnh Khải, anh và những nhân viên của mình đã cấu thành bộ tham mưu đi đầu của tập đoàn. Khác hẳn với vẻ ngoài nhã nhặn và thư sinh, tác phong làm việc của anh lại mạnh mẽ và kiên quyết. Nói theo cách của những người ở tổng bộ Vĩnh Khải thì những người bên cạnh Chủ tịch Chương ở tầng mười tám người nào cũng đeo mắt kính, còn những người bên cạnh Phó tổng tầng mười bảy bước đi như thể quân xung phong.

Thẩm An Cư chính là một con người tràn đầy mâu thuẫn như thế. Nghe nói anh xuất thân bần hàn, không hề có ai chống đỡ sau lưng, chỉ nhờ vào ngoại hình mà cưới được công chúa nhà họ Chương, một bước trở thành phò mã. Một người đàn ông dựa vào phụ nữ để đi lên thì trong quá trình thăng tiến hẳn có không ít những lời xì xầm, bàn tán sau lưng nhưng lại không có ai tìm ra được lý do để khích bác ngay trước mặt anh. Trong lòng những người đàn ông làm việc ở Vĩnh Khải luôn khinh thường Thẩm Cư An nhưng ai cũng muốn trở thành Thẩm Cư An. Đương nhiên, cũng chẳng ai có thể thay thế anh. Anh như ngòi trên ngai vàng, nhưng bình quân mỗi

ngày đều làm việc mười lăm tiếng đồng hồ. Bình thường đến cả những người làm công việc vệ sinh trong toà nhà này anh cũng tỏ ra lịch sự lễ độ khiến mọi người cảm thấy như cây cỏ gặp gió xuân, niềm nở vui vẻ nhưng trên thương trường anh lại là một tay “ tàn nhẫn cay độc” nổi tiếng trong việc đánh bại đối thủ cạnh tranh. Anh chưa từng phủ nhận mình đã dựa vào một cuộc hôn nhân để mưu cầu danh lợi như ngày hôm nay, song chưa ai có thể đưa kim ngạch đầu tư tăng trưởng của Vĩnh Khải trong vòng ba năm gần gũi liên tục tăng vọt như anh... Cuối cùng, vũ khí còn lại để soi mói anh của tất cả mọi người chỉ còn lại cuộc hôn nhân “ dựa dẫm quyền thế”, nhưng cuộc sống hôn nhân của anh luôn luôn hạnh phúc trong mắt bất cứ người nào, anh và đại tiểu thư nhà họ Chương cũng là một cặp tình cảm mặn nồng. Những nhân viên bên cạnh anh bao giờ cũng là những người giỏi giang nhất, đêm làm việc nhiều nhất, già nhanh nhất, thăng tiến sớm nhất của toàn Vĩnh Khải. Hướng Viễn tuy chỉ là một trong những trợ lý cấp hai nhưng cô rất thích cách làm việc của Thẩm Cư An, cũng rất thích hợp với nhịp độ làm việc căng như dây đàn này. Những ngày tháng làm việc ở Vĩnh Khải đã trở thành quá trình sinh nhai khiến cô thoả mãn nhất trong hồi ức của mình.

Tình bạn giữa Hướng Viễn và Chương Việt vẫn được duy trì một cách lạ lùng. Tuy Hướng Viễn luôn tươi cười trước mặt mọi người nhưng thực sự cô không phải là người dễ thân quen với người khác, huống hồ Chương Việt là người có hoàn cảnh xuất thân, tính cách và sở thích khác cô một trời một vực. Nhưng lúc quen biết, Chương Việt lại là người rất dễ dàng khiến người khác quên đi cô là thiên kim tiểu thư của Vĩnh Khải, phu nhân của cấp trên Hướng Viễn. Cô chính là cô, bà chủ của “ Tả Ngạn”, quảng giao thân thiện, bạn của tiểu tốt vô danh Hướng Viễn.

Sau khi đã thân với Chương Việt, Hướng Viễn cũng trở thành khách quen của “ Tả Ngạn”. Theo lời Chương Việt nói, sự nghiệp của bố và chồng còn không có ý nghĩa bằng “ Tả Ngạn” của cô.

Hương Viễn đã gặp Thẩm An Cư ở “ Tả Ngạn” nhiều lần, có lúc anh đến đón vợ, có khi lại đưa khách đến vui chơi. Anh gặp Hương Viễn ở đây, hoàn toàn không có vẻ cấp trên trịnh thượng mà còn cười chào hỏi cô. Lúc đó, cô không phải là lính của anh mà là bạn của vợ anh nhưng Hương Viễn lúc nào cũng giữ khoảng cách, hiếm khi chủ động gần gũi. Trở lại công ty, người nào chức nấy, tuyệt đối không bàn chuyện riêng. Chương Việt chưa hề hỏi, Hương Viễn cũng không mấy khi nhắc lại chuyện lật vật trong công việc của phu quân cô. Có lẽ đó là nguyên nhân mà Thẩm Cư An vốn rất ghét chuyện công tư lẫn lộn không bài trừ Hương Viễn.

Lúc có Thẩm Cư An, Chương Việt vốn như một bà hoàng lại riu rít quanh anh như một con chim sẻ, vui vẻ tíu tít chuyện trò, anh lúc nào cũng nhìn cô vợ đáng yêu của mình bằng ánh mắt dịu dàng, yêu chiều. Một cặp vợ chồng đẹp như tranh vẽ, là tuyệt tác của trời đất, ai cũng ngưỡng mộ, song Hương Viễn dám đánh cược Thẩm Cư An không biết chuyện Chương Việt nát rượu, thậm chí còn không biết mức độ nghiêm trọng trong việc say sưa của Chương Việt nữa.

Hương Viễn đến “ Tả Ngạn”, phần lớn thời gian là ở trong phòng bao dành cho khách quý mà Chương Việt dành cho người thân và cô. Lúc vắng khách, Chương Việt bắt đầu nốc hết cốc này đến cốc khác, loại rượu cực mạnh trên năm mươi độ, uống như uống nước lã vậy. Hương Viễn không uống rượu cũng như các loại giải khát khác, thường chỉ cần một cốc nước uống cùng Chương Việt, thỉnh thoảng chụm cốc, không ai cản ai. Ngoài Hương Viễn ra, bên cạnh Chương Việt còn có Trình Trang – em họ cô – nhưng theo như Chương Việt nói thì, khi chưa kết hôn Trình Trang uống rất nhiều rượu, về sau khi lấy vợ rồi lại hiền lành như thể “ trai đảm trong nhà” vậy, chưa đến mười giờ đã nhấp nhồm xem đồng hồ, như vậy chẳng thà chạm cốc với nước lọc của Hương Viễn còn ý nghĩa hơn.

Hương Viễn chẳng phải chưa từng khuyên nhủ Chương Việt rằng uống rượu hại thân, uống ít thôi, song Chương Việt luôn cười bảo: “Không uống

thì làm gì?”. Đến cả Trình Tranh cũng nói với Hương Viễn: “Nếu khuyên được thì tôi đã khuyên rồi. Chương Việt không hồ đồ đâu, chị ấy vui thì cứ tùy chị ấy thôi”.

Nếu hôm sau Hương Viễn được nghỉ thì Chương Việt sẽ nài nỉ Hương Viễn đưa cô về nhà khi cô say khướt. Khi học đại học, Hương Viễn cũng đã thi lấy bằng lái, nay mới có dịp áp dụng, Chương Việt kết hôn xong thì ra ở riêng với Thẩm Cư An, nơi ở của cô đương nhiên là chỗ tốt nhất trong toà nhà tốt nhất thế nhưng bất luận say thế nào, Chương Việt đều ở lý đến sáng sớm mới chịu về nhà. Lúc đó, Thẩm Cư An đã lái xe đi làm từ lâu, chắc cô không muốn anh thấy cảnh vợ mình say khướt.

Chương Việt tỉnh rượu rất nhanh, ở nhà một mình ngủ suốt nửa ngày, tỉnh táo dậy lại là một cô gái kiêu diễm. Cô bảo Hương Viễn, vì giờ giấc nghỉ ngơi của đôi bên khác biệt, sợ quấy rầy lẫn nhau nên cô và Thẩm Cư An tách ra ngủ ở hai phòng riêng biệt, khi nào thời gian cho phép mới có hứng “hẹn hò” với nhau. Chương Việt tự tìm cảm hứng cho mình, cho rằng cả đời đều hò hẹn, đến già vẫn cảm thấy mới mẻ.

“Ai cũng bảo tớ hạnh phúc nhất, Hương Viễn, tại sao cậu không hỏi tớ có hạnh phúc không?”, Chương Việt hỏi.

Hương Viễn thờ ơ nhìn cô: “Được thôi, cậu có hạnh phúc không?”

Chương Việt gật đầu: “Tớ rất hạnh phúc”, Chương Việt nói: “ Là người phụ nữ tớ có quyền thả trôi tình cảm để giải quyết mọi việc, cách xa lý trí, cách xa nguyên tắc”. Bởi vậy cô đã đặt tên cho casino của mình là “Tả Ngạn”.

Hương Viễn hừ mũi: “Đương nhiên cậu có thể ở “Tả Ngạn” như một lễ tất nhiên nhưng người bình thường làm việc quần quật một ngày, thậm chí nhiều ngày, mệt bã như một con chó mà tiền kiếm được chưa chắc đã mua nổi một cốc rượu ở chỗ cậu. Phải lấy vốn ở đâu ra để giải quyết mọi việc

bằng tình cảm? Cậu nhìn bao quát hết đi, đa số mọi người vẫn bận rộn làm việc ở bờ đối diện với cậu đấy”.

Đa số mọi người mà cô nói cũng bao gồm cả bản thân. Sau khi làm việc, cô giống như “tộc đi làm” ở thành phố này, đi sớm về muộn, bận rộn tất bật vì ba bữa ăn hàng ngày. Cũng may Vĩnh Khải đãi ngộ rất tốt nên ngoài việc lo chi phí mỗi ngày và tiền học, tiền sinh hoạt của Hương Dao ra thì cô vẫn có thể thuê một căn phòng trọ nho nhỏ cạnh công ty. Căn phòng rất nhỏ nhưng cũng có thể trú thân. Phần cổ phiếu trước kia của cô bây giờ tăng gấp mấy lần, cô sẽ tìm thời cơ thích hợp để bán, sau đó phấn đấu thêm một, hai năm để mua một căn hộ nho nhỏ. Hương Viễn không có gì bất mãn, cô biết mình nhất định tìm được một nơi dừng chân ở thành phố này, thậm chí còn tốt hơn cả trong tưởng tượng.

Cô thường xuyên gọi điện thăm hỏi tình hình vợ chồng chú Diệp nhưng cũng thừa dần sự qua lại với nhà họ. Thịnh thoảng cũng đến dùng cơm, bà Diệp vẫn lặng lẽ như xưa, gặp Hương Viễn rồi cứ than cô đơn. Sau khi Diệp Khiên Trạch vào Giang Nguyên, gánh nặng trên vai Diệp Bình Lâm vẫn không hề giảm nhẹ, vẫn bận rộn tất tả nhưng tuổi tác là cả một vấn đề, cùng một loại công việc mà ông phải tốn nhiều công sức để giải quyết hơn trước. Hương Viễn gặp Diệp Khiên Trạch một, hai lần nhưng cũng chỉ chào hỏi nhau đơn giản, nói những chuyện bình thường, cô cảm nhận thấy sự hụt hẫng, yếu ớt của anh. Khoảng cách đúng là một thứ kì diệu, sau khi anh về nước cô và anh đã gần nhau hơn, song hai trái tim lại cách xa vời vợi.

Kì thực Hương Viễn không hề oán trách gì Khiên Trạch vì sự xa cách của họ có lẽ không phải là do anh. Anh vẫn như xưa thực lòng muốn xem cô là bạn – có lẽ trước nay vẫn là thế, chỉ là tự cô đã tỉnh. Mỗi khi tiến gần anh hơn, Hương Viễn lại càng phát hiện ra khả năng kiểm chế của mình hoàn toàn không đáng tin cậy như tưởng tượng. Cô hiểu anh nhưng cứ gặp anh thì lại thấy buồn tủi.

Nghe Diệp Quân nói, bệnh tình của Diệp Linh cơ bản đã ổn nhưng nếu muốn đi học, làm việc như người bình thường thì rất khó. Phần lớn thời gian, cô ấy đều nhốt mình trong phòng nghĩ đến những tâm sự mà chỉ cô ấy mới hiểu, cả ngày không nói với ai câu gì. Một người chăm bệnh như bà Diệp, dì Hương và Diệp gia mời đến ngày đêm túc trực bên cô, bác sỹ cũng định kì đến nhà kiểm tra, bệnh của cô không xấu đi nhưng cũng không thấy hi vọng được trị khỏi hẳn.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Diệp Quân – Chàng Trai “Thân Mềm”

Hương Dao cười cay đắng: “VẬY sao? Nhưng hai người càng nhìn càng giống người một nhà”.

Diệp Quân vẫn là người có quan hệ thân thiết nhất với Hương Viễn trong Diệp gia. Tan học, cậu thường tự ngồi xe buýt đến chỗ ở của Hương Viễn để thăm cô, lần nào cũng viện đủ mọi lý do, có lúc đến để đưa một hộp bánh bà Diệp mới rán xong, có lúc để hỏi một đề đại số rất đơn giản, có khi là đánh bóng với đám bạn gần đó rồi tiện đường ghé thăm. Đến nhà thì sẽ ăn nhờ bữa cơm, Hương Viễn không nấu, cậu sẽ tự làm. Khi Hương Viễn phải có việc đi gấp, cậu cũng không vội vã về ngay mà ở lại để lên mạng, lúc về thì đóng cửa hộ cô. Đến nhiều rồi, đến cả chủ nhà cũng biết chàng trai mặc đồng phục cấp ba này là em của Hương Viễn, có lúc cô không có ở nhà, bà cũng chủ động mở cửa cho Diệp Quân vào. Song chuyện khiến Hương Viễn kinh ngạc nhất là có lần cô tăng ca xong về nhà lại nhìn thấy Diệp Quân đang ngồi xem tivi trong nhà cô gái làm ở công ty nước ngoài mắt mọc trên đỉnh đầu ở phía đối diện.

Sau dạo Hương Dao nói ra những lời ấy, Hương Viễn đối xử với Diệp Quân không hẳn là căm hận nhưng nói cho cùng, hận cũng chẳng làm được gì. Hương Dĩ chết quá sớm, Hương Viễn cố gắng nhớ lại trên đoạn đường vừa đi qua, những ký ức là Diệp Quân ở bên cô đã vượt xa cậu em trai yêu

mệnh. Thì ra dù có thân thiết đến đâu cũng thế, chết rồi là như đèn đã tắt, những người đang sống đều tham lam mong muốn những thân mật và hơi ấm cận kề nhất. Cũng chẳng phải cô đã quên A Dĩ, mà là nếu so với những đau thương mà A Dĩ đã để lại thì cô thà nhớ đến dáng vẻ Diệp Quân tươi cười còn hơn. Có lúc Hường Viễn đã tự nhủ, nếu năm ấy Diệp Quân đã làm sai thật, vậy thì phải thay thế cho A Dĩ xem như là sự trừng phạt cậu rồi.

Có lần, Hường Viễn ra ngoài quên mang theo chìa khoá, lại đúng lúc bà chủ nhà đi du lịch, trời thì lạnh căm căm, cô co ro ở bên ngoài, không thể vào nhà, cuối cùng đành phải nhờ thợ khoá đến để phá khoá. Cô nhớ đến một câu nói của Chương Việt: “Cậu biết thứ quan trọng nhất của phụ nữ độc thân là gì không? No, no... không phải đàn ông, mà là chìa khoá cửa”. Thế là lúc làm lại khoá mới, ngoài một chìa giao cho chủ nhà, Hường Viễn còn đưa cho Diệp Quân phòng trừ trường hợp cần đến.

Sau khi có được chìa khoá, Diệp Quân như thể có được sự cho phép, càng đến thường xuyên hơn. Hường Viễn đã nói với cậu không chỉ một lần rằng: “Tan học rồi sao em không về nhà mà cứ qua đây suốt thế? Bố em và dì cũng không nói gì sao?”. Diệp Quân chớp mắt: “Dì và bố đều bảo em đến thăm chị thường xuyên. Ở nhà yên tĩnh quá, em thấy rất khó chịu, còn không bằng đến nhà chị làm bài tập nữa. Vả lại, em còn có thể giúp chị mà”.

Thực ra nơi Hường Viễn ở chẳng có gì để cậu phải làm, một căn phòng nhỏ mười lăm mét vuông, ngoài những nhu yếu phẩm thường dùng ra thì chẳng có gì. Hường Viễn không thích thú chuyện dọn dẹp nhà cửa nhưng tuyệt đối không phải là người lơ đãng, cầu thả, phương pháp duy trì sạch sẽ gọn gàng của cô là cô gắng giảm thiểu đồ đạc, đồ ít thì đương nhiên sạch sẽ nên Diệp Quân vẫn bảo nơi cô ở chẳng khác ký túc học sinh thời học quân sự. Cho dù vậy thì cậu vẫn cố gắng phát huy tài năng và nhiệt tình của mình, chẳng hạn giúp cô thu dọn quần áo, nấu mì v. v... Thậm chí có lần còn đưa về một con chó hoang, cuối cùng bị Hường Viễn cương quyết từ

chối. Diệp Quân vô cùng đau lòng đưa con chó ấy về nhà, Diệp Linh nhìn thấy chú chó ghẻ lở ấy lại đâm ra yêu thương không nổi, cứ ôm xiết không chịu buông. Vợ chồng Diệp Bình Lâm thấy cô yêu thích, ý thức được có lẽ nuôi một con vật cưng sẽ tốt hơn cho bệnh tình của cô liền bảo dì Dương tắm rửa sạch sẽ rồi giữ nó ở lại.

Hương Viễn tuy không đồng tình với những việc làm của Diệp Quân nhưng thấy cậu làm đâu ra đó thì cũng không phàn nàn gì. Dù gì điều đó cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của mình, cô hà tất phải xét nét thú vui nhỏ nhoi của người khác? Có hôm tan sở về nhà, vừa mở cửa ra nhìn thấy một đồng quần áo được xếp gọn gàng đặt trên ghế cạnh giường, Hương Viễn đã gọi đùa Diệp Quân là “chàng trai thân mềm”, cậu rất không hài lòng, bảo thà để Hương Viễn gọi cậu là Lôi Phong còn hơn.

Những ngày tháng ấy tuy lặng lẽ êm đềm nhưng cũng có lúc xảy ra tình huống ngỡ ngàng, có lúc Hương Viễn phát hiện ra lúc Diệp Quân thu dọn quần áo giúp cô, đến cả quần áo lót cũng gấp lại gọn gàng, hay còn một lần cô tan sở về nhà thay quần áo để kịp ra ngoài, lại gặp đúng lúc Diệp Quân mở cửa bước vào. Hương Viễn trước nay luôn thấy rằng, theo sự trưởng thành của Diệp Quân, quá gần gũi với cậu chưa chắc đã là chuyện tốt, thế là cô tìm một cơ hội nói chuyện khéo léo nhưng rõ ràng với cậu. Cuộc nói chuyện không ngoài vấn đề cậu đã lớn, là một người con trai, tuy tình cảm giữa họ như chị em, song dù gì vẫn không phải là chị em ruột, dù là để tránh sự dị nghị của người khác hay để tránh cho bản thân phải khó xử thì cũng đều phải giữ một khoảng cách hợp lý. Tuổi tác của Diệp Quân cũng đã đủ để nghe hiểu ý tứ trong lời của Hương Viễn nên khi ấy cậu đỏ mặt tía tai, xấu hổ ngại ngùng. Cuối cùng Hương Viễn đã ra quy tắc ba điều: Một là trước khi đến phải gọi điện thoại, hai là không được ở lại quá khuya, ba là những đồ đạc riêng tư tốt nhất k nên động vào. Có như vậy mới tránh được những chuyện khó xử lại xảy ra lần nữa.

Hương Viễn thầm than thở trong lòng: tuy bằng tuổi nhau nhưng Diệp Quân và Hương Dao như đi trên hai điểm cực khác nhau, một đứa khiến người ta quá an lòng, đứa kia lại làm người ta quá lo lắng. Sau khi Hương Dao chuyển đến trường nội trú ở thành phố G, vì thành tích không theo nổi, nên Hương Viễn đành làm theo yêu cầu của cô bé, chuyển cô đến học ở một trường dạy nghề. Lập trường của Hương Viễn đối với Hương Dao luôn là, không yêu cầu thành tài, chỉ yêu cầu thành “người”. Hương Dao chuyển đến ngôi trường dạy nghề, sống trong môi trường dễ chịu càng không có tâm trí học hành, suốt ngày theo đám bạn hư hỏng cùng ý tưởng lớn để chơi bời, mới tí tuổi mà đã nhuộm tóc năm màu bảy sắc, váy càng lúc càng ngắn. Rất nhiều lần Hương Viễn phải cố gắng nhẫn nhịn, về sau cũng suy nghĩ thấy nên bỏ đi. Có lẽ mỗi người đều có cách sống riêng, không nhất thiết là ai cũng phải sống cho ra hồn, lấy phấn đấu để làm niềm vui, có thể Hương Dao cũng thấy cuộc sống của cô bé có ý nghĩa, chỉ cần không gây chuyện lớn thì không cần phải can thiệp quá sâu. Dù gì sau khi Hương Dao chuyển đến thành phố, so với sự lạnh nhạt trước kia thì quan hệ giữa hai chị em bây giờ cũng cải thiện hơn nhiều, tuy vẫn còn khoảng cách, song ít nhất là trước mặt chị mình, Hương Dao không còn tỏ ra thái độ bất cần và nổi loạn như trước nữa.

Hương Dao không mấy khi đến chỗ Hương Viễn ở, một là do cô sống nội trú trong trường, hai là cuộc sống của cô phong phú hơn bà chị nhiều. Có lần khi hai chị em cùng ăn cơm, Hương Dao cố ý nhắc đến chuyện gặp Diệp Quân ở gần trường, lúc đó Hương Viễn chợt nhớ ra, trường cấp ba Diệp Quân học thực khá gần với trường dạy nghề của Hương Dao, hai đứa đi học, tan học gặp nhau không phải là chuyện hiếm, có điều cô vẫn nói một câu: “Hai đứa đã mấy năm không gặp, thế mà vẫn nhận ra nhau à?”

Hương Dao cúi đầu ăn, sau đó lên tiếng: “Sao lại không nhận ra? Nhưng cậu ấy khác xưa quá, đều là do tốt số, bỗng dưng có một ông bố lắm tiền ở thành phố, cả cuộc đời được thay đổi”, trong giọng nói của cô chất chứa sự ngưỡng mộ.

“Tại sao em không nghĩ rằng, khi sinh ra cậu ấy phải được sống ở thành phố với bố nhưng lại phải sống ở quê đến mười mấy năm với chú Trâu thọt? Như vậy cũng đáng được em ngưỡng mộ à?”, Hương Viễn hỏi.

Gương mặt Hương Dao phảng phất nét buồn phiền: “Dù thế nào đi nữa, em cũng nhận ra cậu ấy nhưng chưa chắc cậu ấy đã nhận ra em”.

Hương Viễn làm ra vẻ ngạc nhiên: “Trước kia em chẳng ghét cay ghét đắng cậu ấy, bảo người ta xấu xí sao?”. Hỏi xong cô đợi mãi không thấy Hương Dao trả lời. Mãi một lúc sau, khi Hương Viễn ăn xong, buông đũa xuống thì mới nghe thấy Hương Dao thốt ra một câu: “Cậu ấy không còn xấu như trước nữa”.

Bắt đầu từ lần ấy, Hương Dao nhắc đến Diệp Quân mỗi lúc một nhiều.

Cô nói, không những ở trường X mà ngay đến cả trường dạy nghề của cô, cũng có rất nhiều cô gái biết đến Diệp Quân, họ đều thấy cậu ấy rất đẹp trai.

Cô nói, có lần trường đấu bóng rổ với trường X, cô gặp Diệp Quân ở trên sân đấu, không ngờ nhìn cậu ấy gầy gầy vậy mà rất khoẻ.

Cô nói, có lần đi ăn ở quán ăn vặt trước cổng trường, Diệp Quân đi ngang qua đó. Không ngờ Diệp Quân lại nhận ra cô, cậu ấy có vẻ rất vui, nói chuyện với cô rất nhiều, còn để lại số điện thoại nữa. Mấy cô bạn gái nghe nói hai người quen nhau từ nhỏ đều thấy rất ngưỡng mộ.

Cô nói, đám bạn cứ nài ép cô hẹn Diệp Quân đi chơi. Cậu ấy không đi nhưng lại nói với cô rằng, con gái đi chơi đêm mà mặc hở hang thì sẽ không an toàn, rồi còn hỏi cô có cần mượn áo khoác không.

Cô nói, cô gọi điện thoại cho Diệp Quân, hai người nhắc đến những chuyện lúc bé đều cảm thấy rất tức cười.

Cô nói...

Hương Viễn luôn yên lặng lắng nghe cô kể, không hề can thiệp cũng chưa từng bình luận. Dù là chị em nhưng cũng là con gái, đương nhiên là cô phát hiện ra sự khác biệt trong giọng nói nghe ra có vẻ bình thản của Hương Dao: hoặc sung sướng, hoặc buồn bã, hoặc hoang mang. Còn những gì Diệp Quân kể lại với cô chỉ là có một lần gặp Hương Dao ở cổng trường, rất ngạc nhiên, chỉ vậy thôi. Hương Viễn không phải là người tự tìm phiền phức cho mình, thế nhưng có lần, trong lòng cô bỗng có một cảm giác lo âu xưa mãi không đi, không vì Diệp Quân mà vì Hương Dao.

Cuối cùng vào một ngày, sau khi kể lể về đủ thứ chuyện Hương Dao đã hỏi chị mình một câu: “Hương Viễn, chị có thấy Diệp Quân thích em không? Không... không, không phải là em thích cậu ta, em chỉ hỏi vậy thôi”.

“Vậy sao em không tự đi mà hỏi?”, Hương Viễn lãnh đạm.

“Có phải cậu ấy vẫn hay đến tìm chị như lúc còn bé không? Từ bé cậu ấy đã khá thân với chị, hay là, chị giúp em hỏi dò thử xem?”.

“Không được”, Hương Viễn từ chối ngay, thậm chí không cho Hương Dao cơ hội kỳ kèo mặc cả.

“Tại sao không được? Chẳng lẽ chị đã quen cậu ấy bám theo nên không muốn cậu ấy thích người khác, cũng không muốn người khác thích cậu ấy? Chị như vậy là ích kỷ!”, Hương Dao vừa cuống vừa tức.

“Để chị nói cho nghe tại sao không được!”, Hương Viễn bình tĩnh nói: “Thứ nhất, hai đứa vẫn là học sinh, trong lòng em nghĩ gì chị không cần biết nhưng bây giờ chưa phải lúc. Thứ hai, chuyện tình cảm của em và cậu ấy, đừng có lôi người thứ ba vào. Thứ ba, cũng chính là điều quan trọng nhất, chị không nghĩ rằng hai đứa hợp nhau nên càng không thể ra mặt, chỉ đơn giản vậy thôi”.

Nói thực lòng, dù là Hương Dao hay Diệp Quân, Hương Viễn đều mong muốn hai đứa sẽ tìm được hạnh phúc riêng của mình vào một ngày nào đó. Nhưng hiện tại khoan chưa nói đến việc chúng chưa đủ chín chắn đến mức nói lời yêu mà chỉ nói đến tính khí của hai đứa, một thì bông bột dễ xúc động, một là trọng tình cảm, mà hai đứa lại cố chấp như nhau, hợp lại chưa chắc đã là tốt đẹp, quan trọng hơn là cô không thấy Diệp Quân dành chút tình cảm nào cho Hương Dao. Hương Dao là máu thịt ruột rà duy nhất của cô trên thế gian này, cô không muốn em mình bị sút đầu mẻ trán, càng không thể rat ay giúp cô trong chuyện tình cảm này được. Cô hiểu Hương Dao, con bé này tự ái rất cao, nếu cô nói thẳng ra rằng Diệp Quân không có ý gì với em thì Hương Dao không những không tin mà sẽ bị tổn thương. Còn về phía Diệp Quân, Hương Viễn cũng rất rõ, nếu cô ra mặt tác thành cho hai đứa thì không những không đạt được mục đích mà rất có khả năng phản tác dụng, khiến sự việc càng trở nên tồi tệ hơn. Cô không muốn làm một chuyện mà nhiệt tình cộng ngu dốt thành ra phá hoại này.

Nhưng Hương Dao vẫn nổi giận: “Chị không chịu giúp thì thôi, em cũng không nhất thiết chuyện gì cũng phải van xin chị mới làm được!”.

Hương Viễn nhìn Hương Dao hậm hực bỏ đi. Có lúc cô thấy tính khí Hương Dao như vậy nên để cho ngã vài lần, chịu thua thiệt thêm nữa, không chừng sẽ hiểu chuyện hơn nhưng cô lại lo rằng con bé sẽ ngã quá đau.

Sau lần không vui ấy, một thời gian rất lâu cũng không thấy Hương Dao chủ động liên lạc với Hương Viễn, Hương Viễn không rõ Hương Dao nói là không cần cầu xin ai, một mình hành động thì có thể làm được gì. Vừa định suy xét xem có nên hỏi Diệp Quân không thì cô chợt nhớ ra hình như mấy tuần liền không nhìn thấy cậu.

Cuối tháng Giêng đầu tháng Hai là lúc thành phố bước vào giai đoạn lạnh nhất, nếu gặp phải những cơn mưa băng giá, màu xanh thành phố đều biến thành sắc tím lạnh lẽo. Hương Viễn giải quyết bữa tối ở gần công ty,

may mà về được nhà trước khi mưa to hơn. Vừa mở cửa, xộc ngay vào mũi cô là một làn khói nghi ngút và mùi lẩu thơm phức, cô thu ô đi mưa lại, thấy Diệp Quân đứng cạnh chiếc bàn thấp nhỏ chất đầy thức ăn nhìn cô cười.

“Em lại làm trò gì hay ho nữa thế?”, cô vừa hỏi vừa tiến đến vài bước, ghé sát lại nhìn.

Diệp Quân lau lau tay, vô cùng hào hứng đáp: “Thời tiết này ăn lẩu là ngon nhất, em cố ý bảo dì Dương mua thức ăn để e mang đến đây”.

“Rau cũng do dì Dương rửa à?” Hỏi xong, Hương Viễn liếc nhìn đôi tay đỏ đến khả nghi của cậu, đôi tay se cóng có lẽ chỉ có lúc ở quê do làm lụng vất vả mới có, sau khi về thành phố không còn xảy ra tình trạng đó nữa rồi hỏi tiếp: “Sao phải thế? Ra ngoài ăn chẳng đơn giản hơn nhiều à? Vả lại, bảo em trước khi đến phải gọi điện thoại trước lại quên rồi hả? Chị ăn tối rồi”.

“Hả?”, sự thất vọng của Diệp Quân lộ rõ trong giọng nói: “Em cứ nghĩ có thể cho chị một sinh nhật bất ngờ.”

Hương Viễn sững sờ, thực ra cô cũng nhớ, chỉ là không có thói quen mừng sinh nhật, cũng không quan tâm đến chuyện này. Hôm nay là sinh nhật theo nông lịch của cô, người ở quê xem trọng lịch cũ, nhưng từ khi mẹ mất, hình như ngoài cô ra thì chẳng ai nhớ ngày này nữa, đến cả Vĩnh Khải trước nay luôn xem trọng việc quản lý nhân viên một cách “nhân tính” cũng chỉ căn cứ vào ngày sinh trên chứng minh thư nhân dân để đặt hoa và bánh ngọt cho cô. Cô có phần bất ngờ vì không hiểu Diệp Quân biết được ngày này từ đâu vì trong trí nhớ thì cô chưa từng nhắc đến điều này với bất kì ai.

Cô hít một hơi rồi nói: “Ngửi thì có vẻ ngon lắm đây”. Sau đó cởi áo khoác, ngồi xuống trước bàn cầm đũa lên: “Không ăn thì đúng là lãng phí

quá”. Diệp Quân ngồi xuống trước mặt cô vẻ rầu rầu không vui: “Chị ăn rồi thì thôi vậy”.

“Chị gạt em đấy, ngốc, ai nói gì cũng tin!”

Lúc này cậu mới cười vui vẻ. Hai người ngồi đối diện nhau ăn lẩu, tiếng mưa ngoài cửa sổ mỗi lúc một to. Diệp Quân đang lúc phát triển chiều cao, con trai bình thường sức vận động cũng lớn nên sức chiến đấu khi ăn cũng rất kinh khủng. Hương Viễn ăn rất chậm nhưng cũng không gác đũa bao giờ.

“Em ăn cái này đi.” Cô gắp một miếng cá vào bát Diệp Quân, thuận miệng hỏi: “Phải rồi, sao em biết hôm nay là sinh nhật chị?”.

Mồm còn ngậm cơm nên cậu chờ ra một lúc rồi chậm rãi nhai thức ăn, lại tốn một khoảng thời gian dài để nuốt xuống, sau đó mới đáp: “Ừm... tự em nhớ ra... Thực ra... chuyện đó... là do anh cả nói với em”.

Bàn tay đang cầm muống của cô khựng lại lưng chừng, màn khói dày quá, mắt cũng rất dễ mịt mờ. Cái ngày không được in trên chứng minh thư nhân dân và văn bản này, cô cứ ngỡ chỉ có người mẹ đã mất từ lâu của mình mới nhớ ra, tại sao lại quên còn có anh? Sao cô lại quên trước kia cô và anh đã từng chia sẻ với nhau tất cả những bí mật và những chuyện lật vạt nhất chứ? Cậu bé Diệp Quân thành thật, ngốc nghếch không chỗ nào chê này, đến nói dối cũng không học được.

Diệp Quân chủ động đưa bát đến nhận thức ăn trong muống cô: “Chị Hương Viễn, thứ này là cho em phải không? Cá lạnh ăn không tốt đâu”. Cậu cúi đầu chăm chỉ ăn rồi nói: “Em hỏi anh có muốn đến không thì anh nói, nếu chị không hỏi thì thôi, còn nếu chị hỏi thì chúc sinh nhật vui vẻ hộ anh”.

Hương Viễn xoa làn khói lảng báng trước mặt, cười nói: “Về rồi cảm ơn anh ấy giúp chị. Nói ra thì anh trai em hơn chị hai tháng tuổi còn ngày nào

thì chị quên rồi... Em ăn đi, sao lại dừng lại?”

Diệp Quân bỗng hứng chí kể cho Hương Viễn nghe những chuyện hài hước gặp phải lúc đánh bóng với bạn bè, cô nghe đến cười phá lên trong âm thanh sôi lục bục của nồi lẩu, tiếng gõ cửa vang lên một lúc lâu mới nghe thấy.

“Lúc này chắc là dì chủ nhà để em xem thử”, Diệp Quân vui vẻ chạy ra mở cửa.

Nhưng cậu không ngờ là Hương Dao đang đứng bên ngoài.

Hương Dao mang theo luồng hơi lạnh và ẩm ướt từ bên ngoài, có vẻ nghi hoặc nhìn vào hơi nóng bốc lên nghi ngút trong nhà.

“Hi, Hương Dao, cậu đến rồi, hay quá, bọn tớ đang ăn cơm, mau vào đi. Chị Hương Viễn, là Hương Dao...”, Diệp Quân quay lại cười với Hương Viễn nhưng mới nói nửa chừng quay lại đã thấy Hương Dao chạy mất.

“Hương Dao, cậu sao vậy?” Cậu chưa kịp phản ứng gì thì Hương Viễn đang đứng sau lưng đã chụp lấy ô đi mưa chạy đuổi theo.

Hương Viễn không đợi được thang máy, chạy từ lầu bảy xuống, thấy ngay bóng dáng Hương Dao đi như chạy trong màn mưa.

“Dừng lại!”

Cô che ô chạy theo, nước mưa chảy quanh viền chiếc ô, lắt phất tạt lên mặt, lạnh đến thấu xương.

“Trời lạnh thế này mà em để mặc mưa, đùa với sức khỏe của mình là muốn gây sự với ai thế hả?” Hương Viễn níu lấy phần áo trên vai Hương Dao, xoay người cô lại đối mặt với mình: “Em không còn nhỏ nữa, cái tính chuyện bé xé ra to này có thay đổi được không?”.

Hương Dao gạt nước trên mặt nói: “Em chỉ đi ngang, tìm chị để mượn ô thôi, không có chuyện gì khác, hai người cứ tiếp tục”.

“VẬY em cầm lấy ô này cho chị nhờ.” Hương Viễn nói liền dúm chiếc ô vào tay Hương Dao, chỉ tiếc là chiếc ô không đủ che cho hai người. Mưa quá rát, mang theo cả gió quất ngang, phần vai họ đều thấm ướt một khoảng.

“Hương Viễn, có phải em luôn làm chuyện ngu ngốc?” Nước mưa cũng đã tạt vào mắt Hương Dao.

“Sao phải khổ thế? Em và Diệp Quân đều là người nhà của chị, đặc biệt là em.” Tiếng mưa lớn quá, hai người đứng gần như vậy mà chỉ nói có mấy câu cũng rất tốn sức.

Thế nhưng Hương Dao chỉ cười cay đắng rồi dung mu bàn tay quẹt mạnh khoé mắt.

“VẬY sao? Nhưng hai người càng nhìn càng giống người một nhà.”

Đêm ấy Hương Viễn đứng trong mưa nhìn theo bóng dáng khuất dần của Hương Dao. Cô không đuổi theo bởi những lời cô nói Hương Dao không chịu tin thì cô nói nữa cũng có nghĩa lý gì đâu? Từ hôm ấy, quan hệ chị em vừa được rã đông lại bắt đầu đóng băng. Hương Dao không còn đến phòng trọ tìm Hương Viễn, cũng không nhắc đến Diệp Quân nữa, hai chị em nếu có việc bắt buộc phải gặp nhau thì cũng rất lạnh nhạt.

Vẫn câu nói ấy: giữa hai chị em cũng như tình nhân, cũng phải có duyên phận, con người không thể chọn lựa huyết thống, người nào thân với nhau vốn đã phụ thuộc lẫn nhau nhưng tình cảm lại phân ra lạnh nhạt. Hương Viễn không thể đảo ngược thái độ mỗi lúc một xa cách của Hương Dao với mình. Hương Viễn biết mình cũng phải có trách nhiệm nhưng cô đã cố gắng hết sức rồi. Có lẽ lão giang hồ lừa đảo chuyên nghề bói toán dưới gốc hòe già năm nào ít nhất cũng không nói sai một điểm, người như cô, vốn là

duyên mỏng với người thân, mẹ, bố, em trai... Không một người thân có thể ở lâu bên cô, còn về Hương Dao, xa cách cũng tốt, tự mỗi người sinh sống, như vậy cũng đủ rồi.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Diệp Gia Dậy Cơn Sóng Ngầm

Khi đã trưởng thành lúc và cô và anh cũng như đang chơi trò cút bắt. Lúc cô cố gắng đến gần hơn thì anh lại mơ hồ vô định nhưng lúc cô lui lại một bước để bảo vệ mình thì anh lại lo sợ, không chịu buông tay.

Thứ duy nhất mang lại cho Hường Viễn niềm vui là công việc với cường độ cao. Phần lớn thời gian, sự nghiệp đáng tin hơn con người, nếu bạn nỗ lực mười phần thì chỉ ít nó sẽ báo đáp lại bạn ba phần. Ở Vĩnh Khai, đặc biệt là khi làm việc bên cạnh Thẩm Cư An, bắt buộc mọi lúc mọi nơi bạn đều phải như dây cót đồng hồ được vặn sẵn, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng mới theo kịp bước chân của anh, đến cả việc hô hấp cũng phải nắm bắt thời gian, nếu không hể thở ra là sẽ tụt lại tận phía cuối cùng. Nhưng Hường Viễn không hề cảm thấy khó khăn, nguyên nhân khiến cô cam tâm làm việc với Thẩm Cư An là, Thẩm Cư An là một người vô cùng thực dụng, là thuộc hạ của anh, làm việc vất vả gấp mấy lần các phòng khác nhưng lợi ích có được cũng không thấp. Hường Viễn yêu tiền, mà cố gắng làm việc khiến cô kiếm được nhiều tiền. Kinh nghiệm và năng lực cũng được tăng lên mà hai thứ đó mang đến những cơ hội thăng tiến nhiều hơn, từ đó có nhiều tiền hơn. Đó là một công thức đơn giản nhưng rõ ràng, vì thế cô rất yêu công việc của mình.

Thẩm Cư An từng nói, đa số mọi người đều là một sợi dây, có người rất ngắn, giá trị thấp, gỡ mấy nút thắt ra thì cũng có chỗ dùng được; có người lại rất dài, có thể dùng vào rất nhiều việc nhưng rất dễ xoắn lại với nhau và rối tinh rối mù, lúc cần thì bắt buộc phải tốn nhiều công sức để gỡ bỏ, mà nếu gỡ quá nhiều sẽ thấy thừa; đương nhiên, nhiều hơn cả là những người như một sợi dây không dài không ngắn, dùng vào một chỗ thích hợp thì tất nhiên sẽ không thể nào tốt hơn, song đổi một nơi khác sẽ biến thành phế phẩm. Chỉ có Hương Viễn, cô giống như một sợi dây có thể kéo dài ra vô tận, bạn muốn dài bao nhiêu, cô ấy sẽ cho bạn bấy nhiêu, hơn nữa luôn thích hợp làm mọi việc, sẽ không thấy ngắn quá, tất nhiên cũng không có chỗ nào thừa và lúc không cần đến, cô ấy sẽ thoải mái tự nhiên co lại thành một đoạn lạng lẽ, không quấn rối lại nên không cần phí sức, nhưng bạn mãi mãi không biết được cô có thể kéo giãn ra đến mức độ nào.

Hương Viễn đã gián tiếp nghe được “lý luận sợi dây” này. Lúc ở trước mặt Thẩm Cư An cô chỉ cười bảo: “Tôi có quyền xem như Phó tổng giám đốc Thẩm đang khen tôi.”

Thẩm Cư An vẫn mỉm cười: “Sao lại không phải là khen? Chẳng qua tôi chỉ muốn nói, người thông minh khó tránh khỏi lúc mất đi sự tinh ranh, người cần mẫn lại sợ ngất ngu ngốc, người vừa thông minh vừa cần mẫn chẳng phải là không có nhưng thường thì khó kiếm, hiếm có nhất là vừa tinh rang vừa biết kiềm chế, tinh táo nhưng lại quyết đoán.”

Hương Viễn khoanh hai tay lại: “Sao tôi cứ cảm thấy người mà Phó tổng giám đốc Thẩm nói là chính bản thân anh vậy”.

“Đây có lẽ là nguyên nhân mà tôi xem trọng cô. Tiếc là cô lại là phụ nữ nên những đặc trưng như thế mà ở phụ nữ thì chưa chắc là chuyện tốt”, Thẩm Cư An ý nhị.

Hương Viễn nói: “Không sai, phụ nữ giải quyết vấn đề bằng tình cảm. Nhưng dưới động lực tình cảm, họ lại có thể đi xa hơn đàn ông rất nhiều.”

Thẩm Cư An ôm đầu cười phá lên: “Cô và Chương Việt đúng là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau. Cùng một con đường, nếu đi đến điểm chết, cô ấy luôn nghĩ cách tìm một lối ra khác cho mình, còn cô lại dọn dẹp sạch sẽ mọi chướng ngại trước mắt.”

Hương Viễn đột nhiên nhớ đến Chương Việt. Sau khi say khướt, có lẽ chính do cách nghĩ độc đáo nên cô ấy bắt buộc phải tìm cho mình một lối ra. Thế nhưng Hương Viễn chưa bao giờ nói nhiều về quan hệ vợ chồng của người khác, quan trọng hơn là, cô nghe thấy Thẩm Cư An nói: “Nhưng Hương Viễn này, người như cô chắc không cần thiết phải để mình đi đến điểm chết đâu, những con đường bày ra trước mắt cô rất nhiều, Vĩnh Khải có là nơi tốt nhất thì chưa chắc cô sẽ đi đến tận cùng con đường này, những cơ hội có thể khiến cô phát triển năng lực tối đa vẫn còn nhiều ở phía trước.”

Hai tháng sau, tròn hai năm ba tháng Hương Viễn đến làm việc ở Vĩnh Khải, cô chính thức thoát khỏi thân phận trợ lý, thăng chức thành chuyên viên khai thác thị trường. Vĩnh Khải là nơi đầy ắp cơ hội, chỉ cần chờ người đến nắm bắt. Chức vụ của Hương Viễn tuy không phải là cao, cũng chẳng phải thấp nhưng cô chỉ là một cô gái trẻ, tự mình phấn đấu như vậy nên mọi người đều khâm phục cô. Người hâm mộ đổ kị không phải là không có, nhưng chẳng mấy ai nói xấu cô, nguyên nhân là do, ngoài sự cố gắng và thành tích nổi bật thì cô còn có mối quan hệ giao tiếp tốt với mọi người. Cô không quá thân mật với ai, cũng không khiến người ta ghét bỏ, đôi mắt một mí của cô quả thật rất đáng yêu, lúc cười nhìn rất giống một nàng cáo vô hại.

Khi lệnh điều động được ban ra, một đám đồng nghiệp đòi cô phải mời cơm. Tính Hương Viễn vốn tiết kiệm, không thích phô trương nhưng khi cô định nghĩ cách thoát thân Chương Việt đã rất nhanh chóng tham gia vào hội, nâng nặc bắt cô đãi một buổi thịnh soạn ở “Tả Ngạn”. Nói theo cách của Chương Việt thì, không có từ nào có thể diễn đạt được cảm giác khoái

chí của cô khi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ mỗi khi phải tính toán tiền của Hương Viễn.

Hương Viễn trước đó cứ thoái thác bảo hôm khác sẽ đãi. Đó không chỉ là kế hoãn binh mà quan trọng hơn, hôm đó là ngày sinh nhật năm mươi tám tuổi của Diệp Bình Lâm. Do cũng không phải là đại thọ nên Diệp Bình Lâm không định đã tiệc tưng bừng nhưng ông cũng mời bạn bè thân thuộc đến nhà họp mặt. Ông bảo Diệp Quân gọi điện cho Hương Viễn, nhất định bắt cô phải đến dùng cơm. Hương Viễn hai bên đều khó xử, cuối cùng đành nói rõ tình hình với Diệp Bình Lâm, cô gắng hết sức kết thúc bữa tiệc bên Chương Việt rồi đến thẳng Diệp gia.

Tháng Mười ở thành phố phương Nam, trời sập tối rất nhanh, Hương Viễn bị Chương Việt ép uống hai cốc, lúc cô mặt đỏ tía tai cáo từ các đồng nghiệp rồi ra khỏi “Tả Ngạn” thì thành phố đã lên đèn lấp lánh. Cô ngồi taxi, thấy điện thoại có năm cuộc gọi nhớ mà trước đó do âm ỉ quá nên không nghe thấy. Số gọi đến có hai cuộc là từ nhà họ Diệp, hai cuộc là di động của Diệp Quân, còn có một cuộc gọi của Diệp Khiên Trạch. Diệp Quân thúc giục cô là chuyện bình thường, song Khiên Trạch và cô thì khá lâu rồi không liên lạc. Hương Viễn không gọi lại, chỉ nói với tài xế: “Cảm phiền nhanh một chút”. Sau đó quay cửa kính xe xuống, gió đêm mát lạnh thổi qua gương mặt nóng rức của cô, cảm giác lạnh lẽo.

“Tả Ngạn” không xa Diệp gia lắm, lúc nhấn chuông cửa, Hương Viễn thầm nghĩ có lẽ vẫn kịp chúc thọ chú Diệp tại bàn ăn. Cửa mở ra rất nhanh, người đứng ở cửa không phải là dì Dương mà là Diệp Quân sắc mặt có phần lo sợ.

Diệp Quân nhìn thấy Hương Viễn, đôi mắt sáng lên vui mừng rồi vội vã kéo cô sang một bên. Hương Viễn nghi ngại, chưa kịp hỏi có phải đã vầy ra chuyện gì không thì trong nhà đã vang đến tiếng bát đĩa rơi vỡ và giọng trách mắng giận dữ của Diệp Bình Lâm.

“Đang yên đang lành, có chuyện gì thế?”, Hường Viễn hạ giọng nói.

Diệp Quân kề sát tai cô thì thào: “Vốn đang ăn uống rất vui vẻ nhưng bố em nhận được điện thoại không biết ai gọi đến nhưng bắt đầu nổi giận với chú Hai. Hình như là về tài khoản công ty thiếu tiền hay sao ấy...”

Hường Viễn biết “chú hai” mà cậu nói chính là Diệp Bình Văn. Không biết tại sao khi biết người gây họa là ông ta, cô lại thờ phào nhẹ nhõm. Diệp Quân giục cô vào nhà, cô lại chần chừ. Cho dù bên trong xảy ra chuyện gì thì cũng là vấn đề riêng nhà họ Diệp, cô không chắc mình xuất hiện lúc này là thích hợp hay không nữa. Thế nhưng người trong nhà đã phát hiện ra động tĩnh bên ngoài, giọng trách mắng của Diệp Bình Lâm ngừng lại mất giây, rồi hỏi: “Hường Viễn à?”

“Là cháu đây, chú Diệp. Xin lỗi, cháu đến muộn quá.” Hường Viễn chỉ còn nước liều mạng tiến vào, vờ như không nhìn thấy tình trạng thê thảm, lộn xộn trên đất, cùng vẻ mặt kỳ quặc của những người đang ngồi quanh bàn. Lúc cô tiến về phía bàn ăn, dì Dương đang bận quỳ xuống thu dọn tàn tích. Chỉ trong tích tắc, những gương mặt với vẻ biểu cảm kỳ lạ khác nhau đã được Hường Viễn thu vào đáy mắt: Diệp Bình Lâm gương mặt nổi cơn thịnh nộ thì không cần nói, bà Diệp vốn trước nay dịu dàng, trầm tĩnh ngồi bên cạnh chồng, vẻ mặt như thất thần lạ thường. Mấy bà cô của Diệp Khiên Trạch và Diệp Quân cũng ở đó, cùng không hện mà đều im thin thít, nhìn thấy Hường Viễn bước vào, hai người trong số đó hạ giọng thì thầm với nhau. Chỉ có Khiên Trạch là đứng dậy, mỉm cười với cô, thế nhưng gương mặt vẫn lộ rõ tâm sự. Vết thương của Diệp Linh hầu như đã ổn hơn rất nhiều, gò má cũng căng đầy hơn trước, vừa như điềm nhiên vô sự uống nước hoa quả vừa nhìn Khiên Trạch, cơ hồ mọi tranh cãi xung quanh đều chẳng liên quan gì đến cô. Diệp Bình Văn là trung tâm cơn bão đang dựa lưng vào ghế, đùa vờn chìa khóa xe trong tay, vẫn vẻ mặt đùa bỡn hờ hững.

Diệp Bình Lâm nhìn thấy cô thì thờ dãi, vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh nói: “Hường Viễn, cháu ngồi xuống đi. Ngồi xuống xem Diệp gia nhà chú đã

sản sinh ra những người xuất sắc kiểu gì đây.”

“Anh!” Diệp Bình Văn liếc Hương Viễn một cái, nhướn mày nói: “Cho dù có việc gì cũng không cần thiết phải nói trước mặt người ngoài cuộc”.

Hương Viễn lặng thinh như không nghe thấy ông ta nói gì, đưa tay đón lấy cốc nước Khiên Trạch đưa đến. Nước rất nóng nhưng khi chạm vào tay lại thấy lạnh lẽo.

Diệp Bình Lâm cười nhạt: “Thế mà chú cũng nói ra được à? Cô bé là người ngoài nhưng việc chú làm có giống hành động của người trong nhà không? Một trăm bốn mươi ba vạn, chú nói một câu mất là mất à? Nếu chú không phải họ Diệp thì có to gan thế này không?”

Diệp Bình Văn tì tay vào cạnh bàn: “Anh cả, anh đã làm kinh doanh bao năm thì cũng phải biết làm ăn có lời ắt có lỗ. Đúng thế, em đã dùng số tiền chín mươi ba vạn để kinh doanh dầu khí với đối phương nhưng không ngờ tên đó lại ỷ thế có bố đang làm quan để thoái thác, chớp mắt đã chạy biến ra nước ngoài mất tích. Nhưng em làm việc này cũng vì nghĩ cho công ty, nếu làm ăn thành công, công ty chẳng cũng được lợi hay sao?”

Diệp Bình Lâm tức đến phát run: “Được, chú cứ bảo một lòng một dạ muốn công ty phát triển, thế chú thì cầm năm mươi vạn đi đánh bạc, thua sạch sẽ chẳng còn gì cũng là vì công ty à? Chú còn mặt mũi nào giải thích với tôi nữa hả?”

“Em cũng biết không nên đánh bạc nhưng anh cũng phải xem người đánh bạc với em là ai chứ? Đó đều là những nhân vật quan trọng trong việc đầu tư phát triển của công ty mà bình thường cho dù chúng ta có lòng tặng tiền thì người ta cũng chưa chắc chịu nhận. Anh cả, con đường này chính là thế, không thua bạc số tiền đó thì không thể mở ra con đường mới được.”

“Chú còn dám gọi tôi là “anh cả”? Trong nhà này tôi là anh cả của chú còn trong công ty tôi mới là người chịu trách nhiệm. Trước khi chú làm

những chuyện này cũng không nghĩ đến việc hỏi ý kiến tôi hả?”

“Nếu em hỏi anh thì kết quả thế nào trong bụng mọi người đều rõ. Anh cả, em thừa nhận Giang Nguyên là do một tay anh gây dựng nhưng bây giờ thời đại đã khác, những cách làm cũ của anh còn áp dụng được sao? Đừng nói với em rằng anh không ý thức được những công trình mà công ty chúng ta nhận thầu càng lúc càng ít, thêm nữa là giá thành vật tư mỗi ngày một cao, những công trình kiến trúc, khai thác ấy có nơi nào không có ý đồ đen tối? Anh cứ kinh doanh vật liệu xây dựng một cách nghiêm chỉnh, cho dù là bận cả năm, chỉ dựa vào có một chút lợi nhuận thì duy trì được bao lâu? Máy trăm miệng ăn trong công ty đều há ra chờ cơm. Lúc đầu anh bảo em phụ trách đầu tư quảng cáo cho công ty, chẳng phải cũng muốn tìm một đường ra khác hay sao?”

“Nhưng con đường khác mà tôi chỉ không bao gồm con đường tà đạo bất chính đó!”, Diệp Bình Lâm đập mạnh lên mặt bàn, bát đĩa trước mặt mỗi người đều rung lên, “Bình Văn, tôi đã già rồi, mấy năm nay cũng lực bất tòng tâm, nhưng như vậy không có nghĩa là tôi đã mù mờ. Chín mươi ba vạn đó là vốn lưu động cho bên chú, chú cứ nói là lỗ rồi, tôi cũng không muốn truy cứu nhưng năm mươi vạn thua bạc đó là tiền trong tài khoản của Giang Nguyên. Chú phụ trách phòng tài vụ nhưng tôi chưa hề ký xác nhận kế hoạch dùng số tiền đó, đến của dấu mộc riêng của tôi chú cũng dám làm giả thì còn việc gì chú không dám làm hả?”

Diệp Bình Văn lần đầu im tiếng trước sự chỉ trích của anh mình.

Diệp Bình Lâm lại không có ý bỏ qua dễ dàng, ông từ từ rút từ trong túi áo khoác ra một dấu mộc màu vàng, kích thước 2cm x 2cm, nhỏ nhưng ẩm ướt, khẽ ném nó lên trên mặt bàn, Hương Viễn lại cảm nhận được khoảnh khắc đó khi nó rơi trên mặt bàn gỗ, có người run lên rất khẽ.

“Hay dấu mộc chú đóng vốn không phải là giả?” Diệp Bình Lâm cố gắng khống chế giọng nói của mình nhưng đôi tay lại nổi đầy gân xanh:

“Chắc chú biết theo chế độ của Giang Nguyên, người quản lý sổ sách tài vụ khi chưa được sự cho phép thì nghiêm cấm có dấu mộc riêng. Dấu mộc này tôi luôn mang theo bên người, chú có thể nói cho tôi biết, sao chú có thể lấy được nó? ’

Diệp Bình Văn sắc mặt thoáng thay đổi: “Là do em nhân lúc anh không chú ý đã lấy đi rồi lại lén lút để vào chỗ cũ. Có năm mươi vạn, em cứ nghĩ nếu vụ làm ăn đầu khí đó thành công thì sẽ suôn sẻ bù vào khoản tiền đó”.

“Tự chú lấy?”, Diệp Bình Lâm cười lên một tiếng, đôi mắt lại như có sương mù lạnh lẽo. “Chú lấy từ đâu rồi trả về đâu? Chú xem tôi là đồ ngu thật hả? Các người đều cho tôi là mù mờ hả?”

Câu nói này vừa thốt ra, bốn bề đều tĩnh lặng đến mức khiến người ta tâm hoảng ý loạn, tiếng hít thở cũng nén lại.

“Anh cả, anh cũng biết là chị em chúng em thật sự không biết gì cả”, một trong các bà cô của Diệp Khiên Trạch lên tiếng. Tuy họ đều mang họ Diệp, cũng nhận được sự quan tâm chăm sóc chu đáo của Diệp Bình Lâm, qua lại thân thiết nhưng họ không nắm giữ chức vụ gì trong Giang Nguyên, hơn nữa quan hệ vốn vẫn có khoảng cách nên khả năng lấy được dấu mộc riêng là rất nhỏ, đương nhiên có thể xem như vô sự.

Diệp Bình Lâm không nói, chẳng ai biết trong lòng ông đã có đáp án hay chưa, cũng không thể đoán được câu trả lời ấy sẽ mang đến hậu quả ra sao.

“Không ai muốn nói cho tôi biết đúng không?” Ông lần lượt nhìn từng người trong nhà, sự thất vọng, đau lòng và phẫn nộ cùng lúc xuất hiện trong đôi mắt. Đúng, năm mươi vạn, Giang Nguyên không thiếu năm mươi vạn này, ông cũng không thiếu năm mươi vạn này, nhưng ông đã làm ăn nửa đời người, chưa hề cảm thấy thê thảm như bây giờ, đến cả sự tín nhiệm giữa người nhà với nhau mà ông trân trọng cũng đã bị tổn thương.

Trong tim người làm ăn năm mươi tám tuổi bỗng dưng thấy khô héo. Bỏ đi, bỏ đi, hà tất phải hỏi cho rõ? Em trai ông quả thực cần được giáo huấn nhưng với những người khác, cho dù người lấy dấu mộc là ai, vì cái gì, kết quả đều như một nhát dao đâm vào tim ông.

Ông nắm lấy dấu mộc trong sự yên tĩnh chết chóc. Đúng vào khoảnh khắc này, Diệp Khiên Trạch – con trai lớn của ông – đã lặng lẽ đứng dậy: “Là con, bố, con đã lấy. Con xin lỗi!”.

Vào thời khắc Diệp Khiên Trạch đứng lên, Hường Viễn đã đột ngột kéo ghì anh lại. Ngoài sự đụng chạm ngăn ngủi khi đưa nước cho cô, đã lâu rồi cô không chạm vào tay anh. Cảm giác lúc ấy như một con rắn lạnh lẽo, cô biết, sự ấm ướt đó đều là do mồ hôi đang toát ra.

Nhưng rốt cuộc cô cũng chẳng thể ngăn cản anh, đôi tay ấy trượt khỏi những ngón tay cô như một con rắn.

“Là con, bố, do con lấy. Con xin lỗi!”.

« Con? » Diệp Bình Lâm cố hết sức cười phá lên, sắc mặt đỏ bừng: « Con nói là con lấy? ». Người chất vẫn như thế càng không chấp nhận được sự thực, đó là con trai ông, là đứa con trai ông tin tưởng nhất.

Diệp Khiên Trạch cúi đầu, giọng nói rất bình tĩnh: « Bố, thực ra chú Hai nói đúng một số việc. mấy năm gần đây, Giang Nguyên mỗi lúc một khó khăn. Ngay trong tình này đã có rất nhiều công ty nhỏ kinh doanh cùng một sản phẩm với chúng ta nhưng họ lại phát triển mạnh hơn là do họ dựa vào cái gì chứ? Không phải chất lượng, cũng không phải danh tiếng, mà là đi cửa khác, mà bắt buộc phải dùng tiền để đổi lấy, chỉ là con không ngờ điều này khiến bố đau lòng như thế, đặc biệt là một ngày như ngày hôm nay. Đều là lỗi của con, bố, con xin lỗi! »

« Anh nói bậy, dấu mộc là con lấy », Diệp Linh đứng phắt dậy.

Diệp Khiên Trạch lo lắng, hạ giọng bảo: « A Linh, em chẳng hiểu gì đâu. Lúc này còn gây chuyện gì nữa. »

« Anh nói là anh lấy, vậy em cũng có thể nói là em lấy. »

« Các con đang làm gì thế hả? », bà Diệp khóc với vẻ đau khổ.

Sắc mặt của Diệp Bình Văn càng u ám hơn: « Cho dù là lỗi của em thì em đến năm mươi vạn là được chứ gì? Có cần làm lớn chuyện thế không? »

« Bình Văn, chú nói ít thôi », một người chị họ của ông lên tiếng.

Không ai chú ý thấy sắc mặt của Diệp Bình Lâm từ lúc nào đã từ đỏ bừng biến thành xanh xám, sau đó là tái xám. Ông trừng trừng nhìn cảnh tượng trước mắt, không nói nửa câu, sau đó thân thể như một bức tượng đất, ngã vật trên ghế xuống đất.

Hương Viễn nhanh tay nhanh mắt, đưa tay ra đỡ. Người mất đi ý thức nặng như đá tảng, huống hồ là Diệp Bình Lâm cao to đang độ phát tướng. Dù cô cũng không phải dạng sức lực yếu đuối nhưng khi cố gắng đỡ cơ thể đang ngã xuống đất cũng bị kéo ngã lăn ra đất. Cũng may Diệp Quân bay ngay đến giúp một tay nên Hương Viễn mới không bị ngã thảm thương.

Hai chú cháu Diệp Bình Văn và Diệp Khiên Trạch cũng phản ứng ngay.

« Bố! »

« Anh cả! »

Mấy đôi tay xem như cũng đỡ được người đang nhắm nghiền mắt kia. Bà Diệp ôm lấy mặt, phát ra tiếng nấc nghẹn ngào như thể đang khóc, Diệp Linh như bị giật mình khiếp đảm, dờ dẩn cả người, ba người cô họ hét lên.

« Bố, bố... bố sao vậy? gọi điện thoại, mau gọi xe cấp cứu đi! », Diệp Khiên Trạch quỳ xuống cạnh bố mình, vừa hối hận vừa cuống quýt, giọng

nói khàn đặc.

« Vâng! » Diệp Quân như tỉnh mộng, vội vã chạy đi lấy điện thoại.

Hương Viễn đặt một tay lên vai Diệp Khiên Trạch: « Tôi đang gọi, tôi đang gọi... sẽ không sao đâu... »

Tay cô như có một ma lực kỳ lạ khiến Diệp Khiên Trạch khi ấy đang hoảng loạn thất thần như một con cừ non bỗng tìm thấy chỗ dựa trong tích tắc. Anh và Diệp Bình Văn cẩn thận đặt Diệp Bình Lâm nằm ngay ngắn lại rồi cứ thế nắm lấy tay bố mình. Hồi lâu sau, anh hơi nghiêng nghiêng đầu trong hoảng loạn, lặng lẽ gối đầu lên mu bàn tay của cô, Hương Viễn cảm thấy sự ấm ướt trên bàn tay mình.

Lúc này, Hương Viễn đã gọi được cho bệnh viện, đọc địa chỉ rồi vội vã bảo Diệp Quân và dì Dương ra đầu đường để dẫn xe cấp cứu vào, cố gắng không chậm trễ. Bà Diệp được bà cô dìu đỡ, run lẩy bẩy ngồi cạnh chông mình. Hương Viễn cảm thấy mình đã làm tất cả những gì có thể, bèn khẽ khàng rút tay ra nhưng lại cảm giác được nỗi đau của người đang gối lên tay cô.

Khi đã trưởng thành lúc nào cô và anh cũng như đang chơi trò cút bắt. Lúc cô cố gắng đến gần hơn thì anh lại mơ hồ vô định nhưng lúc cô lui lại một bước để bảo vệ mình thì anh lại lo sợ, không chịu buông tay.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Chiếc Bình Quý Của Vua Solomon

Mặc định là vào một lúc thích hợp nào đó, anh đã nhặt chiếc bình không biết là phúc hay là hoạ ấy lên, còn cô đã tình nguyện hứa hẹn sẽ thực hiện ba nguyện vọng của anh.

May mắn là xe cấp cứu đến kịp, ngoài Diệp Linh và một bà cô ở lại nhà chăm sóc cho bà Diệp đang gần như phát điên thì những người khác đều theo đến bệnh viện. Qua đợt cấp cứu, bác sĩ chuẩn đoán Diệp Bình Lâm bị đột quỵ do xuất huyết não ở mức độ nhẹ, cũng may là cấp cứu kịp thời, chưa bị máu chảy ra làm nghẽn não nên mới còn một con đường sống nhưng di chứng thì khó tránh khỏi. Tức là cho dù thoát khỏi nguy hiểm, song muốn hồi phục sinh hoạt bình thường như trước cũng cần một thời gian tương đối dài. Hơn nữa với tình trạng hiện nay của ông thì khả năng tái phát là rất cao. Bác sĩ kiến nghị nên chăm sóc kỹ lưỡng, từ nay về sau không được làm ông xúc động mạnh, cũng không được để ông làm việc cực nhọc.

Trợ lý và tài xế của Diệp Bình Lâm nghe tin rồi vội chạy đến, thủ tục nhập viện khá suôn sẻ. Diệp Bình Văn ở lại với hai anh em Diệp Khiên Trạch, chờ ngoài phòng cấp cứu rất lâu, sau khi đèn đỏ của phòng cấp cứu tắt rồi, ông ta lại phải quần đống dậu.

“Chú... chú thấy hay là chú về trước, lúc này mà anh ấy tỉnh dậy thấy chú chắc không phải là chuyện tốt. Khiên Trạch, xin lỗi, vất vả cho cháu rồi”, ông ta khẽ vỗ lên vai Khiên Trạch. Hương Viễn khi ấy đang cầm hai cốc trà nóng bước đến, nhìn thấy rõ sự căm ghét cố gắng kiềm chế trong mắt Diệp Khiên Trạch.

Diệp Bình Văn đi qua Hương Viễn như không nhìn thấy cô nhưng không biết ông ta nghĩ gì liền quay lại, nghiêng người thì thầm bên tai cô: “Trong lòng vui lắm hả? Đây chẳng phải là cơ hội mà cô vẫn chờ đợi bấy lâu đó sao?”.

“Nhờ phúc của chú.”

Hương Viễn ngồi xuống giữa Diệp Khiên Trạch và Diệp Quân, đưa hai cốc trà nóng cho hai anh em. Diệp Quân lặng thinh đón lấy, ôm chiếc cốc dùng một lần bằng cả hai tay, nôn nóng muốn hít hà hơi ấm của nó.

Diệp Khiên Trạch nói: “Cám ơn cậu, Hương Viễn”.

Hương Viễn quay lại nhìn anh, hơi nóng của cốc trà khiến người gần ngay trong gang tấc ấy cũng có vẻ mơ hồ như sương khói, rồi nói: “Cám ơn tôi để làm gì? Trà do trợ lý Lý mua mà. Chú ấy bảo tôi nói với cậu, chú phải quay về trước để xử lý một số chuyện. Lần này chú Diệp bệnh, các cậu đều vất vả”.

Diệp Khiên Trạch như không nghe thấy: “Thật đấy, Hương Viễn, cũng may có cậu ở đó. Không biết tại sao mà cậu luôn xuất hiện vào lúc tôi tệ nhất?”.

“Vậ á?” Hương Viễn dựa mạnh vào lưng ghế tựa nói: “Cậu nói xem đây là may mắn hay là bất hạnh của tôi?”.

“Ít nhất có người bạn như cậu là phúc phận tôi tu được. Không rõ vì sao mỗi lần cậu đến, tôi thấy yên ổn hơn nhiều. Lần này nếu bố tôi vượt qua

cửa ải này một cách suôn sẻ, có được xem là chiếc bình quý của vua Solomon đã thực hiện nguyện vọng thứ hai của tôi không?”

Hương Viễn nhìn thấy vẻ mặt thắc mắc của Diệp Quân rồi cười nói: “Khiên Trạch, chú Diệp nhất định sẽ khoẻ mà. Chú không sao là do chú may mắn chứ không phải do tôi. Đừng dễ dàng phung phí nguyện vọng của mình, rồi sẽ có ngày dùng hết nó. Lần này không tính”.

Diệp Khiên Trạch gật đầu vẻ hiểu ý: “Cậu nói đúng”.

Diệp Quân nãy giờ im lặng, bỗng chen vào một câu: “Chị Hương Viễn, chị đưa bọn em mỗi người một cốc trà, vậy chị uống gì?”.

“Ừm, chị bảo với trợ lý Lý là không cần rồi. Hai người uống đi, chị không khát”.

“Trợ lý Lý không biết chị không uống trà. Để em đi mua nước cho chị.”

“Không cần đâu, sao lại phải phiền hà thế, Diệp Quân, em ngồi xuống đi, bố em sắp ra khỏi phòng cấp cứu rồi đấy.”

“Em về ngay mà chị đợi một lát”, Diệp Quân mím môi một cách nghiêm túc. Cậu sắp cao hơn anh mình rồi nhưng tính khí trẻ con cố chấp thì không thay đổi chút nào.

“Cậu nhóc này”, Hương Viễn lắc đầu, nhìn về phía cửa phòng cấp cứu. Đèn đã tắt nhưng bên trong lại không có chút động tĩnh.

Không biết vì sao mà lúc Diệp Quân có ở đây, Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch lại có thể chuyện trò với nhau, khi Diệp Quân đi rồi, chỉ còn lại hai người, không khí trong thoáng chốc trở nên trầm hẳn. Họ đã không ngồi riêng với nhau bao lâu rồi? Lần trước đó xa vời đến nỗi như ở một khoảng không gian khác. Diệp Quân là một bức màn vô hình ngăn giữa hai

người họ, gỡ bỏ lớp màn này rồi, họ mới người thấy mùi vị ủ mốc của tình bạn lâu năm này.

“Hương Viễn, cậu ở Vĩnh Khai, vẫn ổn chứ?” Mỗi một giây im lặng đều tỏ ra dài đằng đặc, cuối cùng anh cũng tìm ra một câu mở đầu an toàn.

Hương Viễn lại trả lời một câu chẳng ăn nhập: “Xem ra cậu vẫn không muốn nói tôi biết là cậu muốn bảo vệ ai?”.

Khiên Trạch sững sờ, sau đó hơi nhú mày lại: “Không có chuyện đó đâu”.

“Ha ha”, Hương Viễn dụi mắt cười nói, “tôi không biết cậu có thể thuyết phục bố mình được không nhưng theo tôi thấy thì lời nói dối của cậu khó nghe quá. Mọc mà do cậu lấy, đúng là chuyện buồn cười. Nếu tôi đoán không sai, thì cũng không phải là do Diệp Linh chứ, cả A Quân càng không thể là...”.

“Đừng đoán nữa!” Hành lang vắng vẻ, một câu nói với ngữ điệu hơi cao sẽ có tiếng vọng lại, anh lập tức hạ giọng xuống như đang van nài: “Đừng đoán nữa, Hương Viễn, tôi không thông minh bằng cậu nên không che giấu được, nhưng nếu có thể nói thì tại sao tôi lại khôn nói cho cậu biết chứ? Người xuất gia có bài kinh khó tụng, tôi cũng có nỗi khổ của mình, cứ xem như cậu chẳng thấy gì hết, bỏ qua lần này đi”.

Hương Viễn gật đầu: “Tôi không nên lo chuyện bao đồng nhưng cậu thấy lúc này mà đi bịt mắt người ta thì có ý nghĩa ư? Cậu gánh vác nỗi trong bao lâu đây?”.

Anh cụp mắt xuống không nói gì, lúc ngẩng lên nhìn Hương Viễn thì gương mặt đã trở nên thản nhiên: “Hương Viễn, tôi không giống cậu. Cậu có thể suy nghĩ mọi việc xem nó có ý nghĩa không ngay từ đầu, còn tôi thì không được vậy”.

“Lý do?”, Hương Viễn nghiêng răng thốt ra hai chữ.

“Tôi không muốn làm tổn thương bất kỳ ai.”.

Giọng anh nói vẫn lạnh nhạt ngắn gọn như con người anh, rất dễ khiến Hương Viễn nghĩ đến ánh trăng toả nơi đồng không mông quạnh, ánh sáng lẻ loi nhưng lương thiện và buồn bã.

“Cậu có biết tôi nghĩ thế nào không?” Cô lấy cốc trà này giờ vẫn chưa uống trong tay anh, đặt lên tay vịn giữa hai người rồi nói: “Nếu chỉ có một cốc nước này thì cậu sẽ uống một mình, đúng chứ? Còn nếu có một thùng nước thì cậu mới không ngần ngại chia cho những người cậu cho là quan trọng với mình. Đương nhiên, nếu cậu có cả một con sông, lại càng có thể giúp đỡ mọi người. Nhưng Khiên Trạch này, cho dù có nhiều hơn một cốc nếu cậu không uống giọt nào thì có thể giải cơn khát cho bao nhiêu người? Dì của cậu, ... bố cậu, A Linh, thậm chí cả ông chú kia của cậu. Họ đã uống hết phần mình, sau đó đòi chia đến chút ít phần của cậu, cuối cùng người chết khát cũng phải chết khát”.

Diệp Khiên Trạch chậm rãi nghiêng đổ cốc trà xuống nền đất nói: “Cậu muốn tôi giữ khư khư cốc này trước mặt những người tôi yêu? Thế thì tôi không làm được, chi bằng cùng chết khát với nhau.”

Hương Viễn nhìn cốc thoáng đã chảy cạn: “Thì ra tôi không hiểu tình yêu”.

Giường bệnh của Diệp Bình Lâm được bác sỹ, y tá đẩy ra ngoài. Đợi Diệp Quân đi mua nước về, Diệp Khiên Trạch mới bảo họ về nghỉ ngơi, còn mình ở lại trông nom ông bố vẫn chưa tỉnh.

Tài xế đã đợi ngoài cửa, Diệp Quân thấy Hương Viễn cứ cầm cốc nước cậu mua về mà không chịu uống, không tìm được đã hỏi: “Sao thế, chị Hương Viễn, chị không muốn uống à?”.

Hương Viễn hỏi cậu: “Nếu em chỉ có một bình nước thì em sẽ làm gì?”.

Diệp Quân hoang mang: “Cái gì mà làm gì? Đương nhiên em sẽ cho chị rồi”.

Cậu thấy Hương Viễn lờm mình thì cười nói: “Sao vậy? Trắc nghiệm tâm lý mới à? Em cứ tưởng chỉ có bọn con gái lớp em thì mới thích trò này chứ?”.

“Ai thèm chơi với tên nhóc vô duyên như em”.

Ba ngày sau, Diệp Bình Lâm tỉnh lại sau cơn hôn mê, một tuần sau đầu óc đã hồi phục nhưng tay chân vẫn không thể nhúc nhích. Hương Viễn tan sở về ghé thăm, ông vất vả lắm mới tìm thấy cô bằng ánh mắt, tốn bao nhiêu công sức mới nói được một câu: “Hương Viễn, về giúp chú”.

Hương Viễn đến Vĩnh Khải xin từ chức, Thẩm Cư An nói: “Thú vị nhỉ, tuần trước tôi mới thăng chức cho cô, tuần sau cô đã xin từ chức, cũng xem như đã mở ra một tiền lệ. Thôi được, không làm đồng nghiệp được thì không chừng có thể là đối thủ.”

Hương Viễn cảm kích anh đã không làm khó cô, còn về câu nói đùa của anh, cô cũng chỉ cười mà cho qua bởi Vĩnh Khải là công ty lớn khởi nghiệp từ kinh doanh địa ốc, Giang Nguyên lại kinh doanh về vật liệu xây dựng, chẳng ai đụng chạm đến ai.

Diệp gia là một dòng nước đục, Hương Viễn tuy nhìn ra nhưng cô nợ Diệp Bình Lâm. Lúc đầu đã nói, chỉ cần ông cần, một câu thôi, cô sẽ quay về. Món nợ tình này sớm muộn gì cũng phải trả, cô chỉ không ngờ ngày ấy đến nhanh như vậy. Cô không ưa thích những người cứu rỗi thế giới khuyên Diệp Khiên Trạch phải tự lượng sức mình mà giải quyết mọi việc, bảo vệ mình rồi mới có tư cách chăm sóc người khác. Nhưng thế sự luôn thích trêu ngươi, một người biết rõ cách bảo vệ bản thân như cô, vậy mà cứ

cứu hoả hết lần này đến lần khác thì người nói không muốn làm hại kẻ khác như anh, thật sự sẽ được như ý nguyện chứ? Cô không thể biết.

Có một quãng thời gian, Diệp Quân luôn nghĩ cách để đeo bám truy hỏi Hương Viễn một vấn đề: cái gì mà chiếc bình của vua Solomon? Hương Viễn lúc đầu chỉ ậm ừ cho qua, nói rằng: “Muốn biết à? Lên thư viện mà đọc. Ừ, trong thư viện của Đại học Công an chắc cũng có sách thần thoại ngụ ngôn mà”.

Ai ngờ cậu lại phản bác: “Em đọc sách rồi nhưng em vẫn muốn hỏi ý chị và anh em vẫn hay nhắc đến cơ”.

Hương Viễn thấy phát phiền vì cậu cứ làm nhảm mãi bên tay hết lần này đến lần khác, nên nói: “Chuyện nào tôi cũng phải báo cáo hết với cậu hả?”.

Diệp Quân lại ủ rũ không vui suốt một thời gian dài vì câu nói này. Sau khi cậu thi đỗ vào Đại học Công an của tỉnh một cách thuận lợi thì đã chuyển vào ở trong trường. Trường thực hiện quản lý hoá quân sự, nghiêm khắc đến nỗi thời gian hoạt động tự do còn ít hơn cả lúc học trung học. Mấy tuần liền cậu không liên lạc với Hương Viễn, lại phát hiện ra chỉ có mình tự chuốc phiền toái vì cô vẫn bận rộn với công việc mà không để ý gì. Có lần cậu mượn cơ đến công ty Giang Nguyên chơi, “nhân tiện” đến văn phòng của Hương Viễn, thấy cô đang vui đùa trước máy tính thì hậm hực nói: “Hơn tháng chưa gặp chị, sao việc đổ lên đầu chị không giảm bớt chút nào thế?”.

Hương Viễn thờ ơ đáp: “Một tháng? Lâu thế cơ à?”

Diệp Quân chỉ còn nước từ bỏ suy nghĩ mà mình cậu biết, không ngừng cựa quậy người trên chiếc ghế xoay đối diện bàn cô: “Bí mật, nói em nghe khó thế cơ à?”.

Hương Viễn nghĩ rất lâu mới ý thức được cậu đang ám chỉ điều gì. Thực ra cái gọi là “chiếc bình quý của vua Solomon” không thể gọi là bí mật. Lý

do Hường Viễn tránh né không trả lời chỉ là do cảm thấy việc này không liên quan đến cậu nhưng cô lại không ngờ rằng Diệp Quân lại băn khoăn suy nghĩ mãi về vấn đề tưởng chừng như nhỏ nhặt này.

“Đọc ngụ ngôn Aesop rồi phải không?”, cô nhấn nạt ngừng công việc lại để trả lời cậu: “một cậu bé miền núi nhặt được một chiếc bình sứ trắng bình thường đến không thể bình thường hơn trong đầm nước. Miệng bình bị niêm phong chặt cứng, cậu tốn rất nhiều công sức cũng không mở nổi. Dù sao cũng chỉ là một chiếc bình tầm thường, không có gì đáng để tìm tòi, cậu vừa định vứt nó trở lại xuống nước thì không ngờ chiếc bình lại động đậy như đang sống, bên trong có một tiếng nói van xin: “Xin cậu mở chiếc bình thả tôi ra ngoài”.

Hường Viễn nhìn Diệp Quân đang hết sức tập trung lắng nghe thì không nhìn được cười: cậu nhóc này, ai nói gì cũng tin. Diệp Quân thúc giục: “Về sau thì sao, sau đó thế nào? Cậu bé có mở chiếc bình ra không?”.

Hường Viễn chống cằm: “Tại sao em lại cuống lên hỏi xem cậu ta có mở chiếc bình hay không mà không lo rằng trong chiếc bình liệu có phải là quái vật hay không? Cậu bé kia cảm thấy cái vật cuống lên muốn ra ngoài kia không phải tốt lành gì nên cậu rất sợ hãi, càng không dám mở ra, chỉ mong vứt nó xuống một nơi sâu hơn trong đầm thôi. Chiếc bình cuống quýt, bèn nói với cậu: “Tôi là một linh hồn vừa ra đời đã bị giam giữ trong chiếc bình này. Tôi đã ngủ dưới nước không biết bao lâu rồi, cậu là người đầu tiên vớt được tôi, tôi nhận lời cậu, chỉ cần cậu chịu nghĩ cách cho tôi ra xem thế giới ngoài kia là như thế nào thì tôi sẽ cho cậu rất nhiều châu báu và phú quý”. Nhưng cậu bé nhặt được chiếc bình là một người thuần phác, cậu nói: “Tôi không cần châu báu phú quý gì cả”. Chiếc bình đáp lại: “Vậy cậu phải có nguyện vọng gì chứ? Tôi có thể thực hiện cho cậu ba nguyện vọng. Lúc cậu cần giúp đỡ nhất, sẽ giúp cậu vượt qua khó khăn”.

“Cậu bé chấp nhận không?”, Diệp Quân hỏi.

“Ừ, cậu ấy đã động lòng. Cậu ấy là một người lương thiện nên đã thầm nhủ rằng, nếu thực sự có ba điều ước, không những có thể giúp bản thân cậu mà còn có thể giúp được những người xung quanh. Thế là cậu nói với chiếc bình: “Tôi đang sống rất ổn, không có nguyện vọng gì cần thực hiện. Thế này đi, tôi mang theo anh bên mình, lúc gặp khó khăn anh sẽ giúp tôi. Chỉ cần thực hiện xong ba nguyện vọng, tôi nhất định sẽ nghĩ cách thả anh ra.”

“Chiếc bình có nhận lời không?”

“Nó không được lựa chọn.”

“Thế về sau ra sao? Em hỏi là sau khi ba nguyện vọng đã dùng hết.”

“Chị cũng không biết. Được rồi, câu chuyện thế là hết, em hài lòng chưa?”

Diệp Quân đã không còn là cậu bé khờ khạo ngày nào, cậu nghĩ ngợi về câu chuyện hư hư thực thực này, có chỗ nào là ngụ ngôn Aesop đâu, nó giống tổng hợp của “Người nông dân và chiếc bình ác quỷ” và “Aladin và cây đèn thần” mà cậu xem trong sách hơn. Cậu cố gắng tìm kiếm ý nghĩa mà Hướng Viễn gửi gắm vào câu chuyện đó.

“Nghĩ gì thế, sao bần thần vậy? Câu chuyện không hay à?”, Hướng Viễn cười đùa trong khi vẻ mặt cậu ấy đang rất nghiêm túc.

Diệp Quân hất hất tóc: “Chị biết mà, hiếm có ai kể chuyện cho em nghe”.

“Đến văn phòng anh em chơi đi, anh ấy ở lâu năm, buổi sáng còn gọi điện báo trưa nay đưa em đi ăn đó. Bây giờ cũng sắp tan sở rồi, em thấy anh ấy thì nói giúp một tiếng là chị còn một số việc chưa làm xong, đã đặt cơm hộp rồi.” Những gì cần nói đều đã nói, thời gian làm việc đã đến, Hướng Viễn bắt đầu đuổi khách.

Diệp Quân đứng dậy, hai tay ghì vào mép bàn Hương Viễn, hỏi: “Chị chính là chiếc bình trong câu chuyện đó còn anh trai chính là người nhặt được chiếc bình, đúng không?”.

“Em cũng là ngọc kinh khủng. Truyện mà cũng xem là thật à? Đi đi”, Hương Viễn vội vàng xua tay với cậu.

“Nhưng tại sao chiếc bình ấy phải là anh trai nhặt được?”, bị cô dùng bút kí tên gõ vào đầu cả tay nhưng cậu vẫn không chịu buông tha.

Hương Viễn nửa đùa nửa thật nói: “Vì lúc chị còn nhỏ, chắc khoảng mười tuổi, có lần suýt chết đuối được anh trai em vớt lên”.

“Em không tin!”, Diệp Quân cắt ngang câu nói thoái thác cũ rích của cô: “Ai chẳng biết chị bơi giỏi không ai bằng. Anh của em là con vịt cạn, chị cứu anh ấy thì có.”

“Chưa nghe nói “người bơi giỏi hay chết đuối” à? Nói thật là lần ấy chị bị chuột rút... Thế nào, vẫn không tin? Bỏ tay thôi, lúc ấy em vẫn còn đeo sau lưng mẹ, muốn em làm chứng cũng không được.”

Vừa nói xong, chuông điện thoại đã reo vang, Hương Viễn nghe nói rồi cười nói: “Vẫn ở đây”. Ừ mấy tiếng rồi đặt điện thoại xuống nói: “Anh em gọi đến tìm đây. Lâu lắm mới thấy em đến công ty một lần, nghe nói cũng hơn nửa tháng rồi cũng chưa về nhà ăn cơm, trong trường vui thế cơ à?”.

“Chị Hương Viễn, nói thật đi, câu chuyện ấy...”

Hương Viễn “xúy” một tiếng: “Vẫn chưa chịu thôi hả?”.

Thấy cô sầm mặt xuống thì cậu cũng không dám đeo bám nữa, chỉ nói thêm một câu: “Em cảm thấy thứ trong chiếc bình ấy rất đáng thương. Nó đã bị giam giữ dưới đầm nước lâu như thế, nhất định là rất muốn ra ngoài nhưng cái người nhặt được nó chỉ nghĩ đến việc chiếc bình có thể giúp

mình và những người xung quanh thực hiện được ước nguyện mà lại không có ý định thả nó ra ngay. Chị nói cậu ta là người lương thiện nhưng cậu ta có nghĩ đến nguyện vọng của chiếc bình đất, thế chẳng phải cũng là ích kỷ à?”.

Nói xong thấy mặt Hương Viễn không lộ chút cảm xúc, Diệp Quân cũng không biết mình nói có sai gì không. Cậu vừa đi ra cửa vừa lẩm bẩm: “Em nói là người nhặt được chiếc bình ấy, không phải nói anh em. Em lên lầu trước đây.”.

Hương Viễn nghe thấy tiếng cửa đóng, bèn vứt cây bút trong tay sang một bên, ôm lấy đầu.

Cậu hiểu gì chứ? Làm sao cậu biết được, năm ấy cô bé mười tuổi đã hít một hơi thật mạnh rồi một mình vật vã trong đầm nước lạnh băng vào buổi chiều thu, chỉ cần một giây sau thì đã chìm xuống. Cô nhìn thấy những chiếc lá khô trôi dạt trên đầu mỗi lúc một xa, một phiến là mới rơi xuống mặt nước, chỉ thấy xao động, không nghe âm thanh, bốn bề càng lúc càng yên tĩnh... Cuối cùng không nghe thấy tiếng khóc, không nghe thấy tiếng nhị bồ ai oán khiến cô căm hận. Mẹ đã chết, cô đã mất đi người thân đầu tiên trong đời nhưng lúc ấy cô vẫn chưa ý thức được đó mới chỉ là bắt đầu. Cô chỉ muốn mãi mãi chìm xuống đáy nước, trong không gian lặng phắc chết chóc, tiếng mẹ gọi như gần như xa. Cô khẽ nhúc nhích, song có một đôi tay vô hình đang kéo cô xuống, hơi thở cố nén bắt đầu thả lỏng, cảm giác lạnh lẽo tràn lấp lục phủ ngũ tạng. Cô cứ ngỡ mình không còn được nhìn thấy mặt trời phía trên nữa... Lúc bị ánh nắng chiếu rọi vào đến mức không thể mở nổi mắt thì cô mới nghe thấy bên cạnh có một tiếng ho không phải của mình. Là anh – Diệp Khiên Trạch, tòa thân ướt sũng ngồi bên cạnh, đẫm nước, thê thảm. Nước từ tóc cô nhỏ xuống tý tách, cô đã khóc không thành tiếng khi gương mặt còn đẫm nước, anh lặng lẽ lau vệt nước mắt cho cô. Cô chỉ khóc trước mặt anh, tuy rằng anh nói thứ anh lau được là nước đọng trên mặt cô.

Diệp Quân hỏi, tại sao người đó lại là anh. Tại sao? thực ra Hương Viễn cũng đã tự hỏi mình nhưng đáp án là: chỉ có anh. Mặc định là vào một lúc thích hợp nào đó, anh đã nhặt chiếc bình không biết là phúc hay là họa ấy lên, còn cô tình nguyện hứa hẹn sẽ thực hiện ba nguyện vọng của anh... Có lẽ bây giờ cô đã khiến mình tin rằng, người mà số mệnh sắp đặt cho anh không phải cô nhưng cô lại không có cách nào thờ ơ đứng nhìn khi anh bất lực. Còn về kết cục của câu chuyện – khi mọi điều ước đã được thực hiện, thứ chờ đợi họ sẽ là gì? Không ai biết.

Cô nhìn đồng hồ dưới góc phải màn hình vi tính, còn bảy phút nữa mới tan sở, việc cần làm còn rất nhiều, Diệp Quân đã làm rối loạn mọi sắp xếp cho công việc của cô. Đang cố định thần lại thì cửa văn phòng lại lần nữa mở ra đột ngột, vị khách không mời mà đến ấy ngó vào nửa người, hỏi: «Chị Hương Viễn, chị đã nói em đồ Đại Học Công An sẽ tặng em một thứ, em có thể không cần thứ ấy, đổi bằng một điều ước không? Em không tham đâu, chỉ cần một thôi...»

Nửa câu sau và nửa thân người chen vào đã hoàn toàn biến mất sau cánh cửa khi cô ném tập văn kiện bay vèo đến. cái nguyện vọng chết tiệt ấy! Vào Giang Nguyên đã ba tháng, được yên tĩnh một lúc chính là nguyện vọng lớn nhất của cô.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Diệp Thị Giang Nguyên

Mấy năm nay, họ nghĩ đến những chuyện khác nhau, nói những lời khác nhau, trái tim cũng ở hai bên bờ khác nhau, chỉ có ký ức là không nỡ bỏ đi, vẫn lặng lẽ nhìn về phía nhau trong do dự Tan sở được mấy phút đã nghe tiếng gõ cửa, Hương Viễn không ngẩng đầu lên, chỉ nói một câu: « Diệp Quân, biến đi cho chị nhờ! Cô rất hiếm khi khóa cửa phòng nhưng hễ khóa thì có nghĩa là « xin đừng làm phiền ». Tuy cô làm việc với những người ở Giang Nguyên chưa lâu nhưng vẫn có thể xem là quen biết với khá nhiều người, nếu đeo bám dai dẳng như vậy thì ngoài Diệp Quân ra, quả thực chẳng còn người thứ ba nào khác.

Sao thế, giận dữ quá vậy? », Diệp Khiên Trạch vắt áo trên tay đứng ngoài cửa cười hì hì.

Hương Viễn một tay ôm đầu cười: « Tôi cứ tưởng là tên Diệp Quân phiền phức kia chứ. Sau này không thể để cậu ấy đến nữa. Nó làm như văn phòng của tôi là vườn cho trẻ con ấy, khiến cả buổi sáng tôi chẳng làm nổi việc gì cho ra hồn. »

Diệp Khiên Trạch chỉ biết nói vu vơ ra phía ngoài cửa: « Còn đang đợi ngoài kia kìa, cũng biết điều lắm, bảo tôi đến gọi cậu. Đi thôi, xuống lầu dưới ăn cơm."

Thôi, có thể tôi sẽ phải đi công tác sau một thời gian nữa nên còn rất nhiều việc vẫn chưa giải quyết xong, cơm hộp tôi gọi cũng sắp đến rồi. Nhưng mà vẫn phải ăn cơm...

« Cậu thấy tôi có giống với đang khách sáo không? Tôi không kỹ tính trong ăn uống mà, hơn nữa lên lầu xuống lầu mất công lắm. »

Diệp Khiên Trạch bất lực, vừa đúng lúc Diệp Quân bước vào lại gần thì thăm vào tai anh: « Anh, lúc này trong thang máy em nhìn thấy chú Hai, có cần gọi chú ấy đi cùng không? »

Chú ấy bận lắm, không cần đâu », Diệp Khiên Trạch cười với em trai, trả lời « Vậy chị Hương Viễn... » Diệp Quân hiếm khi đến được đây nên vẫn không chịu từ bỏ việc thuyết phục Hương Viễn cùng đi ăn cơm Hương Viễn làm động tác tay biểu thị im lặng: « Đóng cửa giúp tôi được chứ? Cám ơn.

Cô nghe thấy tiếng bước chân họ xa dần nhưng vẫn có thể phân biệt rõ ràng bước chân hai anh em: nhẹ nhàng là của Diệp Quân, vững chắc nhưng lại có vẻ ngần ngại là của Diệp Khiên Trạch. Cô thậm chí còn nghe ra cả tiếng bước chân của Diệp Bình Văn, cảm giác không giống với nét cao ngạo của ông ta. Bước chân ông ta chạm đất cực khễ, mỗi bước đều tỏ ra cẩn thận e dè, giống như ánh mắt quan sát cô mọi lúc, cân nhắc, cảnh giác, thậm chí có chút gì đó khinh miệt.

Trong lúc chờ cơm hộp tới, Hương Viễn phát hiện ra mình cứ vô thức đùa nghịch với đồ chặn giấy có khắc logo « Giang Nguyên », một vật thể dạng bánh tròn đơn giản, không chọn chất liệu bằng pha lê hay bằng đồng thường thấy mà làm bằng thép đúc không rỉ, bên trên có khắc sáu chữ phương châm « chất lượng – uy tín – trách nhiệm » của công ty, phía dưới giới thiệu vắn tắt về sản phẩm chủ yếu. Nội dung ấy cô đã xem qua không dưới chục lần, nhắm mắt lại cũng nhớ rõ mồn một.

Chức vụ đầu tiên mà Diệp Bình Lâm phân cho cô ở Giang Nguyên hoàn toàn không nổi bật – Trưởng phòng tiêu thụ khu Tây Nam của bộ phận thị trường, nói rõ hơn một chút, thực ra chính là nhân viên nghiệp vụ có giá trị hơn một chút. Hường Viễn hiểu nỗi khổ tâm của chú Diệp, cô còn trẻ, lần đầu đến đây, khởi điểm không thấp cũng chẳng cao, cấp bậc có thấp một chút dù sao cũng dễ tiến. Người tiền nhiệm vị trí này đã bỏ việc vào nửa năm trước, nghe nói tình hình buôn bán ở Tây Nam không được xem trọng cho lắm.

Hường Viễn nhận công việc này, hoàn toàn không gấp gáp phải làm gì to tát, ngay đến cả Diệp Bình Văn cũng tỏ ra hoài nghi vô cùng trước sự tĩnh lặng và thận trọng của tân binh được Chủ tịch mời đến làm việc này. Trên thực tế, cô không nói nhiều, cũng không hành động nhưng lại tốn rất nhiều thời gian để nhìn bằng mắt, dùng trái tim ghi nhớ một số việc, bao gồm việc lật xem lại một số lượng lớn hồ sơ lưu trữ, chế độ quản lý và tư liệu thị trường của Giang Nguyên. Cô ghi nhớ đa số họ tên, chức vụ và sở thích của những người phụ trách chủ yếu ở các văn phòng và các hội thảo, trò chuyện với các cô gái tiếp tân và các anh chàng đẹp trai ở phòng vi tính, quan trọng hơn là, cô đã bỏ ra khá nhiều công sức để cố gắng quen thuộc với đặc điểm sản phẩm, quy trình sản xuất và công nghệ của Giang Nguyên. Tuy rằng mọi việc ở thế gian, có lòng để làm thì không gì không thể nhưng dù sao cô vẫn chưa bao giờ bước chân vào ngành sản xuất vật liệu như thế này. Dè dặt với thực tế, quan sát rồi mới làm – đó là nguyên tắc làm việc của cô.

Tiền thân của Giang Nguyên là xưởng phụ tùng máy móc tiêu chuẩn của tỉnh XX, là một nhà máy quy mô nhỏ cho trường Đại học G vào thập niên bảy mươi, sản xuất một số đinh ốc và phụ tùng kim loại đơn giản. Ý nghĩa của sự tồn tại này một nửa là để chế tạo ra một nơi thực hành cho sinh viên Học viện Cơ điện của Đại học G, tìm chút phúc lợi cho tập thể giáo viên, cũng giải quyết được vấn đề việc làm cho người nhà của giáo viên trong trường. Những người phụ trách và đảm nhiệm chức vụ trong nhà máy đều

là những giáo viên đang giảng dạy của trường". Trước khi Diệp Bình Lâm tiếp nhận thì nhà máy nhỏ này đang đứng ở bờ vực của sự hòa vốn và lỗ lãi, nhưng vì trường học cần đến nên cứ cố gắng duy trì sự tồn tại của nó. Lúc ấy, Diệp Bình Lâm – phó chủ nhiệm khoa Cơ khí – đã trở thành xưởng trưởng thứ ba dưới sự điều phái của trường. Có lẽ đúng lúc bước vào một ngành nghề kinh doanh có tiếng mà không có miếng này, Diệp Bình Lâm mới phát hiện tài năng của mình không chỉ hạn chế trong học thuật và bục giảng, ông đã thử cải tiến cấu tạo công nghệ thiết bị của nhà máy, bốn ba khắp nơi để hoàn thành nhiệm vụ. Trong thập niên tám mươi, mọi thứ đều đang manh nha, nhà máy nhỏ như một thứ đồ chơi trẻ em này lại được vực dậy trong tình trạng lung lay muốn đổ, đồng thời tạo nên một khí thế phát triển rất mạnh. Những chuyện khác có thể không nói nhưng chí ít tiền lương, tiền thưởng cho hơn một trăm công nhân trong nhà máy đã không còn phải dựa vào nhà trường nữa. Tâm tư của Diệp Bình Lâm cũng mỗi lúc một rời xa lớp học. Cuối cùng, ông đề nghị được lấy danh nghĩa của mình để phụ trách nhà máy với trường, sau đó thỏa thuận mua đứt xưởng gia công này dưới hình thức cá nhân tự bỏ tiền đầu tư, đồng thời đệ đơn từ chức ở học viện.

Khi ấy nhà trường đã ra một cái giá là bốn mươi lăm vạn, và vì bốn mươi lăm vạn này, Diệp Bình Lâm đã gom góp hết mọi thứ, còn thế chấp ngôi nhà là vật đáng giá duy nhất cho ngân hàng, mượn tiền bạn bè, họ hàng thân thích, đến bà Diệp cũng lấy toàn bộ nữ trang hồi môn của nhà gái để hỗ trợ ông. Ngoài người nhà ra, chẳng ai xem trọng hành động điên rồ của một con mọt sách với cái nhà máy tồi tàn ấy. Nhưng chính lần điên rồ này đã khiến một xưởng nhỏ sau khi đổi tên thành « Giang Nguyên » trong hai mươi năm đã từ kim ngạch tiêu thụ gần năm vạn hai nghìn tệ một bước nhảy vọt lên chóng mặt, sản lượng mỗi năm gần mười lăm vạn tấn, giá trị sản xuất gần năm tỷ. Cuối cùng trở thành một cơ sở chế tạo nổi tiếng với hơn một nghìn năm trăm công nhân, có hai công ty con là chế tạo phụ tùng sản xuất và chế tạo vật liệu xây dựng bằng thép không gỉ, một công ty kinh doanh phụ tùng bằng vốn riêng và một công ty kinh doanh bằng vốn đầu tư.

Vào thời kỳ huy hoàng nhất, Giang Nguyên đã từng độc quyền kinh doanh và chế tạo bu-long, đinh ốc của toàn khu vực Hoa Nam, là một trong những doanh nghiệp sản xuất vật liệu xây dựng lớn nhất phía nam Trung Quốc, được xem là doanh nghiệp nộp thuế nhiều nhất của thành phố G. Về mặt này thì Hường Viễn rất hâm mộ Diệp Bình Lâm. Ông là một thương nhân giỏi xuất thân từ sách vở, Giang Nguyên có thể nói là giang sơn một mình ông gây dựng nên. Thế nhưng, cô đã xem qua bảng tiêu thụ và phân tích tình hình buôn bán mấy năm qua, cho dù cô khinh bỉ cách làm người của Diệp Bình Văn nhưng trong một mức độ nào đó thì cô lại tán thành những lời ông ta nói hôm ấy. Chú Diệp đã già, thời đại cũng khác, quan niệm đoàn kết và tuyệt đối uy tín xưa kia ông từng dựa vào để lập nghiệp, cả hình thức lao động chặt chẽ nhưng lợi nhuận thấp mà cường độ lại cao, và mô hình hoạt động kinh doanh bao năm không đổi đã khiến Giang Nguyên tụt xuống đáy vực trong vô thức. Ngày nay, những nhà máy quy mô nhỏ với mô hình gia đình như vậy nở rộ như hoa, có một số nhà còn tiến lên ngang bằng Giang Nguyên, thậm chí còn có xu hướng vượt mặt Giang Nguyên nữa.

Hường Viễn từng cố bình tĩnh để suy xét xem vấn đề của Giang Nguyên nằm ở đâu. Chỉ riêng vốn công ty đã khiến cô giật mình. Lấy ví dụ về sản xuất đinh ốc, trong giá trị tiêu thụ mỗi tấn, giá vốn đã cao hơn các công ty tư nhân nhỏ bốn phần trăm, nguyên nhân sâu hơn: một là cách thức mua vật liệu quá « quang minh chính đại », hai là chi phí lao động cũng cao hơn những nơi khác. Đã nói là con đường kinh doanh nằm ở « mở rộng vốn, tiết giảm chi », Giang Nguyên sở dĩ có thể tồn tại đến ngày nay, toàn bộ đều nhờ vào danh tiếng buôn bán tốt đẹp do uy tín trong gần hai mươi năm mang lại. Sản phẩm của Giang Nguyên, bán ở đâu cũng đều là thương hiệu uy tín, chất lượng. Diệp Bình Lâm tính tình phóng khoáng, giao thiệp rộng rãi, đa số sếp lớn của các công ty kiến trúc đều là bạn bè nhưng ông quá ngay thẳng, luôn khó chấp nhận sự thực rằng danh dự, chất lượng và quan hệ không còn quan trọng trong các công trình dự án lớn nữa. Sản phẩm của Giang Nguyên có tốt đến mấy cũng không thể bằng quan hệ nội bộ của hệ

thống cung ứng vật liệu riêng của các tập đoàn kiến trúc quy mô lớn, không thể bằng chiến lược chiết khấu hạ giá thành sản phẩm của các công ty nhỏ trong tỉnh, càng không thể mở rộng từng cánh cửa ngấm trong thị trường buôn bán.

Trong buổi họp các quản lý của Giang Nguyên mà lần đầu Hương Viễn tham gia, Diệp Bình Văn đã nói thẳng thừng trước mặt mọi người rằng, Giang Nguyên hiện nay từ trong ra ngoài chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ: một đám mù mờ!

Khi ấy Diệp Bình Lâm vẫn bệnh nặng, lúc tỉnh táo đã dặn dò trợ lý Lý hỹ quản lý phần an toàn và chất lượng sản phẩm. Diệp Bình Văn do có quyền lớn là nắm bắt quản lý tài chính nên phụ trách thị trường, còn Diệp Khiên Trạch trách tạm thời quản lý hành chính và nhân sự. Diệp Khiên Trạch tuy luôn hờ hững với việc kinh doanh nhưng anh cũng là người sáng suốt nên trong lòng anh biết rõ hiện trạng của Giang Nguyên. Tuy nhiên, biết rõ là một chuyện, bị chú của mình phủ định thành tích của cha trước mặt bàn dân thiên hạ lại là chuyện khác. Hương Viễn ngồi ở một góc rất khuất trong phòng họp, thấy Diệp Khiên Trạch mím chặt môi, gương mặt lạnh lẽo ngồi ở vị trí của mình, trong tay đang xoay cây bút ký tên màu đen, cô biết trong lòng anh chắc chắn nhấp nhồm không yên, anh càng rối loạn thì cây bút trong tay xoay càng nhanh. Tuy lời của Diệp Bình Văn sắc nhọn nhưng từng câu chữ đều là thật, Diệp Khiên Trạch lúc này cho dù có vỗ bàn đứng dậy thì cũng có ý nghĩa gì?

Diệp Bình Văn dựa vào báo cáo trình bày thu chi và lượng tiêu thụ giảm mạnh của phòng tài vụ đưa ra, đã chỉ rõ rằng nhân viên kinh doanh của bộ phận thị trường toàn bộ đều không có đầu óc. Sếp trên của Hương Viễn – người đàn ông trung niên xuất thân là thầy giáo dạy Triết trong trường - đang ngồi một bên vâng vâng dạ dạ, mồ hôi tuôn đầm đìa. Sau cuộc họp ông ta mở một cuộc họp nhỏ của các quản lý khu vực trong bộ phận, khổ sở bàn bạc đối sách, yêu cầu tổng kết không đủ thì phải ký mượn tiền. Các

quản lý khu vực đều bàn luận xôn xao, lúc đến lượt Hương Viễn, cô chỉ nói một câu: « Mượn tiền gì, mượn năm mươi vạn đi thua bạc? »

Diệp Bình Văn ngoài chức vụ giám đốc tài chính của Giang Nguyên ra còn là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Quảng Lợi – một công ty đầu tư dưới trướng. Năm mươi vạn ấy đã không còn là bí mật ở Giang Nguyên, người lén lút bàn tán rất nhiều, song một người mới đến, lời nói hành động luôn thận trọng như Hương Viễn lại thông thả thốt ra một câu như vậy vẫn khiến sếp cô hốt hoảng khiếp đảm, mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau tuôn chảy. Ông ta lờ mờ biết được quan hệ giữa Hương Viễn và Diệp gia rất tốt nhưng cụ thể thế nào thì lại không rõ. Bình thường luôn khách sáo với nhau nên lúc này cũng không tiện lên tiếng, chỉ có nước trợn tròn hai mắt.

Chưa đến nửa ngày, Hương Viễn đã được « triệu tập » lên văn phòng của Giám đốc Tài chính. Cách một chiếc bàn to nặng, Diệp Bình Văn ngồi ở một góc tối cười lạnh lẽo với cô.

« Tôi tưởng cô không nói năng gì thật, thì ra chỉ thế mà thôi. »

Hương Viễn cười khách sáo đáp lại: « Đâu có, tôi chẳng qua chỉ nhìn việc nói việc thôi. » Cô nghĩ thầm, tốc độ lan truyền thông tin trong Giang Nguyên còn nhanh hơn cô tưởng tượng nhiều.

Đôi môi Diệp Bình Văn lại nhếch lên thành một đường cong: « Người đáng sợ nhất là người tự đánh giá mình quá cao. Cô không tán đồng hành động của tôi thì làm được gì? Đảo ngược tình thế? Cứu vớt Giang Nguyên ra khỏi nguy hiểm bằng việc làm chính nghĩa như nữ siêu nhân? »

« Không, tôi chỉ đứng trên lập trường của kẻ sinh sau đẻ muộn thật lòng muốn học hỏi giám đốc Diệp. Nghe nói lễ giao lưu trong ngành kiến trúc cuối tháng này sẽ tổ chức ở Côn Minh, trong tay ngài chẳng phải có một tấm vé mời vào cửa đó sao? Lần này định đánh bạc bao nhiêu đây? Biết

đâu lại có thể thắng được đơn đặt hàng cho nửa năm sau cũng không biết chừng. »

Diệp Bình Văn không cười nữa. Ông ta là một người đàn ông rất đẹp trai nhưng trái tim đã phủ đầy rêu xanh ứa mát ghét nắng. Cảnh hỗn loạn trong đêm sinh nhật thoáng lướt qua mắt nhưng ông ta vẫn cố kiềm chế.

« Tốt thôi, chi bằng tôi đưa cô tấm vé đó. Để xem cô có thể mang về cho ông anh đáng thương đang nằm trên giường bệnh của tôi những gì? »

Hương Viễn vui vẻ nhận lấy: « Nếu Giám đốc Diệp đã sắp xếp như thế thì tôi cung kính chi bằng tuân mệnh. »

Diệp Bình Văn trầm tư quan sát cô rất lâu rồi từ tốn mở ngăn kéo hộp bàn, lấy ra tấm vé tham gia, chậm rãi đẩy đến trước mặt cô.

« Tóm lại cô muốn gì? » Lần đầu tiên ông ta lộ vẻ ngờ vực với cô gái trẻ tuổi này.

Hương Viễn cẩn thận lật xem tờ vé ấy, thuận miệng hỏi lại một câu: « Giám đốc Diệp nghĩ sao? »

Diệp Bình Văn nhìn theo cô, khẽ bổ sung thêm: « Đi Vân Nam, có thể. Có điều tôi phải nhắc nhở cô rằng, trước khi người tiền nhiệm của cô từ chức, phí công tác năm nay của khu Tây Nam chỉ còn bốn nghìn tệ. Chúc hành trình đi về phía Nam của cô vui vẻ. »

Hôm ấy, sau khi rời khỏi văn phòng của Diệp Bình Văn, Hương Viễn đi thẳng tới Phòng Tài vụ lấy không sót một xu phí công tác của cô. Nghe nói phải đi công tác, cô bé tiếp tân đã quen việc hỏi cô có cần đặt vé máy bay không khiến cô như thể nghe được một câu chuyện tiểu lâm tuyệt diệu. Cuối cùng vé đã được đặt, tàu nhanh giá vé rẻ nhất, cũng may vẫn còn ghế cứng.

Từ thành phố G đến Côn Minh, buổi trưa xuất phát thì hôm sau sẽ tới, còn cách ngày báo cáo hội nghị hai ngày, không thể đi quá sớm nhưng cũng không thể về quá muộn. Hường Viễn về đến nhà vào buổi tối, hành lý đơn giản gọn nhẹ đến mức không cần sắp xếp. Cô nhớ đến người tiền nhiệm của mình, chế độ cho nhân viên kinh doanh đi thực tế thị trường, phí công tác một năm cho khu Tây Nam tổng cộng một vạn tám, tám tháng trước người tiền nhiệm của cô đã tiêu sạch một vạn tư. Số tiền thu lại của các thị trường Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên và Trùng Khánh cả năm chỉ có chín nghìn tệ, nếu đó là sự thật thì quản lý kinh doanh khu Tây Nam, người tiền nhiệm mà cô chưa hề hạnh được biết mặt, cũng xem như là « có tài ». Cô ngồi nhìn từng tờ tiền vừa lấy từ tay của phòng Tài vụ chiều nay dưới ánh đèn điện, đã qua máy đếm tiền nhưng qua tay mình mới là thật.

Đếm đến tờ thứ ba mươi bảy, di động của cô báo có cuộc gọi của Diệp Khiên Trạch. Cuộc đối thoại về cốc nước ngoài phòng bệnh chú Diệp hôm ấy, có lẽ đã bày tỏ quá rõ ràng, khiến hai người đã quen nhau cả đời bỗng thấy ý ngượng tâm lạnh với sự lựa chọn của đối phương. Bởi vậy khi Hường Viễn nhận lời Diệp Bình Lâm vào Giang Nguyên, tình bạn ngày cũ đã trở thành tình đồng nghiệp, sớm chiều gặp mặt nhưng thái độ lại không quá nhiệt tình. Nghĩ lại cũng đúng, năm người nhà trong nhà Diệp Khiên Trạch, ngoài Diệp Quân ra, những người còn lại đều bệnh tật, đau yếu, công ty cả một đồng việc, anh như bị ép phải chịu một gánh nặng đi trên con đường mình không tình nguyện, cô lại lần đầu thay đổi hoàn cảnh, phải e dè từng ly từng tí, hôm nào cũng có việc chưa làm hết nên việc liên lạc riêng tư mỗi lúc một thưa là chuyện khó tránh khỏi.

Nhưng đêm nay anh lại nói đầu dây bên kia: « Tôi đang đứng ngoài cửa, Hường Viễn. »

Hường Viễn đặt tiền xuống ra mở cửa. Anh không ngờ nơi cô ở lại đơn giản quá mức như vậy, chỉ một chiếc ghế một chiếc giường. Thấy Hường Viễn ở nhà một mình nên anh có vẻ e dè nhưng cô chỉ cười nói: « Dì chủ

nhà đi nước ngoài cũng được một thời gian rồi, vả lại, bây giờ rất ít người cho rằng tất cả cô nam quả nữ đều như lửa gần rơm lắm. »

Diệp Khiên Trạch cười điềm tĩnh: « Tôi thì không sao. Cậu là con gái, ở bên ngoài phải cẩn thận chút là tốt nhất. »

Hương Viễn hiểu ý tốt của anh nên cũng lười không tranh luận, quay người tìm cốc nước. « Cậu cứ ngồi đi, tôi rót cho cậu cốc nước. Cốc Diệp Quân hay dùng không sao chứ? »

Diệp Khiên Trạch khẽ đẩy chiếc cốc trong tay Hương Viễn ra: « Không cần đâu, Hương Viễn. »

Anh đặt vào tay cô một chiếc phong bì: « Cầm đi, đi xa sẽ có lúc cần dùng đến tiền. »

Hương Viễn khẽ huýt sáo một tiếng, ấn vào chiếc phong bì chưa mở ra trên tay mình: « Cậu mang hết cả phí chiêu đãi cho năm sau đến đây à? »

Anh nói: « Chuyện đi Côn Minh tôi đã nghe rồi, bốn nghìn tệ không làm gì nổi, đừng để mình vất vả một phen mà lại phí công đi. Vốn nên nói cho chú Hai biết, như vậy rõ ràng là làm khó người ta, chỉ tiếc là mấy hôm nay tình trạng bố tôi không ổn lắm, nên tôi không muốn cậu lo nghĩ những chuyện đó. Cậu cứ cầm trước đi, nếu cần gì thì nói tôi biết. »

Hương Viễn cười dúm tiền vào lòng Diệp Khiên Trạch: « Không cần phải như thế, nếu một hai vạn thì tôi cũng có nhưng công ra công, tư ra tư, chỉ đi công tác, không có lý do phải dùng tiền trong túi mình. Hơn nữa, cậu cho tôi thế này, xem như tôi nợ cậu, hay là nợ công ty đây? »

« Cậu có cần phải rạch rời với tôi thế không? », Diệp Khiên Trạch thờ dài.

« Anh em ruột còn phải tính toán rõ, huống hồ là chúng ta? »

« Cái cậu này...! »

Không biết vì sao, vẻ khiển trách bất lực của Diệp Khiên Trạch khiến Hương Viễn cảm thấy một thoáng vui trong lòng, rõ ràng hơn cả là niềm vui khi cô nhìn thấy tiền.

« Nếu cậu đã biết thế thì không cần nói nhiều nữa. Khiên Trạch, tôi rất cảm kích ý tốt của cậu. »

« Tôi đến không phải để nghe cậu cảm ơn. Hội nghị ở Côn Minh lần này quy cách cao, những người đi đều có chức vụ, đám người ấy tôi biết, muốn tiếp cận họ không phải là dễ, không có tiền càng khó làm gì được. Tôi... lo cho cậu. »

Hương Viễn cúi đầu uống một ngụm nước rồi mỉm cười: « Sao tôi lại dùng chiếc cốc này nhỉ? »

« A Quân giờ có hay đến đây không? » Anh nói rồi bổ sung thêm một câu: « Nó bây giờ ngoài bệnh viện thăm bố ra thì cũng ít về nhà lắm. nhưng cũng phải, gia đình tôi bây giờ đã thành ra thế này, không muốn về cũng là bình thường. »

« Nó còn trẻ con mà, không suy nghĩ nhiều như cậu đâu. »

« Trẻ con à? Chúng ta mỗi năm đều thêm một tuổi, nó cũng trưởng thành rồi, nói chuyện với tôi cũng ra vẻ người lớn lắm... A Quân, nó may mắn hơn tôi, cũng hiểu rõ bản thân hơn tôi. »

Hương Viễn liếc nhìn anh một cái, cười đẩy anh ra ngoài: « Về đi, đừng nhắc chuyện tôi đang già nữa. »

Anh cố chấp không để cô tiễn, hai người chào tạm biệt ở cửa, Hương Viễn đóng cửa lại rồi lặng lẽ cầm chiếc cốc đứng dưới ánh đèn. Mấy giây sau, cô khẽ khàng mở cửa, như cảm nhận được động tĩnh của cô, Diệp

Khiên Trạch khi ấy mới chỉ vừa đi đến đoạn đầu hành lang vội quay lại nhìn, hai người cách nhau hai đầu yên lặng, như đều cho rằng người kia có điều muốn nói nhưng bản thân lại không thể mở lời.

Mấy năm nay, họ nghĩ đến những chuyện khác nhau, nói những lời khác nhau, trái tim cũng ở hai bên bờ khác nhau, chỉ có ký ức là không nỡ bỏ đi, vẫn lặng lẽ nhìn về phía nhau trong do dự.

Ánh đèn cảm ứng bên ngoài sáng rồi lại tắt.

« Ngủ ngon! », Hương Viễn bình thản phá vỡ sự im lặng.

Diệp Khiên Trạch gật gật đầu: « Ngủ ngon! ».

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hương Viễn Đã Đi Một Nước Cờ Hiểm

Cô cần một cơ hội và nhất định phải nắm cho thật chắc.

Hôm sau, Hương Viễn một mình lên chuyến xe đi Côn Minh. Hành trình dài mười một tiếng đồng hồ. Cô đi đúng đợt cao điểm du khách đổ đến trước kỳ nghỉ tết nên trong xe đầy ắp những người quay về quê. Cuộc hành trình tẻ nhạt, mấy người ngồi cạnh lại đòi chơi bài để giết thời gian, Hương Viễn thắng bài liên tục nên được đổi chỗ ngồi gần cửa sổ, cúi đầu tựa vào thành cửa sổ nhìn ra bên ngoài mãi. Cuối cùng, Côn Minh đã hiện ra trong tầm mắt.

Hội nghị hàng năm về ngành kiến trúc lần này do bộ phận chủ quản Kiến thiết Quốc gia tổ chức và một đơn vị kiến trúc quy mô lớn ở Vân Nam đảm nhiệm, họ chọn địa điểm là một khách sạn năm sao nằm cạnh Thuý Hồ. Theo sự sắp xếp, hôm Hương Viễn đặt chân đến là hôm đăng ký, sau đó một ngày là hội nghị bán chính thức, bắt đầu từ ngày thứ tư, phía đảm nhiệm tổ chức hội nghị sẽ đại diện cho việc “khảo sát”, cũng chính là chủ nhà sẽ khoản đãi khách khứa đi du lịch Vân Nam. Để biểu hiện tài lực hùng hậu và sự nhiệt tình vô cùng nhiệt tình của chủ nhà, nhân viên của những đơn vị được mời đến tham dự sẽ không phải trả hội phí nhưng với những nhà cung ứng như Giang Nguyên mà Hương Viễn đang làm việc, cho dù

được mời cũng không thể là đại diện được tham gia hội nghị, nói trắng ra là mọi phí tổn đều phải móc túi ra trả.

Việc đầu tiên Hương Viễn đến khách sạn là dùng vé mời đổi lấy phiếu tham dự tại nơi kí tên, rồi đến quầy tiếp tân để hỏi giá phòng. Nghe nói phòng rẻ nhất sau khi được giảm giá thì mỗi ngày đã là bảy trăm tám mươi tệ, cô không nói thêm tiếng nào, rời khỏi đại sảnh khách sạn để tìm chỗ ở khác. Cô còn phải ở lại Côn Minh ít nhất là ba ngày nữa, bốn nghìn tệ ời là bốn nghìn tệ, cô càng lúc càng thấy tán thưởng trình độ hóm hỉnh “duyên dáng” của Diệp Bình Văn rồi.

Đảo quanh khu vực gần khách sạn một vòng, Hương Viễn đã tìm thấy một khách sạn nhỏ để trú thân ở đó cách hơn một trăm mét. Một căn nhà rất khiêm tốn, gần nơi tổ chức, có điều do cư ngụ ở khu vực phồn hoa nhất nên mỗi đêm cũng gần ba trăm tệ. Cô thu xếp hành lý một cách nhanh gọn rồi quay lại khách sạn – nơi tổ chức hội nghị - tìm một chiếc salon đặt trong góc phòng ngồi quan sát. Cô chọn một bình nước khoáng rồi cứ ngồi đó lặng lẽ ngắm chiếc bàn đăng kí người đến rồi người đi tấp nập.

Đúng như Diệp Khiên Trạch nói, quy mô hội nghị lần này rất hoành tráng, những người đến đây nhìn dáng vẻ đều là những nhân vật tầm cỡ Tổng giám đốc các công ty kiến trúc trở lên. Có lẽ vì lịch trình trong ngày của hội nghị tương đối thoải mái, mùa đông lại là mùa làm ăn thịnh vượng nhất của ngành du lịch Côn Minh nên rất nhiều đại biểu đã đến đây tham gia.

Được tiếp xúc ở một khoảng cách gần như thế với những nhân vật đẳng cấp cao trong ngành xây dựng đã là một cơ hội tốt, cầu mà không được đối với những doanh nghiệp nhỏ. Nhưng hiện thực luôn tàn khốc, Hương Viễn quan sát gần cả buổi chiều và nhận thấy, những lãnh đạo ấy luôn dẫn theo nhân viên của mình và những nhân viên tiếp đãi của khách sạn, rất khí thế, và cũng rất vội vã nên dù cô có mọc thêm cánh cũng khó có cơ hội đến gần. Rồi trong quá trình hội nghị, cho dù cô có vào được hội trường thì chỉ e là

cũng phải đứng xa xa ngắm thôi. Tan họp rồi thì mạnh ai về phòng người nấy thì khó càng thêm khó, vả lại đừng nói là cô không biết phòng nào là phòng của thần thánh phương nào, cho dù cứ chăm chăm tiến đến một mục tiêu thì những lãnh đạo cao cấp ấy bình thường vốn dĩ mắt mọc cao hơn đỉnh đầu, có dát vàng lên người cũng chưa chắc được mở cửa cho vào, huống hồ cô chỉ có khoảng ba nghìn tệ “quý báu to tát”.

Trong quá trình chờ đợi, Hương Viễn cũng đã gặp gỡ với người của những công ty khác, nhận được tấm vé mời dự đều là những công ty cung ứng vật liệu xây dựng quy mô lớn trong nước, với cục diện mỗi lúc một đi xuống như Giang Nguyên lúc này, e rằng lấy được tấm vé ấy đều là nhờ mối quan hệ quen biết hai mươi mấy năm nay của Diệp Bình Lâm đang nằm trên giường bệnh.

Người ta có câu “cùng đường thì khinh miệt nhau”, những người của các công ty đó quan sát nghiêng ngó một lúc lâu cũng không nén được cảm giác đồng bệnh tương lân. Hương Viễn là đại diện phái nữ duy nhất trong số đó, lại là một cô gái trẻ tuổi, những đại diện của các công ty đó tự nhiên cũng không có cảm giác phòng bị với cô. Từ những gì họ nói, Hương Viễn biết được trong thời gian tổ chức hội nghị, phía đơn vị đảm nhiệm đã sắp xếp thống nhất về ăn ở cho tất cả đại biểu, có xe chuyên đưa đón, đồng thời để đảm bảo những đại biểu tham dự không bị quấy rầy, phía đơn vị tổ chức đã từ chối tất cả những món quà tặng của các công ty và cá nhân khác.

Kỳ thực tất cả các công ty đến tận đây tham dự hội nghị không liên quan gì đến mình này, ý đồ lớn nhất chính là tìm cơ hội tiếp cận với các sếp lớn, để biểu hiện “lòng thành”, liên lạc “tình cảm” với khách hàng. Đúng như những gì mà Giám đốc Kinh doanh của công ty Nam Kinh ngồi cạnh Hương Viễn đã nói, nếu như giống năm ngoái, những người đến hội nghị hàng năm đều là nhân viên các phòng chức năng của ngành xây dựng thì còn ổn, cấp bậc không cần cao lắm, cơ hội cũng nhiều. Hội nghị năm nay phân cấp quá cao, các Tổng giám đốc tự hội, cảnh giác nghiêm ngặt, cắt đứt

ý nghĩ muốn tiếp cận. Hơn nữa những vị lãnh đạo ấy đều ngất ngưỡng phía trên cao, trời cao Hoàng đế xa, cũng không để ý nổi tới những chuyện lật vật bé tí tựa cọng lông gà như chuyện thu mua vật liệu này.

Hương Viễn thầm cười khở trong lòng, đến thế này cũng được, ít nhất cũng có điểm tốt – cô không cần phải đau đầu để cân nhắc bốn nghìn tệ sau khi trừ chi phí ăn ngủ thì còn có thể diễn tả “tâm ý” của mình như thế nào, càng không cần khom lưng khuyu gối vì dù gì cô cũng sẽ thua tuyệt đối những bạn đồng hành đã có sự trang bị này trong mặt trận tranh cướp cơ hội thôi.

Những người đến đăng kí chỉ thừa bớt sau chín giờ tối. Giữa chừng, Hương Viễn đã chạy ra ngoài ăn quấy quá bữa tối, lúc quay lại thì những người đồng hành ở các công ty khác đã về phòng nghỉ ngơi, họ cũng ở lại khách sạn này như những đại biểu của hội nghị.

Khách sạn đã được hội nghị lần này bao trọn, trong số khách đi ngang qua, có người Hương Viễn đã nghe nói đến, có người cô đã thấy trên tạp chí chuyên ngành, cũng có người cô không quen. Thậm chí cô còn nhận ra Tổng giám đốc Âu Dương Khải Minh của tập đoàn Trung Kiến đang có đám nhân viên vây quanh.

Tổng bộ của Trung Kiến ở thành phố G, khi đến tỉnh này, nghe ra có vẻ giống người nhà, trên thực tế thì Giang Nguyên ở trong cùng một thành phố chỉ nhận được một đơn đặt hàng duy nhất của tập đoàn kiến trúc khổng lồ này, về sau nghe nói do giao hàng trễ hẹn nên phía bên kia bất mãn, từ đó không thể nào làm ăn với tập đoàn nổi tiếng đó nữa. Máy nhân viên kinh doanh thị trường của Giang Nguyên dưới chỉ đạo của Diệp Bình Lâm, trong mấy năm nay đã chật vật cố gắng thiết lập quan hệ tốt với Trung Kiến, số lượng công trình của họ rất lớn, cho dù chỉ nhận thầu một mảng về vật liệu thì cũng đủ để Giang Nguyên no say, nếu kiến lập được quan hệ lâu dài, lại càng là một trong những nguyện vọng lớn nhất của Diệp Bình Lâm trước khi ngã bệnh. Nhưng bất lực một nỗi là Trung Kiến đã có nơi cung

ứng vật liệu quen của họ, mấy năm nay nghe nói họ còn thành lập cơ sở sản xuất thép của riêng mình nên Giang Nguyên muốn trúng thầu thì quả là khó như lên trời.

Diệp Bình Văn trước kia có chút mối quan hệ bằng hữu với Tổng giám đốc tiền nhiệm Hà Tự Sơn, qua lại vài lần, cũng đã thoả thuận với nhau cả nhưng khổ một nỗi là lão Hà lại bị mất chức. Trung Kiến là của nhà nước, lãnh đạo do Quốc gia bổ nhiệm, thay người không báo trước. Âu Dương Khải Minh lên nhận chức, vô cùng thận trọng với mảng vật liệu xây dựng, công tư phân minh, giới hạn phân rất rạch ròi, tính cách lại không thân thiện như người trước. Hường Viễn nghe nói có mấy lần Diệp Bình Lâm đích thân đến văn phòng ông ta cầu cạnh, đến quỳ tiếp tân cũng không qua nổi, về sau mới dần dần từ bỏ.

Hường Viễn ngồi ở đây quan sát đã mấy tiếng đồng hồ, các Tổng giám đốc của đủ mọi công ty xây dựng không có ai hùng hậu hơn Âu Dương Khải Minh, tuy rằng ngoài phu nhân theo sát bên, ông ta chỉ dẫn thêm hai nhân viên nhưng khoảng mười người mà cánh cửa hẹp của khách sạn đã tiếp đón chắc chắn đều là những nhân viên quản lý của các công ty con ở Vân Nam của Trung Kiến, ngay cả trường bộ phận tiếp tân của khách sạn cũng đích thân dâng hoa kính tặng. Đi theo sau Âu Dương để khoác giữ chiếc áo ngoài ông ta cười ra là Phó Tổng giám đốc của Trung Kiến, còn người đàn ông trẻ tuổi xách hành lý cho ông ta thì Hường Viễn không nhận ra nhưng người phụ nữ đang dẫn đường phía trước thì cô nhớ đó là người phụ trách tiếp đãi cho hội nghị của chủ nhà tổ chức.

Thanh thế như vậy, ngoài chuyện mấy năm nay Trung Kiến lên cao như điều gặp gió, còn có nguyên nhân do Hường Viễn đúc kết ra là: lãnh đạo của một doanh nghiệp nào đó yêu thích cái gì thì thuộc hạ của ông ta luôn luôn hưởng ứng cái đó. Chẳng hạn như lãnh đạo khiêm tốn thì thuộc hạ tự nhiên cũng không khoa trương như Âu Dương Khải Minh, nhìn từ chi tiết nhỏ nhất khi ông ta đi ngang, chắc hẳn ông ta là người ham muốn quyền

lực tốt bậc, thích sự uy nghiêm, trọng thể diện, là người có uy quyền tuyệt đối với thuộc hạ. Ngoài ra, Hương Viễn còn để ý thấy, áo khoác ngoài của Âu Dương thì do Phó Tổng giám đốc giữ, còn áo khoác của phu nhân thì ông đích thân vắt lên tay. Lúc bước đến những bậc thang chạm trở trang trí cầu kì của đại sảnh, ông nhìn theo bước chân của phu nhân một cách tự nhiên, nếu đoán không nhầm thì tình cảm vợ chồng của họ tương đối tốt, hơn nữa còn rất xem trọng nửa kia của mình.

Ánh mắt của Hương Viễn dõi theo Âu Dương rất chăm chú, cô nhìn cho đến khi họ rẽ vào thang máy. Cô rất muốn biết ông ta ở tầng nào nhưng bất lực một nỗi là không thể đi theo để tìm hiểu cho kỹ trong ánh mắt dõi theo chăm chăm của mọi người. Đêm đã khuya, cô trở về khách sạn nhỏ tối tăm của mình, nằm trên chiếc giường không được gọn gàng cho lắm, vất vả cả một ngày nhưng cô lại thấy tinh táo lạ thường. Trung Kiến và Âu Dương là mấu chốt cho chuyến đi lần này của cô, cô cần một cơ hội, hơn nữa phải nắm giữ cho thật chặt.

Hội nghị sáng hôm sau, Hương Viễn muốn tránh lúc đại biểu dồn nhau vào hội trường nên đã vào phòng hội nghị trước mười phút, ngồi ở hàng ghế phía sau gần lối đi. Lúc này, phòng đa chức năng có thể chứa được năm trăm người đã kín người ngồi, mấy đại biểu chính thức của hội nghị đều ngồi hàng ghế đầu sau những tấm biển đề tên mình, còn những nhân viên và người của công ty khác đều không có chỗ ngồi cố định, lần lượt bị sắp xếp ngồi phía sau. Suy nghĩ của Hương Viễn là, nếu không cách nào tiếp cận được mục tiêu, chi bằng ngồi ở nơi tiện bề hành động, lúc có tình huống gì xảy ra thì cũng dễ giải quyết.

Hội nghị dài lê thê đúng như cô tưởng tượng, từng đại diện đơn vị một lên phát biểu, đại đa số đều sáo rỗng và dài dòng, thỉnh thoảng nghe được một vài kiến giải độc đáo, chí ít thì với Hương Viễn, cô mong muốn khước giác của mình đủ nhạy cảm, có thể xuyên qua những vị lãnh đạo chung chung kia, nắm bắt được hướng gió trong ngành của những năm tới. Nghe

được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, thời gian nghỉ ngơi giữa giờ vừa trôi qua không lâu, thì cánh cửa sau lưng Hương Viễn lặng lẽ mở ra, một nhân viên phục vụ quýnh quáng đi đến gần một nhân viên tổ chức ngồi trên cô, ghé sát lại gần, hạ giọng thì thào: “Tiểu Trương, tổ tiếp khách cần gấp năm bản ghi chép đăng ký, cấp trên bảo cậu photo một bản đem ngay đến cho họ”.

Cô gái đeo mắt kính tên Tiểu Trương nghe vậy liền trợn tròn mắt than vãn: “Sao cứ bắt tôi chạy đi chạy lại hoài vậy? Một lúc nữa tổ tư liệu còn đợi tôi phân phát tư liệu hội nghị mới nữa kìa. Hay là thế này, tôi đưa bảng biểu danh sách cho cậu, cậu thay tôi đến trung tâm thương vụ photo một bản đưa đến cho tổ tiếp khách được không?”.

“Nếu được thì tôi còn đến gọi cậu làm quái gì, bên tôi còn có một đồng hồ lưu niệm hội nghị phải gói nữa kìa, giờ phải đi rồi cậu cũng đi nhanh đi.”

“Phòng làm việc của tổ tiếp khách tận lầu mười tám, tôi không kịp chạy lên chạy xuống đâu. Cậu gọi hộ tôi một cú điện thoại, tôi photo rồi sẽ để lại ở phòng thương vụ, bảo bọn họ tự đến mà lấy”.

“Ừ, cậu đi mau đi, nếu không lại chậm mất bây giờ.”

Hương Viễn nhìn cô gái tên Tiểu Trương trẻ môi lâu bầu vẻ bất mãn, sau đó rút một bản tư liệu trong túi ra, cuống cuồng như bị bóng chạy ra ngoài phòng hội nghị. Ý nghĩ thoáng lướt qua trong đầu Hương Viễn, tay chân cũng nhanh nhẹn theo, mấy giây sau cô đã tóm lấy túi xách của mình, chạy theo ra ngoài một cách thản nhiên.

Hương Viễn ra khỏi phòng hội nghị rồi thông thả vào nhà vệ sinh, lúc ra ngoài vừa kịp thấy Tiểu Trương từ trung tâm thương vụ ở lầu bốn chạy về phòng hội nghị. Đến khi xác định là cánh cửa dày nặng của phòng hội nghị đã khép lại, Hương Viễn mới tăng tốc, đi như chạy đến trung tâm thương

vụ, vừa bước vào đã lên tiếng với vẻ căng thẳng: “Chị ơi, tài liệu photo của Tiểu Trương của tổ phục vụ hội nghị chúng tôi đã xong chưa?”.

Nhân viên của trung tâm thương vụ không hề nghi ngờ, rút từ ngăn bàn ra một tập văn kiện dày cộp: “Đã đóng lại cho cô rồi đây”.

Hương Viễn đếm lại giấy tờ rất chuyên nghiệp: “Chẳng phải bảo cô ấy photo sáu bản sao, sao chỉ đưa tôi có năm bản thế này? Chị ơi, tôi đang bận lắm, lấy một bản trước đi vậy. Phiên chị in thêm một bản nữa, số còn lại lát nữa đồng nghiệp tôi sẽ đến lấy sau”.

Cô nhét một bản vào túi xách của mình, nhắc chân lên định bỏ đi, cô nhân viên của trung tâm thương vụ hỏi với theo một câu: “Chị ơi, tiền photo vẫn tính vào cho tổ phục vụ hội nghị à?”.

Hương Viễn bắt đầu chạy như bay: “Vẫn như cũ, vẫn như cũ”.

Cô không trở về phòng hội nghị mà đi thẳng ra khỏi khách sạn. Quay lại căn phòng trong khách sạn nhỏ của mình, vừa đóng cửa lại là cô vội vã rút bảng biểu đăng ký ra xem một cách tỉ mỉ, càng xem thì khoé môi càng nhếch lên, cô thực sự rất muốn cảm ơn cô gái Tiểu Trương bận rộn nhưng cầu thả kia. Trên bảng biểu đăng ký này, không chỉ viết lại rất rõ rang, Âu Dương Khải Minh tập đoàn Trung Kiến, phòng số 1918, số di động 136xxxxxxx, hơn nữa cách thức liên lạc của các lãnh đạo cấp cao đến từ những tập đoàn xây dựng lớn đều có đủ. Trời giúp mình rồi, cô nghĩ, cho dù lần đi Vân Nam này không thu hoạch được gì nhưng có được thứ quý giá này thì cô cũng không đến nỗi bị xem là phí công vô ích, huống hồ là ngay trước mặt cô đây, nếu may mắn thì cô đã có được một cơ hội.

Tảng đá nặng trong tim cất được xuống một ít, Hương Viễn ra quân lần đầu toàn thắng cảm thấy tâm trạng rất tốt. Cô kéo rèm cửa, thấy ánh nắng rực rỡ đến kỳ lạ, thậm chí cô còn có cơ dạo quanh Thuý Hồ một vòng. Lúc đi ngang cửa hàng lưu niệm bên hồ, cô còn đích thân móc hầu bao ra mua

cho Diệp Quân một chiếc mặt dây chuyền hình bánh xe, cũng chọn thêm cho Hương Dao một chiếc vòng đeo tay. Trong trí nhớ hình như đây là lần đầu cô mua quà cho hai người đó. Cô có linh cảm rằng, không chừng Vân Nam thật sự sẽ trở thành miền đất phúc của cô.

Vẫn cũng là nghĩ hay là mua chút gì cho Khiên Trạch, nhưng bản khoản mãi cũng không biết nên mua gì cho anh, nếu đã khó quyết định thì chi bằng không làm là xong.

Buổi tối, Bộ xây dựng mở tiệc mời lãnh đạo các đơn vị tham gia. Hương Viễn biết chẳng liên quan gì tới mình nên cũng không làm gì cho tốn công vô ích, thà trốn trong phòng ăn mỳ gói, đã lâu quá rồi cô không được xem tivi, nên giờ xem quảng cáo cũng thấy rất thú vị.

Buổi sáng hôm thứ ba là các tổ nhỏ thảo luận với nhau, hội nghị kết thúc sớm, chưa tới mười một giờ đã xong, giờ ăn trưa vẫn chưa đến, thế là sau khi tan cuộc họp mọi người tự về phòng mình nghỉ ngơi một chút. Đúng mười một giờ năm mươi phút Hương Viễn đến ngay trước cửa phòng số 1918 của Âu Dương, Âu Dương và phu nhân cùng ở trong một căn phòng hào hoa lộng lẫy, hai nhân viên tháp tùng ở phòng 1917, Hương Viễn vừa đến đã nhìn thấy Phó tổng giám đốc của Trung Kiến bước ra khỏi phòng. Khi hội nghị buổi sáng đang tiến hành, cô có đến đây một chuyến nên địa hình và đường đi cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Trên cửa phòng 1918 treo bảng “Xin đừng làm phiền”, Hương Viễn biết mình vẫn chưa bỏ lỡ cơ hội, nếu không có trục trặc gì thì Âu Dương phu nhân chắc vẫn còn ở trong phòng. Suốt thời gian hội nghị diễn ra chỉ có buổi ăn trưa này là được tổ chức theo dạng tự chọn, khá thoải mái, cho là dù đại biểu, nhân viên tháp tùng, hay chỉ là nhân viên của các công ty, đều có thể dùng bữa cùng nhau, và sau khi bữa ăn kết thúc, những nhân viên phải trở về thì rời đi, những người không vội về thì đi thăm thú đây đó dưới sự sắp xếp của tổ phục vụ, thế nên, cô chỉ có một cơ hội và mấy phút, thành hay bại đều phụ thuộc vào lúc này.

Đầu tiên Hương Viễn dùng di động gọi vào điện thoại phòng Âu Dương, còn vì sao lại không chọn gọi số di động được điền trên bảng biểu là do cô đoán rằng đa số các vị lãnh đạo sẽ không tự mình viết vào, số điện thoại di động được công khai mà họ viết trên đây thường là số của thư ký, trợ lý hoặc nhân viên tháp tùng, mà mục tiêu của cô là Âu Dương, còn về những nhân viên đi theo ông ta, tránh được thì tránh.

Khi cô nhắm đếm từ một đến bảy, điện thoại cuối cùng cũng được bên kia nhận máy.

“Ai đấy?”, Âu Dương Khải Minh là người Sơn Đông, trong giọng nói vẫn còn âm sắc địa phương không bỏ đi được, nghe rất dứt khoát và uy nghiêm, đúng như Hương Viễn đã tưởng tượng.

Cô hơi nắm chặt lấy điện thoại của mình nhưng giọng nói lại rất lễ phép và nhanh gọn: “Xin chào Tổng giám đốc Âu Dương, tôi là Tiểu Hương, đã đến giờ dùng bữa trưa, tôi đang đứng ở cửa phòng đón hai vị”.

Đầu dây bên kia phút chốc tĩnh lặng, đương nhiên cô không nhớ rõ cái cô “Tiểu Hương” là thần thánh phương nào rồi. Thế nhưng đúng như Hương Viễn đã đoán, một vị lãnh đạo lớn như ông đã quen với việc hành động nhanh chóng gọn gàng, hơn nữa tổ phục vụ rất đông, những nhân viên phục vụ theo sau hay đi trước dẫn đường, chưa chắc ông đã để ý nhiều, thế nên nếu xuất hiện một nhân viên quen mà ông không hề có ấn tượng gì thì cũng không xem là việc kỳ quặc cho lắm.

Hương Viễn bắt bản thân cố gắng hít thở thật chậm, sợ rằng nhịp tim quá gấp gáp và giọng nói quá cấp bách của mình sẽ tiết lộ thiên cơ mất. Máy giây thôi mà cô cảm thấy dài đằng đằng, thậm chí đủ để người ta chết đi sống lại tới mấy lần, bỗng tiếng nói của Âu Dương trong điện thoại cách một lần cửa vọng đến: “Đợi một chút!”. Sau đó “cách” một tiếng, ông cúp điện thoại.

Hương Viễn thở phào một hơi, vội vã sửa tóc chỉnh áo. Hôm nay, cô đặc biệt mặc bộ đồng phục của Giang Nguyên, ưu điểm của nó ở chỗ nó rất giống những bộ đồng phục làm việc của đa số ngành nghề với áo vest ngoài màu lam thẫm, áo sơ mi trắng, đương nhiên nó cũng giống với cả công ty tập đoàn kiến trúc Vân Nam chủ nhà tổ chức hội nghị lần này.

Trong tích tắc cửa mở ra, Hương Viễn nở một nụ cười thương hiệu của cô: “Tổng Giám đốc Âu Dương, Âu Dương phu nhân, tôi là Hương Viễn, được phân công đưa hai vị xuống nhà hàng ở lầu một dùng cơm. Trưa nay tổ phục vụ sắp xếp bữa ăn tự phục vụ, mời hai vị đi theo tôi”.

Âu Dương phu nhân là một người phụ nữ trung niên có vẻ hơi đầy đặn, có đến ba ngón cầm nhưng làn da được chăm sóc rất tốt nên có thể thấy rằng thời còn trẻ chắc hẳn bà cũng rất xinh đẹp. Những người mập mạp thông thường đều có vẻ dễ chịu, chí ít thì Âu Dương phu nhân khi đứng cạnh phu quân nghiêm khắc của mình cũng tạo cho người khác cảm giác thoải mái hơn nhiều.

“Các cô đúng là càng lúc càng khách sáo. Chỉ là bữa trưa thôi mà, còn đặc biệt phái người đến đưa đi, phiền cô quá”, Âu Dương phu nhân cười nói.

“Bên phía Vân Kiến thường thích phô bày kiểu này.” Âu Dương Khải Minh không tán thành lời vợ mình rồi nhìn Hương Viễn, vẫn có nét lịch sự và thờ ơ thường thấy của các vị lãnh đạo: “Cảm ơn, chúng ta đi thôi”.

Hương Viễn mừng thầm trong bụng, vì cô có số phòng chính xác của Âu Dương, lại còn thoải mái gọi điện đến đó còn Âu Dương thì quen với sự đưa đón nên chấp nhận như lẽ đương nhiên rằng người đến đón chắc hẳn là nhân viên của tổ phục vụ, thậm chí còn không hề để ý đến thẻ nhân viên của cô. Dù gì đối với họ thì tất cả những nhân viên cũng chỉ là những gương mặt nhạt nhòa dưới bộ đồng phục, đổi lại là ai thì cũng như nhau.

Cô cúi người làm một động tác tay, hai vợ chồng Âu Dương đi được vài bước, cửa phòng 1917 cũng mở ra, người đàn ông trẻ tuổi mà Hương Viễn thấy trước đó bước ra ngoài, chắc là đã nghe thấy tiếng động bên này.

“Cậu vẫn còn ở trong phòng à, tôi cứ tưởng cậu xuống lầu với Tiểu Từ trước rồi chứ, vừa hay đi ăn cơm chung đi”, Âu Dương phu nhân mỉm cười nói với chàng trai đó.

“Cháu ở trong phòng xem tài liệu một chút”, chàng trai đáp, sau đó ánh mắt khựng lại ở Hương Viễn một lúc.

Hương Viễn mỉm cười chào anh. Âu Dương phu nhân nói với chàng trai: “Cô gái này là người của tổ phục vụ, họ gì ấy nhỉ... Đúng rồi, họ Hương, Tiểu Hương”.

Hương Viễn nhận thấy ánh mắt của đối phương vẫn trầm tư quan sát mình. Người đàn ông này có một đôi mắt đen, sâu thẳm hơn người bình thường nhiều. Dưới sự quan sát đó, cô lạnh lẽ ườn thẳng lưng, không để bản thân tỏ ra chút hoảng loạn nào.

“Ồ, phải rồi, đèn phòng tôi có chút vấn đề, cô Hương Viễn giúp tôi xem thử, nhân tiện gọi điện cho quầy phục vụ, được không? Tổng Giám đốc, dì, hai vị đợi một phút nhé”, anh ta nói.

Hương Viễn thấy có sự khách thường nhưng cũng không tiện từ chối, đành phải theo chàng trai đó vào phòng 1917. “Xin hỏi là chiếc đèn nào”, cô hỏi.

“Cây đèn chụp lớn bên này”. Anh ta chỉ vào chỉ góc tường nói. Nhưng khi Hương Viễn bước đến, anh ta lập tức trở nên lạnh lùng, hạ thấp giọng hỏi gọn: “Cô là người nào?”.

Hương Viễn thầm than khổ trong bụng nhưng vẻ mặt vẫn cố giữ vẻ bình thản, thông thả đáp: “Tôi đến để đưa Âu Dương tiên sinh và Âu Dương phu

nhân đến nhà hàng dùng bữa”.

Anh ta cười lạnh: “Cô không phải là nhân viên tổ phục vụ, trên cổ áo của tất cả nhân viên Văn Kiến đều có huy hiệu của họ, càng không phải nói cô đã “quên mất” thẻ nhân viên. Hai hôm nay, tôi chưa từng thấy cô trong đám nhân viên phục vụ. Cô tìm Tổng giám đốc của chúng tôi là muốn giờ trò gì đây?”, Dưới sự chất vấn của anh ta, trong đầu Hương Viễn nhanh chóng chuyển sang cách khác, người đang đứng trước mặt cô không dễ lừa gạt, sự đã đến nước này, thuyết phục đối phương không được, có biện hộ thế nào cũng chưa chắc thành công, chi bằng nói thẳng nói thật, không chừng còn có cơ hội khiến anh ta động lòng, thông cảm.

Cô ra hiệu cho anh để mình có cơ hội giải thích: “Anh đừng vội, tôi không phải thích khách đâu”. Đối phương không cười, cô thở dài tiếp tục nói: “Tôi là người phụ trách khu vực Tây Nam của công ty Giang Nguyên. Lần này đến đây chỉ hy vọng có thể viếng thăm Tổng giám đốc Âu Dương của quý công ty. Tổng giám đốc quyền cao chức trọng, việc chất như núi, chúng tôi cầu bát cơm cũng không dễ dàng. Xin anh giúp cho.”

Nói xong, Hương Viễn thấy nét mặt người kia vẫn khó đăm đăm. Hương Viễn thầm bức xúc trong lòng. Không ngờ giữa đường lại có kẻ chọc gậy bánh xe, làm cô mất cơ hội quý giá, đặc biệt là lại gặp phải một người khó chịu thế này. Cô cũng chẳng còn lời nào để nói nên cũng chọn cách lãnh đạm nhìn người ấy, đợi anh ta vạch trần bộ mặt thật của cô trước mặt Âu Dương, hoặc thông báo thẳng đến tổ phục vụ để đuổi cô ra ngoài.

Cô chẳng ngờ đối phương lặng thinh hồi lâu rồi đột ngột nói ra một câu không đầu không đuôi: “Cô... cô là người Giang Tây?”, Hương Viễn sửng sốt, cô tự nhận mình nói tiếng phổ thông tương đối tốt, hầu như không có âm sắc địa phương, vậy mà người lạ đứng trước mặt cô lại nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, không thể nói rằng không bất ngờ. Nhưng tình hình trước mắt hoàn toàn không liên quan gì đến việc cô có phải là người Giang Tây

hay không, thậm chí cô còn không biết vì sao sự chú ý của đối phương lại chuyển hướng sang vấn đề này.

Cô thử suy đoán ý đồ của anh ta nhưng lại phát hiện ra vẻ mặt cảnh giác của anh ta dần dần nhạt đi, thay vào đó là ánh mắt có nét ngờ vực không thể nói rõ. Hương Viễn to gan thầm đoán rằng, có lẽ đối với thân phận người Giang Tây của cô, chí ít thì anh ta cũng không phải là có phản cảm gì. Một câu hỏi vô duyên vô cớ như vậy, nếu không cố ý thì tất có lý do nào đó. Cô nắm bắt cơ hội rồi thì sẽ không bỏ qua dễ dàng.

“Đúng vậy, người Vụ Nguyên”, cô cố ý phát âm bằng tiếng Nam Xương.

“Vụ Nguyên?”, anh ta chậm chậm lặp lại hai chữ này, ngọt ngào nhưng thô lương. Cảm giác ấy khiến Hương Viễn nhớ đến một giấc mộng đẹp mà mình hiếm khi mơ thấy nhưng lại tiếc nuối phát hiện ra cho dù trong khi mơ cũng không hiểu rõ đây không phải là thật.

“Anh cũng là người Giang Tây?”

Anh ta lắc đầu: “Tôi nghe ra thôi”.

Lúc nói câu này trong lòng anh ta như đã có một sự quyết đoán, anh ta nhìn ra phía cửa, vội vã dặn một câu: “Họ đang chờ đấy, lát nữa cô đừng làm bừa”.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Trận Thăng Đầu Tiên

Làm sao cô có thể nói cho anh biết được rằng, vào khoảnh khắc ấy, lần đầu tiên cô thầm nghĩ, nếu như vận mệnh Giang Nguyên chỉ phụ thuộc vào câu nói của cô, nếu như...

Hương Viễn đưa vợ chồng Âu Dương và chàng trai trẻ không biết tên họ kia xuống nhà hàng kiểu Tây. Thời gian dùng bữa vừa tới, sảnh nhà hàng to như vậy nhưng chỉ thừa thớt hơn chục người ngồi, những bóng người qua lại đa phần là những người phục vụ trẻ tuổi nhanh nhẹn.

Âu Dương Khải Minh đi đến đâu, những người ngồi ở đó đều cất tiếng chào hỏi, ông gật gù đầu đáp lại. Hương Viễn im lặng quan sát, biết ông không có ý ngồi cùng bàn với ai cả nên chọn cho ba người họ một vị trí gần cửa sổ, tầm nhìn thoáng đẹp nhưng cách xa trung tâm sảnh nhà hàng.

“Tổng giám đốc Âu Dương, Âu Dương phu nhân, xin mời ba vị ngồi.” Nói rồi, Hương Viễn nhanh nhẹn kéo ghế cho Âu Dương phu nhân trước. Âu Dương Khải Minh nhìn qua cửa sổ lớn chạm đất, phong cảnh Thúy Hồ gần ngay dưới chân, trên gương mặt khắc khổ kia cũng lộ ra nét tươi vui thoải mái. Hương Viễn thấy ông như có vẻ hài lòng với vị trí này nên nhân cơ hội đợi ba người họ ngồi vào rồi, sắc mặt không đổi hỏi một câu: “Tổng giám đốc Âu Dương, xin hỏi ông có đồng ý cho tôi ngồi đây không ạ?”.

Âu Dương nghiêng người nhìn cô, tỏ vẻ rất ngạc nhiên khi cô đã hoàn thành nhiệm vụ mà vẫn chưa rời đi. Nhưng sự ngạc nhiên của ông được khống chế rất tốt, chỉ hơi nhíu mày, nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Hương Viễn biết thân phận và phép xã giao của Âu Dương không cho phép ông nặng lời với một cô gái trẻ tuổi. Ông đang chờ cô biết khó mà tự động rút lui nhưng cô tỏ vẻ như không nhìn thấy sự cự tuyệt không nói ra lời đó, vẫn mỉm cười, giữ một vẻ mặt điềm tĩnh đối diện với vị lãnh đạo cao nhất của tập đoàn Trung Kiến.

Sự kinh ngạc của Âu Dương Khải Minh càng tăng thêm vài phần ngờ vực. Ông không rõ vì sao cô nhân viên phụ vụ này lại đưa ra một yêu cầu như thế. Chàng trai trẻ bên cạnh ông cúi đầu chỉnh sửa những nếp gợn nhỏ trên tấm khăn trải bàn ăn, hoàn toàn không có phản ứng. Cuối cùng Âu Dương phu nhân lên tiếng hoà hoãn: “Cô bé cũng chưa ăn à? Dù sao trưa nay cũng là dạng tự phục vụ, ngồi đâu cũng được, ngồi xuống nhanh đi”.

“Cảm ơn Âu Dương phu nhân.” Hương Viễn thuận thế ngồi xuống cạnh bà, sau đó lập tức đứng dậy chuẩn bị hai bộ đồ dùng bàn ăn cho vợ chồng Âu Dương.

“Mùa đông ở Côn Minh lại chẳng có vẻ gì giống mùa đông cả”, Âu Dương phu nhân nói với chồng.

Âu Dương Khải Minh uống một ngụm trà phục vụ vừa mang đến rồi nói: “Bốn mùa vẫn khác nhau rõ”.

Họ nói chuyện phiếm với nhau như không có sự tồn tại của Hương Viễn, chàng trai trẻ kia xem ra cũng là người kiệm lời, từ đầu đến cuối rất hiếm khi lên tiếng. Anh ta đứng dậy lấy thức ăn cho lãnh đạo, Hương Viễn một mình ngồi cạnh vợ chồng Âu Dương, xem ra cũng rất an phận ngoan ngoãn.

Lúc này, người vào nhà ăn liên tục tăng lên. Phó Tổng giám đốc tập đoàn Vân Kiến và những vị lãnh đạo của các công ty lớn khác vừa vào đã nhìn thấy Âu Dương, mỉm cười vẫy vẫy tay, bước thẳng đến bàn của họ.

Vân Kiến là chủ nhà, những người đồng hành có vẻ cũng là những nhân vật nặng ký nên Âu Dương Khải Minh cũng phải nở nụ cười nghênh đón rồi mấy người khách sáo nhường chỗ qua lại cho nhau. Hương Viễn đứng đó, gật đầu chào từng người một, cô nhìn thấy sự nghi ngờ giống nhau trong mắt họ như thể đều không hẹn mà cùng cho rằng cô là người tháp tùng theo Âu Dương hoặc là khách của ông ta.

Sau khi mọi người ngồi yên vị rồi, một chiếc bàn tròn loại vừa bồng chốc trở nên đầy ắp, Hương Viễn đón lấy trà trên tay người phục vụ, tự cởi áo ngoài ra rồi rót trà cho họ.

“Mọi người mời dùng trà, trà Phổ Nhĩ của chúng tôi rất ngon”, Phó Tổng giám đốc của Vân Kiến lên tiếng mời mọi người với thân phận chủ nhà.

Hương Viễn cũng nhấp một ngụm, lập tức cười nói: “Đâu chỉ là ngon, mà lại giống như loại trà Ấn Cấp được cất giữ hơn bốn mươi năm. E rằng đây không phải là loại mà khách sạn có thể cung cấp được”.

Phó Tổng giám đốc của Vân Kiến nhìn cô, vẻ mặt thấp thoáng vẻ đắc ý. Ông ta đã đặc biệt chuẩn bị loại trà ngon nhất để mời những vị lãnh đạo cấp cao, bản thân ông đương nhiên không tiện chủ động khoe khoang nhưng lại lo rằng sẽ bị mọi người nghĩ nhầm là loại trà miễn phí của khách sạn, thế thì hỏng mất. May mà có cô gái lạ mặt kia lên tiếng, đương nhiên là không thể nào tốt hơn được nữa.

Ông ta mỉm cười: “Cô gái này còn trẻ nhưng kiến thức cũng khá đầy”.

Hương Viễn thực ra không biết thưởng trà nhưng Diệp Bình Lâm lại cực kỳ yêu thích trà Phổ Nhĩ. Mấy năm ở Diệp gia, cô cũng được uống rất

nhiều loại trà ngon nhưng loại trà Ấn Cấp thì cô chỉ mới nghe Diệp Bình Lâm nhắc qua, chưa từng được thấy, cũng không thể nhận ra. Cô chỉ nghĩ Vân Nam là vùng đất của trà, sắc trà trong cốc đỏ như táo, vị ngọt mát, chắc chắn không phải là loại thường, lại thấy Phó Tổng giám đốc của Vân Kiến luôn chú ý đến phản ứng của mọi người sau khi uống trà nên mới đoán chắc phải là loại trà thượng hạng đặc biệt chuẩn bị cho các vị lãnh đạo. Lúc này, cô chỉ biết nói đến loại trà ngon nhất mà mình biết, cho dù không đúng cũng không đến nỗi nào, không chừng còn làm hài lòng người dâng trà nữa là khác.

“Chẳng lẽ đây thật sự là “Lục Ấn” hoặc “Hoàng Ấn”?”, cô làm ra vẻ kinh ngạc hỏi. “Trước kia chỉ mới nghe nói, không ngờ lại được uống, quả thật là đã nhờ phúc của các vị Tổng giám đốc đây.”

“Mùi vị này, chắc là “Nội Phi” rồi. Lão Mạc à, Vân Kiến của các ông đúng là đại gia thật”, một vị lãnh đạo trung niên đầu hơi hói lên tiếng.

““Nội Phi” thì không dám nhận nhưng cô gái này đoán tuy không đúng nhưng cũng gần thế, đây là lô “Hồng Ấn” đầu tiên, có điều để chiêu đãi các vị thì trà có ngon hơn cũng không bằng”, Phó Tổng giám đốc của Vân Kiến họ Mạc nói với vẻ thân thiện.

Mọi người bắt đầu trò chuyện từ chủ đề trà Phổ Nhĩ. Hương Viễn trước nay mồm mép nhanh nhẹn, lại giỏi quan sát người khác, tuổi tác tuy còn trẻ nhưng vẫn được xem là có kiến thức rộng. Trong lúc cười nói, trò chuyện rất tâm đắc với các vị lãnh đạo, Âu Dương phu nhân cũng được cô làm cho cười không dứt, đến cả Âu Dương Khải Minh nghiêm túc khó tính nhất cũng dần dần tham gia vào câu chuyện.

Cô vừa kể dứt một câu chuyện tiểu lâm trong ngành khiến mọi người không nhịn được cười, Tổng giám đốc Mạc của Vân Kiến cười to nói với Âu Dương: “Tổng giám đốc Âu Dương, cô bé anh đưa đến thú vị thật”.

Âu dương sững người, chần chừ nhìn về phía Hương Viễn: “Sao? Tổng giám đốc Mạc, cô ấy không phải là nhân viên phục vụ của các anh ư?”

“Thế thì quý hoá cho Vân Kiến chúng tôi quá. Người tuy đông nhưng thật sự không có cô gái nào trẻ tuổi lại lanh lợi như vậy... Sao? Cô ấy không phải là người ông dẫn đến à?”.

Âu Dương lắc đầu, đột nhiên cử toạ đều lặng phắc, Hương Viễn trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn, những ánh mắt giao nhau ấy đều có nét nghi ngại và sự cảnh giác bất ngờ trở dậy.

Cô bùm miệng ho khê hai tiếng rồi đứng dậy móc danh thiếp trong túi áo khoác ngoài ra, vỗ vỗ trán, cười nói: “Xin lỗi, xin lỗi, mãi lo tiếp chuyện với các vị lãnh đạo đây, tôi quên mất tự giới thiệu”. Cô vừa cười vừa bắt đầu từ Âu Dương phu nhân, cung kính đưa cho bà một tấm danh thiếp. Mọi người đều im lặng, nhưng vẫn nhận lấy.

“Công ty Giang Nguyên... Hương Viễn? Giang Nguyên này có phải là công ty cung cấp các dụng cụ xây dựng?”

“Tổng giám đốc Sử cũng biết Giang Nguyên ạ?”. Hương Viễn đại khái đã đoán ra thân phận của từng người từ cuộc trò chuyện ban nãy. “Giang Nguyên hiện nay không chỉ làm những dụng cụ xây dựng tiêu chuẩn, vật liệu kim loại và khung thép chúng tôi đều có thương hiệu sản xuất riêng, chỉ có điều chưa lọt được vào mắt xanh của Tổng giám đốc Sử, chưa bao giờ tiến vào thị trường Tây Bắc”.

Lúc nói cô không hề bỏ qua ánh mắt quở trách của Âu Dương với chàng trai đi theo. Chắc là trách anh ta không canh cửa cho nghiêm, sao lại để một người đại diện nhà máy công khai thân nhiên trà trộn vào nơi này. Chàng trai kia cúi đầu nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

“Thật sự xin lỗi, tôi vốn không dám quấy nhiễu các vị. Các vị đây đều là những nhân vật đi đầu trong ngành Kiến trúc nước nhà, tôi trẻ tuổi, kiến

thức mỏng, nhờ phúc của Tổng giám đốc Âu Dương mới được ngồi với các vị đây, trước kia đến nghĩ cũng không dám, nhất thời vui quá nên mới quên mất, tôi thật là...” Cô liên tục nhận lỗi, vô cùng thành ý.

Âu Dương chăm chú nghe cô nói. Thực ra ông là một người cự kỳ sĩ diện, là người thông minh nên nào chịu thừa nhận mình bị cô bé này lừa một võ trước mặt mọi người, để cô ta được nước làm tới? Có điều suy nghĩ lại thì cô ta quả thật chưa hề tự nhận mình là nhân viên của Vân Kiến, từ đầu đến cuối đều là do hành vi thẳng thắn trực tiếp của cô khiến ông nhầm lẫn mà thôi.

Nói đi nói lại thì ông cũng như những người ngồi đây, thấy một cô gái nhanh nhẹn, cười tươi như hoa kia, hiếm thấy có ai tự nhiên thoải mái trước mặt các vị lãnh đạo. Không đánh người đang cười, huống hồ lại là một cô gái. Trong lòng họ cho dù có chút tức giận nhưng cũng không bộc lộ ra ngoài, những suy nghĩ khác đều bị sự kinh ngạc lấn át. Là một người quen đứng trên vị trí cao ngạo nghề nhìn xuống những nhà cung ứng nhỏ bé, ông không ngờ rằng mấy năm nay, một Giang Nguyên đang dần lụn bại lại có được một người như vậy, biết điều và nhanh nhẹn như thế, trong đám đàn ông cũng khó tìm ra một người.

“Ngồi xuống đi, cơm đã ăn được một nửa rồi”. Hường Viễn có phần bất ngờ vì người lên tiếng lại là Âu Dương.

“Tổng giám đốc của Giang Nguyên hình như họ Diệp, mấy năm trước có thấy qua, nhìn thì có vẻ không nổi bật gì nhưng người mà ông ta chiêu mộ đây thì cũng khá là thông minh”, ông nói gọn lỏn. Âu Dương ở địa vị cao đã lâu, kinh qua rèn luyện thử thách cũng nhiều, sau một chốc kinh ngạc vẫn có chút bực dọc và nhẫn nhịn. Nghe khẩu khí của ông ta, có lẽ là không thích gì Diệp Bình Lâm nhưng với Hường Viễn lại có vài phần tán thưởng.

“Chủ tịch Diệp của chúng tôi luôn lo nghĩ cho mọi người, là người nhân ái đúng nghĩa, tôi không thể so sánh với ông ấy. Nhưng chủ tịch Diệp rất nể phục Tổng giám đốc Âu Dương, nếu không vì mấy năm nay sức khoẻ suy yếu thì ông đã đến thăm Tổng giám đốc rồi. Giang Nguyên tuy không thể so được với Trung Kiến nhưng cũng khá là lâu năm, sản phẩm hơn hai mươi năm cũng đã qua khảo nghiệm.”

“Ăn đi, ăn đi” Âu Dương phu nhân gấp một miếng thịt gà, sau đó thờ dài bảo: “Thịt gà này không ngon bằng tự mình làm”.

Hương Viễn bèn cười đáp: “Âu Dương phu nhân là người Lĩnh Nam ạ? Tôi nghe nói gần đây có món ăn Quảng Đông khá ngon”, cô vừa nói vừa nghĩ, xem quảng cáo trên tivi của đài địa phương suốt một đêm cũng không phải vô ích.

“Vậ ả?” Thiện cảm của Âu Dương phu nhân với Hương Viễn không hề che giấu. “Vậ có tiệm thấ mỹ nào tốt một chút không? Ở đây tia tử ngoại kinh khủng quá...”

“Có ả, có ả. Nếu phu nhân không chê thì buổi chiều tôi sẽ đưa bà đi”, tuy cô cũng không biết tiệm thấ mỹ nào tốt nhưng vẫn vội vã chặn đầu.

“Tốt quá” Âu Dương phu nhân hi hỏ, quay lại nói với chồng mình: “Em không hứng thú với Lệ Giang lắm, hay là em đi dạo với cô bé này, anh cứ làm việc của mình đi?”.

Âu dương nói: “Hương Viễn cũng không phải người bản xứ mà. Nếu em muốn đi dạo thì phiền Tổng giám đốc Mạc tìm cho một chiếc xe, để nhân viên của ông ấy đưa em đi dạo quanh đây”.

“Không cần, không cần. Phụ nữ chúng tôi dạo chơi thôi, các anh đừng bận tâm.”

Cuối cùng, Hương Viễn đi spa với Âu Dương phu nhân cả một buổi chiều. Cô mừng thầm vì hai hôm nay xài tiền khá thận trọng nên tiền chắc cũng chi tiêu vào việc này thôi.

Từ tiệm thẩm mỹ bước ra, Hương Viễn vẫn đang nghĩ xem hành trình tiếp theo là gì thì đã đi ngang một cửa hàng mua sắm nổi tiếng. Vừa lúc ấy có hoạt động giảm giá cuối năm, Âu Dương phu nhân quyết định vào đó dạo một vòng. Bên trong rất đông các bà, các cô điên lên vì giảm giá, trước quầy thu ngân xếp một hàng dài rồng rắn. Hương Viễn chủ động xếp hàng cho Âu Dương phu nhân để bà yên tâm mua sắm. Bà dạo hai tiếng đồng hồ, thu hoạch được rất nhiều, vô cùng sung sướng. Trên đường về đã thân thiết khoác tay Hương Viễn.

Hương Viễn xách chiếc túi lớn cho bà, trong lòng lại đang nghĩ, cũng may Âu Dương phu nhân chủ động thanh toán, nếu không với số tiền ít ỏi của cô, e rằng chuyến đi Vân Nam kỳ này một đi không trở lại.

Hương Viễn biết Âu Dương phu nhân có ấn tượng tốt với mình nhưng từ đầu đến cuối, hai người không hề đề cập đến việc công nửa chữ. Người ta lên tiếng thì chắc chắn là việc đương nhiên nhưng nếu cô lại nhắc đến việc làm ăn, thì cũng quá bằng là lợi dụng.

Một ngày sau, Âu Dương sẽ trở về, Hương Viễn biết được tin đó nên cố ý đến sân bay đưa tiễn, Âu Dương phu nhân để lại số điện thoại cho cô, hẹn về thành phố G sẽ liên lạc lại nhưng Âu Dương Khải Minh lại nhất quyết không nói gì. Trong lòng Hương Viễn có phần mong chờ nên đương nhiên là thấy thất vọng, tuy rằng đã có được bước đầu thành công, năm rộng tháng dài, song sự yêu thích của Âu Dương phu nhân có cố giúp cô một tay hay không thì vẫn còn nằm trong vòng bí ẩn, huống hồ cô và cả Giang Nguyên hiện tại hết sức cần sự giúp sức của Trung Kiến.

Lúc chuẩn bị qua cửa kiểm soát, Âu Dương vẫn đi đầu, người đàn ông trẻ tuổi nhưng trầm mặc ít nói (Hương Viễn vừa được biết anh ta lại là

Giám đốc công ty con số hai của Trung Kiến) đẩy xe hành lý đi phía sau Âu Dương, từ đầu đến cuối vẫn phớt lờ Hương Viễn, như thể hôm ấy chuyện anh ta tha cho cô vì cô là người Giang Tây hoàn toàn không tồn tại.

Loa thông báo máy bay sắp cất cánh đã vang lên, trong lòng cảm thấy không cam tâm nhưng Hương Viễn cũng chỉ có thể buông xuôi, đưa mắt dõi theo Âu Dương và những người đi theo ông từ phòng nghỉ dành cho khách hạng VIP vào phòng đợi. Cô nghĩ cô vẫn không đủ bình tĩnh điềm nhiên, cho dù an ủi mình lần đầu không nên quá nóng ruột căng thẳng nhưng cô cũng không thể điều khiển được nỗi buồn bực đang dâng lên trong lòng.

Thế nhưng đúng vào lúc này, Phó Tổng giám đốc họ Từ đi sau cùng, người mà Hương Viễn chưa từng trò chuyện chính thức, khi những người khác đã mất hút sau ngã rẽ, mới bước đến bên cạnh Hương Viễn.

Ông nói: “Tháng sau có cuộc đấu thầu về hạng mục khung thép cho cầu vượt Thanh Viễn, thư mời thầu tôi sẽ đưa đến Giang Nguyên nhưng có trúng thầu hay không thì phải xem khả năng của các bạn”.

Hương Viễn quay về, vẫn với tấm ghế cứng trên tàu, men theo những đường ray dài dằng dặc về lại thành phố G. Gần như về đến công ty cùng lúc với cô là thư mời đấu thầu hạng mục khung thép cho cầu vượt Thanh Viễn.

Buổi đấu thầu tập trung của Trung Kiến là buổi đấu thầu xây dựng quy mô lớn nhất của khu vực Hoa Nam, hơn nữa trong quá trình đấu thầu cũng yêu cầu rất nghiêm ngặt, song một khi trúng thầu, số lượng công trình rất lớn, lợi nhuận cũng tương đối khả quan. Tuy trước kia Trung Kiến cũng phát tin tức đấu thầu lên mạng nhưng trúng thầu được luôn luôn là những đơn vị nhận được thư mời đấu thầu chính thức. Giang Nguyên tuy cũng có một lần nhận một nhiệm vụ nhỏ nhất cho Trung Kiến, song chiếm được cơ hội này, nhận được thư mời đấu thầu lại là lần đầu tiên trong lịch sử, vì thế

chuyến đi Vân Nam của Hường Viễn có thể gọi là “quê mùa cụt mịch ra đi, vinh quang vô hạn trở về”.

Các đồng nghiệp trong Giang Nguyên vốn vẫn đàm tiếu về thân phận và lí lịch của cô, song lần này, một cô gái trẻ tuổi đơn độc cưỡi ngựa vác theo bốn nghìn tộ đi Côn Minh một chuyến, lại có thể mang về thứ mà Diệp Bình Lâm khát vọng bao năm nhưng chưa bao giờ nhận được. Ngày đầu tiên đi làm sau khi trở về, cô đi qua dãy hành lang văn phòng trong công ty, nghe thấy tiếng suýt xoa tán thưởng của đồng nghiệp, nhìn thấy những ánh mắt mờ ám giao nhau, cô biết những đối thoại không lời ấy mang ý nghĩa gì. Có điều Hường Viễn mặc kệ, không có ý định giải thích, đối với cô, danh tiếng là hư vô, lợi ích đến tay mới là thực tế.

Diệp Bình Văn trong hội nghị cũng đã khen ngợi Hường Viễn “tài năng cá nhân” vô cùng xuất sắc, đã cho toàn bộ nhân viên kinh doanh thị trường một bài học cực kỳ sinh động. Cô vờ như không hiểu, chỉ cười mà không nói gì. Chính thái độ không cao ngạo với thành tích, cũng không vờ khiêm tốn, thẳng thắn thừa nhận như thế lại khiến những người thích nói linh tinh tự cảm thấy không còn thú vị gì.

Trong công ty chỉ có Khiên Trạch là thật lòng vui sướng. So với lợi ích của công ty, anh càng tỏ ra vui sướng tận đáy lòng một cách chân thật với trận chiến vinh quang của Hường Viễn hơn. Khi anh nói: “Tôi biết không có gì làm khó cậu được mà” thì sự tự hào nhỏ nhoi ấy cũng khiến Hường Viễn trong tích tắc như cảm thấy người đang đứng trước mặt mình vẫn là cậu bạn nhiều năm trước, thi cuối kỳ vô cùng tệ hại nhưng lại vui sướng hơn ai hết khi nhìn thấy cô bạn thân được số điểm cao nhất lớp. Cô lắc đầu, bảo: “Thư mời thôi mà, mười mấy nhà máy và nhà cung ứng đều nhận được, vẫn còn xa với mục tiêu trúng thầu lắm”, nhưng khoe môi hơi nhướn lên kia lại vô tình tố cáo niềm vui nho nhỏ mà cô đang cố kìm nén.

Trong hội nghị nhân viên kinh doanh hàng tháng, Hường Viễn từ chối tiền thưởng mà công ty trao tặng một cách động trời, chỉ có duy nhất một

yêu cầu là được tham gia nhiệm vụ đấu thầu ở khu vực mà cô hoàn toàn không phụ trách. Phụ trách khu vực Hoa Nam là giám đốc người bản địa của bộ phận thị trường. Cuối cùng, Diệp Khiên Trạch đã thỉnh ý Diệp Bình Lâm trong bệnh viện, với lý do Hương Viễn đã quen với Trung Kiến, trong quá trình đấu thầu sẽ có lợi hơn, chính thức giao cho cô phụ trách lần đấu thầu này, đồng thời rút ra hai trợ lý marketing trẻ tuổi để giúp đỡ cô trong công việc.

Sau khi đích thân đến Trung Kiến mua tài liệu đấu thầu về, Hương Viễn và hai cô gái trợ lý bắt đầu chạy đôn chạy đáo chuẩn bị văn kiện đấu thầu. Nội dung văn kiện đấu thầu mà Trung Kiến yêu cầu tuy phiền phức và nghiêm ngặt, nhưng Hương Viễn đã theo Thẩm Cư An ở Vĩnh Khải hai năm, đối với công việc này vẫn xem như nhẹ nhàng thoải mái, điều duy nhất không thể muốn là làm được chính là Giang Nguyên không phải là đội ngũ đi đầu vượt qua hiểm nguy như Vĩnh Khải. Hai cô nàng trợ lý đều mới tốt nghiệp khoảng một năm, tuy nhanh nhẹn nhưng không hề có kinh nghiệm, và lại rất dễ dàng phạm những lỗi sơ suất không đáng mà người trẻ tuổi hay mắc phải, mà đó là đại kỵ trong công tác chuẩn bị đấu thầu. Điều khiến Hương Viễn sửng sốt nhất là có một lần, trong bảng báo giá mà cô bé sắp niêm phong lại, cô đã phát hiện chưa đóng dấu công ty mà không cẩn thận thì khéo cả văn kiện đấu thầu này trở thành mớ giấy lộn. Trong bất lực, những chuyện hơi quan trọng một chút là cô phải tự tay làm, còn phải kiểm tra lại kỹ càng. Cô bé vô cùng xấu hổ, xin lỗi cô liên hồi, cô thở dài bảo: “Không sao, chẳng qua các cô đều quá trẻ”. Lúc nói câu này cô mới nhớ đến nếu luận về tuổi tác, bản thân cũng chẳng lớn hơn họ là bao nhưng tại sao cô chưa từng kinh qua những lỗi lầm và sai phạm như vậy? Hay là cô chưa bao giờ trẻ? Lúc còn là một đứa bé, cô đã bắt buộc phải bắt mình trưởng thành sớm như một người lớn rồi.

Cô từng lộ vẻ nghi ngại rằng tại sao Khiên Trạch lại chỉ đạo hai cô bé măng sữa này đến làm trợ lý cho mình, thế nhưng sau một thời gian, cô đã bắt đầu hiểu ra dụng ý của anh: cả Giang Nguyên này giống như một chiếc

xe già cỗi, khung xe lớn, lượng tiêu hao dầu nhiều, hơn nữa tốc độ lại cực kỳ chậm. Người giỏi giang không phải không có nhưng đa số có chức vị cao hơn cô, sao lại chịu nghe cô sai phải? Những nhân viên bình thường sau ba rưỡi chiều đã cuống lên đòi tan sở sớm, chỉ ít hai cô bé này có thể gồng mình tăng ca với cô đến tận sáng sớm. Có lần để đóng văn kiện đấu thầu, họ đã van nài một bà chị ở bộ phận hậu cần về nhà muộn hai tiếng, sắc mặt bà chị ấy khiến Hương Viễn thấy mình như đã làm một chuyện ác độc vô cùng thất đức.

Đương nhiên, những chuyện này có thể nhẫn nhịn, có thể bỏ qua, điều khiến Hương Viễn lửa giận bốc cao, suýt nữa nghiêng đến rụng cả răng mới tìm chế được là: Trung Kiến yêu cầu rõ ràng những đơn vị tham gia đấu thầu bắt buộc phải chuẩn bị những tài liệu về công trình kết cấu thép xây dựng đạt tiêu chuẩn chất lượng cấp hai, Hương Viễn đã xác nhận với phòng quản lý của Giang Nguyên về những tài liệu chứng nhận. Nhưng đến giai đoạn cuối cùng khi tài liệu đấu thầu của công ty phải được hoàn chỉnh, cô yêu cầu phòng quản lý đưa bản photo của giấy chứng nhận thì trưởng phòng quản lý mới vỗ trán bảo rằng, Giang Nguyên năm nay vừa được chứng nhận tiêu chuẩn chất lượng cấp hai, song đã hơn nửa năm rồi mà vẫn chưa nhận được giấy chứng nhận chất lượng do trung tâm chứng nhận gửi đến. Trưởng phòng quản lý nhấn mạnh thêm lần nữa là công ty thực sự đã được thông qua khảo sát, chỉ là tạm thời chưa có chứng nhận.

Lúc ấy, Hương Viễn tức đến nỗi không nói gì được, cho dù có tin thì những đơn vị tham gia đấu thầu có tin không? Không có giấy chứng nhận, tất cả đều thành vô ích. Cô không nổi giận vì đối với một trưởng phòng mà một tờ giấy chứng nhận quan trọng như vậy đã được thông qua nửa năm mà không biết việc cấp chứng nhận đã được làm đến đâu thì không nên lãng phí chút nước bọt nào, cô thà tập trung sức lực vào chuyện nghĩ cách khác còn hơn.

Cô gọi điện đến trung tâm chứng nhận, bên đó đáp rằng do sắp xếp công việc mà giấy chứng nhận của Giang Nguyên nhanh nhất cũng phải hai mươi ngày sau mới được gửi đến, mà hiện tại chỉ còn chưa đến mười ngày nữa là đấu thầu. Rốt cuộc Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch bắt đầu cuộc hành trình bốn ba vì tấm giấy mỏng manh đó: tìm đến trung tâm chứng nhận, mời khách, dùng cơm, tặng quà, van xin. Hai người họ vì muốn hẹn gặp Giám đốc Hiệp hội chất lượng đã “ôm cây đợi thỏ” túc trực ở văn phòng mất một ngày làm việc, trọn tám tiếng đồng hồ. Cuối cùng, sau khi đã tiêu phí bao nhiêu nhân lực, tài lực, tinh lực, thời gian, giấy chứng nhận đã nằm trong tay Hương Viễn trước hôm đấu thầu hai hôm. Khi ấy cô nâng tờ giấy lên, bao nhiêu cảm giác phức tạp trộn lẫn. Diệp Khiên Trạch thở dài hỏi: “Hương Viễn, cậu đang nghĩ gì vậy?”. Hương Viễn đáp: “Chỉ có hai chữ thôi “xúc động”. Làm sao cô có thể nói cho anh biết được rằng, vào khoảnh khắc ấy, lần đầu tiên cô thầm nghĩ, nếu như vận mệnh Giang Nguyên chỉ phụ thuộc vào câu nói của cô, nếu như...

Đêm trước khi diễn ra buổi đấu thầu, Hương Viễn thả cho hai cô bé kia về nhà nghỉ ngơi, còn cô ở lại văn phòng tiến hành kiểm tra và xác nhận các tài liệu kia hết lần này đến lần khác. Cô có thể đón nhận thất bại nhưng không thể chịu được sơ suất. Thế nhưng khi nghĩ đến hai chữ “thất bại”, biết rõ chuyện hựt thầu là chuyện thường ngày ở huyện, được mất đều là những việc nằm trong dự đoán, song trái tim cô vẫn cảm thấy nặng nề.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Một Cuộc Khuyên Giải Thất Bại

Sở dĩ cô không dừng bước, khi vấp ngã rồi cũng phải bò dậy tiếp tục tiến về phía trước, không phải vì nghĩ thoáng, cũng không do can đảm, mà vì cô sợ phải nhìn lại cái nơi đã khiến mình ngã đau.

Ngày hôm sau, Hương Viễn và hai cô bé trợ lý đến nơi diễn ra cuộc đấu thầu. Diệp Bình Lâm nằm bệt trên giường bệnh đã lâu, đi lại khó khăn nên đã bắt Diệp Khiên Trạch đẩy xe lăn đến đó. Đặt một phòng ở khách sạn gần tổng bộ Trung Kiến để chờ đợi. Nơi trưng bày kết cấu thép của Giang Nguyên đã xuất hiện các thiết bị và nhân viên nhà máy, cả Giang Nguyên như nắng hạn đợi mưa dầm.

Nửa ngày sau, kết quả đấu thầu sẽ được công bố. Hương Viễn trở về phòng chú Diệp đang ở, nhìn thấy gương mặt ông già hồng hào, ánh mắt sáng lên vì mong đợi. Một người luôn bình tĩnh như cô mà có mấy câu đơn giản cũng phải khựng lại nhiều lần, vất vả lắm mới hoàn thành.

Ánh sáng trong mắt ông dần dần biến mất, sự thất vọng khiến ông càng trở nên già cỗi. Tổng cộng có ba gói thầu, mười bảy nhà máy tranh thầu được sắp xếp theo điểm tổng hợp, đứng đầu chính là ba nhà máy sản xuất vật liệu xây dựng của chính Trung Kiến, thứ hai là một nhà máy lớn của Nam Kinh, gói thầu thứ ba bị một nhà máy xây dựng vừa được thành lập

mới đây của thành phố này lấy đi mất. Trong tay Hương Viễn vẫn cầm danh thiếp của người phụ trách nhà máy ấy – Trương Thiên Nhiên, bạn ùng trường cô, nghe nói là họ hàng bên nhà Âu Dương phu nhân. Giang Nguyên chỉ thua một chút và đứng ở vị trí thứ tư, điều này đã khiến nhiệm vụ cho cả nửa đầu năm sau hoàn toàn biến mất. Mà thực tế thì Hương Viễn cũng đành phải thừa nhận rằng, cho dù Trương Thiên Nhiên không phải là họ hàng nhà Âu Dương thì cô cũng chưa chắc thắng được nhà máy mới thành lập mà nhân công chỉ bằng một phần ba Giang Nguyên, song sản lượng lại vượt gấp hai lần ấy. Thua thì vẫn là Thua.

Lúc kết quả đấu thầu công bố, hai cô bé đã ôm đầu khóc ngay tại đó. Đó cũng là điều dễ hiểu bởi bao ngày vất vả tăng ca, hai giờ sáng vẫn phải căng mắt lên nhìn đồng văn kiện, còn phải ép bản thân tỉ mỉ cẩn thận, chẳng phải vì ngày hôm nay hay sao? Chỉ cần quá trình, không cần kết quả là nhảm nhí. Khi Hương Viễn khuyên nhủ hai cô bé đó đã thu hút toàn bộ ánh nhìn của mọi người, cô cũng quên mất đứng vào tích tắc kết quả công bố, trong lòng mình đã nghĩ gì.

Cô quý bên xe lăn của Diệp Bình Lâm, khẽ nói lời xin lỗi. Diệp Bình Lâm ngăn cô lại, vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên tay vịn xe lăn của cô, thở dài, bảo bệnh viện vẫn đang chờ trị liệu cho ông.

Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch cùng đưa ông về bệnh viện, ngồi một lúc rồi từ biệt ông, quay về công ty. Tám giờ tối, đèn đóm trong công ty đã tắt, Hương Viễn ngồi bệt trong văn phòng, nhặt từng tờ giấy trên đất lên. Cô vẫn có thói quen lúc làm việc với Thẩm Cư An, những thứ vô dụng cho dù không kịp tiêu huỷ cũng không để nó lại trên mặt bàn. Nhưng hiện giờ những thứ trở thành phế thải không chỉ là những tờ giấy dưới chân, còn có những quyển sách đấu thầu mà trước đó một hôm cô còn xem nó là hy vọng.

Cô nhặt những tờ giấy A4 vương vãi khắp sàn xếp ngay ngắn chỉnh tề. Trước kia, cô không nghĩ rằng lại nhiều đến thế. Mãi một lúc sau cô vẫn

chưa thu dọn xong thì đèn ngoài lối đi đã sáng, cô nghe thấy tiếng giày bước lên những tờ giấy. Cô biết đó là anh.

“Hương Viễn, không sao chứ?”

Hương Viễn vẫn giữ tư thế quỳ, ngẩng lên nhìn Diệp Khiên Trạch: “Không sao, không trúng thầu có phải là lần đầu đâu, chỉ tiếc những tờ giấy này”.

Diệp Khiên Trạch tiến lên vài bước trên đám giấy đó, âm thanh lạo xạo khiến anh cảm thấy có phần khó đặt chân xuống. Anh nửa quỳ, nhìn thẳng vào mắt Hương Viễn nói: “Tôi và bố đều biết cậu đã làm rất nhiều, không trúng thầu không phải do của cậu”. Anh nhún vai nói tiếp: “Đối với Giang Nguyên hiện nay thì được xếp hạng tư trong mười bảy nhà máy lớn trong nước đã là khó khăn lắm rồi”.

Hương Viễn cười cười, nói: “Nói thực là, nếu không trúng thầu thì hạng tư hay hạng cuối cũng chẳng khác gì nhau”.

Tay cô vẫn không ngừng thu dọn, Diệp Khiên Trạch cầm mấy tờ giấy cô đã sắp xếp lại, nói: “Quỳ mỗi thật!”. Anh ngồi luôn xuống đám giấy rồi chỉ chỉ vào vị trí cạnh mình.

Hương Viễn thẳng người lên, nghiêng đầu nhìn đi nơi khác, cười phá lên.

“Ngồi với tôi đi”, anh nói.

“Ngồi thì đau lưng”.

Diệp Khiên Trạch tóm lấy tay cô kéo xuống: “Ngồi đi”.

“Được, được, được!” Cô làm ra vẻ đầu hàng, vội rút tay ra khỏi tay anh. Cảm giác mình là một người xui xẻo lại thêm phần xấu hổ thật đúng là khó

chịu.

Một mỗi khoanh chân ngồi bên anh, Hương Viễn lên tiếng: “Bắt đầu được rồi, chúng ta bắt đầu từ đâu nhỉ? Nhân sinh quan, giá trị quan, hay là bàn việc làm cách nào để đổi diện nổi thất vọng này tốt hơn?”.

Diệp Khiên Trạch nói với vẻ nghiêm túc: “VẬY chúng ta nói đến vấn đề khi bản thân không vui thì sẽ thế nào?”. Nói xong, anh liền nở một nụ cười.

Hương Viễn lườm anh: “Lúc cậu không vui chẳng phải sẽ hành hạ quả bí đỏ nhà chú hai Lý à?”

Lúc còn bé, đứa con trai thứ hai nhà chú hai Lý hay bắt nạt, đẩy anh ngã xuống đất, đau thế mà anh vẫn không dám khóc trước mặt mẹ. Về sau Hương Viễn nhìn thấy, bèn kéo anh đến ruộng bí đỏ nhà chú, chọn lấy hai quả bí to bằng nắm đấm, khoét một lỗ lớn, nhét chuột chết vào trong đó rồi cẩn thận tìm cách bịt lại. Bí đỏ non nên sức sinh trưởng mạnh, không bao lâu sau vết cắt đã liền lại, hai người lại tìm cắt luôn cuống của quả bí đỏ. Mấy tháng sau, nghe thấy tiếng thét hoảng hốt khi cắt bí bên nhà chú hai Lý, những chuyện không vui trước đó đều bị tiếng cười khoả lấp.

Diệp Khiên Trạch không nhịn được cười: “Đó là do ý kiến quỷ quái của cậu, vả lại đã là chuyện hồi bé, qua lâu rồi”.

Hương Viễn cười, lầm bầm lặp lại: “Phải rồi, qua lâu rồi”.

“Lúc đi học, bố tôi bảo rằng, Thiên giáng đại nhiệm vụ tư nhân dã (xuất phát từ tác phẩm “Sinh vu ưu hoạn tử vu an lạc” của Mạnh Tử, ý nói khi thượng đế giáng những nhiệm vụ to lớn nặng nề lên con người, nhất định phải khiến họ nội tâm đau khổ, xương cốt rã rời khiến con người chịu đói chịu khát, gầy gò ốm yếu, khiến họ chịu đựng sự nghèo túng, làm việc luôn sai lầm, kinh qua những khổ nạn như vậy khiến họ có sự cảnh giác, khiến tính cách kiên định rồi mới bồi đắp thêm tài năng cho họ). Khi ấy, tôi thấy

rất có lý nhưng về sau nghĩ lại, nếu khổ ải trời giáng xuống cho tôi là cái ngày tôi xui xẻo đến chết thì sao?”.

“Nói năng linh tinh”, Hương Viễn cười mắng, “hai anh em nhà cậu sao có thể bước đến đường cùng được. Diệp Quân nói, lúc cậu ta đau khổ, chỉ cần nhìn thấy mặt trời của ngày mai thì sẽ thấy những chuyện hôm qua chỉ như cơn ác mộng, mặt trời lên thì mọi chuyện sẽ tan biến”.

“Tôi chỉ nói đùa thôi Hương Viễn, cậu còn nhớ chứ, Vương Dương Minh chẳng có câu, “Khi bạn chưa nhìn thấy hoa thì đó hoa này sẽ im lặng như trái tim bạn, lúc bạn đến nhìn đóa hoa ấy thì màu hoa lúc này sẽ khiến bạn hiểu và biết nó không nằm ngoài trái tim bạn”. Thực ra có lúc tôi cảm thấy, hỷ nộ ái ố của con người giống như đóa hoa này, cậu mở mắt ra nhìn nó, nó sẽ tồn tại, cậu nhắm mắt lại, cũng hoàn toàn có thể xem nó là hư vô. Nghĩ như vậy thì có thể thư thái, cố chấp quá cũng không cần thiết”.

Hương Viễn cười khi: “Vậy cậu thành Phật rồi. Đối với tôi nếu đóa hoa ấy là thật thì cho dù cả đời này cậu có nhắm mắt, lúc cần nở nó vẫn nở, tàn vẫn tàn.”

“Nhưng chí ít lúc nó tàn thì tôi sẽ không thấy đau buồn”.

“Tôi không đạt đến cảnh giới như cậu”.

“Vậy phải thế nào mới khiến bản thân cậu thư thái được?”

Hương Viễn đáp: “Thư thái? Nếu tôi không vui thì dù thế nào cũng không thư thái được. Quá khứ đã qua rồi nhưng tôi không thể quên, đều ghi nhớ từng chút trong lòng, nhiều năm sau quay nhìn lại, vẫn thấy nó như đang sống”.

“Cậu không phải người như vậy”, Diệp Khiên Trạch lắc đầu, “cậu là cô gái thông minh khoáng đạt nhất mà tôi từng gặp”.

“Cô gái thông minh khoáng đạt”, Hương Viễn lặp lại, vẻ mĩa mai thoảng hiện lên trên gương mặt không rõ là vì mình hay vì câu nói đó của anh. “Khiên Trạch, cậu thấy cậu có hiểu tôi không?”

“Ít nhất thì tôi biết cậu không phải là người vì khó khăn mà chững lại một chỗ. Cậu cũng giống như tên của mình, Hương Viễn – hướng đến nơi xa nhất, cậu sẽ đi xa hơn chúng tôi nhiều”.

Hương Viễn hoang mang nghĩ, anh không biết sở dĩ cô không dừng bước, khi vấp ngã rồi cũng phải bò dậy tiếp tục tiến về phía trước, không phải vì nghĩ thoảng, cũng không do can đảm, mà vì cô sợ phải nhìn lại cái nơi đã khiến mình ngã đau.

“Cám ơn cậu đã khuyên giải, Khiên Trạch”, cô vừa nói vừa đứng dậy.

Diệp Khiên Trạch cười khổ sở: “Nhưng có lẽ là một cuộc khuyên giải thất bại”.

Hương Viễn từ chối ý tốt muốn đưa cô về của Khiên Trạch, một mình chen vào xe buýt kín người về nhà. Cô nghĩ có lẽ lúc này cô cần sự ồn ào và chen chúc thế này hơn.

Sao Hương Viễn không biết sự quan tâm của Khiên Trạch chứ? Thế nhưng, từ khoảnh khắc hụt thâu trở thành định mệnh, trong lòng cô đã thấy trống rỗng và tê liệt, chính sự khuyên nhủ của anh đã khiến cô mới phát hiện ra sự thất vọng của mình rõ ràng thế nào. Những lời anh nói có lẽ là thật lòng nhưng đối với cô nó giống như một người chết đuối nghe thấy người duy nhất đứng trên bờ bảo: “Đừng sợ, nước không lạnh tý nào đâu”.

Hương Viễn thật sự thấy tiếc nuối cho bản thân khi mình không phải là cô gái “thông minh và khoáng đạt” như anh nói. Rồi cuộc phải khoáng đạt nhiều thế nào mới không để buồn vui cản trở? Lại phải cần thông minh bao nhiêu mới có thể lãng quên tình cảm? Cô làm không được, thế nhưng anh

lại có thể. Cô chỉ buồn trí nhớ mình quá tốt, giống như mỗi lần vấp ngã, tuy bước chân không ngừng lại nhưng cơn đau ấy vẫn nhớ mãi không thôi.

Vừa mở cửa, một ánh sáng chói lọi lọt ra khiến Hương Viễn kinh hoàng, cô nhanh chóng lùi lại một bước, quay đầu che mắt một cách thảm hại, sau đó nghe thấy tiếng cười của Diệp Quân: “Ha ha, giật mình quá hả? Sao chị không kêu thét lên?”.

Hương Viễn nghe thấy giọng nói thân quen, thở phào một cái nhưng cùng lúc đó lửa giận cũng bốc lên. Diệp Quân vẫn không hay biết, còn táy máy nghịch ngợm chiếc máy ảnh kỹ thuật số mới mua như đang nghịch đồ chơi, đưa ống kính nhắm thẳng vào cô.

“Cười cái nào, chị Hương Viễn.” Cậu hơi cúi người xuống để điều chỉnh.

“Không muốn cười”. Hương Viễn khễ đẩy cậu ra, bước vào nhà.

Diệp Quân nhanh nhẹn vòng ra trước mặt cô, nói: “Cười đi, cười đi, nhìn bên này”.

“Đừng ồn!” Cô quay lưng lại với cậu rồi cởi áo khoác ngoài ra.

“Sao sắc mặt chị tệ thế? Xem như nể mặt em đợi chị quá lâu, cười một cái thì...”

“Chị đã nói không muốn cười, không muốn cười, có nghe chưa hả?”, Hương Viễn sẵn giọng ngắt lời cậu.

Diệp Quân giật bản mình, gương mặt biến sắc, nét nghịch ngợm biến mất, thay vào đó là sự bàng hoàng và khó hiểu. Cậu chưa bao giờ nghe thấy Hương Viễn to tiếng với mình bao giờ.

Hương Viễn quay đi ném áo khoác lên giường, ngồi xuống mép giường, chìa tay ra với Diệp Quân, lạnh lùng bảo: “Trả chìa khoá cho tôi”.

Diệp Quân đờ ra một lúc mới rõ cô đang ám chỉ cái gì, mặt tái mét hỏi: “Tại sao?”

“Tôi đã nói với cậu bao lần rồi, trước khi đến phải gọi điện thoại. Cậu lớn rồi, làm việc gì cũng không có giới hạn là sao? Bỏ đi, tôi chẳng muốn nói nhiều, bỏ chìa khoá lại, cậu về trường đi. Hôm nay không phải cuối tuần, cậu chạy đến đây làm gì?”

“Xin lỗi, chị Hương Viễn, em không biết tâm trạng chị không vui nên chỉ muốn đùa một chút thôi”, Diệp Quân cuống quýt quỳ xuống trước mặt cô nói. “Hôm nay, hội thao trường kết thúc sớm nên em đến chỗ chị. Chị nói hôm nay có chuyện quan trọng, em cũng chẳng dám gọi điện. Đứng ngoài cứ đợi mãi, lạnh quá, nên em... Em chẳng làm gì hết, chỉ ngồi đợi thôi... Chị không tin à, nếu không chị sờ thử mặt ghế xem, em ngồi đến mấy tiếng, nó vẫn còn nóng này.”

Hương Viễn dụi dụi khoé mắt, cũng cảm thấy cơn giận dữ của mình hình như hơi quá đáng nhưng hiện giờ thật sự là không thể nào cười nổi.

Diệp Quân thấy cô không nói, quay đi bê chiếc ghế duy nhất trong phòng đến, ngồi xuống cạnh cô: “Vẫn giận à? Phạt em kể chị nghe một câu chuyện cười vậy... Có một người tài xế lái xe buổi đêm, đưa gà đến cho trại nuôi gà, giữa đường gặp một cô gái đòi quá giang xe, ông ta liền đồng ý rồi bảo cô lên xe. Một lúc sau, ông ta phát hiện ra cô gái rất xinh đẹp nên mới động lòng tà, có ý... hừm... có ý kia ấy... Cô gái ra sức chống cự, ông ta giận quá hoá thẹn bảo: “Không chịu thì rút ngay”, rồi đuổi cô ta xuống xe. Một lúc sau, ông ta lại gặp cô gái thứ hai xin quá giang, vẫn lặp lại chuyện cũ, cô gái đó cũng không chịu, thế là ông ta cũng đuổi xuống xe. Buổi sáng hôm sau, khi ông ta chạy đến địa điểm giao hàng, phát hiện ra khoang xe

chờ gà trống không, chỉ có một con vẹt đang tóm lấy cổ một con gà, hưng phấn dọa dẫm: “Không chịu thì cút ngay” Ha ha!”.

Cậu kể xong bèn cười phá lên, sau đó e dè quan sát vẻ mặt Hương Viễn nhưng lại thất vọng khi thấy Hương Viễn đang dựa tay vào chiếc tủ đầu giường, ánh mắt nhìn đi nơi khác, vẻ như hoàn toàn không lưu tâm cậu đang rủ rỉ tí tê nói những gì.

Diệp Quân làm một chuyện vô vị, tâm trạng rơi xuống tận đáy vực, gượng cười: “Không buồn cười à? Vậy em đổi chuyện khác nhé, có một...”.

“Dừng, dừng, dừng”, Hương Viễn cắt ngang, “em chưa nói rõ con vẹt kia từ đâu chui ra, chị chưa rõ thì làm sao cười được”.

“Hả?” Diệp Quân nhớ ra, đột nhiên mặt đỏ tía tai, vội vàng nói: “Em... em chưa kể vì sao con vẹt xuất hiện hả? Ồ, em quên mất, con vẹt đó do tài xế nuôi, ông ta sợ nó quấy rối chuyện tốt của mình nên mới đặt vào sau xe, ý em là...”.

Hương Viễn nhìn Diệp Quân há miệng lắp bắp liền “phì” một tiếng rồi cười phá lên, sau đó không thể kiềm chế nổi.

Diệp Quân không rõ tại sao Hương Viễn lại đột ngột cười vui vẻ như thế, cũng cười ngốc nghếch: “Buồn cười thật à, chị Hương Viễn?”.

Hương Viễn vừa tức vừa buồn cười gõ vào đầu cậu: “Em là đồ ngốc”.

Lúc này trên tay Diệp Quân vẫn cầm chiếc máy ảnh, Hương Viễn tiện tay giật lấy: “Một chiếc máy ảnh thôi mà, nghịch bừa bãi gì thế?”.

Cô bấm xem những tấm ảnh lưu trong đó, đều là ảnh chụp Diệp Quân trong hội thao trường, trong đó có một tấm cậu đang đứng trên bục lãnh

thưởng của trường, Hướng Viễn nheo mắt ngắm kỹ bằng khen trên tay cậu – Giải nhì cuộc thi nhảy xa.

“Ôi”, cô kéo dài giọng vẻ tâm đắc, “thì ra được thưởng nên đến chỗ chị khoe chứ gì?”.

Diệp Quân bị vạch trần nên mặt lại đỏ bừng lên, liền lúng túng giải thích: “Tấm này là do khi em nhảy xa bạn bè chụp hộ, hai mươi mấy người tham gia cuộc thi, người được giải nhất trước đây từng trong đội thể dục trường... Chị xem, tấm này, em còn tham gia thi chạy bốn trăm mét nhưng chỉ đạt giải tư. Đây là bạn em, ngủ giường trên, đa số ảnh là do cậu ấy chụp... Tấm này...”.

Cậu đột ngột khựng lại, trên màn hình lúc này đang dừng ở một tấm ảnh, cậu mặc đồng phục thể thao đứng gần trung tâm ống kính đang ngửa cổ uống nước, bên cạnh có một cô gái xinh đẹp đang mỉm cười nhón gót lau mồ hôi cho cậu. Tấm ảnh có vẻ như chụp trộm này nắm bắt cái “thần” rất tài tình, Diệp Quân tràn trề sức sống thanh xuân của tuổi trẻ, đôi mắt còn sáng hơn cả giọt mồ hôi đang lăn trên trán, cô gái đứng cạnh cậu gương mặt xinh đẹp thanh tú, động tác bẽm lên, đầu mày khoé mắt toát lên vẻ quyến luyến muốn tỏ bày nhưng không thốt nên lời.

“Tấm này do thằng khi nào chụp thế nhỉ? Sao em không biết? Tấm này cũng đúng là lạc lõng thật”, cậu vừa nói vừa hạ giọng làu bàu, luống cuống nhấn nút xoá.

“Sao thế?” Hướng Viễn kéo máy ảnh ra khỏi tay cậu, nói: “Chị còn chưa xem rõ mà. Cô bé này nhìn nhanh nhẹn thật đấy, đối xử với em rất tốt, là bạn học trong Học viện Cảnh sát à? Hoa khôi cảnh sát, Diệp Quân, em đúng là có phúc thật đấy. Xoá gì chứ, để lại đó! Chụp đẹp thật... Ấy, em cướp cái gì?”.

Cô đập vào tay Diệp Quân đang định cướp lấy máy ảnh. Có vẻ cậu đã cố gắng thật, đôi mắt cũng hoe đỏ: “Đừng đùa nữa, chị Hương Viễn, xóa đi xóa đi, đó là bạn học của em, người trong đội cổ vũ thôi mà. Em không nhớ chụp lúc nào nữa. Chị trả máy ảnh lại cho em, trả em!”.

Hương Viễn cầm máy ảnh đứng lên, chui qua cánh tay đang giơ lên của cậu, lùi một bước để giữ một khoảng cách nhất định, cười nói: “Xóa đi thì tiếc lắm. Cố ý chụp cũng không đẹp như thế này. Mặc cỡ gì chứ, con gái người ta còn chủ động hơn em”.

“Không phải. Thôi... chị không tin thì thôi vậy!”, Diệp Quân then quá hoá giận. “Nói rồi mà chị không tin. Trả máy cho em!”.

Cậu chồm người đến giật lại, Hương Viễn lại tránh đi, cười bảo phải giữ lại để cho nhà cậu xem. Hai người đều nhanh nhẹn linh hoạt, đuổi bắt trốn tránh trong căn phòng chật chội bé nhỏ.

Diệp Quân dù sao cũng khoẻ hơn cô, lại nhất quyết không đòi được máy ảnh thì không chịu thôi, lúc Hương Viễn nghiêng người tránh đi, một tay cậu giơ ra, ôm lấy eo cô kéo lại. Hương Viễn thở hổn hển vì bị tóm gọn, lưng đập vào người cậu, hai người đều loạng choạng lui lại một bước. Đến khi đứng vững rồi cô mới cao đến tai Diệp Quân, lần đầu tiên cậu dễ dàng gỡ được máy ảnh trong cánh tay đang giơ cao của cô xuống.

Máy ảnh rời khỏi tay rồi, Hương Viễn mệt mỏi khom lưng thở dốc, mới phát hiện ra cậu vẫn ôm choàng lấy eo cô, “Cái cậu nhóc này, đúng là khoẻ thật, ôi cái eo già của tôi, suýt nữa là đứt đôi rồi. Được rồi, chứng cứ bị em cướp mất rồi, buông tay, chị muốn đi uống nước”.

Hành động này của Diệp Quân trước đó chỉ đơn thuần là muốn lấy lại máy ảnh, xóa đi tấm hình mờ ám kia. Cậu đã bị dồn vào đường cùng, lúc vươn tay ra cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ không muốn để cô thoát thân. Cô trơn tuột như một con lươn, cậu lại đang cố gắng nên chỉ muốn xóa bỏ chứng

cứ. Thế nhưng khi đã cầm máy ảnh trong tay, eo cô nằm gọn dưới bàn tay cậu, lưng cô đập mạnh vào ngực cậu, đỉnh đầu cô chạm vào cằm cậu thì cậu bỗng cảm thấy, tấm ảnh kia có là gì đâu.

Hương Viễn khẽ ho một tiếng, cười bảo: “Làm gì thế, chơi trò gì đây? Buông tay ra, ngốc...”. Cô vỗ vỗ vào tay cậu, hơi cựa quậy eo, đột nhiên thấy ngượng ngùng, giọng nói cũng không còn thân thiện thoải mái được nữa: “Không nghe thấy à? Buông ra, làm gì thế, không nghe lời là chị giận đấy!”.

Vòng tay ấy hơi nhúc nhích nhưng lại thu chặt theo hướng ngược lại, chiếc cằm trên đầu cô đang dịu dàng dịu dịu vào mái tóc. Hương Viễn đột ngột cứng người lại, bỗng dưng có một ảo giác, vòm ngực vững chắc đang tỳ vào sau lưng cô không phải là Diệp Quân mà thuộc về một người đàn ông xa lạ bởi Diệp Quân sẽ không cãi lời cô, càng không dám có hành động như thế này. Ý nghĩ này khiến cô cảm thấy chưa bao giờ bàng hoàng như bây giờ, cô đứng sững lại không vật lộn thoát ra nữa, chân phải mang giày cao gót đột ngột đá vào ống quyển của cậu.

Chẳng ngờ Diệp Quân lại tránh được. Cơ thể cậu vận sức, cả người cô cũng bị ép quay lại. Cuối cùng mặt đối mặt, cô nhìn thấy đôi mắt rất đẹp của cậu ở một khoảng cách quá gần, phủ lên một lớp sương mù mơ màng, gương mặt tuần tú còn đỏ bừng hơn khi cậu lo cướp lấy máy ảnh.

“Em cũng sẽ giận nữa”, cậu áp vào cô làm nhảm.

Không được hoảng, lúc này cô tuyệt đối không được hoảng hốt. “Chơi đủ rồi chứ?”, Hương Viễn mím môi cười nhìn cậu, hai tay lặng lẽ gỡ từng ngón tay đang đặt trên người cô, một ngón, hai ngón, ba ngón...

Một khắc trước, Diệp Quân còn mơ màng, chìm đắm trong ý nghĩ duy nhất: trọn đời này kiếp này cũng không bao giờ buông tay! Thế nhưng sau khi cậu nhìn thẳng vào đôi mắt cô và cả nụ cười bình thản kia, bao nhiêu

cơ sóng tình ban nãy đang dồn dập xô đến bị chặn lại đột ngột. Cô là chị Hương Viễn của cậu, sao cậu lại dám?

Cậu rụt tay lại như bị bỏng, quay người đi nhưng làm sao đây? Cậu không thốt nổi lời xin lỗi, cũng không muốn nhận lỗi, chỉ biết chầm chậm lùi lại chiếc ghế phía sau. Chiếc ghế tựa đã ở bên cậu suốt cả buổi chiều cho cậu một điểm tựa. Trong lòng cậu bỗng dưng dấy lên một nỗi lo sợ rất lớn, cậu đã làm một việc như vậy, có lẽ từ nay về sau cô sẽ không còn đếm xỉa gì đến cậu nữa. Ý nghĩ này khiến dạ dày cậu bắt đầu quặn thắt.

Hương Viễn nhúc nhích cánh tay đau nhức vì bị cậu kéo để quay người lại, cười nói: “Sau này không cho phép em làm chuyện không phân biệt lớn bé này nữa. Chị có phải cô hoa khôi cảnh sát đó đâu, tay già chân già, không chơi đùa với em nổi. Thật là, ra tay cũng không biết thương xót, còn ngần ra đó làm gì? Kéo hộc tử ra có rượu thuốc giảm đau đó. Ban ngày mới gặp chuyện xui xẻo, buổi tối lại bị em vờn cho một mẻ, ngày mai chị có đi làm nổi không đây?”

Diệp Quân chạy như bay đến mở hộc tử, tìm bình rượu thuốc. Hương Viễn sẵn tay áo, lúc cậu nhóc bị kích động thì đúng là không biết nặng nhẹ gì, chỗ bị tay cậu nắm đã sưng cả lên.

Diệp Quân không hiểu tại sao Hương Viễn vẫn còn cười được. Cậu khề khàng, e dè bôi thuốc cho cô, càng nghĩ càng thấy hổ thẹn không biết chui vào đâu. Hương Viễn ngoài mặt tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng lại chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

“Chị Hương Viễn, em như thế... Chị có giận rồi bỏ mặc em không?”

Hương Viễn chăm chú nhìn Diệp Quân, dưới hàng lông mi dài của cậu là sự hối hận, tự trách mình và cả nỗi buồn rầu không nói được. Một chàng trai như cậu, giống như một chú chim bồ câu trắng muốt, sạch sẽ, hiền lành,

thuần khiết, toả sáng, đối diện với cậu, có cô gái nào lại không thấy mềm lòng, trừ phi cô gái đó vững như bàn thạch.

Cô biết nỗi bất an của Diệp Quân là do đâu nhưng cô chuyển ánh nhìn sang cánh tay mình, nói: “Vết thương nhỏ xíu, chị không thể tỏ ra tiểu thư yếu đuối được”.

Thấy cậu vẫn tỏ ra không thoải mái, Hương Viễn thở dài, dịu giọng bảo: “Em biết đấy, A Dĩ mất rồi, chị chỉ còn lại một đứa em trai”.

Cô đưa tay kia ra vò vò tóc cậu như trước đây vẫn làm. Diệp Quân hơi nghiêng đầu sang bên, lặng lẽ tránh đi.

“Chị Hương Viễn, chị có thể thực hiện cho em một điều ước không? Không, anh trai em mới có điều ước, vậy xem như là em thỉnh cầu vậy” Nói xong, Diệp Quân ngược mắt nhìn Hương Viễn, nhận thấy sự do dự của cô.

Hương Viễn không dễ gì hứa hẹn với ai bởi có một số chuyện cô làm được nhưng cũng có những chuyện có lẽ cả đời cô cũng không thể làm.

Diệp Quân cười khê: “Đừng căng thẳng, thỉnh cầu của em không khó đâu. Chị ngày nào cũng đi làm rồi về nhà, bao lâu rồi không tập thể thao nhỉ? Tìm một lúc nào đó đi leo núi với em đi. Em đưa chị đi ngắm mặt trời mọc”.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Giang Nguyên Liễu Mờ Hoa Tô

Tình yêu là thứ mãi mãi không thể quên lãng nhưng lại có thể từ bỏ được.

Diệp Quân đi rồi, Hương Viễn ôm một cánh tay đau nhức đi tắm rửa sạch sẽ. Cô có thể hoá giải sự ngưng ngùn trên mặt nhưng không thể hoá giải cảm giác kỳ lạ trong lòng. Sống đến năm hai mươi lăm tuổi, ngoài vòng tay của mẹ khi còn nhỏ xíu thì đây là cái ôm đầu tiên mà cô cảm nhận được. Chưa có ai từng ôm cô. Bố, em gái, Khiên Trạch, người thân, bạn học, bạn bè, lúc cô vui sướng, lúc bất lực, lúc thất vọng, cũng không có.

Rốt cuộc là từ khi nào mà Diệp Quân của cô đã trở thành một chàng trai có đôi vai mạnh mẽ, lồng ngực cứng cáp như vậy? Cô nhìn thấy cậu trưởng thành, trước mặt cậu, cô luôn là một người chị lớn không gì là không làm được, bao dung chăm sóc cậu em nhỏ yếu đuối nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy thua cuộc với cậu. Tuy rằng về mặt sức lực thì bẩm sinh phụ nữ là yếu đuối nhưng trong lòng cô vẫn không thể nói rõ rằng đó là hụt hẫng hay an ủi. Đương nhiên, nhiều hơn thế là hoang mang – sự dựa dẫm của Diệp Quân với cô từ nhỏ đến lớn đều rõ ràng như vậy. Cô từng nghĩ rằng, khi lớn dần thì mối quan hệ này tự nhiên sẽ nhạt dần nhưng với cảnh tượng vừa xảy ra, có lẽ cô đã sai. Tình cảm ngưỡng mộ dựa dẫm của Diệp Quân dường như đang tiến về một con đường khác, mà tất cả những chuyện này,

chẳng lẽ từ trước đến nay cô vẫn dung túng, phớt lờ trách nhiệm trong im lặng?

Nếu đổi lại là người khác, Hương Viễn sẽ mặc nhiên phớt lờ. Trường thành rồi thì một người đàn ông yêu một người phụ nữ, một cô gái yêu một chàng trai đều là những chuyện bình thường, cũng giống như loài vật đến mùa sẽ đi tìm bạn tình, khi đã tìm được đối tượng, cho dù không được như ý muốn thì cũng là do nó tự tìm lấy, không chịu sự chi phối của con người, giống như cô và Diệp Khiên Trạch. Nhưng Diệp Quân thì không được, cô không thể nhìn cậu đi vào một con đường vốn không có lối ra, không thể để cậu chịu khổ như cô được.

Vậy nên, Hương Viễn mặc kệ sự kháng nghị và van nài của Diệp Quân, khăng khăng lấy lại chìa khoá nhà mình trên tay cậu, trừ phi có việc gì đó, nếu không sẽ không cho cậu đơn thương độc mã đến nơi ở của cô. Cô gái lau mồ hôi cho cậu trẻ trung và xinh đẹp như thế, một chàng trai như cậu, việc gì phải sầu khổ lo không có ai yêu, cậu nên có cuộc sống của riêng mình. Mấy năm nay, sự vô tâm của Hương Viễn đã khiến thế giới của cậu chỉ xoay quanh mình cô, sau này khi cậu đã thấy phong cảnh đẹp hơn thì sẽ phát hiện ra rằng, cô chỉ là ánh sao mất hút bên chân trời khi vầng dương ló rạng.

Nhưng dù sao cô vẫn không nhẫn tâm khiến Diệp Quân trong một lúc lại gặp phải quá nhiều thất vọng nên vẫn nhận lời cậu về “cuộc hẹn ngắm mặt trời mọc”. Hai người đã hẹn nhau, chỉ cần rảnh rỗi thì sẽ cùng đi leo núi ngắm mặt trời mọc.

Hương Viễn cũng không ngờ rằng cái gọi là “lúc rảnh rỗi” lại cứ phải lùi đi lùi lại như thế. Một tuần sau khi buổi đấu thầu làm khung thép cho cầu vượt Thanh Viễn kết thúc, Giang Nguyên đã nhận được cuộc điện thoại từ công ty Lập Hằng, cũng chính là công ty của Trương Thiên Nhiên mà trước đó đã đá văng Giang Nguyên xuống ngựa với khoảng cách hơn kém mong manh. Lập Hằng lần này trúng thầu với nhiệm vụ phải sản xuất gần

vạn tấn khung thép cho cầu vượt Thanh Viễn, do thời hạn giao hàng mà Trung Kiến yêu cầu có phần gấp gáp so với kế hoạch sản xuất nên họ đề nghị được hợp tác với Giang Nguyên, giao cho Giang Nguyên nhiệm vụ sản xuất tám nghìn năm trăm tấn thép để gia công ngoài hợp đồng. Tức là, Giang Nguyên ký một hợp đồng với Lập Hằng, sản xuất khung thép cho họ, sau đó để Lập Hằng giao hàng cho Trung Kiến. Nói trắng ra, công trình này là của Lập Hằng nhưng lợi nhuận lại là của Giang Nguyên.

Đối với sự chuyển biến “núi cùng nước tận ngõ rằng không còn đường, liễu mờ hoa tỏ lại hiện ra một thôn” (nguyên bản: Sơn cùng thuỷ phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, ý chỉ khi chúng ta gặp khó khăn hoạn nạn, ngõ rằng đã đến đường cùng nhưng không ngờ lại tìm thấy lối thoát) này, Giang Nguyên kinh ngạc mừng rỡ khôn xiết, thậm chí mất một lúc vẫn không dám tin, vì trước đây Lập Hằng và Giang Nguyên không hề qua lại với nhau, hơn nữa lần yêu cầu trợ giúp này, điều kiện đưa ra lại tương đối thoả đáng.

Cơ hội dâng đến tận cửa đương nhiên không thể bỏ lỡ, hưởng hồ khả năng sản xuất của Giang Nguyên luôn bị phí hoài, công nhân được nghỉ ngơi dài hạn kêu than liên hồi. Trưởng phòng thị trường dưới sự chỉ đạo của Diệp Bình Lâm, ngay trong ngày hôm đó đã gọi cho Lập Hằng nhưng đối phương cực kỳ thẳng thắn, nói khá rõ ràng, họ yêu cầu liên lạc thẳng với Hương Viễn.

Hương Viễn bàn bạc với Diệp Bình Lâm suốt đêm trong bệnh viện, hôm sau, cô cầm một vạn tệ Diệp Bình Lâm đồng ý cấp để đích thân đến mời Trương Thiên Nhiên dùng bữa. Trương Thiên Nhiên không làm cao, cũng chẳng khách sáo, vui vẻ nhận lời ngay. Anh chẳng có yêu cầu gì trong chuyện ăn uống, về điểm này rất hợp với Hương Viễn. Hai người bày một bàn cờ vây, Hương Viễn mất thế, Trương Thiên Nhiên đã đảo một nước cờ trước mặt nhân viên tháp tùng của hai bên, gọi Hương Viễn là “nữ trung trượng phu”. Cuối cùng, Hương Viễn đã thanh toán số tiền ba trăm chín

mười tệ, sau đó lấy về nhiệm vụ sản xuất tám nghìn năm trăm tấn từ Lập Hằng. Cô biết rõ trong bụng rằng, Trương Thiên Nhiên và cô không hề có tình cảm gì, cái anh ta cần là danh nghĩa của công trình này, tiền có thể cho Giang Nguyên nhưng danh nghĩa là của Lập Hằng. Huống hồ, mấy năm nay Trương Thiên Nhiên gần như không hài lòng với việc gói gọn kinh doanh trong thị trường vật liệu xây dựng nên khả năng sản xuất khung kết cấu thép của Lập Hằng cũng bắt đầu rút gọn lại theo kế hoạch, kỳ hạn giao hàng của công trình này lại gấp nên anh ta bắt buộc phải phân chia gói hàng cầu vượt Thanh Viễn này. Còn về việc giao toàn bộ cho Giang Nguyên, ngoài lý do Giang Nguyên là nhà máy lâu đời của tỉnh thì còn một lý do quan trọng hơn, đó là thỉnh ý từ Âu Dương.

Giang Nguyên nhận công trình này vào tháng Mười hai, thời hạn giao hàng là tháng Ba năm sau. Lúc nhận được hợp đồng thì mừng rỡ khôn cùng nhưng khi thật sự lên kế hoạch cho sản xuất lại khổ sở: Giang Nguyên người tuy đông nhưng khả năng lại thấp. Trước kia mỗi tháng chỉ cho ra đời không quá một nghìn tấn, làm sao giao hàng kịp chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi? Thế nhưng lần này, dưới sự thuyết phục của Hương Viễn, Diệp Bình Lâm đang nằm trên giường bệnh cũng ra tay dứt khoát, truyền lời với mọi người, không có gì phải nói thêm, chỉ một chữ: Lên! Yêu cầu từ nhân viên đến quản lý đều phải đều động, lập tức tham gia sản xuất với cách chia ba ca ngày đêm không nghỉ để hoàn thành công việc. Đến trước khi hạn giao hàng, người nghỉ nhưng máy móc thiết bị không thể nghỉ, nếu không có thông báo đặc biệt, ngày Lễ ngày Tết cũng phải tăng ca. Trợ lý Lý quản lý sản xuất trọng trách nặng nề, đầu đầu vất óc để điều chỉnh lưu trình sản xuất. Phía tài chính tuy cũng không mặn mà nhưng tất cả vốn lưu động đều bắt buộc phải phục vụ cho công trình này. Trong một quãng thời gian, cả Giang Nguyên từ khu văn phòng đến khu sản xuất đều đỏ chói một vùng, đâu đâu cũng thấy những biểu ngữ và băng rôn cổ vũ. Tám nghìn năm trăm tấn dường như không còn là một công trình của Giang Nguyên mà là một hố trứng to, không qua được sẽ tiếp tục chìm xuống, nếu qua rồi sẽ mở ra một chân trời mới.

Hương Viễn cũng bận rộn quay như chong chóng với việc sản xuất. Lúc đồng ý giao lại công trình cho Giang Nguyên, tuy Trương Thiên Nhiên rất thoải mái nhưng cũng không hề qua loa đại khái với chất lượng và các khâu sản xuất. Nhân viên kiểm tra chất lượng của Lập Hằng cứ ba ngày đến Giang Nguyên khảo sát một lần, điện thoại thúc hỏi tiến độ reo liên tục không ngớt.

Cỗ xe già cỗi Giang Nguyên đang cật lực tiến về phía trước như thể đã tìm ra hào quang của riêng mình. Ba tháng sau, máy móc và con người đều rệu rã nhưng cũng xem như đã giao kíp hàng, Hương Viễn thở phào một hơi nhẹ nhõm, cô cũng cảm thấy mạo hiểm đến mấy phần. Sau khi công ty Lập Hằng đến kiểm tra lần cuối, đối diện với các quản lý Giang Nguyên đang xúc động khôn xiết, Trương Thiên Nhiên chỉ nói với Hương Viễn một câu: “Vất vả rồi, có điều nếu cho Lập Hằng người và máy móc nhiều thế kia thì hoàn thành những thứ này chỉ cần một tháng rưỡi”.

Sự mệt nhọc của Giang Nguyên được số tiền thưởng nửa năm đầu ấy ve vuốt xoa dịu nhưng Hương Viễn đã nợ Âu Dương gia một cái tình. Tháng Sáu, vừa hay Âu Dương gia gả con gái. Trước đó, Âu Dương phu nhân đã bảo Hương Viễn đi uống trà với bà, khi trò chuyện cũng than vãn rằng, con gái kết hôn mà bà lại không làm được gì, những người xung quanh cũng chẳng ai đặc lực. Hương Viễn biết ý nên đã giúp Âu Dương phu nhân liên lạc với nơi tổ chức tiệc cưới, chuẩn bị đủ các việc cho tiệc cưới. Chương Việt nói cô còn bận hơn cả đám cưới của mình.

Nói thì nói thế nhưng những lúc cô cần giúp đỡ thì Chương Việt cũng không bao giờ khoanh tay đứng nhìn. Tiệc cưới của Âu Dương gia được đặt khá gấp gáp, yêu cầu lại cao, khi đó khách sạn lớn nhất, nổi tiếng nhất thành phố lọt vào mắt họ đã hết chỗ, khó có thể đón nhận cuộc làm ăn này thêm, cuối cùng Chương Việt thấy Hương Viễn khó xử, đã ra mặt giúp đỡ, lúc đó mới đặt được nơi họ vừa lòng.

Hương Viễn ngó lời cảm ơn Chương Việt, cô lại cười bảo: “Người hiếm khi cầu cạnh ai như cậu lại đến tìm tớ, phải nhanh chóng bắt cậu nợ lại mới được!”.

Đến khi hôn lễ được cử hành đúng ngày, những phần Hương Viễn phụ trách đều chu đáo, không chê vào đâu được. Âu Dương phu nhân hết sức hài lòng, bà nói rằng mình chỉ ao ước sinh thêm được đứa con trai, nếu không thì con dâu chắc chắn đã là Hương Viễn. Âu Dương Khải Minh trước nay hiếm khi khen, vô cùng kén chọn, cũng bảo thư ký đến cảm ơn Hương Viễn một tiếng.

Ở buổi hôn lễ, Hương Viễn cũng được mời đến tham dự nên mới biết chú rể quý hoá của Âu Dương gia là chàng thanh niên đã từng có duyên hội ngộ ở Côn Minh, hơn nữa còn tha cho cô một lần. Cưới được tiểu thư nhà Âu Dương, cũng chẳng trách anh ta còn trẻ tuổi thế mà đã có chức vị cao ngất trong Trung Kiến.

Điều khiến người ta kinh ngạc nữa là, nửa tiếng trước khi cô dâu phải đón khách mới chạy đến, vội vã trang điểm, đứng sánh vai với chú rể trước cổng khách sạn. Cô ta cầm bật lửa, tự châm cho mình một điếu thuốc, vén mạng che mặt lên, từ từ nhả khói. Những khách đến sớm và nhân viên khách sạn đều trở mắt nhìn, Âu Dương Khải Minh nhìn thấy đã nổi trận lôi đình nhưng bị vợ túm lấy cánh tay nên cũng đành nuốt cơn giận xuống trước mặt mọi người, lầm lỳ đến trước mặt con gái, gỡ điếu thuốc trên môi cô xuống rồi dùng chân dập tắt.

Âu Dương tiểu thư gương mặt thanh tú đài các cũng không tức giận, ngoan ngoãn mặc cho cha mình lấy điếu thuốc đi, chỉ nhún vai với vẻ cam chịu, nhưng đến khi Âu Dương Khải Minh trở vào phòng tiệc, chú rể cạnh cô cười cười, rút một điếu mới ra, tự tay châm lửa cho cô.

Dưới ánh nắng rực rỡ tháng Sáu, Hương Viễn nhìn đôi tân lang tân nương đang đứng kề nhau và mỉm cười nhưng cô cứ thấy âm ảm vô cùng.

Một tiếng sau, nhìn cảnh cô dâu, chú rể cung kính đón tiếp khách mời, cô cũng không soi mói gì thêm. Điều thú vị là, Hương Viễn phát hiện mỗi khi có chiếc xe nào dừng gần đó, ánh mắt chú rể lại bắt đầu nhìn về phía ấy cho đến khi người trên xe đẩy cửa bước ra. Sự mong mỏi và thất vọng của anh ta cứ lặp đi lặp lại như vậy. Cho đến hơn bảy giờ, thư ký của Âu Dương tiến lại gần hạ giọng nói: “Khách mời đến gần đủ rồi, hôn lễ chuẩn bị cử hành”. Chú rể đưa mắt nhìn về khoảng không vắng tênh phía trước, trong nụ cười ấy cuối cùng đã có một sự giải thoát trong sự lạc lõng chơi vơi.

Kính rượu xong, tân lang tân nương lui vào trong thay quần áo để tiếp tục kính trà, Hương Viễn vâng lời dặn dò của Âu Dương phu nhân đến xem tình hình cô dâu thay trang phục thế nào. Nhưng cô không nhìn thấy tiểu thư Âu Dương đâu mà lại gặp chú rể vẫn mặc âu phục trong phòng trang điểm. Màu đen của trang phục khiến đôi mắt đen nhánh của anh ta càng thăm thẳm hơn. Anh ta không thuộc dạng đẹp trai đặc biệt, không tuấn tú bằng Diệp Quân, cũng không thanh nhã như Khiên Trạch nhưng gương mặt thanh thoát, khí chất lạnh lùng. Nhìn thẳng vào đôi mắt anh rất dễ khiến người ta rơi xuống một vực thăm không đáy. Hương Viễn nghĩ, dù thế nào đi nữa thì mắt kén rể của Âu Dương gia quả không tầm thường.

Hương Viễn nhìn quanh quất, thấy không có ai nên mới hỏi: “Âu Dương phu nhân bảo tôi đến xem tình hình thế nào. Chắc cũng gần xong rồi nhưng sao không thấy cô dâu và người trang điểm đâu?”.

Chú rể liếc nhìn cô một cái rồi đáp: “Không biết trốn vào góc nào trang điểm rồi, chắc xong ngay thôi”.

Hương Viễn nhớ đến ân tình lúc ở Vân Nam. Nếu lần ấy anh không tha cho cô thì cô đã không thể tiếp cận vợ chồng Âu Dương, Giang Nguyên cũng không thể có cơ hội nào khác, hôm nay gặp lại nhau, cô liền nói một câu với vẻ hết sức thành tâm thành ý: “Chúc mừng anh, tôi vẫn chưa kịp cảm ơn anh về chuyện lần trước”.

Anh vẫn thờ ơ, dường như không biết cô cảm ơn vì cái gì.

Hương Viễn tự mĩa mai mình: “Tôi cứ ngỡ tiếng phổ thông của mình rất tốt, không ngờ mới mấy câu đã bị anh nghe ra”. Thấy vẻ mặt anh vẫn tỏ ra mơ hồ, cô cũng không nói thêm làm gì cho mất hứng, chỉ nói thêm một câu: “Tôi ra trước đây. Một lần nữa chúc anh tân hôn vui vẻ!”.

Cô định quay người đi thì bất ngờ anh ta thốt lên một câu: “Thực ra cô nói tiếng phổ thông rất tốt, khẩu âm Nam Xương chính tông tôi cũng không quen thuộc, chỉ có điều tôi nhớ rất rõ âm đuôi trong tiếng phổ thông khi người Giang Tây phát âm mà thôi”.

“Vậy à?” Hương Viễn cười nói: “Dù sao đi nữa, tôi vẫn cảm ơn anh, nếu sau này có chuyện gì cần đến tôi, xin cứ nói một tiếng”.

Chẳng qua cô chỉ khách sáo mà thôi, Trung Kiến tài lực hùng hậu, anh lại trẻ tuổi chí lớn, liệu có việc gì phải cần đến cô?

Nhưng lời vừa nói dứt, chú rể lặng lẽ và đột ngột tiếp lời cô: “Có, ngay bây giờ”.

Hương Viễn khựng bước, nhìn anh với ánh mắt nghi ngại.

Anh do dự một lúc, đôi mắt sâu thẳm bỗng trở nên dịu dàng, bàn tay lặng lẽ nắm lấy mép bàn trang điểm sau lưng.

Anh hạ giọng: “Dùng tiếng của cô, gọi tôi là một tiếng “anh Chính” được không?”.

...

Hương Viễn không hỏi tại sao, nhìn anh như vậy, nói cho cùng cũng là một người đáng thương. Trong giọng nói của cô cũng đượm vẻ u buồn: “Anh Chính...”.

Trong tích tắc, chú rể nhắm nghiền mắt lại.

Hương Viễn gọi xong liền rời khỏi phòng trang điểm, không rõ trên đoá hoa nở bừng rạng rỡ cài trước ngực chú rể kia có thấm đẫm nước mắt hay không? Cô không có hứng thú với những câu chuyện ngàn lần như một đó. Anh ta và một người phụ nữ không biết tên, cũng có thể là đàn ông, cho dù là ai bỏ rơi ai, kết quả đều như nhau.

Tình yêu là thứ mãi mãi không thể quên lãng nhưng có thể từ bỏ được.

Hôn lễ kết thúc, quan hệ giữa Hương Viễn và Âu Dương gia càng thân thiết hơn. Giang Nguyên cũng thông qua lần hợp tác với Lập Hằng mà gián tiếp hé mở được cánh cửa lớn của Trung Kiến, sau đó liên tục trúng được những gói thầu nhỏ lẻ của Trung Kiến. Sau khi Lập Hằng rút lui khỏi thị trường vật liệu xây dựng. Giang Nguyên cũng đã trở thành đơn vị cung ứng kết cấu khung sắt thép lớn nhất khu vực Hoa Nam của Trung Kiến. Có được sự ủng hộ của Trung Kiến, dưới hào quang của họ, những đơn đặt hàng bắt đầu bay tới tấp. Cũng chính vào năm này, Hương Viễn chính thức trở thành trưởng phòng marketing, là một cánh tay đắc lực trong bộ phận marketing của Giang Nguyên.

Theo sự thăng tiến của Hương Viễn, tầng lớp quản lý của Giang Nguyên cũng tiến hành sự điều chỉnh mới. Diệp Bình Lâm bệnh lâu chưa khỏi, là con trai trưởng, Diệp Khiên Trạch danh chính ngôn thuận trở thành Phó Tổng giám đốc phụ trách hành chính; trợ lý Lý xuất thân từ trường bộ phận sản xuất mấy năm nay có công lớn, điều hành việc sản xuất đầu ra đó, đồng thời vắt kiệt sức lực cho công trình cầu vượt Thanh Viễn, đương nhiên trở thành Phó tổng điều hành sản xuất; Diệp Bình Văn vẫn nắm giữ đại quyền về tài chính của Giang Nguyên với thân phận là Giám đốc Tài chính, đồng thời kiêm nhiệm chức Giám đốc của công ty đầu tư Quảng Lợi thuộc quyền kiểm soát của Giang Nguyên; chức vụ giám đốc Kinh doanh tạm thời vẫn bỏ trống, trưởng phòng marketing Hương Viễn mới nhận chức sẽ

điều hành toàn bộ công việc kinh doanh marketing, đồng thời có được tư cách tham gia hội nghị các cấp lãnh đạo.

Bốn người này trên thực tế đã cấu thành trung tâm quyền lực cao nhất của Giang Nguyên, trừ những việc lớn phải thỉnh ý của Diệp Bình Lâm ra, nghiệp vụ trong phạm vi quản lý của từng người sẽ do tự họ làm chủ, các vấn đề đa ngành sẽ được hiệp thương giải quyết trong các cuộc họp lãnh đạo. Trợ lý Lý trước kia, nay là Phó tổng Lý và Hương Viễn càng tích cực báo cáo công việc với Diệp Bình Lâm hơn dưới sự căn dặn kỹ càng của ông.

Trong bốn người này, chức vụ của Hương Viễn thấp nhất, tuổi lại trẻ nhất nhưng lại được Diệp Bình Lâm xem trọng nhất. Bộ phận marketing qua đợt thanh lọc của Hương Viễn đã thay bằng một loạt các nhân viên kinh doanh trẻ tuổi, năng động. Cô bắt đầu phân lại từng khu vực kinh doanh thông qua sự đồng ý của Diệp Bình Lâm, kiện toàn lại cơ chế khích lệ kinh doanh hoàn chỉnh, đặt ra sách lược kinh doanh marketing của Giang Nguyên là bao quát lấy toàn tỉnh, nắm chặt khách hàng lớn là Trung Kiến, đồng thời hợp tác với Lập Hằng của Trương Thiên Nhiên, thâm tóm các công trình lớn trong tỉnh, cố hết sức không để chút không gian sinh tồn và phát triển nào cho các nhà máy nhỏ lẻ khác. Về vấn đề bảo đảm sẽ không để thất thoát nhiều công trình lớn trong tỉnh, cơ bản thì sản lượng và thu nhập của Giang Nguyên có thể được bảo đảm, sau đó dựa trên nền tảng này mới từng bước mở ra thị trường khu Tây Nam, Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên, Trùng Khánh là những thị trường rộng lớn, và lại cũng bớt đi được sự cạnh tranh giữa các công ty xây dựng lớn nên Hương Viễn không tiếc tiền đầu tư, phải một số lượng lớn nhân viên kinh doanh marketing đến đó, yêu cầu họ phải to gan lớn mật nhưng cũng phải tinh tế tỉ mỉ, đầu óc phải linh hoạt, miệng lưỡi phải dẻo, tay phải nhanh nhẹn, da mặt phải dày, phải nghĩ đủ mọi cách tạo nên mối quan hệ lâu dài với các tập đoàn kiến trúc lớn, đồng thời những công trình đem về và những khoản công nợ lấy về được có thể rút trực tiếp ra một phần làm tiền hoa hồng cho họ, đương

nhiên, không làm được thì xin mời ra đi. Đối với những khu vực dọc Trường Giang và khu Hoa Bắc, một phần là các nhà máy lớn chen chúc nhau mọc lên, một phần khác khá xa thành phố G, phí vận chuyển quá cao nên mục tiêu của Hương Viễn là một năm trúng ít nhất một gói thầu, không cần làm nhiều quá nhưng bắt buộc phải bảo đảm danh tiếng và sức ảnh hưởng của Giang Nguyên ở đó.

Bộ phận marketing với những thay đổi như lột xác hoàn toàn. Tuy không thể nói rằng tất cả mọi người đều hài lòng nhưng so với bộ phận marketing trước kia ngày uống trà, rung đùi nghe điện thoại, mỗi lần tăng ca lại làm chậm rì rì thì có thể nói rằng hiện nay nó đã hoàn toàn thay da đổi thịt. Đám nhân viên kinh doanh dưới cường độ làm việc cao, tiết tấu công việc nhanh, liên tục đi công tác, thái độ làm việc đặt lợi ích làm đầu mà Hương Viễn đề xướng đã kêu khổ không ngớt nhưng sau khi quen rồi lại nếm được cảm giác ngọt ngào sau vài lần chiến thắng vang dội thì đã trở thành nơi có sức chiến đấu dũng mãnh nhất Giang Nguyên. Lập nên những thành tích xuất sắc dưới sự lãnh đạo của Hương Viễn, liên tục phá những kỷ lục mới trong thành tích kinh doanh của Giang Nguyên. Dưới ánh hào quang như thế, không chỉ những nhân viên trong bộ phận có được niềm tự hào mà những người trẻ tuổi muốn ra sức lập công, tạo nên sự nghiệp trong Giang Nguyên đều xem việc được gia nhập vào bộ phận marketing là vinh quang. Bởi vậy ai dám xem thường một cô gái trẻ tuổi như Hương Viễn nữa?

Hương Viễn đã lập được kỳ công trong bộ phận marketing về lĩnh vực khai phá, người người đều hâm mộ, lại là người Diệp Bình Lâm xem trọng nhất, lợi thế vô cùng. Những lời cô nói ra, không chỉ có trọng lượng trước hai vị Phó tổng, đến cả Giám đốc Tài chính Diệp Bình Văn vốn trong mắt chẳng biết đến ai cũng phải nhân nhượng cô vài phần. Lúc này, Diệp Bình Văn cũng biết thời biết thế, đã từ bỏ làm những việc làm khiến Hương Viễn khó xử, thỉnh thoảng cũng để lộ ra những ý vắn vẹo gây khó dễ, vì ông ta biết, Hương Viễn và Phó tổng Lý đều là những người có năng lực, dù chỉ là

những người ngoài đến làm việc cho Giang Nguyên, song công trình cầu vượt Thanh Viễn do hai người bắt tay hợp tác đã hoàn thành rất tốt đẹp, tình cảm thân thiết, còn Diệp Khiên Trạch và Hường Viễn lại không phải mối quan hệ bình thường, cho dù Hường Viễn nghiêng về phía bên nào thì đối với ông ta cũng chẳng có gì tốt lành cả.

Thế nhưng trong tình hình như vậy, Hường Viễn làm việc gì cũng không bày tỏ thái độ gì nhiều. Bản thân cô xưa nay không cao ngạo, hơn nữa điều khiến mọi người bất ngờ là, trong công việc cô luôn thận trọng khi qua lại với hai Phó tổng và một Giám đốc, tuyệt đối không nghiêng về bên nào, thậm chí là cả Diệp Khiên Trạch. Không chỉ bản thân cô như vậy, mà trong bộ phận marketing, cô cũng mấy lần tỏ ý nghiêm cấm nhân viên của mình tỏ ra huênh hoang, càng không được biểu hiện quá rõ ràng khuynh hướng ủng hộ ai giữa các vị lãnh đạo, bộ phận marketing phục vụ cho Giang Nguyên, chứ không phải cho bất kỳ ai khác.

Tất cả những điều này, cũng là vì trong lòng Hường Viễn hiểu rõ, chú Diệp sở dĩ xem trọng cô và Phó tổng Lý, cho phép họ sử dụng toàn quyền hạn, ngoài việc mẫn mộ nhân tài, mục đích quan trọng hơn là phải quân bình lại sức mạnh giữa Diệp Khiên Trạch và Diệp Bình Văn.

Trong Giang Nguyên hầu như không ai nói rõ được nguyên nhân cụ thể, song những người tinh mắt trong tầng lớp quản lý có thể nhìn ra: Diệp Khiên Trạch và Diệp Bình Văn, một người là con ruột của ông chủ, một người là em ruột của ông, mấy năm nay không những mỗi lúc một xa cách về mặt tình cảm mà trong công việc cũng bắt đầu hình thành thế đối đầu. Bộ phận mà họ phụ trách điều hành tuy không thể nói rằng kỵ nhau như nước với lửa nhưng phân biệt rất rạch ròi. Đến cả trong hội nghị giải quyết những vấn đề trọng đại, hai người này nếu một đưa ra ý kiến, người kia chắc chắn sẽ phản đối đến cùng.

Hường Viễn cũng tỏ ra nghi ngờ nguyên do này nên đã thử dò hỏi Diệp Khiên Trạch, song anh chỉ trả lời, chẳng qua là do cách làm việc của mỗi

người mỗi khác. Hương Viễn biết anh không nói thật. Cô gián tiếp nghe từ miệng Diệp Quân rằng, bệnh tình Diệp Linh hiện nay rất không ổn định, nếu không có ai ở bên cạnh thì chẳng thể đi đâu được. Bà Diệp cũng bệnh liệt giường sau lần tranh chấp giữa Diệp Bình Văn và Diệp Khiên Trạch. Ở một nơi tối tăm sâu kín của Diệp gia đã mọc lên một khối u ác, Diệp Khiên Trạch từng nghĩ muốn che dấu nó nhưng anh không chịu nói ra cũng đành vậy. Cô sẽ đợi, đợi khi khối u này vỡ ra, xem anh dọn dẹp thế nào.

Thế nên, khi Diệp Khiên Trạch nói với cô: “Hương Viễn, cậu sẽ đứng bên tôi phải không?” thì cô chỉ cười mà không nói gì. Anh hiểu quá rõ tình cảm cô dành cho mình. Nếu nói cô vững như bàn thạch, vậy thì anh chính là một chiếc hạch đã bị gió mài mòn trong tim cô suốt bao năm nay, kẽ chọc vào một cái thì sẽ tan ra thành bột. Nhưng anh lại không biết, tình cảm chưa chắc đã là toàn bộ nguyên nhân điều khiển Hương Viễn làm một việc gì đó, đặc biệt là với một mối tình không chắc chắn.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Anh Hát Còn Tôi Biểu Diễn

Hương Viễn thăm thờ dài trong bụng, đối với các vị thần tiên hoàn toàn không tồn tại, thực ra cô vốn không phải một người đặc biệt ưa thích sự kỳ ngộ, nhất là trong một buổi tối lại gặp đến hai lần.

Mâu thuẫn giữa Diệp Khiên Trạch và Diệp Bình Văn đã trở nên gay gắt khi bộ phận xây dựng nhà máy tiêu chuẩn của Giang Nguyên vô tình khám phá ra mạch nước nóng được báo cáo trong hội nghị. Địa điểm để xây mới là nơi non xanh nước biếc ở ngoại ô thành phố, không cách xa trung tâm là bao, giao thông rất thuận lợi. Kết cấu mạch nguồn suối nước nóng đã được giám định, hàm lượng khoáng chất và độ nóng rất thích hợp cho sức khỏe con người, có thể nói là được thiên nhiên cực kỳ ưu đãi. Vậy nên, trong hội nghị công ty, Diệp Bình Văn lấy tư cách là Tổng giám đốc công ty đầu tư Quảng Lợi chính thức đề xuất, chủ trương bỏ qua việc xây dựng nhà máy mới, đầu tư hai mươi triệu tệ, xây một khu nghỉ mát nổi tiếng với suối nước nóng thiên nhiên để làm nghề phụ cho Giang Nguyên song song với việc sản xuất, mà lại đáp ứng được những yêu cầu mà nghề chính đòi hỏi. Hai người đều có lý lẽ riêng, cơ hồ như đều lo nghĩ cho công ty, lý do rất chính đáng, lúc tranh cãi không ai chịu ai. Hai chú cháu cũng muốn giữ thể diện, tuy im lặng, không nói song trong lòng quyết không nhượng bộ đối phương. Thế nên, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào Phó tổng Lý và Hương Viễn này giờ vẫn chưa bày tỏ thái độ gì.

“Phó tổng Lý, ông nghĩ thế nào?”, Diệp Khiên trạch hỏi.

Ánh mắt của Phó tổng Lý lướt qua gương mặt Hương Viễn trong tích tắc nhưng chỉ thấy cô có vẻ thờ ơ bình thản như thể mình là người ngoài cuộc. Ông không tìm ra bất cứ điều gì trên gương mặt cô, nên đành lên tiếng: “Theo tôi thấy thì, chuyện này có liên quan đến tương lai của công ty, bất đồng cũng không hay, chi bằng báo cáo cho chủ tịch Diệp xem sao”.

Diệp Khiên Trạch cười: “Chuyện này dù có đẩy về phía bố tôi thì tuy ông cũng bệnh đã lâu nhưng chẳng lẽ lại không hỏi ý ông? Tôi chỉ muốn biết suy nghĩ của ông thôi”.

Phó tổng Lý do dự hồi lâu mới nói: “Tôi thấy thế này, việc đầu tư nên thận trọng, huống hồ Giang Nguyên hiện nay cũng mới đi vào quy cũ”.

“Thận trọng không có nghĩa là bảo thủ, dự thảo của tôi đã được nghiên cứu chứng minh kỹ lưỡng. Nếu chúng ta bỏ qua kế hoạch xây dựng khu nghỉ mát, xét trên một mức độ nào đó thì đã bỏ qua một cơ hội cực kỳ tốt” Diệp Bình Văn tỏ vẻ không vui với ý phản đối của Phó tổng Lý.

Diệp Khiên Trạch chưa vội đáp lời vì ý kiến của Phó tổng Lý nằm trong dự đoán của anh. Anh quay sang nhìn Hương Viễn ở đầu bàn bên kia: “Hương Viễn, cậu thấy thế nào?”.

Hương Viễn gập tập dự thảo trong tay lại: “Tôi thấy tôi cần phải xem xét kỹ dự án này rồi mới có tư cách đề xuất ý kiến của mình”.

Câu trả lời này khiến Diệp Khiên Trạch hoàn toàn bất ngờ, Diệp Bình Văn vốn đã định thiếu số phục tùng đa số cũng tỏ ra sững sốt. Cuối cùng, lần thảo luận này đã kết thúc qua loa trong tình trạng không thống nhất được ý kiến của các vị lãnh đạo.

Tan họp, Diệp Khiên Trạch đến thẳng văn phòng Hương Viễn. Đóng cửa lại, anh đến trước bàn cô, hai tay vịn vào mép bàn, hạ giọng nói:

“Hương Viễn, cậu lại kiên quyết bảo vệ mình đến thế à?”.

Hương Viễn đứng dậy, mắt nhìn thẳng anh: “Tôi không bảo vệ mình, có điều Phó tổng Lý nói đúng, hai mươi triệu tệ không phải chuyện nhỏ, tôi thực sự phải xem xét kỹ lưỡng bản dự thảo rồi mới có thể lên tiếng. Hơn nữa, ở hội nghị đã quyết định rồi, nếu do Quảng Lợi ra mặt làm vụ này thì vẫn phải giao cho các cổ đông quyết định”.

Diệp Khiên Trạch cúi đầu cười: “Không phải cậu không biết rằng, Quảng Lợi là do Giang Nguyên trực tiếp điều hành, người thực sự có quyền quyết định vẫn là bố tôi nhưng người ông tin nhiệm nhất hiện nay là cậu”.

“Cho nên tôi càng không thể để chú Diệp thất vọng”. Hương Viễn không hề do dự tiếp lời anh.

“Vậy cậu nhẫn tâm để tôi thất vọng?” Diệp Khiên Trạch khẽ nhú mày, Hương Viễn vô thức tránh né ánh mắt của anh. Anh tiếp tục: “Cậu cũng biết chú tôi rồi đấy, những chuyện không có lợi cho ông ta liệu có nhiệt tình thế không? Mấy năm nay ông ta đã có được bao lợi ích từ công ty? Bố tôi chẳng qua là vì nể tình anh em nên nhắm mắt làm ngơ thôi. Chuyện xây dựng khu nghỉ mát lần này, cho dù ông ta đề xuất phương án không chỗ nào chê được thì nói cho cùng cũng là tính toán có lợi cho ông ta”.

Hương Viễn lạnh nhạt nói: “Khiên Trạch, chú của cậu có mưu tính của ông ta, chẳng lẽ cậu không có? Cậu có dám nói rằng cậu đang phản đối đề nghị đó, chứ không phải là phản đối ông ta? Diệp Bình Văn làm vì tiền, còn cậu thì vì điều gì?”.

“Hương Viễn, tôi càng lúc càng không hiểu nổi cậu. Tôi tưởng chúng ta luôn là bạn thân nhất chứ?”, ánh mắt vốn dịu dàng của Diệp Khiên Trạch tràn đầy sự ngờ vực.

Hương Viễn ngồi xuống ghế, cười lạnh: “Đừng có giở những lời này ra với tôi. Phải, chúng ta là bạn thân nhưng cậu xem tôi là bạn chỉ để làm cảnh

à? Ngay cả một câu nói thật cậu cũng chẳng muốn nói với tôi, thế mà đòi hỏi tôi phải ủng hộ cậu vô điều kiện sao? Xin lỗi, tôi không làm được. Thực ra, không phải tôi khiến cậu không hiểu, mà là tự cậu làm mình chìm trong màn sương mù, tôi vốn cũng chẳng hiểu cậu muốn làm gì cả”.

“Tôi căm ghét ông ta, căm ghét. Cậu có hiểu không? Hương Viễn, tôi chưa từng căm ghét người nào như vậy, căm ghét mọi chuyện ông ta làm, mọi thứ ông ta có, căm ghét chuyện tôi và ông ta cùng họ Diệp”, Diệp Khiên Trạch vẫn cố hạ thấp giọng nói nhưng bàn tay đặt trên bàn Hương Viễn đã co thành nắm đấm.

Hương Viễn đang nghĩ, rốt cuộc là điều gì đã khiến người từng khuyên cô hãy xem nhẹ vui buồn, phớt lờ mọi thứ như anh lại xử lý công việc cảm tính như vậy? Thì ra nghĩ thông và làm được là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Cậu căm ghét ông ta nhưng vào ngày sinh nhật chú Diệp, chẳng phải cậu luôn miệng thừa nhận đã đi trên cùng một con đường với ông ta, thậm chí còn lấy trộm con dấu của bố cậu để giúp ông ta sao?”.

Sắc mặt Diệp Khiên Trạch đột ngột thay đổi. Hương Viễn đang cố ý chọc giận anh, cô không muốn anh bịt mắt làm ngơ mà ôm chặt khối u đó nữa. Thế nhưng anh khẽ cắn răng lại, vẫn kiềm chế cơn xúc động của mình.

“Xin lỗi, Hương Viễn, tôi không nên tri phối quyết định của cậu”, anh mỉm cười với cô.

Hương Viễn thẳng thừng: “Cậu không tri phối nổi quyết định của tôi. Tôi chỉ muốn biết cậu cứ thế này thì có mệt hay không?”.

Anh sập cửa bỏ đi, không trả lời.

Lúc tan sở, Hương Viễn vẫn ngồi lại xem từng câu từng chữ dự án xây dựng khu nghỉ mát mà Diệp Bình Văn đề xuất. Trợ lý đặt cơm hộp cho cô,

lúc cô ăn xong vẫn chưa đến tám giờ tối. Nhớ đến chuyện trong hội nghị ban sáng, cô luôn cảm thấy vương bận, thế là nhân lúc giờ thăm bệnh chưa hết, cô bèn đến bệnh viện trò chuyện vài câu với Diệp Bình Lâm.

Giang Nguyên là một khu nhà máy rộng gần năm trăm hécta, tọa lạc trong một khu công nghiệp lớn của thành phố G, bao gồm vài xưởng sản xuất và một toà nhà văn phòng. Do khu công nghiệp nằm ở nơi khá hẻo lánh, nơi ở của công ty lại không ở gần đó nên ngoài một số ít sống trong khu ký túc dành cho người độc thân thì đại đa số cán bộ công nhân viên tan sở rồi đều quay về khu vực thành phố. Ra khỏi khu văn phòng, thỉnh thoảng mới thấy vài ngọn đèn sáng, con đường trong khu thưa thớt người bộ hành, cảm giác rất hoang lạnh.

Lúc đi qua cổng lớn của công ty, Hường Viễn ngạc nhiên phát hiện ra ánh đèn trong khu bảo vệ trực ban 24/24 lại tắt ngóm. Cô tò mò tiến đến gần, chỉ thấy trong một căn phòng nhỏ nhỏ thấp mỗi một ngọn nến, bóng hai người đang kê vai nhau, quỳ gối làm rối tay. Bức tường được ánh nến chiếu rọi là những hình do hai bàn tay chụm lại đang không ngừng biến hoá, tiếng cười nói vui vẻ lọt vào tai cô.

“Cái em làm đâu giống con mèo, giống con gấu thì có”, giọng con trai vang lên.

“Rõ ràng là em bắt chước anh mà”, tiếp đó là tiếng một cô gái trẻ.

Chắc là có người xem nơi trực bảo vệ này thành vườn trẻ miễn phí rồi đây.

Hường Viễn không phải là một vị lãnh đạo thích lấy việc bắt lỗi của nhân viên làm niềm vui. Tuy rằng việc bảo vệ đang trong giờ làm việc lại rời khỏi vị trí trực để làm việc khác là vi phạm nghiêm trọng quy định của công ty nhưng công việc bảo vệ không nằm trong phạm vi cô quản lý, những chuyện này tự khắc có cấp trên của họ quan tâm. Thế nhưng, giọng

nói và bóng dáng cô gái kia quá quen thuộc, khiến cô cảm thấy tim mình thắt lại.

Cô khẽ đưa tay lên đẩy cánh cửa sổ bằng kính của phòng bảo vệ ra, hai người bên trong quay lại nhìn, tiếng cười đột ngột ngưng bật, nến được dập tắt, đèn được mở sáng. Một chàng trai mặc đồng phục bảo vệ nhanh chóng đứng thẳng dậy, sụp mắt xuống, tay chà chà lên chiếc quần đồng phục một cách vô thức, lúng túng chào Hương Viễn một câu: “Trưởng phòng Hương”.

(còn nữa)

Hương Viễn lặng thinh không nói, quan sát anh ta, trước kia cô cũng gặp rồi nhưng không có ấn tượng gì sâu sắc. Anh chàng không cao lớn lắm nhưng cũng ra dáng một chàng trai khá nhanh nhẹn hoạt bát, nhìn tư thế cậu ta đang đứng cũng thấy rõ anh chàng đã được huấn luyện trong quân đội, giọng nói có khẩu âm Hồ Nam rất nặng – Giang Nguyên có một số lượng lớn nhân viên đến từ tỉnh Hồ Nam, điểm này không phải hiếm hoi.

“Tôi làm phiền hai người phải không?”, Hương Viễn hỏi.

“Không, không có...Trưởng phòng Hương, chúng tôi...”

Hương Viễn không đếm xỉa đến lời biện bạch lúng túng của anh chàng bảo vệ này, cô trừng mắt nhìn cô gái này giờ vẫn đứng quay lưng lại phía cô: “Hương Dao, em bước ra đây”.

Hương Dao sau khi tốt nghiệp cấp ba đã không thi lên đại học, Hương Viễn tìm cho cô một trường nghề để cô học làm y tá trong ba năm, lúc ra trường sẽ làm y tá, dù gì cũng có một nghề nghiệp ổn định. Ai ngờ Hương Dao chỉ học hơn một năm rồi lạng lẽ nghỉ học với lý do là cô chưa bao giờ yêu thích cái nghề y tá này, càng căm ghét cảnh máu me đầm đìa. Hương Viễn lúc ấy tức muốn chết, đã nói thẳng là từ nay về sau sẽ mặc kệ cô, có

chết đói cũng không thèm quan tâm nhưng Hương Giao lại cười lạnh lùng bảo, Hương Viễn trước nay chưa từng hiểu cô mong muốn gì.

Cô quả thực không hiểu nổi cô em này của mình, Hương Viễn nghĩ, cho dù là cùng một mẹ sinh ra, song hai chị em cô như đến từ hai tinh cầu. Nếu có thể, cô chỉ ao ước trên thế gian này không có Hương Giao nhưng cô chẳng thể chọn lựa huyết thống nên giận thì có giận, song cô lại lựa lời nói với Diệp Khiên Trạch một tiếng, xem có thể sắp xếp việc làm gì đó trong Giang Nguyên cho cô bé không, làm gì cũng được, tiền ít nhiều không quan trọng, chỉ cần có một nơi cho Hương Giao yên ổn, không đi khắp nơi gây loạn thêm.

Diệp Khiên Trạch nhận lời không hề do dự. Hương Giao chỉ có trình độ cấp ba, nếu làm công việc quản lý thì quá miễn cưỡng nhưng lại không thể để cô bé làm trong nhà máy, bởi vậy anh sắp xếp cho cô phụ trách quan sát quy mô tải trọng ở cổng nhà máy. Hằng ngày chỉ cần ghi lại tải trọng của từng chiếc xe ra vào, công việc đơn giản mà nhẹ nhàng nhưng lương lại không hề thấp. Không chỉ thế, Diệp Khiên Trạch còn đích thân dặn dò phòng nhân sự và lãnh đạo bộ phận Hương Giao công tác, hãy quan tâm và chỉ bảo cô nhiều hơn, Hương Viễn cứ trách móc anh quá ưu đãi Hương Giao, khéo lại chiều quá hoá hư. Diệp Khiên Trạch chỉ nói: “Em gái của cậu, tôi đối đãi thế này cũng không quá”.

Sau khi Hương Giao làm việc ở Giang Nguyên, tuy không có thành tích gì nổi trội, song cũng khá an phận. Hương Viễn khó khăn lắm mới yên tâm được một chút, không ngờ lúc tan sở lại thấy con bé và bảo vệ đang cười đùa.

Hương Giao nghe thấy chị nói vậy thì quay đầu lại nhìn với vẻ hờ hững, song vẫn uể oải đứng dậy, bước ra ngoài vài bước theo chị.

Hai chị em đứng trong một góc khuất ánh sáng ở cổng công ty, Hương Viễn trách: “Hôm nay, em không trực ca đêm, sao tan sở rồi không về nhà

còn ở đây làm trò gì thế?”.

“Chẳng làm trò gì cả. Anh ấy nói dạy em kỹ thuật tạo hình bằng tay, hai tay đặt chồng lên nhau có thể vẽ ra bóng một con mèo. Có cần em làm ngay bây giờ cho chị xem không?”, vẻ đùa cợt trên mặt Hương Dao càng tỏ rõ.

“Cám ơn, không cần!” Hương Viễn thấy lòng kiên nhẫn của mình lần nào cũng bị Hương Giao khiêu chiến. Cô cố hết sức không để mình có thành kiến với con bé, bình thản hoà nhã trò chuyện với Hương Giao: “Bây giờ đã muộn rồi, lại ở ngay cổng thế này, hai người tắt đèn làm trò trong phòng, người khác nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào? Em là con gái, làm gì cũng vừa phải thôi chứ”.

Hương Giao cười gằn một tiếng: “Em có làm chuyện giết người đốt nhà đâu. Ai thèm quan tâm người khác nghĩ gì”.

“Em có thể phớt lờ suy nghĩ của người khác, muốn làm gì thì làm nhưng ít nhất cũng phải biết tự yêu mình chứ. Ở với một bảo vệ trong phòng tắt đèn tối om om có ra thể thống gì không chứ?”.

Hương Giao lập tức nổi giận: “Bảo vệ thì sao nào? Bảo vệ không phải là người à? Tôi cũng thấy lạ là, một người bạn rợn như chị lấy đâu ra thời gian quan tâm đến bọn cóc nhái chúng tôi chứ, thì ra là không chịu nổi bị người khác dè bỉu mình. Hương Viễn, tôi ghét cái giọng điệu cao ngạo ngòi trên đầu kẻ khác như thế có mình chị là cao quý, còn kẻ khác đều thấp hơn chị một bậc vậy!”.

Hương Viễn quay đi nhìn con sư tử bằng đá vẽ mặt hung ác, vất vả lắm mới nuốt được cơn giận xuống. “Được thôi, tôi cao ngạo, còn cô thì hoà đồng bình dân. Hương Giao, cô có quyền kết giao bạn bè nhưng tình cảm con người có hạn, cô rút cạn hết tình cảm của mình ra, cẩn thận sau này phải hối hận, đến lúc đó vẫn chỉ có cô khổ sở thôi.”

“Tôi thích chơi bời với bảo vệ đấy thì sao? Số tôi vốn đã khổ cực nhưng tôi vui vẻ, chị làm gì được tôi nào?”, Hương Giao hất cao cằm, ánh mắt đầy khiêu khích.

“Người khác tôi không làm gì được nhưng cô, Hương Giao, cô đừng để tôi nhìn thấy chuyện như hôm nay một lần nữa. Tôi không muốn nói những lời cay độc hơn đâu”, Hương Viễn nhả ra từng câu từng chữ. Cô đang vội nên cũng không còn lòng dạ đâu mà tiếp tục xoắn xuýt hỏi thăm Hương Giao. Không phải cô chưa từng giảng đạo lý cho nó nhưng tất cả đều vô dụng, chỉ còn cách dùng biện pháp mạnh.

Hương Giao quay về phòng bảo vệ nhìn bóng Hương Viễn mỗi lúc một xa, vẻ mặt phức tạp. Anh chàng ban nãy còn hoạt bát gây cười, giờ đây căng thẳng kéo tay áo cô: “Chị em nói gì với em vậy? Chắc chị ấy không đến nổi lên cơn điên chứ?”.

Hương Giao nhìn anh ta vẻ mỉa mai: “Sao thế? Sợ rồi hả? Lo chị ấy làm anh mất việc à? Đồ lá gan chuột nhắt còn bám theo tôi làm gì?”.

Cô là một cô gái có đường nét gương mặt thanh tú, cho dù đang cười lạnh lùng và tỏ ra bường bình thì vẫn xinh đẹp vạn phần. Anh chàng bảo vệ trẻ tuổi nhìn đến thất thần, không kìm được lên tiếng: “Chỉ cần em vui thì anh chẳng sợ gì cả.”

Hương Giao bước vào lấy túi xách: “Có gì mà vui chứ. Tôi đi đây, anh chơi một mình đi”.

Hương Viễn ngồi xe buýt đến bệnh viện, nhìn thấy hai chiếc xe quen thuộc ở bãi đỗ xe ngoài trời. Những người cần đến đã đến, chắc cũng vì một chuyện cả thôi. Cô khựng lại do dự, suy nghĩ xem có nên quay về rồi hôm khác lại đến không, nhưng nghĩ một lúc, cô thấy vào nghe xem họ nói gì cũng tốt, nhân tiện xem ý chú Diệp thế nào.

Phòng bệnh của Diệp Bình Lâm thì Hương Viễn đã đến nhiều lần nên cô thành thạo bước vào thang máy lên tầng bốn. Bước đến ngã rẽ ở hành lang, cô chạm mặt một đôi nam nữ đang dính lấy nhau.

Diệp Bình Văn xưa nay vốn xem trọng vẻ bề ngoài hơn bất kỳ điều gì khác vậy mà lúc này, tóc tai rối bù, ông ta đang túm lấy vai một người phụ nữ, vẻ mặt phẫn nộ, còn vẻ mặt người đang bị ông ta lay không chút biểu cảm lại chính là bà Diệp mà đã lâu rồi Hương Viễn không gặp.

Hương Viễn thầm thở dài trong bụng, đối với các vị thần tiên hoàn toàn không tồn tại, thực ra cô vốn không phải một người đặc biệt ưa thích sự kỳ ngộ, nhất là trong một buổi tối lại gặp đến hai lần. Cô thấy có phần mệt mỏi. Lúc này, Diệp Khiên Trạch tay cầm thuốc rẽ đến từ một hướng khác còn nhanh hơn cả cô, sai những bước dài đi tới, không nói không rằng, lôi bà Diệp ra khỏi Diệp Bình Văn.

“Cháu tránh ra”, Diệp Bình Văn hơi thở gấp gáp nhưng vẫn muốn làm ra vẻ tôn nghiêm.

Diệp Khiên Trạch chặn trước mặt mẹ kế, dùng hết sức đẩy Diệp Bình Văn ra phía sau một cái: “Cút! Rốt cuộc phải làm thế nào ông mới chịu tha cho bà ấy?”.

Đáp lại lời anh là một cú đấm. Diệp Khiên Trạch không kịp tránh, người đổ nghiêng sang một bên, đến khi phản ứng kịp thì hai người đã lao vào nhau đấm đá.

Họ vẫn mặc âu phục, áo mũ chỉnh tề, mấy tiếng đồng hồ trước còn phong độ đàng hoàng nhưng bây giờ đang xông vào nhau như hai con thú hoang, ngoài việc ra sức đánh gục đối phương thì chẳng thèm đếm xỉa gì đến việc gì khác.

Hương Viễn không muốn đến khuyên ngăn, cô đỡ lấy bà Diệp sau khi mất đi chỗ dựa đã lão đảo sắp ngã như một thứ đồ chơi vỡ nát, giận dữ hét

lên với hai người đang say xưa chiến đấu: “Đánh đi, đánh đi, để cả bệnh viện này đến xem. Tốt nhất là đến biểu diễn trước phòng Chủ tịch Diệp ấy, để chú ấy phán xem hai người ai ghê gớm hơn ai!”.

Lúc này, Hương Viễn đã gần như không giữ nổi bà Diệp thân người đã mềm oặt đổ xuống, hai người đàn ông như choàng tỉnh, vội nhào đến đỡ. Diệp Bình Văn trước kia luôn tỏ ra dữ tợn như muốn cắn người đã nhanh tay hơn, bà Diệp ngã vào cánh tay ông ta, môi mấp má run run như muốn nói gì đó song lại không thốt nên lời.

“Cô nói gì, cô muốn nói gì?” Sự cao ngạo và mạnh mẽ của Diệp Bình Văn dường như bốc hơi, giờ chỉ như một đứa trẻ yếu đuối đang cầu khẩn kỳ tích.

Bà Diệp cố hết sức mới thốt ra được một chữ, Diệp Bình Văn nín thở, song chỉ nghe bà nói: “Cút!”.

Trong một thoáng, chẳng ai lên tiếng, trong ánh mắt chờ đợi của bà Diệp chỉ là sự cầu xin. Diệp Bình Văn sức tỉnh, chà lên mặt mình thật mạnh, Hương Viễn thấy trong mắt ông ta đỏ ngầu: “Cút à? Được, tôi cút”.

Gọi cấp cứu trong bệnh viện dù sao cũng dễ dàng. Diệp Bình Văn đi rồi, Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch không giám chậm trễ bèn theo đến phòng cấp cứu, sau đó là vô số lần xét nghiệm. Hương Viễn cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng có người mặc áo blouse trắng dáng vẻ như bác sĩ bước đến trước mặt họ.

“Vị nào là người thân của bệnh nhân?”

“Tôi, tôi là con trai bà ấy. Bác sĩ, mẹ kế của tôi mấy hôm trước có đến kiểm tra, hôm nay đến để lấy kết quả, rồi xét nghiệm lại...”

“Tôi biết, mời anh đến văn phòng tôi một lúc được không?”

Vẻ ngập ngừng của bác sĩ thường là điềm báo trước không lành. Diệp Khiên Trạch tái mặt, đi theo bác sĩ vài bước rồi quay lại nhìn Hường Viễn. Hường Viễn cảm nhận được vẻ bất an của anh, để ý thấy bác sĩ không nói gì, cũng theo vào văn phòng.

Sau khi mời hai người họ ngồi xuống, bác sĩ lấy ra một túi tư liệu, rút một tờ báo kết quả trong đó ra rồi đẩy đến trước mặt họ: “Chúng tôi xác nhận mẹ kế của anh đã bị mắc bệnh ung thư đường ruột giai đoạn cuối”.

Kết quả này tồi tệ vượt ngoài dự đoán của Hường Viễn. Thấy Diệp Khiên Trạch không chút phản ứng, biết rõ là tàn nhẫn, song cô vẫn hỏi thay anh: “Bác sĩ, có cách nào cứu bà ấy không?”.

“Tình hình thế này thì chúng tôi khuyên bệnh nhân nên hoá trị nhưng quá trình hoá trị cho bệnh ung thư ruột rất vất vả”.

“Chắc chắn được mấy phần?”.

“Theo y học thì không thể nói chắc được mấy phần. Chúng tôi thấy nói theo cách khoa học hơn là duy trì thời gian sống cho bệnh nhân sau khi hoá trị thì đúng hơn”.

“Nếu kết quả hoá trị tốt thì bà ấy còn được bao nhiêu thời gian?”

“Nếu nhìn theo hướng lạc quan, nhiều thì năm năm, ít thì một năm, phụ thuộc vào tình trạng sức khoẻ của bệnh nhân.”

Những lời cần nói đều đã nói, Diệp Khiên Trạch cúi đầu ngồi bên Hường Viễn này giờ đã đầm đìa nước mắt.

Hường Viễn cảm ơn bác sĩ, cầm kết quả kiểm tra của bà Diệp, bước lại gần Diệp Khiên Trạch, hạ giọng: “Khiên Trạch, ta đi thôi”.

Anh vẫn ngồi im chỗ cũ không nhúc nhích. Hương Viễn lắc đầu, không nói năng gì, túm lấy cánh tay buông thõng của anh: “Đi!”.

Không biết bắt đầu từ lúc nào anh đã nắm chặt lấy tay cô. Đến khi hai người ngồi xuống chiếc ghế dài bằng nhựa phía ngoài phòng đợi, Diệp Khiên Trạch cũng không buông tay Hương Viễn ra.

ÁNH TRẮNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Diệp Gia Là Một Vũng Bùn Không Thế Nhìn Thấy

“Con người ta sống như bước trên đám bùn, quá nhẹ nhàng đến nỗi quay đầu lại sẽ thấy tiếc nuối vì chẳng lưu lại gì. Nhưng thứ đè trong lòng lại quá nặng, hễ bất cẩn là sẽ chìm xuống, chẳng cách nào dứt ra được.”

“Có thấy cảnh này quen thuộc không? Hình như không lâu trước đó đã xảy ra?” Màu trắng quen thuộc này, giống như màu sắc tiêu biểu của nhà họ Diệp. Bệnh viện người này vừa ra, kẻ khác lại vào, như không hề có biên giới, không có điểm tận cùng. Nhớ đến sự nông hậu mà vợ chồng chú Diệp dành cho mình, trong lòng Hương Viễn cũng buồn đau. Họ đều là người tốt, nhưng kết cục mùa Thượng đế dành cho người tốt lại không như ý nguyện của họ.

Mục đích trước đó của Hương Viễn vốn là đến đây thăm chú Diệp, ai ngờ người tính không bằng trời tính, sau một phen hỗn loạn xảy ra với bà Diệp, trời đã về khuya, sao có thể làm phiền bệnh nhân được.

“Khiên Trạch, bố cậu... phải nói cho chú biết việc này thế nào?”

Từ lúc ra khỏi văn phòng của bác sĩ, Diệp Khiên Trạch vẫn không nói một lời. Hương Viễn biết có khuyên cũng vô ích, những gì đau lòng thì vẫn đau lòng, cô muốn nghĩ ra biện pháp giải quyết hơn là ngồi đó an ủi anh.

Diệp Khiên Trạch vùi mặt vào hai bàn tay, bàn tay của Hương Viễn bị anh nắm chặt cũng chạm vào da thịt ướt lạnh. “Tôi cũng không biết. Hương Viễn, tôi không biết phải làm sao, tôi thấy mọi thứ xung quanh như sụp đổ cả.”

“Vẫn không định nói tôi biết sự thật à? ’ Cô nhận thấy người Diệp Khiên Trạch khẽ run rẩy nhưng anh vẫn lặng thinh.

Hương Viễn nhìn về phía trước rồi khẽ nói như đang nói với chính mình: “Người cưỡng hiếp bà Diệp năm đó chắc là ông ta rồi”. Thậm chí cô còn không dò hỏi, mà nói như đang thuật lại một sự thật mà anh chẳng cách nào thốt ra. “Ông ta” là ai chắc mọi người đã biết rõ trong bụng.

Cuối cùng, anh đã cởi bỏ lối đà điệu vô tích sự mà cô khinh thường nhất, hơi ngẩng đầu lên, bang hoàng nhìn cô.

“Có gì đáng kinh ngạc đâu? Đây cũng chẳng phải là câu đố khó giải cho lắm. Do tôi tự giải ra, không tính cậu nói cho người ngoài biết, yên tâm đi”.

Sự bình tĩnh của Hương Viễn khiến cho Diệp Khiên Trạch thấy bí mật mình khỗ sở che giấu bấy lâu lại bị bóc trần một cách thâm trầm.

“Nhưng chuyện dì ấy bị... Cậu nghe ở đâu thế?”

“Bí mật là gì? Chỉ cần một người khác biết thì không còn là bí mật nữa. CỬ sở chỉ hé mở nhưng thật ra gió đã tràn ngập căn phòng. Cậu cho là chỉ mình cậu biết nhưng kỳ thực rất nhiều người đều ngỡ rằng chỉ mình họ biết. Tôi chi không hiểu tại sao dì ấy lại có thể đối diện với loại biến thái như thế bao năm mà vẫn tỏ ra yên lành lặng lẽ?”

Diệp Khiên Trạch tuy vẫn tỏ ra khó mở miệng, song đã không còn định giấỵ giếm Hương Viễn nữa. Anh như đang nhớ lại một cơn ác mộng sau khi nghe Hương Viễn nói những gì cô biết. “Thực ra chuyện xảy ra như thế nào thì tôi cũng không còn rõ lắm, chỉ biết là bị mấy tên cận bã... Khi ấy

bố tôi còn ở Vụ Nguyễn. Thời còn học cấp ba, ông và dì đã tâm đầu ý hợp, chỉ có điều ông về nông thôn, còn dì thì không. Về sau bố cưới mẹ tôi, sinh ra tôi và A Quân, những chuyện này cậu đã biết rồi. Lúc đó việc trở về thành phố thăm người thân đã thoải mái hơn nhiều. Lúc ông về thăm người nhà đã biết việc này, ông thấy do mình không có ở bên cạnh dì nên mới xảy ra việc đó.

Sau khi quay về, ông bèn thử nói đến chuyện quay về thành phố với mẹ, chẳng ngờ mẹ không nói năng gì mà chấp nhận ngay, còn chủ động đề nghị li hôn. Thế là bố tôi đã cưới dì. Nhưng tôi đoán ông không hề biết Diệp Bình Văn là một tên trong đám khốn nạn đó. Tôi cũng chỉ mới biết rõ từ cái lần Diệp Bình Văn dùng con dấu riêng của bố để rút năm mươi vạn...”

“Dì của cậu lấy trộm con dấu của chú Diệp vì muốn bịt mồm Diệp Bình Văn ư?”, Hương Viễn hỏi.

Diệp Khiên Trạch lắc đầu: “Tôi không biết. Dì không nói gì cả, cũng không nói Diệp Bình Lâm dọa dẫm gì bà. Dì nói với tôi rằng, từ sau khi dì gả cho bố tôi, dì chỉ muốn sống yên bình nên mới từ bỏ việc truy tố Diệp Bình Văn và mấy tên khác nhưng dì cũng bắt Diệp Bình Lâm thề rằng từ nay về sau không được nhắc đến việc đó nữa, xem như chưa bao giờ có gì xảy ra”.

“Có thể sao?” Hương Viễn cười khỗ, thế nhưng tự lừa mình lừa người có lẽ sẽ thấy khá hơn. “Vậy Diệp Bình Lâm nhắc lại chuyện cũ là vì cái gì, tiền hay là người?”

Diệp Khiên Trạch lại lắc đầu: “Ngoài ông ta ra thì chẳng ai biết. Nhưng ông ta nói về dì là ông ta bất mãn với cách bố tôi cứ nhốt Diệp Linh ở nhà suốt ngày, che giấu bệnh tình của nó. Ông ta nghĩ rằng A Linh phải được điều trị đàng hoàng. A Linh... A Linh có khả năng là con gái ông ta”.

Diệp Khiên Trạch cố kìm nén giọng nói đang run lên của mình: “Vì đám người hôm đó, thậm chí dì cũng không biết A Linh là con của ai trong số đó. A Linh có thể là con của Diệp Bình Văn, cũng có thể không phải, Nhưng biết hay không thì có ý nghĩa gì?”

“Đương nhiên là có, chí ít thì cô ấy cũng có thể danh chính ngôn thuận yêu cậu, cậu cũng không còn kiêng kỵ gì nữa. Khiên Trạch, đừng nói cậu không có tình cảm gì với cô ấy, bệnh của Diệp Linh có một nửa là do cậu”, Hường Viễn luôn biết mình bình tĩnh, chỉ là lần này cô không ngờ, thì ra cô có thể tàn nhẫn với bản thân đến vậy. Vạch rõ mọi điều một cách rất lý lẽ, rất đủ chứng cứ như vậy không phải để toại nguyện cho kẻ khác, cũng không phải cố tỏ ra vẻ phóng khoáng, mà giống như đang tự thuật một sự thật rõ ràng mà ai cũng thấy.

Họ là họ và cô không nằm trong số đó. Hồi ức trong những năm ấy của cô và Diệp Khiên Trạch không phải khởi đầu, cũng chẳng là kết thúc, mà là một ngoại truyện mà thôi.

“Tôi không hiểu. Dì của cậu không muốn làm rõ mọi chuyện vì dù kết quả có thể nào thì đó cũng là quá khứ, nhưng tại sao cậu không điều tra cho rõ? Trong những năm không biết liệu Diệp Linh có huyết thống thực sự của Diệp gia hay không, hà tất cậu cứ phải tránh né tình cảm của hai người? Sự ngăn cản của dì cậu là lý do sao?”

“Không, không phải thế, Hường Viễn.”

Diệp Khiên Trạch nói dứt câu này, không biết nghĩ đến điều gì mà như thất thần, hồi lâu sau không nói. Câu hỏi này đã ám ảnh Hường Viễn bao năm nên cô có đủ lòng kiên nhẫn để chờ đợi câu trả lời.

“Hường Viễn, cậu hiếm khi rơi nước mắt đúng không? Nhưng tôi đã nhìn thấy quá nhiều nước mắt, quá nhiều rồi. Lúc nhỏ cùng sống với mẹ, bà là người phụ nữ mạnh mẽ hơn bất kỳ ai. Năm xưa, khi bố tôi muốn quay lại

thành phố, chỉ một câu níu kéo mà bà cũng không nói, đến việc ly hôn cũng do bà đề nghị. Bố tôi đi rồi, bà cắt đứt mọi liên lạc như người bàng quan, cũng không cho phép bất cứ cơ hội đền bù nào. Người ta đều nói là do mẹ không yêu bố, trong lòng luôn mong nhớ đến người đàn ông khác”, anh vừa nói vừa quay qua nhìn Hương Viễn. Hương Viễn cũng nhớ đến bố mình, Hương Vân Sinh, bỗng dưng thốt ra một tiếng cười lạnh lẽo.

Anh tiếp tục nói: “Trước khi bố đến đón tôi, bà rất ít khi nhắc đến ông trước mặt tôi, cũng chưa từng nhiếc móc gì. Lúc ấy tôi còn nhỏ, buổi tối vẫn cùng A Quân ngủ với bà, sáng hôm sau thức dậy, thấy gối của bà ướt đẫm. Lúc đầu, tôi không rõ là vì sao nhưng có lần nửa đêm thức giấc, thấy bà cắn chặt chăn đang lặng lẽ khóc, đến nỗi toàn thân đều run rẩy mà không hề có một âm thanh nào. Ai cũng nói bố tôi đi rồi bà không còn mong muốn gì hơn, song những giọt nước mắt ấy ngoài bà ra, liệu còn ai hay? Bắt đầu từ lúc ấy, tôi rất sợ tỉnh dậy giữa đêm khuya, rất sợ nhìn thấy cảnh bà đang khóc. Nhưng cứ nhắm mắt là cảm thấy khắp nơi đều ướt đẫm nước mắt. Về sau, bà đồng ý cho bố đưa tôi đi nhưng lại không chịu thừa nhận A Quân là con của ông, giữ nó lại bên mình rồi cưới chú Trâu thọt, đến khi bà chết cũng không chịu cho chúng tôi về thăm một lần”.

Thím Trâu là người phụ nữ chăm sóc, quan tâm đến Hương Viễn nhiều nhất sau khi mẹ cô qua đời, trong ký ức của cô, thím là người hiền lành và giỏi giang. “Vậy sau đó có bao giờ cầu nhắc đến những chuyện này với chú Diệp không?”, Hương Viễn hỏi.

Diệp Khiên Trạch cười khờ: “Nếu tôi nhắc, ngoài chuyện khiến bố tôi càng đau khổ hơn thì còn làm được gì? Đừng nói là có thể hay không, cho dù bố tôi chịu quay lại, chẳng lẽ mọi thứ có thể bắt đầu lại từ đầu? Hơn nữa sau khi bố tôi và dì kết hôn, tình cảm rất mặn nồng, tôi cứ nghĩ rằng giữa bố và mẹ thì ít ra còn có một người hạnh phúc. Dì đối xử với tôi rất tốt và đối với tôi cũng vậy nhưng chính bà thì lại không vui vẻ gì. Lúc còn bé, A Linh hay đau ốm, uống rất nhiều thuốc, lúc khó chịu trong người cứ khóc

suốt. Sự nghiệp của bố tôi lúc ấy chưa phát lên, suốt ngày ở ngoài đường, dì Dương cũng chưa đến, một mình dì chăm sóc A Linh. Tôi thường thấy bà đỡ ngồi bên mép giường của A Linh, giống như nhìn một con quái vật, đến giờ uống thuốc cũng không hay. Năm mười bốn tuổi, A Linh sốt cao mãi không hạ, cứ hôn mê suốt, tôi không yên tâm, thế là tan học xong về nhà thăm, không ngờ đúng lúc dì đang cầm một chiếc gối từ từ đè lên mặt A Linh...”

Nghe đến đây, Hương Viễn cũng rùng mình nhưng dường như cảm nhận được sự ác độc tuyệt vọng mà đáng thương ấy. Một dấu vết tội ác được gieo lại từ cơn ác mộng, chuyện nó là máu thịt của ai cũng không rõ, không dám cũng không muốn truy cứu, thậm chí không dám đụng đến, mà đó lại là con gái của chính mình.

“Tôi rất kinh hãi, chẳng nghĩ gì bèn quăng luôn gối, nhưng dì lại cười, nói tôi không phải sợ, nếu bà ra tay được thì Diệp Linh đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Sau đó bà van xin tôi đừng kể cho bố nghe. Khi ấy tôi chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy bà là một người phụ nữ vô cùng đáng sợ, nên tôi chất vấn: “Dì sợ à?”. Bà nói với tôi, giờ bà chẳng sợ gì cả rồi, chỉ sợ bố tôi đau lòng. Hôm ấy, khi bà đi khỏi, A Linh choàng tỉnh dậy, không nói câu nào mà chỉ run rẩy túm lấy ống tay áo tôi, tôi đoán cô ấy biết tất cả. Lớn thêm vài tuổi nữa, tôi nghe phong thanh từ lời họ hàng mới biết được chuyện trước kia của dì, cũng bắt đầu hiểu bà hơn. Tôi có thể tượng đượclúc không có ai bên cạnh, chắc chắn bà cũng rơi không biết bao nhiêu nước mắt, giống như mẹ tôi... Hương Viễn, một người có bao nhiêu nước mắt để rơi? Tôi rất sợ những đôi mắt rơi lệ ấy. Những tình cảm quá lệch lạc và những cảm xúc vui buồn quá mạnh mẽ thực ra đều là nỗi ám ảnh. Chính vì không đặt xuống được nên mới đau khổ nhiều như vậy.”

Hương Viễn bắt đầu nhận ra: “Thế nên, tình cảm của Diệp Linh cũng là sự ám ảnh?”

“Từ lúc nhìn thấy dì làm chuyện đó với A Linh, tôi bắt đầu cố gắng quan tâm đến cô bé nhiều hơn. Tôi thấy phải có một người nào đó đối tốt với A Linh, nếu không sống như vậy quá vô vọng. Trong tất cả trong cuộc sống của người kia, trái tim con người có máu có thịt, nếu nói không có tình cảm thì là lừa dối. Tôi không biết được rằng, do tôi tội nghiệp hay thích cô ấy, nhưng so sánh sự yêu mê tình yêu của tôi và tình cảm của cô ấy với nhau thì được gì? A Linh quá dựa dẫm vào tôi. Cô ấy cảm thấy trên thế giới này chỉ có hai đứa, chuyện gì cũng có thể làm vì tôi, bất chấp mọi thứ nhưng tôi không làm được như vậy. Tình cảm như vậy thật điên cuồng, nó khiến tôi cảm thấy hụt hơi. Tôi chỉ là một thằng đàn ông yếu đuối, chẳng có gì nổi bật, tình cảm quá nặng nề, tôi không gánh vác nổi, càng sợ phải chịu trách nhiệm.”

Hương Viễn lên tiếng: “Cậu nói cậu sợ ám ảnh nên hi vọng nhìn rõ mọi thứ nhưng cậu thật sự nhìn rõ chứ? Nếu cậu vốn là một người xem trọng tình cảm, cố gắng gạt bỏ ám ảnh thì chính điều đó cũng là một loại ám ảnh đó thôi? Giống như quá khứ giữ lấy những điều đúng đắn thì đó cũng là một sự sai lầm.”

(còn nữa)

“Có lúc tôi thấy, con người ta sống như bước trên đám bùn, quá nhẹ nhàng đến nỗi quay đầu lại sẽ thấy tiếc nuối vì chẳng lưu lại gì... Nhưng thứ đè trong lòng lại quá nặng, hễ bất cẩn là sẽ chìm xuống, chẳng cách nào dứt ra được. Mỗi lần gần gũi A Linh, tôi cứ cảm thấy trên người cô ấy như có một bàn tay vô hình túm lấy tôi mà kéo xuống một nơi thật sâu, đến nơi bốn bề u ám ẩm ướt, không chút ánh sáng. Và tình trạng Diệp gia bây giờ, càng giống như một vũng lầy không nhìn thấy rõ, lút qua đầu tôi từng chút, từng chút một... Họ đều là những người tôi yêu, tôi phải làm sao? Hương Viễn, kéo tôi lên, có được không?”

Hương Viễn chậm rãi rút từng ngón tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh.

Cô nói: “Khiên Trạch, tôi không phải thần thánh.”

Cô sợ không kéo nổi anh, mà còn khiến mình chìm xuống theo.

Hội nghị bàn về việc xây dựng khu nghỉ mát suối nước nóng vốn được lên lịch vào ngày hôm sau đã không thể diễn ra như đúng hẹn, thư ký của Diệp Khiên Trạch nói anh có việc không đến công ty được. Vào làm việc hơn một tiếng đồng hồ, Diệp Bình Văn mới đeo kính râm, sắc mặt nặng nề u ám bước vào văn phòng, đến những người thân của ông ta cũng không dám gõ cửa phòng để tránh bị liên lụy.

Hương Viễn lại đến rất sớm, hai người phụ trách đội bảo vệ vừa pha cho mình một cốc trà sớm, còn đang trò chuyện tin tức hôm qua đã thấy cô bất ngờ xuất hiện trước cửa văn phòng họ. Khác với những vị quản lý khác trong trung tâm quyền lực của Giang Nguyên, Hương Viễn bình thường không tỏ ra hống hách, nhìn thì không nhằm hiểm như Diệp Bình Văn, cũng không tỏ ra lịch sự xa cách như Diệp Khiên Trạch, thậm chí cũng không tỏ ra nghiêm túc như phó tổng Lý, phần lớn cô đều mỉm cười với mọi người, hiểu chuyện hơn ai hết. Nhưng những người hiểu cô trong Giang Nguyên đều vô thức thấy e sợ cô. Người càng không dễ nổi giận, không mấy khi gây phiền hà thì càng dễ khiến người ta hoảng sợ khi đứng trước mặt, đặc biệt khi Hương Viễn lại là người có tác phong “nói một là một, hai là hai” nổi tiếng.

“Chào đội trưởng Dương, đội trưởng Ngô”.

Lúc Hương Viễn gõ cửa phòng bảo vệ rồi bước vào trong, đội trưởng Dương và đội trưởng Ngô đều vội vã đứng dậy: “Trưởng phòng Hương”.

Bình thường cô chưa khi nào đến văn phòng đội bảo vệ, không có chuyện gì thì nhất quyết không lui tới nên hai người đội trưởng một chính, một phó đều cảm thấy có phần bất an.

Không có gì đâu, tôi đến phòng nhân sự có chút chuyện, tiện đường tạt ngang qua đây, muốn xem lịch trực công mấy hôm nay của đội bảo vệ.

“A... được thôi, được thôi”. Đội phó Ngô vội vã đi tìm, đội trưởng Dương dè dặt hỏi: “Trưởng phòng Hương, không xảy ra chuyện gì chứ?”

. Ông lo phía bảo vệ có vấn đề gì mà mình thì mù tịt thì chết.

“Có gì đâu, tôi chỉ tiện xem thôi mà”. Hương Viễn lúc này đã nhận lịch trực ban của đội bảo vệ trong tháng này từ tay đội trưởng Ngô, nhìn qua vài lần, hỏi một câu với vẻ hồ hững: “Anh chàng trực tối qua tên Đăng Tuấn?”

“Vâng, vâng, là Đăng Tuấn. Đến đội bảo vệ này hơn một năm rồi. Tên này bình thường cũng khá chững chạc, có phải hẳn đã gây họa gì không?”. Đội trưởng Dương xem như cũng đã tìm ra được mục đích Hương Viễn đến đây.

Hương Viễn cười: “Đội trưởng Dương và đội trưởng Ngô mọi khi quản lý rất tốt, làm gì lại có họa nào được. Nhưng các chú biết đấy, gần đây mấy linh kiện kim loại trong các thùng xe bị trộm mỗi lúc một nghiêm trọng, chú ý hơn một chút cũng tốt, ngoài việc tuần tra ban đêm ra, công chính cũng nên chịu trách nhiệm. Không còn gì khác nữa, hai vị tiếp tục uống trà đi, Thiết Quan Âm này cũng thơm đấy chứ”.

Nếu cô đã điểm danh Đăng Tuấn, tức là đã định mời anh ta đi khỏi nơi này, hai người đội trưởng đội bảo vệ đều đã lão làng, tuy cô không nói cụ thể là vì điều gì, song họ cũng biết phải làm gì. Có điều khi nhìn thấy cái tên này, trong lòng Hương Viễn hơi ngạc nhiên, chắc không trùng hợp thế chứ, cô nghĩ. Thế nhưng dù sao cô vẫn là người thận trọng, chỉ cần có chút nghi ngờ thì đời nào chịu bỏ qua nên sau khi rời phòng bảo vệ, Hương Viễn cố ý đến phòng nhân sự một chuyến.

Trưởng phòng nhân sự thông thuộc hơn cô, chị ta dễ dàng tìm ra tư liệu về anh chàng bảo vệ tên Đăng Tuấn ấy. Xem ra thì thấy năm nay cậu ta hai

mười hai tuổi, người Hành Dương – Hồ Nam, đã từng đi quân đội ở biên giới ba năm, sau khi xuất ngũ đến làm bảo vệ ở Giang Nguyên.

Cậu ta và Đăng Vân của Quảng Lợi có quan hệ gì? Thực ra khi biết quê quán của Đăng Tuấn, trong lòng Hương Viễn đã có đáp án. Họ Đăng ở thành phố G này không nhiều, huống hồ là trong công ty có đến hơn hai nghìn người, còn là người cùng quê, nếu bảo không có quan hệ gì thì cũng là quá miễn cưỡng.

Khi Diệp Bình Lâm còn quản lý Giang Nguyên đã đề xướng “nhân tính hóa quản lý”, ngoài những chức vụ quan trọng thì nhân viên bình thường đa phần ưu tiên cho người thân của chừng người trong bộ phận đó, làm như thế kỳ thật cũng có lợi cho việc ổn định đội ngũ nhân viên, có điều cũng tạo nên những mối quan hệ lằng nhằng vô cùng phức tạp.

Như Giang Nguyên hiện giờ, đã ngấm ngấm hình thành nên ba bang phái lớn...

Một là người bản địa, rỗng dũ không đê được rắn đất, những nhân viên người thành phố G đương nhiên là phái có số lượng đông nhất, đa số là quản lý cấp trung của những phòng ban. Công ty con và kho hàn đều do người bản địa nắm giữ, nhưng cũng vì chiếm được thế “chủ nhà” mà họ có được sự ưu tú bẩm sinh, song cũng không đoàn kết cho lắm.

Hai là người Giang Tây, Diệp Bình Lâm ngày xưa từng đến Giang Tây, lại cưới vợ sinh con ở đó nên Giang Tây là quê hương thứ hai của ông. Khi sự nghiệp đã thành công, ông đã sắp xếp cho những người quen ở đó và gia quyến của họ làm việc trong công ty, bao gồm cả Hương Viễn. Họ được xem là một phái thiên tài và kiêu ngạo của Giang Tây. Nhưng Hương Viễn chẳng những không thú vị gì với việc kéo bè kết cánh, mà còn gay gắt phản đối với những việc như họp hội đồng hương. Những người cùng quê với cô, những người thông minh nhanh nhẹn, học kỹ thuật cũng nhanh, đa số

làm ở bộ phận kỹ thuật, nhân số tuy không nhiều lắm nhưng họ rời quê hương lập nghiệp nên cũng khá là an phận thủ thường.

Phái cuối là nhóm Hồ Nam. Hồ Nam không xa xa thành phố G lắm nên luôn là dòng chủ lưu “xuống Nam lập nghiệp”. Theo sự phát triển không ngừng của công ty, nhân viên quê ở Hồ Nam cũng theo đà tăng trưởng, đặc biệt là những người ở Hành Dương. Họ có thể chịu khổ, lại chịu khó làm việc, cũng rất đoàn kết, rất được đón nhận ở một nơi thuộc ngành công nghiệp nặng như Giang Nguyên. Phó tổng Lý chính là sinh viên người Hồ Nam, mười mấy năm đã từ từ phát triển sự nghiệp từ tầng thấp nhất. Nhưng ngoài phó tổng Lý là quản lý cấp cao ra, đại đa số nhân viên người Hồ Nam vẫn làm việc ở những cấp bậc bình thường nhất. Họ “bao thầu” những công việc nặng nhọc nhất, vất vả nhất Giang Nguyên nhưng thu nhập lại không cao, đặc biệt là so với những nhân viên bản địa được ký hợp đồng vô thời hạn. Họ cùng làm những công việc như nhau, song lĩnh được số lương khác nhau, thêm vào đó là những nhân viên cố chấp làm ở bộ phận phát lương luôn dựa vào ưu thế của mình, lười biếng ranh mãnh, ý thế của mình nên cố ý ức hiếp và coi thường những người Hồ Nam, chuyện ấy Hương Viễn cũng đã nghe thấy. Mâu thuẫn và bất mãn của nhóm Hồ Nam với nhóm bản địa đã tồn tại từ lâu. Chuyện lớn thì tuy vẫn chưa bộc phát, xong nó như một quả bom bị chôn dưới đất. Đó cũng là chuyện mà Hương Viễn cảm thấy khá lo lắng.

Nhưng chức quyền của Hương Viễn chỉ giới hạn trong bộ phận kinh doanh marketing, những việc khác cô không tiện hỏi đến. Cô đã gián tiếp nói với Diệp Khiên Trạch về suy nghĩ của mình: cách chiêu mộ nhân viên như vậy không được hay lắm. Người cùng quê tìm người cùng quê, người thân tìm người thân, những nhóm nhỏ thế này không có lợi cho sự phát triển của công ty. Đã không phải là của nhà nước, còn tồn tại những người gọi là nhân viên chính thức, cùng nghề mà lại bất bình đẳng thì những nhân viên bản địa chính thức kia nếu không áp chế, e rằng sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Diệp Khiên Trạch cũng biết cô có lý, song anh nói, băng ba tắc đóng không chỉ do một ngày trời lạnh, đặc biệt là chế độ đãi ngộ của Giang Nguyên hiện nay đã có từ lâu đời, không thể một sớm một chiều bỏ được. Những nhân viên chính thức ấy trẻ nhất cũng hơn bốn mươi tuổi, đã làm việc với Diệp Bình Lâm cả đời, không có công lao thì cũng đã “lao khổ”. Họ đã quen với những ưu đãi của công ty, hễ thay đổi đãi ngộ với họ thì họ lại làm sút mẻ tình cảm của những nhân viên kỳ cựu, hơn nữa họ đi rồi cũng không chống lại nổi tính cạnh tranh ác liệt trong thương trường, chi bằng cứ như cũ, đợi họ lần lượt nghỉ hưu thì mọi chuyện dễ làm hơn.

Hương Viễn tuy không đồng ý với cách nói của anh, song cũng không thể tiếp tục than vãn thêm. Giang Nguyên là của Diệp gia, cô biết thái độ của Diệp Khiên Trạch ở mức độ nào đó cũng đại diện cho suy nghĩ của chú Diệp, họ đều là những người trọng tình cảm, cũng có một trái tim từ bi nhân hậu. Cho dù Hương Viễn cho rằng trong kinh doanh không nên quản lý như vậy, song chỉ có thể tự nhủ với mình, Giang Nguyên không phải của cô.

Phải, tiếc là không phải của cô.

Sở dĩ cô quan tâm đến cái họ “Đặng” này như thế, đều vì một người họ Đặng khác – Đặng Vân, Phó tổng giám đốc công ty đầu tư Quảng Lợi. Đặng Vân là người Hành Dương. Lúc đầu chẳng qua chỉ là một sinh viên cao đẳng ngành kế toán, được Diệp Bình Văn đích thân gọi đến công ty, làm một chân thủ quỹ nhỏ trong bộ phận kế toán của công ty Quảng Lợi, song người này cũng khá cầu tiến, sau khi đi làm tự thi lên đại học, tiếp tục tốt nghiệp nghiên cứu sinh tại chức, văn bằng chứng chỉ đều lấy được. Do biểu hiện xuất sắc, Đặng Vân rất được Diệp Bình Văn tán thưởng, từ thủ quỹ chuyển thành trưởng phòng kế toán, trưởng phòng đầu tư, bây giờ là cánh tay thứ hai của Quảng Lợi, chỉ dưới mắt Diệp Bình Văn. Có thể nói rằng, anh ta là trợ thủ đắc lực do một tay Diệp Bình Văn cất nhắc.

Hương Viễn từng nghe nói đến người này nên cũng dành thời gian quan tâm đến. Đăng Vân này nói ít làm nhiều, là một nhân tài, cũng luôn trung thành với Diệp Bình Văn, song anh ta là người rất có tư tưởng, lúc làm việc cũng có chủ kiến. Không biết vì lý do gì mà một hai năm gần đây quan hệ giữa anh ta và ân nhân Diệp Bình Văn dần dần rạn nứt, Diệp Bình Văn bắt đầu thấy bức bối với anh ta. Lần gần đây nhất khi hai người tranh cãi trong công việc, Diệp Bình Văn chỉ vào mặt anh ta nói trước mặt nhiều người của Quang Lợi: “Tôi có thể cho anh ngày hôm nay cũng hoàn toàn có thể phế bỏ anh”. Đăng Vân cười nhạt không nói.

Hương Viễn thấy khá thú vị với cảnh đó. Trong lòng cô hiểu, Diệp Bình Văn khá ưa thích chuyên quyền, thích nghe lời nịnh nọt nhưng Đăng Vân không phải thuộc hạ cun cút kiểu một con chó. Bản thích một người thông minh có chủ kiến thì đồng thời không thể yêu cầu anh ta nhất nhất nghe theo bạn, giống như phụ nữ khi chọn một người đàn ông nhẹ nhàng ưu tú thì không thể hy vọng anh ta dứt khoát lạnh lùng khi chọn chuyện gì đó.

“Trưởng phòng Hương, cô đoán đúng rồi, Đăng Tuấn này là em họ của Đăng Vân. Lúc đó đội bảo vệ đã đủ người, có điều Phó tổng Đăng đã đích thân tìm đến, làm sao không đồng ý được? Kể ra thì Đăng Vân cũng được lắm. Khi tôi nói làm bảo vệ vất vả, nếu là em họ anh thì có thể sắp xếp một vị trí tốt hơn. Song anh ta nói em họ từng nhập ngũ, chẳng biết làm gì hơn, có công việc làm đã cảm kích lắm rồi. Sao vậy, Đăng Tuấn này đã phạm lỗi gì à?”, trưởng phòng nhân sự nói.

Không, không có. Cậu này cũng được lắm, tôi thấy không quen nên hỏi thăm thôi”, Hương Viễn lập tức cười đáp.

Cậu ta lại là em họ của Đăng Vân. Suy nghĩ thoáng lướt qua trong đầu Hương Viễn, cô phải giữ cậu ta lại, phòng chấm công đối diện với phòng bảo vệ công, có lẽ người phải chuyển vị trí công việc là Hương Dao.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Dục Vọng Bị Phong Ấn

Dưới ánh trăng miền sơn cước mãi mãi sáng trong như thưở nào, người ấy với dáng vẻ cúi đầu, mỉm cười, quay người đi cùng hình bóng ánh trăng vụn vỡ và nhợt nhạt đã nằm lại trong một góc sâu thẳm trái tim cô, đã lặng lẽ làm nguội lạnh sự tham lam của cô.

Hương Viễn đến bộ phận sản xuất xem qua lịch sắp xếp sản xuất và kế hoạch giao hàng của mấy công trình sắp tới, xác định hợp đồng giao hàng không sai sót gì mới đi bộ lên lầu. Cô thích chậm rãi đi lên từng bậc thang sau đó rũ sạch những chuyện ám ảnh trong lòng.

Những người hiện đại đều thích ngồi, không thích đứng, thích nằm hơn thích ngồi, bình thường nếu thang máy không hư hỏng thì những người không có nguyên nhân gì đặc biệt mà chịu khó leo cầu thang là cực kỳ hiếm hoi. Hương Viễn đã ngỡ hẹp tương phùng với Diệp Bình Văn ở đoạn rẽ giữa lầu năm và lầu sáu, không thể nói là không bất ngờ.

Kính râm của ông ta vẫn chưa bỏ xuống. Đương nhiên Hương Viễn biết đó là do trận kịch chiến xảy ra tối qua ở bệnh viện, trên mắt ông ta và Diệp Khiên Trạch đều xây xước ít nhiều. Ông ta muốn dùng kính râm che giấu, bây giờ đi cầu thang bộ để xuống lầu, chứng tỏ cũng không muốn bị người khác nhìn chăm chăm trong thang máy.

“Dáng vẻ này của Giám đốc Diệp rất có phong độ của Vương Gia Vệ. Chịu khó đi bộ xuống lầu, chắc muốn tránh né những người ngưỡng mộ chẳng?”, Hường Viễn ngược lên quan sát với vẻ thích thú.

Trong công ty chẳng mấy ai dám đùa với Diệp Bình Văn như vậy, những người cấp dưới thì không nói làm gì mà ngay đến Diệp Khiên Trạch cũng nể ông ta là trưởng bối nên mặc dù rất bất mãn nhưng cũng không dám đấu khẩu.

Song Diệp Bình Văn không nổi giận, ít nhất thì vẻ mặt ông ta không biểu hiện điều đó. Ông ta đứng ngay chính giữa cầu thang, chắn ngang đường đi lên của Hường Viễn.

Hường Viễn đứng cách đó hai bậc, lặng lẽ đợi phản ứng của ông ta.

“Gan của cô lớn thật, tôi điên lên thì có lợi gì cho cô?”

Hường Viễn cười to: “Tôi sợ gì chứ? Sợ giám đốc Diệp giận dữ rồi làm chuyện xằng bậy sao? Giám đốc Diệp cũng lớn tuổi rồi, ước chừng khâu vị cũng không còn như thời trẻ nữa nhì”.

Trong tích tắc, Hường Viễn đoán chắc Diệp Bình Văn sẽ chồm đến bóp cổ cô nhưng cô không sợ ông ta. Trong việc công, nếu ông ta thông minh một chút sẽ không gây chuyện với cô; trong việc tư, cô thật sự khinh bỉ ông ta. Nhưng sự nhẫn nhịn của Diệp Bình Văn hôm nay khiến Hường Viễn rất kinh ngạc. Lòng ngực ông ta phập phồng một lúc rồi nhếch khóe môi, nở một nụ cười: “Nghe nói cô rất có hứng thú với Đăng Vân của Quảng Lợi chúng tôi. Tôi cứ tưởng cô chỉ thấy thú vị với chú cháu tôi chứ? Có điều, chỉ sợ Đăng Vân không hợp với cô...” Nói xong, ông ta cười lên hai tiếng vẻ khoa trương.

“Giám đốc Diệp đúng là nhanh tai nhanh mắt, khâm phục khâm phục”, Hường Viễn ha ha mấy tiếng rồi nghiêng người định đi qua ông ta.

Lúc Hương Viễn đi ngang, Diệp Bình Văn lặng lẽ ngăn cô lại.

“Hương Viễn, cô biết tôi vốn không ưa gì cô, cũng chưa bao giờ tán thành cô vào Giang Nguyên chứ?”

“Tôi có phải là tiền giấy đâu mà hy vọng ai cũng thích mình”, Hương Viễn tuy cười, song bắt chợt cảnh giác với câu nói vu vơ của ông ta.

Diệp Bình Văn phớt lờ câu trả miếng của cô, tiếp tục nói: “Tôi vốn nghĩ rằng, người như cô quá tính táo, cái gì cũng tính toán quá kỹ càng, cô ở Giang Nguyên thì sớm muộn gì cũng có sóng gió”.

Hương Viễn cười nói: “Giám đốc Diệp thật thẳng thắn, được ngài khen ngợi quả không dễ gì”.

“Thực sự là khen ngợi?” Diệp Bình Văn cười, nụ cười ông ta lúc này rất bất ngờ, song quả thực là rất quyến rũ. “Tôi chợt thấy, tại sao chúng ta phải là kẻ thù của nhau? Hương Viễn, Khiên Trạch chỉ là kẻ yếu đuối, tôi không rõ tại sao một cô gái như cô lại hao phí tâm tư cho nó?”

“Vậy ngày nói xem tâm tư của tôi nên hao phí cho ai đây?”, Hương Viễn tiếp lời. Nếu nói đàn ông không xấu thì phụ nữ không yêu thì Diệp Bình Văn chắc được xem là sản phẩm ưu tú trong kiểu “đàn ông xấu” đó. Đối với phụ nữ, sức quyến rũ của ông ta rất mạnh mẽ - đẹp trai, có sự nghiệp và cả một chút nham hiểm, phụ nữ sẽ tự động cho đó là “oách”. Một người đàn ông như vậy mà thời trẻ lại dùng bạo lực để cưỡng đoạt người khác, cô khó tưởng tượng nổi. Ít nhất thì ngay lúc này, nhìn ông ta mỉm cười quả khiến người ta rung động.

Thế nhưng, đúng vào lúc bàn tay ông ta chuẩn bị vuốt mặt cô thì Hương Viễn đã dùng tập tài liệu trong tay tì vào ngón tay ông ta một cách chuẩn xác, lực không mạnh, song vừa đủ ngăn chặn được thế tiến công của ông ta.

Diệp Bình Văn không buông tay, ngón tay khẽ tì vào tập tài liệu của cô, sự mờ ám này khiến ông rất thỏa mãn. Ông ta chậm rãi cúi người, kề sát tai Hường Viễn nói: “Hường Viễn, chi bằng thế này đi, cô theo tôi thì tất cả những gì cô cần cũng sẽ có được”.

Hường Viễn dựa lưng vào bức tường bên lối đi, cười thành tiếng: “Phụ nữ luôn muốn thể hiện tính tích cực trong công việc nhưng đàn ông không nhìn thấy tích cực mà chỉ thấy tình dục. Giám đốc Diệp cũng không thể là ngoại lệ nhỉ? Phụ nữ tôi đây, chỉ sợ khó lọt vào mắt ngài, hà tất phải cam chịu?”.

“Tôi lại không nghĩ vậy.” Qua chiếc kính râm, cô không nhìn rõ đôi mắt Diệp Bình Văn, chỉ thấy nụ cười thấp thoáng bên khóe môi. “Phụ nữ xứng với tôi rất ít. Hường Viễn, tôi không đùa, cô có thể suy nghĩ. Cô và tôi ở bên nhau, sau đó vào Quảng Lợi. Việc phát triển khu nghỉ mát suối nước nóng là cơ hội tốt. Với tình hình Giang Nguyên hiện giờ thì chỉ cần tôi và cô hợp tác, có gì không thuộc về chúng ta chứ? Một người yêu có năng lực xứng tầm, danh phận và cả gia tài của Diệp gia, tôi không tin là cô không có dã tâm! Chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày không cần lao tâm khổ tứ vì ai nữa mà sẽ trở thành chủ nhân Giang Nguyên sao?”

“Nghe cũng hay lắm! Có điều, Giám đốc Diệp, tôi có một câu hỏi, ngài và tôi cùng hợp sức, chúng ta năng lực xứng tầm? Ngài hài hước quá rồi phải không?” Diệp Bình Văn đờ ra. Ông ta cố ý lôi kéo Hường Viễn về phía mình nên chỉ muốn bày tỏ đủ thành ý và kiên nhẫn nhưng nghe thấy câu nói đùa của cô bỗng thấy không kiềm chế nổi, muốn trở mặt ngay lập tức.

Hường Viễn kịp thời chặn ngang cơn giận dữ của ông ta. “Tôi hiểu đề nghị của Giám đốc Diệp nhưng tôi không nghĩ rằng “tình dục” là cách duy nhất để chúng ta hợp tác vui vẻ với nhau. Ngoài ra, tôi hy vọng ngài hiểu rằng, cho dù tôi có vào Quảng Lợi cũng không phải tôi “theo” ngài, nếu đã nói đến dã tâm thì ai chủ ai khách cũng khó nói lắm”.

Diệp Bình Văn cười lạnh: “Tôi mới đối tốt với cô, cô đã muốn trèo lên đầu tôi ngồi? Được, nói thế này vậy, chỉ cần cô nhận lời, chúng ta sẽ hợp tác với thân phận bình đẳng”.

Hương Viễn nhìn chăm chăm ông ta vài giây, từ từ thu lại tập văn kiện: “Để tôi nghĩ đã, xin phép”.

Về đến văn phòng, Hương Viễn rót cho mình một cốc trà, uống một ngụm rồi mới nhận thấy rất nóng. Chạm vào nước nóng khiếm đầu lưỡi đau buốt, cô thấy mình thực ra không hề bình tĩnh thản nhiên như vẻ bề ngoài.

Tôi không tin cô không có dã tâm - Diệp Bình Văn đã nói đúng. Chẳng lẽ cô không có dã tâm?

Lúc này, Hương Viễn đã cách xa cảnh tưng đỏi, khó khăn ngày trước. Bắt đầu từ Vĩnh Khải, thu nhập của cô đã rất cao, về sau gia nhập Giang Nguyên, Diệp gia cũng dành cho cô sự đãi ngộ nồng hậu nhất. Sở dĩ cô không giống như những quý tộc thành phố là mua nhà, mua xe vì căn phòng cô đang thuê giá tương đối rẻ, vị trí lý tưởng, đi lại dễ dàng, vả lại cô cũng đã quen nên cảm thấy rất tốt, không cần thiết phải dọn đi nơi khác. Còn về xe cộ, khi đi làm cô ngồi xe buýt cũng không thấy phiền phức, lúc đi công tác thì đã có tài xế riêng. Cha con Diệp Bình Lâm từng đề nghị sắp xếp cho cô một chiếc xe riêng nhưng cô từ chối, không phải khách sáo mà vì thấy không cần thiết. Ngoài thu nhập ở công ty, các khoản đầu tư cá nhân riêng của cô cũng khá khả quan, cổ phiếu chơi bao năm thì không nói làm gì, mấy năm nay cô lần lượt mua hai cửa hàng, một ở khu kinh doanh trung tâm, một ở nơi quan trọng nhất của thành phố, giá nhà đất cũng lên theo, so với giá cô mua vào, nay đã tăng lên gấp đôi. Hương Viễn là người cực kỳ tiết kiệm trong cuộc sống thường nhật, tiêu một xu cô cũng phải suy xét rất kỹ lưỡng, cái nào cũng có giá của nó, cho dù giờ cô mất việc, dựa vào tiền cho thuê hai cửa hàng đó và những gì tích lũy được cũng có thể đảm bảo cho cô và Hương Dao no đủ.

Thế nhưng, như tất cả những người thông minh thoát ra từ cảnh bần hàn khác. Hương Viễn cảm thấy phải thúc mình tiến lên không ngừng. Động lực khiến cô không ngừng phấn đấu giây nào không phải vì nghèo túng, cũng không do áp lực cuộc sống, mà là một khát vọng tái sinh và làm lại một cuộc đời mới. Thẩm Cư An đã nói, giờ đây cái họ cần nhiều hơn là một cảm giác “có được”, chỉ thế mà thôi.

Nếu đã mặc định cô phải tiến về nơi xa hơn thế, vậy thì cô muốn biết, “xa hơn” là bao xa?

Cô chẳng thể phủ nhận rằng, sau khi vào Giang Nguyên, cô hoàn toàn có thể cải tổ công ty già cỗi này, làm cho nó trở nên huy hoàng xán lạn, để nó trở lại những tháng ngày tung hoành cũ, thậm chí không chỉ giới hạn ở một nhà máy gia công vật liệu xây dựng mà phải như Vĩnh Khải, trở thành một tay cự phách.

Những điều này không phải là chỉ nghĩ cho có, trước mắt, cô đã nghĩ thấy mùi cơ hội đang đến. Chú Diệp đã già, Khiên Trạch căn bản không hứng thú gì với kinh doanh, anh cũng không có năng khiếu kinh doanh, Diệp Quân thì một lòng muốn làm cảnh sát, chưa từng có ý nghĩ bước chân vào nghề nghiệp của gia tộc, còn về Diệp Bình Văn, ông ta là con hổ giấy. Nếu cô chấp nhận hợp tác, vào Quảng Lợi, mượn cơ hội đến từ việc xây dựng khu nghỉ mát, tổ chức lại công ty thông qua vốn hiện có thì cô hoàn toàn có thể từng bước thâm tóm Giang Nguyên, rồi đá một “bạn hợp tác” như Diệp Bình Văn ra khỏi đây là điều dễ như trở bàn tay. Trong cấp quản lý cao, Phó tổng Lý là chiến tướng giỏi giang nhưng cũng là một người hiểu thời hiểu thế, dù sao ông chỉ là người ngoài, làm cho ai chẳng như nhau? Còn về những nhân viên cấp dưới, đối với bọn họ, lợi ích mới là hàng đầu, chỉ cần thu nhập được bảo đảm thì hễ có sữa thì đó là mẹ.

Hương Viễn đi qua đi lại trong văn phòng một cách vô thức, cốc trà trong tay đã nguội lúc nào cũng không hay biết. Cô chưa bao giờ là người yếu đuối, nói cắt là cắt, không bỏ lỡ cơ hội, cô còn chờ đợi điều gì? Do

không gạt được ân tình Diệp gia đối với cô ư? Diệp gia giúp cô học, cho cô một lối thoát nhưng những năm qua chẳng phải cô cũng đã lao tâm bán mạng vì họ? Tính cách cả nhà họ vốn không thể thích nghi được trong thương trường khốc liệt này, nếu sớm muộn cũng không giữ được, chi bằng giao nó cho cô, dù rằng có một ngày Giang Nguyên đổi chủ, cô cũng tuyệt đối không bạc đãi bất kỳ ai nhà họ Diệp, trừ Diệp Bình Văn.

Cuối cùng cô ngả người xuống ghế, tay đặt trên ống nghe điện thoại, mới biết trên đó đầm mồ hôi lạnh. Nhắc điện thoại lên đi, nhắc điện thoại lên, chỉ cần nói với Diệp Bình Văn một chữ “được”, tất cả sẽ được thay đổi. Cô phải có được, cũng có thể có được! Dã tâm và dục vọng của cô giống như chúa tể những chiếc nhẫn trước khi rơi vào ngọn hỏa sơn ngày tận thế, giống như hồn ma bị nhốt trong bình Solomon hàng ngàn năm đang cảm dỗ, ham muốn được thoát ra ngoài.

Thế nhưng, điều gì đó khiến cô chần chừ? Sức mạnh yếu ớt và xa vời đó lại có thể khiến bàn tay vốn nhanh nhẹn và quyết đoán bỗng không thể nhắc điện thoại lên? Vật đối sao dời, ký ức vẫn ở lại, dưới ánh trăng miền sơn cước mãi mãi sáng trong như thưở nào, người ấy với dáng vẻ cúi đầu, mỉm cười, quay người đi cùng hình bóng ánh trăng vụn vỡ và nhọt nhạt đã nằm lại trong một góc sâu thẳm trái tim cô, đã lạnh lẽ làm nguội lạnh sự tham lam của cô. Cô không thể vứt bỏ ký ức trong một ngày, cô vẫn quyến luyến tình cũ.

Nhưng mà, Hường Viễn, Hường Viễn, tình cảm không đáng tin cậy, những lời hứa hẹn ấy, có người quay đi là quên mất, tại sao mà cứ đứng mãi ở chốn xưa? Cô nắm chặt ống nghe, ngón tay trắng bệch. Điện thoại bỗng đổ chuông khiến Hường Viễn toàn thân rung động.

Cô khẽ nhắc lên, thì ra là Diệp Bình Lâm, ông nói: “Hường Viễn à, hôm nay tan sở đến bệnh viện một chuyến nhé, lâu quá không trò chuyện rồi”.

Cô thầm cảm rằng, cú điện thoại này đến thật đúng lúc. Cô nhanh chóng làm việc, tan sở rồi liền chạy ngay đến bệnh viện.

Phòng bệnh của Diệp Bình Lâm đang khép hờ, Hương Viễn đẩy cửa bước vào, Diệp Quân cũng đang ở đó, bên cạnh còn có một cô gái xinh xắn. Hương Viễn đang vội nên cũng không màng quan sát gương mặt có vẻ quen thuộc ấy, chỉ lên tiếng chào rồi đi thẳng đến trước giường bệnh của Diệp Bình Lâm.

“Chú Diệp, cháu đến đây.”

“Hương Viễn, mau ngồi xuống đi, sắc mặt không tốt lắm, có phải công việc vất vả lắm không? Cố gắng thế nào thì sức khỏe cũng quan trọng nhất. Đừng giống chú, thăm hại rồi thì nói gì cũng vô ích.”

Hương Viễn vội vã tươi cười: “Người trẻ tuổi thì có vất vả cũng bình thường mà, chú Diệp đến lúc hưởng phúc rồi”.

“Hưởng phúc? Ha ha”, Diệp Bình Lâm cười, “hai thằng con trai còn khiến chú phải bận tâm mà”.

Lúc này, Diệp Quân cố chen vào như muốn giới thiệu với Hương Viễn: “Chị Hương Viễn, đây là bạn học của em, Tô Mẫn”.

“Ồ!” Hương Viễn chào Tô Mẫn. Cô cảm thấy cô gái đó tên gì thì chẳng liên quan gì đến cô cả. “Diệp Quân, sao để bạn em đứng thế kia? Gọt táo cho bạn ăn đi chứ.”

Thực ra từ cái buổi tối lạ lùng ấy, cô cứ bận rộn suốt, không biết tại sao cậu cũng tỏ ra bận tâm không kém gì cô, hai người lâu lắm rồi không gặp nhau.

Gọt táo là nghề của Diệp Quân. Một quả táo gọt từ đầu đến cuối, vỏ chẳng những không đứt mà vẫn quấn quanh thịt táo, rất giống một quả táo

đầy đủ cả vỏ không sút mẻ miếng nào. Trước kia cậu rất thích gọt táo cho cô, cô cũng đành phải ăn.

Diệp Quân lặng lẽ bước đến bên bàn chọn một quả to nhất, đỏ nhất, cúi đầu chăm chú gọt.

Sự chú ý của Hương Viễn lại dồn vào Diệp Bình Lâm. Ông nói: “Hương Viễn, chú đã không lo liệu mọi chuyện lâu rồi, có điều gần đây nghe nói trong công ty, Diệp Khiên Trạch và Bình Văn hình như có mâu thuẫn”.

Hương Viễn đang thẩm đoán rốt cuộc ông đã biết được bao nhiêu phần về chuyện của vợ mình và Bình Văn. Nếu ông biết được một trong số những tên hãm hại vợ ông chính là Diệp Bình Văn, người em trai mà ông luôn nhường nhịn, có khi nào bệnh cũ lại tái phát không?

Cô giúp ông điều chỉnh lại bình dịch truyền đang chảy rất nhanh, nói: “Chú Diệp, chú đừng lo, dù thế nào thì họ cũng là người một nhà”.

Diệp Bình Lâm thở dài: “Hương Viễn, chú biết rõ tính khí hai người đó mà. Chỉ có cháu là người hiểu chuyện, cháu giúp chú khuyên nhủ, đừng để họ gây chuyện nữa”.

“Cháu?” Hương Viễn tỏ ra khó xử, cười khố, đáp: “Về việc công thì họ đều là cấp trên của cháu, về việc tư thì cháu không phải là người nhà họ Diệp nên không tiện nhúng tay vào”.

“Cháu nói như vậy, chẳng lẽ đang giận dỗi là gì? Hương Viễn, chú xem cháu là con gái ruột của mình. Hơn nữa, chỉ cần cháu đồng ý thì hoàn toàn có thể trở thành một thành viên chính thức trong Diệp gia chúng ta, đó cũng là ý nguyện bấy lâu nay của chú.”

Hương Viễn nghe ra ý tứ rõ ràng không lẫn vào đâu được của Diệp Bình Lâm. Diệp Quân ngồi cạnh này giờ chăm chú gọt táo bỗng khựng lại, nhìn chăm chăm vào Hương Viễn để xem phản ứng của cô.

Hương Viễn che giấu sự kinh ngạc và ngỡ ngàng của mình, cố mỉm cười đáp: “Chú Diệp lại nói đùa với cháu rồi”.

“Chú đâu có nói đùa kiểu này làm gì? Hương Viễn, nếu cháu được gả vào Diệp gia thì chẳng những là phúc tổ của nhà họ Diệp, mà cũng là may mắn cho Giang Nguyên. Chỉ không biết là, thằng con ngu ngốc của chú có phúc phận đó không...”

Nói xong, chỉ nghe thấy ở cửa phòng bệnh có tiếng ho khẽ, Diệp Khiên Trạch đứng đó, không nói tiếng nào nhưng rõ ràng gương mặt có chút mất tự nhiên, chứng tỏ trong tình huống này, sự lúng túng bẽ bàng của anh cũng không kém gì Hương Viễn.

Diệp Bình Lâm không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy anh. Xem ra lúc ông gọi Hương Viễn thì đồng thời cũng gọi luôn cả Khiên Trạch tới đây.

“Khiên Trạch, con cũng tới đây, hai người đều ở đây thật tốt quá. Chuyện tình cảm ấy mà, chú già rồi, không biết nói thế nào, vậy bàn chuyện nghiêm túc... A Quân, không khí phòng bệnh không tốt, con dẫn bạn ra ngoài dạo chơi đi.”

Kỳ thực Diệp Quân không muốn nghe họ bàn chuyện công nhưng cũng không muốn bị đuổi ra ngoài vào lúc này, có điều hiểu ra có bạn học ở đây, rất nhiều chuyện không tiện nói nên đành hậm hực đứng dậy, quên luôn việc gọt táo cho ai ăn, tỏ ra vô cùng tự nhiên nhét vào tay Hương Viễn.

Đợi đến khi Diệp Quân và cô bạn học đã ra ngoài một lúc, Diệp Bình Lâm mới mở lời: “Bố muốn biết hai đứa nghĩ gì về việc xây dựng khu nghỉ mát suối nước nóng?”

Diệp Khiên Trạch ngồi xuống chỗ Diệp Quân ngồi ban nãy, nói: “Con đã nói là con không tán thành. Chuyện này nếu do Quảng Lợi phụ trách thì quá bằng cho ông ta một cơ hội vàng rồi.”

“Khiên Trạch, đừng nói vậy, dù sao chú cũng là trưởng bối của con.”
Diệp Bình Lâm ho vài tiếng, nói tiếp: “Hương Viễn, thực ra điều chú muốn biết nhất là cháu nghĩ thế nào?”

Hương Viễn lặng thinh một lúc, trong lòng suy tính rất nhanh. Lúc này mà chú Diệp tìm đến cô và Khiên Trạch để nói chuyện này, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Cô do dự hồi lâu mới nói: “Nhìn từ cục diện công ty hiện giờ thì lợi nhuận của vật liệu xây dựng quá mỏng, giá thầu thì thấp, những gói thầu nhận được tuy nhiều hơn nhưng với tính cạnh tranh khốc liệt của thương trường thì cứ thế mãi cũng chẳng phải kế sách lâu dài. Đương nhiên, vật liệu xây dựng là khởi đầu của Giang Nguyên nên không thể đánh mất nó, nhưng cháu thấy cũng nên thử phát triển theo lối khác. Đề án của chú Tiểu Diệp nếu nhìn nhận từ điểm này thì cũng có lý”.

Đôi lông mày của Diệp Khiên Trạch nhăn lại, anh liếc nhìn Hương Viễn với vẻ trách móc thân thuộc giữa bạn bè với nhau, trách cô lại ủng hộ Diệp Bình Văn.

Hương Viễn không nhìn anh. Diệp Bình Lâm tỏ vẻ suy nghĩ lung lắm: “Thế thì, Hương Viễn, cháu tán đồng việc Quảng Lợi khai thác khu nghỉ mát suối nước nóng à?”.

“Kế hoạch thì ổn, song thao tác phải thận trọng. Dù gì Quảng Lợi vẫn là con của Giang Nguyên, những nguy cơ và lợi ích khi đầu tư cuối cùng đều phụ thuộc vào các cổ đông. Nếu thật sự định bắt tay vào làm việc này thì tìm người phụ trách giỏi là quan trọng nhất.”

Diệp Bình Lâm gật đầu: “Cháu nói đúng nhưng thái độ làm việc của Bình Văn khiến chú cứ cảm thấy như thiếu chút lửa. Bình thường gây chuyện cũng mặc kệ, song lần này, đầu tư vốn ban đầu đã là hai mươi triệu tệ, số đổ vào tiếp theo chắc như động không đáy. Những chuyện như thế

này giao cho Bình Văn chú thấy không yên tâm nhưng người trong nội bộ công ty vừa đáng tin cậy, năng lực lại khá thì rất hiếm. Bởi vậy, Hương Viễn, chú muốn giao chuyện này cho cháu”.

Bàn tay Hương Viễn lặng lẽ túm chặt lấy tấm ga trải giường bệnh ở chỗ không một ai nhìn thấy. Cô như nghe thấy được tiếng tim mình đập mạnh đến nỗi sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

“Không... không, không. Chú Diệp, cháu biết là chú xem trọng cháu nhưng cháu không phải là người gánh vác nổi trách nhiệm này đâu. Hơn nữa, cháu không có cổ phần trong Quảng Lợi, vả lại cũng không quen thuộc cách thức vận hành của nó, chỉ sợ công việc không tiến triển được. Ngoài ra, chuyện bên marketing của Giang Nguyên cũng khiến cháu khó phân thân được...”

Trước khi Diệp Bình Lâm phản ứng, Hương Viễn khẽ chồm người lên phía trước, nói khẽ: “Nhưng cháu cho rằng có một người vô cũng thích hợp, có thể đề nghị để chú Diệp cân nhắc”.

“Ai?”

“Đặng Vân.”

Diệp Bình Lâm nhìn Hương Viễn như đã hiểu ra ý của cô. Đặng Vân là cấp cao trong Quảng Lợi, cũng là người một tay Diệp Bình Văn đề bạt, dù anh ta không phải người dễ dàng nghe lời kẻ khác, song trong lúc anh ta và Diệp Bình Văn đang xích mích, đẩy việc làm mà Diệp Bình Văn khao khát bấy nay về phía anh ta, bề ngoài là nể mặt Diệp Bình Văn, song thực tế là kích thích mâu thuẫn của họ. Nếu như Đặng Vân tiếp tay, theo tính cách của Diệp Bình Văn, e là sẽ có trò vui để xem, đến lúc đó chuyện này sẽ vượt ngoài tầm kiểm soát của Bình Văn. Huống hồ, năng lực của Đặng Vân ai cũng thừa nhận, một ứng cử viên như anh ta, rõ ràng là không thể chê

vào đâu được. Ngay đến Diệp Khiên Trạch luôn phản đối chuyện xây dựng khu nghỉ mát cũng cho rằng đây đúng là một biện pháp khá hay.

“Đặng Vân, Đặng Vân... Hương Viễn, nước của cháu đi lần này tuyệt lắm.”

Sau khi nói ra cái tên này, trong lòng Hương Viễn lại có một cảm giác nhẹ nhõm xen lẫn tiếc nuối. Cô khẽ cắn một miếng táo trong tay mình, cảm giác chua chát.

Cô đã tự tay thả cho cơ hội tốt bay đi. Thì ra lời nguyện ham muốn được thoát ra khỏi chiếc bình bị giam hãm bấy lâu chẳng qua chỉ là tình cảm yếu đuối tầm thường nhất.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Ân Nghĩa Là Một Sợi Dây

Ân, nghĩa, tình là một sợi dây trong lúc tuyệt vọng, bạn thắt nó vào eo, rồi có một ngày nó chỉ có thể là một sự bó buộc bất lực, bạn biết rõ nút thắt của nó ở đâu nhưng không thể cởi bỏ.

Hương Viễn nhắm nháp hết quả táo to vì tính cô không thích lãng phí. Sau đó, cô ngồi lại thêm một lúc rồi cáo từ Diệp Bình Lâm, dù sao cũng không nên làm phiền bệnh nhân quá nhiều. Lúc cô rời đi, khí sắc của ông khá tốt, có lẽ ứng cử viên “Đặng Vân” cô đề cử rất hợp ý ông. Ông vẫn chưa biết chuyện vợ mình mắc bệnh ung thư ruột, Diệp Khiên Trạch sợ bệnh tình ông nặng thêm nên một mình đảo qua lại giữa hai phòng, khổ sở không cần nói cũng biết.

“Khiên Trạch, con đưa Hương Viễn về đi”, Diệp Bình Lâm bảo.

Diệp Khiên Trạch vui vẻ đứng dậy.

Hai người ra khỏi phòng bệnh, đóng chặt cửa, Diệp Khiên Trạch nói: “Hương Viễn, tôi đưa cậu về”.

“Không cần đâu đón xe buýt ngoài kia cũng tiện, cậu chăm sóc hai người bệnh đi, đừng mất thời gian với tôi”, Hương Viễn đáp.

Diệp Khiên Trạch hạ giọng: “Nhưng tôi không thấy là mất thời gian mà. Hường Viễn, tôi...”. tôi về đây.”

“Tôi đã gọi y tá rồi”, Diệp Khiên Trạch nhẫn nại, “tôi chỉ...”.

Anh nói chưa hết câu đã bị Hường Viễn cắt ngang: “Đúng rồi, ban nãy tôi quên mất, chưa đi thăm dì cậu, giúp tôi hỏi thăm dì ấy một tiếng nhé”.

Anh giữ giọng kính, cười vẻ bất lực: “Để tôi nói hết câu có được không? Hường Viễn, tôi có chuyện muốn nói với cậu”.

Ngay từ đầu Hường Viễn đã định không cho anh cơ hội nào, những lời anh muốn nói cô có thể tưởng tượng được, thế nhưng dù là kiểu nào thì đều không phải những lời cô mong muốn nghe thấy.

“Xin lỗi Khiên Trạch, tôi có chuyện bận thật, hôm khác nói sau được không? Hi, Diệp Quân!”

Cô lên tiếng chào Diệp Quân đang đi ở đầu hàng lang phía xa. Diệp Quân vốn đang cúi đầu cắm cúi bước đi, nghe thấy cô gọi bèn chạy nhanh tới.

Diệp Khiên Trạch thở dài, có lẽ bây giờ không phải cơ hội tốt để lên tiếng. “Hôm khác là bao giờ? Ngày mai có thời gian không?”, anh hỏi trước khi Diệp Quân đến gần.

“Ngày mai tôi phải đến Trung Kiến giục người ta trả một khoản nợ công trình, sáng hôm sau đến Hạ Môn đấu thầu”. Thực ra cô muốn nói, Khiên Trạch, có một số chuyện không cần phải nói.

Thế nhưng lần này anh như đã hạ quyết tâm: “Buổi họp xem xét hợp đồng hôm thứ sáu chắc cậu về kịp chứ? Thứ bảy cũng được. Hường Viễn, tôi chờ đến lúc cậu có thời gian”.

Lúc này, Diệp Quân đã chạy đến bên họ. Hướng Viễn quay sang quan sát vàng trán ướt mồ hôi của cậu, cười hỏi: “Chạy gì thế? Bạn em đâu? Sao chỉ còn một mình vậy?”.

Diệp Quân lắc đầu, nói với vẻ thiếu tự nhiên: “Về rồi”. Cậu ngẫm nghĩ một lát rồi bổ sung thêm một cách rất thừa thãi: “Em không bảo cô ấy đến. Nhà cô ấy gần đây, lúc em đến thăm bố thì gặp ở cổng bệnh viện.”

“Vậy cô bé cũng có lòng đấy chứ”.

“Hướng Viễn...”, Diệp Khiên Trạch nhắc nhở cô chuyện cô cố tình phớt lờ.

Hướng Viễn nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Thứ bảy tôi có hẹn rồi. Nói sau vậy. Khiên Trạch, thế nào cũng có thời gian mà”. Nhưng tuyệt đối không phải lúc nhạy cảm thế này, cô thầm nói.

“Tôi phải đi thật rồi, gặp sau nhé”, Hướng Viễn vẫy vẫy tay với hai anh em. Diệp Quân đuổi theo hỏi: “Chị Hướng Viễn, chị đi đâu? Em cũng muốn đón xe về trường, chị đợi em với”. Cậu muốn quay lại phòng bệnh chào bố một tiếng, song lại sợ Hướng Viễn không đợi nên vội vàng nói với Khiên Trạch: “Anh, anh nói hộ với bố là em về trường trước, mấy hôm sau lại đến.”

Trong thang máy chỉ có hai người, Diệp Quân bỗng kiếm lời hằn. Một không gian không chật chội lắm, cậu tựa người vào tay vịn đứng vào phía trong cùng. Chuyện hôm ấy xảy ra trong nhà trọ của Hướng Viễn khiến cậu rất ảo não, song lại cứ nghĩ mãi đến nó hết lần này đến lần khác. Cậu muốn hỏi tay cô đã khỏi chưa nhưng không thể nào mở miệng.

Hướng Viễn chồm người đến, gỡ xuống một sợi tóc rất dài trên vai chiếc áo pull màu trắng của cậu, đặt trong lòng bàn tay, cười nửa miệng, nhìn cậu.

Diệp Quân cũng cúi xuống nhìn: “Cái gì vậy? Sao lại có sợi tóc dài thế này?”. Cậu căng thẳng nhìn ngó quần áo mình, than vãn: “Tìm thấy trên người em hả? Tóc con gái đó mà, nó cứ bay bay loạn xạ trong không trung, phiền quá”. Cậu nói đến đây chợt khựng lại. Hương Viễn có mái tóc dài ngang vai, buộc lại thành đuôi ngựa rất gọn gàng. Nếu tóc cô dính lên áo thì cậu có nỡ oán thán không?

Cũng may Hương Viễn không truy hỏi đến cùng vấn đề này. Cô thả tay ra nhìn sợi tóc bay lượn đáp xuống đất, rồi nói: “À, thứ Bảy trường em không học phải chứ?”.

“Thứ Bảy à? Không có, sao vậy ạ?”

“Chẳng phải đã hẹn nếu rảnh sẽ đi leo núi ngắm mặt trời mọc à?”

Diệp Quân thoáng chốc không phản ứng kịp, ngây ngô hỏi: “Ban nãy chị chẳng đã nói thứ Bảy có hẹn rồi đó sao?”.

Thang máy dừng ở lầu một, Hương Viễn ra ngoài trước: “Thì chẳng phải đã hẹn em à?”.

“A! Ôi!” Diệp Quân cười lớn, nụ cười trong sáng ngây thơ như bầu trời quang đãng nhất trong xanh nhất khi chớm thu. “Em sẽ đưa chị đến nơi đẹp nhất nhất”.

Hương Viễn đến Hạ Môn công tác theo đúng lịch, hai hôm sau, tức là buổi trưa thứ Sáu mới về thành phố G. Xuống máy bay, điện thoại và tin nhắn réo không ngừng, những người tìm cô có Diệp Bình Lâm, Diệp Khiên Trạch, còn có - Tiểu Ngô trợ lý của cô. Thực ra cũng chỉ nói một chuyện giống nhau – Đặng Vân đã từ chối nhiệm vụ quản lý dự án xây dựng khu nghỉ mát suối nước nóng.

Với kết quả này, Hương Viễn không cảm thấy ngạc nhiên lắm. Việc bổ nhiệm chính thức Đặng Vân vẫn chưa đưa ra, chỉ Diệp Khiên Trạch ra mắt

bàn với anh ta. Theo lời tường thuật của Diệp Khiên Trạch, Đặng Vân tuy từ chối khéo léo, khẩu khí ôn hoà nhưng thái độ rất kiên quyết. Đó chính là phán đoán về anh ta mà cô đã đưa ra, một người thông minh, mà lại không làm việc vì ham muốn riêng tư. Sao anh ta lại không biết được rằng, nếu phụ trách hạng mục này thì địa vị lẫn lợi nhuận đều có đủ nhưng tuyệt đối không dễ dàng gì. Nói rõ hơn một chút là, phải kiếm cơm ăn trong khe hở. Từ việc cất nhắc anh ta của Diệp Bình Văn và thái độ trung thành trước nay của anh ta, tuy hai người có xích mích nhưng vẫn không đến nỗi khiến anh ta lật mặt phản chủ.

Hương Viễn nghĩ, cái cô thiếu chẳng phải là người như Đặng Vân ư? Chỉ tiếc là Diệp Bình Văn có mắt mà không trông thôi.

Cô ngồi vào xe công ty Giang Nguyên đỗ ngoài cổng sân bay, ghé về nhà trước, bỏ lại hành lý rồi lấy những vật dụng cần thiết, bảo tài xế về rồi tự bắt xe đến một quán cà phê gần Quảng Lợi, hẹn Đặng Vân ra đó gặp mặt.

Đặng Vân ban đầu nói văn phòng mình có khách đến bàn việc làm ăn nên không tiện ra ngoài. Hương Viễn đáp lại, trên chuyến bay vừa rồi cô chưa ăn gì cả, hoàn toàn có thể đợi anh ta cả buổi chiều, mà anh ta cũng chỉ cần bỏ ra nửa giờ thôi.

Cô đã gọi một phần ăn đơn giản, lấy một tờ báo, bỏ qua chuyện chính trị và kinh tế, chăm chú xem tin tức giải trí. Kết quả là Đặng Vân đã không để cô phải đợi quá lâu, một câu chuyện tình cảm còn chưa xem xong, Đặng Vân đã lên tiếng: “Xin lỗi, bắt cô đợi lâu quá”, rồi ngồi xuống đối diện Hương Viễn.

Hương Viễn gấp tờ báo lại, nụ cười hiện trên gương mặt, trong lòng rất vừa ý. Cô tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ tìm anh ta để trò chuyện hoặc khuyên giải một cách vô vị, cứ lòng vòng tránh né không có lợi ích gì cho

anh ta. Nếu ngay cả điểm này anh ta cũng không chịu hiểu thì cô cũng đã phí hoài sự tín nhiệm của mình rồi.

“Phó tổng Giám đốc Đăng, mời ngồi”, Hương Viễn đứng dậy nghênh đón. Cô và Đăng Vân đã mấy lần tiếp xúc vì công việc nhưng không thân thiết lắm. Tuy cô được Diệp Bình Lâm xem trọng, địa vị ở Giang Nguyên cũng không thấp, song Đăng Vân cũng là Phó tổng giám đốc công ty con của Giang Nguyên, xét ra thì chức vụ hai người cũng không kém nhau là bao, khách sáo một chút thì cũng là việc nên làm. Sau khi ngồi xuống, Hương Viễn gọi phục vụ đến, nhờ dọn dẹp phần ăn của mình, chọn một cốc cà phê mandehling, còn mình vẫn là một cốc nước lọc như cũ.

Đăng Vân chỉ mới hơn ba mươi tuổi, tướng mạo chín chắn, dáng người tầm thước, không hề nổi bật nhưng khi anh ta lặng lẽ ngồi đó với chiếc sơ mi vải nhàn màu xanh nhạt, áo vest cổ chữ V màu khói thuốc lại khiến người ta cảm thấy rất đặc biệt.

Hương Viễn rất thẳng thắn, trước mặt một người như vậy không cần nhiều lời: “Nghe nói Phó tổng giám đốc Đăng đã từ chối việc quản lý hạng mục xây dựng khu nghỉ mát suối nước nóng?”.

Đăng Vân mỉm cười: “E rằng trường phòng Hương cũng biết rõ rằng, đòi với chức vụ này, khả năng tôi có hạn, sợ khó đảm nhận”.

“Hôm nay tôi đến đây, không định lòng vòng xa gần, người ngay không nói lời ám chỉ, chỉ sợ anh không phải không thể mà là không muốn thôi.”

“Chủ tịch Diệp và trưởng phòng Hương hiểu được thì tốt quá.”

“Một người như Diệp Bình Văn, có đáng để anh bán sức cho ông ta không?”, Hương Viễn tỏ ra khó hiểu.

Đăng Vân cũng không giấu giếm, thong thả đáp: “Diệp Bình Văn là người thế nào thì tôi không tiện bình phẩm nhưng không có anh ấy thì tôi

khó có ngày hôm nay. Biết ơn, trả ơn là điều tất yếu khi làm người. Tôi không dám tự nhận mình là quân tử nhưng chuyện vong ân bội nghĩa thì quả thật không thể làm được”. Cô thấy Đăng Vân lặng thinh thì ngừng lại một chút mới tiếp tục: “Anh và Diệp Bình Văn khác nhau, tôi nhìn thấy rõ mấy năm nay anh không tán đồng với cách làm việc của ông ta. Anh thực sự cam chịu đứng dưới người ta cả đời, hơn nữa là dưới một người mà chính anh cũng không chịu được? Huống hồ, bao gồm cả Quảng Lợi trong đó, những gì anh có được thực chất do Giang Nguyên, cũng tức là Diệp Bình Lâm cho anh, Diệp Bình Văn chẳng qua chỉ là người gián tiếp hưởng lợi. Bây giờ anh phục vụ cho chủ tịch Diệp, vong ân phụ nghĩa ở chỗ nào?”.

“Đã sớm nghe danh trưởng phòng Hường có tài thuyết phục nhưng cô tốn nước bọt làm thuyết khách cho Giang Nguyên là vì điều gì? Cô chẳng qua cũng chỉ là người mỗi tháng lĩnh lương, cố sức liều mạng như thế là vì cái gì? Nói cho cùng cũng chẳng phải là muốn báo đáp ơn nghĩa chủ tịch Diệp giúp đỡ năm nào? Nếu tôi khuyên cô phản bội chủ tịch Diệp vào lúc này, lại cho cô vài lý do mà trong lòng tôi và cô đều hiểu rõ thì cô có làm được không? Nếu làm được chỉ e hạng mục này không đến lượt tôi nhận. Trưởng phòng Hường, “kỷ sở bất dục, vật thí ư nhân (những gì mình không muốn làm thì cũng đừng bắt ép người khác làm)”. Đăng Vân là người đàn ông nhìn có vẻ phóng khoáng, song lúc cần lại rất trọng nghĩa khí.

Hường Viễn cười lạnh: “Phó tổng Đăng so sánh vậy không hợp lý chút nào. Tôi không phụ Chủ tịch Diệp là vì ông ấy chưa từng phụ tôi, ít ra ông ấy không phơi bày vết thương của tôi ra trước mặt mọi người sau khi say khướt”.

Cô vừa nói xong câu này, sắc mặt Đăng Vân vụt thay đổi: “Cô...”

Đúng lúc phục vụ này mang cà phê lên cho anh ta, Đăng Vân tức đến nghẹn giọng nhưng người trước mặt anh ta, lại có thể nhẹ nhàng như không gọi một cốc mandehling anh yêu thích nhất, đương nhiên cũng biết mọi nỗi

đau của anh. Diệp Bình Văn lần ấy say tuý lúy đã lỡ lời, thực sự đó là một chuyện đáng hận của Đăng Vân, cũng có thể nói đó là khởi đầu cho mọi mâu thuẫn của hai người. Anh cứ ngỡ những người nghe thấy chuyện đó chỉ là những cô gái tìm vui và những người lạ mặt vậy mà cô gái Hương Viễn này lại biết rõ mồn một.

Hương Viễn tóm được nét hoảng loạn và thảm hại trong ánh mắt Đăng Vân một cách rõ ràng. Cho dù con người cứng rắn đến mấy thì chỉ một chữ “tình” cũng luôn là cửa mệnh. Đăng Vân là người đồng tình luyện ái, đó là bí mật lớn nhất và kinh khủng nhất cô nghe thấy sau khi bắt đầu để tâm đến người này. Nguyên nhân là, sau khi tiếp khách ở những nơi vui chơi về đêm, Diệp Bình Văn và anh ta đã có chút bất đồng ý kiến trong công việc nên anh ta đã đứng trước mặt mọi người, mượn rượu chửi anh ta là “đồ gay”. Sau chuyện đó, Diệp Bình Văn tuy đã làm hoà bằng cách nói đó chỉ là đùa giỡn, song nước hắt rồi khó thu lại, thiên hạ chẳng có bức tường nào chống được gió.

Hương Viễn chồm người lên phía trước, đối mặt với vẻ luống cuống của anh ta, giọng nói như đang thôi mien: “Anh cứ tin tôi đi. Ông ta có một lần say rượu lỡ lời thì sẽ có lần thứ hai không giữ được mồm. Chẳng qua ông ta nắm được bí mật của anh nên vờn nghịch anh giống như vờn một con chuột thôi”.

Đăng Vân chậm rãi dựa lưng vào ghế, sắc mặt tái xanh nhưng vẫn kiềm chế được bản thân. Một lúc sau mới lẩm bẩm: “Tôi chỉ không thể nào yêu một phụ nữ như đa số những người đàn ông khác, đó là tội sao? Tôi có người yêu của mình, chúng tôi tâm đầu ý hợp, cả hai đều thấy hạnh phúc khi gặp được nhau, tình cảm không thua kém bất kỳ đôi nam nữ yêu nhau nào, tại sao lại trở thành tội lỗi kinh tởm đến thế? Diệp Bình Văn dựa vào điều này sai phái điều khiến tôi, cô cũng lấy chuyện này ra làm vũ khí thuyết phục tôi, Hương Viễn, cô và ông ta có gì khác nhau đâu?”.

“Anh sai rồi”, Hương Viễn đáp, “điểm khác nhau lớn nhất giữa tôi và Diệp Bình Văn là tôi không hứng thú với việc anh yêu đàn ông hay phụ nữ, đây là chuyện riêng của anh, cái tôi cần chỉ là một cái kết. Nếu điều này vẫn chẳng thể thuyết phục được anh, vậy thì tốt, anh có thể xem cái này”.

Cô lấy từ trong túi mình ra hai bức thư bằng giấy đỏ giống y hệt nhau, Đăng Vân rút một bức trong đó ra xem, lập tức nhắm nghiền mắt lại.

“Mấy tấm ảnh này là tôi lén lấy từ phòng hành chính. Anh nên mừng là mình vẫn may mắn hoặc mừng là trợ lý của Diệp Bình Văn khá lười biếng. Ông ta đưa thứ này cho cô bé tiếp tân, bảo cô ta mang đến phòng hành chính để gửi đi. Anh có từng nghĩ rằng, anh có thể cho rằng tình yêu chân thật là không có tội nhưng người nhà anh thì sao? Họ cũng nghĩ như vậy ư?”

Đăng Vân hít thở thật sâu: “Cha mẹ tôi đã mất, từ nhỏ đã sống với chú thím, họ đã già, lại ở tận quê nhà Hồ Nam, và lại mắt đã mờ, tôi không quan tâm”.

Hương Viễn đẩy hai bức thư về phía anh: “Vậy “anh ta” thì sao, “anh ta” cũng không quan tâm sao? Chẳng lẽ song thân “anh ta” cũng đều mất cả ư? Anh không nghĩ đến mình thì cũng nên nghĩ cho người khác. Nhìn cho rõ đi, hai bức thư này phân ra hai phần với hai địa chỉ gửi khác nhau”.

Đăng Vân quay đầu nhìn ra nơi khác, Hương Viễn lạnh lùng quan sát cổ họng đang run rẩy và mu bàn tay nổi gân xanh, nói tiếp: “Hai người gần đây chỉ hơi xích mích mà Diệp Bình Văn đã ra tay độc như vậy. Anh không quên ân nghĩa, còn ông ta xem anh như chó con! Cho dù anh từ chối công việc này, với tính cách của ông ta, nếu biết Chủ tịch Diệp bỏ ông ta để chọn anh thì ông ta còn dung dưỡng cho anh được không? Anh nhẫn nhịn đủ rồi, bao nhiêu ân tình đã trả hết, nếu chịu nhục dưới tay ông ta, chi bằng mượn cơ hội này để giải thoát, chỉ ít sau này anh còn có Chỉ tịch Diệp, còn có tôi”.

Vẻ câm lặng lúc này của Đăng Vân đã không còn kiên quyết như lúc đầu nữa, Hương Viễn được đà, đã xé nát từng bức ảnh thành những mảnh vụn ngay trước mặt anh rồi nói: “Đăng Vân, anh không muốn chuyện này lại xảy ra lần nữa chứ. Tôi không dám nói sẽ giúp anh vững bước lên mây, song tôi sẽ không bao giờ như Diệp Bình Văn”.

Một lúc sau, Đăng Vân thở ra một hơi dài: “Là anh ta đã ép tôi quá đáng...”.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Hẹn Ước Ánh Trăng

Tất cả truyền thuyết và ngụ ngôn đã cảnh báo với cô rằng, quay đầu lại sẽ biến thành cột đá, quay đầu lại sẽ bị sóng biển nhấn chìm, quay đầu lại sẽ chìm vào bóng đêm vĩnh hằng.

Lúc Hương Viễn kết thúc nửa tiếng đồng hồ hẹn với Đăng Vân thì đã đến giờ làm buổi chiều, phải trở về công ty ngay. Như cô đã khuyên Đăng Vân, ân nghĩa ấy đã báo đáp đủ rồi, không nên cố chấp đến vắt kiệt bản thân, thế thì, ơn của Diệp gia, cô đã báo đáp hết chưa? Nếu chưa thì còn lại bao nhiêu? Thế nhưng cho dù từ đây cô không nợ Diệp gia nữa nhưng cô vẫn nợ mình nửa trái tim, ai sẽ trả lại cho cô đây?

Hai ngày không ở văn phòng, sau khi trở về Hương Viễn vẫn bận rộn tụi bụi. Cho đến tận hơn năm giờ chiều, khi đang ngồi trong văn phòng, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân và tiếng gọi gấp gáp của trợ lý tiểu Ngô bên ngoài: "...Thật mà, Phó tổng giám đốc Diệp, trưởng phòng Hương đang bận, chị ấy nói không gặp ai cả. Phó tổng giám đốc, Phó tổng giám đốc...".

Cô không động đậy, vẫn ngồi im suy tính. Khí thế hung hãn như vậy, chắc là Diệp Bình Văn đã biết chuyện cô tìm Đăng Vân. Những gì cần đến đều phải đến, cô chờ vậy.

Thế nhưng, khi cửa văn phòng bị đẩy ra, Hương Viễn đang căng thẳng chờ đợi lại phát hiện ra người đang đứng ở cửa không phải Diệp Bình Văn mà là phái ôn hòa nổi tiếng trong công ty – Diệp Khiên Trạch.

Diệp Khiên Trạch khép cửa lại, ngăn gương mặt như phát khóc của tiểu Ngô lại bên ngoài rồi nở một nụ cười điệu dàng như thể này giờ anh chỉ trong thả và vô tình đến đây. “Về rồi à? Tôi phát hiện ra muốn đợi đến lúc cậu hết bận cũng khó quá”, anh cười nói.

Hương Viễn tỏ ra lúng túng trước thái độ bất bình thường của anh: “Tôi đã hẹn Trương Thiên Nhiên, lát nữa sẽ đến văn phòng anh ta, buổi tối tiện thể dùng cơm với bộ phận đầu tư của Trung Kiến. Cậu có chuyện gì vậy?”

“Tất nhiên là có chuyện. Hương Viễn, có cần tôi gọi điện cho bố tôi thì cậu mới chịu cho phép mình nghỉ nửa ngày không?”

“Tôi không cần nghỉ phép. Khiên Trạch, có chuyện gì thì đợi tôi giải quyết xong mọi chuyện rồi hãy nói, được chứ?”

“Cậu không cho tôi cả một cơ hội để nói à? Cậu cười tôi là đùa, bây giờ chẳng phải cậu cũng thế hay sao? Hương Viễn. Cậu theo tôi.” Đường như sự kiên nhẫn của anh đã đến cực hạn, không nói không rằng kéo tay cô, mở cửa văn phòng của Trưởng phòng Kinh doanh rồi đi ra ngoài.

Lúc này, Hương Viễn đang mặc một chiếc váy công sở hình chữ A ôm sát người, giày cao gót tám phân lại bị Diệp Khiên Trạch lôi ra ngoài, khó tránh khỏi cảm thấy thê thảm, đặc biệt là khi cửa văn phòng vừa mở, bao nhiêu ánh mắt dõi theo hai người. Bình thường, cô rất cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói với cửa chỉ hành động của mình nên rất có uy tín với đồng nghiệp, anh lại là người thoải mái, tính khí tuy tốt, song luôn lạnh nhạt khiến mọi người cảm thấy xa cách. Hai người một trước một sau, tay không rời nhau đi qua khu văn phòng của bộ phận kinh doanh, đi qua phòng uống

trà người qua kẻ lại tấp nập, đi qua văn phòng lớn và hành lang, Hương Viễn thấy bước chân của mình chưa bao giờ loạng choạng đến thế.

Cô hơi chống cự lại nhưng vô ích, bị anh lôi ra ngoài một cách dễ dàng. Gương mặt mọi người và cảnh vật xung quanh đang xuyên qua, đang biến hóa, cô như đang ở trên con đường tìm về kí ức, như đang ở trên mặt hồ đóng băng đầu đông, như đang đứng trên tầng mây bồng bênh. Anh điên rồi, người khác nhìn thấy sẽ nói ra sao? Sẽ nghĩ thế nào đây? Nhưng cô cũng có bình thường đâu? Cô cũng giống như những cô gái hư vinh khác, trong lòng lại có một niềm vui rất mâu thuẫn.

Họ đi thẳng tới bãi đỗ xe, Diệp Khiên Trạch để Hương Viễn ngồi vào ghế phụ rồi lái xe rời công ty. Anh bảo có lời muốn nói nhưng lên xe rồi, không gian chỉ có hai người lại chẳng ai lên tiếng. Xe chưa ra khỏi thành phố đã gặp giờ cao điểm tan sở, cả đoạn đường như kiến hành quân chen chúc, cứ đi rồi lại dừng. Hương Viễn cảm giác anh đang lái xe về hướng Nam, đến khi đã ra đến ngoại ô mà con đường phía trước vẫn kéo dài vô tận như đi đến cùng trời cuối đất. Hương Viễn cúi đầu dụi dụi mắt, Cô không muốn hỏi anh rằng sẽ đi đâu bởi cùng trời cuối đất thì cũng phải có điểm dừng.

Đến khi sắc trời đã tối dần, đèn đường dần bật sáng như những con mắt tò mò rồi dần trở nên xa vời, Hương Viễn mới nhận ra chiếc xe đã đưa cô và anh đi xa khỏi thành phố, men theo con đường núi xa lạ tiến về phía trước. Con đường này xây men theo lưng núi, rõ ràng là nơi hiểm người qua lại, nơi hẹp nhất chỉ có đủ một xe chen qua. Hương Viễn nghĩ đến tình trạng nếu có xe từng trên núi chạy xuống theo hướng ngược lại, chột rùng mình toát mồ hôi lạnh. Cũng may tình huống đó không xảy ra, xung quanh dần dần chìm hẳn vào bóng đêm. Trong bóng tối mờ mịt đó, chỉ có đèn xe của họ chiếu sáng quăng đường phía trước.

Hương Viễn là người đã quen với đường núi, trong lòng thầm đoán theo đoạn đường này thì chỉ e là xe không chạy được tới đỉnh. Ý nghĩ đó vừa lóe

lên trong đầu thì cô đã thấy anh cho xe chạy chậm lại rồi dừng ở một nơi có địa hình khá bằng phẳng và rộng rãi.

“Xuống xe đi, Hương Viễn”. Anh mở cửa xe bước xuống trước.

Hương Viễn không nhúc nhích, mượn ánh sáng đèn xe trước khi tắt hẳn, cô nhìn thấy phía trước là những bậc thang dài vô tận.

Diệp Khiên Trạch nói: “Sao thế, cậu sợ à? Hương Viễn trong trí nhớ của tôi chưa từng sợ đường núi và đường đêm mà?”

Hương Viễn vẫn không xuống xe. “Có gì thì nói ở đây đi. Tôi không muốn phí hoài thời gian, thể lực của mình để làm chuyện vô ích”, cô nói.

“Nào”, anh cười, mở cửa xe và kéo cô xuống, “tôi đưa cậu đi xem thứ này, lúc đó cậu sẽ không thấy vô ích nữa”.

Đi đường núi trong đêm đối với Hương Viễn ngày trước là chuyện quá sức bình thường, nhưng lúc đó cô chưa đi giày cao gót. Có lẽ Diệp Quân nói đúng, cô ở thành phố quá lâu nên chân cũng đang bị thoái hóa mất rồi.

Khi sắc trời đã trở nên đen đặc, trên đường đi không gặp gì bất trắc là nhờ cây đèn pin để trên xe của Khiên Trạch, thị lực rất tốt trong bóng đêm và bản năng khi ở nơi hoang dã của Hương Viễn. Nhưng những bậc cầu thang đó như dài đằng đẵng không có điểm cuối, Hương Viễn lên đến đỉnh núi trước Diệp Khiên Trạch, bất chấp cỏ dại đâm vào chân, cô cởi giày cao gót, cúi gập người thở hổn hển.

Diệp Khiên Trạch ngồi phịch xuống đám cỏ bên cạnh cô. Họ chỉ nghe thấy hơi thở của nhau trong thinh lặng, trong một khoảnh khắc không ai lên tiếng.

Khi Hương Viễn đỡ mệt, câu đầu tiên là: “Cậu đưa tôi đến nơi thích hợp để giết người phi tang chứng cứ này làm gì thế? Cái nơi quỷ quái này, buổi

tối ngoài hai đứa thần kinh như chúng ta thì còn có gì nữa?”

Diệp Khiên Trạch đưa tay vuốt ngực, nói: “Đương nhiên là có, ngoài chúng ta ra còn có ánh trăng...”. Anh bỗng vui mừng đứng phắc dậy, tiếp tục: “Cậu nhìn xem, Hương Viễn, trăng lên rồi kìa”.

Hương Viễn nghi ngờ ngẩng lên nhìn, cuối cùng cũng đã biết tại sao Khiên Trạch lại khổ công đưa cô đến tận nơi này. Dường ánh trăng sáng tỏ kia, có một con suối nhỏ đang lấp lánh ánh sáng bàng bạc, chắc là khi này hơi thở của họ quá nặng nề nên cả tiếng suối chảy róc rách cũng bị che lấp. Phải. Không thể mô tả, tất cả những cảnh này quá quen thuộc, quen thuộc đến mức trái tim cô đang thắt lại vì đau.

Họ hướng mặt về phía khe suối, không ai nở lên tiếng trước nhưng hồi ức lại không an phận, những chuyện xưa cũ năm nào đã ngủ yên nay thức tỉnh, bên tai cơ hồ như nghe thấy tiếng cười vui vẻ của hai người.

“...Sao không có con cá nào cắn câu? Diệp Khiên Trạch, chẳng lẽ tối nay chúng ta về tay trắng ư?”

“Không sao, câu cá quan trọng ở niềm vui khi câu mà.”

“Niềm vui cái gì chứ? Cá ở đây có thể bán được những mười lăm đồng một cân...”

“Suyt, đừng nói, có cá mắc câu rồi.”

“Này này, đừng có hắt nước lên người tớ... Này...”

“Haha, Hương Viễn, tóc của cậu...”

Hương Viễn nhắm mắt, cô không biết liệu anh có nghe thấy không, cảnh tượng ấy sống động như ở ngay trước mắt. Thậm chí cô còn nhớ ánh mắt

anh che ánh trăng, thuần khiết đến thế, cách lớp tóc mái ướt nước kia mà cô vẫn còn nhìn thấy rõ.

Cô chưa bao giờ cảm thấy căm ghét mình như lúc này. Tại sao dù là đang nằm mơ, cô cũng vẫn tỉnh dậy sớm hơn bất kỳ ai? Dù là trong giấc mơ tuyệt vời nhất, khi cô đang chìm đắm trong niềm vui thì sẽ có một giọng nói vang lên: Tiếc rằng đây không phải là thật, không phải là thật. Cũng như bây giờ, khi mở mắt ra, trong lòng cô hiểu rõ cho dù cảnh này có giống đến đâu thì cũng chẳng phải quê nhà, cho dù bước đi trên đoạn đường núi dưới cùng một ánh trăng nhưng nó không quen thuộc với anh và cô bây giờ. Đứng trên đỉnh núi, năm ấy cô chỉ nhìn thấy sắc đêm mênh mang trên những ngọn núi kéo dài tít tắp, nhưng giờ đây chỉ là ánh đèn thành phố đang lay động phía xa.

Diệp Khiên Trạch và cô sóng vai nhìn về hướng đó. “Hương Viễn, cậu đang nghĩ gì thế?”, anh khẽ hỏi.

Hương Viễn đáp: “Tôi đang nghĩ, cái nơi dưới chân chúng ta đây dựa núi gần sông, thoáng đãng rộng rãi, lại gần ngoại ô, nếu như khai thác địa ốc, sẽ có ngày thu lợi nhuận lớn.”

Anh ngẩn ra một lúc rồi lắc đầu cười lớn: “Cậu đấy, tôi thật không hiểu nổi trong đầu cậu suốt ngày nghĩ đến gì nữa”.

“Đương nhiên, vì cậu không phải là tôi. Người và người rất khác nhau, cùng một góc độ, thi nhân nhìn thấy sông núi hữu tình, còn người nghèo thì chỉ nghĩ đi đâu để tìm bát cơm. Đến cả tình cảm cũng có giàu nghèo, nỗi bi thương của tầng lớp cao quý lúc nào cũng mãnh liệt hơn sự vật lộn trong đất bùn của người nghèo.” Nụ cười Hương Viễn trải dài trong bóng đêm, cô nói tiếp: “Thật ra, cậu muốn nói tôi là con buôn đúng không?”

“Không phải, cậu luôn thông minh hơn tôi. Nhưng không biết tại sao tôi vẫn cảm thấy con người sống cả đời, tiền tài, danh tiếng, hư vinh... những

thứ này đều là những thứ thừa thãi. Bạn có nhà đẹp để ở, trong đêm cũng chỉ có thể trải mình nằm trên một chiếc giường, sơn hào hải vị, hoặc trà nhạt cơn dừa, cảm giác no đói cũng như nhau.”

“Chỉ có đại thiếu gia như cậu mới nói những lời này”.

“Thật đấy, Hương Viễn, so với những gì tôi có được hiện nay, tôi hâm mộ cậu hơn, lúc nào cũng tỉnh táo vững vàng, không bị lạc đường, cũng không bước sai một bước”.

Hương Viễn ngăm ánh đèn phía xa xa, cười nói: “Thế à, tiếc là chúng ta không thể đổi chỗ.”

Diệp Khiên Trạch im lặng hồi lâu. Khi Hương Viễn ngỡ họ đã kết thúc đề tài này thì chợt nghe thấy anh lên tiếng: “Có thể đấy, Hương Viễn”

Cô hơi ngạc nhiên quay sang nhìn. Không biết từ lúc nào mà trên tay anh đã xuất hiện một hộp nhung, anh cúi đầu, mở chiếc hộp trong ánh mắt của cô, sau đó nắm lấy bàn tay buông thõng bên người của cô, nói: “Hương Viễn, chi bằng chúng ta kết hôn đi. Những gì tôi có, Giang Nguyên có, tất cả đều có thể giao cho cậu để tôi đổi lấy một người bạn đời.”

Hương Viễn dùng bàn tay kia giữ chiếc nhẫn trong hộp, giơ cao lên trước mặt, dưới ánh trăng, viên đá hoàn mỹ tinh xảo lấp lánh ánh sáng khiến người ta chói mắt. Cô huýt sáo một tiếng, trầm trồ: “Không dưới ba ca-ra. Khiên Trạch, cậu ra tay hào phóng quá!”

Anh lặng thinh, lặng lẽ đợi cô cho một câu trả lời.

Thế nhưng, khi thưởng thức nó xong, Hương Viễn lại đặt chiếc nhẫn trở lại vào tay anh, chậm rãi khép tay anh lại, bọc lấy chiếc nhẫn và hộp trong lòng bàn tay.

“Tại sao, Hương Viễn?”, anh nghi ngại.

“Kim cương đẹp thì có đẹp, song tôi yêu tiền hơn.”, cô cười nói. Cảm ơn hào quang của kim cương đã che lấp nỗi thất vọng và hụt hẫng thoáng lướt qua mắt cô trong khoảnh khắc đó.

Đặng Vân đã nói: “Hương Viễn, Diệp Bình Văn nắm lấy vết thương lòng của tôi để sai khiến, cô cũng mưu đồ dùng chuyện này thuyết phục tôi, cô và anh ta có gì khác nhau?”. Lúc ấy cô thuyết phục được Đặng Vân nhưng lúc này không thuyết phục được bản thân. Diệp Khiên Trạch tay giữ chiếc nhẫn, một lòng một dạ đợi cô nói “em đồng ý” và Diệp Bình Văn ngỡ hẹp tương phùng, kiêu căng bảo “chi bằng cô theo tôi đi” có gì khác nhau? Trong mắt họ, cô là một con số có giá trị, là mảnh đất tranh chấp của quân lính hai bên, là một bàn tay đưa ra để cứu một ai đó khỏi vũng lầy, là ánh đèn khi lạc đường nhưng họ quên mất rằng, cô cũng chỉ là một cô gái. Cô có thể tha thứ cho Diệp Bình Văn không biết tự lượng sức, song không thể bỏ qua sự “trao đổi” của Diệp Khiên Trạch.

“Chiếc nhẫn này đổi thành tiền thì nhiều nhất cũng chỉ mấy chục vạn. Diệp Khiên Trạch, cậu dùng cái này để đổi lấy “bạn đời” làm việc chăm chỉ, bài tính này cũng quá bất công rồi, tôi không thể gả cho Giang Nguyên”.

Diệp Khiên Trạch xoay vai cô lại, “phải, em rất quan trọng với Giang Nguyên, điều này anh không phủ nhận. Nhưng đối với anh, không phải Phó tổng giám đốc Giang Nguyên, cũng không phải con trai của Diệp Bình Lâm, mà là Diệp Khiên Trạch, em cũng quan trọng như thế. Hương Viễn, tại sao em không tin chúng ta ở bên nhau sẽ được hạnh phúc? Rõ ràng là em yêu anh mà.”

Hương Viễn nghiêng đầu, cười thành tiếng: “Phải, anh biết em yêu anh, ai lại không biết chứ? Ngoài yêu anh ra em còn yêu tiền. Bây giờ anh bày cả hai thứ ra trước mặt em, sao em không rung động cho được?”. Cô kéo bàn tay Khiên Trạch đang đặt trên vai mình xuống, nụ cười dần tắt, hạ

giọng nói với vẻ van nài chưa bao giờ có: “Khiên Trạch, enh có thể ôm em một lúc được không?”

Anh do dự một chút, sau đó ôm lấy cô thật chặt như thể ôm thấy sự tồn tại chân thực nhất bên mình. Hương Viễn áp mặt lên ngực anh. Một giây, hai giây... cô chỉ cho mình mười giây, sau đó sẽ buông tay.

“Em không biết người em yêu rốt cuộc là cậu bé cùng ngắm trăng trong ký ức hay là anh. Khiên Trạch, thực ra em yêu bản thân mình hơn.”

Cô đã vùng thoát ra khỏi vòng tay anh trước khi bắt đầu mềm yếu, xoay lưng lại phía anh rồi bước đi thật nhanh về phía trước. Đừng quay đầu, đừng quay đầu! Một cú điện thoại, Diệp Quân sẽ đến tìm cô với tốc độ nhanh nhất. Tất cả truyền thuyết và ngụ ngôn đã cảnh báo với cô rằng, quay đầu lại sẽ biến thành cột đá, quay đầu lại sẽ bị sóng biển nhấn chìm, quay đầu lại sẽ chìm vào bóng đêm vĩnh hằng...

Thế nhưng cô đã phạm lỗi lầm mà tất cả nhân vật chính đáng thương trong truyện đều mắc phải. Sai lầm ở chỗ trước khi thoát thân còn quay đầu lại, tham lam nhìn thêm một cái. Cô không nhìn rõ chuyện xưa chuyện nay, không nhìn rõ đúng sai trắng đen, chỉ nhìn thấy anh – Diệp Khiên Trạch và ánh trăng như ẩn hiện sau lưng anh.

Đêm hôm ấy, Hương Viễn đã nhận được điện thoại của Diệp Quân trên xe Diệp Khiên Trạch. Lúc đó đã khuya lắm rồi nhưng giọng cậu vẫn hào hứng, có cả niềm vui không kiềm chế nổi: “Chị Hương Viễn, bốn giờ chúng ta sẽ xuất phát, nếu không sẽ không kịp ngắm mặt trời mọc đâu. Em lái xe của bố, đứng đợi dưới lầu, trên xe đã chuẩn bị lương khô, nước, đèn pin và lều bạt nữa. Nhắc trước cho chị biết nhé, chị và em sẽ cùng nhắm mắt, sau đó lại mở mắt. A! Ánh bình minh lan tỏa...”.

Cô lặng lẽ nghe cậu thao thao bất tuyệt đến khi Diệp Quân phát hiện ra sự kì lạ đó.

“Sao vậy? Sao chị không nói gì? Chị Hương Viễn, chị có nghe không?”

“Xin lỗi, Diệp Quân”

Cuối cùng Hương Viễn đã không được ngắm “ánh bình minh lan tỏa” như lời Diệp Quân miêu tả. Thực tế sau khi cô và Diệp Khiên Trạch xuống núi trở về thành phố, mây đen đã giăng kín, che lấp trăng sao, báo hiệu một trận mưa to đã gần đến. Thế nhưng chờ đợi mấy ngày liền cũng không thấy cơn mưa ấy đổ xuống, cả thành phố như trở nên trống vắng, chút hơi gió cũng chẳng thấy đâu, nếu như không có những dòng người và xe cộ nối tiếp nhau không dứt kia mà chỉ có những hàng cây và bầu trời, thì sẽ rất giống một bức tranh sơn dầu ngưng đọng, màu sắc ảm đạm. Ở công viên trung tâm, khắp nơi đều là những con chuồn chuồn bay mê mải khiến lòng người thấy tâm phiến ý loạn. Không khí loãng và mùi đất nồng nồng, mỗi người đều cố gắng hít thở một cách đầy miễn cưỡng, nhưng cảm giác nặng nề ấy không thể xua tan được, nó giống như một nơi xa xăm không thấy được kia, có một khuôn miệng cực lớn và vô hình, cũng đang sống lay lắt như thế.

Hương Viễn không thích thời tiết trước khi cơn mưa vùng núi ập đến nhưng cô chỉ có thể chờ đợi, đợi khi mây đen tan biến hoặc một cơn bão sẽ trút xuống.

Tin đầu tiên cô nghe được là Diệp Quân đã cãi nhau một trận to với bố mình trên giường bệnh. Cậu bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu cầu điều gì ấy chưa bao giờ tỏ ra phẫn nộ như thế. Cậu đã đá chiếc ghế đáng thương đến tan nát ngay trước mắt bố mình rồi tuyệt vọng bỏ đi. Rất lâu sau đó, cũng không thấy cậu trở về nhà nữa.

Có một dạo, Hương Viễn cam tâm tình nguyện để lửa giận của Diệp Quan ập thẳng đến cô. Cậu có thể nhieć móc cô không biết giữ lời, có thể trút ra toàn bộ bất mãn bằng bất cứ lí do nhảm nhí nào nhưng không hề, thậm chí cậu chưa từng oán trách gì trước mặt cô, một câu cũng không.

Đêm hôm ấy, cô nói: “Xin lỗi, Diệp Quân”.

Giọng nói trẻ trung của cậu đang cố kìm nén sự bất an trong lòng: “Xin lỗi gì cơ? Chị Hương Viễn, chị đang nói gì thế?”

“Chị nghĩ ngày mai chị không thể đi ngắm mặt trời mọc với em được... Diệp Quân, anh trai em cầu hôn với chị, chị đã nhận lời”.

Nếu đã không thể nghĩ ra được cách nào khéo léo và tế nhị hơn thì thà cứ nói đơn giản và thẳng thắn vậy còn hơn.

Câu trả lời của Diệp Quân còn nhanh hơn cả trong tưởng tượng của cô, sự trầm lặng của cậu đã kết thúc sau tiếng thở dài rất khẽ mà cô khó phát giác ra: “Chị không có lỗi gì với em. Chị nghe thấy chưa? Gió to rồi, sáng mai mặt trời sẽ không lên. Chị Hương Viễn, không sao, không sao thật mà...”

Hương Viễn vội vã cúp máy. Cô mong sao sớm kết thúc sự thoải mái quá gọn ghẽ này.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Mưa To Gần Đến

“Có được? Qua trăm năm nữa, không, nếu may mắn thì chỉ cần vài chục năm hoặc ngắn hơn, chúng ta hãy nói ai có được”.

Tin vui của kẻ tử không thể khiến bệnh tình của bà Diệp chuyển biến tốt hơn, hoá trị đã khiến tình trạng cơ thể bà mỗi lúc một tuột dốc, Diệp Khiên Trạch vốn gượng cười tỏ ra thiên hạ thái bình cũng chẳng cách nào giấu bố mình được nữa.

Diệp Bình Lâm sau khi biết được bệnh tình của vợ đã tự nhốt mình trong phòng bệnh suốt một ngày, không ăn, không uống, không ngủ. Bác sĩ, y tá, người thân, hầu như tất cả mọi người đều không tồn tại đối với ông nhưng ông vẫn bắt buộc phải chấp nhận sự thật.

Từ chuyện không tình nguyện đón nhận sự thật và đắm chìm trong nỗi đau khổ rồi dần dần tỉnh táo lại, Diệp Bình Lâm luôn cự tuyệt không đến thăm vợ đã kết hôn hơn hai mươi năm của mình và cũng chỉ có một yêu cầu với tất cả người trong nhà – “Đừng rơi nước mắt trước giường bệnh bà ấy”.

Với người sắp chết mà nói, nước mắt là thứ vô dụng và tàn nhẫn.

Dù là thế, song Diệp Bình Lâm vẫn tỏ ra cực kỳ vui sướng với hôn sự của con trai lớn và Hương Viễn. Ông không đồng ý đẩy lùi ngày kết hôn lại vì mẹ kế bệnh nặng của Diệp Khiên Trạch, không những chủ trương tổ chức càng nhanh càng tốt mà phải làm cho thật hoành tráng. Ông nói: “Diệp gia bây giờ quả cần một chuyện vui như thế”.

Chuyện này đã lưu truyền trong toàn Giang Nguyên, rất nhiều người đã nghe nói đến món quà mà Diệp Bình Lâm tặng con dâu tương lai không phải châu ngọc cũng không phải tiền mặt, mà là số cổ phần rất lớn trong Quảng Lợi.

Hôn sự của Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch tuy đến rất bất ngờ, song sau đó đa số nhân viên trong Giang Nguyên đều cho đó là hợp tình hợp lý. Anh và cô đã là bạn cũ, mà còn là đồng nghiệp trong công việc, trời sinh một cặp, đương nhiên là phải thế, giống như một kịch bản đã được viết xong, tất cả mọi tình tiết phát triển chỉ để đến bước này. Còn về những cơn sóng ngầm trời dấy, trong mắt mọi người thì chỉ là những chuyện vô hại.

Song thú vị một điều là đối với hôn ước của họ, nhân viên trong Giang Nguyên lại biểu hiện rõ hai cách nghĩ khác nhau: những nhân viên kỳ cựu từng theo Diệp Bình Lâm tạo dựng cơ nghiệp đều nói, Hương Viễn tốt phúc, làm con dâu của Diệp gia sẽ trèo được cành cao; còn đa số những nhân viên trẻ tuổi đều phản bác, đối với họ, với tài năng và vẻ bề ngoài của cô, đồng ý kết hôn tức là đã bất công với cô quá.

Hương Viễn cũng không nhịn được cười khi nghe Đăng Vân kể. Theo sự kiện Đăng Vân chính thức tiếp tay công việc xây dựng khu nghỉ mát suối nước nóng, vết nứt trong quan hệ giữa anh ta và Diệp Bình Văn đã vô phương cứu chữa, ân nhân ngày cũ và trợ lý đắc lực ngày nay đã trở thành xa lạ. Hương Viễn có một dạo lo lắng Diệp Bình Văn sẽ điên lên rồi “chó điên cắn càn”, mất lý trí rồi loan truyền chuyện riêng tư của Đăng Vân cho mọi người cùng biết, song quan sát tình hình trước mắt, cô đã đánh giá thấp ông chú công tử đó rồi. Ông ta tuy ác nhưng lần này cũng ý thức được cục

diện. Nếu làm càn thì chưa chắc ông ta đã kiếm chác được chút gì từ Hương Viễn, huống hồ hiện nay Diệp Bình Lâm – anh trai ông ta - lại yêu quý và xem trọng Hương Viễn như vậy. Cô gả vào Diệp gia, tiến vào Quảng Lợi, chẳng phải đó là vật cản của ông ta sao? Trong tình huống hoàn toàn thất bại, ngoài việc mắng chửi Đặng Vân vài câu, cũng chỉ tự nhận là mình đã chuốc rắc rối vào người.

“Tôi vẫn phải nói lời chúc mừng nhỉ, bà chủ tương lai của Giang Nguyên”, Đặng Vân nói.

Nói ra thì đây lại là lời chúc thành tâm thành ý đầu tiên mà Hương Viễn nghe được. Đặng Vân là niềm vui mừng lớn nhất của cô ở Giang Nguyên, dù là nhân cách hay là năng lực.

Cô hiểu ý mỉm cười: “Đa tạ. Phê chuẩn cho việc xây dựng khu nghỉ mát chắc cũng sắp xong rồi. Công việc của anh, chỉ cần cố gắng hết sức”.

Ngày cưới của Diệp Khiên Trạch và Hương Viễn cuối cùng đã được định vào nửa năm sau, cả Giang Nguyên đã bắt đầu xoay quanh ngày ấy. Hương Viễn là người làm việc có kế hoạch rõ ràng, mọi thứ đâu ra đó, đại sự trong đời mình càng không thể là ngoại lệ, yêu cầu của cô cao, rất nhiều chuyện phải cố gắng hết sức mà làm, chuyện công chuyện tư đều đè trên vai, xoay vòng vòng như con quay. Dưới sự sắp xếp của cô, Diệp Khiên Trạch – ông chồng sắp cưới – đã thờ phào nhẹ nhõm, có thể dốc sức chăm lo cho song thân đang nằm trong bệnh viện.

Lúc rảnh rỗi, Hương Viễn cũng thường lui tới bệnh viện, thăm Diệp Bình Lâm hoặc bà Diệp. Đặc biệt là với bà Diệp, mọi người trong lòng đều hiểu những ngày tháng có thể được ở bên bà đang dần ít từng ngày.

Điều kỳ lạ là, bà Diệp lại đón nhận tình hình bệnh tình đang chuyển biến xấu của mình rất thản nhiên, vượt xa tưởng tượng của mọi người. Trong trí nhớ của Hương Viễn, bà là người phụ nữ dịu dàng có đôi mắt u

hoài, song lúc này đây, khi bà xanh xao nằm trên giường bệnh lại khiến người ta cảm nhận được sự bình thản đến từ nội tâm của bà.

Có vài lần, Hương Viễn nhìn thấy Diệp Quân ở bên giường bệnh của bà Diệp, tuy cậu chẳng thể thân thiết với mẹ kế như mẹ ruột mình nhưng sự quan tâm chăm sóc thuở nhỏ của bà đối với cậu thì không sao quên được. Việc Diệp Quân thường làm là ngồi bên giường đọc báo cho bà nghe, Hương Viễn đến thì bê chiếc ghế lại ngồi gần cậu, nghe cậu đọc từ tin giải trí đến tin kinh tế. Khi bà ngủ thiếp đi, trong đôi mắt cậu mới lộ ra vẻ bi thương và xót xa, thần thái ấy khiến Hương Viễn bỗng cảm nhận được cậu ta đã trưởng thành hơn nhiều.

Trước mặt Hương Viễn, Diệp Quân không nhắc đến chuyện cưới xin của cô, thậm chí cũng không nhắc đến trận cãi vã giữa cậu và bố. Ngược lại có lần Diệp Khiên Trạch nói với Hương Viễn: “A Quân trong lòng thấy không vui. Hương Viễn, em nói xem anh có phải đã quá ích kỷ không?”.

Cô cúi đầu cười, nhẹ nhàng xiết chặt tay anh: “Ai lại không ích kỷ bao giờ?”.

Hai người đã quen nhau hai mươi mấy năm nay, lại sắp thành vợ chồng, cảm giác ấy kì diệu đến nỗi không thể diễn tả, giống như hai người vô cùng thân thiết, đi trên con đường hoàn toàn xa lạ, vẫn là những người ấy, song đường đi đã khác, bạn đành phải nhìn kỹ lại người cũ trong một phong cảnh mới.

Diệp Khiên Trạch là người bạn tốt, đương nhiên cũng là người yêu dịu dàng ân cần, không chê vào đâu được nhưng Hương Viễn vẫn đang chờ anh đến chuyện Diệp Linh. Anh giống như mọi người trong nhà họ Diệp, đều trở nên mất trí tập thể, anh đã xem cô gái gầy yếu xanh xao, coi anh trai như cả thế giới của mình chưa từng tồn tại.

Cuối cùng Hương Viễn không thể chịu được sự trốn tránh của anh, chủ động hỏi: “Diệp Linh biết chuyện anh sắp kết hôn chưa?”.

Diệp Khiên Trạch trầm tư một lúc rồi nói: “Anh không biết. Nhưng như em từng nói, trên thế giới này chỉ cần bí mật mà một người biết thì sẽ không còn là bí mật”.

“Nhưng mọi người không ai định nói rõ cho cô ấy biết à?”.

Anh nhú mày: “Không, anh chỉ không biết nên nói thế nào”.

“Được, vậy em nói với cô ấy”.

Hương Viễn nhìn thấy vẻ chần chừ quen thuộc trong mắt Diệp Khiên Trạch. Cô nghĩ, có lẽ anh là người theo chủ nghĩa lý tưởng một cách ngây thơ, mỗi một điểm xuất phát đều là thiện ý, song lại không thể điều khiển nổi kết quả.

“Vấn đề nói đó, anh không muốn làm tổn thương bất cứ ai đúng không? Bất chấp anh đối với Diệp Linh thế nào thì cô ấy yêu anh, điều này không thể nghi ngờ. Khi anh quyết định kết hôn thì anh cũng phải biết cô ấy chắc chắn sẽ thất vọng. Sớm muộn gì cũng phải biết, cùng sống dưới một mái nhà, anh có thể giấu được bao lâu? Làm gì có chuyện mọi việc đều viên mãn như anh muốn?”

Diệp Khiên Trạch đáp: “Không biết vì sao mà khi anh nhìn vào đôi mắt Diệp Linh thì không cách nào thốt lên lời. Thực ra, anh có gì tốt đâu?”.

“Không phải anh tốt, mà là cô ấy không còn cách nào khác”, Hương Viễn trả lời.

Nhưng đâu chỉ là Diệp Linh mà ngay đến Hương Viễn cũng không gì không làm được. Chẳng lẽ không còn cách nào khác hay sao?

Sau khi Diệp Bình Lâm ngã bệnh, Hương Viễn cũng không thường xuyên đến nhà họ Diệp nữa. Mùa thu, những dây leo vương vít ngoài nhà đã héo úa hơn nửa, lá rơi khắp sân, chỉ còn dây nho màu nâu, nhìn từ phía xa như vô số các khe nứt góc cạnh.

Vì một đợt hội chẩn gấp cho bà Diệp nên Diệp Khiên Trạch phải ở lại bệnh viện. Từ khi biết chuyện cưới hỏi giữa Diệp Khiên Trạch và Hương Viễn, thái độ của dì Dương và cô đã khác sáo hơn nhiều. Bà vốn nghĩ rằng, Hương Viễn có lẽ chỉ là một cô bé nghèo hèn dựa vào Diệp gia mà sống, nhưng bây giờ, Hương Viễn vẫn chưa ngồi nóng chỗ, bà đã mang lên một cốc trà nóng cho cô.

Hương Viễn không có tâm trạng nào ngồi lâu, hàn huyên vài câu rồi hỏi: “Diệp Linh giờ này đang nghỉ ngơi ạ?”.

Dì Dương đáp: “Nếu ban ngày cô ấy cũng nghỉ ngơi được thì tốt quá, Hương Viễn... Hương tiểu thư, cô muốn tìm cô ấy để nói gì? Bây giờ cô ấy lẩn lẩn...”.

“Tâm trạng không ổn định sao?”. Lúc nói câu này, Hương Viễn đã đi về phía cầu thang.

Dì Dương theo vài bước, nói: “Cũng không phải, dù phát bệnh cũng hiếm khi quậy phá lắm, giống như người gỗ ấy, cả nửa ngày tròn mắt cũng không chuyển động nữa”.

“Phải ra ngoài nhiều hơn, phơi nắng, sẽ rất tốt cho sức khoẻ.” Hương Viễn đặt tay lên tay vịn cầu thang, đi lên trên. Tay vịn cầu thang bằng đá vốn sạch sẽ, nay lại nhuốm bụi. Cô bước từ từ, cúi đầu nhìn bụi bám trên tay, xoay lưng lại dì Dương, hơi cau mày. Người nhà họ Diệp đều cực kỳ sạch sẽ, đặc biệt là bà Diệp. Lúc bà còn ở nhà mà một ngôi nhà to như thế đều không có tí bụi nào vậy mà bây giờ... Nhưng một gia đình đang yên

ấm bồng người thì bệnh, kẻ ra đi như báo hiệu sự suy tàn, cũng khó trách một bà người làm vẫn ăn lương trở nên lười nhác.

Dì Dương không nhìn thấy vẻ mặt Hường Viễn, vội vàng theo sau cô, phụ hoạ: “Đúng rồi, tôi cũng nghĩ vậy nhưng Diệp tiên sinh đã dặn dò, cố gắng bắt cô ấy ở trong phòng, ra ngoài lỡ phát bệnh, người ta nhìn thấy thì không tốt”. Hường Viễn hiểu “Diệp tiên sinh” mà bà ta nói chính là Diệp Bình Lâm. Cô biết chú Diệp luôn bảo mật bệnh tình của Diệp Linh. Ông có tư tưởng của người già, cực kỳ sĩ diện, đối với ông, thà chấp nhận sức khoẻ của con gái mắc bệnh lạ, không muốn để người khác biết Diệp gia có người bệnh tâm thần, một người “điên”. Nhưng khi Hường Viễn nhìn thấy ổ khoá này, trong lòng vẫn có cảm giác kinh ngạc.

Cửa mở rồi, trong phòng không u ám như Hường Viễn nghĩ. Một khug cửa sổ lớn đang mở, nửa người Diệp Linh đang chìm trong một chiếc ghế có lưng tựa to đặt trước cửa sổ, từ phía cửa nhìn sang đó, chỉ nhìn thấy một nửa phần vai và mái tóc phủ đến eo của cô. Tiếng mở cửa và bước chân hai người không hề khiến cô có chút phản ứng nào, cô quay lưng lại phía họ, cơ hồ như đang say ngủ.

Hường Viễn vừa bước vào phòng đã ngửi thấy mùi thức ăn cũ. Trên chiếc đôn thấp gần cửa đặt những món ăn cực kỳ đơn giản, hình như có đựng đến một chút, song rõ ràng thời gian nguội lạnh không chỉ là gần đây.

Hường Viễn quay đầu lại nhìn dì Dương với vẻ suy nghĩ, không nói gì cả. Cô không tin đây cũng là lời dặn của Diệp Bình Lâm, dì Dương trước khi chăm sóc Diệp Linh rất chu đáo, nay lại bỏ mặc như thế. Trên mặt bà người làm thoáng nét hồ thẹn và căng thẳng, nhưng Hường Viễn đã kịp quay đi nơi khác ra vẻ như không có gì xảy ra, người ta đã nói “bệnh lâu bên cạnh chẳng hiểu từ”, huống hồ giờ đây người luôn chăm sóc Diệp Linh chẳng qua là một bà giúp việc thì có thể mong muốn bà ta chu đáo kỹ lưỡng đến mức độ nào được đây? Hường Viễn chỉ thấy cảm thán, lúc này ai còn tâm tư chăm sóc đến cô công chúa nhỏ của Diệp gia?

“Nguội lạnh hết cả rồi cũng không ăn nổi nữa, phiền dì mang xuống giúp”, Hương Viễn đuối khéo dì Dương rồi chậm rãi đến cạnh Diệp Linh. Cô không hề sợ hãi, cho dù lúc phát bệnh nặng nhất, Diệp Linh cũng không hề hung hãn, cô chẳng làm hại ai, trừ bản thân. Hương Viễn chỉ cảm thấy chút kỳ lạ trong sự yên lặng như chết của cô.

Diệp Linh không ngủ, trái lại, đôi mắt cô đang mở rất to như đang tập trung tinh thần nhìn vào một tiêu điểm nào đó ở phía xa. Hương Viễn nhìn theo ánh mắt của cô. Nhìn ra một góc khu vườn, ngoài tán lá trên cây ra thì chẳng nhìn thấy gì. Rèm và cánh cửa tuy đang mở nhưng song sắt chống trộm lại khép rất chặt.

Hương Viễn thấy cô không chút phản ứng thì quỳ xuống cạnh ghế cô, hỏi: “Diệp Linh, cô đang làm gì đấy?”.

Lúc tỉnh táo, Diệp Linh tỏ ra không ưa Hương Viễn, Hương Viễn cũng chẳng có thiện cảm gì với đại tiểu thư như sinh ra trong hạnh phúc mà không biết hạnh phúc là gì như cô. Thế nhưng có lẽ Diệp Linh vẫn nhớ lúc rơi xuống nước ở thôn Lý, ân tình của Hương Viễn cứu sống và chăm sóc. Có lẽ trong mắt Diệp Linh ngoài Diệp Khiên Trạch ra, người khác đều như vô hình, bởi vậy cô chẳng màng gây hấn với ai, Hương Viễn và cô cũng không có gì xung đột.

Lúc Diệp Linh đáp lại Hương Viễn, đôi mắt không hề nhìn cô, mà giống như đang lảm nhảm một mình: “Suýt... tôi đang nghe âm thanh nơi xa kia”. Thân người cô hơi mập hơn trước kia, không biết do sức khoẻ chuyển biến tốt, hay người cô bị phù sau khi dùng quá nhiều thuốc?

“Vậy cô nghe thấy gì nào?”, Hương Viễn hạ giọng nói với vẻ thận trọng e dè, không quấy rối sự chuyên tâm của Diệp Linh.

Diệp Linh bỗng cười vẻ bí ẩn: “Rất nhiều, tôi nghe thấy rất nhiều. Mỗi một con sâu trèo lên cây lá, còn có gió, âm thanh mỗi cơn gió đều khác,

chị muốn hỏi tôi loại nào, tôi cũng trả lời được...”.

Cô nói những lời vu vơ một cách nghiêm túc, Hương Viễn nghe một hồi, bắt đầu thấy hoài nghi Diệp Linh này đây có nhận ra cô là ai không., hay là đã mất đi khả năng giao lưu với thế giới? Cô thử hỏi: “Ngoài gió ra, cô còn nghe thấy gì nữa, cô có biết ngoài kia xảy ra chuyện gì không?”.

“Ngoài gió ra, ngoài gió ra... còn gì nữa nhỉ?”, Diệp Linh bắt đầu chìm vào sự ngờ vực, lải nhải.

Đúng vào lúc Hương Viễn trầm thờ dài, Diệp Linh bỗng lên tiếng như sực nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, còn có người khóc... rất nhiều người khóc...”.

Hương Viễn chậm rãi đứng dậy, Diệp Linh vẫn giữ nguyên tư thế ngồi ban đầu, nhìn chăm chăm vào một nơi xa xăm không hề tồn tại, nói tiếp: “Trong ngôi nhà này luôn có rất nhiều tiếng khóc... Họ đang khóc... Tại sao họ không đến? Hương Viễn!”.

Hương Viễn nghe thấy tên mình thốt ra từ miệng Diệp Linh nên hơi đờ người, hỏi: “Họ? Người cô đợi là họ hay là anh ấy?”.

Diệp Linh mỉm cười như một cô bé ngây thơ: “Chị có biết tôi đợi anh ấy để làm gì không? Tôi đợi anh ấy đến vì anh ấy có lời muốn nói với tôi”.

Hương Viễn nhớ ra mình đã từng nghe Diệp Linh hỏi Diệp Khiên Trạch cùng một câu hỏi đến mấy lần: “Anh có gì muốn nói với em không?”.

Cô vẫn nhớ, Diệp Khiên Trạch lần nào cũng chỉ im lặng.

“Sao cô biết anh ấy có lời muốn nói? Cô có phải anh ấy đâu”.

“Anh ấy có, cho dù anh không biết, tôi cũng vẫn biết. Anh ấy chưa từng nói, chỉ do anh ấy quên nên tôi vẫn luôn đợi, luôn đợi.”

“Không chừng điều cô chờ đợi lại chẳng phải đáp án cô mong muốn thì sao?”

Diệp Linh cuối cùng đã đưa mắt nhìn sang Hướng Viễn.

“Anh ấy sắp kết hôn rồi, cô có biết không?”.

Diệp Linh vẻ mặt không cảm xúc nhìn Hướng Viễn hồi lâu rồi lại nhìn khoảng cây lá tiêu điều ngoài cửa sổ: “Anh ấy muốn cưới chị chứ gì?”.

Không biết vì sao mà Hướng Viễn không hề ngạc nhiên với lời nói của cô gái thần kinh mê muội này. Họ nói cô bệnh, thực ra trong thế giới của riêng mình, cô ấy tinh táo hơn bất cứ ai khác.

“Cô có hận tôi không, Diệp Linh?”

Màn cửa sổ khẽ tung lên, bóng màn phủ lên mặt Diệp Linh, một chiếc bóng đen mờ, Diệp Linh nói như đang mê sảng: “Anh ấy không thể cưới tôi thì cưới ai cũng có liên quan gì? Không phải chị thì cũng là người khác. Chị có khác gì với những người khác đâu?”.

Hướng Viễn có một chút thất thần nhưng cô vội vã cười một tiếng, nói: “Không chừng chúng ta đều chẳng khác gì nhau, khác biệt chỉ ở chỗ là chỉ ít tôi đã có được”.

Diệp Linh cười khanh khách, cả thân thể run lên trong tiếng cười: “Cô được? Qua trăm năm nữa, không, nếu may mắn thì chỉ cần vài chục năm hoặc ngắn hơn, chúng ta hãy nói ai có được”.

Diệp Linh cười như một món đồ chơi đã mất công tắc, không dừng lại nổi. Hướng Viễn lặng lẽ đợi đến khi Diệp Linh thấm mệt, cười không nổi nữa.

“Nghe hay thế thật ư?”, Hương Viễn hỏi. Cô đột ngột nghi hoặc: Rốt cuộc là ai bệnh đây? Diệp Linh nói: “Trước kia anh ấy đã từng nói với tôi, lúc không ngủ được thì hãy nghe những âm thanh ở nơi xa kia, cứ nghe mãi, nghe mãi rồi sẽ buồn ngủ. Anh ấy sẽ không lừa dối tôi... Nghe kìa, mưa rồi”.

Hương Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là bầu trời u ám nặng nề.

Cô chậm chậm bước ra ngoài, khép cửa lại. Dì Dương đứng đợi cô ở đầu cầu thang như muốn giữ cô lại dùng cơm nhưng Hương Viễn chỉ cười với bà rồi ra khỏi cửa.

Bầu trời bỗng dưng tối sầm chỉ trong tích tắc, một trận gió lớn nổi lên, bụi cát bay đầy trời. Hương Viễn đưa tay lên che mắt, đúng vào lúc này, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, một trận mưa to cô mong chờ bấy lâu đã trút xuống ào ào.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Gả Cho Một Giấc Mơ

Ở lễ cưới đến cả ngàn người này, nghe hiểu câu nói ấy chỉ có ba người. Một người động lòng, một người hiểu ý, người kia lại buồn bã đau thương.

Hai mươi bảy tuổi, Hương Viễn được gả cho chàng thiếu niên thời thơ ấu đã cùng mình sánh vai đi dưới ánh trăng, gả cho một giấc mơ duy nhất trong tim cô. Mấy năm nay, Diệp Khiên Trạch cứ mỗi lúc một xa rồi hết lần này đến lần khác quay lại, vận mệnh giống như một sợi dây vô hình, xoắn xuýt không rời. Có lẽ, nó loanh quanh luẩn quẩn đi đến tận ngày hôm nay, chỉ vì anh đã từng nói với cô: “Hương Viễn, chúng ta mãi mãi sẽ không xa nhau”.

Đó cũng là mùa xuân thứ ba sau khi cô bước vào Giang Nguyên, khi ấy mùa mưa đã qua, vạn vật hồi sinh. Để đón cô con dâu tuyệt vời này vào nhà một cách long trọng, Diệp gia đã chọn khách sạn tốt nhất thành phố G, mời dàn nhân viên phục vụ hôn lễ nổi tiếng nhất, thế nhưng, cuối cùng Hương Viễn lại đột ngột khiến mọi người bất ngờ khi chọn nơi đã thi công khu nghỉ mát suối nước nóng vừa kết thúc đợt kiểm tra đánh giá gắt gao để làm nơi tổ chức tiệc cưới.

Hôm ấy, khoảng đất vừa được san bằng trải một tấm thảm đỏ, nhân viên tổ chức tiệc cưới đã dựng một chiếc rạp to có thể chứa cả ngàn người, nhìn

từ xa thấy hoa cả mắt vì màu đỏ rực rỡ. Sảnh tiệc dựng tạm thời trong rạp bố trí rất độc đáo: phía trước là cánh cửa sơn trang rất sinh động, núi rừng hùng vĩ, non nước hữu tình, khe suối róc rách đã trở thành bối cảnh thiên nhiên cho hôn lễ. Gần trăm bàn tròn tiệc cuối xếp dài trên tấm thảm đỏ. Diệp gia mời đến những đầu bếp khách sạn nổi tiếng nhất và đội ngũ phục vụ bàn tiệc được huấn luyện lành nghề nhất. Trong rạp cưới này, rất ít người dám tin rằng đây lại là nơi thi công khu nghỉ mát chưa thành hình.

Buổi chiều, đôi tân lang tân nương trang phục xúng xính đứng cùng nhau trước cửa rạp để đón khách, xung quanh tiếng người huyên náo, ngoài những nhân viên của Giang Nguyên ra, còn có những vị khách quý liên tục lái xe đến chia vui. Thiệp cưới của Diệp gia đã gửi đến các vị khách lâu năm, đối thủ trong ngành, nhiều hơn cả là các vị quan chức thành phố và các ban ngành đoàn thể. Những vị khách đó tuy không phải là ai mời cũng đến nhưng với danh tiếng mấy năm nay của Giang Nguyên và chuyện hỷ sự này, họ đều đến hôn lễ này với những sự tò mò khác nhau, đến cả những người bình thường có mời cũng chưa chắc mời được lại có đến tám, chín chục phần trăm đến đây. Diệp gia trước kia tuy cũng thuộc hàng phú quý, song không hề huênh hoang, hỷ sự này cũng được xem như là “hàng độc”.

Chương Việt bảo Hường Viễn: “Chiều này của cậu đúng là tuyệt thật. Mình đang không hiểu với tính cách tính toán chi ly của cậu mà lại chịu chi ra số tiền lớn như thế để làm gì nhưng nhìn kiểu này thì bao nhiêu quảng cáo truyền thông đều không thể đánh đổi được hiệu quả quảng cáo như thế này. Bởi vậy mới nói, cậu chưa bao giờ làm chuyện gì thất thoát lỗ lãi cả”.

Hường Viễn chỉ cười: “Dù sao cũng không quên được Chương đại tiểu thư đã làm nhiều chuyện vì tớ như vậy, chỉ dựa vào Diệp gia không thôi thì cho dù có miếu cũng không mời được nhiều thần đến thế. “Cảm ơn” nói nhiều thành thừa, nếu nể mặt thì hôm nay uống nhiều vào nhé”.

“Hường Viễn kết hôn, tớ còn nói gì được? Có điều tớ cai rượu rồi”, Chương Việt nói.

Hương Viễn nhướng mày “ồ” lên một tiếng rồi nhìn về phía Thẩm Cư An đang hàn thuyên trò chuyện cùng những người bạn trên thương trường: “Vì anh ấy? Đúng là chuyện tốt”.

Thẩm Cư An chú ý thấy ánh nhìn của hai người đang hướng về phía mình, tỏ ý cười cười bước lại gần: “Nói tôi gì thế?”

Chương Việt khoác tay anh một cách vô cùng tự nhiên, cười nũng nịu: “Nói là hôm nay ngoài chú rể ra thì anh đẹp trai nhất”.

Thẩm Cư An cười với vẻ bất lực nhưng dịu dàng. Vợ chồng họ đến rất sớm, đã chúc mừng đôi tân lang tân nương.

“Chúng ta vào trong ngồi đi, Hương Viễn mời nhiều người đến lắm”, Thẩm Cư An vừa nói vừa kéo Chương Việt vào trong, Chương Việt đi vài bước lại quay đầu nhìn: “Anh Diệp, anh đúng là tốt phúc”.

Hương Viễn ngẩn người, cười theo bóng dáng của cô nàng: “Cái cô Chương Việt này...”. Lúc xoay người lại, gặp ngay đôi mắt lấp lánh nụ cười của Diệp Khiên Trạch.

Anh cúi đầu kéo tay Hương Viễn lên, thì thầm: “Cô ấy nói đúng lắm”.

Hương Viễn thấy mặt mình nóng lên, khẽ quay mặt đi nơi khác, chiếc khuyên tai khẽ đung đưa, có một cảm giác kỳ diệu và ấm áp và cả sự lúng túng nữa. Bình thường cô quen trang điểm giản dị, không thể gọi là vô cùng xinh đẹp, chỉ là ưa nhìn mà thôi. Hôm nay, trang điểm cầu kỳ hơn, dáng dấp xinh đẹp, phong thái rạng ngời, đôi mắt cong cong như vầng trăng non khiến mọi người thấy rất nổi bật, đứng bên cạnh chú rể tuần tú nhỏ nhả, không hề thua kém chút nào.

Khoảng sáu giờ, khách khứa đã đến gần đủ, cách tiếp đãi khách của Hương Viễn luôn chu đáo, không để sót một ai. Lúc này, người tuy đông đúc và ồn ào nhưng cô chưa từng tỏ ra lúng túng và chậm trễ, tiếp đãi rất

đâu vào đó. Diệp Khiên Trạch không giỏi giao tiếp, chỉ mỉm cười đứng bên, cung cách khiêm tốn cũng khiến người ta này sinh thiện cảm.

Diệp Bình Lâm cũng ra khỏi bệnh viện để đến tham dự ngày vui, Diệp Quân đẩy xe lăn cho ông. Hỷ sự trong nhà và hôn lễ linh đình ngoài sức tưởng tượng này khiến gương mặt hốc hác của ông tươi tắn trẻ trung hơn.

Từ sau lần cãi nhau to hơn nửa năm trước, quan hệ giữa Diệp Quân và bố cậu luôn lạnh nhạt. Diệp Bình Lâm cũng không tính toán so đo gì với tính khí thỉnh thoảng thất thường của con trai, ông cũng không tỏ ra nghiêm khắc với Diệp Quân như Khiên Trạch, có lẽ là để bù đắp món nợ nhiều năm trước, chỉ cần con trai nhỏ vui vẻ, tự tại là được.

Diệp Quân cũng không phải là không có lương tâm, cho dù lần đó bỏ đi trong uất ức, song chẳng bao lâu vẫn không nỡ xa ông bố đang trong thời kỳ trị bệnh của mình, thế là lại quay về thăm nom. Nhưng nút thắt trong tim cậu vẫn không thể cởi bỏ, cậu biết bố mình nguyện cho cậu tất cả, nhưng thứ mà cậu luôn mong mỏi lại chẳng bao giờ có được nữa. Diệp Quân không thể oán hận sự lựa chọn của Hương Viễn, thấy cô và anh trai mình nhìn nhau cười hạnh phúc, đến chút thất vọng hụt hẫng cuối cùng cũng không nhẫn tâm nổi dậy.

Diệp Quân đẩy xe lăn cho Diệp Bình Lâm, thấy nhân lúc mọi người không chú ý, bố cậu đã gạt đi giọt lệ bên khóe mắt. Diệp Bình Lâm nói: “A Quân, nếu mẹ của con trên trời nhìn thấy ngày hôm nay chắc cũng vui lắm. Còn dì của con nữa, bà cứ đòi đến nhưng bây giờ không xuống giường nổi, chỉ còn lại đôi mắt già này của bố nhìn thấy hai người họ, chỉ còn bố thôi”. Diệp Quân trong lòng thấy xót xa, cho dù vẫn còn tức giận, song đối diện với người cha già héo úa của mình, cậu sao nỡ trút bức bối ra? Cậu cũng biết sự phẫn nộ và không can tâm của mình cũng chỉ là ích kỷ. Bố cậu có gì sai, chẳng qua chỉ là vì cái nhà này. Cho dù Diệp Bình Lâm không làm thế, chẳng lẽ cậu có thể trách được ngày hôm nay?

“Cả nhà đến đông đủ thật, ngoài những người không đến được thì đều đến nhỉ, xem ra tôi vẫn chậm một bước.” Lúc Diệp Bình Văn xuất hiện, có vẻ rất hứng chí, ông ta nhìn thấy ngay Diệp Bình Lâm ngồi trên xe lăn, cười nói: “Đúng là người gặp chuyện vui thì tinh thần cũng thoải mái. Anh cả, khí sắc của anh hôm nay còn tốt hơn cả Diệp Quân”.

Diệp Quân kêu lên một tiếng: “Chú Hai!”

Diệp Bình Văn cười cười, vỗ vai Diệp Khiên Trạch, nói: “Khiên Trạch lạng lẽ cười về một cô con dâu giỏi giang thế này cho Diệp gia chúng ta, chắc bố cháu cũng yên tâm rồi. Tên nhóc này bình thường chẳng nói gì, xem ra còn rõ hơn bất kỳ ai khác. Phải rồi, ai lại chịu thua kém được, khá lắm, khá lắm”.

Diệp Khiên Trạch cũng khách sáo đáp lại: “Cám ơn chú Hai”.

Diệp Bình Văn lúc này mới quay sang Hương Viễn.

“Chú hút thuốc không?” Hương Viễn cười nhạt, nhấn mạnh từ xưng hô một cách ý nhị. “Lâu rồi không gặp chú trong công ty, nghe nói chú bị ốm? Cháu đang nghĩ xem có nên đi với Khiên Trạch đến thăm hỏi chú không nhưng lại sợ làm phiền. Hôm nay chú đến được, xem ra sức khỏe cũng ổn rồi, đúng là không còn gì tốt hơn.”

Diệp Bình Văn ngắm Hương Viễn với vẻ thích thú: “Hôm nay đẹp lắm, tôi thích nhìn ánh mắt cô như thế này, tất cả đều nằm trong tầm tay. Gả vào Diệp gia, những gì cô cần đều có được rồi. Nếu không nói lời chúc mừng thì quả là không biết điều”.

Diệp Bình Lâm kịp thời cắt ngang: “Bình Văn, người một nhà không cần khách sáo như thế, khách sáo thì xa lạ quá”.

“Có khách sáo đâu, tôi thật lòng vui mừng mà. Anh cả, những ngày vui còn ở sau lưng kia.”

Hương Dao đến rất muộn và cũng không đến một mình. Lúc cô đến thì tiệc cưới đã gần bắt đầu. Hương Viễn đợi cô đến gần mới nhận ra người cô khoác tay đưa đến không phải ai khác mà chính là anh chàng bảo vệ của Giang Nguyên.

Nụ cười của Hương Viễn vẫn nở trên mặt nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo. Lúc đầu vì ngại Đăng Vân nên cô không cách nào đuổi cậu ta đi nhưng trước mặt Hương Dao, cô đã cảnh cáo nhiều lần, đừng có suốt ngày chơi bời với bảo vệ, vì thế cô còn chuyển Hương Dao từ phòng chấm công ở gần phòng bảo vệ đến văn phòng làm nhân viên thống kê, không để họ có cơ hội tiếp xúc với nhau. Không ai ngờ, Hương Dao lại đàng hoàng nắm tay anh chàng đó xuất hiện trong hôn lễ của Hương Viễn, không phải muốn khiêu khích cô thì là gì?

Hương Dao vờ như không nhìn thấy ánh mắt của chị mình, cười chào: “Chúc mừng nhé, Hương Viễn, cả anh Diệp nữa. Sau này phải gọi là anh rể rồi. À, đây là Đăng Tuấn, chắc anh chị đã gặp rồi nhỉ?”. Cô bé như đoán chắc trong một ngày như hôm nay, Hương Viễn sẽ không và cũng không thể làm gì được cô.

Anh chàng tên là Đăng Tuấn mặt đỏ bừng, kính cẩn lên tiếng chào: “Phó tổng Diệp, trưởng phòng Hương, chúc anh chị hạnh phúc đến đầu bạc răng long”.

Hương Viễn không nói gì, vờ mặt nửa cười nửa không kia khiến Đăng Tuấn thấy rợn người, Diệp Khiên Trạch thấy thế bèn lên tiếng hòa hoãn: “Hương Dao, sao đến muộn thế? Tiệc sắp bắt đầu rồi, đưa bạn vào ngồi đi... A Quân, em đưa Hương Dao đi tìm chỗ đi”.

Diệp Quân “ô” một tiếng rồi bước đến, nói: “Hương Dao, lâu quá tôi không gặp. Chúng ta đi thôi.” Cậu cũng cười với Đăng Tuấn rồi đưa họ đến chỗ bàn tiệc.

Diệp Quân không mấy khi đến công ty nên Đăng Tuấn cũng không quen với cậu con trai thứ hai nhà Diệp gia này cho lắm, chỉ biết là họ hàng của nhà họ Diệp, thế là vội vàng cười đáp lại với chàng trai tương đương tuổi mình. Bỗng thấy bàn tay mình nhói đau. Đăng Tuấn không biết tại sao mà móng tay dài của Hướng Dao như muốn xuyên thẳng vào da thịt mình.

Đăng Tuấn giật mình muốn rút tay lại nhưng vẻ mặt có phần quái lạ của Hướng Dao đã khiến cậu hoảng vía. Hôn lễ lớn của lãnh đạo công ty, vốn không tới lượt một bảo vệ tép riu như cậu tham gia nhưng Hướng Dao cứ bắt ép cậu tới cùng, nên tuy trong lòng bứt rứt không yên, song cũng không muốn làm phật ý cô gái mình yêu mến, cậu đành đi cùng cô. Cậu chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ, khắp nơi là những người lạ áo mũ chỉnh tề, cả sự quan sát lạnh lẽo của Hướng Viễn cũng khiến cậu hoảng hốt muốn tháo lui. Chỉ có Hướng Dao là thân thuộc, là có thể nắm chặt tay nhưng tay cô bỗng dưng bóp chặt khiến cậu thấy đau. Cậu không dám làm cô mất mặt nên không dám kêu tiếng nào nhưng trong lòng rất khó hiểu. Vừa nãy trước mặt trưởng phòng Hướng, cô ấy còn tỏ ra điềm tĩnh như không, thế mà bây giờ tại sao lại trở nên rối loạn như thế?

Diệp Quân vừa đưa Hướng Dao và Đăng Tuấn đến trước bàn, ánh đèn trong sảnh đã vụt tắt, bản nhạc dành riêng cho hôn lễ vang lên trong tiếng vỗ tay hoan hô, tân lang tân nương tiến vào trong ánh đèn nhấp nháy.

Đăng Tuấn bỗng nhìn thấy một gương mặt vô cùng thân thiết trong ánh đèn mờ ảo, trong lòng vui mừng, không kìm được đã vẫy tay gọi một tiếng: “Anh, anh cũng đến rồi à, em ở đây”.

Đăng Vân này giờ luôn bận rộn tiếp đón vài vị khách quan trọng trong khu sơn trang này nhưng lúc Hướng Dao vừa đến, anh đã nhìn thấy cậu em họ đi cùng, đương nhiên anh cũng không bỏ qua ánh mắt sắc lạnh của Hướng Viễn. Đăng Vân từ nhỏ đã lớn lên bên chú thím nên cậu em họ này cũng chẳng khác gì em ruột, Đăng Tuấn còn nhỏ đã đi quân sự, chưa học hành gì được là bao, là một cậu bé thực thà đến ngây ngô.

Đặng Vân cười với Đặng Tuấn, bảo: “Ngồi xuống đi đã, có gì lát sau nói”.

Đặng Tuấn gật đầu ngồi xuống cạnh Hương Dao. Thấy anh mình cũng ở đây thì trong lòng cậu xem như cũng đỡ thấp thỏm hẳn, còn về nét lo lắng trên gương mặt Đặng Vân lúc quay đi thì cậu không hề hay biết.

Hương Dao và Diệp Quân cùng ngồi ở bàn chính dành cho họ hàng, bạn bè thân thiết. Người nhà Hương Viễn nay chỉ còn lại một mình Hương Dao. Người nhà họ Diệp cũng không nhiều hơn là bao, bà Diệp không thể ra khỏi bệnh viện, Diệp Linh cũng không đến, Diệp Bình Văn và mấy người bạn kinh doanh ngồi cùng một bàn, trò chuyện rất rôm rả, không vội đến ngồi ngay. Một chiếc bàn lớn như thế chỉ có mấy bà cô của Diệp Quân và vợ chồng chú hai Lý từ Vụ Nguyên đến đây tham gia ngày vui.

Trước đó, Hương Dao chưa nghe nói vợ chồng chú hai Lý cũng đến nên khi nhìn thấy người hàng xóm quen thuộc ở quê nhà, lại là người từng chăm sóc mình thì vui mừng không tả xiết: “Chú hai, thím hai, sao chú thím đến đây được?”

Chú hai Lý nở nụ cười tươi như hoa: “Hôm qua đã đến rồi, trước đó mấy tuần chị cháu đã gọi điện cho chú, còn gửi lộ phí về nữa. Hương Viễn cưới chồng, chú thím có ở xa mấy cũng phải đến. Cha mẹ hai đứa mất cả rồi, chú thím chẳng phải là người nhà cô dâu hay sao?”. Ông quay sang nói với vợ “Bà xem, Hương Dao lớn quá rồi này, đôi mắt với lông mày này đẹp y hệt bố nó vậy”. “Chị cháu bảo người đến đón rồi, còn sắp xếp chỗ ở nữa. Hai ông bà già này sống hơn nửa đời người, chưa bao giờ ở khách sạn tốt như thế. Thật sạch sẽ, thật lung linh, nghe nói một đêm mà mất mấy trăm tệ. Ôi chao, A Di Đà Phật, xem như biết mùi đời rồi! Chú cũng bảo Hương Viễn gọi điện cho cháu, mấy năm nay hai đứa không về, chú thím nhớ lắm, gọi điện mấy lần cũng không gặp được.”

Hương Dao nhớ ra tối qua điện thoại của mình quả có reo lên một lần, có điều khi ấy cô đang đi chơi với bạn, ồn ào quá không nghe thấy gì, về sau nhìn thấy số của Hương Viễn, thầm nghĩ nếu chị ấy có việc thì chắc hẳn sẽ gọi lại nên cũng không gọi lại cho chị.

Lúc ấy, cô cảm thấy hơi áy náy, lại nghe thím hai Lý bảo: “Chị cháu từ nhỏ đã xuất sắc, chú thím đều biết cô bé không phải là đứa con gái tầm thường mà. Cháu xem, quả nhiên là có phúc, có thể làm con dâu của nhà họ Diệp nữa. Nó và Khiên Trạch xem như kiếp trước có duyên phận, hai đứa đứng cạnh nhau giống như từ tranh bước ra vậy. Hương Dao à, cháu cũng phải như chị cháu đấy, phải biết đường mà chọn người tốt để cưới. Cháu và Diệp Quân, chẳng cũng lớn lên bên nhau hay sao?”.

Thím hai Lý cười híp mắt khiến Hương Dao đỏ mặt tía tai, hoảng loạn không yên, vẫn chưa kịp giải thích đã nghe thấy Diệp Quân cười nói: “Thím hai Lý, thím nói gì lạ vậy? Cháu và Hương Dao sao có thể được, bạn trai người ta đang ngồi cạnh kia kìa”.

“Ồi trời, tôi nói bậy bạ quá, suýt nữa thì quên. Hương Viễn và anh cháu từ nhỏ đã dính chặt lấy nhau, còn cháu và Hương Dao lại là oan gia, thím cứ nghĩ không phải oan gia không gặp nhau chứ”, thím hai Lý khẽ tát vào miệng mình một cái.

Hương Dao vốn cũng định mở miệng nói lảng sang chuyện khác nhưng cùng một lời nói lại do Diệp Quân nói trước nên trong lòng cô như đánh đổ lọ điều khiến cảm xúc, mùi vị nào cũng có, quện lại với nhau thành đắng nghét.

Cô vờ chụp lấy kẹo cưới trước mắt, vội vã liếc Diệp Quân một cái. Cô không hiểu tại sao mình lúc nhỏ lại nói cậu ấy xấu xí. Đã bao lần, họ một trước một sau đi qua những con đường ruộng hoa dại đón gió reo vui, tại sao cô cứ không chịu quay đầu lại? Nếu như khi ấy cô quay đầu, chẳng lẽ Diệp Quân sẽ bước đến bên cô, giống như anh Diệp từ nhỏ đã sánh vai đi

cạnh Hương Viễn? Hoặc là cô đang đợi Diệp Quân đuổi theo như cậu vẫn đuổi theo bước chân Hương Viễn, hồn hển gọi to: “Đợi em với, đợi em với!”.

Nếu lúc này Diệp Quân gặp phải ánh nhìn của cô, cậu sẽ phát hiện ra người bạn thơ ấu thơ có đôi chút kỳ quặc, ánh mắt của cô lúc này dịu dàng chưa từng thấy, thế nhưng cậu đã xoay sang nơi khác, cả trái tim đang dõi nhìn theo gấu váy trắng điểm lệ quét trên thảm đỏ, trống vắng, xa rời lồng ngực.

Người dẫn chương trình đang ra sức nói những lời chúc tụng hôn lễ, chú hai Lý tranh thủ hỏi Hương Dao vẫn đang cúi đầu ngậm kẹo: “Hương Dao, sao cháu không giới thiệu cho chú thím biết, chàng trai cháu đưa đến tên gì thế?”

“Cháu... cháu tên Đăng Tuấn, chào chú thím”, Đăng Tuấn thấy đôi vợ chồng quê này quan hệ thân thiết với Hương Dao nên vội vã khai báo.

“Cậu bé mày đậm, mắt to, dễ thương quá. Đã đi làm chưa, làm ngành gì? Người khiến Hương Dao để mắt tới, chắc cũng có bản lĩnh lắm.”

Một câu hỏi vô tâm của chú hai Lý đã khiến Đăng Tuấn lại lắp ba lắp bắp ngồi ngẩn ra. Cậu lén nhìn Hương Dao nhưng gương mặt xinh đẹp của cô không chút cảm xúc.

Trước khi thân mật với Hương Dao như vậy, Đăng Tuấn chưa bao giờ thấy nghề nghiệp của mình là hèn kém khó mở miệng, cậu dựa vào sức của mình để kiếm sống, đường đường chính chính. Thế nhưng lúc này, trước ông già nhiệt tình kia, và tất cả những cảnh hoa lệ nhưng xa lạ này, không biết vì sao mà từ “bảo vệ” ấy, cậu không thể thốt ra.

“Vẫn chưa đi làm à? Đi học đúng không? Chú thấy cậu bé này còn nhỏ tuổi quá. Diệp Quân cũng chưa tốt nghiệp đó thôi.” Đến cả chú hai Lý, một

lão nông thật thà chất phác, cũng nhận ra vẻ ngượng ngập của đối phương nên tự cười ha ha.

Hương Dao liếc Đàng Tuấn một cái, bắt đầu từ lúc nào mà đến cả anh ta cũng xem thường bản thân rồi?

“Anh ấy không được tốt số như Diệp Quân. Tất nhiên cũng không xuất sắc như anh rể cháu, mà chỉ làm bảo vệ trong công ty của chú Diệp.” Như thế sợ người già không hiểu, cô lại bổ sung một câu: “Chính là người gác cổng ấy”.

Nói xong, Hương Dao tự mình cười phá lên, Diệp Quân nghe thấy lời trò chuyện của họ, cũng nhìn về phía Đàng Tuấn khiến mặt anh đỏ bừng bừng. Trong lòng Hương Dao tràn đầy một cảm giác khoái trá tội lỗi, niềm vui đó cay nồng. Cuối cùng viên kẹo trôi xuống họng cũng không át đi được mùi vị cay đắng đang trào dâng.

Họ cứ việc đứng trên cao ngất ngưỡng kia đi, vô tư, cô thì thích một anh bảo vệ quèn đấy, thì sao?

“Gác cổng à?”, chú hai Lý lăm bằm lặp lại, như thể trong chốc lát đầu óc vẫn chưa ngộ ra. Chính ông cũng xuất thân từ chốn bùn đất, có lẽ sự kinh ngạc lúc này không có nghĩa chê bai, thế nhưng phản ứng của Hương Dao lại gay gắt ngoài sức tưởng tượng, “Gác cổng thì sao? Người gác cổng không là người à? Chú thím sao mà kẻ cả như Hương Viễn thế? Chị ấy bất chấp tất cả để trèo lên cao, đó là bản lĩnh của chị ấy nhưng chưa chắc ai cũng muốn như vậy”.

“Hương Dao, sao cháu lại nói chị mình như vậy? Nó đã lo lắng cho cháu rất nhiều. Cháu nên nghe lời chị hơn chứ”, chú hai Lý nhìn cô bé từ nhỏ tính khí đã quái gở này với vẻ trách móc.

Hương Dao bực bội, niềm vui khi gặp lại vợ chồng chú hai Lý đã biến đi đâu mất. Cô cười lạnh một tiếng, trở lại ngồi bên Đàng Tuấn, nắm lấy

bàn tay hơi lạnh của cậu dưới gầm bàn, không còn trò chuyện gì với những người cùng bàn nữa.

Trên sân khấu, Diệp Bình Lâm là người chủ hôn đang ngồi trên xe lăn, bày tỏ sự xúc động về hôn lễ của con trai, khóe mắt cũng ươn ướt. Đến khi ông cảm ơn tất cả những người thân, bạn bè và khách quý đã đến chung vui xong, người dẫn chương trình đưa micro đến tay chú rể, hỏi đôi tân lang tân nương có cảm xúc gì trước khi nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu.

Diệp Khiên Trạch đón lấy micro, chỉ nói một câu với tất cả mọi người: “Cảm ơn bảo bình của Solomon, đã thực hiện nguyện vọng thứ hai của tôi”.

Ở lễ cưới đến cả ngàn người này, nghe hiểu câu nói ấy chỉ có ba người. Một người động lòng, một người hiểu ý, người kia lại buồn bã đau thương.

Theo tập tục tiệc cưới ở thành phố G thường là bắt đầu kính rượu từ người thân nhất. Diệp Khiên Trạch và Hường Viễn đã kính Diệp Bình Lâm, ba bà cô họ, vợ chồng chú hai Lý và cả Diệp Bình Văn. Sau đó, Hường Dao chủ động nâng cốc với họ: “Hường Viễn, anh rể, em kính hai người”.

Chú hai Lý cười bảo: “Con bé này, bình thường chẳng để ý gì, hai chị em cứ thoải mái thế, lúc này cũng chẳng biết gọi “chị” nữa”.

Rèm mi dài của Hường Dao khẽ rung rung, Hường Viễn đã chạm nhẹ cốc với cô, uống cạn một hơi, nói: “Chú Hai, không sao ạ, gọi gì cũng được”.

Diệp Khiên Trạch cũng đã uống cốc rượu đầu tiên của em vợ kính, nghe thấy Diệp Bình Lâm nói với Diệp Quân đang ngồi chờ dẫn không nhúc nhích: “A Quân, đến con kính anh và chị dâu rồi”.

Diệp Quân lúc này mới như sự tỉnh khỏi cơn mộng, học theo Hường Dao rót một cốc: “Anh, chị Hường Viễn, chúc mừng, chúc mừng anh chị”.

Diệp Bình Lâm cũng không nhịn được cười với chú hai Lý: “Mấy đứa này bị sao thế nhỉ? Đến cách xưng hô cũng không biết”. Nói rồi, ông quay sang Diệp Quân, trách yêu: “Thằng con ngốc, còn gọi chị Hương Viễn gì chứ. Sau này đó là chị dâu của con, dâu trưởng là mẹ, một ngày như hôm nay không cho phép muốn gọi gì thì gọi”.

Diệp Quân không nói gì, đôi môi mím chặt đến mức tái cả đi, rượu sóng sánh trong chiếc cốc đang đưa lên.

“Gọi đi chứ, con trai gì mà rụt rè thế”, chú hai Lý cười to.

Gọi đi, gọi đi... Trong lòng Diệp Quân cũng có một giọng nói đang gào: Tại sao lại không gọi? Chỉ cần một tiếng chị dâu, bụi trần đã rơi, từ đây mình cũng được giải thoát.

Nụ cười của mọi người dần dần đông cứng trong lúc cốc rượu vẫn đưa lên cao và sự trầm mặc rất lâu của Diệp Quân. Chẳng phải Diệp Quân không phát hiện ra bàn tay bố mình đang khẽ kéo vạt áo cậu, ba bà cô bắt đầu xì xầm to nhỏ, Diệp Bình Văn ngồi nhìn với vẻ thú vị, sự hoang mang lúng túng của vợ chồng chú hai Lý, đương nhiên, cả niềm vui thú trên sự đau khổ của kẻ khác của Hương Dao nữa.

Cậu cố ý bỏ qua vẻ mặt của anh trai mình, cứ bướng bỉnh nhìn Hương Viễn, nhìn mãi cho đến khi đôi mắt cũng bắt đầu phải phủ mờ một màn sương. Cậu vô cũng khao khát Hương Viễn cũng có thể khoan dung như với Hương Dao, nói một câu: “Không sao, gọi gì cũng được”. Cô bỏ qua cho cậu, cậu mới có thể bỏ qua cho mình, từ chối trái tim quay về chỗ cũ mà để mặc nó tiếp tục phiêu du sau bước chân cô.

Nhưng Hương Viễn không làm thế, cô lặng lẽ chờ đợi một tiếng xưng hô của cậu cũng với sự im lặng và nhẫn nại như vậy. Từ trước mặc cho nhiều người nói Hương Viễn bầm sinh lạnh lùng, Diệp Quân chưa bao giờ tin điều đó. Cô đối xử với người khác thế nào thì cậu không cần biết nhưng

với cậu thì Hương Viễn rất tốt. Giờ đây cậu mới xem như thấu hiểu được lần đầu sự lạnh lùng đến tàn nhẫn của cô. Rõ ràng cô nhìn ra sự van nài lạng lẽ của cậu, song vẫn mỉm cười, nụ cười ý nhị sâu xa và chờ đợi.

Cuối cùng, Diệp Quân đã thua Hương Viễn, cậu không đấu lại cô, không phải vì điều gì khác mà chỉ là không muốn cô thất vọng.

“Chúc mừng hai người, anh cả, chị dâu.” Cậu nên sớm hiểu ra rằng, cho dù cậu cam chịu thế nào thì cô cũng chẳng còn là chị Hương Viễn chỉ thuộc về cậu, đến giả tưởng cũng không thể.

“Được!” Hương Viễn tỏ ý cười cười, gật đầu, trong lòng cũng như trút được một gánh nặng. Cô đưa một tay ra, chỉnh giúp cậu chiếc cà vạt hơi bị lệch cổ, hạ giọng nói: “Sau này đã là người một nhà rồi”.

Tay Diệp Khiên Trạch cũng rất biết ý đặt lên vai cô dâu của mình, nói: “A Quân, Hương Viễn, chúng ta cạn một cốc đi”.

“Chúc anh chị bên nhau trọn đời, mãi không chia lìa.” Diệp Quân nói xong, ba cốc chạm nhau. Không hiểu sao mà khi ba chiếc cốc thủy tinh trong suốt có chân cao chạm vào nhau đã vỡ mất hai chiếc cùng với tiếng vỡ vụn sắc nhọn, rượu sánh ra ướt đầy bàn.

Rất nhiều người nghe thấy đã quay lại nhìn, gương mặt Hương Viễn cũng hơi biến sắc, may mà thím hai Lý đã reo lên kịp thời: “Tuế tuế đại cát, tuế tuế bình an¹”.

Hương Viễn là người đầu tiên mỉm cười: “Không sao, mọi người cứ tiếp tục”.

¹ Lợi dụng hiện tượng đồng âm, chữ « sui » (toái – đổ vỡ) đồng âm với chữ « sui » (tuế - tuổi tác) nên người ta thường gọi chệch đi cho may mắn.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Ai Có Thể Năm Bắt Ánh Trăng

Thế giới lớn như vậy, chúng sinh ở khắp nơi, tình yêu lại là thứ kỳ diệu khó nắm giữ, cậu gặp được người khiến mình rung động đã là điều không dễ dàng, mà anh ấy lại cũng có ý với cậu, điều đó còn khó hơn cả trúng xổ số.

Cốc rượu bị vỡ khiến Hương Viễn thấy lòng mình nặng nề kì lạ, nhưng khi còn nhỏ cô ghét nhất là nghe những chuyện linh linh thần thần quý quý, cô chỉ tin người thật việc thật. Ông trời quá bận rộn, con người vẫn phải trông vào bản thân, chẳng phải cô đã dựa vào chính mình, bước từng bước ra khỏi cái thôn nhỏ khép kín kia, khoác tay những người cô yêu thương nhất đứng dưới một bầu trời rộng lớn hay sao? Nhiều năm trước, ông già đoán số ba trợn kia đã quả quyết đời cô sẽ không còn người thân, cô độc suốt đời nhưng cô phải sống một cuộc đời thật viên mãn để ông trời mở to mắt mà xem.

Thế nên, khi thím hai Lý và mấy bà cô của Diệp Khiên Trạch vẫn đang lăm lăm “đại cát đại lợi” thì cô đã cười với vẻ không đồng tình, giữ giữ mấy giọt rượu vẩy trên trang phục rồi theo chuyên viên trang điểm đến phòng thay đồ được dựng sau rạp cưới để thay bộ trang phục khác sau đó nhanh chóng quay lại bên cạnh Diệp Khiên Trạch, tiếp tục cùng anh kính rượu với vẻ điềm nhiên như không có gì xảy ra.

Những mảnh thủy tinh vỡ lúc này được nhân viên phục vụ nhanh tay dọn dẹp sạch sẽ. Diệp Quân thấy Hương Viễn quay lại thì cúi đầu nói: “Xin lỗi, tại em không cẩn thận”.

Hương Viễn cười mắng: “Nếu là em làm vỡ cốc thật thì phạt hôm nay phải uống nhiều vào. Người nhà giao hết lại cho em đây, tiếp đãi tốt vào cho chị”.

Diệp Khiên Trạch cẩn thận gỡ lấy cánh hoa trên búi tóc cô xuống, hỏi với vẻ lo âu và nét quan tâm không giấu diếm: “Em chắc là tay không bị thương chứ?”

Hương Viễn đưa tay ra huơ huơ trước mặt anh: “Em nói là không sao mà”.

“Không sao thì tốt, lúc này anh cứ lo...”.

“Lo gì cơ chứ?” Hương Viễn cắt ngang, sai đó nói với anh bằng giọng nói dịu dàng mà chắc nịch: “Sẽ không có gì đâu, Khiên Trạch, chúng ta sẽ ổn, luôn luôn hạnh phúc, nhất định”.

Cô nắm chặt lấy bàn tay Khiên Trạch: “Đi, cả nhà Âu Dương Khải Minh ở bên kia, chúng ta cùng đến kính rượu đi. Mấy năm nay công ty đã có được bao nhiêu công trình từ phía ấy, anh cũng nên đến chào hỏi họ chứ”.

Nhìn thấy vợ chồng Hương Viễn đến gần, Âu Dương phu nhân cười rạng rỡ, vỗ vỗ cánh tay Hương Viễn: “Hương Viễn à, phụ nữ cho dù giỏi đến đâu thì việc quan trọng nhất vẫn là gả cho một người tốt, tìm một nơi ổn định để quay về, đó mới là có phúc”.

Hương Viễn cười tươi như hoa: “Nếu cháu được một phần mười phúc của dì thì cả đời này hưởng cũng không hết. Tông giám đốc Âu Dương, Âu

Dương phu nhân, cháu và Khiên Trạch kính hai vị một ly. Bấy lâu nay được quan tâm giúp đỡ, cảm kích thật không thể nào nói đủ”.

Âu Dương Khải Minh lúc này cũng khá thân quen với Hường Viễn, cười và cùng vợ uống hết cốc rượu mà vợ chồng Hường Viễn kính mình, sau đó cười cười nói với Trương Thiên Nhiên ngồi bên cạnh: “Trước đó không lâu chúng tôi vẫn còn cảm thán, không biết đàn ông thế nào mới cưới được Hường Viễn, người khiến cô ấy động lòng không dễ chút nào. Không ngờ, chớp mắt đã nhận được thiệp cưới. Hôm nay vừa nhìn thấy, cậu Diệp Khiên Trạch thật khiêm tốn, cùng Hường Viễn là một nhu một cương, không phải trời sinh một cặp thì là gì?”

Diệp Khiên Trạch nâng cốc cười mỉm: “Tổng giám đốc Âu Dương quá khen, nhưng hôm nay mời được các vị đến đây, quả thực là rất vinh hạnh”.

“Đúng rồi, sao không thấy tiểu thư và giám đốc Trần đâu ạ?” Hường Viễn thấy bên cạnh vợ chồng Âu Dương chỉ có cậu cháu bên ngoài Trương Thiên Nhiên mà lại không thấy cậu rể quý hóa đâu thì cảm thấy rất kỳ lạ.

Âu Dương phu nhân khoác tay: “Bọn nó đấy à? Một đứa thì không ở lại trong nước được lấy ba tháng, người kia thì cháu cũng biết rồi đấy, chẳng nói chẳng rằng, gần đây lại quá bận rộn. Sao dì không có một đứa con nào ngoan ngoãn như cháu chứ? Nhìn xem, cái đứa bên cạnh này, ba mươi mấy tuổi đầu cũng chẳng có tin vui gì, bố mẹ nó cuống quýt cả lên làm cho dì cũng lo lắng theo”, bà chỉ vào Trương Thiên Nhiên ngồi một bên uống rượu một mình, thở dài bảo.

Trương Thiên Nhiên nghe nhắc đến mình thì vẻ mặt ra chiều bất hạnh: “Sao lại kéo cháu vào? Cháu vốn là định đeo đuôi Hường Viễn ấy chứ, tiếc là cô ấy không màng ngó ngang gì đến. Còn về những cô gái khác thì vẫn câu nói cũ, đàn ông hễ nhìn thấy hoa hồng thì những thứ khác đều là cỏ dại”.

Lời nói của anh ta khiến cả bàn tiệc cười rộ, Hương Viễn cũng không nhịn được cười: “Đừng có lấy tôi ra để làm bia đỡ đạn. Đóa hồng kia kia của anh có lẽ là có nhưng chắc chắn không phải là tôi”.

Trương Thiên Nhiên cười ha ha, chạm cốc lần lượt với Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch, đôi tân lang tân nương chỉ uống một ngụm cho phải phép nhưng anh ta lại uống cạn một hơi cốc rượu lớn trong tay mà không hề có vẻ gì là say cả.

Hương Viễn nhân lúc kinh rượu đã giới thiệu từng người một với Khiên Trạch: “Đây là Tổng giám đốc Trương... Giám đốc Phạm... Trưởng phòng Lưu... Vị này là Cục trưởng Tạ, Khiên Trạch, Cục trưởng Tạ là cao thủ câu cá, có cơ hội anh thỉnh giáo ông ấy nhé... Đây là anh Lâm – Viện phó Viện kiểm sát. Phải rồi, anh Lâm vừa sinh quý tử, tôi đang định chúc mừng anh đây”.

Vị Phó viện kiểm sát họ Lâm cười nói: “Đều là người quen cả, hà tất phải khách sáo?”. Tuy lời tỏ ra bình thản song vì một câu nói của Hương Viễn mà gương mặt lại tỏ ra rất vui vẻ.

Những người ngồi bàn này đều là những nhân vật có địa vị cao, không là khách hàng quan trọng thì cũng là lãnh đạo cấp cao trong các cơ quan, Hương Viễn đâu dám chậm trễ, đợi Diệp Khiên Trạch lên tiếng chào lên tiếng chào hỏi những vị khách vừa nãy xong thì tiếp tục giới thiệu: “Khiên Trạch, đây là chủ tịch Mạc...”.

Diệp Khiên Trạch không đợi Hương Viễn nói xong đã chủ động lên tiếng: “Vị này anh biết, Tổng giám đốc Mạc của Đĩnh Thịnh. Chào chú Mạc, lâu quá không đến thăm hỏi chú, chú vẫn nhớ cháu chứ?”

Anh lại quen biết với Mạc Kiến Quốc của tập đoàn Đĩnh Thịnh nổi tiếng về kinh doanh địa ốc ở thành phố G? Hương Viễn chưa bao giờ nghe anh nhắc đến nên tỏ ra rất bất ngờ.

Mạc Kiến Quốc đáp lại như nửa đùa nửa thật: “Sao lại không nhớ? Chú lại sợ Diệp gia của cháu không nhớ ông già này ấy chứ. Cha cháu trước đây khỏe mạnh hơn ai hết, mà bây giờ không có xe lăn không nhúc nhích nổi. Cuộc đời con người... Lần trước chú thấy cháu thì vẫn đang học trung học, mới chớp mắt đã cưới vợ rồi... Thế còn...sao không thấy Diệp Linh đâu... hai anh em cháu tình cảm tốt thế, cháu cưới vợ thì con bé không có lý do gì để biến mất chứ...?”

Diệp Khiên Trạch do dự, có vẻ bất an, Hương Viễn nhìn anh một cái, vừa định nói hộ thì đã nghe có người lên tiếng: “A Linh nó vừa ốm một trận nặng lắm, bây giờ vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Anh trai kết hôn, nó cũng muốn đến nhưng tôi bảo nó yên tâm dưỡng bệnh. Sức khỏe là quý nhất, người một nhà không cần lễ nghi quá”

Hương Viễn quay lại, thấy Diệp Quân đang đẩy xe cho Diệp Bình Lâm đến gần.

Diệp Bình Lâm vỗ lên tay vịn xe lăn, cười nói với Mạc Kiến Quốc: “Lão Mạc à, không, giờ phải gọi là Tổng giám đốc Mạc rồi, nếu không phải đám trẻ kết hôn thì không mời nổi anh đến nhỉ?”

“Tôi vẫn nhớ anh mà, bạn thân có được mấy người đâu. Nhưng mấy năm nay ai cũng bận việc của mình, rồi cũng xa cách cả. A Linh nhà anh chắc không có gì nghiêm trọng chứ? Con bé ấy từ nhỏ đã yếu ớt khiến người ta thương xót, phải cẩn thận đấy”.

Thấy hai ông bạn già – Diệp Bình Lâm và Mạc Kiến Quốc – gặp nhau mừng rỡ, vừa vui sướng hàn huyên không ngớt nên Hương Viễn đưa mắt nhìn Diệp Khiên Trạch, hai người vừa nói: “Tiếp đãi không chu toàn, mời các vị tự nhiên” rồi vừa đến bàn khác tiếp tục kính rượu.

Xong một vòng, nhân thời gian thay trang phục trước khi kính trà, Hương Viễn thấy xung quanh không có ai thì kéo Diệp Khiên Trạch hỏi:

“Nhà anh và Mạc Kiến Quốc là chuyện gì vậy?”.

Cô quan sát cảnh tượng ban nãy, cứ cảm thấy tuy Diệp gia và Mạc Kiến Quốc là chỗ quen biết cũ, song nghe lời nói có ý khác của ông ta thì nhớ đến hai gia đình đã bao năm không lai vãng, chắc là trong đó có ẩn tình gì đây.

Đã là người một nhà nên Diệp Khiên Trạch cũng không giấu cô, khẽ thờ dài một tiếng rồi kể: “Trước kia, bố anh và chú Mạc đã từng là bạn làm ăn của nhau. Lúc đó, nhà chú Mạc ở trong khu gần ngay với nhà anh, hai gia đình qua lại rất thân thiết, ít nhất thì mấy năm sau khi anh về thành phố thì chú Mạc là bạn rất tốt nhất của bố. Chúc Mạc có một con trai, một con gái, cậu con nhỏ Mạc Hằng lớn hơn Diệp Linh một tuổi, nhà anh vườn rộng nên cậu ấy với chị mình hay qua chơi, mấy đứa bọn anh đều thân quen với nhau. Mạc Hằng thích đùa ghẹo Diệp Linh, cậu nhóc mười mấy tuổi có đùa dai cũng chẳng có ác ý gì, có điều em cũng biết tính khí A Linh rồi đấy, chuyện gì cũng ghi nhớ trong lòng, chắc là do Mạc Hằng cứ dọa cô bé sợ chết khiếp trên đường về nhà, giật túi xách làm cô bé cuống cả lên. Về sau có một lần, chú Mạc đang ở trong nhà bàn chuyện làm ăn với bố, Mạc Hằng treo lên thang trong vườn để hái xoài trên cây, Diệp Linh vừa lúc ấy trở về nhà, lúc đi ngang vườn, Mạc Hằng ngồi trên cây cười đùa lấy xoài ném A Linh. Lúc đó, anh vẫn đang ở trường, người lớn thì bận rộn, dì Dương cũng không để tâm nhiều, A Linh chắc bị cậu ta ném đau quá nên điên lên, đã đẩy chiếc thang một cái...”

Hương Viễn nghe đến đây, trong lòng đã rõ được tám, chín phần, bèn nói: “Mạc Hằng, cậu ta ngã xuống... chẳng lẽ chết rồi?”

Diệp Khiên Trạch nhớ lại quá khứ, cảm thấy rất phiền muộn: “Đúng là đã ngã xuống nhưng ngã trên đám đất bùn. Lúc đó, anh vừa về nhà đã thấy toàn máu là máu. Anh chỉ biết người lớn vừa phát hiện ra đã đưa đi bệnh viện ngay, mạng thì cứu được... nhưng một bên chân đã bị tật suốt đời, còn

phần đầu... tuy không đến nỗi ngốc nghếch nhưng cũng không còn thông minh nhanh nhẹn như trước nữa”.

“Không cần nói cũng biết là bạn làm ăn của bố anh cũng mất luôn”. Hường Viễn nghĩ đến chuyện quá khứ anh kể, cũng không tìm được cười khổ. Cũng khó trách Mạc Kiến Quốc tỏ vẻ mặt và lời nói như vậy, chỉ có mỗi một đứa con trai mà xảy ra kết cục như vậy. Tuy rằng trẻ con không hiểu chuyện, không trách được người lớn, song trong lòng vẫn oán hận.

“Đúng vậy, khi có kết quả trị liệu của Mạc Hằng, chú Mạc cũng rút hết toàn bộ số tiền hợp tác làm ăn của mình, bố anh xin lỗi rồi khuyên nhủ mãi cũng không giữ được chú, công ty cũng có đợt gặp nguy hiểm. Tuy hai hai nhà không đến nỗi làm âm tới tòa án, cũng không để sự việc tệ hại hơn nhưng tình cảm cũng không còn nữa. Không bao lâu sau, Mạc gia cũng chuyển đi nơi khác. Mấy năm nay, tập đoàn Đinh Thịnh của chú Mạc mỗi lúc một phát triển, Giang Nguyên lại bỏ lỡ cơ hội tốt. Mạc Hằng bị tàn tật suốt đời, A Linh cũng ra nông nỗi này, thế nên mới bảo, sự đời khó lường”.

Hường Viễn chẳng tâm trạng nào than thở, điều cô quan tâm là chuyện thực tế hơn: “Vậy Mạc Hằng bây giờ thế nào rồi?”

Diệp Khiên Trạch lắc đầu: “Anh cũng không biết. Nghe nói mấy năm trước Mạc gia đưa cậu ấy ra nước ngoài trị bệnh, nhưng muốn hồi phục như người bình thường có lẽ là rất khó.”

Hường Viễn quan sát Diệp Bình Lâm và Mạc Kiến Quốc trò chuyện vô cùng vui vẻ, cố nhân trùng phùng, chuyện cũ được lật lại. Với tài lực hiện nay của Đinh Thịnh, không biết là phúc hay là họa đây?

Trời về đêm, lần lượt từng vị khách rời đi, lúc đôi tân lang tân nương tiễn khách đều tặng mỗi người một phần quà, trong đó ngoài kẹo ra còn có một tấm thẻ vàng dành cho khách VIP của khu nghỉ mát chưa được hình thành nằm ngay dưới chân. Một chuyện vui đã kết thúc trong hạnh phúc

hoàn hảo, những lời kiểu như “vĩnh kết đồng tâm” nói mãi cũng đã tan theo gió, trời đất lâu dài lại mới mở màn, không ai biết thứ chờ đợi phía sau sẽ là gì. Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch không sắp xếp đi tuần trăng mật, mà chỉ nghỉ ba ngày sau đám cưới, họ lại quay về với chức vụ của mình. Hương Viễn sau khi chính thức làm con dâu của nhà họ Diệp đã chính thức thăng chức một bậc như lẽ đương nhiên, lấp vào vị trí Giám đốc kinh doanh vẫn còn thiếu. Ngoài công việc kinh doanh đối ngoại trong Giang Nguyên, cô còn phụ trách quản lý Giang Nguyên dưới sự ủy quyền của Diệp Bình Lâm, trong đó bao gồm một phòng kinh doanh thiết bị điện tử, một công ty kinh doanh phụ tùng thiết bị, thậm chí còn có hai cửa hàng giặt là. Đương nhiên cũng không thể thiếu được công ty đầu tư Quảng Lợi vốn dưới trướng Diệp Bình Lâm và khu nghỉ mát suốt nước nóng do Quảng Lợi xuất vốn đầu tư.

Đôi với Quảng Lợi, tuy trên danh nghĩa vẫn nằm dưới sự quản lý chung của Diệp Bình Văn và Hương Viễn. Nhân sự, kinh doanh, hành chính thuộc về Hương Viễn, còn các vấn đề về tài chính vẫn do Diệp Bình Văn điều hành nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ nếu không có quyền hạn về phân bổ nhân sự, quyết định các kế hoạch kinh doanh và quản lý công tác hàng ngày thì cái gọi là quản lý hành chính chẳng qua chỉ là một tờ giấy trắng, thêm vào đó người quản lý xây dựng khu nghỉ mát lại là Đăng Vân. Đăng Vân do Hương Viễn trực tiếp phụ trách, mà cô lại làm việc cho Diệp Bình Lâm nên trên thực tế, Diệp Bình Văn chỉ là một cái giá đỡ, giữ được chức vụ có lẽ là do Diệp Bình Lâm nể mặt anh em trong nhà thôi.

Diệp Bình Văn tất nhiên không cam tâm nhưng Hương Viễn là con dâu danh chính ngôn thuận của Diệp gia, sau lưng cô nghiêm nhiên có Diệp Bình Lâm tuy đã lui về an hưởng tuổi già song vẫn nắm huyết mạch của Giang Nguyên. Còn Diệp Khiên Trạch là bạn đời của cô, không cần nói gì thêm. Diệp Quân tuy cũng có cổ phần trong Quảng Lợi và Giang Nguyên nhưng khoan chưa nói đến việc cậu còn nhỏ tuổi, chưa từng quan tâm đến

chuyện này, mà cậu có chen chân vào công ty thì chẳng lẽ Diệp Bình Văn có thể hy vọng Diệp Quan nghiêng về phía mình?

Trong công ty Diệp Bình Văn vốn có một nhóm người làm việc cho ông ta nhưng bình thường ông ta đối xử khắc nghiệt, Đăng Vân luôn một lòng làm việc cho ông ta mà còn bị đối xử tệ bạc như vậy, huống hồ là người khác. Về mặt lợi ích, dù cũng có được chút ít, song phần ngon ông ta hưởng, kẻ khác chỉ có được phần thừa thải. Giờ đây, Hương Viễn nắm quyền trong tay, tuy không đại lượng từ bi nhưng tác phong của cô mọi người đều rõ, cô là người cực kỳ xem trọng tính hiệu quả, chỉ cần bạn có thể cho cô kết quả mà cô mong muốn thì chỉ ít bạn sẽ có lợi rất nhiều. Vì thế có thể nói rằng, Hương Viễn giờ đây trong công ty rất “thiên thời – địa lợi – nhân hòa”, so với cô, Diệp Bình Văn chỉ là kẻ thất bại thảm hại. Có điều Hương Viễn cũng chẳng có ý muốn dồn ép ai vào đường cùng, thường ngày cho dù gặp trong trường hợp công hay tư, cô vẫn rất khách sáo lễ phép với Diệp Bình Văn, một điều “Giám đốc Diệp”, hai điều “chú Hai” rất kính cẩn, không hề lẫn lộn. Nói theo cách của cô thì đừng đuổi chó chạy ngõ cùng, cho nó ăn rồi để nó loanh quanh ở đó là được, nếu nó vượt tường cắn người thì khó thu dọn chiến trường lắm.

Thỉnh thoảng cũng có kẻ tự cho mình thanh cao không chấp nhận việc Hương Viễn dựa vào hôn nhân ngồi trên vị trí cao với thân phận đàn bà. Những lời đó truyền đến tai Hương Viễn, cô chỉ cười cho qua: “Ngay cả vĩ nhân cũng từng nói quan hệ có sức sinh sản. Đường đến La Mã không chỉ có một, bỏ gần lấy xa là cổ hủ đến mức hết thuốc chữa rồi”.

Sau đám cưới không lâu, để cảm ơn Chương Việt đã giúp mình móc nối được bao nhiêu mối quan hệ, Hương Viễn mời vợ chồng họ dùng cơm ở “Tả Ngạn”. Kết quả người nhận lời mời đến đó chỉ có mình Chương Việt.

“Sao, không mời được Thâm tiên sinh nhà cậu à?” Hương Viễn hỏi.

Chương Việt cười nói với vẻ phóng khoáng: “Tớ không bảo anh ấy. Cánh phụ nữ chúng ta tụ tập chẳng phải tốt hơn sao? Hương Viễn à, khó khăn lắm cậu mới mời tớ bữa cơm, lại còn ở ngay trên địa bàn của tớ thì bảo tớ nói tốt cho cậu thế nào đây?”

Hương Viễn kéo cô ngồi xuống: “Cậu chưa hiểu rõ điều này sao? Phù sa không chảy vào ruộng người khác, làm ăn được thì sao để rơi vào tay kẻ khác. Cậu yên tâm, tớ đã nói mời, cho dù là ở nhà hàng của cậu thì những gì cần thanh toán tớ đảm bảo không thiếu một xu”.

Chương Việt vừa nói vừa vẫy tay gọi phục vụ đến: “Cậu bây giờ có đủ cả rồi, nếu tớ còn cách sáo nữa thì trời đất không dung mất”.

Chương Việt không cần nhìn thực đơn nhà mình, chọn một hàng dài dằng dặc với vẻ đặc ý, cũng bất chấp hai người có ăn hết hay không, cô chỉ muốn chọc tức thói quen tăng tiện quá đáng nổi tiếng của Hương Viễn. Hương Viễn tuy không đồng tình với suy nghĩ trẻ con này của bạn mình, song cũng không tính toán làm gì.

Cuối cùng, khi chọn nước uống, Chương Việt hỏi ý kiến của cô.

Hương Viễn nói: “Như lệ cũ, một cốc nước”.

“Sao cậu khắc khe với bản thân mình như thế, quanh năm uống mãi nước lọc không chán à?”

“Cũng chẳng phải là muốn tiết kiệm gì, tớ không thích uống giải khát lắm, ngọt quá chua quá cũng chán, tửu lượng lại tốt, chỉ bằng một cốc nước... Mà cậu chẳng vừa nói đã cai rượu đó sao? Lại tái nghiện rồi à?”

Chương Việt chọn một cốc rượu mạnh, đuổi phục vụ ra ngoài rồi chớp đôi mắt trong sáng hiền lành nói với Hương Viễn: “Không phải thế, mà vì chúc mừng tớ cai rượu nên uống một cốc cuối cùng”.

Hương Viễn phì cười: “Được rồi, chắc cậu không phải mỗi ngày chúc mừng một lần đấy chứ?”

“Thật sự là cốc cuối cùng mà”, Chương Việt tỏ ra nghiêm túc, “Uống thêm một cốc với cậu, sau này không uống nữa. Rượu ấy à, cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, uống nhiều rồi thì mùi vị cũng nhạt nhẽo. Cậu nói xem, con người vẫn phải biết mùi cực khổ, đến lúc hạnh phúc thì uống gì cũng thấy ngọt... Cười cái gì? Cậu bây giờ cũng thế đấy thôi? Lúc lòng đang ghét thì uống nước lọc chỉ mong cho thêm ba thìa đường.”

“Chẳng giống những lời Chương đại tiểu thư nói chút nào. Phong cách của cậu vốn luôn là Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt (Thơ Lý Bạch) mà?”

Chương Việt cười ha ha: “Chẳng qua tớ chỉ nói thế thôi”. Vừa nói vừa huých cùi chỏ vào người Hương Viễn, tỏ vẻ mờ ám hỏi: “Thế nào, tâm hồn sao rồi, cuộc sống có được xem là hạnh phúc chứ?”

Cô cố ý nhấn mạnh ý tứ thế nào thì sao Hương Viễn không hiểu. Vốn không muốn bình luận gì nhưng trước mặt một người bạn cùng phái khó khăn lắm mới có được, cô cúi đầu uống một ngụm nước rồi vẫn không nhin được cười.

Nụ cười này của cô khiến Chương Việt càng hứng thú hơn, chồm lại gần cô, bịt miệng cười: “Anh chàng Diệp mới nhìn đã biết thuộc loại công tử dụ dàng đa tình, tuyệt đối là giỏi đoán ý người, biết tình biết thú, tỉ mỉ chu đáo...”

“Đủ chưa hả, uống cốc cuối cùng của cậu đi”, Hương Viễn thản nhiên chặn đứng sự nhiều chuyện của Chương Việt. “Nói cái gì lành mạnh trong sáng hơn đi. Chẳng hạn như gần đây cậu và chồng tình như keo sơn...”

“Thôi đi đừng làm bộ đứng đắn với tớ, tai cậu đỏ hết rồi kìa, sức tưởng tượng rất mạnh, cái này tớ hiểu, hiểu lắm...”, Hương Viễn vốn kín kẽ khó

đoán, Chương Việt khó khăn lắm mới nhắm trúng tử huyệt, làm sao chịu buông tha.

Hương Viễn không nhịn được, xoa xoa trán cười: “Tôi sợ cậu rồi đấy”.

Chương Việt nổi tiếng với đôi mắt nhìn đoán người cực chuẩn (chủ yếu là với những người đàn ông đẹp trai), đương nhiên không phải hữu danh vô thực, điểm này thì Hương Viễn cam chịu đứng dưới một bậc. Đúng như Hương Viễn đã nói, Diệp Khiên Trạch bẩm sinh là người tình cảm, là một người yêu tốt, giỏi đoán ý người, càng là một người chồng tốt chu đáo. Tình cảm của anh không mãnh liệt, không hề có tính chiếm hữu nhưng sự dịu dàng, ngọt ngào như cơn mưa phùn lắc rắc theo gió, phủ ướt vạn vật một cách lặng lẽ.

Hương Viễn là cô gái mạnh mẽ thông minh hơn ai hết, mấy năm nay lăn lộn thương trường, như thế cả người được bọc bởi đá tảng, cứng cáp không phá nổi. Nhưng Diệp Khiên Trạch lại khác, anh là hạt mầm mọc trong tim khi cô không hề có vũ trang, nay chỉ cần một ánh mắt của anh, một lần ve vuốt, hạt mầm đó đã mọc thành cây cao chọc trời, cởi bỏ lột phồng bị từ trong ra ngoài, cô vỡ vụn ra chỉ còn lại nội hạch mềm yếu nhất, lỏa lồ đứng trước mặt anh. Anh phủ lấy cô, lấp đầy cô, Hương Viễn có lúc như có ảo giác rằng, chỉ cần có anh bên cạnh, sao cô phải tự bảo vệ lấy mình?

Đêm ấy, ánh trăng xuyên màn cửa chiếu vào phòng, chảy dài bên giường. Trong lúc sung sướng nhất, Hương Viễn luôn cố gắng vươn tay ra, muốn nắm bắt lấy ánh sáng trong trẻo kia nhưng mỗi lần cô nắm tay lại, trong lòng bàn tay chỉ còn lại bóng tối. Ánh trăng đến hẹn lại lên nhưng không thể ở lại bên mình. Hương Viễn đành nhắm nghiền mắt, khi cô không nhìn thấy ánh trăng, cái có thể nắm giữ chỉ là cơ thể nóng bỏng bên cạnh, giả như tất cả đều là hư ảo, ít nhất sự lưu luyến quyến rũ khi ấy là có thật.

Mỗi khi cô nhắm nghiền mắt, Diệp Khiên Trạch lại truy hỏi khe khẽ bên tai cô: “Hương Viễn, em không vui sao? Chẳng lẽ em lại không vui?”. Anh luôn quá cẩn thận e dè, nhưng đến anh cũng không hiểu, Hương Viễn cũng như đa số những cô gái khác, ham muốn trong tim cô lớn hơn dự vọng của cơ thể nhiều, vậy nên những khoái cảm lớn nhất anh dành cho cô phần nhiều đến từ tâm linh mà không phải từ các giác quan. Cô yêu anh, cô yêu tình yêu của mình.

“Hồi tưởng đủ chưa? Hạnh phúc đủ rồi nhỉ? Đúng là khiến tớ ghen tị chết được.” Lúc này rượu của Chương Việt đã mang đến, cô nhấp một ngụm, cười vẻ ranh mãnh trước khuôn mặt đỏ hồng của Hương Viễn.

Hương Viễn ho một tiếng, vén một sợi tóc rũ xuống trước trán ra sau tai, lườm Chương Việt một cái: “Ghen tị cái gì? Cậu nghìn người chọn một, Thẩm Cư An mà cậu quyết chỉ gả cho người ấy, chẳng lẽ không hợp ý à?”

Chương Việt lại chống cằm nói: “Tất nhiên là anh ấy rất tốt, hoàn mỹ vô khuyết, không thể chê bai. Có điều tớ hâm mộ những thứ ấm áp, có nhiệt độ nắm được trong tay hơn”. Cô liếc nhìn ánh mắt hoài nghi của Hương Viễn, khoác tay cười to: “Ôi chao, nói với cậu điều này còn khó hơn phân tích thị trường chứng khoán nữa. Những cái khác thì tớ không bằng cậu, chỉ có đàn ông là gặp nhiều hơn cậu thôi.”

“Nói như thật ấy nhỉ.”

Chương Việt lại uống một ngụm lớn, gương mặt vốn kiêu diễm bắt đầu xuất hiện một vẻ xinh đẹp mê người: “Gạt cậu làm gì? Tớ đã nói với cậu rằng người bạn trai cuối cùng của tớ trước khi kết hôn là người Pháp chưa? Tớ thích đàn ông Pháp, lúc yêu sẽ nóng bỏng tới độ toàn thân như bốc lửa”.

Hương Viễn cười lớn: “Cẩn thận đừng để lửa đốt cháy mình. Có điều dù sao cũng cách khá xa, nghĩ một chút cũng chẳng sao”.

“Không, không xa đâu”.

Hương Viễn vẫn nhìn với ánh mắt thích thú nhưng lại thấy trong nụ cười của Chương Việt có những ý vị sâu xa khác: “Hương Viễn, tớ sắp về lại Pháp rồi”.

Cô nói là “tớ” chứ không phải là “bọn tớ”, là “về lại” chứ không phải “đi”.

Hương Viễn ngần ngừ, Chương Việt lại là người chuyện nhỏ thì giả hồ đồ để cho qua, còn chuyện lớn lại tinh táo hơn ai hết. Lúc này, cô không giống đang nói đùa.

“Cậu muốn đi? Thẩm Cư An thì sao? Chương Việt, cậu phải nghĩ thật kỹ. Cô không muốn hỏi giữa vợ chồng bạn mình rốt cục đã xảy ra vấn đề gì, nhưng đã bao lần cô dìu Chương Việt say ngất ngư về nhà, trong lòng há chẳng đã rõ mọi việc. Thế nhưng với tình cảm Chương Việt dành cho Thẩm Cư An, nếu muốn đi thì đâu cần chờ tới bây giờ. Huống hồ mới đây thôi hai vợ chồng họ còn xuất hiện cùng nhau trong hôn lễ của cô, ríu rít như chim, ân ái vô cùng. Chẳng lẽ lại là giả?”

Chương Việt không đáp lại câu hỏi của Hương Viễn, hỏi ngược lại một câu: “Hương Viễn, nếu như người cậu yêu không yêu cậu, cậu sẽ làm gì?”

Hương Viễn cảm thấy câu này quen tai một cách lạ lùng, cô nhớ lại năm ấy khi còn ở Vụ Nguyên, lần đầu cô gặp Diệp Linh, cô ấy cũng từng hỏi một câu giống như thế. Cô thờ dãi, bất lực đáp: “Tại sao không ai hỏi tới, nếu người tớ yêu rất yêu tớ, thì tớ phải làm sao?”

Chương Việt nói: “Bởi vì cái “nếu như” của cậu quá khó. Thế giới rộng lớn như vậy, chúng sinh ở khắp nơi, tình yêu lại là thứ kỳ diệu khó nắm giữ, cậu gặp được người khiến mình rung động đã là điều không dễ dàng, mà anh ấy lại cũng có ý với cậu, điều đó còn khó hơn cả trúng xổ số.. Đại đa số không phải cầu mà chẳng được nên tâm sự trùng trùng sao?”

“Vậy còn cậu? Cậu sẽ làm gì?”

“Tớ tin anh ấy yêu tớ”

“Cái gì? Tớ hỏi là “nếu” mà. Nếu anh ấy không yêu cậu, cậu sẽ làm sao?”

“Điều tớ trả lời chính là “nếu”. Nếu anh ấy không yêu tớ, thì tớ sẽ tự thuyết phục rằng anh ấy yêu mình”.

“Thế chẳng phải tự lừa bản thân à?”

“Nhưng như thế sẽ khiến tớ vui hơn. Đương nhiên con người không giống nhau, nếu người mà mình yêu không yêu mình, có người sẽ trốn tránh vờ như mình cũng không yêu người đó, có người sẽ chuyển tình yêu đó sang cho người khác, có người sẽ cố chấp chờ đợi khiến mình phát điên; có người sẽ kết hôn với người khác, nhưng nhớ cả một đời, có người như âm hồn không tan, tự hại mình hại người; có người sẽ dứt khoát biến mình thành một người khác, là người mà anh ấy yêu...”

“Sao mà rườm rà rắc rối thế?”

Hương Viễn, cậu là người phụ nữ tinh táo nhất mà tớ từng gặp, cậu nói xem cậu là dạng nào?”, Chương Việt hỏi.

Hương Viễn do dự một lát rồi trả lời: “Tớ? Tớ cũng không biết. Trong nhiều tình huống thì sẽ có rất nhiều chọn lựa. Nhưng chỉ cần không đến lúc tuyệt vọng thì tớ nghĩ sẽ luôn chừa cho mình một đường lui để bảo vệ bản thân”.

“Nếu đồn cậu đến đường cùng thì sao?”, Chương Việt như không chịu buông tha nếu chưa có được đáp án mình cần.

Bàn tay Hương Viễn giữ lấy ly nước, vô thức khép chặt lại rồi chậm chậm buông tay: “Tớ không tin sẽ bị dồn vào đường cùng”. Cô cười tươi, tiếp tục hỏi Chương Việt: “Cậu nói cậu tin tưởng, tại sao còn phải đi?”

Chương Việt uống cạn phần rượu trong cốc, nói: “Vì xa nhau một chút, tớ mới có thể tiếp tục tin tưởng”.

Do Hương Viễn thông thuộc mọi thứ, đã chuẩn bị trên dưới chu đáo nên phê chuẩn các hạng mục khi xây dựng khu nghỉ mát suối nước nóng đã được làm thủ tục rất thuận lợi. Ở Giang Nguyên, tuy Hương Viễn luôn đề xuất giảm vốn bỏ ra càng thấp càng tốt, song cô biết rõ trong hoàn cảnh thương trường ác liệt hiện nay, muốn thành công thì số tiền phải bỏ ra không được tiết kiệm dù chỉ một xu.

Diệp Bình Lâm cực kỳ xem trọng việc thi công xây dựng khu nghỉ mát này. Tuần nào cũng phải tự đi tìm hiểu tiến độ công việc, nếu không vì cơn bệnh hạn chế khả năng của mình thì ông muốn đến công trường thi công hằng ngày. Điều này cũng là đương nhiên vì Giang Nguyên đã phải đổ cạn vốn lưu động vào ngành nghề mà mình chưa từng chen chân vào. Nhà máy, tòa nhà văn phòng, thiết bị, tất cả tài sản cố định, ngoài căn nhà cũ của Diệp gia ra, tất cả phải thế chấp cho ngân hàng. Có thể nói rằng, thành bại của việc xây dựng khu nghỉ mát này quan hệ trực tiếp đến tương lai sau này của Giang Nguyên và Diệp gia.

Hương Viễn trở thành con dâu của nhà họ Diệp là một trong những việc khiến Diệp Bình Lâm thấy an ủi nhất trong nửa đời còn lại. Hai đứa con trai ông ấy lại chẳng ai hứng thú với việc kinh doanh, một đứa miễn cưỡng chấp nhận nhưng cũng thờ ơ qua loa, cũng may lúc chọn bạn đời thì không mơ hồ. Mỗi lần Diệp Bình Lâm uống trà Phổ Nhĩ thơm ngon trong bệnh viện, an nhàn trò chuyện với những bệnh nhân trong đó, ông hiểu nếu không có cô con dâu ấy thì ông không thể thoải mái như vậy được.

Mấy năm nay nhờ có Hương Viễn mà Giang Nguyên dường như đã “xế chiều” lại tiến vào quỹ đạo phát triển, tiếp tục đi lên. Chủ trương của Hương Viễn là phát triển nghề phụ nhưng nghề chính không thể bỏ. Sau khi Trương Thiên Nhiên dần rút lui khỏi lĩnh vực cung ứng vật liệu xây dựng, Giang Nguyên đã lấy lại vị trí quan trọng nhất trong tỉnh, những công ty và

nhà máy nhỏ lẻ đã bị Trương Thiên Nhiên và Hường Viễn liên kết đánh sập từ lâu, không còn lại bao nhiêu, cho dù cho dù có thể sinh tồn thì cũng không phát triển nổi nên không thể trở thành mối đe dọa cho Giang Nguyên. Trong tỉnh, Giang Nguyên đã trở thành một trong những nhà cung ứng cố định cho tập đoàn Trung Kiến; ngoài tỉnh, đặc biệt là Tây Nam, vành đai Vân Quý Xuyên, danh tiếng của Giang Nguyên đã vang xa. Những năm gần đây trong các buổi đấu thầu công trình quan trọng, Giang Nguyên chưa hề tay trắng trở về.

Người người đều nói Hường Viễn là người thông minh lại sinh ra đúng thời, đương nhiên sẽ luôn may mắn và thắng lợi. Nhưng Hường Viễn lại bảo gặp may rồi tài hoa gì gì đó, tất cả đều rỗng tuếch, những gì cô có được đều phải bỏ thời gian ra. Mỗi ngày cô đều làm việc không dưới mười lăm tiếng đồng hồ, một tuần làm việc bảy ngày. Ngồi máy bay khuya từ thành phố cô tham gia đấu thầu về, ngay sáng hôm đó lại đến công trình ở một thành phố khác, sợ tiền vốn đứt đoạn nên liên tiếp mấy ngày liền bốn ba, thúc giục thu hồi tiền công trình, buổi tối đãi tiệc mời những vị trong hội đồng thẩm định công trình, uống đến mức nôn ói, hội nghị sáng hôm sau cũng không đến trễ nửa phút... Đó là những chuyện thường ngày ở huyện. Cô đã bỏ bao nhiêu thời gian và tinh lực như thế, nếu một người học trò dùng thời gian và sức lực đó để khổ luyện học hành, lo gì không trở thành nhà bác học? Một người phụ nữ nếu có thể bỏ ra thời gian đó để nười dưỡng tình yêu và hôn nhân của cô ta cũng không sợ không có nổi một gia đình viên mãn hạnh phúc. Thế nên cô đối những thứ này để lấy một Giang Nguyên lấy lòng thì có gì lạ đâu? Cái gì mà may mắn chứ?

Hường Viễn bận rộn tui bụi suốt ngày, công việc không bao giờ ngừng nghỉ. Đừng nói là Diệp Khiên Trạch, đến cả Diệp Bình Lâm là bố chồng cũng thấy ngại ngừng, những gì ông làm được chỉ là dặn đi dặn lại con trai hãy đối xử với Hường Viễn tốt hơn, tuyệt đối không được phụ lòng cô. Diệp Khiên Trạch hiếm khi đi ngược lại ý cha mình. Mỗi khi Diệp Bình Lâm thở dài, sinh con trai có ích gì, hai thằng con trai cũng không bằng

một móng tay Hường Viễn...anh chỉ cười mà không nói. Song Diệp Bình Lâm có thể nhận ra, vì công việc nên Hường Viễn và Diệp Khiên Trạch tuy không thể suốt ngày dính chặt vào nhau như những cặp vợ chồng khác, nhưng tình cảm vẫn khá tốt đẹp. Ít nhất là một người phụ nữ xuất sắc như Hường Viễn, muốn cô bán mạng cho Giang Nguyên đến mức lao tâm khổ tứ như vậy, mà chỉ bằng lợi ích thôi thì e rằng không bao giờ được như vậy.

Tự Hường Viễn cũng biết nếu chỉ dựa vào mỗi mình cô, cho dù làm việc cả hai mươi bốn tiếng một ngày cũng chưa đủ sắp xếp ổng thỏa, cũng may công ty còn có Phó tổng Lý và Đăng Vân đáng để tin tưởng. Phó tổng Lý là một tay cự phách trong việc quản lý sản xuất, vừa vạm vỡ bổ sung một lỗ hổng kiến thức về chuyên môn của Hường Viễn, mà nếu như không có Đăng Vân, một mình Hường Viễn phân thân lo cho khu nghỉ mát suối nước nóng, sợ rằng khó thể được suôn sẻ như ngày hôm nay, Diệp Bình Lâm đã cho Hường Viễn tín nhiệm và quyền hạn lớn nhất trong Giang Nguyên, Hường Viễn cũng chia ra những điều này cho hai người đó. Phó tổng Lý và Hường Viễn luôn dốc lòng vì công việc, tính tình của ông tốt và thật thà, đáng tin, đã theo Diệp Bình Lâm bao năm, là một trợ thủ đắc lực hiếm có; Đăng Vân lại là một tay Hường Viễn “thu hoạch” được từ tay Diệp Bình Văn.

Người như Đăng Vân, trong lòng muốn nói mười thì chỉ thốt ra một câu, anh ta có thể làm việc bằng mười người khác. Thế nhưng người như vậy lại vì một lần chịu ơn mà bỏ ra đền đáp gấp mười lần thế. Trước kia anh ta được Diệp Bình Văn cất nhắc, vì thế bao năm nay làm trâu làm ngựa cho ông ta mà không oán thán nửa lời, cho dù không đồng ý với cung cách làm việc của ông ta nhưng vẫn không thể bỏ quên tình nghĩa. Cuối cùng, do Diệp Bình Văn ra tay ác độc nên mới khiến anh toàn tâm toàn ý nguội lạnh, đúng vào lúc này lại gặp được Hường Viễn.

Hường Viễn khác với Diệp Bình Văn, chưa hề nhắc đến ân huệ của mình trước Đăng Vân. Cô ngăn được chiếc đĩa ghi hình kinh khủng ấy,

đồng thời hiểu Đăng Vân, tín nhiệm giao phó trọng trách cho anh, cuối cùng lại nói với anh những điều này chẳng qua là đôi bên cùng có lợi, cô không đối xử tốt với người không đáng được như vậy. Cô và Đăng Vân mỗi người đều có được lợi ích từ đối phương, không ai nợ ai. Vậy nhưng bắt đầu từ lúc ấy, trong công ty, Đăng Vân đã làm việc vì Hương Viễn.

Hương Viễn không chỉ một lần nói rằng: “Đăng Vân, tính cách này của anh sẽ chỉ khiến anh mệt mỏi.”

Đăng Vân nhún vai, cảm thấy mình cũng có nguyên tắc xử thế, như vậy cũng không có gì là không tốt. Vì thế mỗi khi Hương Viễn nói tiếp: “Tôi luôn thấy rằng người ta cho anh bao nhiêu, anh trả lại bấy nhiêu, vậy là đủ rồi, đừng dốc lòng dốc sức quá đáng, không đáng đâu”, Đăng Vân bèn thông thả đáp lại: “Vậy cô cảm thấy Diệp Khiên Trạch đã cho cô bao nhiêu?”

Hương Viễn không ngờ mình bị hỏi ngược lại như thế, chỉ tay và anh ta vẻ cảnh cáo, cuối cùng cười thành tiếng: “Cái anh này!”.

Trên thực tế tuy Hương Viễn khuyên Đăng Vân tự bảo vệ mình nhưng Đăng Vân cũng đã trở thành một trong những người đáng tin cậy nhất trong lòng cô. Đăng Vân thích người cùng giới nhưng điều đó không hề khiến anh ta trông quái gở. Ngoài việc anh ta yêu đàn ông thì không còn điều gì khác lạ so với người khác cả, đồng thời, mỗi tình không được chấp nhận này lại khiến trái tim anh ta nhạy cảm và tinh tế hơn, Hương Viễn từng cười bảo anh ta là hợp thể của những ưu điểm tuyệt nhất của đàn ông và phụ nữ.

Do công việc nên Hương Viễn và Đăng Vân thường xuyên gặp gỡ riêng với nhau, xu hướng tình dục của Đăng Vân lại khiến sự giao lưu tiếp xúc của hai người tự nhiên và không có gì trở ngại. Lúc không có người lạ, Hương Viễn không cố ý kiêng kỵ né tránh nhắc đến “người ấy” của Đăng Vân, thỉnh thoảng cô cũng rất thoải mái hỏi đến cuộc hẹn hò của họ, hoặc đưa anh ta hai vé xem phim tình nhân mà khách hàng tặng cho mình. Trước

mặt cô, khi nhắc đến người tình đồng giới, Đăng Vân cũng tỏ ra khẳng khái tự nhiên. Hương Viễn lờ mờ đoán biết đối phương là công chức của chính phủ, được giáogiục tử tế, tình cảm với Đăng Vân rất sâu đậm và bền vững, có điều cô chưa từng gặp người đó, cũng không có ý định gặp, có duyên đến đâu cũng nên giữ một khoảng cách để dễ dàng quay người đi.

Kỳ thực sau buổi hôn lễ kết thúc không lâu, Hương Viễn cũng ý thức rằng, Đăng Vân có chuyện gì muốn nói với cô nhưng lại thôi nên cô cũng không truy vấn. Đăng Vân trước nay nghĩ nhiều nói ít, nói và làm đều có chừng mực, anh ta không thể mở miệng thì chắc chắn đó là chuyện khó nói nhưng Hương Viễn cũng đoán được vài phần.

Cuối cùng có một tối, sau khi kết thúc một bữa tiệc đãi khách, Đăng Vân đã uống thay Hương Viễn khá nhiều nên cô bảo tài xế về nhà, tự mình lái xe của công ty đưa anh ta về.

Đăng Vân đã ngà ngà say nhưng vẫn tỉnh táo, có điều từ lượng của anh cực tốt, ngoài vẻ mệt mỏi ra thì rất yên tĩnh, suốt dọc đường không mở miệng nửa câu. Hương Viễn nghe radio trong xe, đa phần trên radio đều là những chàng trai, cô gái đa tình sầu khổ gọi điện đến kể lể tâm tình. Hiện giờ, người dẫn chương trình đang giải đáp thắc mắc cho một chàng thanh niên vì hoàn cảnh gia đình khác biệt nên không thú vị, mấy lần không nhận được đều phải bật cười.

“Hương Viễn, xin lỗi”, Đăng Vân vốn trầm lặng bỗng thốt ra câu này, khiến cô ngạc nhiên quay sang cười, nói: “Tại sao lại thế?”

“Không phải vì tôi, mà vì Đăng Tuấn, em trai tôi”

Hương Viễn nghe anh nói xong bỗng không cười nữa, quay đầu chăm chú nhìn con đường phía trước, đôi môi mím chặt.

“Nó là một đứa trẻ đã thích thì không giấu giếm, chẳng suy nghĩ gì đến những điều khác. Nó chưa chắc đã biết cô không tán thành chuyện nó và

Hương Dao nên hôn hôn lẽ... Đưa em trai của tôi... Tôi sẽ nói với nó rằng, nó và Hương Dao không hợp”, Đăng Vân nói.

“Không, không cần”, Hương Viễn lắc đầu, “bây giờ thấy thì chuyện này người sai là tôi. Tôi không nên ngăn cấm Hương Dao và Đăng Tuấn ngay trước mặt nó. Hương Dao luôn làm ngược lại lời tôi, chuyện tôi càng không muốn nó làm thì nó càng làm cho tôi xem. Tôi phản đối gì thì nó thích cái đó. Nếu lúc đầu tôi bỏ mặc thì có lẽ chúng đã không thành đôi. Nói thực, em trai anh chưa chắc là dạng Hương Dao thích, có thể đó chỉ là một cảm giác mới mẻ với nó. Bây giờ đến nước này, có vẻ như tôi đã đẩy chúng một cái, nếu như anh cũng nhúng tay vào thì chúng sẽ càng cho rằng mình là Romeo và Juliette mất.”

Đăng Vân ít khi thấy vẻ ảo não như vậy trên mặt Hương Viễn, anh cười khờ: “A Tuấn đầu óc nó đơn giản nhưng lại rất chân thành với Hương Dao. Như nó không xứng với Hương Dao, tôi biết”

Hương Viễn nhìn Đăng Vân một cái, nói gọn: “Anh hà tất phải nói như vậy? Đương nhiên, tôi biết cậu ta không sai, anh cũng vậy... Đăng Vân, nói thật là, trong lòng anh cũng cảm thấy tôi quá ngạo mạn, không hiểu tình cảm đúng không? Tùy các anh nghĩ sao thì nghĩ vậy.”

“Tôi nghĩ thế nào có quan trọng không?”

Lúc này, xe đã dừng trước cửa nhà Đăng Vân. Hương Viễn tắt máy, trước khi Đăng Vân xuống còn thở dài: “Em trai anh là người thật thà, tôi biết. Đăng Vân, không phải tôi khinh khi gì cậu ấy nhưng tôi biết Hương Dao là đứa hay thay đổi, đầu óc hể nóng lên là cũng chẳng biết mình muốn làm gì nữa. Tôi không tán thành việc nó và Đăng Tuấn ở bên nhau không phải vì ghét bỏ Đăng Tuấn, mà vì chút lòng ích kỉ của mình. Tôi chỉ có một cô em gái, tôi mong con đường sau này nó đi sẽ êm ả nhẹ nhàng, cuộc sống hạnh phúc hơn, anh có hiểu không?”

Cô vừa nói vừa tự cười giễu mình: “Bây giờ nói thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, tôi lại là người độc ác chia quyền rẽ thúy, không chừng ngày mai nó sẽ kết hôn ngay cho tôi xem. Thôi cứ thuận theo tự nhiên vậy. Chưa biết chừng chúng ta sẽ trở thành thông gia cũng nên”.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Romeo Và Juliette

Trước mặt người chị hơn mình sáu tuổi, Hương Dao ấu trĩ đến mức đáng thương, ấu trĩ tới nỗi Hương Viễn không tốn chút công sức nào mà vẫn nhìn thấu tâm tư muốn nói mà ngập ngừng của cô.

Hôm ấy, Đăng Tuấn trực ca sáng. Thời gian vào làm đã qua được một lúc, những người bước qua cổng công ty cũng thưa thớt hẳn, cậu thấy không còn việc gì làm nên lấy chổi để vun đám lá rụng quanh đó lại một chỗ.

Cổng công ty thuộc phạm vi quản lý của bảo vệ, song công ty có người chuyên dọn vệ sinh, một anh bảo vệ tuần tra trực cùng ca đi ngang qua, nói một câu: “Cậu dọn dẹp làm gì thế, cấp trên phát lương gấp đôi cho à?”.

Đăng Tuấn đáp: “Rảnh rồi thì làm thôi mà”.

Cậu làm việc rất nghiêm túc, đến những khe rãnh bên tường cũng dọn dẹp một lượt, nửa phiến lá cũng không bỏ qua. Thực ra, lúc làm những việc này, trong lòng Đăng Tuấn không nghĩ ngợi nhiều, từ nhỏ cậu đã là đứa trẻ cần mẫn ưa lao động, trên còn có mấy người chị, không lớn tuổi hơn cậu là bao nhưng cũng đã lấy chồng hết, người anh họ Đăng Vân cùng sống chung với bố mẹ cậu lại đi học ở xa, cha mẹ đã già, cậu là đứa con trai duy

nhất bên cạnh, bao việc của nhà nông, cậu không làm thì ai làm nên cũng đã quen cả rồi.

Mười lăm tuổi Đăng Tuấn vào bộ đội, cậu thao luyện nghiêm túc, làm việc hay giúp người khác đều tích cực, thêm vẻ ngoài ưa nhìn, tính cách trung hậu, mấy lần cứu người bị nạn lập công, rất được cấp trên yêu thích. Nhưng vì trong quân đội cậu không có mối quan hệ nào, lúc giải ngũ chỉ được lĩnh một, hai chục triệu bồi thường rồi được đẩy về chốn cũ. Cậu cũng chẳng có lời nào oán thán, vốn là một đứa trẻ nhà nông, từ đâu đến thì về nơi đó là chuyện bình thường. Cậu đưa tất số tiền đổi lấy ba năm trong bộ đội cho cha mẹ, chỉ để lại cho mình tám trăm nghìn, mua một vé tàu hoả rồi đến thành phố G với người anh họ Đăng Vân.

Đăng Tuấn sùng bái Đăng Vân, cậu cảm thấy anh mình cực kỳ xuất sắc, có Đăng Vân kiếm tiền ở ngoài, cuộc sống cả nhà họ đã đủ ăn đủ mặc không phải lo nghĩ. Đăng Tuấn sở dĩ đến thành phố G, ngoài chuyện để anh em nương tựa vào nhau, quan trọng hơn là muốn nhìn thấy cuộc sống ở thành phố lớn. Mang tiếng là đã đi bộ đội, song thực tế số lần cậu ra khỏi doanh trại chỉ cần dùng một bàn tay cũng đếm đủ.

Cậu tự biết mình không có văn hoá gì, không thể làm những việc nhẹ nhàng. Những ngày ở Giang Nguyên, Đăng Tuấn nhận tiền lương trên dưới một nghìn tệ, mỗi tuần trực đêm hai ngày, bốn ngày trực sáng, ở trong trung cư dành cho người độc thân, cảm giác vô cùng mãn nguyện. Quan trọng hơn là cậu đã gặp được cô gái đẹp nhất thế gian chính ở nơi này, lúc cô cười, Đăng Tuấn thấy trong trái tim mù nhạc của mình như có một chú chim nhỏ đang véo von ca hát. Cậu chưa bao giờ nghĩ cuộc sống như vậy có gì không ổn, chỉ cần có thể khiến cậu vui vẻ như thế mãi, được ở bên cô gái ấy mãi, thì có đổi bằng gì cậu cũng chẳng cần.

Đăng Tuấn rất chiều chuộng Hương Dao, cậu cũng đối xử tốt với mọi người xung quanh. Cậu trân trọng công việc này nên muốn làm thật tốt, huống hồ Đăng Vân cũng dặn dò cậu, phải là người tốt, phấn đấu làm việc.

Cậu thường làm việc bằng hai người khác, ai cần cậu giúp gì, chỉ cần làm được thì hiếm khi cậu từ chối. Gặp phải đồng nghiệp xấu, thấy cậu dễ bảo thì cứ đòi đòi ca trực đêm cho cậu, hoặc đẩy luôn cho cậu trực thay vô điều kiện, cậu cũng ít khi phản kháng. Vì thế Hương Dao đã thấy rất bất bình cho cậu, lúc bực bội vì cậu quá hiền lành thì dùng ngón tay xia vào trán cậu mắng cậu là heo. Đăng Tuấn chẳng những không tức giận mà ngược lại, cảm thấy Hương Dao quan tâm đến mình, trong lòng ngọt ngào như chìm vào nước đường vậy.

Thực ra, Đăng Tuấn cũng nhận thấy, tuy Hương Dao cũng chỉ là một nhân viên quèn như cậu, song tính khí cô rất nóng nảy, lúc cô nổi giận với đám người bắt nạt cậu, mấy “ma cũ” đó lại chẳng một ai dám lên tiếng. Thế nhưng khi Hương Dao không có đó, những người bảo vệ khác cùng đội lại càng thấy ác cảm với Đăng Tuấn hơn, có lẽ do sự cần mẫn của cậu đã phá rối công thức làm việc cố hữu của họ. Cậu chỉ muốn làm việc thật tốt nhưng lại chưa hề ý thức rằng sự chăm chỉ của mình khiến người khác khó chịu, hoặc kẻ khác vì mối quan hệ đặc biệt thân thiết giữa cậu với Hương Dao mà nảy sinh phản cảm. Một cô gái non mơn mơn như cánh hoa, lại là người nhà của “hoàng thân” trong công ty, dựa vào đâu mà để ý đến một bảo vệ quèn chẳng có gì trong tay? Trong tình hình đó, Đăng Tuấn càng cố gắng càng bị ghét bỏ, sự chăm chỉ chịu khó của cậu trở thành sự phô trương thích thể hiện, đến cả việc trực thay cho đồng nghiệp mà không ca thán nửa lời cũng biến thành giành giật bát cơm của người khác.

Đăng Tuấn thật thà nhưng cậu không ngốc, ánh mắt phức tạp của người khác cậu không phải không hiểu, đặc biệt khi cậu và Hương Dao đứng cạnh nhau, những lời xì xầm bàn tán kia giống như mưa phùn phiền phức vào mùa xuân, bạn không rõ nó bay đến từ đâu nhưng lại có mặt khắp nơi, lạnh lẽo, dồn ép, vô tình sẽ bị nó thấm ướt. Cũng bắt đầu từ lúc ấy, Đăng Tuấn mới lần đầu nhận ra, giữa con người với nhau cũng phân đẳng cấp, giống như những nhân viên chính thức và tạm thời, người bản địa và người ngoại tỉnh, người làm việc bằng trí óc và lao động chân tay trong công ty – như

Hương Dao và cậu. Đồng thời, cậu bàng hoàng và đau khổ nhận ra rằng, cho dù ở trong bất kỳ mối quan hệ nào cậu vẫn chỉ ở tầng thấp nhất. Hơn nữa, cậu cảm thấy mọi người như đang nhắc nhở mình rằng, người không cùng đẳng cấp ở bên nhau là không hợp lý, không nên như vậy.

Hương Dao cũng nghĩ như vậy chẳng? Đăng Tuấn không thể biết cô gái xinh đẹp này giống như một đám mây cao vời vợi khiến trái tim cậu bay bổng, nhưng lại biến hoá khôn lường. Lúc đầu, Đăng Tuấn không biết vì sao Hương Dao lại chủ động nói giúp cậu, không biết tại sao cô bỗng trở nên gần gũi với mình như vậy, không biết vì sao cô có thể phớt lờ cậu một thời gian dài, rồi đột ngột khoác tay cậu xuất hiện ở hôn lễ của chị mình, không biết tại sao sau khi cậu điên cuồng vui sướng vì ngỡ đã có được trái tim cô thì cô lại lần nữa trở nên thoắt ẩn thoắt hiện? Chẳng lẽ, tất cả những chuyện này chỉ là vì cô là em gái của Giám đốc Hương, còn cậu chỉ là một anh bảo vệ nhỏ bé?

Đăng Tuấn hiếm khi có tâm sự như vậy. Hôm nay, cậu dọn dẹp sạch sẽ khoảng đất có diện tích không lớn này mà phải dùng gấp đôi thời gian, khi bỏ chổi xuống, cậu nghe thấy trống ca trực công chạy từ xa đến, nói: “Đăng Tuấn, phòng nhân sự bảo cậu đến đó một lúc, có việc!”.

Trái tim Đăng Tuấn như ngừng đập, như thang máy mất điện đang rơi xuống thật nhanh. Cậu đến Giang Nguyên đã hơn hai năm, chỉ đến phòng nhân sự một lần duy nhất, đó là ngày đầu tiên đến trình diện, Đăng Vân đưa cậu đến làm thủ tục. Không chỉ cậu mà tất cả những công nhân và bảo vệ quèn đều hiếm có cơ hội đến phòng đó, có chuyện gì cần thì cấp trên sẽ trao đổi với đội trưởng các ca trực. Một tên tiêu tốt như cậu, vô duyên vô cớ “được” mời đến phòng nhân sự thì thường chỉ có một lý do – bị đuổi việc.

“Đi mau đi, còn đứng đó làm gì?”, đội trưởng giục giã.

Đặng Tuấn vừa hoảng hốt vừa rầu rĩ, cậu đã nhớ ra, lần làm việc duy nhất cậu vi phạm nội quy, đó là khi Hương Dao muốn xem cậu tạo hình bằng tay. Cậu nghĩ khi ấy chẳng mấy ai nhìn thấy, lại muốn Hương Dao vui vẻ nên cậu cũng chẳng bận tâm khi ấy vẫn đang giờ làm việc. Kết quả là Hương Dao thì cười vui, còn mình lại bị Hương Viễn nhìn thấy.

Đặng Tuấn sợ Hương Viễn, rất sợ. Kỳ thực đa số nhân viên đều tỏ ra kính nể e sợ trước một nữ chủ quản nụ cười thường trực nở trên môi, hiếm khi nổi giận như Hương Viễn. Hương Viễn rất dễ tạo cho người ta một cảm giác rằng cô không dễ bị chọc tức, ít khi làm khó người khác, không phải vì không dám hoặc khó bắt nạt người ta mà vì cô không muốn. Trong lòng mọi người như đều có một công thức: nếu Hương Viễn đã nổi cơn, hậu quả chắc chắn còn kinh khủng hơn bị Diệp Bình Văn quát mắng nhiều.

Khoé môi cười cười và vẻ mặt lạnh lùng quan sát của Hương Viễn, đến nay Đặng Tuấn vẫn nhớ rõ như in, mỗi lần nhớ đến đều có cảm giác hoảng sợ không chỗ nào dung thân. Nhất định là Hương Viễn không hài lòng với cậu, cô không thích cậu và Hương Dao ở bên nhau nên muốn đuổi việc cậu, chắc chắn là thế!

Cậu không muốn rời khỏi đây. Cậu đã quen cuộc sống nơi này, sợ phải di chuyển sang chỗ khác nhưng quan trọng nhất là Hương Dao duy lúc lạnh lúc nóng với cậu nhưng khi gác công chí ít cậu cũng nhìn thấy cô, mỉm cười với cô. Đặng Tuấn muốn chạy về phòng gọi điện cho anh họ, ai cũng biết Đặng Vân là trợ thủ đắc lực của Hương Viễn, anh họ sẽ nói giúp cậu.

Nhưng đội trưởng đã nóng nảy mắng: “Có cần tôi khiêng kiệu đến mời cậu đi không? Đám nhân công ngoại tỉnh các người đừng làm phiền tôi thêm”.

Đội trưởng là nhân công cũ người bản địa, cũng là gác công, chỉ có điều thêm được chức vụ nho nhỏ. Vì ông ta là nhân viên cố định, hưởng thụ được những đãi ngộ tốt nhất trong các cấp nhân viên ở Giang Nguyên,

không cần chăm chỉ làm việc, cũng không cần trực đêm, thậm chí có lúc chỉ cần ở công ty một chút rồi có thể đường hoàng về nhà ngủ thẳng giấc, chỉ cần đợi đến tuổi là nghỉ hưu. Thu nhập của đội trưởng thì Đăng Tuấn không biết nhưng có lần trò chuyện với mấy bảo vệ khác, họ bắt cậu đoán, cậu e dè hỏi: “Chẳng lẽ gặp đội chúng ta?”. Kết quả là những người ở đó đều cười to, nhạo cẩu không biết sự đời.

Cùng là người ngoại tỉnh, những tầng lớp cao như Hương Viễn và Đăng Vân thì chẳng ai dám làm gì, nhưng nhân viên quèn bị la mắng lại là chuyện bình thường, Đăng Tuấn cũng đã quen với việc đội trưởng thỉnh thoảng mắng mỏ vô cớ và sai vặt cậu rồi. Lúc đầu, ông ta còn kiêng nể vì cậu là em trai của Đăng Vân, về sau ý thức được rằng, Đăng Vân vốn là người không thích đụng chạm, Đăng Tuấn lại không ưa mách lẻo nên càng làm quá hơn, có lúc còn nói ra những lời đôn đại khó nghe về Đăng Vân. Trong lòng Đăng Tuấn rất tức giận nhưng không muốn gây sự, cũng sợ làm phiền đến anh mình nên đành ngậm đắng nuốt cay.

Những lời đại loại như “đám nhân công ngoại tỉnh” nghe cũng đã nhiều, lâu dần cũng tê liệt, song không biết vì sao mà lần này nghe đội trưởng nói thế, Đăng Tuấn cảm thấy một nỗi phiền muộn chưa từng có. Cậu khẽ co nắm tay lại rồi lại buông ra, cúi đầu vội vã đi lướt qua người đội trưởng ấy.

Người của phòng nhân sự tìm Đăng Tuấn là một bà cô trung niên, cũng khá hoà nhã. Đăng Tuấn thấp thỏm chờ đợi lĩnh phí nghỉ việc nhưng bà cô kia lại quan sát cậu một lúc rồi đẩy một tờ đơn cử đi học bồi dưỡng đến trước mặt cậu.

“Đăng Tuấn phải không? Ngày mai bắt đầu đến học ở trung tâm bồi dưỡng chức năng lao động nhé. Thời gian, địa điểm trên đơn đã có, tự xem cho kỹ đi.”

Đăng Tuấn ngơ ngẩn, bản khoản cầm lấy tờ đơn, trên đó viết rõ tên cậu bằng giấy trắng mực đen, và cả dấu mộc đỏ tươi nữa.

“Thưa cô, bồi dưỡng? Bồi... bồi dưỡng gì ạ?”

“Hàn điện! Sao, cậu không biết à? Thăng bé này, đến Giang Nguyên cũng khá lâu rồi, học bồi dưỡng không phải ai cũng được đi đâu.”

Không cần bà cô ấy nói thì tự Đăng Tuấn cũng đã nghe nói, công việc hàn điện là loại công việc kỹ thuật khan hiếm người nhất trong các dạng công việc cùng loại ở Giang Nguyên, đãi ngộ cũng cao nhất. Thợ hàn điện phải có giấy chứng nhận, công ty bỏ tiền ra đưa công nhân đi học bồi dưỡng nhưng khi lấy được giấy chứng nhận lại bị công ty khác cướp đi mất, công ty trước đó cử đi học xem như phí công tặng của hồi môn cho người khác.

Trước kia Diệp Khiên Trạch quản lý nhân sự, tính tình anh nhân hậu nên đối diện với tình trạng thất thoát thợ hàn thì chỉ biết nâng cao đãi ngộ, tăng lương để giữ người, cuối cùng lại dẫn đến hiện tượng những công nhân có giấy chứng nhận bắt đầu kiêu ngạo phách lối, lĩnh tiền lương cao song hơi bất mãn tý là bỏ đi ngay, dù gì nơi này không giữ người thì khắc có chỗ khác. Nếu không bị ép buộc thì bất đắc dĩ lắm Diệp Khiên Trạch mới mượn đến luật pháp, dù gì anh cũng cảm thấy không thể giữ người ta ở lại là do văn hoá công ty có vấn đề.

Sau khi Hường Viễn tiếp tay, cô lặng lẽ bảo phòng nhân sự tuyển dụng một loạt thợ hàn mới với thu nhập cao, khi những người này đã vào vị trí, cô liền cắt gọt hết tất cả những thợ hàn cũ suốt ngày đòi tăng giá cao tận trời xanh. Nói theo cách của cô, cô thà dùng cùng một số tiền như thế để mời người ngoài, chứ không thể nuôi sống đám người không biết phải trái kia. Cùng lúc với việc “thay máu”, Hường Viễn cũng đã đánh tiếng trước với những người cùng ngành mà mình quen trong và ngoài tỉnh rằng, những người này không thể dùng được. Trong nghề, cô là người tiếng nói có trọng lượng, một khi đã lên tiếng thì đám thợ hàn được Giang Nguyên vỗ béo ấy muốn tìm nơi khác trú thân thì e rằng khó như lên trời.

Chuyện này vừa lan truyền ra, không những chỉ thợ hàn mà tất cả các công nhân các ngành kỹ thuật khác tự nâng giá cao cũng co vòi lại rất nhiều. Một câu nói mà Hương Viễn báo Diệp Khiên Trạch cũng được truyền đi, cô nói, khi cơ nghiệp bị “đau bụng”, văn hoá là giấy vệ sinh trong toilet chứ không phải thuốc chống tiêu chảy, công thức bí mật hữu hiệu thực sự là lợi ích, mãi mãi là lợi ích.

Về sau Hương Viễn dặn dò phòng nhân sự nếu muốn đưa nhân viên đi học bồi dưỡng, bắt buộc phải ký hợp đồng nghiêm ngặt, hễ xuất hiện người qua cầu rút ván thì phải bắt anh ta đền lại cái giá không chỉ là gấp hai lần, đồng thời lúc chọn người đi học bồi dưỡng phải hết sức cân nhắc. Vì thế, về sau những người được chọn đi học lớp bồi dưỡng thợ hàn miễn phí chỉ có hai loại: một là những người vô cùng xuất sắc, hai là người có lý lịch đặc biệt hơn người. Đăng Tuấn rất hoang mang, không thể hiểu nổi tại sao chuyện này lại rơi vào tay một kẻ chẳng chút nổi bật như cậu, hiển nhiên là cậu chẳng thuộc hai loại trên rồi.

“Ngày mai đi học? Ngày mai cháu còn phải trực ngày, hôm sau trực đêm... Hơn nữa trên đây còn ghi bồi dưỡng một tháng, đội trưởng của cháu sẽ không đồng ý cho cháu nghỉ phép dài thế đâu”, cậu lắc đầu, vẻ mặt khổ sở.

Bà cô phòng nhân sự bỗng cười không dừng lại được: “cậu bé này thú vị thật, cậu bồi dưỡng xong rồi lấy được chứng chỉ, chẳng lẽ còn bảo cậu gác công được à?”

Khoá bồi dưỡng một tháng kết thúc, sự cần mẫn cố gắng của Đăng Tuấn đã được báo đáp, không chỉ lĩnh được chứng chỉ thợ hàn như ý muốn mà còn đạt được giải nhất trong kỳ thi kỹ thuật dành cho người mới được tổ chức lúc kết thúc khoá học. Những thầy dạy bồi dưỡng đều khen cậu khá giỏi, bẫm sinh là thuộc về ngành này, còn nói nếu có cơ hội gặp người phụ trách bên Giang Nguyên thì nhất định sẽ tán dương cậu thật nhiều.

Đặng Tuấn khi ấy đã đỏ bừng mặt xin thầy đừng bao giờ nhắc đến điều này với lãnh đạo. Ông thầy tỏ ra rất hoang mang, đương nhiên không thể hiểu được tâm tư của chàng trai này. Đặng Tuấn chỉ cần nghĩ đến nụ cười lạ lùng của Hương Viễn là đã thấy trong tim lạnh run từng đợt, tuy cậu lờ mờ đoán được vận may của mình có lẽ có liên quan đến Hương Viễn.

Về lại Giang Nguyên, Đặng Tuấn dường như được sắp xếp vào xưởng sản xuất khung sắt thép, chính thức trở thành một người thợ hàn, hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống của anh bảo vệ gác cổng. Trong hoàn cảnh mới, những bạn công nhân khác đều vỗ vai cậu, gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười mờ ám nhưng ý tứ ngầm chứa chung quy cũng là: cậu nhóc này được đấy, anh em cộc chèo với Diệp thiếu gia, em rể của Giám đốc Hương, một cô gái xinh đẹp như Hương Dao cũng bị cậu vớt vào tay rồi.

Đặng Tuấn luôn đỏ bừng mặt, cậu không biết phải giải thích thế nào vì chính cậu cũng không nói được nguyên nhân vì sao.

Hương Dao giờ đây là thống kê viên của xưởng cậu. Bình thường tiếp xúc với nhau cũng nhiều hơn xưa, đối với sự may mắn và thay đổi của cậu, Hương Dao cũng có đạo hồ nghi, song vẫn vui mừng thay cậu. Hai người khi cùng ra ngoài dạo chơi, gặp trường hợp cần phải giới thiệu, Hương Dao luôn hớn hờ vui vẻ chỉ vào Đặng Tuấn, nói với người ta: “Đây là một cao thủ hàn điện trong công ty chúng tôi đó”. Vậy nhưng trước kia cô chỉ âm ỉ nói cậu là đồng nghiệp, chỉ khi bị người ta nhắc đến cậu là bảo vệ thì cô mới phản ứng gay gắt rằng: Bảo vệ thì sao? Bảo vệ không phải là người à? Lúc nhớ đến điều này, trong lòng Đặng Tuấn mới ngấm ra, tuy Hương Dao là người không thích người khác nghi ngờ thân phận bảo vệ của cậu nhất, song cô mới là người để tâm nhất đến thân phận của cậu.

Đặng Tuấn nghĩ, nếu Hương Dao đã thích sự thay đổi của mình, vậy thì có gì là không tốt? Và chính cậu cũng bắt đầu thích sự thay đổi này, từ đó càng ra sức làm việc hơn.

Đặng Tuấn cũng ngấm ngấm bày tỏ sự nghi hoặc trong lòng mình với anh họ. Đặng Vân an ủi, bảo đừng nghĩ nhiều, cứ làm tốt việc của mình, tất cả sẽ theo tự nhiên thôi.

Nghĩ đến mình từng hiểu lầm Hương Viễn, Đặng Tuấn thấy có phần hổ thẹn, cảm thấy mình lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử đúng là không nên chút nào, cậu phải cảm kích Hương Viễn mới phải. Thế nên, có lần Hương Viễn đi cùng Phó tổng Lý đến xưởng của cậu để tìm hiểu tiến độ sản xuất, lúc đi ngang Đặng Tuấn, cậu đã gạt công việc sang bên, đứng dậy, cố gắng lấy hết cam đảm, định nói một tiếng “cám ơn” với Hương Viễn. Thế nhưng Hương Viễn làm như không thấy cử chỉ đó của cậu, chỉ mãi trò chuyện với Phó tổng Lý như thể chẳng quen biết chàng trai đang đứng bên mình, ngược lại ông Lý vừa nghe Hương Viễn nói, vừa như vô tình cố ý liếc nhìn Đặng Tuấn một cái.

Hương Viễn vừa tiễn một vị khách hàng đến giục thu tiền hàng, ngồi lại vào ghế của mình, cảm thấy huyết thái dương có một đường gân căng đến đau đầu. Đây là lần thứ ba trong tuần mà đại diện bên nhà máy nguyên liệu tìm đến. Nói thì dễ nghe lắm, nào là khách hàng đến thăm, tiện thể chào hỏi cô thôi, thế nhưng thực tế thì ai cũng hiểu, gần cuối năm rồi, có nhà máy nào không mong thu tiền về đâu, chẳng qua chỉ là đến để đòi tiền thôi.

Thẩm Cư An thường nói, với người quản lý kinh doanh, đòi nợ và bị đòi nợ chính là nội dung chủ yếu của công việc. Hương Viễn trong lòng cũng hiểu, ngành nghề nào cũng vậy, chỉ mong cố hết sức có thêm vốn lưu động. Cô đi đòi người khác, nhà máy nguyên liệu đến đòi cô, tuần hoàn như vậy, lâu rồi cũng thành quen. Như Thẩm Cư An, đòi nợ, đòi nợ, đã đòi đến tận Pháp rồi.

Có điều Giang Nguyên giờ đây đang ở trong thời kỳ đặc biệt căng thẳng về tiền vốn. Sáng nay, Đặng Vân đưa bản báo cáo tài chính cho cô, việc thi công khu nghỉ mát đã đến hồi kết thúc, rất nhiều khoản bắt buộc phải trả nếu không sẽ bị đình lại ở giai đoạn quan trọng nhất, không thể tiến lên.

Trung Kiến đợt trước vừa trả tiền công trình, vừa vào đến tài khoản đã bị tiêu mất chả còn đồng nào. Phía dưới còn có hơn ngàn nhân công mắt thao láo đợi phát lương, càng là những nhân viên cố định thu nhập cao càng kêu gào dữ dội, như thể chậm trễ một ngày thì thế giới diệt vong ngay không bằng. Hường Viễn cũng rất bất lực. Máy đại diện nhà máy cung ứng nguyên liệu cô đã tiến khéo, đều là khách hàng cũ, không đến nỗi bắt ép nhau đến toạc cả da đầu nhưng cô cũng không biết lần sau liệu có xoay sở được không.

Vừa rồi nói đến khát khô họng, giờ đây khó khăn lắm mới còn lại một mình, Hường Viễn thở phào một cái, uống một ngụm nước trong cốc, cảm thấy có gì đó là lạ liền tò mò nhìn vào trong. Trong cốc ngoài nước ấm ra, còn trôi nổi vài lá cầu khởi*, vài quả táo tàu và hạt sen, đỏ trắng đan xen trong cốc nước trong vắt, cô cùng ư nhìn. Cô thầm mím môi cười, người chuẩn bị cho cô thứ này, ngoài Diệp Khiên Trạch ra thì còn ai.

[*Tên khoa học Barbary Wolfberry Fruit, vị ngọt, có tính năng mát gan, lọc thận, nhuận phổi.]

Lúc ở nhà, anh thường trách cô chỉ biết bận rộn suốt ngày, không quan tâm đến sức khoẻ của mình. Những cách thức tu bổ cho sức khoẻ quá phức tạp thì cô luôn thấy lãng phí thời giờ, song lá cầu khởi mát gan tốt nhất, táo đỏ bổ khí dưỡng huyết, hạt sen bổ cho tim phổi, rồi ngâm vào nước ấm để uống là cách giữ gìn sức khoẻ đơn giản nhất mà lại vô cùng hiệu quả. Thường thì Diệp Khiên Trạch lo dì Dương hay quên, không nắm bắt được phân lượng cần pha nên mỗi ngày đích thân anh pha xong rồi đặt lên đầu giường đòi Hường Viễn uống hết cho mình thấy mới chịu thôi. Mấy hôm nay anh đi họp ở tỉnh khác, Hường Viễn cũng không rõ anh bỏ những thứ này vào cốc mình một cách thần không hay quỷ không biết như thế nào.

Người này ấy à, thật sự như Đường Tăng, ngày ngào cũng nói, giờ nào cũng nói, không chút nào chịu buông tha cô. Hường Viễn nghĩ như thế, tuy không có anh bên cạnh quan sát nghiêm khắc nhưng cũng ngoan ngoãn

uống hết. Cô không hiểu rốt cuộc là công hiệu của vị thuốc nào mà nước lọc trở nên ngọt ngào tện đầu lưỡi như thế. Kỳ thực nói ra thì Diệp Khiên Trạch nếu là Đường Tam Tạng thì Hương Viễn không là Tôn Ngộ Không thì còn là gì? Mặc cô có bảy mươi hai phép biến hoá thần thông quảng đại như thế nào, làm sao thoát chạy khỏi câu thần chú tình cảm của anh?

Chính Hương Viễn cũng không nhận ra, lúc nhớ đến Diệp Khiên Trạch, khoé môi của cô chưa bao giờ tắt nụ cười. Có lẽ anh nói cũng đúng, những thứ tào tào hạt sen kia thật sự rất tốt, chí ít thì nơi thái dương của cô bây giờ không còn nhói buốt lên từng cơn nữa.

Hương Viễn đang xoay xoay chiếc cốc sứ trong tay, hiếm khi thất thần như thế, bỗng nghe thấy cửa phòng mình bị đẩy ra rất mạnh. Ở Giang Nguyên này, gạt trợ lý đi và xộc thẳng vào phòng cô như thế chỉ có ba người: một là Diệp Khiên Trạch, hai là Diệp Quân, còn người thứ ba là Hương Dao. Trợ lý của cô tuy không giám ngăn cản Diệp Khiên Trạch, song ngoại trừ hôm cầu hôn cô ra, anh chưa từng đường đột làm phiền cô thêm, kể cả khi công việc cho phép đến thăm cô, cũng rất lịch sự gõ cửa, đó là tác phong nhất quán của anh. Còn về Diệp Quân... sau khi cô kết hôn, cậu rất ít khi đến tìm cô, cả ở nhà còn hiếm khi gặp mặt, huống hồ là công ty. Thế nên, không cần ngần ngại, Hương Viễn cũng biết người xông vào lúc này là ai.

Hương Dao dừng bước trước bàn của chị mình, trên người còn khoác bộ đồng phục xưởng máy, nhưng điều đó cũng không che dấu được nét xinh đẹp kiều diễm bẩm sinh của cô. Trong khoảnh khắc đẩy cửa bước vào, Hương Dao nhìn thấy nụ cười ảm áp hiếm hoi trên gương mặt của chị mình, khiến cô cảm thấy hơi sững sờ. Không biết là Hương Viễn thường ngày đạo mạo nghiêm túc đã uống nhầm thuốc gì?

Đối với vị khách không mời mà đến này, Hương Viễn không hề tỏ ra chút kinh ngạc nào, thậm chí cũng chẳng tức giận, cô chỉ thu lại nụ cười,

trở lại với vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên thường ngày, chỉ vào chiếc salon đối diện bàn mình.

“Có chuyện gì thì ngồi rồi hãy nói”.

Phản ứng này khiến Hương Dao hơi thất thần, cô ngồi xuống nhưng rồi lại đứng phắt dậy, đi thẳng vào vấn đề: “Hương Viễn, rốt cục chị muốn làm gì? Tại sao lại cất nhắc Đăng Tuấn lên làm trưởng nhóm hàn điện?”.

Hương Viễn hơi nhướn mày lên, nói: “Thế à? Cậu ta làm nhóm trưởng rồi à? Vậy thì tốt quá. Có điều việc lựa chọn nhóm trưởng thường do người ở xưởng quyết định, làm sao chị quản lý nhiều thế được?”.

Hương Dao hừ mũi một tiếng, hoàn toàn nghi ngờ giọng điệu này của Hương Viễn: “Thôi đi, đừng giả vờ nữa, có chuyện gì qua nỗi mắt chị đâu, hà tất phải giả tạo như vậy?”.

“Được thôi”, Hương Viễn vỗ vỗ vào tay ghế dựa, nghiêm khắc nói: “Cho dù đúng như em nói, chị biết chuyện Đăng Tuấn được làm nhóm trưởng. Vậy thì sao? Cậu ta dựa vào năng lực của mình để được cất nhắc, em nên vui mới phải chứ?”.

“Anh ấy được cất nhắc thì đương nhiên là tôi vui rồi, nhưng đừng tưởng tôi không biết, chị không thích anh ấy, cũng không muốn tôi và anh ấy ở bên nhau. Tôi không thể đoán ra chị đang mưu tính chuyện gì nhưng chị tuyệt đối không tốt bụng được đến thế”, đôi mày liễu của Hương Dao dựng ngược lên.

Hương Viễn như bị chọc cười, cười phá lên một lúc rồi mới nói: “Người không biết thì không tức. Có lẽ em nên hiểu rằng chị đã chấp nhận cậu ta ở một mức độ nào đó, vậy chẳng phải là chuyện em luôn mong mỏi đó sao?”.

Hương Dao vẫn nghi ngờ nhưng trước thái độ thản nhiên của Hương Viễn, vốn cô định một lòng một dạ tìm hiểu cho rõ ràng, giờ đây càng mơ

hồ và lúng túng hơn. Cô bỗng cảm thấy thiếu tự nhiên, cứng miệng nói: “Tôi mong mỗi? Tại sao tôi phải mong mỗi? Anh ấy là anh ấy, tôi là tôi, đừng trộn lẫn vào nhau. Đăng Tuấn là người thật thà, tôi chỉ mong chị đừng lấy anh ấy ra làm trò đùa, chỉ thế mà thôi”.

“Thế hả? Vậy nếu Đăng Tuấn không thích làm trưởng nhóm, cậu ta hoàn toàn có thể phản ánh lại với xưởng trưởng, chị nghĩ không ai ép buộc gì được. Nếu cậu ta là cậu ta, em là em, cậu ta vốn không ý kiến gì, em ra mặt thay cậu ta làm gì cho khổ?”.

Hương Dao hậm hực ngồi xuống salon, không nói được gì, một lát sau, tự cô cũng cảm thấy mình chưa phân phải trái trắng đen gì đã xông đến chỉ trích Hương Viễn là có phần kích động quá mức, lúc này mới lúng túng nói lảng sang chuyện khác: “Anh về đi công tác rồi à?”.

Cô chưa từng mở miệng gọi “chị”, nhưng với Diệp Khiên Trạch lại gọi “anh về” rất thuận miệng.

Hương Viễn “ừ” một tiếng xem như trả lời.

Hương Dao không còn gì để nói, ngồi chờ ở đó, hai tay khoanh lại một lúc lâu, rồi hỏi một câu: “Phải rồi, Diệp Quân... Bây giờ cậu ấy thế nào?”.

“Rất ổn.” Hương Viễn nhìn người đang ngồi trên salon một cái. Cô đoán không sai, giờ đây cô không còn hạn chế việc qua lại giữa Hương Dao và Đăng Tuấn, tự Hương Dao cũng bắt đầu do dự.

“Cậu ấy... Hôm chị kết hôn, cậu ấy nhìn thấy em và Đăng Tuấn bên nhau, có nói gì với chị không?”, nói đến khúc cuối giọng Hương Dao mỗi lúc một nhỏ.

Hương Viễn cười cười: “Em mong cậu ấy nói gì?”.

“Tôi chỉ tiện hỏi vậy thôi, chị không nói thì bỏ đi”, Hương Dao cố cứng miệng. Trước mặt người chị hơn mình sáu tuổi, Hương Dao ấu trĩ đến mức đáng thương, ấu trĩ tới nỗi Hương Viễn không tốn chút công sức nào mà vẫn nhìn thấu tâm tư muốn nói mà ngại ngần của cô.

“Cậu ấy chẳng nói gì hết.” Hương Viễn không muốn gạt cô, không muốn cô tự chìm đắm vào ảo mộng tự mình thêu dệt nữa.

Câu trả lời này khiến Hương Dao tổn thương, có lẽ chính cô cũng đoán ra từ lâu nhưng nghe Hương Viễn nói lạnh nhạt như vậy, cô càng khó chấp nhận hơn: “Chị lừa tôi”.

“Nếu chị lừa em thì tại sao em không tự đi hỏi cậu ấy đi? Chẳng phải em biết trường cậu ấy ở đâu à? Không dám chứ gì, đến chút gan dạ cũng không có, thế thì còn kêu gào gì ở đây? Nếu em muốn nghe câu trả lời khiến em hài lòng từ chỗ chị, vậy cũng được, em mớm lời chút đi, chị có thể nói theo những lời em muốn nghe”.

Sự thương xót trong lời Hương Viễn khiến Hương Dao điên lên, cô chồm tới trước vài bước, chỉ vào Hương Viễn nói: “Tôi vốn không nên hy vọng gì ở chị, chị không bao giờ chịu giúp tôi, chuyện gì cũng chỉ nghĩ đến mình, người khác trong mắt chị chỉ là vật trang trí. Chị nói không thích tôi ở bên Đăng Tuấn, thì có thể lẳng lặng chuyển tôi sang vị trí khác, rồi lại nghĩ ra ý tưởng mới nào đó liền chạy đến cất nhắc anh ấy, khiến anh ấy vui mừng, ghép tôi và anh ấy lại với nhau. Còn nữa, chị đã được gả cho anh Diệp đúng như ý định của mình, nhưng lại không chịu buông tha Diệp Quân. Chị vẫn muốn cậu ấy cứ như khi xưa, lẻo đẻo theo đuôi chị mãi đúng không? Hương Viễn, không, tôi nên gọi chị là Giám đốc Hương, người ích kỷ nhất, máu lạnh nhất chính là chị. Những gì tốt đẹp nhất trên thế gian này chị đều muốn chiếm lấy, chị thành công nên xem mọi người như đá cuội dưới chân để chị đạp lên!”.

Hương Viễn dựa vào ghế lẳng lẳng nghe Hương Dao tố cáo một cách gay gắt. Phải, cô ích kỷ nhất, máu lạnh nhất, cô làm gì cũng chỉ nghĩ đến mình, chẳng lẽ cho Đặng Tuấn một lối ra an toàn, không để Hương Dao đâm đầu vào Diệp Quân đến toạc đầu chảy máu, cũng là vì chính mình ư?

Đợi khi Hương Dao không nói gì nữa, cô mới tiếp lời: “Tôi có chẳng ra gì thì cũng không đến lượt cô đứng ở đây chỉ vào mũi tôi. Nếu đã hiểu mà gọi tôi là Giám đốc Hương thì cô không nên quên ở đây là công ty và bây giờ đang là thời gian làm việc. Tôi ích kỷ máu lạnh, thế thì chỉ riêng chuyện cô rời khỏi vị trí làm việc, xông vào văn phòng của tôi một cách vô phép tắc như vậy cũng đủ để cô được về nhà nghỉ ngơi rồi... Thế nào, muốn bỏ đi à? Không muốn làm nữa à? Được thôi, ra khỏi Giang Nguyên, xa rời người máu lạnh như tôi, thử xem lương tháng của cô có đủ mua đôi giày đang đi dưới chân hay không?”

Lồng ngực Hương Dao phập phồng, vẻ mặt căm phẫn song không nói gì thêm. Hương Viễn nhủ thầm, cô tính toán so đo với Hương Dao làm gì, có ý nghĩa gì đâu? Đã lâu rồi cô không nổi giận. Lần này không biết vì Hương Dao xuất hiện đã đập tan niềm vui hiếm hoi của cô, hay vì Hương Dao nhắc đến Diệp Quân? Cô không phải là người lương thiện nhiệt tình nhưng tự vấn lương tâm, cho dù là Hương Dao hay Diệp Quân, trên thế gian chẳng lẽ còn ai đó mong mỗi hai người được hạnh phúc hơn cả cô?

“Thôi được rồi, ra ngoài đi. Lúc đi nhớ đóng cửa lại. Đừng nói bố mẹ mất sớm mà tôi không dạy cô phép lịch sự tối thiểu nhất.” Hương Viễn vẫn giữ nét mặt bình thản, vùi đầu vào văn kiện, không nhìn Hương Dao thêm một lần nào nữa.

Đến khi nghe tiếng cửa khép lại, bước chân mỗi lúc một xa cô mới thở dài một hơi, nhắc di động trên bàn lên. Chiếc Nokia đời cũ mấy năm trước, vỏ bọc bên ngoài đã mòn, chỉ mỗi nghe gọi là vẫn bình thường, đó vẫn là món quà mà năm nào Diệp Quân tặng cho cô. Người vốn là chủ nhân của nó đã lâu rồi không liên lạc gì với cô nữa.

Có vài lần màn hình hiển thị cuộc gọi đến bật sáng dãy số quen thuộc, song chỉ một tiếng, vẫn chưa kịp bắt máy thì đã tắt lịm. Cô và Khiên Trạch bảo cậu về nhà ăn cơm, mười lần thì có đến chín lần cậu viện cớ bận việc.

Hương Viễn nghĩ, có lẽ nên tìm lúc nào đó rảnh rỗi để đến thăm Diệp Quân. Còn nửa năm nữa là cậu tốt nghiệp, cô cũng muốn biết sau này cậu định làm gì. Cô nhìn thấy Diệp Quân trưởng thành rồi trở thành người một nhà, không ngờ mỗi lúc một cách xa.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Người Cầm Đầu Lại Là Đặng Tuấn

Hương Viễn cười nói: “Em đâu phải là Triệu Mẫn, em cũng đâu có cần anh. Nếu thực sự khiến em hận đến ngứa cả răng thì em không chỉ cần anh đơn giản vậy thôi đâu”. Lúc Hương Viễn về đến nhà Diệp gia đã hơn chín giờ tối. Công ty vừa tiếp nhận một công trình ở Vân Nam, lợi nhuận rất cao, gần đến ngày giao hàng, bộ phận kỹ thuật và sản xuất đều phải tăng ca, những xưởng máy càng phải ngày đêm không ngừng nghỉ. Cô cũng thường xuyên như thế, yêu cầu mọi người tăng ca và chính bản thân cô cũng không nghỉ ngơi.

Chiếc xe dừng trước cánh cổng sắt, Hương Viễn nháy đèn nhưng không thấy dì Dương ra mở cổng. Cô đành tự mình xuống xe, lấy chìa khoá trong túi ra, tra vào ổ khoá đã hơi gỉ sét.

Lúc cô cho xe vào, nhìn từ kính chiếu hậu, toà nhà nhỏ dưới ánh đèn điện chiếu sáng càng trở nên cũ kĩ. Ngôi nhà đã cũ, đến bà giúp việc cũng thế. Hương Viễn không chỉ một lần kiến nghị Diệp Khiên Trạch dọn ra ngoài ở. Hiện tại, hai người già đều không có nhà, Diệp Quân nghỉ hè cũng kiếm có làm thêm không về mà thuê nhà ở với bạn, Diệp Linh cũng bị đưa đến một viện điều dưỡng tư nhân ở thành phố khác sau khi Diệp Khiên Trạch và Hương Viễn kết hôn không lâu. Ở đó, cô có thể tránh xa những việc và những người cô không muốn gặp, lại nhận được sự chăm sóc chu

đáo nên tình trạng sức khoẻ ngày càng tốt hơn. Và như thế, một ngôi nhà mệnh mệnh, thực ra chỉ có vợ chồng Hường Viễn và dì Dương ở.

Diệp gia cũng không phải là không có đất đai, nhà cửa khác ở bên ngoài. Hường Viễn cũng tự mua một căn hộ chung cư bốn phòng ở khu trung tâm thương mại sau khi kết hôn, cho dù già trẻ, lớn bé cùng tập trung ở đó cũng đủ. Ở đó cũng được trang bị tốt hơn, giao thông thuận tiện, hoàn cảnh sống cũng lý tưởng hơn nhiều so với khu phố cũ nhà họ Diệp toạ lạc – một nơi cũ kĩ, hoang vu vắng vẻ, điện nước, không khí, đường ống chứa nước... tất cả mọi thứ đều cũ kĩ, cứ hai ba ngày lại gặp sự cố. Bất tiện còn ở chỗ, số tiền chi ra cho những khoản lật vặt thường ngày còn vượt quá mức hợp lý. Cả dì Dương, bây giờ bà ấy sống còn nhàn rỗi hơn bất kì ai trong nhà, chỉ cần dùng một phần ba số lương của bà thôi cũng đủ tìm được một người giúp việc theo giờ tốt, dọn dẹp và quản lý ngôi nhà này đâu ra đó, Hường Viễn nghĩ, để bà về nhà an dưỡng tuổi già với con cháu còn hơn.

Những việc đó, Diệp Khiên Trạch thực ra cũng hiểu nhưng đối diện với những phân tích và kiến nghị có lý lẽ có bằng chứng của Hường Viễn, anh thường cười cười cho qua chuyện. Anh không muốn phản đối vợ, song lại kiên trì theo cách của mình. Có lúc Hường Viễn nổi giận, anh mới ôm lấy cô hạ giọng khuyên nhủ: “Nhà cũ cũng có lợi của nó, chúng ta vẫn ở đây, những người trong nhà rời đi đã lâu, nếu muốn quay về chí ít vẫn thấy đèn còn sáng”.

Hường Viễn lắc đầu nhưng không cố chấp để anh phải khó xử nữa. Thực ra cô biết, điều đáng trân trọng của tất cả những thứ cũ kĩ không phải ở chính nó mà là những hồi ức và linh hồn nó mang theo. Cô không thích nơi này, cả Diệp Quân cũng không thích nơi này, chẳng phải vì nó lưu giữ những hồi ức mà họ không mong muốn đó sao? Không phải thứ mà cô nhưng nhớ mãi không quên cũng chỉ là ánh trăng mờ hồ đó thôi sao? Chỉ có điều cô có thói quen tiến về phía trước, Khiên Trạch lại thích quay đầu nhìn

lại phía sau. Con người quá hoài cổ chung quy cũng là thói quen xấu nhưng nếu cô đã trân trọng ký ức của mình thì cũng nên trân trọng ký ức của anh.

Hương Viễn đi qua bãi cỏ đã lâu không được cắt tỉa, mở cửa bước vào. Quả nhiên bà đang ngồi xem phim truyền hình với vẻ thích thú, nhìn thấy bóng Hương Viễn mới miễn cưỡng đứng lên hỏi một câu: “Về rồi à? Đã ăn gì chưa?”.

Sau khi Hương Viễn được gả vào nhà họ Diệp, bà có vẻ khó xử với sự thay đổi cách xưng hô với cô. Bà muốn gọi là “bà Diệp” nhưng trong bệnh viện cũng có một bà Diệp rồi. Gọi là “thiếu phu nhân” ư? Có phải đóng phim đâu, huống hồ bây giờ chẳng còn mấy ai gọi như thế, người ta nghe thấy cũng rất kỳ cục. Một thời gian bà gọi cô là “bà Diệp nhỏ” nhưng không được bao lâu đã bị Hương Viễn ngăn lại. “Cái gì mà bà Diệp nhỏ, sau này Diệp Quân kết hôn rồi, chẳng nhẽ dì phải gọi người kia là bà Diệp nhỏ nhỏ sao? Từ trước đến giờ dì gọi tôi thế nào thì cứ gọi như thế, mọi người đều thấy thoải mái hơn.”

Nhưng tiếng gọi “Hương Viễn” của bà vẫn không dám thốt ra. Tuy bà đã quen gọi thẳng tên với anh em Diệp Khiên Trạch, Diệp Linh và Diệp Quân và Hương Viễn hiếm khi sai bảo bà làm việc nhưng trong lòng bà vẫn thấy e ngại cô nên đa phần là bỏ luôn phần xưng hô đi.

Ngay cả Diệp Khiên Trạch cũng đùa với cô: “Trong nhà này dì Dương sợ em nhất. Có một lần anh thấy dì đang ăn bánh trong bếp, lúc em đi ngang qua, dì sợ đến độ không nghĩ ngợi gì mà nhét luôn miếng bánh còn lại vào túi áo. Anh bèn hỏi, Hương Viễn có bảo là không được ăn bánh à? Dì ấy bảo không có nhưng hễ thấy em là hoảng lên. Em nói xem nên nói thế nào đây?”. Hương Viễn bèn cười đáp lại: “Em xem dì ấy như Bồ Tát ấy, sợ em để làm gì? Rồi sao nào, chẳng lẽ anh cũng sợ em?”. Anh thì thầm vào tai cô: “Anh sợ em bỏ mặc anh”.

Lúc này, Hương Viễn “ừ” một tiếng, thay giày rồi lên lầu, đến nửa đường bỗng dừng lại, nói với bà giúp việc đang tiếp tục đắm chìm trong tình tiết của phim truyền hình: “Phải rồi, dì Dương, cỏ trong vườn mọc cao quá rồi, nếu dì không cắt tỉa được thì gọi điện bảo người ta đến làm, đừng để mọi người đi ngang qua nhìn thấy lại tưởng đây là di sản văn vật.”

Nói xong, cô tiếp tục bước nhanh lên cầu thang, không hơi đâu đoán xem người dưới lầu có bất mãn gì hay không. Trước kia, Diệp Quân từng vô tình nghe thấy bà nói Hương Viễn là người nhà quê nên tỏ ra rất không vui, song Hương Viễn cũng phớt lờ. Cô vốn là người nhà quê đấy, có sao đâu! Hà tất phải so đo với người hồ đồ làm gì.

Diệp Khiên Trạch phải đi họp ba ngày, hôm nay mới ngày thứ hai. Trước kia người bạn rợn là Hương Viễn, bây giờ về nhà, thấy căn phòng trống rỗng khiến cơ có chút không quen. Tắm rửa xong, tóc vẫn chưa khô hẳn cô đã nằm bò ra giường không muốn nhúc nhích, chỉ mấy phút sau, cô đã chìm vào giấc ngủ. Không rõ tại sao lại có người mất ngủ, đối với Hương Viễn mà nói, bạn rợn chính là thứ thuốc ngủ hữu hiệu nhất.

Lúc này Hương Viễn cảm thấy giường hơi rung lên, sau đó cô nhận ra có một đôi tay đang vén gọi mái tóc ẩm ướt của mình sang một bên. Cô giật mình, chưa kịp phản ứng gì thì đôi tay e dè gạt tóc cô ra đã bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển lên vai và cổ cô, hơi nóng của bàn tay ấy quen thuộc đến nỗi không cần quay lại cô cũng biết nó thuộc về ai.

“Về từ khi nào thế, sao em không biết?”, Hương Viễn nhắm mắt hỏi.

Diệp Khiên Trạch nói từ phía sau: “Được một lúc rồi. Lúc này trong thư phòng, anh nghe thấy tiếng xe của em. Sao thế, dì Dương không bảo em biết à?”

“Dì ấy còn bận xem phim truyền hình”.

Lực tay anh luôn vừa đủ, giống như những khát vọng của cô luôn sinh ra đúng lúc. Phần vai căng cứng của Hương Viễn dần thả lỏng, cô thở ra một hơi dài thoải mái, cảm thấy như vậy thật tốt, cô đã quên hết những mệt nhọc trước đó là vì điều gì.

“Anh nói đi họp mà sao về sớm vậy? Suýt nữa làm em giật mình”, cô vừa nói vừa đưa tay đặt lên bàn tay đang vuốt ve người mình của Diệp Khiên Trạch.

“Về sớm không được sao?” Lúc Diệp Khiên Trạch nói, anh khẽ nhích lại gần Hương Viễn, hơi thở ấm áp phả vào gáy cô. Hương Viễn khẽ trở mình, quay lại nhìn anh. Anh đã tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo ở nhà, tinh thần sáng khoái, chỉ có quầng mắt hơi thâm. Hương Viễn đưa ngón tay cái vuốt ve quầng mắt anh. Đây là người đàn ông khiến cô ngày đêm mong nhớ, bất chấp tất cả để lấy anh, vẫn lương thiện dịu dàng như trước, nhưng rốt cuộc từ bao giờ, ánh mắt dịu dàng của anh đã không che dấu được những tâm sự của mình.

Ngón tay Hương Viễn hơi lạnh, Diệp Khiên Trạch cười tránh né, nắm lấy bàn tay không an phận của cô. Hương Viễn nhìn thấy vị trí giữa ngón cái và ngón trỏ của anh có một vết thương hình lưỡi liềm, giống như vết răng cắn, có phần đáng sợ.

“Gì thế này?”, Hương Viễn tỏ ra kinh ngạc, lật người lại, nhắc tay anh lên nhìn kỹ. Ngón tay cô ấn vào vết thương: “Đau không?”.

Diệp Khiên Trạch khẽ run lên nhưng giọng nói lại bình thản vô cùng: “Không sao! Lúc nghỉ ngơi giữa cuộc họp, anh nhìn thấy một đứa bé trong khách sạn rất đáng yêu nên muốn chọc nó một chút, ai ngờ cậu nhóc đó hung dữ quá, cắn anh một cái thật mạnh. Vết thương nhìn thì đáng sợ nhưng thực ra chẳng có gì. Anh cũng đã gọi bác sĩ trong khách sạn sát trùng rồi”. Anh vừa nói vừa dùng bàn tay kia vuốt tóc Hương Viễn như đang than thở: “Xem ra anh và trẻ con tạm thời chưa có duyên với nhau”.

Diệp Khiên Trạch yêu trẻ con, Hương Viễn luôn biết điều đó nhưng Giang Nguyên đang ở giai đoạn phát triển quan trọng nhất, cô không có thời gian cũng như công sức để mang thai chín tháng mười ngày rồi tạo ra một sinh mệnh mới. Cũng may Diệp Khiên Trạch thông cảm nên không hề làm khó cô nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tiếc nuối.

Hương Viễn cười cười nhìn vào mắt anh, nói: “Đứa bé này thật đáng sợ. Nếu anh không nói, em còn tưởng anh bị một đứa điên nào đó cắn chứ!”. Thấy anh không nói gì, một lúc sau, cô cười “phì” một tiếng, nói: “Trên tay Trương Vô Kỵ hình như cũng có một vết răng như vậy thì phải?”.

“Anh là Trương Vô Kỵ thì em cũng thành Triệu Mẫn rồi?” Diệp Khiên Trạch chọc lại cô.

“Lại sai rồi!” Hương Viễn nghiêm mặt, khẽ đặt bàn tay bị thương của anh xuống, ánh mắt như đang tức giận song vẫn cười: “Em đâu phải là Triệu Mẫn, em cũng đâu có cắn anh. Nếu anh khiến em hận đến ngứa cả răng thì em không chỉ cắn anh đơn giản vậy thôi đâu”.

Diệp Khiên Trạch nghe vậy thì mỉm cười. Một lúc sau, cô nghe thấy một giọng nói mơ hồ bên tai: “Vậy em ăn anh đi, Chỉ Nhược”.

Hương Viễn nhắm nghiền mắt. Đang lúc “căng thẳng” thì di động của cô để đầu giường rung lên từng đợt, quét sạch cảm hứng. Diệp Khiên Trạch và cô tựa đầu vào nhau, anh nói: “Phải nghe à? Tạm thời coi như không nghe thấy được không?”.

Hương Viễn khẽ cười, ánh mắt đong đưa nhưng cuộc gọi ấy không chịu buông tha cô, cứ rung lên bần bật như có một linh hồn kinh khủng nào đó đang nấp trong đó rồi gào thét đòi thoát ra ngoài.

“Nghe đi, muộn thế này rồi, em nghe xem có việc gì không?”, Diệp Khiên Trạch cười đau khổ, bất lực buông cô ra. Hương Viễn khẽ hôn lên môi anh như chuồn chuồn đậu trên mặt nước: “Đợi em, nhanh mà”.

Cô quay người lấy điện thoại, mặt vẫn ửng đỏ. Cô nghe máy, giọng nói vẫn mang nét cười: “Phó tổng Lý, có chuyện gì thế?”.

Diệp Khiên Trạch cũng ngồi dậy, chăm chú nhìn vợ nghe điện thoại. Hương Viễn không lên tiếng gì, một lúc sau nụ cười trên gương mặt tắt lịm, sắc mặt trở nên nặng nề.

“Chú cố ngăn họ lại, đừng để ai gây sự thêm, cũng đừng để người ngoài trà trộn vào, tôi sẽ đến ngay.”

Nói xong, cô nhảy ngay xuống giường, không nói năng gì đã bắt đầu thay quần áo.

“Sao vậy?” Diệp Khiên Trạch cũng nhận ra vẻ lo lắng trên mặt cô.

Hương Viễn vừa cài khuy áo vừa giải thích: “Phó tổng Lý nói, đám công nhân trực đêm đánh nhau. Một bên là người bản địa của Giang Nguyên, bên kia là người Hồ Nam, đánh nhau giữ dội lắm. Hơn trăm người liều mạng với nhau trong xưởng, đã gục mấy người rồi, khuyên can không được.”

“Sao lại thế được?” Diệp Khiên Trạch nhíu mày, vội vã đứng dậy thay quần áo rồi nói: “Anh đi với em, Phó tổng Lý cũng không can được thì một phụ nữ như em lỡ không may bị thương thì sao?”.

“Không, Khiên Trạch, anh mau đi tìm mấy người bạn làm ở toà án đi. Phó tổng Lý nói ở đó có người cầm máy ảnh chụp rồi. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì gay lắm. Chúng ta chia ra hành động”.

Nói xong, cô tiện tay buộc tóc lại, khẽ ôm Diệp Khiên Trạch rồi vội vã cầm điện thoại và chìa khoá chạy xuống dưới.

Lúc Hương Viễn đến công ty, xe của Diệp Bình Văn đã đỗ ở đó. Hương Viễn khẽ thở dài, lúc có chuyện cần giúp thì không trông chờ gì được ở ông

ta nhưng khi gặp phiền phức thì ông ta nhanh hơn bất kỳ ai. Cô không dám xin Diệp Bình Văn giúp cứu hoả, chỉ mong ông ta đừng đổ thêm dầu vào lửa là tốt lắm rồi.

Lúc xuống xe, đội trưởng đội bảo vệ và quản lý phòng xưởng đã đợi ở đó. Hướng Viễn cầm lấy mũ bảo hiểm họ đưa, không phí thêm lời, lập tức chạy ngay đến hiện trường.

Quản lý phòng xưởng là một người đàn ông trung niên, cuống quýt chạy theo sau cô, báo cáo nguyên nhân xảy ra sự cố và tình hình hiện tại. Họ cũng nhận được điện thoại từ người phụ trách ca đó trong xưởng. Nguyên nhân là do một người trưởng máy là nhân viên chính thức và một công nhân hợp đồng người Hồ Nam không hiểu cãi nhau từ khi nào, sau đó người quen của họ cũng lần lượt đến tham gia. Cuối cùng cũng không biết vì cái gì, chẳng những mọi người khuyên nhủ không có tác dụng mà ngược lại đôi bên còn tụ tập thành hai phe, bắt đầu xông vào đánh nhau. Sau khi Phó tổng Lý đến, dựa vào uy tín của ông ở xưởng nên cuộc ẩu đả tạm thời dừng lại nhưng hai bên vẫn chửi rửa nhau, không ai chịu nhường ai, tình hình rất căng thẳng.

Trong lúc báo cáo tình hình, xưởng sản xuất khung thép đã hiện ra trước mắt, không cần ai chỉ đường, Hướng Viễn biết chỉ cần đến nơi ầm ĩ tiếng người kia, chắc chắn đó là trung tâm bão.

Lúc cô đến gần, những người đang vây thành vòng tự động dẫn ra một lối nhỏ chỉ cho phép một người đi qua, Hướng Viễn bước vào trung tâm vòng tròn với vẻ mặt lãnh đạm. Phó tổng Lý, Diệp Bình Văn, và cả những nhân viên quản lý của ca trực đều có mặt ở đó. Những người bị thương nằm la liệt trên mặt đất, không bị đánh toạc đầu thì tay chân cũng bê bết máu, bác sĩ của xưởng bị dựng dậy lúc đang sau ngủ cũng bần đến nổi toát cả mồ hôi.

Thấy Hương Viễn xuất hiện, Phó tổng Lý thở phào nhưng hai nhóm vẫn trừng mắt giận dữ, thậm chí không khí vừa yên tĩnh trở lại, giờ bắt đầu căng thẳng hơn cùng sự có mặt của những người đương quyền.

Diệp Bình Văn phúi phúi ống tay áo không biết đã bị dính gì sắt từ lúc nào, nhìn quanh rồi chỉ vào Hương Viễn nói với mọi người: “Người có quyền đến rồi, các người đánh nhau vỡ đầu cũng vô ích, ai đúng ai sai thì hỏi cô ấy cho công bằng”. Diệp Bình Văn quay sang nhìn Hương Viễn nói tiếp: “Gọi cô đến thật khó quá. Tôi về công ty lấy chút đồ, không ngờ lại đúng lúc có chuyện. Tuy nó không thuộc phận sự của tôi nhưng ai bảo tôi cũng mang họ Diệp làm gì! Bác sĩ của xưởng tôi đã gọi đến giúp cô, những người nằm kia đều bị thương khá nặng, may mà chưa ai mất mạng, phóng viên cũng thấy cả rồi. Có lẽ với tình hình này thì ngày mai Giang Nguyên chắc chắn sẽ có cơ hội xuất hiện trên tin tức buổi tối rồi”.

Hương Viễn liếc nhìn người đàn ông đeo kính đang tức tối vì bị thương, phó phòng bảo vệ không chế gằn đó rồi nói với Diệp Bình Văn: “Vất vả quá, có điều phòng viên này đến cũng hơi bị nhanh đấy”.

Nói xong, cô gọi quản lý phòng xưởng đến, thì thầm vào tai ông ta vài câu rồi đích thân đến gần tay phóng viên kia, ra hiệu cho trưởng, phó phòng bảo vệ buông tay, trách móc: “Người đến là khách, quy tắc này cũng không hiểu à? Tự đứng lại để người khác chê cười!”.

Cô vừa nói vừa lấy máy ảnh trên tay trưởng phòng bảo vệ đang hối lỗi, kiểm tra kỹ lại một lúc rồi cười cười quay về hướng người đàn ông đeo kính đang xoa xoa cánh tay: “Những người này không hiểu chuyện xin anh đừng trách. Anh không bị thương chứ? Thật ngại quá”. Cô vén một sợi tóc ra sau tai, đưa trả máy ảnh cho đối phương rồi tiện thể gửi luôn một tấm danh thiếp. Người đàn ông đeo kính đó giận dữ kiểm tra cần câu cơm của mình rồi nhìn qua danh thiếp, có phần ngạc nhiên: “Cô chính là Hương Viễn, người phụ trách mà họ nói đó à? Cô... cô là phụ nữ à? Có điều phải nói thật là cách tiếp đãi khách của Giang Nguyên các cô quả thực không

biết điều chút nào. Nếu máy ảnh mà có hư hại gì thì chuyện này không bỏ qua như vậy đâu.”

Hương Viễn cười tươi hơn: “Cách xử lý của họ không thoả đáng, xin anh đừng trách nhưng công ty cũng có chế độ của công ty, đều phải nghĩ đến trị an và an toàn cho mọi người. Bình thường ra vào xưởng máy, nhất là đèn khuya bắt buộc phải có thẻ công tác, đồng thời ai đến cũng phải đăng ký. Thực ra những phóng viên lớn như anh, bình thường rất khó mời đến, có điều bọn họ chưa hiểu chuyện, tưởng có người rảnh rỗi đến đây gây loạn nên mới làm thái quá. Vả lại, bên trong xảy ra chuyện, việc quản lý người ra vào không còn nghiêm ngặt, anh chưa sử dụng các đồ bảo vệ an toàn tính mạng mà vào trong xưởng, nếu lơ đãng một chút thôi nhưng có chuyện gì xảy ra thì Giang Nguyên làm sao đền được đây?”.

Người đàn ông đeo kính cười một tiếng, đáp: “Tôi cũng nhận điện thoại bảo mời đến. Bao nhiêu người ẩu đả thến này không phải là chuyện nhỏ, các người tưởng giữ máy ảnh của tôi là không sao à?”.

“Đám công nhân này đùa giỡn quá nên xảy ra chuyện, quả là không nên nhưng muộn thế này anh còn đến đây cũng rất vất vả rồi. Bây giờ ảnh cũng đã chụp, tình hình cũng ổn định rồi. Hay là thế này, thời tiết đang lạnh, hãy để quản lý Trương của chúng tôi đưa anh đến văn phòng ngồi uống cốc trà, tiện thể xem xét máy ảnh có chỗ nào xảy ra hỏng hóc hư hại gì không, nếu có thì chúng tôi sẽ đền bù”.

Không cần Hương Viễn đưa mắt ra hiệu, quản lý phòng xưởng thấy thế bèn vội vã chạy đến, nịnh nọt dỗ dành để mời thay phóng viên kia rời khỏi hiện trường. Hương Viễn đợi anh ta đi xa, vẻ chán ghét trên gương mặt vẫn được che dấu rất kỹ. Mọi người đều biết rõ, chỉ cần anh ta chịu rời khỏi đây, sao không có thứ gì bịt miệng được chứ.

Xử lý xong chuyện bên này, Hương Viễn mới lại gần Phó tổng Lý, hạ giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì? Ai gây ra?”

Phó tổng Lý cau mày, cũng hạ giọng bảo lại: “Chỉ biết lúc đầu có người tranh chấp nhưng lúc sau những người không trực ca này đều đến cả, chắc là đôi bên đều có người cầm đầu, có điều dò hỏi thế nào cũng không chịu khai”.

Hương Viễn cúi xuống xem xét vết thương của những người bị đánh toạc da đầu, trao đổi ý kiến với bác sĩ rồi nói: “Vẫn phải đưa đi bệnh viện thôi. Bác sĩ Phùng, nhờ quản lý Trương phái một chiếc xe tới chở những người bị thương nặng đến bệnh viện kiểm tra. Chỉ cần họ đừng gây sự, đừng nói bậy ở bệnh viện, phí tổn để công ty trả trước, có gì để sau hãy nói. Vết thương này khá nguy hiểm, nếu tàn tật cả đời thì tệ lắm”.

Nói xong, cô đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng quan sát hai nhóm người về mặt đằng đằng sát khí. Những người đứng đầu đều là những gương mặt quen thuộc, có mấy người trên tay vẫn chưa buông vũ khí là ống sắt xuống.

“Các anh muốn làm gì?” Hương Viễn chậm rãi chỉ quy định công ty dán trên tường xưởng máy nói tiếp: “Xem ra bình thường học chế độ và quy định cũng phí công nhĩ. Mấy thứ treo trên tường kia đều là vật trang trí à? Muốn đánh nhau cũng được, cởi bỏ đồng phục trên người, ra khỏi cổng Giang Nguyên rồi đánh nhau đến long trời lở đất cũng chẳng sao. Giang Nguyên không có loại nhân viên hờ chút là ấu đả thế này, những người chưa buông vũ khí xuống thì rời khỏi đây ngay lập tức”.

Bốn bề tĩnh lặng, một lúc, sau đó “đình đình” mấy tiếng. Những người bỏ vũ khí xuống trước là những nhân viên chính thức dẫn đầu một nhóm, họ tự biết khả năng bị đuổi việc nhỏ hơn nhiều so với đám công nhân hợp đồng kia, áp lực không lớn, đương nhiên cũng không muốn đánh nhau nữa. Một kẻ đứng đầu còn gào: “Giám đốc Hương, là do bọn họ động thủ trước, đánh bị thương mấy người bên chúng tôi”.

Diệp Bình Văn cũng chen vào: “Hương Viễn, tôi đã muốn nói với cô từ lâu là bình thường cô dung túng cho đám người Hồ Nam quá. Bây giờ thì

hay rồi, chưa gì đã đánh nhau, đúng là quá thô lỗ cộc cằn. Cái xưởng này còn quy định hay không?”.

Hương Viễn chưa kịp mở miệng thì đám công nhân Hồ Nam đã bùng bùng tức giận, mấy người cùng gầm lên: “Cùng lắm là không làm nữa nhưng cũng phải nói cho công bằng chứ”.

Hương Viễn tiến lên phía trước vài bước, đưa tay ra ngăn mấy người vẫn cầm ống sắt, bình tĩnh nói: “Đưa cho tôi... Đưa hết đây! Mấy thứ này không cần tiền để mua à? Xếp ở đây để các anh dùng nó đánh vỡ đầu người ta chắc? Các anh đánh họ chết, ngày mai sống sẽ yên ổn hơn hả? Ai chẳng có cha mẹ vợ con, cái ống này mà đập xuống, cả nhà người đánh và bị đánh đều ngồi trơ miệng ra ăn không khí hết... Nghe tôi đi, bỏ mọi thứ xuống đã. Gây sự cả một buổi tối đã đủ rồi, cho dù các anh có lý mà giờ không buông vũ khí xuống thì cũng thành vô lý”.

“Giám đốc Hương cẩn thận!” Phó tổng Lý toát mồ hôi lạnh khi thấy Hương Viễn đoạt ống sắt trên tay người cầm đầu xuống. Không ngờ ông ta cầm không chắc như cô nghĩ, Hương Viễn chậm rãi đặt xuống đất, lạnh lùng nhìn những người khác đặt vũ khí xuống chân một cách cảnh giác.

“Ai đúng, ai sai thì công ty sẽ làm rõ, sẽ không để ai oan uổng, cũng không tha cho những người có lỗi, tóm lại sẽ nói rõ ràng với mọi người. Tối nay ca trực đêm tạm dừng, mọi người về nhà hết đi nhưng những người cầm đầu gây sự phải ở lại”.

“Không có ai cầm đầu, là do tất cả chúng tôi cùng gây ra”, có người trong đám công nhân Hồ Nam lên tiếng. Họ vẫn gườm gườm nhìn bên kia đầy thù địch. Hương Viễn mỉm cười, nhìn đám người bản địa nói: “Tôi đoán các anh cũng đoàn kết như vậy, đúng không?”.

Cô cười vẻ bất lực với Phó tổng Lý rồi quay sang nhìn mọi người, nói: “Quy tắc của Giang Nguyên có giấy trắng mực đen rành rành, mọi người

đều rõ cả. Đánh nhau là vi phạm nghiêm trọng luật lệ công ty, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua. Nhưng tôi biết đa số các anh đều không có lỗi, ai lại khoanh tay đứng nhìn đồng hương mình bị bắt nạt chứ, nhất thời xúc động rồi mất lý trí theo cũng là chuyện bình thường. Như tình hình hiện tại, tôi không trách mọi người, công ty cũng có thể thông cảm. Song chuyện gì cũng có kẻ cầm đầu châm lửa, đó mới là nguyên nhân dẫn đến mọi vụ lộn xộn. Các anh chỉ vì một số ít người mà muốn cùng nhau thất nghiệp sao?” Hơn nữa, các anh không nói thì chẳng lẽ đối phương không nói ra sao? Bao nhiêu cặp mắt nhìn thấy, các anh nghị là không ai nói à? Đừng nói tôi không cho các anh cơ hội tìm ra người cầm đầu, nếu sau này chúng tôi tìm ra người gây chuyện thì các anh đừng mong thoát tội”.

Phó tổng Lý nói với đám người bản địa đang xăm xì to nhỏ: “Đừng nghĩ công ty không dám làm gì các anh. Có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra thì cho dù ký hợp đồng rồi cũng cuốn xéo hết cho tôi!”.

Đám người đó im lặng một hồi vẫn không ai lên tiếng nhưng xem ra bước chân mỗi người đều dần dần tản đi. Cuối cùng, còn lại một người đứng lại, đó là một người đàn ông vẻ mặt ngưng ngập gần năm chục tuổi.

Hương Viễn làm ra vẻ như đột ngột vỡ lẽ: “Bác Phùng, thì ra là bác”.

Mặt ông Phùng đỏ bừng một cách kỳ lạ, có vẻ như trước khi làm việc ông ta đã uống khá nhiều rượu. Lúc này, tuy ông ta giận giữ song cũng không dám làm gì, chỉ tiến lên một bước rồi nói: “Tôi muốn dạy dỗ cái đám ngoại tình đó thì sao nào? Nếu không thì sớm muộn gì bọn đấy cũng trèo lên đầu chúng tôi. Bọn đấy là gì chứ? Năm ấy, khi tôi theo Chủ tịch Diệp thì mới chỉ có mười mấy người chúng tôi đứng máy tạo nghiệp, khi đó bọn đấy còn chưa biết đang lang thang ở đâu. Tiểu Lý, cậu có dám nói cậu không phải đệ tử do một tay tôi đào tạo ra không?”.

Phó tổng Lý đột nhiên thấy khó xử. Hương Viễn biết những điều ông Phùng này nói chắc chắn không phải giả dối, cô gật gật đầu nói: “Bác

Phùng, mấy năm nay quả thực công lao rất lớn nhưng Giang Nguyên đã bao giờ đối xử tệ với bác chưa? Nếu không phải Chủ tịch Diệp nể tình cảm cũ thì làm sao bác có thể mỗi ngày uống ba chén rượu, khoanh tay nhìn đám công nhân hợp đồng làm việc vất vả còn mình thì an nhàn hưởng tuổi già? Phó tổng Lý là đệ tử của bác? Đúng, nhưng cũng may bác Phùng vẫn giữ lại bí quyết, công phu đánh nhau này vẫn chưa kịp truyền lại cho đệ tử”.

Cô không muốn nhìn gương mặt già cõi đang biến sắc đó nữa liền quay sang đám công nhân Hồ Nam, đồng phục rách rưới tệ hại hơn đám bản địa, thở dài bảo: “Các anh thì do ai cầm đầu? Không chịu nói à? Đến đây mưu sinh, tìm được công việc rất khó khăn, muốn cùng nhau thu dọn tay nải về quê hương thật à?”.

Không ai nhúc nhích nhưng họ đều cúi gằm mặt xuống.

“Trong đám các anh, ai đã có gan ra mặt cho đồng hương thì sao phải để bạn bè chịu phạt thay mình?”.

Cô đợi mấy giây trong sự tĩnh lặng, cuối cùng cũng nghe thấy một giọng nói vang lên:

“Là tôi, do tôi cầm đầu”.

Hương Viễn nhìn chăm chăm vào anh chàng bước ra từ đám người, trong lòng bỗng cảm thấy rất phức tạp, “Thì ra là cậu, Đặng Tuấn”, cô nói.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Cơ Hội Tàn Nhẫn

“Thì ra là cậu.”

Hương Viễn gọi riêng Đăng Tuấn đến văn phòng. Cô dựa vào lưng ghế nhìn Đăng Tuấn.

Đăng Tuấn cúi đầu, kéo ống tay áo dính đầy dầu mỡ xuống, im lặng và ngượng ngập, không giống người cầm đầu tụ tập đánh nhau. Cậu không biện hộ, cũng không van xin, dường như đang chờ đợi phán quyết của Hương Viễn.

Mãi một lúc sau, Hương Viễn mới hỏi một câu: “Đăng Tuấn, sao lại là cậu?”

Đăng Tuấn ngẩng lên, trong tích tắc, cậu không thể chắc chắn về kỳ lạ thoáng lướt qua mắt Hương Viễn có phải là đau lòng hay không.

Hương Viễn trầm thờ dài, có một dạo cô rất cố gắng thuyết phục mình: Hương Dao tuy hồ đồ nhưng chí ít cũng không đến nỗi cặp kè với những kẻ thậm tệ. Đăng Tuấn là người thật thà và có chừng mực, cũng thật long đối với Hương Dao.

Trước kia cô không thích cặp đôi Đăng Tuấn - Hương Dao lắm, vì cảm thấy Hương Dao chưa thực sự muốn ở bên Đăng Tuấn, chẳng qua chỉ là trẻ

con gây chuyện, mượn cậ để chọc giận Hường Viễn và Diệp Quân. Hường Viễn sợ Hường Dao xem tình cảm của mình là trò đùa, đến cuối cùng chẳng có ai quan tâm thì người thua thiệt và tổn thương là chính nó. Nhưng qua một thời gian tìm hiểu, Hường Viễn lại cảm thấy rằng, nếu Hường Dao thật sự chọn cậ thì cũng không phải là chuyện gì tồi tệ, chí ít thì sự hồn hậu thật thà của cậ có thể bao dung sự nhạy cảm và bướng bỉnh của Hường Dao Không sai. Khi ấy, Đăng Tuấn chỉ là một cậ bảo vệ, không hề xuất sắc, ở Giang Nguyên cũng chỉ là một công nhân bình thường, nếu Hường Dao theo cậ chắc chắn không thể sống an nhàn được. Hường Viễn đã từng chịu khổ nên cô từng thề với lòng mình rằng, tuyệt đối không để những tháng ngày khó khăn đó quay trở lại, đương nhiên cũng không thể để người thân duy nhất trên thế gian của mình phải chịu khổ. Hường Dao có khiêu khích, khó chịu với cô thế nào thì cô vẫn phải có trách nhiệm thu xếp một cuộc sống tốt đẹp cho em gái mình, lúc đó cô mới có thể làm an lòng cha mẹ dưới tuổi vàng. Thế nhưng lúc này, Hường Viễn đang nằm trong tay cuộc sống của Đăng Tuấn.

Bởi vậy, lúc danh sách công nhân đi học bồi dưỡng đã đủ, Hường Viễn vẫn yêu cầu phòng nhân sự sắp xếp cho Đăng Tuấn học lớp bồi dưỡng thợ hàn. Nếu nói rằng cô cho chàng trai ấy một cơ hội, chi bằng nói cô đã cho mình một lý do để an tâm, cũng cho cậ một thử nghiệm nho nhỏ. Dù chưa hề tiếp xúc với thao tác hàn điện nhưng sau khóa học bồi dưỡng một tháng mà cậ vẫn không qua nổi cuộc thi ngành nghề thì chứng tỏ cậ chỉ là một kẻ hèn kém bất tài.

Cũng may sự cần mẫn chịu khó của Đăng Tuấn không làm Hường Viễn thất vọng. Hường Viễn giúp cậ trở thành thợ hàn giỏi nhất Giang Nguyên, tiếp tục đề bạt cậ làm trưởng nhóm. Tuy so với những công nhân hợp đồng thì đó không gọi là độc nhất vô nhị nhưng cũng xem như là ngoại lệ. Do đó, Diệp Bình Văn cũng ngấm ngầm hoặc công khai tỏ ý bất mãn, thậm chí còn mắng nhiếc sau lưng rằng Hường Viễn vì em gái mà quan tâm đến một thằng nhóc mặt búng ra sữa để phá hoại quy tắc của Giang Nguyên.

Những điều này Hương Viễn biết nhưng cô tảng lờ như không nghe thấy. Hương Viễn nhìn người rất chuẩn nên cô biết mình sẽ không nhìn lầm Đăng Tuấn. Đăng Tuấn có lẽ không thể nào thông minh, giỏi giang như anh họ cậu, không thể trở thành cánh tay đắc lực của Hương Viễn nhưng nhân phẩm và thái độ làm việc của cậu khiến Hương Viễn yên tâm, chỉ cần cậu nghiêm túc làm tốt công việc của mình thì cũng xem như không phí công Hương Viễn lo nghĩ. Cho dù cậu và Hương Dao không thể thành đôi thì cho cậu một tiền đồ tươi sáng cũng có thể xem như là một cách mà Hương Viễn khoán đãi Đăng Vân.

Có thể nói rằng, khi Hương Viễn chất vấn ai cầm đầu đánh nhau. Đăng Tuấn lên tiếng và bước ra khỏi đám người ấy, cô có cảm giác như bị tát vào mặt một cái.

Đăng Tuấn trước nay luôn nhút nhát trước mặt Hương Viễn, cậu tránh né ánh nhìn của cô, nói: “Xin lỗi Giám đốc Hương. Tôi... tôi đã gây phiền hà cho chị nhưng quả thực tôi không nhìn nổi đám người đó nữa. Tất cả đều là người, đều làm công việc như nhau, vậy tại sao bọn họ luôn có được nhiều hơn chúng tôi, hình như còn cao hơn một bậc? Chuyện này... quả là quá bất công!”.

Hương Viễn cười nhạt: “Thế gian này làm gì có chuyện gì công bằng tuyệt đối? Cậu đến Giang Nguyên cũng không phải ngày một ngày hai, có một số việc đã tồn tại từ trước khi cậu đến, cũng không thể một sớm một chiều mà thay đổi được. Máy người đó cho dù không phải thì việc cậu đánh nhau với họ là đúng à?”.

Đăng Tuấn nói: “Trước kia tôi cứ nghĩ, chỉ cần chăm chỉ làm việc, làm người cho thật tốt là có thể sống cho ra hồn người nhưng bây giờ mới biết vốn chẳng phải là thế. Giám đốc Hương, chắc chị cũng đã biết bây giờ trong xưởng máy mỗi nhóm đều chỉ có một vài công nhân chính thức, còn lại đều là công nhân hợp đồng người ngoại tỉnh. Trên danh nghĩa, mọi người đều làm việc, định mức hoàn thành sẽ phân đều cả nhóm nhưng

trong ban nào mà những người làm mệt chết đi sống lại không phải là công nhân ngoại tỉnh làm theo hợp đồng chứ. Mấy công nhân chính thức chỉ biết ngồi đùa giỡn, hoa tay múa chân sai khiến. Chẳng có cách nào khác, chúng tôi không làm thì bị đuổi nhưng bọn họ thì chẳng phải lo, họ không đạt định mức cũng không chết đói được. Được, chị nói trên thế giới không có gì là công bằng tuyệt đối, chúng tôi cũng nhẫn nhịn mãi rồi. Ai bảo chúng tôi không may mắn, không được như đám người đó, vượt nghìn cây số đến đây chỉ muốn kiếm cơm ăn, làm nhiều hưởng ít thì cũng được nhưng rõ ràng bọn họ được lợi rồi tại sao còn ức hiếp chúng tôi chứ?”.

Có lẽ Đăng Tuấn cũng không ý thức được rằng giọng mình mỗi lúc một lớn, vẻ thiếu tự nhiên và e dè vốn có đã được thay thế bằng sự phẫn nộ. Hương Viễn biết, cậu là người biết nhường nhịn, chắc là đám nguyên lão già mồm kia đã làm chuyện gì quá đáng lắm nên mới làm bùng lên sự bất mãn tích lũy bấy lâu nay của nhóm công nhân hợp đồng.

“Trần Trụ lái xe cần cầu của nhóm hai, đồng hương của tôi, không biết chị có quen không, chú ấy được xem là người thật thà nổi tiếng. Nhóm hai có hai tài xế xe cần cầu nhưng có chuyện gì mà không đến tay chú ấy chứ? Có chú ấy, người tài xế kia chẳng bao giờ chịu làm ca đêm. Trần Trụ cũng làm ở công ty gần mười năm rồi, một mình nuôi cả nhà già trẻ lớn bé. Tối nay, người nhà anh ấy đến báo vợ ở nhà bệnh nặng, phải về nhà ngay. Lúc đó, Trần Trụ xuống xe, chạy đến tìm nhóm trưởng của họ, muốn xin phép nghỉ một đêm. Việc sản xuất bận như vậy nên chú ấy hỏi nhóm trưởng có thể gọi điện thoại bảo tài xế khác đến thay được không? Kết quả thì sao, nhóm trưởng Phùng của họ đang cùng một người thợ hàn trong nhóm chúng tôi uống rượu, ăn lạc sống trong phòng, không cho chú ấy nghỉ. Ông ta đã không gọi điện bảo người đến thay lại còn mắng nhiếc Trần Trụ chẳng ra gì. Ông ta bảo chúng tôi là đám người ngoại tỉnh gian xảo, chỉ muốn kiếm có để trốn việc... Ai chẳng có cha mẹ, vợ con nhưng hề là người có lương tâm thì ai lại nỡ đem sinh mệnh vợ mình ra làm trò đùa. Lúc ấy, chú Trần cuống quýt cả lên nên cao giọng lý luận với nhóm trưởng vài câu, chỉ

có thể thôi mà cái ông họ Phùng kia sầm mặt xuống chửi mãi không thôi, từ phòng quản lý đến xưởng máy vẫn chẳng buông tha. Đúng là ông ta có uống rượu nhiều hơn bình thường một chút nhưng cho dù có tỉnh táo thì ông ta cũng có xem chúng tôi ra gì đâu. Những đại lão gia người bản địa như bọn họ trước nay chưa bao giờ coi chúng tôi là người!”.

“Thế nên cậu mới cầm đầu đánh ông ta?”

“Tôi không đánh ông ta!” Đặng Tuấn nắm chặt tay nói tiếp: “Ông ta mắng chửi đến tận xưởng máy, còn nổi cơn say rượu đánh Trần Trụ. Chú Trần chịu đựng đã quen, biết không làm gì được nên cũng chẳng dám ra tay. Chúng tôi đứng cạnh thấy không thể nhịn được nữa nên mới che chắn giúp. Tôi biết đâu ông ta lại tru lên như chó dại. Thực tế ông ta chỉ là một kẻ bạc nhược, tôi không hề muốn làm ông ta bị thương. Ông ta đứng không vững, vấp vào ống sắt trên đất nên ngã xuống, vừa đứng dậy là chẳng nói chẳng rằng, cầm ống sắt đó đánh tôi với Trần Trụ. Một ống sắt to thế kia, ông ta lại hoàn toàn xem nhẹ mạng sống của người khác nếu đánh vào chỗ hiểm là chết người như chơi. Lúc đầu, tôi chỉ biết tránh né còn dám công nhân chính thức lại đứng xem trò vui. Bọn họ nói gì chị biết không? Bọn họ gào lên với ông Phùng: Đánh chết đám ngoại tỉnh kia đi! Chỉ cần là người thì không thể mặc ông ta ức hiếp như thế được. Chẳng lẽ chúng tôi phải như một con chó cúp đuôi chạy trốn để ông ta truy đánh? Tôi mới nhặt một góc khung sắt lên huơ huơ vài đường, bọn họ đã cùng tiến lên vây đánh rồi”.

Đặng Tuấn vừa nói vừa giận dữ xắn tay áo đồng phục lên trước mặt Hường Viễn. Trên bàn tay Đặng Tuấn nổi đầy những vết bầm xanh tím.

“Chị nhìn thấy chưa? Những vết này là do bọn họ đánh đấy. Đừng tưởng chúng tôi bình thường nhẫn nhịn quen rồi nên muốn làm gì thì làm. Bọn họ quá đáng lắm, những người đồng hương Hồ Nam chúng tôi có ai không tức giận chứ. Chó cùng đường còn cắn người nữa mà, liệu cái bọn chỉ biết uống rượu đó có đủ mạnh để đánh lại chúng tôi không? Đánh nhau

là do tôi cầm đầu, song tôi chẳng gọi ai cả, đồng hương chúng tôi đều tức giận quá nên mới đến giúp, huống hồ chúng tôi chỉ là tự vệ. Nếu nói bị thương thì bên chúng tôi bị thương ít à? Chỉ có điều chẳng làm bộ làm tịch rên rỉ thảm não như bọn họ thôi.”

“Nói như vậy thì phải cảm ơn cậu đã nương tay à?”

“Dù sao tôi cũng chẳng sai, tôi không có ý chọc tức ai, cũng không làm bị thương ai hết, càng không ngờ về sau lại nhiều người đến đánh nhau như vậy. Tôi biết chị chưa chắc đã tin nhưng cũng chả sao, dù gì những lời cần nói tôi đã nói hết rồi.”

Hương Viễn cười khố: “Không, tôi tin. Nhưng chỉ một mình tôi tin là đủ sao? Cậu nói cậu không sai nhưng việc cậu làm là vô cùng sai trái. Sự việc vốn không phải do cậu mà ra nhưng cậu lại chạy ra giúp người ta. Đến khi tôi hỏi thì chẳng ai lên tiếng, đến cả Trần Trụ kia cũng không biết trốn đâu mất rồi, cậu làm anh hùng để làm gì?”.

“Nhưng tôi cũng không thể để người khác chịu tội thay mình được, mọi người đều chỉ muốn giúp tôi”, Đãng Tuấn trút bỏ tức giận xong, nghe Hương Viễn tạt cho một gáo nước lạnh, thoáng chốc không còn khí thế nữa, giọng nói cũng nhỏ dần lại, nhưng sự kiên cường vẫn không thay đổi.

“Cậu tưởng mình cậu chịu uất ức mà có thể điều động được hơn trăm người đến liều mạng đánh nhau vì cậu hả? Cậu nghĩ cậu là ai? Đám người bản địa và đồng hương của cậu vốn đã ân oán từ lâu, chỉ có điều chưa tìm được nguyên nhân để trút giận, vừa đúng lúc cậu ngốc nghếch chui ra, bọn họ có đánh nhau toạc đầu thì cũng đã có nguyên nhân chính đáng. Bọn họ đều biết hết, hơn trăm người đánh hội đồng như thế, chẳng ai biết là ai đánh ai, công ty cũng không thể định tội hết, lúc đó ai xuất đầu lộ diện trước thì chịu đòn thôi. Được rồi, lần này hay lắm, cậu đúng là làm anh cậu mất mặt lắm. Đúng là... đúng là làm tôi cũng mất mặt lắm!”

“Tôi không tin...”

Hương Viễn vẫn chưa kịp nói gì, Hương Dao đã vội vã đẩy cửa bước vào, túm lấy tay Đăng Tuấn, hỏi: “Anh Tuấn, anh không bị thương đâu chứ?”.

Đăng Tuấn bị Hương Dao nắm lấy ngay chỗ đau nhưng gương mặt lại lộ vẻ vui mừng. Chắc là trước đó cậu không ngờ Hương Dao lại quan tâm đến mình như vậy. Hôm nay, Hương Dao không có ca trực, cô ấy nghe thấy tin này nên mới chạy đến công ty ư?

Hương Viễn không muốn chứng kiến cảnh tình cảm thân mật của họ lúc này liền xoay ghế đi hướng khác.

Cuối cùng, Hương Dao chủ động gọi cô một tiếng: “Hương Viễn, em đã nghe hết rồi. Chị... chị sẽ không làm khó anh ấy đúng không?”.

Hương Viễn đã lâu không nghe thấy cô em gái này nói với mình bằng giọng nói yếu ớt, thái độ khiêm nhường như vậy, sao cô không hiểu ý của Hương Dao chứ. Hương Viễn không nói gì, chỉ cúi đầu cười một tiếng. Cô không làm khó Đăng Tuấn thì đủ sao? Rồi cuộc là ai đang làm khó ai đây?

Đăng Tuấn nói với Hương Dao: “Giám đốc Hương không làm khó anh”. Nói xong, cậu tiếp tục đối mặt với Hương Viễn, hỏi bằng thái độ cố chấp và nghi ngờ của người trẻ tuổi: “Giám đốc Hương, chị thật sự thấy tôi sai sao? Tôi sẽ bị đuổi việc à?”. Lúc này, cậu mới nhớ đến hy vọng và niềm vui khi được làm ở vị trí mới này, cậu cảm thấy cầm mỏ hàn là công việc bấp bênh mình nên làm. Lúc này, khả năng đánh mất công việc và xa vời rời cô gái mình yêu thương khiến cậu cảm thấy bất an.

Hương Viễn nhất thời không trả lời được, khoát khoát tay nói với hai người họ: “Loạn cả một đêm rồi, về nhà nghỉ ngơi trước đi, để tôi yên tĩnh một lúc, có chuyện gì thì để sau hãy nói”.

Hương Dao nhìn chị mình chăm chăm, sau đó kéo tay Đăng Tuấn ra ngoài, lần này tiếng cô đóng cửa rất nhẹ nhàng. Họ đi rồi, Hương Viễn cứ duy trì tư thế cúi đầu nghĩ ngợi một lúc lâu.

Hương Viễn muốn yên tĩnh nhưng cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Trưởng phòng Trương vừa gọi điện nói rằng đã giải quyết thành công tay phóng viên nhiều chuyện kia nhưng lại có phía cảnh sát đến nên Hương Viễn đành phải gắng gượng ứng phó. Cũng may bình thường cô có khá nhiều mối quan hệ nên chỉ vài cú điện thoại thì sự việc cũng xem như suôn sẻ. Thượng cấp dặn dò vài câu nên phía cảnh sát cũng chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ xem như không có, đồng ý cho Giang Nguyên tự xử lý việc “nội bộ mâu thuẫn giữa một nhóm công nhân”.

Mọi việc đã xử lý xong, người cần tiền thì đã đi rồi, lúc ấy đã khuya nên Hương Viễn bỏ ý định về nhà, một mình ngồi trong văn phòng đến khi trời sáng. Diệp Khiên Trạch không yên tâm, mấy lần gọi điện đến khiến cô thấy nhẹ nhõm hẳn. Hương Viễn thấy có cảm giác rất ấm áp khi được anh quan tâm, nhưng anh không biết rằng, sự băn khoăn trăn trở của cô bây giờ lại không chỉ là lo lắng.

Sáng sớm hôm sau, vẫn chưa đến giờ làm việc. Đăng Vân đã xuất hiện ở văn phòng Hương Viễn. Anh gõ cửa bước vào thấy Hương Viễn đang khép hờ mắt ngồi đó liền nói: “Hương Viễn, lần này chính là cơ hội”.

Hương Viễn ngẩng lên nhìn anh, chậm rãi đáp: “Phải, tôi biết”.

Hương Viễn về nhà tắm rửa, thay bộ trang phục khác rồi trở lại công ty, vừa kịp buổi họp liên quan đến cách xử lý chuyện ẩu đả tối qua do Diệp Khiên Trạch chủ trì. Đến dự buổi họp ngoài những người phụ trách chủ yếu, xưởng trưởng còn có trưởng phòng nhân sự, hành chính và bảo vệ.

Lúc Hương Viễn yên vị thì mọi người đã đến đông đủ, dường như chỉ đợi mỗi cô xuất hiện. Cô gái phụ trách tiếp đãi phòng hội nghị rót cho mỗi

người một cốc trà nóng. Hường Viễn hé mở nắp cốc, ngửi thấy mùi vị đặc trưng của táo tàu và hạt sen, vừa tức vừa buồn cười. Khóe môi cô thấp thoáng một nụ cười, cô quay sang nhìn Diệp Khiên Trạch, ánh mắt anh cũng như đang chờ đợi ánh nhìn của cô. Hai người cười vờ hiểu ý, chỉ trong thăm lặng vậy thôi, sau đó Diệp Khiên Trạch khẽ đăng hắng giọng và bắt đầu cuộc họp.

“Sự kiện đánh nhau tập thể ở nhà xưởng tối qua, tôi nghĩ quá trình cụ thể thế nào thì mọi người đều đã rõ. Hôm nay mở cuộc họp, chủ yếu làm muốn hỏi ý kiến các vị về cách giải quyết chuyện này, dù gì sự kiện lần này đã tổn hại rất lớn đến sự đoàn kết nội bộ và hình tượng công ty chúng ta. Tôi mong rằng có thể tìm ra phương án xử lý tốt nhất qua cuộc họp hôm nay.”

Diệp Khiên Trạch vẫn chưa nói hết, Diệp Bình Văn đã uể oải tiếp lời: “Thực ra theo tôi thì việc thảo luận chẳng cần thiết. Tôi đã nói rồi, đám công nhân hợp đồng là chó không thuần hóa được, sớm muộn gì cũng bị cắn thối, bình thường đã kéo bè kéo cánh, cho bọn họ cơm ăn mà còn được thể làm tới. Nếu sự việc này đã phát sinh, cũng sắp hết năm rồi, chi bằng đuổi luôn đám Hồ Nam gây họa này đi, lại vừa có thể tiết kiệm được một khoản lớn. Giám đốc Hường cũng đã thường nói, phải tiết giảm nhân lực đấy thôi?”.

Hường Viễn thấy ông ta chĩa mũi dùi vào mình thì cũng không nói gì bởi cô đoán không nhầm thì còn nhiều người cũng đứng về Diệp Bình Văn.

Quả nhiên, mấy giây sau, trưởng phòng nhân sự đã tiếp lời Diệp Bình Văn: “Phải rồi, bọn người đó bây giờ càng lúc càng khó quản lý, yêu cầu cũng một lúc một nhiều. Nói thực là ngoài một số ít công nhân kỹ thuật cao thì cuối năm nay chúng ta cũng thanh toán hợp đồng với đám người không an phận đó rồi tìm người mới cũng được. Tuy rằng phải mất một thời gian để thích ứng với công việc nhưng cũng chẳng phải khó khăn lắm, vả lại những công nhân hợp đồng mới cũng không yêu cầu nhiều về mặt đãi ngộ”.

“Nhưng đôi bên đều đánh nhau, chỉ phạt một bên e rằng không công bằng. Theo tôi thấy thì cũng nên giáo dục đám công nhân chính thức tham gia đánh nhau, như vậy mọi người mới tâm phục khẩu phục”, trưởng phòng bảo vệ dè dặt lên tiếng.

Xưởng trưởng nơi xảy ra đánh nhau cũng nói: “Đúng thế, nếu thanh toán hết hợp đồng những kẻ gây chuyện, cho dù tìm được công nhân mới ngay thì cũng phải trải qua quá trình thích ứng với công việc, chúng ta có mấy đơn hàng phải giao rất gấp, chỉ e không thể chậm trễ được. Nói chính xác thì lần đánh nhau này, những công nhân chính thức kia chẳng phải là không có gì sai trái, giả như chúng ta quá thiên vị thì chẳng những đám công nhân hợp đồng được giữ lại cảm thấy bức bối mà những công nhân chính thức kia không được dạy cho một bài học thì sau này càng khó quản thúc hơn”. Diệp Bình Văn gõ bàn, cười nói với xưởng trưởng: “Anh lo lắng không ai làm việc cho anh chứ gì? Có điều anh nói cũng đúng, quá thiên vị cũng không tốt, chi bằng thế này đi, đuổi việc hết mấy đứa cầm đầu bên Hồ Nam, còn lại trừ tiền lương, còn về phía công nhân chính thức thì cũng phạt ít tiền, thông báo phê bình, còn về lão Phùng thì tạm cắt chức trưởng nhóm. Mọi người nghĩ sao?”.

Diệp Bình Văn là người nhà họ Diệp, em trai ruột của Chủ tịch Diệp, ngồi ở vị trí cao trong công ty đã bao năm nên những lời ông ta nói, ngoài một số ít người ra thì còn có ai dám ý kiến gì. Không ai lên tiếng nhưng họ đều hướng ánh mắt về phía vợ chồng Diệp Khiên Trạch. Lông mày Diệp Khiên Trạch khẽ nhíu lại, Hương Viễn lại tỏ ra mĩa mai châm biếm, chỉ uống nước trong cốc mà không lên tiếng.

Cuối cùng Phó tổng Lý cuối cùng cũng mở miệng lên tiếng: “Tôi nói ý kiến của mình nhé, Giám đốc Diệp vừa nãy nói cũng có lý, nhưng tôi là người quản lý sản xuất, hôm qua lại là người đến hiện trường xảy ra vụ đánh nhau sớm nhất, về việc xử lý chuyện này thì tôi thấy nên phạt hết tất cả những người tham gia, nhưng quan trọng là không nên chỉ phạt nặng vào

đám công nhân hợp đồng, còn bỏ qua cho các đám công nhân cũ. Chính là vì: bất bình sẽ nói. Những người ngoại tỉnh đến công ty ta làm việc, người Hồ Nam cũng tốt, người tỉnh khác cũng tốt, họ đều làm việc bình đẳng, mục đích là kiếm cơm ăn. Nếu không phải là đã nhẫn nhịn quá lâu, những người công nhân bản địa kia lại lấn lướt trước, thì tuyệt đối không xảy ra việc này. Nhân đây tôi cũng xin tự kiểm điểm. Tuy tôi làm quản lý sản xuất nhưng về mặt phân bổ định mức và điều động công nhân thì lại có rất nhiều chỗ không tới nơi tới chốn, những bất công trong xưởng là tồn tại đã lâu, những công nhân hợp đồng bất bình cũng đã lâu nhưng tôi lại không giải quyết ngay nên mới dẫn đến chuyện xảy ra như hôm qua, cũng không thể trách bọn họ được. Tóm lại, ý kiến của tôi là, nếu phải phạt thì phải phạt đám công nhân chính thức bởi trong chuyện này họ là người có lỗi đầu tiên”.

Phó tổng Lý vừa dứt lời đã có rất nhiều người bắt đầu chụm lại bàn tán. Hường Viễn nghĩ, Phó tổng Lý đúng là người khéo léo, bình thường xử lý mọi chuyện công bằng, rất được lòng người, trong công ty cũng không thiên vị bất cứ phái nào những ông ta luôn biết nói những câu chính xác trong những trường hợp cần thiết. Hường Viễn không phải chưa nghĩ đến chuyện trừng phạt những người ngoại tỉnh, đặc biệt là Đăng Tuấn, song cậu lại do tự tay cô cất nhắc, mọi người lại biết người cầm đầu đánh nhau là bạn trai của em gái cô nên lúc này cũng khá khó khăn cho cô, đó cũng là nguyên nhân từ nãy đến giờ cô giữ im lặng. Phó tổng Lý là người bản địa, lại là người phụ trách cao nhất về mặt sản xuất, nếu do chính ông ta nói những lời này thì mới đứng vững được.

“Phó tổng Lý trở thành người phát ngôn đại diện của đám công nhân hợp đồng từ khi nào vậy?”, Diệp Bình Văn cười cười nói. “Những người khác không nói làm gì nhưng Đăng Tuấn trưởng nhóm thợ hàn là người quản lý mà không những chẳng được tích sự gì, lại cầm đầu đánh nhau, người như vậy sao tiếp tục giữ lại được?”

“Nếu theo Giám đốc Diệp nói, Đẳng Tuấn phải nghỉ việc thì lão Phùng cũng là trưởng nhóm, cũng phải nghỉ việc chứ. Mọi người đều phạm lỗi như nhau, chẳng có lý do gì vì thân phận khác nhau mà người thì được tha bổng kẻ lại bị bạc đãi. Tuy là nhân viên chính thức nhưng đã vi phạm nghiêm trọng quy tắc công ty, có thể áp dụng chế độ mà cho họ thôi việc”, Phó tổng Lý tuy không tỏ ra cứng rắn nhưng những lời ông nói ra không ai phản bác được.

Diệp Bình Văn khoanh tay, nhìn Diệp Khiên Trạch hỏi: “Nếu đã như thế thì tôi không quan tâm nữa, bố cháu không ở đây thì cháu nói là được. Cháu xem nên giải quyết thế nào thì quyết định đi”.

Diệp Khiên Trạch vẫn nhíu chặt mày, anh đang khó xử. Lão Phùng đã theo Diệp Bình Lâm cha anh bao năm nay, từ khi Giang Nguyên thành lập đã làm việc ở xưởng, dù dốt chỉ dạy không biết bao nhiêu là đệ tử. Năm ấy, khi Giang Nguyên vẫn là một xưởng nhỏ, vốn không đủ, mấy lần mấp mé ở bờ vực phá sản, rất nhiều nhân viên lần lượt rũ áo ra đi, khi ấy lão Phùng vẫn là thanh niên trai tráng, cũng là một người có kỹ thuật cao, rất nhiều nhà máy, công ty khác muốn mời ông ta sang làm việc nhưng đều bị ông ta mắng chửi đến mức phải cúi đầu quay về. Ông ta và một bộ phận những nhân viên khác đã ở lại khi Diệp Bình Lâm gặp khó khăn nhất, cùng Gianh Nguyên vượt qua thời kỳ sóng gió, đó cũng là nguyên nhân mà ban đầu Diệp Bình Lâm kiên quyết dành cho họ sự ưu đãi tốt nhất. Theo Diệp Bình Lâm, tuy dám nguyên lão ấy không có cổ phần trong Giang Nguyên nhưng họ là một phần không thể thiếu của công ty, không có họ thì không có Giang Nguyên phát triển lớn mạnh như ngày hôm nay.

Mấy năm nay, lão Phùng và những công nhân khác cùng thời ông ta làm việc cũng ít hẳn, sống rất thoải mái, tính khí cũng được nuông chiều rồi quen. Diệp Bình Lâm chẳng phải không biết nhưng vẫn nhớ tình cũ nên nhắm mắt làm ngơ. Lúc đầu, khi Diệp Khiên Trạch về nước, mới vào công ty làm, cũng đã ở xưởng một thời gian, rất nhiều chuyện về sản xuất đều do

lão Phùng chỉ dạy cặn kẽ cho anh. Nói ra thì hai người cùng có một nửa tình thầy trò, bảo anh ra quyết định đuổi lão Phùng thì thực sự là quá khó khăn.

Thế nhưng, mấy năm nay ở Giang Nguyên, Diệp Khiên Trạch cũng hiểu rõ những bất công, đối với đám công nhân hợp đồng làm việc nhiều, thu nhập thấp còn phải chịu đựng sự chèn ép của công nhân chính thức, anh cũng cảm thấy thương xót cho họ. Đặc biệt là chàng trai Đăng Tuấn kia, quan hệ thân thiết với Hương Dao như vậy, Hương Viễ là chị tuy không nói ra lời, thực tế thì đâu thể phớt lờ hai người ấy. Diệp Khiên Trạch đương nhiên cũng phải suy xét đến cảm nhận của vợ mình.

Anh nghĩ ngợi một lúc rồi lên tiếng: “Chuyện đã xảy ra rồi, chắc chắn phải xử lý nhưng tôi nghĩ rằng cách xử lý không nhất định phải làm tổn hại đôi bên, đuổi vài người đi mới xem là ổn, chuyện trừng phạt dù sao cũng chỉ là một cách để răn đe họ. Chuyện này hai bên đều có lỗi, tôi không thiên vị ai nhưng quan trọng là phải xóa bỏ mâu thuẫn chứ không phải kích cho nó tăng thêm. Thế này vậy, người cầm đầu đánh nhau ở hai bên đều bị từ chức, tạm thời đình chỉ nửa tháng công tác để tự kiểm điểm, trừ tiền lương trong tháng, những thành viên tham gia đánh nhau đều phải tự phê bình trước công ty, những nhân viên còn lại cũng phải tự kiểm điểm chuyện này, tuyệt đối không được để những chuyện như vậy xảy ra nữa”.

Cách xử lý nhẹ nhàng đồng đều này là phong cách nhất quán của anh, trong lúc này cũng khá hữu hiệu để “vuốt ve” tâm trạng của nhiều người nên ngay cả Diệp Bình Văn cũng không phàn nàn gì. Trước khi sự việc được quyết định, Diệp Khiên Trạch nhìn vợ mình, hỏi: “Hương Viễ, em thấy thế nào?”.

Hương Viễ chưa mở miệng thì Diệp Bình Văn đã cười to: “Dù sao người quyết định cuối cùng cũng không phải cô. Có điều em rể tương lai tạm thời yên ổn rồi, Giám đốc Hương có ý kiến gì được nữa?”.

Hương Viễn nhếch môi tỏ ý cười cười: “Nếu đã là thảo luận thì mọi người đều có quyền nêu ý kiến. Chuyện đánh nhau hôm qua các vị đều đã chứng kiến, nếu tôi nói quyết định thế nào, trừng phạt những người có liên quan thế nào đều là chuyện nhỏ, vậy chuyện này xem như bỏ qua nhưng chúng ta có đảm bảo chuyện như thế không xảy ra nữa không? Bỏ qua việc đánh nhau thì cái gì đã khiến công nhân chính thức người bản địa và công nhân hợp đồng người ngoại tỉnh phát sinh mâu thuẫn mạnh mẽ đến vậy? Chỉ e là mọi người đều hiểu rõ, chuyện lần này vốn không phải do lão Phùng uống nhiều rượu, cũng không phải do Đặng Tuấn cầm đầu gây sự mà là do chế độ dùng người của chúng ta có vấn đề. Giang Nguyên không phải công ty quốc doanh, càng không phải viện phúc lợi bởi vậy chúng ta không nên có những cái gọi là nhân viên chính thức. Mọi người có thể nhìn xem trong nước có mấy công ty kiến trúc lớn mà lại gánh một trọng trách nặng nề như Giang Nguyên, nuôi dưỡng một đám sâu gạo như thế. Nói đi nói lại thì không thể trách những công nhân chính thức chây lười vì ai có công trước đó thì cũng như họ cả thôi. Họ là nguyên lão của Giang Nguyên, không sai nhưng Giang Nguyên cũng chưa bao giờ bạc đãi họ, nếu họ cứ nghiêm túc chăm chỉ làm tròn bổn phận của mình thì tất nhiên có thể hưởng thụ quả ngọt khi công ty lớn mạnh, nhưng giờ đây họ ở trong xưởng, giống như con sâu làm rầu nồi canh. Đối lại là bất cứ ai trong các vị cùng một ca kíp với họ mà làm gấp ba lần nhưng lương chỉ bằng một nửa họ thì chỉ e các vị cũng phản kháng. Giang Nguyên nhờ công lao trước kia của họ, đó là do Chủ tịch Diệp nhân hậu nhưng hiện nay những công nhân hợp đồng làm tăng ca không nghỉ ngơi cho công ty lẽ nào không có công? Chế độ dùng người không thể ngày một ngày hai thay đổi, khoảng cách đãi ngộ lớn như vậy, cho dù đuổi hết tất cả công nhân hợp đồng hiện tại, đổi mới một dàn khác thì cũng như bom chôn dưới đất, ai dám bảo đảm chuyện ấu đả như vậy không có lần sau?”.

“Cô nói đường hoàng ghê nhỉ, đến anh tôi cũng không dám động đến nhóm nhân viên đó, cô thì làm được gì? Đá hết họ ra khỏi Giang Nguyên?”

Buồn cười!” , Diệp Bình Văn nghe Hương Viễn nói xong, chờ ra một lúc, rồi vẫn tiếp tục tỏ thái độ phản bác.

“Đúng vậy, Hương Viễn, nhóm người đó đã mấy chục tuổi, họ làm việc cả nửa đời người ở Giang Nguyên, dù thế nào đi nữa thì bố anh cũng không thể đồng ý đuổi việc họ đâu”, Diệp Khiên Trạch cũng hạ giọng khuyên nhủ, hiếm thấy anh cùng thống nhất một quan điểm với Diệp Bình Văn như vậy.

Hương Viễn cười nói: “Sao tôi dám đuổi họ đi được? Chỉ cần họ muốn thì đương nhiên có thể để họ làm việc đến khi về hưu như Chủ tịch Diệp đã hứa nhưng có một nguyên tắc không thể thay đổi, đó là anh bỏ ra bao nhiêu công sức thì sẽ thu được bấy nhiêu lợi ích, doanh nghiệp không thể nuôi người lười biếng mà vẫn ăn nhiều được. Tất nhiên, để phân biệt thì lương cơ bản của công nhân chính thức sẽ cao hơn ngoại tỉnh một chút nhưng định mức thì phải như nhau. Và lại Phó tổng Lý, tôi cho rằng trong xưởng phải phân định mức đến từng cá nhân, hoàn thành bao nhiêu sẽ thu được bấy nhiêu tiền. Nhưng thực hiện phải công bằng để vừa có thể đảm bảo ưu thế của nhân viên chính thức, vừa thu nhỏ được khoảng cách thu nhập trong từng xưởng nhỏ”.

“Nhưng nếu tính theo cách này thì với năng lực hiện tại của công nhân chính thức, e là một tháng cũng không hoàn thành được nhiệm vụ cơ bản”, Phó tổng Lý tỏ ra lo lắng.

“Vậy thì điều động họ đến vị trí có thể hoàn thành được. Giang Nguyên mãi mãi sẽ trải chiếu cho họ nhưng họ phải làm công việc phù hợp với mình, trồng hoa quét sân, gì cũng được. Thà rằng tạo thêm nhiều việc khác rồi bố trí họ làm còn hơn để những người nhàn rỗi ở lại xưởng kích động mâu thuẫn người khác. Tất nhiên những vị trí công việc khác nhau thì đãi ngộ cũng khác nhau, trồng hoa thì nhận lương của thợ làm vườn, quét sân thì thu nhập như nhân viên vệ sinh, rất công bằng.”

“Toàn nói lung tung, cô đang ảo tưởng à?”, Diệp Bình Văn cười nói.

Hương Viễn không hề tức giận, cô nói tiếp: “Áo tưởng hay không thì chúng ta cứ đợi xem”.

Cuối cùng, phương án xử lý việc ẩu đả không thể có được kết quả qua cuộc họp lần này, mọi người khăng khăng giữ ý kiến của mình khiến Diệp Khiên Trạch bất lực đành tuyên bố giải tán.

Hương Viễn ra khỏi phòng họp, Đăng Vân đã đợi ở văn phòng cô.

“Thế nào rồi?”, Đăng Vân hỏi.

Hương Viễn nhún vai, đáp: “Cũng khá giống tôi dự đoán, có điều mượn danh nghĩa cuộc họp này để nói ra cũng được rồi, không gặp được”.

“Tại sao không hỏi tôi chuyện em trai anh thế nào?”, Hương Viễn nhướn mày hỏi.

Nụ cười Đăng Vân có phần cay đắng, anh nói: “Hương Viễn, nếu cô đã mượn việc đánh nhau này để đề xuất việc kia mà lỡ không thành thì thôi, còn một khi đã muốn khai đại với đám nguyên lão đó thì Đăng Tuấn cũng không thể ở lại được. Cô bắt buộc phải cân bằng áp lực mọi mặt, điểm này tôi và cô đều hiểu rõ”.

Hương Viễn thở dài đáp: “Đăng Tuấn là cậu bé tốt. Hôm nay, Khiên Trạch đã mở một lối đi cho tôi, chỉ cần tôi không lên tiếng thì cậu ấy có thể ở lại”.

“Nó không đi thì đám nguyên lão đó cũng không đi được. Thôi bỏ đi, nó có phần cảm tính thái quá, cũng nên nhận một bài học để đời. Huống hồ, A Tuấn vẫn còn trẻ, cho dù rời khỏi Giang Nguyên thì con đường sau này vẫn còn dài.”

“Anh lại đến khuyên tôi à? Đăng Vân, trái tim người ta không phải từ sắt thép mà ra, cậu ta là em họ của anh, trong lòng anh còn đau buồn hơn

tôi nhiều. Bên này tôi cũng còn có Hường Dao...”

Hường Viễn chưa bao giờ thấy việc đưa ra quyết định lại khó như vậy. Đăng Vân không nói gì nữa. Đúng như Hường Viễn đã bảo, trái tim ai lại từ sắt thép mà ra? Đăng Tuấn khó khăn lắm mới đứng vững ở Giang Nguyên, hơn nữa cậu kiên quyết tin mình không có lỗi, nếu vì chuyện này mà đuổi cậu ra khỏi Giang Nguyên thì đúng là tàn nhẫn, chỉ e Hường Dao không hiểu được thôi.

Hai người đều lặng thinh, một lúc sau Đăng Vân mới lên tiếng hỏi: “Còn nhớ ván cờ vây nửa tháng trước cô và Trương Thiên Nhiên đấu với nhau không? Cuối cùng, cô đã thắng anh ta trong tình huống gay go nhất, tôi hỏi cô bí quyết thì cô chỉ nói với tôi một câu”.

Hường Viễn hiểu ý, thở dài một hơi rồi nói: “Phải rồi, chịu mất quân cờ, mới có thể sống”.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Không Phá Cái Cũ, Giang Nguyên Sẽ Không Xây Được Cái Mới

Sao em lại có thể tính toán kỹ lưỡng đến thế trong mọi lúc? Không phá cái cũ thì không xây được cái mới? Đối với Đăng Tuấn, em cũng thấy vậy à? Hay là lúc nào em cũng lý trí đến mức máu lạnh với tất cả mọi người và mọi việc?

Không bao lâu sau, trong phòng bệnh của viện điều dưỡng, Hường Viễn và Diệp Bình Lâm đã có cuộc thảo luận bí mật kéo dài đến bốn tiếng đồng hồ nhưng không ai biết nội dung trò chuyện của họ. Một tuần trước khi bước sang năm mới, Giang Nguyên đã nhận được quyết định xử lý cuộc ẩu đả lần đó: người cầm đầu đánh nhau của cả hai bên – Đăng Tuấn và lão Phùng, vì vi phạm nghiêm trọng luật lệ của công ty nên buộc cho thôi việc, những người tham gia “nhiệt tình” vào vụ ẩu đả thì bị phê bình kiểm điểm hoặc phạt trừ tiền lương.

Đối với Đăng Tuấn mà nói, cũng có một số đồng hương thâm bức xúc cho cậu nhưng mọi người hiểu rõ, họa gây ra thì phải có một người giơ đầu chịu đòn, hơn nữa lần này công ty ngoài phạt Đăng Tuấn ra, hoàn toàn không thiên vị những công nhân chính thức như trước kia bởi kể cả lão Phùng ở lý trong Giang Nguyên hưởng cuộc sống no đủ cũng bị công ty đuổi việc như Đăng Tuấn. Đối với những công nhân hợp đồng ngoại tỉnh quen chịu lép vế trước công nhân chính thức mà nói thì chuyện này cũng

xem như đã nhổ bỏ cái gai cũng thấy thoải mái. Còn về Đăng Tuấn ra mặt hộ người khác, kết quả lại trở thành vật thể thân có oan uổng hay không thì đã không còn là chuyện gì quan trọng nữa, tất nhiên sẽ chẳng còn ai bị dị nghị.

Lão Phùng là người đầu tiên bị cho thôi việc trong đám nguyên lão nên cũng xem như là mở ra một tiền lệ, chuyện này đã làm dấy lên một cơn sóng lớn trong đám công nhân chính thức cùng “giai tầng” với ông ta. Trước đây, họ chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân sẽ có ngày bị một tờ công văn lạnh lẽo đuổi ra khỏi công ty một cách tuyệt tình như thế. Song những người có liên quan ở phòng nhân sự đã giải thích rất rõ ràng, công ty làm như thế là hoàn toàn dựa vào luật pháp, có nhân chứng vật chứng, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng rất hợp lý. Những công nhân cũ đã quen với sự thảnh thơi, định kê cáo gối ngủ ngon trong vô lo để bám trụ công việc tới ngày cuối cùng ý thức được vị trí của mình kỳ thực không hoàn toàn ổn định như họ hằng tưởng tượng. Mấy năm nay, sở dĩ họ có thể vững như núi không phải do Giang Nguyên không dám động đến họ mà là nhờ Chủ Tịch vẫn niệm tình cũ, không muốn làm gì họ. Nhưng lần này, cuối trang văn kiện, chữ ký rành rành giấy tăng mực đen không phải của Diệp Bình Lâm thì là ai?

Sự bất an và nguy cơ chưa từng có trước đó đã khiến đám công nhân chính thức bắt đầu hoảng loạn. Một số người trong số họ không ngừng kích động lão Phùng đến tìm Diệp Bình Lâm nói cho rõ ràng, nhắc lại tình xưa nghĩa cũ, không chừng Chủ Tịch sẽ thay đổi suy nghĩ. Hoặc nếu không thì nói vài lời mềm mỏng với Hướng Viễn – người phụ trách việc này – rồi tự kiểm điểm mình thì sự việc có lẽ sẽ còn có thể xoay chuyển. Nhưng lão Phùng là người tính khí nóng nảy cương trực, tuy hiểu rằng mình rời khỏi Giang Nguyên sẽ khó tìm được một nơi tốt như vậy nhưng đâu thể mặt dày đi xin xỏ được. Trước mọi người, ông ta đã ngiên rảng nói: “Lão đây không tin là không dựa vào cái đám khốn vong ân phụ nghĩa ấy thì không sống nổi.”

Lúc làm thủ tục nghỉ việc, lão Phùng lên gặp Diệp Khiên Trạch, anh đối diện với người công nhân tuổi tác đáng tuổi cha mình, có phần không nhẫn tâm nhưng lão Phùng lại chỉ vào mặt anh mắng nhiếc không kiêng kị gì: “Lão đây đã hồ đồ mà cậu còn hồ đồ hơn! Mẹ kiếp, cậu chỉ là một con rối bị đàn bà nắm trong tay. Cậu cứ chờ mà xem, mấy năm nữa Giang Nguyên sẽ thuộc về họ Diệp hay họ Hường!”

Khi mọi người vẫn chưa kịp hoàn hồn sau đợt phong ba này thì một quả bom tấn kinh khủng hơn đã rơi xuống. Một lần tại hội nghị nhân viên quản lý trung tầng trở lên, Diệp Khiên Trạch đã thay mặt cha mình là Diệp Bình Lâm tuyên bố phương án cải cách mới của công ty: tất cả các bộ phận sản xuất đều phải theo hình thức khoán công, xưởng trưởng là người nhận khoán công việc, chỉ cần cung ứng đủ cho công ty đúng định mức bảo đảm, hoàn thành chỉ tiêu sản xuất đã được chỉ định, nếu vượt quá định mức sẽ là phần lời của mình. Công ty cũng chỉ có một yêu cầu đối với người nhận khoán công việc, xưởng sẽ phân rõ từng định mức đến từng cá nhân, cho dù là công nhân chính thức hay lão làng đều bị hủy bỏ lương cố định, tất cả công nhân đều được phát lương theo tình hình hoàn thành định mức của mình, làm nhiều hưởng nhiều, làm ít hưởng ít. Tất nhiên, để hiệu hiện sự ưu đãi vừa phải với công nhân chính thức, công ty sẽ phát cho họ tiền trợ cấp không nhiều hơn năm trăm tệ mỗi tháng mang tính tượng trưng.

Công ty đã khoán công việc cho từng xưởng thì những xưởng phụ trách tất nhiên sẽ cố hết sức để vượt định mức, do đó định mức đưa xuống từng cá nhân sẽ không thấp, dựa vào khả năng và trình độ hiện nay của các công nhân chính thức thì bọn họ muốn hoàn thành định mức như công nhân hợp đồng thì đúng là đã khó lại càng thêm khó. Đó là một bài toán rất đơn giản, trong lòng mỗi người đều có một bàn tính, lượng công việc hoàn thành ít thì thu nhập sẽ ít, dù có trợ cấp thêm đi nữa, đừng nói là không thể đạt được mức thu nhập cũ mà ngay cả mức thu nhập như một công nhân hợp đồng cũng khó. Hơn nữa, trong phương án này đã nói rất rõ, nếu không làm được có thể chuyển tới vị trí mà mình làm được, càng thoải mái thì thu nhập càng

thấp. Tóm lại, Giang Nguyên sẽ giữ lời hứa của Chủ tịch, tuyệt đối không dễ dàng đuổi việc một công nhân chính thức nào, Giang Nguyên mãi mãi giành vị trí cho họ, mãi mãi cho họ cơm ăn áo mặc nhưng ăn no được hay không thì phải dựa vào chính họ.

Như vậy thì những nguyên lão vốn hưởng thụ ư đãi bấy lâu đời nào chịu tuân theo. Trong một thời gian dài, văn phòng công ty đều có những công nhân chính thức đến oán thán, có người làm âm ỉ, có người kì kèo mặc cả, có người chửi bới om sòm, đương nhiên cũng có kẻ xuống nước van nài. Thế nhưng, người mà họ trông mong nhiều nhất, luôn đứng về phía họ là Diệp Bình Văn thì giờ phút này lại làm ra vẻ không liên can gì đến mình, nói rằng ông ta cũng không thể giúp được gì rồi phải mông ra nước ngoài “khảo sát” công việc. Diệp Khiên Trạch tuy kiên nhẫn ngồi nghe họ tố khổ, nhẹ nhàng khuyên nhủ nhưng khi đề cập đến mấu chốt câu chuyện thì cùng đành bất lực bảo đó là quy tắc của công ty. Nếu tìm Hương Viễn thì càng bị trợ lý của cô ngăn ngoài cửa phòng, cho dù gặp được thì cô cũng chỉ một lời từ chối. Hương Viễn nói mình chỉ có thể quản lý đến cấp xưởng trưởng, còn về nội bộ xưởng phân công thế nào thì cô không quản lý nổi, có việc gì cứ đi tìm người nhận khoán công việc của xưởng, đó là chuyện nội bộ tập thể của họ.

Đó mới là sự cao minh của Hương Viễn, dù mọi người đều biết việc đề xuất và thực hiện phương án đó là do một tay cô mà ra nhưng như thế thì họ cũng làm được gì? Người trực tiếp đối diện những khúc mắc đó không phải là cô mà là xưởng trưởng đã nhận khoán công việc. Cũng như những gì cô đã nhắc đến khi thuyết phục Diệp Bình Lâm, chỉ cần chia cho xưởng trưởng chút lợi ích thì tính tích cực của nhân viên quản lý sẽ tăng cao, thế thì, sẽ có người giành giật mà làm. Phong ba là khó tránh khỏi nhưng bất cứ việc gì nếu đa số có lợi thì sẽ không kéo dài lâu. Phía công nhân hợp đồng cũng xem như thực hiện được công bằng quyền lợi với công nhân chính thức ở một mức độ nào đó, tuy thu nhập chưa chắc tăng rõ nhưng tính tích cực lao động rõ ràng cao hơn nhiều. Công nhân chính thức cố làm

căng cũng vô ích, sức mạnh vững chắc của họ cũng chính là xưởng trưởng của họ mà xưởng trưởng đã có được lợi ích thì đương nhiên sẽ đi theo cái cách. Số còn lại dù có bất mãn đến đâu cũng đành chịu bởi công ty không hề vi phạm hợp đồng, chỉ cần họ muốn thì vẫn có thể làm việc ở Giang Nguyên, hơn nữa khi ở lại tuy không được sung sướng như trước kia song cũng không đến nỗi chết đói, nếu ra khỏi Giang Nguyên thì liệu họ còn đi đâu được?

Tất nhiên cũng có một số ít ngoại lệ, Trần Hữu Hoà nhân viên cũ luôn làm việc tại xưởng sản xuất công cụ và chịu trách nhiệm phân công công nhân là một trong số đó. Trần Hữu Hoà là nguyên lão trong công ty, vốn là người giám sát phòng thí nghiệm khoa Cơ điện của đại học G, đến Giang Nguyên này với Diệp Bình Lâm, có thể nói Giang Nguyên bao nhiêu tuổi thì ông ấy cũng làm việc ở đây bấy nhiêu năm. Điều hiếm có là Trần Hữu Hoà không tỏ ra lười biếng và hợm hĩnh như đám nhân viên chính thức kia, ông ta đối đãi với mọi người khá hoà nhã, làm việc cũng khá nghiêm túc, tuy tốc độ có hơi chậm song tính tình cũng khá tốt, cũng có chút tình bạn với Diệp Bình Lâm. Trước kia, khi Diệp Bình Lâm còn khoẻ mạnh, mỗi khi Tết đến, Trần Hữu Hoà đều đến nhà họ Diệp chơi, chúc vài câu may mắn với chủ nhà, vì thế nhà họ Diệp cũng thân thuộc với ông ta, anh em Diệp Khiên Trạch khi thấy ông ta đều gọi là bác Trần.

Xưởng sản xuất công cụ sau khi nhận khoán công việc với tốc độ của ông ta thì tiền có được trong tay ít đến thảm thương. Ông ta là người thành thật, suốt ngày chỉ biết thở ngán than dài, càng đêm thì mắt càng lèm nhèm đau nhức.

Có lần, số ốc vít Trần Hữu Hoà đếm quá thấp so với yêu cầu của xưởng khiến tiến độ của toàn nhóm bị ảnh hưởng. Lão Trần biết mình có lỗi nên cúi đầu không nói tiếng nào, tay không ngừng, quả thực không chờ nổi nên nhóm trưởng đến giúp một tay, lại bất ngờ phát hiện ra số lượng lão Trần đếm trước đó có sai sót nghiêm trọng. Nhóm trưởng là người trẻ tuổi cứng

rắn, không thể nhịn nổi nên đã nổi giận đùng đùng, mắng mỏ lão Trần vô dụng, nếu không phải là lợi dụng cái mác công nhân chính thức thì đã không biết bị đá đi nơi nào từ lâu rồi, nếu bắt buộc phải bám víu nơi này thì cũng không nên ở lại trong xưởng làm người khác mệt thêm.

Lão Trần tuy hiền lành song đã sống đến gần ấy năm, chưa bao giờ bị ai chỉ vào mũi xỉ nhục như vậy, huống hồ đối phương là công nhân hợp đồng được làm nhóm trưởng. Ông ta vừa thẹn vừa giận, lúc ấy đã đến tìm xưởng trưởng, bảo rằng nếu chê ông ta bất tài vô dụng thì ông ta cũng không phải người không có sĩ diện, không làm nữa là được chứ gì. Ai ngờ xưởng trưởng cũng không nín giữ, chẳng nói chẳng rằng đưa luôn ông ta lên phòng nhân sự làm thủ tục.

Lão Trần vốn chỉ tức giận mà nói thế, vẫn ngây thơ hy vọng sẽ có người giữ lại nhưng việc đến nước này thì lại hối hận, song cũng không tìm ra cách nào khác, đành cứng miệng bảo từ chức cũng được nhưng bắt buộc phải Chủ tịch tự tay ký tên mới chấp thuận. Ông ta còn hỏi thăm viện điều dưỡng nơi Diệp Bình Lâm đang điều trị, mấy lần tìm đến nhưng lần nào cũng thất vọng, Diệp Bình Lâm không đi điều trị cả ngày thì cũng không biết đã lang thang đến phòng bệnh nhân nào khác để chơi cờ rồi.

Trần Hữu Hoà vô cùng thất vọng, về sau có người nhắc nhở, bây giờ người được Diệp Bình Lâm xem trọng nhất Giang Nguyên chính là Hường Viễn, vợ của Diệp Khiên Trạch. Thế là ông ta chuyển sang tìm Hường Viễn, nói rõ tình hình, tuy ngoài miệng vẫn nói là chỉ cần Diệp Bình Lâm ký tên, ông ta sẽ đi ngay, không làm phiền Giang Nguyên thêm nhưng trong lòng vẫn nuôi hy vọng. Một mặt ông ta vẫn muốn thông qua Hường Viễn để Diệp Bình Lâm biết đến tình hình cố hữu, mặt khác lại mong muốn Hường Viễn giúp đỡ mình vượt qua khó khăn.

Hường Viễn vui vẻ đón lấy đơn từ chức của Trần Hữu Hoà, hai hôm sau, cô đưa lại tờ đơn có thêm chữ ký của Diệp Bình Lâm cho ông ta, cùng với đơn từ chức còn có một tệp tiền mặt.

Lúc ấy, Hương Viễn đã nói thế này: “Bác Trần, tôi được gả vào Diệp gia khá muộn nên cơ hội được làm quen với bác không nhiều, nhưng nghe Diệp Khiên Trạch đã nhắc đến, bác đã cùng Giang Nguyên đi suốt hai mươi mấy năm qua quả không dễ dàng gì. Bác nói muốn đi, tôi cũng rất tiếc nhưng cũng không thể miễn cưỡng bác được. Đơn từ chức bố chồng tôi đã xem, ông cũng có ý này, nếu ở lại Giang Nguyên không còn vui vẻ gì nữa thì chúng tôi có níu giữ cũng không được. Đây là chút lòng thành của bố chồng tôi, cũng có chút phần của tôi, số tiền này không liên quan gì đến công ty, chỉ là Diệp Bình Lâm đưa cho một người bạn cũ. Đi khỏi Giang Nguyên rồi, bác có thể làm ăn nhỏ, cho dù hưởng phúc bên con cháu thì có chút tiền bên mình vẫn tốt hơn”.

Trần Hữu Hoà không bao giờ ngờ rằng lại có kết quả này, ông ta đã ở Giang Nguyên nửa đời người, cảm thấy mình dù có rời khỏi đây thì cũng là nghỉ hưu một cách đường hoàng. Ai ngờ đâu chỉ với mấy câu trong lúc nóng giận mà đến Diệp Bình Lâm cũng vui vẻ toại nguyện cho mình, xem ra trong công ty ông thực sự là phế vật. Ông ta giữ lấy đơn từ chức và món tiền đó trong tay, đau đớn buồn bã, cũng không nói nổi câu nào, nước mắt ứa ra.

Cũng vào buổi chiều hôm đó, Diệp Khiên Trạch đến văn phòng của Hương Viễn, chần chừ muốn nói gì đó lại thôi.

Hương Viễn rót cho anh cốc nước rồi ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Em sợ nhất là dáng vẻ này của anh, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”.

Diệp Khiên Trạch khẽ nói: “Anh nghe bảo bác Trần muốn thôi việc, em để bác ấy đi à?”.

“Anh không có ý đó nhưng Hương Viễn... bác Trần chỉ tức giận nói thế thôi, chắc em cũng biết mà.”

“VẬY anh bảo em phải làm sao? Trách xưởng trưởng của nhóm ấy hay là nhóm trưởng? Họ cũng có làm sai đâu. Em đã nhận lời anh, ngoài những người gây chuyện xấu cho công ty ra thì sẽ không bao giờ đuổi bất cứ nhân viên cũ nào. Em cũng có nuốt lời đâu, là do bác ấy không thích ứng được tình thế hiện nay, chủ động yêu cầu đi đấy chứ.”

“Cũng đâu đến nỗi không còn cách nào khác. Bác ấy không làm được việc ở xưởng thì đổi cho vị trí khác. Giang Nguyên lớn như vậy, chẳng lẽ không có công việc nào sắp xếp cho bác ấy ư? Hương Viễn, để bác ấy quay về đi, anh nói thì bác ấy sẽ nhận lời thôi. Bác ấy đã lớn tuổi rồi, không còn cạnh tranh nổi với người trẻ, giờ mất việc thì chẳng biết dựa vào đâu.”

“Giang Nguyên sắp xếp cho bác Trần một công việc là chuyện nhỏ nhưng liệu bác ấy có chịu làm ở những vị trí đó hay không? Nếu em phá lệ, một Trần Hữu Hoà nữa xuất hiện thì phải làm sao? Người ta sẽ nghĩ gì? Đã sắp xếp cả rồi thì cái cách đó còn ý nghĩa gì?”.

Diệp Khiên Trạch nhất thời ghen giọng nhưng vẫn không từ bỏ ý định đấu tranh cho Trần Hữu Hoà: “Bác ấy khác. Bác ấy là bạn thân của nhà anh, chúng ta không thể đối xử với bác ấy như thế được”.

“Anh xem anh kìa, chỉ biết lo nghĩ cho người khác, nói đến môi khô nứt ra cũng chẳng biết. Uống chút nước đi”. Hương Viễn nhẹ nhàng đẩy nước đến trước mặt Diệp Khiên Trạch, thấy anh hớp một ngụm mà vẫn lơ đãng thì đành nói tiếp: “Nói đến tình bạn với Trần Hữu Hoà, Diệp Khiên Trạch chẳng lẽ trong lòng bố anh không biết rõ hơn anh sao? Đơn từ chức là do chính tay ông ký, anh biết vì sao không? Việc gì cũng có quy tắc của nó, mà quy tắc đều bình đẳng với mọi người. Với đạo nghĩa của tình bạn, có thể giúp bác ấy ngoài quy tắc nhưng với lập trường của công ty thì hãy để bác ấy đi. Công ty giờ đang phát triển, mỗi khi đi một bước đều phải trả giá. Không phá cái cũ thì không xây cái mới được, đó là nguyên nhân em không giữ bác ấy. Nếu anh thấy em sai thì có thể mời bác ấy quay lại nhưng anh phải nghĩ xem anh có làm đúng không?”.

Diệp Khiên Trạch nhìn Hường Viễn một lúc lâu với vẻ nghi ngại rồi nói: “Anh nói không lại em nhưng Hường Viễn sao em có thể tính toán kỹ lưỡng đến thế trong mọi lúc? Không phá cái cũ thì không xây được cái mới? Đối với Đăng Tuấn, em cũng thấy vậy à? Hay là lúc nào em cũng lý trí đến mức máu lạnh với tất cả mọi người và việc?”.

Nhắc đến Đăng Tuấn, đôi mắt Hường Viễn thoáng âm đạm rất nhanh, đối với kết cục bị khai trừ. Đăng Tuấn rất khó chấp nhận vì cậu luôn kiên định tin rằng mình đã làm đúng. Cậu chẳng nói gì trước mặt Hường Viễn nhưng Hường Viễn không quên được ánh mắt của chàng trai thật thà hiền lành lúc ấy: thất vọng, cam chịu, phẫn nộ. Tất nhiên cô càng không quên được những lời chỉ trích dầm nước mắt của Hường Dao.

Hường Dao nói cô quá ngu ngốc khi tin Hường Viễn lo nghĩ cho mình và sẽ giúp Đăng Tuấn. Thì ra Hường Viễn một tay cất nhắc Đăng Tuấn rồi lại khiến Đăng Tuấn rơi xuống, tất cả chỉ là một âm mưu. Hường Viễn chỉ chứng minh mình cô có thể đưa một người lên cao thì cũng có thể khiến người đó ngã đau hơn.

Lúc kéo Đăng Tuấn bỏ đi, Hường Dao cũng quẳng đơn từ chức của mình lên người Hường Viễn. Cô nói: “Tôi không làm nữa. Chị bắt anh ấy nghỉ việc cũng được, tôi sẽ theo anh ấy. Anh ấy đi đâu thì tôi theo đó”. Đó là câu cuối cùng khi Hường Dao bỏ đi.

Hường Viễn đặt lên tay Diệp Khiên Trạch, tay anh còn lạnh hơn tay cô.

Hường Viễn nói: “Không phải tất cả mọi người, tất cả mọi việc em đều làm thế nếu không hôm nay em đã chẳng ngồi ở đây”.

Diệp Khiên Trạch quay đầu đi, hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới chậm rãi nắm chặt tay Hường Viễn. Lúc đó họ đều không ngờ rằng, Trần Hữu Hoà rời công ty chưa đầy một tuần, do lơ đãng lúc qua đường đã bị một chiếc xe chở cát đâm phải ở ngay gần cửa nhà, chết ngay tại chỗ.

Nhận được tin buồn, Diệp Khiên Trạch chìm vào sự thing lặng chưa bao giờ có, Hường Viễn một mình thay mặt Diệp gia và công ty đến lĩnh đường. Cô nhìn thẳng và bước qua gia quyến của Trần Hữu Hoà như không nhìn thấy ánh mắt thù hận và căm ghét của họ, thành khẩn đốt cho ông ta ba nén hương.

Cái chết của Trần Hữu Hoà khiến Diệp Khiên Trạch mấy ngày liền không thoát ra khỏi trạng thái đau lòng khó gọi tên. Hường Viễn tan sở về nhà, dù muộn đến đâu, cô cũng nhìn thấy ánh đèn hắt ra từ khe cửa thư phòng khép hờ của anh, nhưng bên trong chẳng có chút động tĩnh nào.

Diệp Khiên Trạch vốn trước giờ thích tĩnh lặng xem sách một mình nhưng sau khi kết hôn, anh đã dời địa điểm đọc sách từ thư phòng sang phòng ngủ để dựa vào đầu giường bật đèn đọc sách, vừa đợi Hường Viễn về. Hường Viễn biết cửa phòng khép hờ của Diệp Khiên Trạch là một tín hiệu lặng lẽ, anh vẫn chưa cởi được nút thắt trong lòng nhưng cô cũng không vội giải thích, hoặc có thể, cô không hề cho rằng mình cần phải giải thích trong chuyện này.

Mấy ngày liền, Hường Viễn tắt đèn ngủ được một lúc, mới phát hiện ra Diệp Khiên Trạch về phòng, nằm xuống cạnh mình nhưng chẳng ai lên tiếng. Có lúc nửa đêm tỉnh giấc, Hường Viễn mơ màng dụi mặt vào lưng người nằm cạnh nhưng anh luôn quay lưng lại với cô, chỉ nói một câu: “Ngủ đi, đừng để bị lạnh”.

Hường Viễn nghĩ, mỗi người đều có cách để bản thân nghĩ thông suốt, Diệp Khiên Trạch là người trọng tình cảm, tâm trạng anh sa sút vì chuyện của Trần Hữu Hoà thì cô không lấy làm lạ. Lúc này, nên để anh yên tĩnh có lẽ cũng không phải chuyện xấu.

Một tuần sau, Hường Viễn nghe nói Diệp Khiên Trạch yêu cầu phòng hành chính giao một khoản “tiền hỗ trợ” cho người nhà của Trần Hữu Hoà với lý do “qua đời vì việc công”. Tuy trong lòng cô cảm thấy không thoả

đáng nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng bỏ qua, không chừng như vậy sẽ khiến anh thoải mái hơn một chút. Thế nhưng, khi hoá đơn “tiền hỗ trợ” mà phòng hành chính kê ra theo yêu cầu của Diệp Khiên Trạch đến tay Hương Viễn, cô chỉ nhìn lướt qua rồi dứt khoát gọi ngay cho phòng kế toán và phòng hành chính bảo tạm thời dừng việc này lại.

Không ngoài dự đoán của cô, hôm ấy, Diệp Khiên Trạch không thể tiếp tục “yên tĩnh đọc sách” trong thư phòng nữa, lúc Hương Viễn đi ngang cửa, anh đã đứng ở đó.

“Hương Viễn, có rồi không, anh muốn nói chuyện”.

Hương Viễn gật đầu: “Được”. Cô mỉm cười nói thêm: “Em có thể nói không rồi với người khác nhưng sao nói câu này với anh được”.

“Vào rồi ngồi xuống nói chuyện được chứ?”, Diệp Khiên Trạch nghiêng người nói.

Hương Viễn bước lại gần, một tay tựa vào khung cửa rồi nói: “Bây giờ em rất sợ ngồi nói chuyện mặt đối mặt, có lẽ do hậu di chứng của việc gần đây thường xuyên bàn việc với khách hàng, chỉ cần ngồi xuống là lại không tìm được mặc cả này nọ, cố gắng giành giá tốt. Hai chúng ta còn cầu kỳ thế để làm gì? Em thích nghe anh nói thế này. Được thôi, nói đi, anh đã ủ rũ suốt mấy ngày nay rồi”. Cô thấy anh không nói gì thì nói nửa đùa nửa thật hỏi: “Chắc không phải chuyện của Trần Hữu Hoà chứ?”.

Diệp Khiên Trạch không cười mà tiếp tục: “Anh nghe nói em đã giữ phiếu chi tiền hỗ trợ cho gia đình Trần Hữu Hoà lại?”.

Hương Viễn như có chút thật vọng, cười mỉa mai: “Em cứ tưởng đây là chuyện chỉ nên nói ở phòng làm việc chứ? Không phải em giữ phiếu chi lại mà là để họ lấy về làm lại. Phòng hành chính hồ đồ quá rồi. Cho dù phá lệ đãi ngộ Trần Hữu Hoà nhưng tiền hỗ trợ cũng không nên gấp ba lần quy định công ty như thế, vậy là sao chứ? Đúng là làm bừa.”

“Là anh bảo họ làm thế!”

“Tại sao?”, Hương Viễn nhăn mày tỏ vẻ kinh ngạc.

Diệp Khiên Trạch nói: “Tại sao phải thế? Cũng chỉ là vấn đề tiền bạc thôi mà. Người thì đã chết rồi, đừng nói hỗ trợ gấp ba lần, cho dù ba mươi lần, ba trăm lần thì có thể khiến người chết sống dậy được sao? Đối với gia đình bác Trần, những gì bây giờ chúng ta có thể làm cho họ được cũng chỉ có tiền thôi”.

Hương Viễn nắm lấy tay Diệp Khiên Trạch, nói: “Khiên Trạch, em biết bây giờ anh rất đau buồn nhưng phải nói thật, tiền không thể cho như vậy được. Em thừa nhận bản thân coi trọng tiền hơn anh nhưng cũng không đến nỗi bủn xỉn với người đã chết. Vấn đề ở chỗ Trần Hữu Hoà chết vì sự cố ngoài ý muốn, đây vốn là sự thực ai ai cũng rõ. Nếu cho gia đình họ tiền hỗ trợ gấp ba lần thì chẳng những họ sẽ không cảm kích công ty, cũng không biết đó là do anh nhân hậu mà sẽ nghĩ rằng Giang Nguyên và chúng ta cảm thấy tội lỗi nên mới quyết định hỗ trợ gấp ba lần cho nhân viên đã nghỉ việc. Tiền là chuyện nhỏ nhưng chúng ta cũng không thể làm bừa, nhận hết tội lỗi vốn không phải do chúng ta gây ra được”.

“Tội lỗi không do chúng ta gây ra? Em nghĩ rằng chúng ta không làm sai à?”, Diệp Khiên Trạch lẩm bẩm.

“Phải”, Hương Viễn đáp chắc nịch. Cô đặt tay lên vai anh, nói tiếp: “Đó là một sự cố, không phải lỗi của anh, cũng mệt sao? Khiên Trạch, vì chuyện của Trần Hữu Hoà mà anh đã buồn bã đau khổ hơn tuần nay rồi. Bây giờ bác ấy đã mờ yên mà đẹp, hãy để chuyện này qua đi có được không? Em không muốn thấy anh đau buồn nữa. Bên nhà Trần Hữu Hoà, chúng ta sẽ hỗ trợ cho họ số tiền theo luật định của công ty, nói rõ hơn, đó là công ty niệm tình hai mươi mấy năm làm việc của bác ấy nên đưa cho họ chút tiền an ủi, chẳng phải nghĩa vụ và trách nhiệm mà là giúp đỡ. Còn về chuyện

anh vẫn nhớ tình cũ, chúng ta hoàn toàn có thể giúp gia đình họ bằng những cách khác.”

“Được, nếu em đã nghĩ thế, anh cũng định để con trai của bác Trần vào Giang Nguyên làm việc... xem như là đãi ngộ bác Trần lúc còn sống.”

Hương Viễn lập tức nhận ra ý tứ trong lời của anh, đột ngột biến sắc, không suy nghĩ gì mà nói ngay: “Làm sao thế được! Anh muốn giúp con trai bác ấy vào công ty thì cũng được nhưng còn định hưởng chế độ nhân viên chính thức thì không được, tuyệt đối không được. Bây giờ đám nhân viên chính thức kia là tâm bệnh của cả công ty, em nghe anh và cũng nghe lời bố, không sửa đổi hợp đồng của họ thì để những người đó tự đào thải, nghỉ hưu người nào là bớt được người ấy, nhưng làm sao có thể tiếp tục chế độ dùng người hoang đường này được? Tóm lại em không đồng ý”.

Diệp Khiên Trạch lạnh nhạt: “Đó chẳng phải cách giúp gia đình họ trực tiếp và thực tế nhất hay sao? Vợ bác Trần ở nhà nội trợ, hai người con đều không có công ăn việc làm ổn định, con trai lớn của bác ấy đã từng làm ở đội thi công công trình, em cũng từng nói là Giang Nguyên tương lai sẽ đi từ sản xuất mở rộng ra thi công công trình nên chẳng phải đang thiếu những người như thế sao? Cho anh ta nhận đãi ngộ của một nhân viên chính thức là yêu cầu của anh ta và anh đã nhận lời”.

Diệp Khiên Trạch vừa dứt lời, sắc mặt Hương Viễn lạnh lùng hẳn, cô nói: “Thì ra anh đã hứa hẹn với người ta, nói với em một tiếng chẳng qua là do phép lịch sự thôi đúng không? Diệp Khiên Trạch, lương thiện cũng có giới hạn nếu không sẽ làm hại người tốt. Con trai Trần Hữu Hoà dựa vào đâu mà “yêu cầu” anh? Hôm nay, anh đáp ứng yêu cầu của anh ta, ngày mai sẽ lại có vô số yêu cầu khác. Chuyện này đừng có mơ!”.

Hiếm có người nào chọc giận được Hương Viễn mà chính mình lại không thay đổi sắc mặt, thế nhưng buồn một nỗi là, Diệp Khiên Trạch là một trong số đó- có lẽ cũng là người duy nhất. Anh khẽ cười: “Hương Viễn,

anh đã em làm chủ Giang Nguyên nhưng em đừng quên, anh cũng có quyền quyết định một việc gì đó.”

Câu này vừa thốt ra, Hương Viễn đờ người một lúc, giận quá lại hoá cười: “Anh nhắc chuyện này với em? Phải rồi, sao em quên được, anh mới mang họ Diệp, cả cái Giang Nguyên này đều là của anh, anh muốn làm gì lại không được?”.

Diệp Khiên Trạch nắm lấy cổ tay Hương Viễn trước khi cô bỏ đi, hạ giọng: “Thôi, chúng ta suy nghĩ khác nhau, đừng cãi cọ vì chuyện này nữa”.

Hương Viễn hít một hơi thật sâu: “Được, chúng ta không cãi nhau. Em mệt rồi, ngủ trước đây”.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Một Lên Thiên Đường Một Xuống Địa Ngục

Nếu họ quyết giữ ký ức cho riêng mình thì có khi nào đến phút cuối mới nhận ra, thực ra đó hoàn toàn là những cảnh tượng khác hẳn nhau.

Hương Viễn cũng chẳng có thời gian để bực bội chuyện này vì ngày khai trương khu nghỉ mát suối nước nóng đã gần kề trước mắt. Cô và Đăng Vân, hai người phụ trách chính, ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, trong đầu dày đặc những chuyện phải chuẩn bị cho ngày khai trương, những việc khác đều không chứa nổi.

Đêm trước hôm khai trương, họ làm một cuộc tổng kiểm tra lần cuối. Hương Viễn và Đăng Vân đều là những người cầu toàn, đã làm việc thì phải dốc cạn tâm huyết mà làm nên hạng mục này đã hao phí của họ rất nhiều tiền của và tâm huyết, nay tên đã lên cung, bắt buộc phải bám theo quỹ đạo đã vạch ra, nhắm trúng hồng tâm, tuyệt đối không được sai lệch.

Đến khi đã xác định nhân viên, vật tư của mỗi chi tiết đều đúng vị trí, không còn vấn đề gì nữa, chỉ đợi ngày đại khai môn hôm sau thì đã khuya lắm rồi. Hương Viễn không sốt ruột về nhà ngay mà thông thả dạo bộ ở con đường nhỏ thiết kế theo kiểu Lãnh Nam Viên Lâm, Đăng Vân cũng đi theo bên cạnh. “Anh cũng mệt quá rồi, mau về nhà nghỉ đi, ngày mai còn nhiều việc phải làm lắm”, Hương Viễn cười đuổi anh về.

Đặng Vân đẩy gọng kính trên sóng mũi lên, đáp: “Câu này cũng dùng được với cô đấy chứ. Sao, vẫn cãi nhau với Diệp thiếu gia à? Hương Viễn mà tôi quen không phải người so đo tính toán những chuyện vặt vãnh”.

Hương Viễn cười bảo: “Rõ thế à? Tôi nên nói là do tâm sự tôi quá mỏng hay là do anh quan sát tinh tế đây?”

“Tôi chỉ cảm thán, cho dù trái tim một người to lớn đến đâu thì cũng bị những chuyện nhỏ nhặt hành hạ đến mệt mỏi.”

“Chuyện to, chuyện nhỏ?”. Hương Viễn lăm băm, sau đó đột nhiên hỏi một câu: “Đặng Vân, anh có tin Giang Nguyên sẽ trở thành một công ty lớn thật sự không? Như những công ty lớn như Vĩnh Khai, Trung Kiến ấy”

“Tin chứ”, Đặng Vân nói với vẻ khẳng định, “tôi tin cô thôi”.

Hương Viễn cười khở: “Tôi... tôi cũng chẳng qua là làm cho người ta thôi. Giang Nguyên họ Diệp, tôi họ Hương, rõ ràng quá rồi còn gì? Nực cười là tôi lại tưởng mình vốn sống là người họ Diệp, chết là ma họ Diệp chứ. Gần đây, khi nghe người ta nói những lời ấy tôi mới giật mình tỉnh mộng”.

Đặng Vân chần chừ nhưng vẫn tỏ ra bình thản đáp: “Thực ra chỉ cần cô muốn thì họ Diệp hay họ Hương cũng sẽ được định đoạt trong tích tắc mà thôi”.

Hương Viễn sửng sờ, quay sang nhìn anh, Đặng Vân đang nhắm mắt, lắng nghe âm thanh lạo xạo khi gió thổi qua những khóm trúc hai bên đường.

Phải rồi, đều trong tích tắc thôi. Một lên Thiên đường, một xuống Địa ngục.

Trái tim Hương Viễn như con mèo hoang nhưng lại bị buộc chặt bởi một sợi dây thừng, buộc rất chặt.

Lúc này, đa số những nhân viên làm việc trong khu nghỉ mát đã yên giấc, chỉ còn đợi những bận rộn ngày mai. Cả một khuôn viên rộng lớn chìm trong tĩnh lặng, chỉ có tiếng thì thào của gió và lá cây, lúc cao lúc thấp như gần như xa... Hồi lâu sau, Hương Viễn mới cảm thấy trái tim mình yên phận hơn trong khung cảnh tĩnh mịch này, cô nhìn Đăng Vân nói: “Đó không phải nỗi lo lắng của tôi”.

Đăng Vân mở mắt, khoanh hai tay lại, cười mà không nói gì.

Hương Viễn lại cùng Đăng Vân đi tiếp, một vầng trăng non treo trên đỉnh ngôi chùa gần đó – xa vời, cô đơn như một giấc mộng.

Hương Viễn chuyển chủ đề vào lúc thích hợp: “Nhìn kìa, mặt trăng xuất hiện rồi... Tôi đã kể với anh về ánh trăng ở quê tôi chưa nhỉ? Đã lâu rồi tôi chưa trở về. Thứ khiến tôi nghĩ đến nhiều nhất vẫn là ánh trăng quê nhà, lúc nằm mơ cũng nhớ, lúc tỉnh cũng không quên được... Nó sáng quá, sáng đến nỗi tôi không tìm được nơi nào để trốn. Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi tôi cũng không rõ ánh trăng trong ký ức và ánh trăng đời thật có giống nhau không? Tại sao tôi chỉ nhớ những ngày tôi và Khiên Trạch còn ở Vụ Nguyên? Lúc đó, tôi luôn nghĩ ánh trăng lúc nào cũng tròn đầy không khuyết nhưng thực tế thì mỗi ngày nó đều thay đổi. Đăng Vân, anh nói đi, thứ tròn đầy kia có phải là mặt trăng không hay chỉ là hồi ức của tôi? Là hồi ức của tôi đã làm cho nó đẹp hơn”.

Đăng Vân cười rồi bắt chước Hương Viễn, ngẩng cao đầu nhìn thật lâu như một đứa trẻ. Anh nói: “Dù là cùng một ánh trăng nhưng trong lòng mỗi người mỗi khác. Tôi còn nhớ lần hẹn đầu với người ấy, đó là một buổi tối, chúng tôi thuê một chiếc thuyền ra biển câu cá. Cô biết đấy, người ấy làm trong một cơ quan trọng yếu của chính phủ, chuyện gì cũng phải nghĩ đến có ảnh hưởng hay không, đối với quan hệ của chúng tôi, trước kia cũng cứ

do dự không quyết định được... Chỉ có đêm hôm đó, mọi thứ đều thay đổi”. Lúc Đăng Vân nói, nụ cười bên khóe môi rất dịu dàng và ấm áp, đương nhiên Hương Viễn biết “người ấy” mà Đăng Vân nhắc đến chính là người yêu đồng tính vô cùng thân mật của anh.

Đăng Vân nói tiếp: “Rất lâu về sau, mỗi khi nhắc đến đêm ấy, tôi thường nói, tôi nhớ rõ là vào một đêm trăng, ánh sáng khi tỏ khi mờ nhưng anh ấy lại khẳng định chắc chắn rằng đêm ấy không có trăng, biển còn có mưa nhỏ. Giờ tôi cũng không biết ký ức của tôi và anh ấy ai thật hơn. Có lẽ lúc ấy tôi hạnh phúc đến nỗi trời mưa cũng nhớ thành trăng sáng gió nhẹ hoặc cũng có thể hôm ấy anh ấy có tâm sự nên ký ức cũng thắm ước. Đương nhiên, có khả năng nhất là có trăng và cũng có mưa, có điều là thời tiết thay đổi. Ký ức chúng tôi là thế, luôn lựa chọn ghi nhớ những điều mà mình muốn nhớ, chẳng ai quan tâm đến sự thực như thế nào”.

Hương Viễn lắng nghe hồi ức mang theo nụ cười của Đăng Vân rồi nói: “Thực ra, tôi rất hâm mộ anh”.

Tình yêu của Đăng Vân mới là trong sáng nhất, không màng danh lợi, địa vị, thậm chí cũng chẳng cần kết quả.

Cô nghĩ, không biết trong ký ức của Diệp Khiên Trạch, những đoạn có cô xuất hiện thì ánh trăng có đẹp như trong ký ức của cô không. Nếu họ quyết giữ ký ức cho riêng mình thì có khi nào đến phút cuối mới nhận ra, thực ra đó hoàn toàn là những cảnh tượng khác hẳn nhau? Nếu vậy thì chẳng thà quên đi nhưng trí nhớ của cô vốn xưa nay vẫn tốt như vậy.

Khu nghỉ mát suối nước nóng được chuẩn bị gần hai năm, cuối cùng đã khai trương vào một ngày đầu thu. Mọi việc đã được sắp xếp hoàn chỉnh nên hôm ấy chỉ việc vận hành theo kế hoạch. Nói như Hương Viễn thì vở kịch hoàn hảo hay không cần phải xem lần công diễn đầu tiên có thành công hay không, nếu phút trên sân khấu xảy ra sơ suất sẽ khiến công lao chuẩn bị trước đó xem như lãng phí hoàn toàn. Trước đó cô đã bảo Đăng

Vân sắp xếp chi tiết từng công việc cho những người phụ trách, từ chuyện lớn là tiếp đón những nhân vật quan trọng đến chuyện nhỏ là trang trí lọ hoa đều phải chuẩn bị kỹ lưỡng, mọi việc đều có người phụ trách. Hôm ấy mà thành công thì mọi người đều có thưởng, còn ai lơ là sẽ bị phạt. Bạn nhưng không loạn, mọi thứ đều có trình tự mới là điều cô cần.

Mãi sau này, sự hoành tráng hôm khai trương khu nghỉ mát suối nước nóng của Giang Nguyên vẫn được dân trong ngành nhắc đến. Không cần nói đến cảnh tượng lộng lẫy hôm ấy ra sao, khách quý đến tham quan nườm nượp như thế nào mà chỉ cần nói đến lúc cắt băng khánh thành do Thư ký viện kiểm sát họ Kỳ và Phó thị trưởng phụ trách kinh tế của thành phố G thôi cũng đủ khiến mọi người ấn tượng. Những phóng viên được mời đến rất đông, những hoa chúc mừng kéo dài khắp một con phố, trên mỗi tấm thảm đỏ ở mọi nơi đều có những vị khách quý ăn mặc rất sang trọng, lộng lẫy khiến Diệp gia chưa bao giờ có ngày nào huy hoàng như vậy. Lúc Hương Viễn bỏ tiền ra đầu tư cảm thấy ruột đau như cắt, giờ đây đã có được sự an ủi thỏa đáng nhưng không bỏ tiền ra thì làm sao thu tiền vào được? Nếu đã muốn chơi thì phải chơi cho đáng đồng tiền.

Lúc đích thân tiễn vị lãnh đạo lớn ra về, Hương Viễn khom lưng đóng cửa xe cho họ, cười vẫy tay nhìn theo chiếc xe chạy xa dần rồi mới đứng ở đó nhìn về phía cổng lớn của khu nghỉ mát, cô chỉ thấy dưới bầu trời mùa thu cao xanh vô cùng, người người nô nức, huyên náo không ngừng.

Cô vẫn nhớ rõ, qua khỏi cổng lớn rồi qua một sảnh khuất, trên chiếc cột bên góc phải hành lang có đề mấy chữ triện rất tao nhã – Cự Thời Minh Nguyệt Hữu Vô Trung. Khi ấy, Đặng Vân đã đề nghị đổi câu khác cho phù hợp hơn nhưng Hương Viễn đã nói: “Thôi, bỏ tiền đó ra để làm gì, thế này được rồi”. Cô rất rõ, dưới sự ồn ào náo nhiệt như thế, dù có ánh trăng năm xưa thật thì “vô” cũng sẽ thắng “hữu”.

Khi yến tiệc bắt đầu, Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch lần lượt đi chào hỏi khách mời, đêm nay khách quý đến rất đông nhưng người nhà lại vắng

mặt nhiều. Bà Diệp nằm trong bệnh viện đấu tranh giữa sự sống và cái chết đã lâu, hai tháng trước đã qua đời, theo căn dặn của Diệp Bình Lâm, hậu sự được làm rất đơn giản. Diệp Bình Lâm thậm chí còn không để các con ở lại mà mình ông ngồi bên hộp tro cốt của người vợ vắng số, sau đó đích thân đưa chiếc hộp lên chùa Lục Dung.

Vì chỉ có Diệp Linh mới là cốt nhục của bà Diệp nên cô đã được đưa về thọ tang mẹ. Khí sắc của cô khá hơn trước nhiều, thần trí xem ra cũng tỉnh táo, lúc nhìn thấy vợ chồng Diệp Khiên Trạch còn nở nụ cười với họ. Hôm ấy, Diệp Khiên Trạch tỏ ra đau buồn vì người mẹ kế xem anh như con ruột đã qua đời, không còn tâm trạng nào lo những điều khác. Hương Viễn thấy Diệp Linh vuốt ve bên di ảnh của mẹ, sau đó thắp hương, cô không có kinh nghiệm nên làm mãi đến chảy nước mắt mà vẫn không thắp xong. Hương Viễn bước đến giúp một tay, lúc đó Diệp Linh đã nói: “Cảm ơn”.

“Khách sáo làm gì, xem ra, em khá hơn nhiều rồi”, Hương Viễn nói với Diệp Linh.

Diệp Linh cầm hương vào lư, mỉm cười vừa nói vừa chỉ vào di ảnh của bà Diệp: “Khỏe cũng ích gì, rồi cũng ốm mà chết, ai cũng sẽ có ngày này, chỉ là sớm hay muộn mà thôi”.

Tuy cô chỉ vào hương di ảnh của Diệp thái thái, Hương Viễn biết Diệp Linh nói đúng nhưng trong lòng vẫn có một cảm giác quái kỳ lạ. Cô đầu cảm thấy ngờ vực, rốt cuộc Diệp Linh đã khỏe hay là bệnh càng nặng thêm?

Diệp Bình Lâm này giờ vẫn đứng một bên không trách móc gì, yên lặng một lúc rồi gật gù: “Đi trước là có phúc”.

Sau tang lễ, cuộc sống của Diệp Bình Lâm càng lặng lẽ hơn, mỗi ngày nếu không ở trong viện điều trị đóng cửa đọc sách thì sẽ bảo người đưa ông đến chùa Lục Dung nghe tăng lữ giảng kinh, ông cũng ít chơi cờ hơn,

chuyện công ty giao hết cho con trai và con dâu, rất hiếm khi hỏi đến. Nói bằng ý tứ trong quyển sách gối đầu giường của ông là, “Tuổi già chỉ cần yên, vạn sự không quan tâm”. Đến cả ngày khu nghỉ mát cắt băng khánh thành, ông cũng không xuất hiện, chỉ dặn Hương Viễn: “Các con làm thì có gì mà bố không yên tâm, gặp mấy người bạn cũ thì thay bố hỏi thăm họ là được rồi”.

Tuy Diệp Linh nhìn có vẻ bình thường nhưng cũng chỉ có mặt một lúc khi yến tiệc bắt đầu. Diệp Khiên Trạch sợ Diệp Linh mệt quá sẽ xảy ra chuyện gì, lại biết Diệp Linh không thích xuất hiện ở chốn đông người nên bảo người đưa về. Diệp Quân tuy bảo nhất định sẽ đến khi anh và chị dâu một mực cản dặn nhưng vốn là học viên cảnh sát, hôm nay trường có việc nên cậu cũng không đến được.

Hương Viễn hàn huyên một lúc với Trương Thiên Nhiên, lúc quay lại đã gặp ngay Diệp Bình Văn. Ông ta vẫn áo mũ chỉnh tề, phong độ không giảm, khoác tay một cô gái trẻ nhìn mặt rất quen. Cô nghe Trương Thiên Nhiên nói đó là một “tiểu minh tinh” đã từng quay quảng cáo vài lần.

Đã gặp mặt nhau rồi nên Hương Viễn tươi cười nghênh đón: “Lúc này cháu còn nói với Khiên Trạch, sao vẫn chưa thấy chú Hai đâu, thì ra có giai nhân kể bên, cố ý tránh xa bọn cháu”.

Diệp Bình Văn cười tươi: “Sao lại không đến được, khu nghỉ mát này cũng có phần của tôi mà. Tốt lắm, cháu dâu à, lại lần nữa khâm phục mắt nhìn người của ông anh. Có cháu rồi thì cần đàn ông như Diệp Khiên Trạch làm gì nữa? Haha”.

Giọng cười ông ta không nhỏ nên rất nhiều người xung quanh đều quay lại nhìn. Hương Viễn không hề tức giận, đảo mắt nhìn qua cổ tay của Diệp Bình Văn, kinh ngạc kêu lên như phát hiện ra châu lục mới: “Chú Hai bắt đầu tin Phật từ khi nào vậy? Chẳng lẽ chú đã làm gì có lỗi nên sợ gặp báo ứng?”, Trước khi sắc mặt Diệp Bình Văn sa sầm, cô đã cười nói tiếp:

“Cháu nói đùa thôi, chú Hai không để bụng chứ? Có điều nói đi nói lại thì vòng hạt gỗ trên tay chú, cháu thấy quen mắt lắm, giống như đã nhìn thấy ở đâu rồi”.

Kỳ thực đâu chỉ nhìn thấy, vòng hạt gỗ này là vật tùy thân của bà Diệp khi còn sống, từ khi ốm nặng phải vào viện bà chưa bao giờ cởi ra. Hương Viễn nghe Diệp Khiên Trạch nói, đeo lên người có thể hóa vận xấu thành may mắn, bệnh sẽ biến mất, nhất định nó sẽ bảo vệ chủ nhân vượt qua hiểm nghèo. Kết quả là chiếc vòng lần tín ngưỡng đều không giúp được bà Diệp. Sau khi tế bào ung thư lan rộng ra, bà Diệp gầy đi rất nhanh, chiếc vòng vốn vừa cổ tay bà giờ đã có thể trôi xuống khuỷa tay. Hương Viễn sợ bà Diệp thấy sẽ kinh hãi nên nhân lúc bà thiếp đi sau khi tiêm thuốc giảm đau, cô đã len lén gỡ vài hạt trên chiếc vòng ra để nó vẫn có vẻ vừa vặn với cổ tay bà. Chiếc vòng gỗ có hai mươi bốn hạt tròn giảm xuống còn hai mươi hai hạt, rồi hai mươi... Cuối cùng khi bà Diệp hấp hối, chiếc vòng chỉ còn lại mười sáu hạt. Khi thuốc giảm đau hết hiệu nghiệm, bà Diệp đau đớn khôn xiết, đã dùng răng cắn mạnh lên chiếc vòng gỗ trên tay, tuy không sâu lắm nhưng nhìn rất nổi bật. Khi bà Diệp qua đời, đích thân Hương Viễn thay quần áo cho bà. Lúc đó Hương Viễn đã lắp lại sáu hạt gỗ mà cô đã tháo ra vào chiếc vòng rồi đặt trong túi áo bà Diệp. Cô vốn ngỡ nó cũng theo chủ nhân hóa thành cát bụi nhưng bây giờ lại nhìn thấy trên tay Diệp Bình Văn thì cô không thể không ngạc nhiên.

Diệp Bình Văn vô thức đưa cổ tay lên, mân mê mấy hạt gỗ trên đó rồi đáp lại với vẻ lơ đãng: “Chắc cháu nhìn nhầm. Đây chẳng qua là loại vòng gỗ rất tầm thường, thấy quen cũng chẳng có gì là lạ, đeo nó là do thích thú với sự mới mẻ mà thôi”.

Hương Viễn cười gằn trong bụng, chiếc vòng này đã qua tay cô không biết bao lần, hạt thứ mấy trên đó bị mẻ, hạt thứ mấy có dấu răng, cô đều rõ mồn một. Nực cười là Diệp Bình Văn còn cố trấn tĩnh để nói dối, lừa được người khác chứ là sao lừa nổi cô? Có điều Hương Viễn không có ý định

vạch mặt mà chỉ vỗ vỗ vào trán mình, nói với vẻ bất lực: “Có lẽ gần đây nhiều việc quá làm cháu mù mịt cả đầu óc nên cứ nhìn nhầm, nghe nhầm, nhớ nhầm suốt. Nhắc mới nhớ, đêm trước khi nhìn mẹ chồng cháu qua đời, khoảng hơn ba giờ sáng, cháu không yên tâm nên đến xem thế nào, lại phát hiện ra sau cánh cửa an toàn có người đang co rúm lại khóc ở đó. Mắt hoa đầu váng thế nào mà suýt nữa cháu tưởng người đang khóc đó là chú Hai nữa đấy”.

Diệp Bình Văn không nói gì nữa, chỉ nhìn Hương Viễn chăm chăm. Khóe môi Hương Viễn thấp thoáng nụ cười châm biếm khiến ông cảm thấy mình như một con khỉ, tự cho là mình có bảy mươi hai phép biến hóa thần thông quảng đại nhưng thực tế lại không che giấu nổi cô.

Ông ta cố kiềm chế, ra hiệu cho cô gái trẻ kia đi lấy đồ uống. Sau khi cô gái xinh đẹp kia đi rồi, ông ta lập tức sa sầm mặt, nghiêng răng nói với Hương Viễn: “Chuyện của tôi không đến lượt cô lo. Cô đừng tưởng mọi người trong Diệp gia đều bị cô nắm thóp”.

Hương Viễn dồn sự chú ý lên chiếc vòng cổ trên tay Diệp Bình Văn với vẻ thú vị, diêm nhiên nói: “Đương nhiên, tôi không hề có hứng thú với những chuyện xa xưa cũ rích. Có điều nể tình chúng ta là người một nhà mà nhắc nhở chú Hai rằng chiếc vòng này đeo trên tay chú, e rằng không phải là ý nguyện của người đã khuất. Mẹ chồng tôi sinh thời không muốn nhìn thấy chú, bà mất rồi chú lén lấy di vật theo bên mình, không sợ gặp ác mộng ư?”

“Cô hiểu cái gì?” Diệp Bình Văn như ý thức được tâm trạng mình đã quá mất bình tĩnh, không nên như vậy vào lúc này nên cố gắng kiềm chế rồi quay đầu đi, mấy giây sau hạ giọng nói, song vẫn không thể khống chế được tâm trạng của mình: “Cô chẳng hiểu gì hết, tôi và bà ấy...”

“Chỉ là tôi hiểu chuyện gì với phụ nữ là hành động thú vật nhất, không thể tha thứ được nhất”.

“Tôi đã làm, nhưng tôi hối hận... rất hối hận rồi...”. Giọng Diệp Bình Văn mỗi lúc một thấp, ông ta như đang làm nhảm một mình, như đang tự nhủ, cũng như đang nói với một người đã không còn: “Tôi đã cầu xin cô ấy, về sau, tôi nguyện để cô ấy kiện tôi, nguyện ngồi tù, nguyện kết hôn với cô ấy, mãi mãi không bao giờ hỏi cô ấy đứa trẻ ấy có phải con của tôi hay không, nguyện làm người đàn ông tốt chăm sóc mẹ con cô ấy suốt đời... Nhưng cô ấy không hề cho tôi một cơ hội, một lần cũng không. Cô ấy thà bị gả cho anh tôi, gả cho một người đàn ông đã vứt bỏ cô ấy về nông thôn cưới vợ sinh con, cũng không chịu cho tôi lấy một lần, đến chết cũng không. Nếu không phải do tôi cố ý lừa cô ấy, dọa sẽ nói mọi chuyện trước kia cho anh trai nghe thì cô ấy sẽ chẳng chịu nói chuyện với tôi. Cùng một sai lầm nhưng cô ấy có thể tha thứ cho anh tôi, chăm sóc con của anh ta và người khác mà không chịu tha thứ cho tôi. Có công bằng không, cô nói xem?”

Hương Viễn vừa uống nước trong cốc vừa nghe Diệp Bình Văn làm nhảm như đang tận hưởng từng câu từng chữ trong lời tâm sự của ông ta, nhưng cô chẳng có hứng thú trả lời, chứ đừng nói là tranh cãi.

Chí khí, phong độ và vẻ từng trải của Diệp Bình Văn lúc này đã biến mất. Lúc này, trước mặt Hương Viễn chỉ là một người đàn ông thất bại, ông ta nói rồi ngừng, ngừng rồi nói mà vẫn không thấy thoải mái hơn, cho đến khi ánh mắt khi bì của Hương Viễn như một gáo nước lạnh tạt vào mặt, ông ta mới ý thức được việc mình bị cô gái này chọc giận là điều hết sức ngu ngốc. Trước khi cầm cốc nước mà cô gái đi cùng mang về, ông ta đã kịp thu dọn hết những nét thê thảm trên gương mặt cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi quên mất, cô là người máu lạnh đến không thể máu lạnh hơn, nói những lời này cô không hiểu được đâu”.

Hương Viễn gật đầu tán đồng: “Cũng may là tôi không hiểu được”.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Dạ Hội

Cô hơi ngược lên, nhìn gương mặt trẻ tuổi đang mơ màng say đắm của Diệp Quân, cô chỉ muốn đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mượt như trẻ thơ của cậu. Trong lúc Hương Viễn và Diệp Bình Văn nói chuyện, bỗng có âm thanh vỡ vụn của thủy tinh vang lên, họ đều nghe tiếng và nhìn về phía đó như rất nhiều người khác. Họ thấy Đăng Vân đang cúi đầu lau nước trên áo khoác và người phục vụ khom lưng cúi người xin lỗi rồi rút.

“Xin hai vị cứ nói chuyện tự nhiên”, Hương Viễn nói với Diệp Bình Văn và cô bạn gái của ông ta rồi đi về phía Đăng Vân. Cô nghe thấy Diệp Bình Văn nói với cô gái đi cùng bằng giọng nói với âm lượng mà ai cũng nghe thấy: “Có thấy cho theo đuôi chưa? Đăng kia có một con, chính là con vừa đập vỡ đồ đấy”.

“Chuyện gì vậy?”, Hương Viễn đến cạnh Đăng Vân, hạ giọng hỏi.

Chàng trai phục vụ gương mặt non nớt tỏ ra đầy lúng túng hoảng sợ. “Xin lỗi, Phó tổng Đăng, Giám đốc Hương, tôi không cố ý”.

Đăng Vân ngừng tay, chặn lời cậu phục vụ: “Đã nói không liên quan đến cậu, do tôi bất cẩn thôi”.

Hương Viễn vỗ vỗ vai chàng trai phục vụ, nói: “Không sao, cậu cứ làm việc của mình đi”. Nói xong, cô đưa mắt ra hiệu cho Đăng Vân đi cùng mình đến một vị trí hơi khuất người rồi khẽ hỏi: “Chuyện gì thế? Tôi thấy cả tối nay tâm trí anh cứ để đâu ấy”.

“Không sao, nhất thời bất cẩn thôi”, Đăng Vân gượng cười mếu mớ.

Hương Viễn đáp: “Một người bình thường luôn cẩn thận hơn bất kỳ ai, bỗng nhiên trở nên bất cẩn mà còn bảo không sao? Anh giấu tôi làm gì?”.

Đăng Vân im lặng một lúc rồi đáp: “Anh ấy ốm, sốt cao mãi không hạ, cô cũng biết, người nhà anh ấy không ở đây nên tôi... tôi hơi lo. Nhưng chắc không sao, anh ấy đã có bạn chăm sóc rồi”.

Hương Viễn biết “anh ấy” mà Đăng Vân nhắc đến ngoài người tình đồng tính của anh ta thì không còn ai khác. Nghĩ lại cũng đúng, ngoài “anh ấy” ra thì còn ai để khiến Đăng Vân lơ đãng hoảng loạn chứ?

Hương Viễn cau mày suy nghĩ rồi nói: “Không sao thật chứ? Sao lại ốm đúng vào lúc này nhỉ”, Đăng Vân và cô đều là những người phụ trách trực tiếp của khu nghỉ mát này, là nhân vật chủ chốt trong đêm nay, rất nhiều vị khách quan trọng và công việc ở tại đây đang chờ họ. Về điểm này chắc Đăng Vân cũng rõ nhưng anh đi không được mà ở lại cũng không yên tâm nên trong lòng mới bất an như vậy.

“Thôi được, anh đi đi”, Hương Viễn nói.

“Sao được, bây giờ làm sao tôi đi được?”, Đăng Vân tỏ ra chưa hề nghĩ đến điều này.

Hương Viễn khoát tay với anh: “Đi đi, đừng nói nhiều. Sao anh còn đàn bà hơn tôi nữa nhỉ? Có điều, trước khi đi phải chào hỏi một lượt đã, sau này anh vẫn còn dịp phải nhờ đến họ. Còn nữa, đừng lên tiếng, cứ lặng lẽ đi là được rồi, đừng để người ta nghĩ mình thất lễ”.

“Nhưng...”

“Nhưng nhị cái gì, trái đất này không có anh sẽ không quay nữa chắc?” Hường Viễn lườm Đăng Vân một cái, bỗng nhiên đổi sang nụ cười rạng rỡ, lên tiếng chào Mạc Kiến Quốc đang nhìn về phía hai người: “Chào Tổng giám đốc Mạc! Xin đợi một lát, chốc nữa tôi sẽ đến kính ngài một ly”. Nói xong, cô lại hạ giọng đuổi Đăng Vân: “Ở đây còn tôi mà, làm hết những chuyện anh cần làm rồi biến ngay. Cho anh hai ngày, muốn làm gì thì làm, đừng có ở đây giống như hồn ma lơ lửng khiến tôi không chịu nổi.”

“Cảm ơn cô, Hường Viễn.”

Hường Viễn không may mắn động lòng, cô chỉ nói: “Anh thì cái gì cũng ổn nhưng sao lại cứ lằng nhằng như vậy chứ? Đi nhanh lên, anh không đi mau thì tôi nổi da gà lên mất”.

Đăng Vân cười, cầm ly rượu đi hàn huyên với các khách hàng quen một lượt rồi tìm lúc thích hợp vội vã bỏ đi. Vừa đến gần nơi đỗ xe, anh nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp phía sau; quay đầu lại nhìn thì thấy Hường Viễn đang đuổi theo.

“Hường Viễn, sao vậy?”, anh ngờ vực hỏi.

Hường Viễn lấy từ trong túi xách ra một chiếc thẻ ngân hàng, nhét vào tay anh: “Đăng Vân, nhân hai ngày này anh tiện thể giúp tôi được không? Thẻ này, xem như là anh đưa Đăng Tuấn nhé”.

Đăng Vân bỗng hiểu ý của cô, khẽ đẩy chiếc thẻ trở lại: “Không cần đâu, Hường Viễn. Cần gì thì tôi đã cho hai đứa cả rồi, không khổ được đâu”.

Hường Viễn cười nói: “Cái anh cho là của anh. Đăng Tuấn là em trai anh, chẳng lẽ tôi không có em gái? Chúng ngờ nghệch thế kia, ăn uống tiêu pha cái gì cũng cần đến tiền. Người nhà tôi không thể cứ bắt anh tiếp tế mãi

được. Anh cho rồi thì chúng vẫn cần nhưng tình cảm của tôi chưa chắc chúng đã hiểu, nếu không, sao phải làm phiền đến anh làm gì?”.

Đặng Vân nghe cô nói thế thì cũng biết với vấn đề tiền nong, cô nói một là một, hai là hai, không ai lợi dụng cô được, cô cũng sẽ không lợi dụng bất kỳ ai, thế nên không khách sáo nữa, anh nhận lấy rồi nhét vào túi áo.

“Được thôi, tôi sẽ đưa chúng tiền, nói là tôi cho. Nhưng cô thật sự không muốn Hương Dao biết những chuyện cô làm ư? A Tuấn đã tìm được công việc mới, thuê được một căn nhà vừa rẻ vừa tốt. Hai đứa chúng nó đều nghĩ mình may mắn hoặc cũng chỉ nghĩ là tôi thầm giúp đỡ một tay...”.

“Tôi cần chúng nhớ những chuyện ấy để làm gì? Tôi cũng không mong muốn thu lợi gì ở chúng. Cảm kích hay hận tôi thì chẳng qua cũng chỉ thế thôi.”

“Tại sao cô lại không chịu để Hương Dao biết cô quan tâm đến cô bé? Dù sao thì cũng là chị em với nhau...”, Đặng Vân dựa vào cửa xe khuyên Hương Viễn.

Hương Viễn đẩy anh ngồi vào ghế rồi nói: “Tôi quan tâm nó là nghĩa vụ và trách nhiệm, không phải vì tình nghĩa chị em sâu sắc gì cả. Được rồi, tôi phải quay về đây”.

Đặng Vân đi rồi, cô cũng quay trở lại sảnh yến tiệc. Bầu trời bên ngoài vừa cao vừa trong, không có trăng sao, lúc này tất cả quan khách và đa số công nhân viên đều đang tập trung ở gần sảnh yến tiệc nên những nơi khác tĩnh lặng như tờ, thỉnh thoảng nhìn thấy một, hai người phục vụ đều đang bận việc, gấp rút vội vã.

Lúc Hương Viễn đi được một nửa đoạn hành lang quanh co, cô bỗng đi chậm lại. Là người đã quen đi đường đêm nên sự tinh nhạy bẩm sinh đã khiến cô nhận ra người đang theo mình rất sát, bước chân cố ý thả nhẹ đó

không phải của những người phục vụ, cũng không phải của bất kỳ người nào cô quen thuộc, càng không phải là tiếng vọng lại của bước chân cô.

Hồi chuông cảnh giác phồng lên nhưng trước khi chưa xác định được ý đồ của đối phương thì Hương Viễn không muốn gào thét để làm kinh động quang cảnh náo nhiệt đằng kia. Trên đoạn hành lang về đêm lúc này, ngoài cô ra, chẳng còn bất kỳ người quen nào khác.

Khi cô đi chậm lại, rõ ràng bước chân phía sau cũng chậm lại theo. Hương Viễn vờ ra vẻ gạt mái tóc trên vai ra sau, thờ ơ quay đầu lại nhìn. So với ánh đèn rực rỡ cô cần thì ánh đèn ở đây quá âm u, những chiếc lồng đèn đỏ lớn vui mắt vào ban ngày đang tỏa ánh sáng u ám thê lương, cô chỉ nhìn thấy nơi chiếc đèn không rọi tới được ở góc hành lang và chiếc bóng kéo dài cô đơn của chính mình.

Hương Viễn biết lúc này mà gọi điện thoại cầu cứu là không sáng suốt bởi nếu đối phương có ác ý thì việc móc điện thoại ra sẽ chỉ càng kích thích hẳn hành động. Hương Viễn cố ra vẻ thản nhiên, thông thả dạo bước một đoạn rồi co chân chạy nước rút. Cũng may hôm nay cô đã mặc bộ quần áo dành cho dịp lễ để tiện cho việc đi lại, lại khá tự tin với tốc độ của mình nên chỉ cần đối phương bất ngờ mất mấy giây, cô đảm bảo tám phần thắng lợi chạy hết đoạn hành lang này.

Đầu kia của hành lang là một chiếc cổng trang trí hình vòng cung, Hương Viễn lách vào sau cửa rồi dùng chân đá nó lại, cô quay người đưa một tay giữ cửa, tay kia nhanh chóng cài chốt cửa. Lúc bỏ chạy, cô chắc chắn người sau lưng đã đuổi theo, tốc độ rất nhanh, chỉ thua cô mấy giây khỏi đầu và khoảng cách mười mấy mét. Cánh cửa này tuy chỉ để trang trí nhưng nếu có người muốn phá cửa xông vào, cô vẫn có đủ thời cơ đợi người đến cứu. “Đến đây này mà chị cũng muốn tự di dời thì chẳng phải tự mình làm khổ mình à?”

Giọng nói quen thuộc khiến trái tim đang đập loạn lên vì sợ của Hường Viễn đột ngột ổn định trở lại. Cô thở phào một hơi, trước khi thẳng lưng lên đã nhìn thấy một đôi giày thể thao không mới lắm nhưng rất sạch sẽ ở ngay trước mắt mình.

Chủ nhân đôi giày đó vừa tò mò vừa nghi ngờ: “Ai làm chị sợ ghê thế? Chẳng lẽ là em? Không thể nào!”.

Hường Viễn vừa phủ bụi đất trên tay khi dời chậu hoa lúc nãy, vừa liếc nhìn chàng trai mặt mũi sáng sủa khôi ngô cạnh mình. Đừng trách người ta thường nói niềm vui và nỗi sợ chỉ cách nhau trong gang tấc, cô rất hiếm khi hoảng loạn lúng túng như vậy nhưng lúc này, bóng đêm như bị cánh cửa mỏng manh yếu ớt này chặn lại một bên, cô chăm chú lắng nghe, đoạn hành lang bên ngoài qua cánh cửa này không hề có chút động tĩnh.

“Mọc cánh cứng cáp rồi, đến chị cũng dám hù dọa”, Hường Viễn lườm Diệp Quân một cái, trong lời nói có vẻ trách móc nhưng khóe môi lại nhướn lên.

Diệp Quân tỏ vẻ không phục: “Bao nhiêu phục vụ đang đứng rảnh rang kia, chị có tự chạy đến đây dời nó không?”, cậu vừa nói vừa đung đưa chậu hồng môn trên tay mình.

Hường Viễn nói: “Chị dặn Đăng Vân chút việc, trên đường về thấy nó nằm không đúng chỗ nên tiện tay dời đi thôi. Em còn bê nó làm gì thế, không nặng à?”.

“Là vì chị chưa bảo em phải đặt ở đâu mà.” Diệp Quân cứng mồm nhưng trong lòng cũng thấy mình đại quá nên mặt đỏ bừng. Cậu nghĩ, không sao, ánh đèn tối thế này thì Hường Viễn cũng không thể nhìn thấy. Cậu đặt chậu hoa vào vị trí Hường Viễn chỉ với vẻ điềm nhiên vô sự, còn cố ý phủi phủi tay một cách nhẹ nhõm: “Nhìn xem, thật ra nó chẳng nặng

chút nào. Chắc chị phải thừa nhận là với một số việc nào đó, sự tồn tại của đàn ông vẫn rất cần thiết nhỉ”.

Hương Viễn phì cười trước vẻ đặc ý hồn nhiên của cậu nhưng cô lại cố nén rồi nói: “Tất nhiên là thế rồi, đặc biệt là khi thiếu đi một anh hùng thần dũng vô địch như em”.

Diệp Quân biết lại bị cô cười nên có phần ngượng ngùng xấu hổ, khẽ bĩu môi lầm bầm một cậu. Hương Viễn không nghe rõ nhưng cũng không truy hỏi. Sau khi kết hôn đã rất lâu rồi cô và Diệp Quân mới có dịp trò chuyện riêng với nhau như thế này. Bình thường, Diệp Quân hiếm khi về nhà, cho dù thỉnh thoảng cả nhà đoàn tụ cũng chỉ nói vài câu nên nói với chị dâu và chú Hai. Một đêm như thế này, hai người đột nhiên gặp nhau, nhất thời quên mất khoảng cách vừa được dựng lên trong thời gian qua.

Hương Viễn là người thông minh nên cô cũng biết rằng việc mình đồng ý lấy Diệp Khiên Trạch một cách nhanh chóng như vậy chắc chắn sẽ làm tổn thương Diệp Quân, Tuy không ai muốn tìm hiểu kỹ sự tổn thương ấy xuất phát từ tình cảm phức tạp nào nhưng cô đã nợ Diệp Quân cuộc hẹn đi ngắm mặt trời mọc, có lẽ còn nợ cậu một lời giải thích. Thế nhưng cô có thể giải thích được không? Cô phải nói gì để níu kéo được sự thất vọng của Diệp Quân đây? Hương Viễn hiểu rõ hơn ai hết, cô hoàn toàn không thể làm được gì trong việc này. Chẳng lẽ thời gian đảo ngược rồi cô sẽ có sự lựa chọn khác? Trên thực tế cho dù bỏ qua ánh trăng đêm đó, cũng chưa chắc cô sẽ đợi ở đó ngắm tia nắng ban mai đầu tiên lộ dạng. Nếu đã như vậy rồi thì hãy để nó như vậy đi, chẳng cần nói gì cả, những gì phải qua rồi sẽ qua, cho dù không qua được cũng chỉ để ở trong lòng, lâu dần rồi cũng sẽ từ từ bay theo gió. Diệp Quân đã trải qua thất vọng, rồi sẽ có ngày cậu hiểu được, hy vọng là do chính mình tạo nên chứ không phải người khác.

Hương Viễn vốn vẫn nghĩ thế nên cũng tự thuyết phục mình tỏ ra bình thản khi đối diện với Diệp Quân. Nhưng trong buổi đêm gió mát này, cô

hơi ngược lên, nhìn gương mặt trẻ tuổi đang mơ màng say đắm của Diệp Quân, cô chỉ muốn đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mượt như trẻ thơ của cậu.

Cô đưa tay lên nhưng rồi chỉ khẽ gạt sợi tóc rơi xuống vai lúc bỏ chạy khi này ra sau lưng.

Hương Viễn hỏi: “Chị cứ tưởng em không đến thật. Khó khăn lắm mới kịp đến đây, sao không ở trong tiệc với anh mình mà chạy ra đây làm gì?”.

Diệp Quân nhìn về hướng sảnh tiệc sáng rực rỡ như ban ngày dưới vô số ngọn đèn, nói: “Em đứng với anh trai được một lúc rồi nhưng em chẳng quen ai ở đó, vô vị lắm. Vả lại...”.

Cậu kéo áo thể thao trên người mình rồi nói với vẻ hối lỗi: “Vốn hôm nay trường có buổi tập huấn, cũng may kết thúc sớm nên em về ký túc thay đồng phục mới phát hiện vôi vãi thế nào mà chưa kịp chuẩn bị quần áo phù hợp. Đến đây rồi mới biết đông người như thế, em ăn mặc thế này hình như không thích hợp lắm. Dù sao cũng chẳng có việc gì làm, thà ra ngoài hít thở không khí trong lành còn hơn.” Lúc nói câu này cậu không dám nhìn Hương Viễn, sợ cô nhìn ra cậu đang nói dối, rõ ràng cậu không tìm thấy bóng dáng quen thuộc trong biển người nên mới cuống quýt chạy ra ngoài tìm, ai ngờ mới rảo một vòng thì gặp được.

Trong lúc nói chuyện, Hương Viễn cố ý để tâm quan sát động tĩnh sau cánh cửa lần nữa, vẫn không một tiếng động, cô vỗ vỗ vào tay Diệp Quân: “Đi thôi, quay lại với chị”.

Hai người quay vào trong, Diệp Khiên Trạch đang đứng ở một góc ngay chính giữa sảnh trò chuyện với mấy người khách. Anh nói ít nghe nhiều, một tay dứt túi quần, tay kia cầm ly rượu, thỉnh thoảng gật đầu mỉm cười, chỗ có người quen thân với anh mới nhìn ra vẻ lơ đãng trong nụ cười ấy. Hương Viễn và Diệp Quân xuất hiện khiến anh yên lòng hẳn.

“Anh trai em đang gọi kìa, mau đến đó đi”, Hương Viễn nói với Diệp Quân.

Diệp Quân có vẻ thắc mắc: “Chị không đến luôn à?”.

“Chị còn chút việc khác, lát nữa sẽ đến.”

Kỳ thực sau lần tranh cãi hôm ấy, Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch vẫn khó xóa nhòa vết sẹo cũ. Hai vợ chồng họ đều không phải dạng người tính cách quá nóng nảy nên đó vẫn là lần xích mích đầu tiên sau khi kết hôn. Mọi người thường bảo vợ chồng cãi nhau là việc bình thường, đầu giường cãi cọ, cuối giường làm hòa, đặc biệt là vợ chồng trẻ, thương nhau lắm cần nhau đau nhưng Hương Viễn rõ ràng cảm nhận được những lời nói đêm ấy đã khiến hai trái tim lặng lẽ nguội lạnh. Sau việc đó, chẳng ai lên tiếng xin lỗi, chỉ một lần Diệp Khiên Trạch trước khi đi ngủ đã nhẹ nhàng ôm lấy Hương Viễn thì thầm: “Hương Viễn, chúng ta đừng cãi nhau nữa, được không?”. Lúc đó, Hương Viễn đã quay lưng lại nhận lời: “Được, không cãi nhau nữa”. Và cứ thế, họ không tranh chấp nữa, lặng lẽ làm việc của mình nhưng trên thực tế, điểm mấu chốt của vấn đề vẫn kẹt lại ở đó, không thể xóa tan được.

“Hương Viễn, chị và anh em có chuyện gì thế?” Hương Viễn đã trở thành thành viên của nhà họ Diệp khá lâu nhưng Diệp Quân vẫn không quen với cách gọi “chị dâu”, cũng chẳng gọi “chị Hương Viễn” nữa mà dứt khoát gọi thẳng tên cô.

“Chẳng sao cả. Có phải trẻ con đâu mà suốt ngày đeo dính vào nhau”, Hương Viễn cười nói.

Mặt Diệp Quân vẫn đầy vẻ hoài nghi: “Lúc đầu, em hỏi anh xem chị đang ở đâu thì anh nói không biết. Lúc đó, em đã thấy kỳ lạ rồi. Không có chuyện gì thật chứ ạ?”. Diệp Quân là một chàng trai lương thiện hơn ai hết,

dù trong lòng vẫn có bí mật, nhưng sự lo lắng cho anh trai mình và Hường Viễn đều được thể hiện cả trên gương mặt lẫn trong lòng.

Dù cho đối với cô, Diệp Quân vẫn không trưởng thành nhưng cậu đã không còn là cậu bé ngây thơ chỉ một hai câu nói là lừa cho qua chuyện được nữa. Cô nghiêm chỉnh đáp: “Đừng lo chuyện thiên hạ, đến đó nói một tiếng với anh giúp chị. Nói rằng chị đi dặn nhân viên một số chuyện rồi lát nữa sẽ đi với anh ấy đến kính Mạc Kiến Quốc của tập đoàn Đình Thịnh một ly”.

“Mạc Kiến Quốc”, Diệp Quân lẩm bẩm lặp lại. Từ trước đến nay cậu vốn không mấy lưu tâm đến những chuyện trên thương trường mà cũng cảm thấy có phần quen thuộc với cái tên này, “A, Mạc Kiến Quốc là bố của người bị Diệp Linh đẩy xuống khỏi cây...”

“Diệp Quân”, Hường Viễn cau mày chặn ngang câu nói như vừa vỡ lẽ ra của cậu. Diệp Quân cũng tự biết một số việc nên nói ít thì tốt hơn nên kịp thời “cắn” lưỡi mình lại, ngoan ngoãn “ồ” lên một tiếng rồi đi đến chỗ Diệp Khiên Trạch đang đứng.

Hường Viễn thấy cậu đi rồi thì vội vã nhờ người đi tìm người phụ trách an ninh khu nghỉ mát dặn dò kỹ lưỡng mấy câu ở góc khuất, nhìn người phụ trách lặng lẽ tìm gọi vài người ra ngoài, mới hơi yên tâm được một chút.

Vừa làm xong chuyện đó, Hường Viễn quay lại đã suýt đâm vào cốc nước trên tay một người không biết đã đứng sau lưng mình từ khi nào. Cô định thần nhìn lại thì Diệp Quân đang cầm một cốc nước đi theo cô.

Hường Viễn nói với vẻ bất lực: “Chị tưởng em đi cùng anh ấy cơ mà?”. Nhìn chiếc cốc vẫn tỏa khói nghi ngút, cô lại hỏi thêm một câu: “Không bị bỏng chứ?”.

Diệp Quân đáp với vẻ oan ức: “Suýt chút nữa nhưng cũng may em trách kịp. Anh bảo em mang thứ này đếm cho chị. Phục vụ mới đưa đến, anh còn bảo em nói với chị, cả tối không thấy chị ăn uống gì, có việc gì thì phải lót dạ đã rồi hẵng tính”.

Không cần mở nắp cốc nước ra Hương Viễn cũng biết bên trong đựng gì. Cô đón lấy một cách tự nhiên rồi liếc về phía Diệp Khiên Trạch, anh cũng đang nhìn về phía cô, ánh mắt hai người giao nhau, anh khẽ mỉm cười, vẫn ấm áp dịu dàng như trước. Hương Viễn chà xát vào thành cốc một lúc gương mặt cũng lộ nét cười với anh.

Diệp Quân nhìn thấy thế, đang định nói gì lại thấy Hương Viễn đột ngột bảo phục vụ đặt cốc nước trên tay cô sang một bên rồi nói: “Diệp Quân, em đến đây, chúng ta đến chào hỏi Cục trưởng Tạ của Cục Công an thành phố”.

Diệp Quân ngần ngại liếc nhìn một cái rồi lên tiếng với vẻ lúng túng: “Tại sao em phải đi?”.

“Ngốc ạ, mấy tháng nữa là em tốt nghiệp rồi. Em đòi làm cảnh sát, không ai ngăn cản được nhưng cho dù làm công an thì cũng phải có được chỗ tốt chứ.”

“Em không đi”, Diệp Quân lại ngang bướng, hất cằm lên làm ra vẻ mạnh mẽ, “không cần nhờ vả ai em cũng có thể làm cảnh sát. Lúc đó được phân đến đâu thì đến đó, chuyện người khác làm được thì em cũng làm được”.

“Chị biết em không thua kém ai nhưng nếu làm cảnh sát, có những bộ phận nào nguy hiểm nhất em có biết không? Chị không thể để em mạo hiểm được.”

Đêm nay, lần đầu Diệp Quân cười với vẻ sung sướng: “Hương Viễn chị cũng bắt đầu giống các bà lắm lời rồi đó. Không mạo hiểm thì em làm cảnh

sát làm gì?”. Thế nhưng trong lòng cậu đang có một tiếng hò reo, quả nhiên cô vẫn quan tâm đến cậu, cô là người quan tâm cậu nhất nhất trên thế gian này.

“Bớt nói nhăng nói cuội đi. Theo chị.”

“Em nói không đi mà.”

Diệp Quân vẫn cố kháng cự nhưng cậu bỗng cảm thấy lòng bàn tay nóng ấm, Hương Viễn chẳng nói chẳng rằng đã nắm lấy tay cậu tiến đến mục tiêu.

Cảm giác chạm vào lòng bàn tay cô rất quen thuộc. Đôi tay ấy không hề ấm áp mềm mại, dù nó đã không phải làm việc nặng nhọc trong một quãng thời gian khá dài, nhưng vẫn không thể mềm mại trơn nhẵn như bàn tay các cô gái khác, các lóng xương rất dài, lòng bàn tay cực mỏng. Lúc nhỏ, Diệp Quân nghe người lớn bảo, cô gái có bàn tay như vậy số khổ mà bạc phúc, Diệp Quân thấy đúng là nhảm nhí. Hương Viễn đạt được như ngày hôm nay, được gả cho anh trai cậu - người cô yêu thương, đó chẳng phải là bằng chứng hạnh phúc hùng hồn nhất sao? Giờ đây, đôi tay ấy cũng dễ dàng nhen nhóm lên ngọn lửa hạnh phúc trong lồng ngực cậu. Chẳng phải cậu chưa từng tiếp xúc với bàn tay của những người bạn khác giới, bắt tay lịch sự hoặc kéo tau các bạn nữ trong dịp hội thao trường, cảm giác tiếp xúc với những bàn tay ấy luôn ấm áp hơn Hương Viễn nhưng nó chưa bao giờ lưu lại lâu trong ký ức của cậu. Cậu chỉ nhớ bàn tay cô, mỏng và gầy, cậu không nắm được, cũng không vùng thoát ra được.

Diệp Quân đang mơ màng, chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị Hương Viễn dẫn đến trước mặt một người đàn ông được cô gọi là “Cục trưởng Tạ”. Hương Viễn đã buông tay cậu để nắm tay người đàn ông to béo mập mập kia từ lúc nào cậu cũng không hay.

“Hương Viễn, người bạn rợn như cô mà hôm nay còn nhớ đến tôi, vinh hạnh quá.”

“Đâu dám, lúc này thấy ông trò chuyện với bạn bè vui vẻ quá nên không dám làm phiền thôi. Đúng rồi, Cục trưởng Tạ, tôi xin giới thiệu, đây là Diệp Quân em chồng tôi, năm nay tốt nghiệp Học viện Cảnh sát. Bình thường hiếm khi gặp được ông, hôm nay nhân cơ hội này tôi đưa cậu bé đến gặp tiền bối trong giới cảnh sát.”

Cục trưởng Tạ vẻ kỳ lạ: “Nói thế thì cậu bé này chính là con trai thứ hai của Diệp gia rồi. Lúc này tôi còn nghĩ thầm trong bụng, Hương Viễn không đơn giản tí nào, Diệp thiếu gia nhà cô còn ở đây mà cô đã nắm tay cậu trai bé nhỏ này đường đường chính chính thế, đúng là hay thật. Thì ra là vậy, ha ha”.

Hương Viễn cũng cười tươi: “Cục trưởng Tạ thật biết nói đùa”.

Chỉ có Diệp Quân chẳng thấy buồn cười chút nào, cậu không hề bỏ qua chuyện ông Cục trưởng Tạ kia này giờ vẫn nắm tay Hương Viễn không chịu buông. Thế nên cho dù không tình nguyện đến mấy, Diệp Quân vẫn chủ động đưa tay ra với người đàn ông ấy: “Chào ông, Cục trưởng Tạ, tôi là Diệp Quân”.

Cậu thầm cười gằn trong bụng khi tay Cục trưởng Tạ chỉ khẽ phớt qua tay cậu như chuồn chuồn đậu mặt nước nhưng cũng may tay Hương Viễn đã được giải thoát.

Cục trưởng Tạ quan sát Diệp Quân rồi cười nói: “Diệp gia phong thủy tốt quá. Phú quý không nói làm gì, mà con cái người nào cũng xinh đẹp, Diệp thiếu gia đã là nhân tài rồi, cậu em này vừa nhìn đã thấy không khác diễn viên phim thần tượng là bao. Hương Viễn, nói thật câu này không được giận nhé, ai cũng nói trai tài gái sắc nhưng cô vào Diệp gia thì xem là gái tài trai sắc đấy”.

Hương Viễn biết Diệp Quân ghét nhất bị người ta nói về vẻ ngoài của mình nên vội vã cười giả lả, chuyển đề tài: “Tôi có quyền xem như Cục trưởng Tạ đang khen tôi”.

Cục trưởng Tạ cười nói xong rồi làm ra vẻ nghiêm chỉnh: “Kể cũng hay, công tử nhà có tiền không hưởng phú quý mà lại muốn vào ngành chúng tôi, nói ra thì cũng là vinh dự đấy chứ. Một chàng trai như vậy mà đứng trong Cục Công an thì các nữ cảnh sát chỗ chúng tôi đều đứng hết. Có điều nếu có vụ án là phải lên đường ngay. Nếu là nữ tướng cướp thì còn ổn, lỡ gặp phải vụ án liên quan đến tính mạng, dao súng không có mắt, nếu bị thương thì tôi biết nói thế nào với nhà cô đây?”.

“Cục trưởng Tạ có thể xem qua bảng thành tích của tôi, tôi không phải là...”

“A Quân!” Hương Viễn kịp thời cắt ngang lời tranh cãi nóng nảy của Diệp Quân. Thực vậy, cậu ghét nhất bị người khác xem là gỏi thêu hoa chỉ để nhìn chơi. Các môn văn hóa, môn chuyên ngành của cậu đều tương đối xuất sắc, thể thao đánh võ càn là sở trường nhưng lúc này không phải lúc nói những chuyện đó. Cục trưởng Tạ nói đúng, dao súng không có mắt, nếu cậu bị thương thật thì phải làm sao?

Hương Viễn thở dài: “Cậu bé này nhất quyết làm cảnh sát, tám ngựa kéo về cũng không được. Bốn năm học ở Học viện Cảnh sát, không để nó làm nghề này thì chỉ e nó không chịu, nên phải phiền Cục trưởng Tạ quan tâm rồi”.

Cục trưởng Tạ lại tỏ ra rất thoải mái nói: “Nếu Hương Viễn đã nói thế thì không có vấn đề gì nữa. Chỉ cần tốt nghiệp xong thì cứ giao cho tôi, bảo đảm yên tâm ngay”.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Hương Viễn Gặp Phải Sự Cố Kinh Hoàng

Bi kịch nào cũng cần có một người đóng vai kẻ ác để chịu việc bị người đời ghét bỏ, nếu không những nhân vật chính đau khổ làm sao có được tình cảm sâu sắc khi không trải qua thử thách do kẻ ác gây ra? Hương Viễn không đảm nhận vai trò đó thì phải để ai làm đây?

Rời khỏi chỗ Cục trưởng Tạ, Diệp Quân vẫn còn hậm hực bất mãn, thì thăm về oán thán với Hương Viễn: "Chị đấy, chị phải đẩy em đến phòng hộ tịch làm mới được à? Ngày nào cũng ngồi văn phòng, béo trắng ra chị mới vui lòng sao?"

Hương Viễn cốc lên trán cậu một cái rồi nói: "Cái cậu nhóc này, phải để chị nói bao lần nữa mới hiểu đây. Cục Công an có rất nhiều phòng, em không cần phải xông vào nơi nguy hiểm khổ sở nhất, cho dù muốn làm anh hùng cũng không nhất định phải đánh phải giết. Chị đã nói sẽ không để em xảy ra chuyện, tuyệt đối không!".

Diệp Quân cúi đầu cười, khờ khạo nói: "Nếu em xảy ra chuyện, chị có khóc không?".

"Nói năng linh tinh!" Hương Viễn không hề do dự chặn ngay lời Diệp Quân, giọng mỗi lúc một trầm xuống: "Chuyện này mà đùa được à? Diệp Quân, chị đã thấy quá nhiều tai nạn và bất hạnh rồi. Bố chị, mẹ em và còn

A Dĩ nữa, chị đã phải mở to mắt nhìn lần lượt từng người bỏ đi nên không muốn lặp lại một lần nào nữa. Lúc mẹ em còn, chị đã nhận lời sẽ chăm sóc em thật tốt, bây giờ bố em cũng dặn đi dặn lại rằng, không có gì là ông không yên tâm, ngoại trừ em. Huống hồ, lúc đầu bố và anh em kiên quyết phản đối em học cảnh sát nhưng chị đã nói giúp em. Nếu có chuyện gì xảy ra với em thì chị phải ăn nói thế nào với anh em đây?"

Diệp Quân lặng thinh, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên hỏi: "Chị vì họ nên mới lo cho em phải không? Bố, mẹ, tất nhiên, đặc biệt là anh em?".

Hương Viễn chờ người bởi cô hiểu rõ hàm ý trong lời cậu nói. Cô nhìn sang một bên rồi gật đầu nói: "Diệp Quân, đừng nói "họ". "Họ" không phải người khác mà là những người thân thiết và quan tâm đến em nhất. Em cứ mãi không chịu về nhà, anh của em buồn thế nào em có biết không? Đúng rồi, còn chị nữa, chúng ta là người một nhà mà, chị.."

"Chị là chị dâu của em đúng không?", Diệp Quân nổi giận, gương mặt đẹp trai của cậu đỏ bừng. Nhưng cậu đã giật mình nhận ra mình không nên nổi nóng với Hương Viễn, cậu cúi đầu nói một câu như đang thỉnh cầu: "Đừng lo cho em được không? Hương Viễn, chị đừng lo chuyện của em".

Hương Viễn đưa tay ra nhưng Diệp Quân đã bước lùi lại, sự lãnh đạm trên gương mặt cậu khiến cô tâm ngụy ý lạnh. Mọi người đều nói cô là người giỏi giang nhưng tự cô biết thực ra không phải thế. Nếu đó là những người và việc mà cô quan tâm thì cô lại càng làm rối tung lên.

Diệp Quân bảo cô đừng lo cho cậu, thế thì có gì khó đâu? Hương Viễn gật đầu rồi đi ngang qua người Diệp Quân.

"Chị đi đâu?", cô nghe thấy Diệp Quân hỏi sau lưng, giọng nói đượm vẻ hối hận.

Cô vẫn đi thẳng đến một hướng.

"Em đi đâu?" Lại một câu hỏi, người nói đã vượt lên khế kéo cô lại, là Diệp Khiên Trạch. "Sao thế?", anh không che giấu được vẻ quan tâm.

Hương Viễn cười nói: "Em vào nhà vệ sinh".

Hương Viễn vào nhà vệ sinh nữ ở một góc sảnh tiệc để rửa mặt. Nước trên mặt chưa kịp khô, Hương Viễn đã có một cảm giác rất lạ khiến cô quay phắt lại: "Anh là ai?".

Người luôn bám theo Hương Viễn như hồn ma cuối cùng đã lộ diện. Đó là một gương mặt đàn ông xa lạ, khoảng hơn ba mươi tuổi, những nếp nhăn trên gương mặt hẳn rõ về mệt mỏi và bi thương của những người lao động tầng lớp thấp nhất trong xã hội, và cả vài phần bất mãn lẫn giận dữ, trang phục cũng khá chỉnh tề nhưng tuyệt đối không phải là khách mời của buổi tiệc đêm nay, cũng không hề giống công nhân viên trong công ty.

Trước khi Hương Viễn nhớ ra người này thì cô đã nhớ ra đôi mắt tràn đầy vẻ ác ý và căm hận đó. Cô không hề quên hôm mình đại diện Diệp gia và Giang Nguyên đến thập nén nhang cho người nhân viên cũ Trần Hữu Hòa, chỉ trong một đoạn đường ngắn ngủi đi ngang linh đường, cô luôn bị nổi oán hận ấy bao vây lấy. Nếu không vì nổi đau mất đi người thân đột ngột và sự bất lực tạm thời đã đè nén sự thù địch thì cô không hề nghi ngờ rằng, lúc ấy gia đình Trần Hữu Hòa sẽ trút hết tất cả những phần nợ và căm ghét lên người cô.

Bi kịch nào cũng cần có một người đóng vai kẻ ác để chịu việc bị người đời ghét bỏ, nếu không những nhân vật chính đau khổ làm sao có được tình cảm sâu sắc khi không trải qua thử thách do kẻ ác gây ra? Trần Hữu Hòa là trụ cột kinh tế của gia đình năm người, bỗng dưng ra đi như vậy, tuy tiền hỗ trợ đã đến tay nhưng người nhà ông ta chắc chắn không cam lòng. Họ nghĩ rằng Trần Hữu Hòa chết vì tai nạn xe là do tinh thần suy sụp khi bị thất nghiệp mà người đẩy ông ta ra đường chính là Diệp gia, là Hương Viễn. Còn về những người bạn công nhân đã nảy sinh mâu thuẫn với ông, cả

nhóm trưởng và xưởng trưởng, những nhân vật đã góp phần khiến Trần Hữu Hòa không còn chỗ đứng trong Giang Nguyên đều là những người bình thường, thân phận bình thường, không gánh vác nổi mỗi hận của nhà họ Trần, thậm chí cả việc sai sót trong công việc của Trần Hữu Hòa và ông ta đã tự ý nộp đơn xin thôi việc cũng tự động bị bỏ qua vì cái chết của ông ta. Hường Viễn không đảm nhận vai trò phản diện ấy thì phải để ai làm đây?

Hường Viễn lùi lại một bước, bệ rửa bằng đá chặn ngang eo cô, phòng vệ sinh thiết kế đơn giản nhưng tinh tế lại không giúp gì được. Trong hoảng loạn, cô không thể chạy trốn bởi trong khoảnh khắc người con trai lớn của Trần Hữu Hòa lặng lẽ tiến vào nhà vệ sinh, anh ta đã dùng lưng chặn cánh cửa gỗ lại. Tay Hường Viễn sờ soạng nắm vào một góc bệ rửa mặt, cảm giác lạnh lẽo đó tạm thời ngăn được sự hoảng loạn đang bao phủ khắp người cô.

Những giọt nước chưa kịp lau khô trên mặt cô từ từ lăn xuống cổ. Hường Viễn bắt đầu hối hận trước kia mình đã quá sơ suất. Cô không muốn có bất kỳ chuyện gì ảnh hưởng đến tiệc vui đêm nay nên dù biết rõ là có người lạ đột nhập vào mà cô cũng chỉ lặng lẽ để ý quan sát tình huống mà không chịu đề cao cảnh giác, chỉ dặn dò bảo vệ tỏa ra kiểm tra mọi góc ngách. Cô cũng không thể ngờ là người đàn ông nhìn có vẻ tầm thường này lại thoát được sự theo dõi của mười mấy bảo vệ, đuổi theo cô đến cái nơi không có đường nào trốn thoát được.

"Anh muốn làm gì?" Hường Viễn suýt chút nữa đã buột miệng hỏi nhưng cô lập tức nhận ra nó chẳng có ý nghĩa gì cả bởi một người đàn ông đã bỏ bao công sức theo dõi cô cả đêm, khó khăn lắm mới có được cơ hội, giờ đang đứng ngay trước mặt cô, vẻ lạnh lùng, ánh mắt độc ác, tay phải đang nắm chặt một chiếc lọ đựng dung môi màu trắng thì anh ta còn muốn gì nữa chứ? Thế nên, Hường Viễn ra lệnh cho mình không được luống cuống, cô cố gắng nói bằng giọng trấn tĩnh và bình thản.

"Anh muốn gì?" Mọi việc có giá của nó, chỉ cần anh ta chịu ra giá thì sự việc vẫn còn cơ hội cứu vãn.

"Tôi muốn cô phải đau khổ!" Hường Viễn không ngờ gã đàn ông này cũng kích động đến vậy. Toàn thân anh ta cũng đang run lên không điều khiển nổi, đến lọ dung môi trong tay anh ta cũng đang dao động dữ dội. Cổ họng Hường Viễn như thắt lại: "Đừng... đừng kích động, anh nói đi anh muốn gì? Có gì thì thương lượng đã! Nếu tôi xảy ra chuyện, e rằng anh cũng không có kết quả tốt đẹp đâu. Sao... sao phải làm thế?".

"Thương lượng chó gì với cô! Các người đều là quý hút máu, bố tôi đã làm việc quần quật bao năm cho các người, không cần đến là đá đi chỗ khác, cuối cùng phải chết thảm như thế. Nếu không phải làm chuyện gì hồ thẹn thì các người có cần dùng tiền để giải quyết không? Cô họ Hường kia, người độc ác nhất là cô, đến phút cuối còn làm chuyện ác, mở miệng ra là tiền, định đuổi chúng tôi đi bằng chút tiền con con đó à? Đừng có mơ! Nếu mạng chúng tôi đã bèo bọt như vậy thì tôi còn sợ cái gì nữa?".

Đúng lúc này, cánh cửa sau lưng người đàn ông vang lên tiếng gõ cấp bách, cùng lúc là một giọng nói trẻ trung và ngờ vực: "Hường Viễn, chị ở trong đó phải không?".

Biến cố này khiến không gian chật chội trong nhà vệ sinh tĩnh lặng trong hai giây, Hường Viễn nghe thấy tiếng tim đập dữ dội và hỗn loạn của cô và của cả đối phương. Sự xuất hiện của Diệp Quân có thể nói là đúng lúc, cũng có thể nói là không đúng lúc, cậu khiến sức mạnh đang giữ cửa càng căng thẳng càng lo sợ hơn, giống như khi mũi tên đã lắp vào cung cậu lại vỗ lên vai tuyển thủ bắn cung một cái.

Cuối cùng, bàn tay luôn đặt sau lưng của cô đã mò mẫm tìm thấy hộp đựng giấy bằng sứ, đúng lúc người đàn ông kia khẽ động đậy, cô dứt khoát giơ thẳng chiếc hộp vuông đó lên, đập mạnh vào tay anh ta. Đúng lúc đó, của phòng vệ sinh sau một tiếng "rầm" cực mạnh cũng đang rung lên bần

bật, người đàn ông kia hơi nghiêng người tránh ra, quay lại nhìn sau lưng một cái. Đứng vào khoảnh khắc khựng lại đó, cánh cửa được đẩy toang ra dưới làn công kích thứ hai, lực đẩy cửa ra và vật nặng mà Hương Viễn lấy để đập vào khiến gã đàn ông loạng choạng, ngã chúi về phía trước, lọ dung môi trong đó sánh ra gần nữa, mùi hăng hắc xộc lên khiến Hương Viễn thềm kêu khổ trong bụng. Quái lạ là tốc độ phát huy tác dụng của thứ hóa chất kia chậm hơn nhiều so với tưởng tượng của Hương Viễn. Cô cảm thấy đau rát nhưng không phải là sự đau rát do axit gây ra.

"Hương Viễn, chị bị sao thế?"

"Đừng đụng vào."

Cô ngăn Diệp Quân đang định xông đến, nghi hoặc nhìn vai và tay mình ngoài việc đang đỏ ửng lên thì trước mắt chưa có trạng thái gì khác lạ xảy ra rồi cẩn thận, dè dặt đưa tay lên trước mũi khẽ ngửi, gương mặt thoáng chốc lộ vẻ khó hiểu.

Thứ axit sulfuric có mang vị sắt gỉ và chất xúc tác này cô rõ hơn ai hết. Xưởng mạ kim loại tiêu chuẩn của Giang Nguyên dùng chất này rửa vết hoan gỉ trên thành phẩm để đạt được hiệu quả mỹ quan và chống ăn mòn, phòng xây dựng dùng ốc vít và khung sắt thép cũng đều yêu cầu áo mạ kim loại sau khi rửa qua bằng lớp dung dịch này. Không bất ngờ chút nào khi thứ dung dịch mà con trai Trần Hữu Hòa dùng để hắt lên người cô chính là axit sulfuric được lấy từ bể tẩy rửa, màu sắc đục đục đặc biệt và lớp kim loại phế liệu dính trên đó đã chứng minh phỏng đoán của cô. Anh ta dám lấy axit sulfuric của chính Giang Nguyên để công kích Hương Viễn. Loại dung dịch đó có lẽ do Trần Hữu Hòa vốn tính tiết kiệm đã nhờ những đồng nghiệp trong xưởng cho mang về nhà để cọ rửa phòng vệ sinh.

Sau khi bị sốc, Hương Viễn đã không hiểu nổi mình đang cảm thấy thế nào. Cô chỉ cảm thấy tất cả những chuyện vừa xảy ra thật nhảm nhí và nực cười như một cảnh hài vớ vẩn. Cái người diễn vai hung ác này lại chưa

từng điều tra cho kỹ rằng dung dịch để rửa sắt thép chỉ có nồng độ khoảng 10% đến 20% nên chưa đủ mạnh để hủy hoại trong tích tắc. Huống hồ là sau khi điều hành Giang Nguyên, Hương Viễn đã bàn bạc với Phó tổng Lý để giảm giá thành hết mức có thể thì phải giảm thiểu lượng sử dụng axit sulfuric và kẽm, thành phần mạ kim của Giang Nguyên đều giảm độ dày lớp mạ thấp nhất trong tiêu chuẩn cho phép, đến cả nồng độ axit tẩy rửa trong bể cũng gần như đạt đến mức thấp nhất. Không biết có phải được xem là may mắn hay không mà cô đã gặp một kẻ thù ngu ngốc nên mới may mắn thoát được nguy hiểm.

"Hắn tạt... tạt thứ quý gì lên người chị vậy?", Diệp Quân cuống đến mức lặp ba lần lặp.

"Axit sulfuric", Hương Viễn vừa nói vừa nhìn gã con trai lớn của Trần gia đang co rúm trong một góc không thấy động tĩnh gì, không hiểu sống hay đã chết. Cô không nói gì nhiều mà đi lấy nước rửa sạch tóc, cổ và cả cánh tay để trần của mình. Thứ axit này tuy không chí mạng nhưng dính lên người lâu hơn một chút cũng không phải chuyện đùa.

Hương Viễn là người coi trọng mạng sống hơn ai hết, bất kể lúc nào thì an nguy của mình là quan trọng nhất. Rửa sạch xong thứ dung dịch còn lại trên cổ, cô lập tức ra hiệu cho Diệp Quân cởi áo khoác thể thao bên ngoài của cậu ra. Diệp Quân ngẩng ra một lúc rồi vội vã làm theo, còn cô đứng ở một góc nhanh chóng cởi bỏ hàng nút áo nhỏ li ti trên chiếc áo sơ mi đã bị dính axit ướt một khoảng lớn của mình ra.

Cô đã cảm thấy cơn đau và ngứa trên da mỗi lúc một rõ ràng hơn, đám nút áo quá phức tạp tỏ ra đáng ghét hơn bao giờ hết. Hương Viễn khẽ nghiêng rãnh, chưa kịp chú ý đến Diệp Quân vẫn đang đỏ mặt, chờ dẫn đứng cạnh thì cô đã hậm hực chẳng nói chẳng rằng đá cậu một phát, Diệp Quân lập tức quay phắt đi như thỏ gặp thợ săn, toàn thân căng cứng, chỉ vòng một tay lại đưa áo ngoài ra cho Hương Viễn.

"Đến xem anh ta thế nào!", Hương Viễn vừa rửa sạch làn da bóng rát của mình, vừa nói với Diệp Quân.

"Nhìn cái gì?" Hình như cô vừa nghe thấy Diệp Quân lại đá vào gã đàn ông kia một cái thật mạnh, giọng nói hằn học.

"Hương Viễn, rốt cuộc hấn là ai?" Diệp Quân không kịp quay đầu lại hỏi nhưng cậu nhớ ra đây không phải lúc đối mặt trò chuyện nên vội vàng nói "xin lỗi" rồi đưa đôi mắt đầy cảnh giác nhìn về phía gã đàn ông kia.

Nhà vệ sinh không phải nơi kín đáo gì, tuy cách sảnh tiệc một ngã rẽ, tạm thời không kinh động đến ai nhưng lúc nào cũng có người cần đi vệ sinh vào đây, lúc đó sẽ khó giải thích được cảnh tượng này, bởi vậy Hương Viễn nhanh chóng đến cạnh Diệp Quân, nghiêng người nhìn gã đàn ông kia. Cô thấy gã đàn ông kia đang nằm co rúm lại, cánh tay bị cong gập một cách kỳ quặc, có lẽ đã bị gãy xương rồi, xem ra Diệp Quân đã ra tay khá nặng.

Thấy gã đàn ông kia ôm cánh tay, khó nhọc muốn đứng dậy, Hương Viễn vội giữ lấy tay Diệp Quân, nói: "Đừng đánh nữa, đủ rồi".

"Suýt nữa hấn đã lấy mạng chị rồi còn gì!", Diệp Quân vẫn hoài nghi chuyện nguy hiểm ban nãy.

Hương Viễn càu mày: "Nhưng em cũng không thể đánh chết anh ta". Cô quay sang nói với gã đàn ông kia: "Tôi đã nói rồi, cái chết của bố anh là tai nạn, tôi không hề có ý thù địch với nhà anh, có cần khổ thế này không?".

Gã đàn ông kia hằn học: "Mồm trên mặt cô, cô muốn nói thế nào mà chẳng được. Ăn thịt người không chừa cả xương, tôi rửa cả nhà các người sẽ gặp báo ứng".

Đã đến nước này thì có nói gì thêm với người cứng đầu như thế này cũng bằng không nên Hương Viễn liền gọi điện cho người phụ trách an ninh. Mấy giây sau, mấy người mặc áo bảo vệ vội vã chạy đến, nhìn thấy cảnh này, tất cả đều bàng hoàng. Hương Viễn cũng không còn lòng dạ nào nghe họ tự kiểm điểm, chỉ nói đưa người đi bằng cửa ngách nhỏ, đừng làm ồn rồi bảo họ tìm luôn lý do hợp lý cho việc ổ khóa cửa bị hỏng và cảnh đổ vỡ thê thảm trong này.

Bảng thông báo "Phòng vệ sinh đang sửa, tạm thời không sử dụng" được đưa đến gấp rút. Hương Viễn giữ lấy mái tóc ướt của mình, nhìn Diệp Quân mấp mấp môi muốn nói gì mà cố kiềm chế, vẻ mặt nhăn nhó thì cô chỉ cười cười: "Tối nay vừa khen em thần dũng xong. Nhìn xem, lần này chẳng đã cứu chị đó sao?".

Diệp Quân không nói tại sao cậu lại đến nhà vệ sinh đúng lúc thế, chỉ lên tiếng: "Em đã gặp gã kia một lần trên đường đi, lúc đó đã cảm thấy rất lạ rồi. Chị có chuyện mà giấu, nhưng đến chuyện này mà em cũng chẳng cảnh giác thì còn làm cảnh sát làm gì nữa? Đúng rồi, chị chưa nói hấn và chị đã có mâu thuẫn gì? Sao chị lại chọc giận hấn, nguy hiểm quá!".

Hương Viễn vỗ vỗ lên tay Diệp Quân vẻ dỗ dành: "Chị sẽ kể em nghe nhưng bây giờ em lên xe lấy giúp chị một chiếc áo khác. Chị không thể ra ngoài với bộ dạng này được".

"Còn anh..."

"Khoan nói chuyện này với anh ấy được chứ? Chuyện đã qua rồi, đừng để anh ấy lo lắng."

"Nhưng..."

"Diệp Quân, xem như đây là bí mật của chúng ta đi."

Diệp Quân do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhượng bộ, đưa tay ra với cô:
"Đưa em chìa khóa xe".

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Vợ Chồng Bỏ Khuyết

Cái câu được cả không phải là lưỡi câu mà là dục vọng của cá. Chúng đã chờ đợi, biết rõ là lưỡi câu cũng vẫn sẽ há mồm ra đón lấy. Trong lòng Hương Viễn hiểu rõ, từ khi bắt đầu chuẩn bị xây dựng khu nghỉ mát này, Diệp Bình Lâm - bố chồng cô - và Diệp Khiên Trạch - chồng cô - cơ bản đều đã để cô làm chủ. Khu nghỉ mát cũng hoàn toàn độc lập về phương diện hạch toán và kinh doanh nhưng dù gì nó cũng là sản nghiệp của Diệp gia nên về mặt tài chính, người quản lý không thể là người ngoài, cũng không thể là người của Hương Viễn. Tất nhiên với chức vụ Trưởng phòng Tài vụ thì những người mà ai cũng biết là trợ thủ đắc lực của Hương Viễn như Đăng Vân càng không thể can thiệp sâu hơn, bởi vậy phải để cho người nhà họ Diệp đảm nhận chức vụ này. Đó là một việc mà Hương Viễn đã ám chỉ rõ ràng với người nhà họ Diệp, hoặc cũng có thể nói đó là hồi chuông cảnh giác cô tự tạo cho mình.

Có người lên nói cô giả tạo, quyền lực đều nằm trong tay nhưng ngoài mặt lại làm bộ làm tịch. Hương Viễn biết rõ nhưng cũng không nói gì, chỉ có điều thỉnh thoảng tức giận, mới nhủ thầm với bản thân, thôi mình cứ làm người xấu đến cùng đi, không cần vờ vịt ngoài mặt nữa. Dựa vào Diệp gia bây giờ, dựa vào đám công tử thiếu gia đó thì làm gì được mình? Thế nhưng, lúc suy nghĩ đó vừa nổi lên, Hương Viễn luôn dập tắt nó trong tích tắc, đến tàn tro cũng không giữ lại, cho dù trước mặt Đăng Vân là người cô

tín nhiệm và giao phó nhiều việc quan trọng nhất, cô cũng tuyệt đối không cho phép mình nhắc đến bởi cô không mang họ Diệp nhưng lại là con dâu nhà họ Diệp, là vợ của Diệp Khiên Trạch.

Không thể phủ nhận mối quan hệ và quen biết rộng lớn, cộng thêm sự bắt buộc phải “toàn tâm toàn ý” trước đó đã giúp ích rất nhiều cho Hương Viễn. Khu nghỉ mát suối nước nóng, khung cảnh cổ xưa tao nhã, trang thiết bị đầy đủ, phục vụ chất lượng, giá cả cũng không hề thấp nhưng vẫn có rất nhiều người có tiền lui tới. Lấy mục tiêu tiếp đãi việc công là chính nên sau khi khai trương không lâu, đã gần cuối năm mà các hội nghị lớn nhỏ đều đăng ký đầy ắp các phòng. Chỉ trong vòng nửa tháng, Đăng Vân đã ký hợp đồng tiếp đón hội nghị với ba đơn vị, trong đó còn có cả Trung Kiến dưới quyền của Âu Dương với một đơn vị chính phủ của một thành phố nào đó. Trung Kiến và Hương Viễn vẫn thường xuyên qua lại, quan hệ rất tốt. Dù sao các buổi tiệc và hội nghị đều cần nơi tổ chức, Âu Dương vốn cao ngạo là thế nhưng thấy Hương Viễn làm khá tốt nên tạo cơ hội cho cô cũng là chuyện bình thường. Còn về việc ngay từ lúc mới bắt đầu kinh doanh đã nhận được sự quan tâm của các văn phòng cơ quan chính phủ thì ngoài cách thức tổ chức, phục vụ của khu nghỉ mát và những ưu đãi ra, Hương Viễn đoán rằng, người bạn trai làm trong một văn phòng quan trọng nào đó của Đăng Vân cũng góp phần không nhỏ.

Diệp Bình Văn là một trong những đại cổ đông của khu nghỉ mát nên sau khi nghe Hương Viễn đề xuất ý kiến muốn giao phòng tắm hơi trong khu nghỉ mát để các đơn vị đấu thầu thì chủ động đề cử vài người hợp tác rất đáng để tham khảo bởi Diệp Bình Văn vốn là một “công tử gia” chơi bời, nói đến ăn chơi thì cái gì cũng biết. Diệp Khiên Trạch vẫn phản đối, cho rằng những người ông ta đề cử đều không đáng tin cậy nhưng Hương Viễn nghĩ rằng, chỉ cần trình độ, tài lực và điều kiện kinh tế tốt, cô không có lý do gì từ chối những người bạn hợp tác quá phù hợp như thế chỉ vì là người do Diệp Bình Văn đề cử. Diệp Khiên Trạch lần này đã ngầm đồng ý quyết định của Hương Viễn nên cuối cùng, khu phòng tắm hơi của khu nghỉ

mát đã giao cho một người bạn họ Thôi của Diệp Bình Văn bao thầu. Thực tế chứng minh, sau khi phòng tắm hơi này kinh doanh, khách lui tới khu nghỉ mát chỉ nhiều hơn chứ không giảm.

Thế nhưng, Diệp Khiên Trạch không phải là đều tán đồng với sự phối hợp của Hương Viễn. Trong một số cách làm việc nào đó của cô, anh vẫn cảm thấy khó có thể chấp nhận nhưng anh càng không muốn làm tổn hại tới tình cảm giữa mình và Hương Viễn.

Sau lần tranh chấp về cái chết của Trần Hữu Hoà, Hương Viễn đã nhận lời với Khiên Trạch là không cãi nhau nữa, cô cũng không phải là người tàn nhẫn. Sau việc đó, hai vợ chồng vẫn nghĩa trọng tình thân, lúc đến thăm Diệp Bình Lâm, Hương Viễn cũng chịu nắm tay anh, có lúc tan sở về hai người gặp nhau trong nhà, cũng cười và trò chuyện vài câu, đến cả nước táo tàu và hạt sen mà anh không ngừng pha cho cô, Hương Viễn cũng chưa từng từ chối. Nhưng Diệp Khiên Trạch biết mọi việc vẫn chưa qua đi, những lời nói hôm ấy vẫn mắc lại trong lòng Hương Viễn.

Diệp Khiên Trạch cũng thấy rất hối hận bởi lần ấy có lẽ anh đã thực sự làm tổn thương cô. Trong quãng thời gian rất dài sau đó, Diệp Khiên Trạch đã nghĩ phải tìm cơ hội để nói rõ với Hương Viễn, nhưng chính anh cũng cảm thấy hoang mang, anh phải nói gì với cô đây? Nói rằng anh sai và Hương Viễn đúng? Thế nhưng trên thực tế, Diệp Khiên Trạch luôn cho rằng lập trường của mình về chuyện Trần Hữu Hoà là đúng, con người không thể làm mọi chuyện quá tuyệt tình, thiện đãi người khác cũng chính là thiện đãi với mình. Xuất phát điểm của Hương Viễn là vì Giang Nguyên nhưng cô thường làm việc quá cay độc tàn nhẫn, chỉ trọng kết quả mà không từ thủ đoạn. Đó là điểm khác nhau lớn nhất giữa anh và cô, có lẽ đó cũng là căn nguyên của những mâu thuẫn. Anh không thể nói với cô rằng, Trần Hữu Hoà tự làm tự chịu, không liên quan đến chúng ta.

Diệp Khiên Trạch đã do dự như thế mãi, suốt một thời gian dài cũng không biết làm sao cho phải. Ngày qua ngày, sự khó chịu bức bối trong

lòng càng tăng. Anh nhớ nhung sự dịu dàng khi buổi tối Hương Viễn về trễ, nằm lặng lẽ bên cạnh, dựa vào lưng anh, nhớ lúc mình nhẹ nhàng xoa bóp bờ vai cô, cô nheo mắt, tinh nghịch như một con cáo đang mím cười.

Hương Viễn tuy lạnh lùng với mọi người, nhưng bên cạnh anh hơi ấm đó lại là chân thực.

Hôm khai trương khu nghỉ mát, Diệp Khiên Trạch quyết định sẽ thoả hiệp với Hương Viễn, anh không muốn làm căng với cô nữa. Tuy sự thoả hiệp của anh không phải vì đã thay đổi tư tưởng mà vì nguyên tắc không quan trọng bằng người ấy.

Nhưng đêm đó, Hương Viễn tỏ ra rất kỳ quặc, sau khi vào nhà vệ sinh đã biến mất một lúc lâu. Diệp Khiên Trạch cứ lo Hương Viễn xảy ra chuyện nhưng cô không có ở đó, Đặng Vân cũng bỏ đi từ lâu, anh phải đón tiếp khách khứa, lại không có phép phân thân nên đành bảo Diệp Quân đi xem thế nào. Khó khăn lắm cô mới quay lại, nói rằng vòi nước trong nhà vệ sinh bị hỏng, suýt nữa làm ướt hết cả người, lại lo mình sẽ bị cảm lạnh nên chỉ tiếp đón khách khứa qua loa, tiễn vài người khách quan trọng ra về rồi cô cũng rời khỏi đó.

Đêm ấy, Diệp Khiên Trạch muốn thay đổi tư thế ngủ quay lưng vào nhau của hai vợ chồng dạo gần đây, chủ động vòng ôm lấy Hương Viễn từ phía sau nhưng cô lại cứng đờ người rồi quay đầu lại, tay giữ cổ áo ngủ và nói: “Xin lỗi, em hơi mệt.”

Đối với sự mệt mỏi của Hương Viễn, Diệp Khiên Trạch không thể nói gì hơn. Sau khi khu nghỉ mát mở cửa, cô vừa phải kiêm nhiệm quản lý Giang Nguyên, lại không thể giao khu nghỉ mát cho người khác khi mọi việc chỉ mới bắt đầu, vừa phải đi công tác liên tục nên bận đến nỗi thỉnh thoảng cũng phải ở lại khu nghỉ mát. Diệp Khiên Trạch cũng nghe nói đến lời đồn đại về xu hướng tình dục của Đặng Vân nên cũng chưa bao giờ nghi

ngờ sự trung thực trong hôn nhân của Hương Viễn, chỉ là sự bận rộn của cô khiến ý muốn làm hoà của anh tan thành mây khói.

Chuyện của Trần Hữu Hoà cuối cùng cũng đã khép lại khi người con trai thứ của ông được đưa vào Giang Nguyên làm nhân viên hợp đồng với tính chất chăm sóc và đãi ngộ. Diệp Khiên Trạch cũng nghe nói, con trai lớn của họ không hiểu vì phạm tội gì mà bị vào tù, người con trai thứ tuy không có kinh nghiệm làm công nhân xây dựng như anh mình nhưng điều bất ngờ là, Hương Viễn chỉ kiên quyết không phá lệ về vấn đề thân phận của anh ta, còn những cái khác thì cô không hề tỏ ra phản đối. Cũng xem như Diệp Khiên Trạch và Hương Viễn mỗi người tự nhường nhau một bước.

Theo thông lệ, cứ đến cuối năm công ty Giang Nguyên lại tổ chức cho các nhân viên quản lý cấp trung ở khu văn phòng sản xuất đi nghỉ mát vài ngày sau khi đã vất vả hàng tháng trời cho công ty. Khu nghỉ mát suối nước nóng đã mở, có đạo lý nào mà phù sa lại chảy vào ruộng người khác nên kỳ nghỉ lần này đã sắp đặt, tiến hành ngay trong khu nghỉ mát, thời gian được chọn vào ngày thứ Sáu, sau cuộc họp tất cả mọi người sẽ nghỉ cuối tuần ở đây. Địa bàn của mình nên tất nhiên việc ăn uống vui chơi đều được phục vụ chu đáo, những nhân viên quản lý của các phòng ban cũng đã bận rộn suốt năm, bây giờ có cơ hội thả lỏng mình, lại là ở nơi mà Giang Nguyên mở ra không lâu nên mọi người vừa thấy mới lạ lại vừa hiểu kỳ. Ai cũng có thú vui riêng của mình, người đánh bóng, người đánh bài, tất nhiên cũng có người hát karaoke, tắm hơi... rất vui vẻ.

Hương Viễn và phó tổng Lý rời hội nghị sau cùng, hai người vừa đi vừa nói đến kỳ hạn đợt giao hàng của xưởng. Phó tổng Lý là người biết điều nên khi nhìn thấy bóng Diệp Khiên Trạch bên hồ cá ngoài kia, ông đã cười cười rồi tìm một lý do để đi vòng sang hướng khác.

Diệp Khiên Trạch nghe thấy tiếng họ nói chuyện, sau khi mót mồi câu xong, anh quay lại, phúi tay rồi cười hỏi Hương Viễn: “Xong rồi à?”

“Vâng! Bọn cá được ăn no rồi mà vẫn cắn câu à? Đúng rồi, Đăng Vân chuẩn bị cho anh một bộ dụng cụ câu cá, đang đặt ở phòng em thường ở. lát nữa em sẽ bảo phục vụ mang đến cho anh”, Hương Viễn nói.

Diệp Khiên Trạch không thích đánh bài, cũng không thích tụ tập ồn ào, điều này cô biết, sở thích duy nhất của anh chính là cầm cần câu cá.

“Không câu nữa, Hương Viễn, mọi người đã thoải mái rồi, em cũng phải nghỉ ngơi đi chứ”. Diệp Khiên Trạch nói.

Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch cùng nhìn về phía Đăng Vân và vài đồng nghiệp đang chạy rất nhiệt tình trên sân tennis. Hương Viễn ngồi xuống lan can bên bờ hồ, ngược lên nhìn mặt trời mùa đông, neho mắt lại nói: “Em đang rảnh mà. Sao thế?”

Diệp Khiên Trạch nói: “Thời gian trước anh quên chưa nói với em một việc, là đêm khu nghỉ mát khai trương, em không được khoẻ nên một mình anh đã đến chào Mạc Kiến Quốc. Bác ấy và bố trước kia cũng là bạn cũ, là trưởng bối của anh. Bác ấy cũng không còn hằn học với nhà ta nữa, bác bảo, Mạc Hằng gần đây vừa về nước, lại vào viện chữa trị thêm một thời gian mà cũng chỉ có thể hồi phục đến mức đó, tuy không thể bằng người bình thường nhưng chí ít cũng có thể tự lo cho mình. Có tiếp tục chữa trị cũng chẳng ý nghĩa gì, chi bằng tìm con đường sống tốt một chút sau này cho Mạc Hằng, Mạc Kiến Quốc còn nhắc đến hôn sự của Mạc Hằng, bảo bác đã già rồi, chỉ việc này là không an lòng.”

Thần thái khi phơi nắng của Hương Viễn cũng có chút thay đổi, cô nghiêng mặt nắng nghe Diệp Khiên Trạch nói.

“Nói xong chuyện này, không biết vô tình hay cố ý mà bác hỏi đến Diệp Linh. Bác ấy nói hôm đó hình như có nhìn thấy Diệp Linh trong yến tiệc, cô gái bé nhỏ đã lớn rồi, trước kia vẫn nghe bố bảo Diệp Linh không được khoẻ, bây giờ thấy có vẻ rất ổn. Còn nói chuyện trước kia đã qua rồi, Mạc

Hằng chẳng còn nhớ chút gì chuyện Diệp Linh đẩy cậu ấy ngã từ thang xuống, chỉ nhớ cảnh vui đùa với Diệp Linh hồi bé, cứ mãi không quên được...”

“Anh sợ ý của bác ấy là muốn để Mạc Hằng và Diệp Linh...”

Hương Viễn vẫn chưa nói hết, Diệp Khiên Trạch đã tiếp lời với vẻ lo lắng: “Phải, sao anh yên tâm được, Hương Viễn, không thể làm thế được. Dù A Linh có lỗi với Mạc Hằng nhưng cũng không thể gả cho cậu ấy được vì Mạc Hằng dù gì cũng là một thằng ngốc... Anh thực sự sợ Mạc Kiến Quốc sẽ nói thẳng chuyện đó ra nên đã vội vàng kết thúc câu chuyện”.

Hương Viễn dùng ngón chân đùa đám cá đang nổi trên mặt nước, nói: “Anh sợ gì? Cho dù có yêu cầu thật thì bác ấy cũng không phải là Ngọc hoàng Thượng đế, bảo kết hôn là kết hôn được”.

“Chuyện này anh biết nhưng nhớ đến nguyên nhân Mạc Hằng bị thương thì trong lòng vẫn thấy khổ tâm. Trong chuyện này thì nhà chúng ta vẫn có lỗi trước.”

“Vậy thì gả Diệp Linh cho cậu ta à?”, Hương Viễn rút ngón chân vẫn chưa ướt nước của mình về rồi nhìn Diệp Khiên Trạch đang tỏ vẻ đau khổ, nhún nhún vai nói tiếp: “Vậy thì thôi. Nếu anh đã chắc chắn là không thể thì Mạc Kiến Quốc muốn nghĩ gì thì tùy ông ta. Ai mà không có chút suy tư cá nhân chứ? Anh toàn lo chuyện thiên hạ, xem trọng thị phi, mềm lòng, lại thêm nghe nhắc đến việc liên quan em gái yêu quý của mình thì càng rối hơn”.

Cô nói khẽ đến nỗi Diệp Khiên Trạch không thể xác định được sự cô đơn lúc cô cúi đầu xuống có phải là ảo giác của mình không. Anh cúi đầu bảo: “Hương Viễn, cô ấy vẫn là em gái anh”.

Hương Viễn mím môi cười cười: “Anh đấy, càng quan tâm lại càng rối thêm”.

Diệp Khiên Trạch gật đầu, chắc cũng ý thức được sự ưu phiền của mình là thừa thãi. Một lúc sau, anh mới cười khổ nói thêm: “Anh là vậy đấy... càng là người quan trọng, anh càng không biết phải làm sao mới ổn, giống như bấy lâu nay, anh cứ loay hoay không biết làm sao để em không giận nữa”.

“Em có giận à?”, Hương Viễn nửa cười nửa không nhìn Diệp Khiên Trạch.

“Chứ lại không à?”

Hai người một đứng một ngồi bên bờ ngắm cá chép vàng bơi lội trong nước. Tâm trạng đã khá hơn, Hương Viễn bắt đầu mở một túi đồ ăn cho cá ném xuống nước. Đám cá chen chúc vào nhau hòng giành cho được miếng ăn. Chẳng trách Khiên Trạch thường nói, cá được cá không phải do lưỡi câu mà là do dục vọng của cá. Chúng đã chờ đợi quá lâu nên dù biết rõ là lưỡi câu vẫn há mồm đớp lấy.

Không chờ đợi gì mới là an toàn, Hương Viễn nghĩ như vậy, nhưng không chờ đợi gì thì sống thế nào?

Buổi chiều, các trưởng phòng, phó phòng ở khu nghỉ mát đều không có việc làm, Hương Viễn cũng bị phó tổng Lý gọi đến chơi poker. Văn hoá poker của Giang Nguyên được gọi là “nguyên viễn lưu trường”. Khi còn tại vị, Diệp Bình Lâm rất mê mẩn với “thăng cấp” nhưng bây giờ khi không còn phải lo mọi chuyện nữa thì đừng nói không còn tìm ai để chơi poker cùng, mà đến cờ ông cũng chẳng buồn đánh, nhưng văn hoá poker vẫn luôn được duy trì ở Giang Nguyên. Cho dù là nhân viên quản lý hay công nhân, ngoài lúc làm việc, bốn người một bàn là bắt đầu chơi rất hào hứng, mà theo lệ cũ thì năm nào công ty cũng tổ chức cuộc thi poker “thăng cấp”.

Hương Viễn không hào hứng lắm với những trò cờ bạc. Theo lời Hương Dao nói, trước đây Hương Viễn chẳng hào hứng với bất kỳ hoạt động giải

trí nào, ngoài công việc ra, trò tiêu khiển duy nhất khiến cô thấy vui vẻ chính là đếm tiền buổi tối. Hương Viễn tuy nghe rõ vẻ mĩa mai châm chọc trong câu nói đó của Hương Dao nhưng cô vẫn thừa nhận em gái mình nói cũng có vài phần chính xác. Đối với cô, dù là cờ vây, cờ tướng, poker hay mạt chược đều là trò mựa tính hại nhau ở một hình thức khác mà thôi, vừa lãng phí thời gian lại chẳng bổ ích gì. Làm sao bì được sự tĩnh lặng và hài lòng trong tâm hồn khi đếm tiền vào mỗi tối?

Đối với hoạt động poker trong Giang Nguyên, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc thường nhật thì tuy không mấy hứng thú nhưng Hương Viễn cũng để mặc mọi người thoải mái, đồng thời còn vui vẻ lấy ra ít tiền để thưởng cho cuộc thi hằng năm. Đó là hoạt động tập thể ít tiêu tốn tiền bạc nhất, sao lại không vui vẻ chứ? Có điều, cũng như lúc đầu cô học cờ vây là để tạo quan hệ với Trương Thiên Nhiên của Lập Hằng, cô học poker để thay đổi hình thức giao lưu với nhân viên cấp dưới. Cô cũng thông thạo kiểu chơi “thăng cấp” mà “giáo sư” của cô chính là Diệp Khiên Trạch. Từ thời niên thiếu, anh đã nhìn người lớn chơi rồi học theo, đến nay thì hoàn toàn tinh thông “cờ bạc”.

Hương Viễn học rất nhanh, từ lúc bắt đầu đến lúc ra nghề chỉ cần một khoảng thời gian ngắn, sát phạt với mọi người vài lần là kỹ thuật cũng tăng lên. Người ta nói đây là bẩm sinh đã giỏi nhưng Hương Viễn chỉ hứ mũi vì thực ra tất cả các trò chơi cũng như mọi việc đều có quy tắc của nó. Bạn nghiêm túc chơi thì có cái gì không biết chứ? “Thăng cấp” của Giang Nguyên thường có bốn người chơi bốn bộ bài poker, mỗi bộ năm mươi tư lá, tổng cộng là hai trăm mười sáu lá, những người chơi không giỏi đa phần chỉ là chơi qua loa, không nhớ rõ bài. Trước nay, cô làm việc vốn nghiêm túc, lúc vui chơi cũng vậy, ai đã từng ra lá nào, bài nào trong tay người nào, hiệu suất đạt được sau mỗi lá bài đánh ra là bao nhiêu, cô ngẫm tính rất chính xác nên có hơn nửa phần thắng lợi. Có điều chính vì nguyên nhân này mà Diệp Khiên Trạch không thích đánh chung với cô, cứ cười bảo đánh bài với Hương Viễn rất mệt, chẳng những không đạt được mục đích

giải trí mà ngược lại còn khiến mình gánh thêm trách nhiệm, vì anh không chịu nổi cách cả thán sau mà Hường Viễn vẫn còn phân tích cho anh đâu ra đó rằng, lá bài đếm ngược thứ mấy anh đã phạm sai lầm, thậm chí còn liệt kê trên giấy hơn mười lá còn lại trên tay bốn người vào lúc đó, rất tỉ mỉ cặn kẽ. Diệp Khiên Trạch tuy chín nhưng lúc ra bài quá tùy hứng, đó cũng chính là nguyên nhân anh không thể nào đạt đến trình độ cao nhất.

Diệp Khiên Trạch nói: “Đó chính là điểm khác nhau giữa anh và em. Anh chỉ muốn vui, không muốn tốt nhất, nếu không sẽ mất đi cảm giác kỳ diệu đó”. Nếu đã không giống nhau thì tự khắc sẽ không vui chơi cùng nhau nên sau khi Hường Viễn biết cách chơi, hai vợ chồng họ rất hiếm khi cùng đánh bài. Chiều nay, Diệp Khiên Trạch có ý bù đắp khoảng thời gian lạnh nhạt và căng thẳng giữa hai người nên chỉ muốn tìm cơ hội để hai người cùng ngồi xuống với nhau mà thôi. Phó tổng Lý tinh ý biết rõ nên cũng giúp cho anh toại nguyện.

Thế là, vợ chồng Diệp Khiên Trạch, phó tổng Lý, thêm trưởng phòng của bộ phận sản xuất, bốn người ngồi xoa bài. Diệp Khiên Trạch và phó tổng Lý hợp sức, Hường Viễn và trưởng phòng kia chơi cùng nhau. Nói là bài phẩm như nhãn phẩm, Hường Viễn cảm nhận sâu sắc rằng: phong cách chơi bài của Diệp Khiên Trạch vẫn nhàn nhạt như cũ, Phó tổng Lý lại đánh rất có phương pháp, nhưng lại quá thận trọng, còn bạn chơi của Hường Viễn ra bài rất sáng suốt nhưng cô nhìn ra mỗi lá bài của anh ta đều có ý thuận theo mình, trên tay còn rất nhiều lá chưa ra, cũng gác lại để phối hợp với Hường Viễn, đó cũng là một kỳ phùng địch thủ.

Hường Viễn lần này đánh rất suôn sẻ, liên tục dẫn đầu, thắng lợi đã trong tầm tay nhưng Diệp Khiên Trạch và Phó tổng Lý đột nhiên tung ra những lá bài rất khó chịu, lại thêm phối hợp khá ăn ý nên chẳng những gỡ hoà được thế cuộc mà còn ẩn giấu cả cơ hội thắng lợi. Hường Viễn thầm biết là không ổn nhưng bất lực là bài không như người, rất khó kiểm soát trên tay. Cô thầm tính toán cục diện có thể xảy ra với những lá bài cuối

cùng, biết là mình đã thua nhưng vẫn đang nghĩ xem cố gắng làm sao để giảm thiểu tổn thất. Cô bỗng nhìn thoáng qua Diệp Khiên Trạch ngồi bên trái mình, kêu lên kinh ngạc: “Diệp Khiên Trạch, sao anh thiếu một lá bài?”.

“Có không?”, Diệp Khiên Trạch hơi ngạc nhiên nhìn số bài còn lại trên tay ba người, khẽ cười thành tiếng: “Ồ, đúng là thiếu mất một lá bài. Lần này “lao động cải tạo” rồi, bài tốt mấy cũng vô ích, anh cũng chẳng biết đánh ra thêm một lá từ lúc nào nữa”.

“Anh đấy, em đã nói anh không chuyên tâm mà.” Cục diện thay đổi, Hường Viễn nhẹ nhõm trong bụng nhưng vẫn trách móc nửa đùa nửa thật. Thẳng bài thế này khiến cô cứ có cảm giác tẻ nhạt.

Anh trưởng phòng lần đầu đánh bài với các lãnh đạo cấp cao thấy thế bèn hoà hoãn: “Không sao, không sao, đánh bài mà, chỉ để giết thời gian thôi. Không phân thắng thua, không phân thắng thua”.

Hường Viễn đặt bài xuống, cười: “Cũng không thể nói thế được, không phân thắng thua thì ngồi này giờ để làm gì?”.

Anh chàng trưởng phòng thấy cô cười cũng không biết được trong lòng cô đang nghĩ gì nhưng cũng có phần lo ngại mình đã nói sai lên lên nhìn Diệp Khiên Trạch một cái. Diệp Khiên Trạch cũng bỏ bài xuống, cười nói: “Thua rồi, thua rồi. Đi, Hường Viễn, chẳng phải bảo chiều nay Giang Nguyên và nhân viên bên khu nghỉ mát có cuộc thi đấu bóng rổ sao? Cũng sắp đến rồi, chúng ta đi xem thôi”.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Ai Nợ Tâm Sự Của Ai

Cô luôn nghĩ rằng, khi Diệp Quân gặp được người con gái cậu yêu thì cô mới xem như thoát được một gánh nặng.

Mọi người cùng đi về phía sân đấu bóng trong nhà, lúc đến nơi thì trận đấu đã bắt đầu. Hương Viễn không vội ngồi ngay, khẽ nheo mắt nhìn vào sân bóng một lúc, sau đó không kìm được, nói với Diệp Khiên Trạch: "Sao em thấy người kia quen thế nhỉ?".

"Ai?" Diệp Khiên Trạch nghe vậy cũng nhìn về phía cô đang chỉ rồi cười: "Thằng bé này, chạy đến đây lúc nào thế không biết? Đến rồi mà cũng chẳng nói với ai tiếng nào".

Trên sân đấu, người đang chạy trên sân và mặc đồng phục màu trắng đại diện cho đội bóng khu nghỉ mát không phải Diệp Quân thì là ai?

"Chẳng đã bảo không được mời người ngoài đến sao? Hay là bên phía nhà nghỉ tự nhận là bạn bè nên gọi nó tới?", Diệp Khiên Trạch cười nói.

Hương Viễn ngồi xuống, đón lấy cốc trà mà phục vụ vừa mang đến, tiện tay đưa cho Diệp Khiên Trạch rồi nói: "Em vẫn uống nước lọc thì hơn, loại "vỏ dưa" này chỉ có anh thích thôi... Bên nhà nghỉ không có phần cậu ấy à? Cậu nhóc cũng không phải là người ngoài mà".

"Nhìn kìa, lại bênh nhau."

"Làm gì có."

"Đừng chối." Diệp Khiên Trạch cười rồi nói tiếp: "Đúng rồi, mấy hôm trước A Quân đến đăng ký ở Phân cục thành Nam của Cục Công an, em đã biết chưa? Thăng bé này lớn rồi nhưng vẫn cố chấp như lúc nhỏ, giống như trước đây nó khăng khăng không chịu theo bố về thành phố, ai khuyên cũng vô ích, chỉ nghe lời mỗi em".

Hương Viễn lắc đầu: "Được rồi, nó nghe lời em mà còn đến đội cảnh sát hình sự à? Thôi bỏ đi, em trai yêu quý của anh đã bảo em đừng lo chuyện của nó thì em cũng vui lòng làm theo vậy".

"Em nói thế chứ trong lòng làm sao không lo cho chúng được?"

"Chúng?", Hương Viễn không nén nổi tò mò.

Diệp Khiên Trạch bảo: "Chúng đây là, ngoài A Quân ra còn có Hương Dao. Em không nghe, không hỏi gì về cô bé mà được à? Mấy hôm trước Hương Dao có đến văn phòng anh".

Hương Viễn khẽ ưỡn thẳng sống lưng lên nhưng chẳng nói chẳng rằng, đợi Diệp Khiên Trạch kể tiếp.

Anh do dự một lúc rồi rút một chiếc thẻ ngân hàng từ trong túi áo ra, đưa cho Hương Viễn: "Cờ bé cũng chẳng nói gì, chỉ bảo anh đưa cái này lại cho em, còn nói bây giờ đang sống rất tốt, không cần cho tiền".

Hương Viễn cười không thành tiếng, không cần đoán, cô cũng biết lời tường thuật của Diệp Khiên Trạch đã qua gia công và mỹ hóa. Hương Dao hẳn phát hiện ra tiền là do cô đưa, chắc chắn sẽ nói: "Tôi không cần đồng tiền thối tha của chị ấy".

Hương Viễn đón lấy chiếc thẻ rồi cất thật cẩn thận. Hương Dao thanh cao, quàng lại thì thôi nhưng cô không thể coi thường tiền vì trong chiếc thẻ ngân hàng, mỗi một đồng đều chẳng phải từ trên trời rơi xuống. Hương Viễn nghĩ, nếu Hương Dao biết công việc hiện nay của cô và Đăng Tuấn đều do mình nhờ vả mới được thoải mái thuận lợi như vậy thì có tiếp tục làm việc ở đó nữa không? Hay là vẫn quyết liệt đến cùng, thà phải ăn không khí uống sương mai cũng không cần sự tiếp tế của chị mình?

"Sao hai chị em phải làm căng như thế? Hương Dao cũng trẻ con quá. Nó bướng bỉnh thật!", Diệp Khiên Trạch có vẻ lo buồn.

"Cũng chẳng phải nó hận em vì chuyện Đăng Tuấn, mà cứ khăng khăng cho rằng em bày mưu tính kế để hại chúng. Cái chức chị này của em quá thất bại, ai đời lại để em gái nghĩ mình như vậy. Khiên Trạch, có lẽ lúc đầu em nên nghe lời anh, chẳng cần lo gì hết, cứ giữ Đăng Tuấn ở lại."

Hương Viễn là người đã quyết định thì không bao giờ hối hận, Diệp Khiên Trạch hiếm khi thấy cô nghi ngờ quyết định của mình như bây giờ. Tiếng gọi "Khiên Trạch" của cô đã lộ ra nét mệt mỏi mà chỉ khi đối diện với người thân yêu nhất mới dám bộc lộ khiến anh động lòng, đang định nói gì thì nghe thấy cô gái quản lý sân đấu bóng kêu hét lên một tiếng.

Giang Nguyên và bên khu nghỉ mát tuy thuộc sản nghiệp của Diệp gia nhưng về mặt kinh doanh và nhân lực không hề liên quan gì với nhau, lại thêm Diệp Quân mấy năm nay ít khi đến công ty nên phía đội của Giang Nguyên chẳng ai nhận ra cậu là con trai nhỏ của sếp, chỉ xem như là một đối thủ lợi hại trên sân bóng, luôn cẩn thận dè chừng, đến lúc trận đấu căng thẳng, có lúc cũng sử dụng vài đòn hiểm, đối kháng nhau mỗi lúc một kịch liệt hơn.

Diệp Quân chơi thể thao từ nhỏ, kỹ thuật khá tốt, lại có lợi thế về chiều cao, thêm luyện tập thường xuyên, thân thủ linh hoạt hơn nhiều so với các quản lý trung tầng thân hình hơi phát tướng của Giang Nguyên, dù đội

bóng khu nghỉ mát kỹ thuật đồng đều cũng vẫn nhẹ nhàng, thoải mái giữ khoảng cách dẫn bước khoảng mười điềm. Cậu vốn là chàng xinh đẹp, đặc biệt là trên sân bóng, động tác càng mạnh mẽ, tư thế tuyệt đẹp, hấp dẫn đến mức cuốn hút toàn bộ con gái trên sân và mấy cô phục vụ hò hét cổ vũ cho cậu. Lúc này sau cú ném bóng ghi điểm, đến mấy cô trưởng phòng bên Giang Nguyên cũng xuýt xoa tán thưởng.

Đội Giang Nguyên luôn bị cậu lấn áp đã bực tức này giờ, nay thấy tình huống này lại càng thêm bất mãn, lúc tranh bóng đã cố ý va chạm thật mạnh. Diệp Quân vừa nhảy lên ném bóng vào rổ, chưa kịp đứng vững thì hai thành viên to hơn gấp bội bên Giang Nguyên đã lần lượt chồm đến. Cậu không ngờ lại xảy ra việc này nên khi ba người đâm sầm vào nhau đã ngã xuống, vang lên một tiếng "rầm" dữ dội khiến Hương Viễn nghe mà thấy xót lòng. Quả nhiên, Diệp Quân cũng rất đau, hai hàng lông mày cau lại.

Diệp Khiên Trạch đứng lên, chạy vào sân đấu, hạ giọng nói vài câu với tờ trọng tài. Trọng tài vừa ra dấu tay, Diệp Quân đã nhìn thấy, vội vã khoát tay ý bảo không sao, còn nở nụ cười với anh mình nữa, vận động vai một lúc rồi lại chạy nhảy trở lại. Cảnh ban này dường như chẳng chút ảnh hưởng gì mà chỉ khiến cậu càng tích cực hơn, so với lúc trước càng mạnh mẽ quyết liệt hơn, đó mới là dốc cạn sức lực nhưng không giống dáng vẻ tức giận quá nên mới liều mạng.

Trận đấu đã kết thúc nhanh chóng trong tiếng còi báo hiệu của trọng tài, bên khu nghỉ mát toàn thắng, Diệp Quân vỗ tay ăn mừng với đồng đội, cũng cười chào với đối thủ, đi như chạy đến chỗ Diệp Khiên Trạch và Hương Viễn.

"Anh, Hương... Hương Viễn", Diệp Quân mồ hôi đầm đìa lên tiếng chào anh và chị dâu.

"Chơi hay lắm. A Quân, lúc này không sao chứ? Đám người kia tranh giành không ý tứ gì cả."

Diệp Quân đón lấy chiếc khăn ướt mà cô gái quản lý sân bóng đỏ mặt đưa đến, cười vờ vẻ xấu hổ, tỏ ý cảm ơn. Cậu vừa lau mồ hôi vừa nói với anh mình: "Không liên quan đến bọn họ. Trên sân bóng va chạm nhau là chuyện thường tình".

Chiếc khăn ướt đắp lên nửa gương mặt, Diệp Quân làm như vô tình nhìn trộm Hương Viễn một cái, lúc ấy cô đang nghe điện thoại. Diệp Quân tỏ ra lúng túng trước mặt Hương Viễn cũng không phải là không có lý do. Lúc trước, Hương Viễn đã ngỏ lời với Cục trưởng Tạ ở Cục Công an rằng, sau khi Diệp Quân tốt nghiệp sẽ xin vào phòng khiếu nại kháng cáo của cơ quan công an trong thành phố, tuy chỉ là một công an cấp nhỏ nhưng các bạn học cùng đạt tốt nghiệp ai mà chẳng biết, không có hậu phương vững chắc thì đừng mơ đến chuyện ở lại trong thành phố, mà có thể đến cơ quan của Cục Công an thành phố thì đó quả thật là một chuyện tốt không tìm đâu ra. Phòng khiếu nại kháng cáo phụ trách phần thư từ trong cơ quan công an thành phố, thoải mái nhẹ nhàng, lại không nguy hiểm. Ai ngờ ngày đầu tiên đến đó, Diệp Quân đã báo cáo với trưởng phòng, yêu cầu được đến các cấp cơ sở. Cuối cùng cấp trên cũng phê chuẩn, đưa cậu đến phân cục thành Nam của thành phố.

Diệp Quân không hề cảm thấy xuống cấp cơ sở có gì không tốt bởi cậu là cảnh sát, không phải chỉ để bóc thư trong văn phòng. Cậu vô cùng hài lòng với chuyện được điều đến phân cục của thành phố. Trong thời gian làm việc, cậu và đồng nghiệp rất hòa đồng với nhau, học được rất nhiều kinh nghiệm mà thầy cô trên lớp không giảng đến, ngày nào đi làm cũng khá vui vẻ. Chỉ khi cậu nhớ đến cái vẻ nửa cười nửa không của Hương Viễn thì mới cảm thấy trong lòng cứ chên vênh, cậu không nghe lời Hương Viễn, mà còn phụ ý tốt của cô nữa.

Diệp Quân không sợ hiểm nguy, cậu thích tính nguy hiểm của công việc này nhưng lại sợ Hương Viễn thất vọng.

Hương Viễn tiếp điện thoại khách hàng xong, ngẩng lên nhìn Diệp Quân: "Sao tự dưng chạy đến đây thế?".

"Ồ, hôm nay em được nghỉ. Đăng Vân nói anh ấy định ra sân nhưng sức khỏe không ổn lắm, lại không tìm ra người thay thế nên hỏi em có đến được không, kết quả là em đã đến."

Hương Viễn thấy hết sự lúng túng, ngỡ ngàng của Diệp Quân, cô nhớ đến lúc nhận cuộc gọi từ Cục trưởng Tạ, thật sự lúc đó, cô đã nài giận không trút đầu cho hết nhưng vẫn nói với Cục trưởng Tạ rằng nếu Diệp Quân đã một lòng một dạ muốn làm "cảnh sát trừ bạo" thì cứ để cậu làm thử cho biết, đợi khi chán sẽ nghĩ đến việc điều động công tác sau. Cô cũng mong những điều mà Cục trưởng Tạ nói đều là sự thật, ông ta bảo có rất nhiều cảnh sát đến lúc nghỉ hưu cũng chưa chắc thấy được cảnh phải cầm súng chiến đấu.

"Sao em càng luyện tập càng mỏng manh thế? Hai người lúc này suýt nữa đã đụng em bay luôn rồi." Diệp Quân nhìn có vẻ nho nhã hơn, lại thêm gương mặt "lừa tình" rất dễ khiến người khác ngộ nhận rằng cậu là một anh chàng công tử trời gà không chặt.

Diệp Quân cười ngỡ ngàng, vỗ ngực nói: "Thịt của em mọc từ trong xương, thuộc loại cao thủ ngầm". Tuy ngoài miệng Hương Viễn nói những lời châm chọc nhưng nụ cười lại thân thiện khiến cậu như trút bỏ gánh nặng, tâm trạng cũng tốt hơn nên phụ họa thêm vài câu với cô.

Lúc này trên sân bóng, phía Giang Nguyên đều tưởng Diệp Quân chỉ là một nhân viên bình thường của khu nghỉ mát nên khi trận đấu kết thúc cậu chạy đến chỗ Diệp Khiên Trạch và Hương Viễn khiến mọi người hết sức ngạc nhiên. Nhìn nụ cười và dáng vẻ trò chuyện thân mật của ba người lúc đó họ mới nhớ ra Diệp gia còn một cậu con trai không mấy khi xuất hiện, tính ra cũng tầm tuổi này, lại thêm Diệp Quân và Diệp Khiên Trạch khá giống nhau thì ở gương mặt và thần thái, thì còn gì mà không rõ được nữa?

Nhận ra Diệp Quân là người nhà Diệp gia, mấy người trên sân bóng lần lượt chụm đầu bàn tán, trách bản thân quá bất cẩn trong lúc thi đấu đã không nể nang ai, đụng trúng thiếu gia nhà người ta mà không biết. Tuy từ trước đến nay cậu Hai nhà họ Diệp không quan tâm đến chuyện làm ăn nhưng trong Giang Nguyên rất nhiều người nói, chẳng những Diệp Bình Lâm luôn chiều chuộng cậu ấy mà ngay cả Diệp Khiên Trạch cũng rất yêu quý cậu em mình.

Trận đấu kết thúc, Diệp Quân và mọi người vào phòng thay đồ tắm táp. Mấy người bên Giang Nguyên nhìn thấy cậu, ngượng ngùng lên tiếng chào, đang nghĩ xem có nên xin lỗi không thì Diệp Quân đã nở nụ cười vồ cùng rạng rỡ, nói họ chơi bóng rất tốt, lần sau có thi đấu thì gọi cậu đến cùng tham gia.

Những nhân viên quản lý trung tầng của Giang Nguyên đều không biết gì nhiều về cậu vì trong mấy người nhà họ Diệp thì họ chỉ quen với sự uy nghiêm của Diệp Bình Lâm, sự mưu mồm gian xảo của Diệp Bình Văn, còn Diệp Khiên Trạch tuy giữ hòa khí với mọi người nhưng quá trầm tính, cô con dâu nhà họ Diệp - Hương Viễn - thì càng nổi tiếng là sáng suốt giỏi giang, chẳng ai dám lập lờ trước mặt cô nên cậu con nhỏ nhà họ Diệp với tính cách phóng khoáng, giản dị không thể không khiến người khác thấy bất ngờ.

Nụ cười của Diệp Quân vô cùng trong sáng, không chút ẩn ý, hoàn toàn không phải dạng ngoài mặt thế này, trong bụng lại thế khác, rất dễ khiến người ta nảy sinh cảm tình. Sau khi tắm rửa xong, mấy người bên Giang Nguyên đã xưng anh gọi em với cậu rất thân mật, cùng hẹn nhau hôm khác lại tranh tài trên sân bóng.

Trận đấu kết thúc là đến giờ cơm tối, lúc vào nhà hàng, Hương Viễn đã thấy Diệp Quân đang khoác vai bá cổ với mấy đối thủ trước đó còn gờm gờm nhìn nhau trên sân bóng, trò chuyện rất rôm rả nên cảm thấy rất kinh ngạc.

Mấy nhân viên quản lý kia vẫn tỏ ra rất biết điều trước mặt Hương Viễn nên khi thấy cô đi đến cạnh Diệp Quân, bèn lần lượt ngừng cười đùa và chào: "Giám đốc Hương" rồi chuyển đến ngồi ở bàn khác.

"Chuyện trò gì mà vui thế? Vai không bị đau nữa à?", Hương Viễn hỏi Diệp Quân.

Diệp Quân cười đáp: "Em có phải con gái đâu, làm gì mà yếu không ra gió nổi như vậy. Bọn em đang nói đến chuyện lần sau cùng đấu bóng ấy mà".

"Em cũng dễ thân với mọi người nhỉ." Hương Viễn vẫn nhớ Diệp Quân là một cậu bé thích khóc và tính cách hướng nội từ nhỏ nên cảm thấy rất ngạc nhiên với tính cách cậu hiện giờ.

Diệp Quân chủ động cho rằng Hương Viễn đang tán dương mình bèn nói: "Đúng thế, em vừa được phân đến phân cục thành Nam không bao lâu nhưng đã làm quen rất nhanh với các đồng nghiệp và lãnh đạo. Họ rất quý em".

"Chắc đồng nghiệp nữ nhiều hơn nhỉ", Hương Viễn không kìm được lại trêu cậu.

"Đâu có, đồng nghiệp nữ chỗ bọn em đều là các bà cò", mặt Diệp Quân bỗng đỏ bừng lên.

"Thế cô bạn gái bé nhỏ lần trước em đưa đến thăm bố đâu rồi?"

Diệp Quân suýt nữa là làm đổ cốc trà bên tay, lắp ba lắp bắp: "Cái gì mà bạn gái chứ? Bạn học thôi mà. Cò ấy đến phân cục khác rồi, thật đấy!". Nói dứt lời, cậu nhận thấy nụ cười cố gắng kiềm chế trong mắt Hương Viễn thì mới biết mình lại bị cô trêu bèn hậm hực bảo: "Không nói chuyện này với chị nữa, em chả hứng thú gì với mấy chuyện đó". Cậu đẹp trai, tính cách tốt, từ nhỏ đã bị con gái vây quanh liên tục nhưng với ai cậu cũng đối xử

như nhau, tự động kết bạn với người ta, dù là đẹp hay xấu đều chơi cùng một cách thân thiết.

"Sao lại không hứng thú? Em đã tốt nghiệp đại học rồi, tìm một người tâm đầu ý hợp cũng có sao đâu, bố và anh em cũng đỡ phải day dứt mãi."

Hương Viễn nhớ có lần Diệp Khiên Trạch đến bệnh viện thăm Diệp Bình Lâm về, nói chuyện Diệp Quân với cô, sau đó còn bổ sung thêm một câu với vẻ lo lắng: "Tuy chuyện tình cảm phải tùy duyên nhưng từ nhỏ đến lớn A Quân chẳng yêu mền cồ gái nào, mà hình như nó không hứng thú với con gái. Thật chẳng phù hợp chút nào với biểu hiện nên có của con trai lứa tuổi nó. Em nghĩ xem liệu nó không thích con trai...".

"Đừng nghĩ linh tinh", Hương Viễn đã cắt ngang, phủ định nỗi lo âu của Khiên Trạch. Tuy Diệp Quân không tỏ ra vô cùng hào hứng với người khác phái như các nam sinh cùng tuổi, cô cũng không tiện nói vì sao Diệp Quân lại không có bạn gái nhưng có một điểm cồ có thể chắc chắn: Diệp Quân tuyệt đối không phải đồng tính luyến ái. Trước khi gả cho Diệp Khiên Trạch, vào cái đêm khi cồ vẫn ở trong căn phòng thuê nhỏ bé, tuy cô đã cố ý phớt lờ không nhắc đến cũng không muốn nghĩ lại, thậm chí cũng không truy rõ ngọn ngành sự quyết luyến và vòng tay thiếu kiềm chế của Diệp Quân nhưng nhịp tim, hơi ấm, sự mê loạn và mỗi một phản ứng trên cơ thể cậu, Hương Viễn đều nhớ rõ. Đó tuyệt đối không thể là một người vô cảm với người khác phái.

Diệp Khiên Trạch đã nói: "Hương Viễn, em tìm lúc thích hợp nói chuyện với nó xem, chỉ có em nói nó mới nghe thôi".

Nói thật lòng, Hương Viễn cũng rất mong muốn Diệp Quân tìm được người cậu yêu thương. Đó không chỉ vì tình yêu thương đối với em của Diệp Khiên Trạch mà có lẽ phần nhiều do sự ích kỷ của cồ bởi cồ luôn nghĩ rằng, khi Diệp Quân tìm được cô gái mà cậu yêu thương thì cồ mới xem như đã trút bỏ được gánh nặng. Đó là sự thương xót chỉ có với Diệp Quân

hay là sự hổ thẹn? Nếu đó thật sự là hổ thẹn thì cô đã nợ Diệp Quân điều gì? Có những tâm sự mà cậu chưa hề nói ra miệng, cô càng không thể hỏi nhưng vẫn cảm nhận được.

Quả nhiên, tâm trạng vui vẻ của Diệp Quân đã biến mất hoàn toàn khi nghe Hương Viễn vô tình cố ý nhắc đến chuyện này, cậu nói với vẻ bức xúc: "Chị bảo họ không cần lo cho em, còn nữa, chị... chị càng không nên lo".

"Không lo chuyện của em nữa chứ gì? Câu này em nói rồi, chị nhớ. Bây giờ bản thân em đã có chủ ý thì chị cũng không lo được", Hương Viễn nói gọn lỏn.

Thực ra Diệp Quân muốn nói là, không phải em không muốn được chị lo mà chỉ vì không muốn chị lo với thân phận là chị dâu.

Đương nhiên, cậu không thể bày tỏ câu nói này ra được. Giọng Hương Viễn lạnh dần khiến cậu lại nhớ đến chuyện mình tự ý xin đến phân cục thành Nam, trong lòng lại thấy ngượng ngùng nên vội vã chuyển chủ đề: "Người trong công ty mọi người đều hòa đồng. Lúc đánh bóng cỏ vẻ hung hăng nhưng thực ra ai cũng tốt cả".

Hương Viễn biết cậu nói đến mấy người vừa đánh bóng với mình bèn thầm cười sự ngân thơ của cậu. Lúc đó, mấy người đó không biết thân phận của cậu, khi biết rồi thì cố ý gần gũi, đó có phải là tình bạn hay không? Nếu không phải vậy thì bên đội bóng của khu nghỉ mát không chỉ có mình cậu, sao không thấy họ tìm cách tiếp cận người khác? Có điều cô không muốn nói những điều này với cậu mà chỉ bảo: "Em nhìn ai mà chả thấy họ dễ gần, ngoại trừ chị ra".

Thấy Diệp Quân cười với vẻ ngượng ngùng, cô mới nói một cách nghiêm túc: "Còn nữa, thế nào là "công ty mọi người"? Sao em nói giống ông anh của em thế? Chẳng lẽ Giang Nguyên không có phần em? Em

không thích cũng chẳng ai ép buộc nhưng giờ thì tốt rồi, đến nói chùng cũng ra về người ngoài".

Diệp Quân vội nói: "Em thực sự không hiểu gì về chuyện công ty, cũng không có hứng thú. Nếu sau này bố định cho em một phần thật thì em gửi nó cho chị là được mà".

Hương Viễn thấy cậu nói thế thì ngần ra một lúc rồi nói tiếp: "Nói ngốc nghếch gì vậy?".

Diệp Khiên Trạch lúc đó cũng bước đến dưới sự chỉ dẫn của Đăng Vân. "Chuyện trò gì thế, một phần hai phần là sao?", anh lên tiếng.

"Không có gì", Hương Viễn nhìn Diệp Khiên Trạch đáp. Gần gũi nhau cả ngày hôm nay, những lời Diệp Khiên Trạch nói với cô bên hồ cá đã khiến lớp băng mỏng kết lại từ sau vụ Trần Hữu Hòa tan đi nhiều nhưng những lời trẻ con khờ dại của Diệp Quân thì không nhắc đến vẫn tốt hơn.

Diệp Quân cứ lo Hương Viễn và anh mình trước kia có chuyện không vui, lúc này lại sợ không khí căng thẳng nên mới đáp bừa: "Em nói là, nếu lát nữa uống rượu thì cho em một phần".

Diệp Khiên Trạch nghe vậy thì cười lớn với cậu: "Vậy sao? Đúng là không ngờ. Xem ra em đã trưởng thành thật rồi".

Đăng Vân thấy Phó táng Lý cũng đang đến, bèn mời mọi người vào phòng ăn của nhà hàng: "Bên trong yên tĩnh hơn, mọi người vào nói chuyện".

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Một Trái Tim Đã Bay Mất

Hương Viễn cảm thấy mình giống như chiếc kim phút trên đồng hồ, còn Diệp Khiên Trạch là kim giờ, cô chạy nhanh, anh đi chậm. Nhưng kỳ thực, chẳng phải kim dài luôn đuổi theo bước chân của kim ngắn thôi.

Bên trong là một chiếc bàn tròn mười người, Hương Viễn nhường ghế chính cho Diệp Khiên Trạch rồi ngồi xuống bên phải anh. vốn là Diệp Quân nên ngồi bên trái Diệp Khiên Trạch nhưng cậu lại nhường qua nhường lại với Phó tổng Lý, từ chối không được nên Phó tổng Lý bèn cung kính không bằng tuân lệnh. Thấy vậy, Diệp Khiên Trạch cười, hạ giọng nói với Hương Viễn: "A Quân đã biết lẽ nghĩa chu đáo như vậy từ lúc nào vậy?". Hương Viễn chỉ cười mà không đáp, quả nhiên, sau khi Diệp Quân do dự một hồi, cậu đã kéo chiếc ghế cạnh Hương Viễn và ngồi xuống.

Mọi người dần dần yên vị, ngoài vợ chồng Diệp Khiên Trạch, Diệp Quân, Phó tổng Lý và Đổng Vân ra, còn có những nhân vật nắm giữ vị trí khá cao trong Giang Nguyên và khu nghỉ mát có mặt ở đó. Những nhân viên khác đều ở ngoài, cười đùa náo nhiệt, không có lãnh đạo nên họ cũng tự nhiên hơn, đã bắt đầu uống rượu.

Diệp Khiên Trạch chủ trương uống rượu phải biết tiết chế, có điều hiếm khi thấy mọi người vui vẻ như vậy nên anh cũng không ngăn cản. Sau khi

tiệc bắt đầu, mấy người trong bàn đã lần lượt kính rượu lãnh đạo. Hương Viễn tuy bình thường hay phải tiếp khách nhưng tửu lượng không cao, mọi người đều biết cô không đụng đến một giọt rượu nào nên trong lúc kính rượu cô chỉ đáp lại bằng trà. Đương nhiên, với thân phận của mình ở Giang Nguyên và khu nghỉ mát hiện nay thì cô uống gì cũng như nhau thôi. Tâm trạng Diệp Khiên Trạch đang vui nên khi mọi người đến kính rượu, anh đều cười và cạn ly. Khi gương mặt hiện lên nét ngà ngà say, anh lặng lẽ nắm chặt tay Hương Viễn dưới bàn.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy một người đàn ông tóc cắt ngắn, vóc dáng tầm thước cười và đi vào, sau lưng còn có mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp.

"Không làm phiền các vị chứ?", người đàn ông cực kỳ phong độ, nghiên người chào hỏi mọi người.

Đặng Vân đứng dậy giới thiệu: "Giám đốc Hương, các vị, đây là ông chủ Thôi, phụ trách khu tắm hơi mát-xa của khu nghỉ mát".

Ông chủ Thôi tiến đến cạnh Đặng Vân, cười vẻ khiêm tốn: "Tổng giám đốc Đặng, đã nói gọi tôi là Tiểu Thôi được rồi. Tôi đến đây để kính rượu các vị, nhân tiện đưa đến vài nhân viên chỗ chúng tôi để mọi người làm quen với nhau".

Hương Viễn đã quen với ông chủ Thôi nên cũng biết "nhân viên" mà anh ta nói chính là các cô gái xinh đẹp phục vụ trong khu tắm hơi nhưng cô cũng chỉ cười đáp lại: "ông chủ Thôi hà tất phải khách sáo thế?".

"Hiếm khi Phó táng Diệp và Giám đốc Hương cất công đến đây, mà các vị trưởng phòng ở Giang Nguyên cũng đều có mặt ở đây, không đến chào hỏi một tiếng e rằng thất lễ quá." ông chủ Thôi nói xong bèn kính rượu Diệp Khiên Trạch đầu tiên.

Trong bụng Diệp Khiên Trạch biết rõ anh ta là bạn hợp tác với khu nghỉ mát nên dù không hài lòng với hành động của ông chủ họ Thôi và mấy cô gái dáng dấp phong trần kia thì với tính cách hiền hòa bẩm sinh, lại được giáo dục đảng hoàng, anh vẫn lịch sự uống rượu cùng anh ta. Đợi anh uống xong ly rượu đó, ba cô gái kia cũng đến kính rượu, nhưng anh chỉ cười cười nâng ly, không ép họ uống cạn. Tuy Hường Viễn ngồi cạnh Khiên Trạch nhưng biết cô không uống rượu, lại là phụ nữ nên ông chủ Thôi không dám làm khó cò, tất nhiên mấy cò gái kia cũng không đeo bám. Miệng lưỡi ông chủ Thôi trơn tuột lại thêm cả nụ cười lấy lòng của cò gái trẻ, đến Phó tổng Lý cũng không chống cự lại mà uống liên tục ba ly, căn phòng riêng vốn khá yên tĩnh cũng đột ngột huyên náo hẳn lên.

Đến bây giờ, khu nghỉ mát và ông chủ Thôi vẫn hợp tác vui vẻ. Hường Viễn biết ông chủ Thôi đến đây để kéo gần mối quan hệ, cô cũng không muốn làm anh ta mất mặt nên vẫn vui vẻ chung vui.

Trừ Hường Viễn ra thì những người ngồi đây đều là những người đàn ông khỏe mạnh trẻ tuổi, tuy thường ngày áo mũ chỉnh tề, song đối diện với các cô gái kính rượu yếu điệu kia, kỳ thực cũng rất cam lòng chơi đến cùng. Đặc biệt là những vị trưởng phòng, thấy Hường Viễn và Diệp Khiên Trạch ngầm cho phép, cũng bắt đầu to gan, vừa uống nước vừa đùa giỡn với mấy cô gái đó.

Mấy cô gái theo ông chủ Thôi đều đang độ tuổi phơi phới nhưng đã lăn lộn trong hồng trần khá nhiều, đã quá quen với những cảnh tượng này và rành rẽ mọi ngón nghề nên sau khi uống được kha khá, họ tự động tách ra, tìm đến các mục tiêu riêng. Nếu đã đến thì phải có nghĩa vụ ngồi cùng khách, mà trong tiệc rượu, đồng nghĩa của ngồi cùng tức là phải uống cùng. Cứ uống bữa thì chẳng ra sao, bị thương mười ngón không bằng chặt đứt một ngón, tìm thấy người thích hợp, uống cạn hứng với họ thì mới xem như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Đương nhiên họ không dám ép rượu vợ chồng Diệp Khiên Trạch nên Phó tổng Lý trở thành mục tiêu chính bị chuốc rượu. Một cô gái mang luôn chiếc ghế đến ngồi cạnh khiến ông vừa uống vừa cười khổ trong "lưỡi dao dẹt" kia. Khi ông chủ Thôi đang hàn huyên tâm sự với Đặng Vân thì một cô gái khác cũng tìm đến trưởng phụ trách phần điều động sản xuất ở Giang Nguyên, người đàn ông trung niên ấy vốn dĩ háo sắc, giờ đây càng như cá gặp nước.

Cô gái còn lại đến ngồi bên Diệp Quân. Điều này cũng không khó lý giải bởi ngoài mấy người đang uống kia ra thì những người còn lại một là không thể đụng tới, hai là không uống rượu, mà nhìn từ vị trí ngồi của Diệp Quân có thể đoán ra thân phận cậu không hề thấp hơn những trưởng phòng kia, cậu lại trẻ trung đẹp trai, trở thành mục tiêu cũng là chuyện thường tình.

Diệp Quân vừa nhìn thấy cô gái kia cầm ly rượu đến bên mình thì bỗng thấy hoảng, vội vã dùng ánh mắt cầu cứu anh trai và Hường Viễn đang ngồi cạnh. Diệp Khiên Trạch không nhìn cậu, cố nén cười thong thả ăn, Hường Viễn càng tỏ ra gian xảo hơn.

"Anh chàng đẹp trai, em kính anh một ly."

Thấy cầu cứu vô hiệu, Diệp Quân hoảng loạn vô cùng. Bạn bè của cậu đều ngây thơ trong sáng, thỉnh thoảng cậu cũng uống rượu vài lần nhưng cũng chỉ uống cùng bạn học hay đồng nghiệp, còn cái gọi là "hoạt động giảm áp lực" của các vị cảnh sát lâu năm kia thì không bao giờ cậu tham gia nên làm sao có thể nhìn thấy những cảnh tượng đang xảy ra trước mắt.

Cậu xoa tay liên tục với cô gái đó: "Xin lỗi, xin lỗi. Tôi không biết uống cho lắm".

Cô gái kia cũng rất cá tính, không hề lăm nững bắt ép, chỉ lặng lẽ đưa ly rượu lên đọi, không làm gì tiếp mà cũng không có ý định bỏ đi. Hứng thú

của Hương Viễn càng tăng, cô ngừng đũa, chăm chú theo dõi cảnh đó.

Cô gái bên cạnh Diệp Quân có gương mặt dịu dàng, khá xinh xắn.

"Xin... xin lỗi, tôi thật sự không uống được nhiều. Anh ơi, đúng không?", Diệp Quân cầu cứu Diệp Khiên Trạch với vẻ bất hạnh.

Nếu là trước kia thì Diệp Khiên Trạch chắc chắn đã giải vây cho cậu, có điều nhớ đến vẻ lãnh đạm đĩnh đạc với người khác phái của em trai mình, Diệp Khiên Trạch lại nghĩ, chỉ cần không quá đáng thì hãy để cậu tiếp xúc với con gái nhiều một chút cũng được.

Thế là Diệp Khiên Trạch cười nói: "A Quân, chẳng phải em vừa nói nếu có uống rượu thì cho em một phần sao?".

Diệp Quân vẻ mặt đau khổ nhưng người trước mặt cậu xem ra không dễ chịu thua, cậu không nhận lời thì đối phương cũng sẽ giữ tư thế nâng ly không nhúc nhích.

Diệp Quân tuy hiếm khi để ý đến con gái nhưng luôn trân trọng họ. Quả thật cậu không muốn uống nhưng để một cô gái đợi như thế cũng không phải hành động nên có của một người đàn ông. Trèo lên lưng cọp thì khó xuống nên cậu đành đứng dậy, vội vã ngửa cổ uống cạn rượu trong ly, sau đó nói: "Cám ơn" rồi lại ngồi xuống cúi đầu, uống canh liên tục.

Cậu muốn qua cửa thuận lợi nhưng lại không dễ dàng như vậy. Đợi cậu uống xong, cô gái kia cười một tiếng rồi nói: "Sao phải sợ đến vậy? Đến ly cũng không dám chạm, rượu này đâu có bẩn".

"Không phải." Diệp Quân hiểu rõ ý trong lời đối phương, dường như có vài phần cay đắng. Thực ra cậu không hề có ý khinh thường cô, song sợ cô hiểu nhầm nên đành bất lực tự mình rót rượu, chạm khẽ vào ly của cô một cái: "Được thôi, tôi uống".

Uống xong, Diệp Quân liền nhìn Hương Viễn ngồi cạnh nhưng cô đang cúi đầu cầm di động nhắn tin, như chẳng quan tâm đến chuyện xung quanh khiến Diệp Quân thầm bực tức trong lòng, khẽ cắn răng.

Quả nhiên, ly này vừa qua, ly khác đã tới, cô gái kia vừa chủ động rót rượu cho Diệp Quân vừa nói: "Có câu rượu qua ba vòng mới phải đạo đãi khách, em kính anh thêm một ly nữa".

"Tôi không thể uống thêm được nữa. Không... không..." Diệp Quân còn đang xua tay thì ly rượu đã được cô gái đưa đến tận môi, chẳng nói chẳng rằng bắt cậu phải uống. Diệp Quân thấy đa số người ngồi trong bàn đều đang nhìn mình thì lúng túng đến nỗi mặt đỏ bừng lên, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc sự hành hạ này. Cậu lóng ngóng đưa tay định đón ly rượu nhưng cô gái không buông, cả một ly rượu đã trôi vào miệng khiến cậu ho sặc sụa.

"Không sao chứ? Không sao chứ?", Diệp Khiên Trạch đứng lên hỏi. Thường những cô gái uống rượu cùng chưa chắc dám to gan như cô gái trước mặt Diệp Quân, chắc cô ta biết Diệp Quân còn trẻ, lại hiền lành nên mới tỏ ra bạo như vậy.

Thấy có nguy cơ phải uống tiếp ly thứ tư, Diệp Quân đá khẽ vào chân Hương Viễn. Hương Viễn buông di động ra, tiện tay đưa cho cậu tờ khăn giấy nhưng vẫn cương quyết không nói gì. Diệp Quân bực bội, đá chiếc ghế sau lưng nói: "Tôi đi vệ sinh, rồi vòng qua cô gái kia bỏ đi."

Đúng giây phút cậu mở cửa, mấy nhân viên quản lý trung tầng của Giang Nguyên đi vào, ai cũng cầm ly rượu trên tay. Hương Viễn nhìn thấy họ bèn cười nói: "Đừng vội kính chúng tôi, kính mấy cô gái xinh đẹp kia trước đi. Đúng rồi, rượu qua ba vòng mới là đạo đãi khách".

Trong sự hỗn chiến của bàn tiệc, Hương Viễn thấp giọng nói với Diệp Khiên Trạch mấy câu rồi đứng dậy ra ngoài. Ra khỏi phòng, quả nhiên cô

thấy Diệp Quân không vào nhà vệ sinh mà đứng ở một góc hành lang lau vết rượu vấy trên áo, thấy Hương Viễn bước ra, vẻ mặt cậu càng hậm hực hơn.

"Đến chị cũng muốn xem kịch vui, thú vị lắm chứ?"

"Sao lại cuống đến thế? Chẳng qua là con gái người ta kính em mấy ly, nam tử hán đại trượng phu, uống là xong thôi, bực bội gì chứ?"

"Uống thì uống, em không so đo với cò ta nhưng chị biết rõ em không thích như vậy mà cũng không nói gì. Thôi, cười đi, cười đi, em về trước đây."

Diệp Quân cũng không biết tại sao mình thê thảm như vậy, mà người cậu giận nhất lại là Hương Viễn. ỹ Hương Viễn kéo cậu lại, ngắm vẻ mặt cậu thật kỹ rồi lại phì cười: "Chị bảo cho em biết nhé, muốn từ chối phải dứt khoát gọn gàng, nếu đã nhận lời thì không nên dây dưa lằng nhằng. Trên bàn rượu cũng vậy, hoặc là cương quyết không đụng đến giọt nào, hoặc đã có ly thứ nhất thì sẽ có ly thứ hai. Mà nói thật, chị cũng không ngờ cô gái mà ông chủ Thôi đưa đến lại cá tính đến thế. Được rồi, được rồi, ở đây cũng khá xa thành phố, đêm nay ở lại đi... Có cần chị uống với em ba ly để xin lỗi không?".

Diệp Quân lúc này mới cười nói: "Anh cũng không giúp em, em phải phạt anh trước".

Khi họ về lại bàn tiệc thì cục diện đã thay đổi từ lúc nào, đến ông chủ Thôi cũng bị mấy cao thủ bàn rượu ở Giang Nguyên vây quanh đến phân thân cũng không kịp, chứ đừng nói gì đến mấy cô gái xinh đẹp kia. Cuối cùng, Diệp Quân cũng được ăn chút gì đó. Thấy không khí náo nhiệt ở đây chắc sẽ còn kéo dài nên Hương Viễn và mấy người khác ngồi một lúc rồi đi trước.

Đặng Vân theo ra ngoài, nói với Diệp Quân: "Theo tôi, tôi sắp xếp phòng cho cậu".

Diệp Quân đi theo Đặng Vân mấy bước rồi ngoái đầu nhìn Diệp Khiên Trạch và Hương Viễn: "Phải rồi, anh chị ở đâu?".

"Chị có phòng ở đây từ trước rồi. Em cũng nghỉ sớm đi", Hương Viễn vừa nói vừa ra hiệu cho cậu theo Đặng Vân.

Diệp Quân đi rồi, Hương Viễn mới nhìn Diệp Khiên Trạch sắc mặt đỏ hồng do rượu, nói: "Sao uống nhiều thế, anh có về không?".

"Cũng không uống là bao, em cũng biết mà, hễ rượu vào một chút là mặt anh đã thế này." Diệp Khiên Trạch tiến đến gần cô một bước, cúi đầu nói tiếp: "Anh đang đợi em mời anh đến chỗ em thường ở".

Ngôi nhà nhỏ mà Đặng Vân giữ lại cho Hương Viễn nằm ở một khu nhà bên cạnh đình. Mở cửa ban công ra là một vườn hoa nhỏ được bao bọc bằng lan can gỗ, thực vật bên trong khá phong phú, không trồng theo bất cứ quy luật gì nên cứ thế mà tự do sinh trưởng.

Hương Viễn đành phải thừa nhận rằng Đặng Vân là người tinh tế. Trước đây rất lâu, cô đã từng nói với anh rằng cô không thích những tòa cao ốc trong thành phố. Một số người nghĩ rằng ở càng cao, tầm nhìn càng rộng hơn, đương nhiên sẽ nhìn được xa hơn. Thực ra nơi xa hơn thành phố là gì? Là một thành phố khác. Đứng trên lầu cao, chỉ có thể nhìn thấy những tòa cao ốc xa hơn nên có ý nghĩa gì đâu? Còn không bằng một ngôi nhà nhỏ, ngẩng đầu lên sẽ nhìn thấy một khoảng trời được cắt rất gọn.

Trọng tâm của công việc Hương Viễn chủ yếu vẫn ở bên Giang Nguyên nên cô rất yên tâm khi giao khu nghỉ mát cho Đặng Vân, khoảng một tháng sẽ lui tới vài ba lần thăm hỏi. Có lúc thời gian làm việc ở đây quá dài, hoặc lúc kết thúc tiệc đãi khách quá khuya, cô sẽ ở lại trong khu nhà này nên luôn mang chìa khóa theo bên mình.

Cô mở đèn, cũng không gọi Diệp Khiên Trạch cùng vào mà tự mình đến bên chiếc ghế bố ngoài ban công rồi ngồi xuống. Xung quanh khá yên tĩnh, những nhân viên trung tầng của Giang Nguyên được Đặng Vân sắp xếp vào các gian phòng ở một đầu khác, có điều vào lúc này, chắc chưa có mấy người kết thúc cuộc vui say sưa cuối tuần. Do xa thành phố, không khí quanh đây được xanh hóa nên lúc nào cũng tươi đẹp hơn trong thành phố, nếu nhắm mắt lại, chầm chậm hít thở có thể cảm nhận được mùi tanh tanh của bùn đất và vị chát của sương đêm.

Hương Viễn vờ như không biết Diệp Khiên Trạch đã đứng sau lưng mình từ lúc nào, hai tay anh đặt trên lưng tựa của ghế, xoa bóp vai cho cồ. Cồ rất biết ý mà thả lỏng cả cơ thịt và thần kinh vốn đã căng thẳng cả một ngày, lặng im hưởng thụ phút nghỉ ngơi ngẩn ngui dưới bàn tay đầy ma lực của anh.

"Hình như đã lâu lắm rồi mới được cùng em ở một nơi yên tĩnh như thế này", Diệp Khiên Trạch nói.

Hương Viễn cười, thực ra, nếu để ý nghe kỹ thì tiếng ồn ào huyền ảo ở đầu kia khu nghỉ mát vẫn thỉnh thoảng theo gió văng đến. Có lẽ những bận rộn ngày trước, cái không yên tĩnh nhất đa phần là chính trái tim họ mà thôi. Cho dù giờ đây họ ở khu núi hoang Vụ Nguyên thì cũng có thể nào còn như trước được nữa, đôi tay nắm chặt trong bóng đêm, nhìn nhau và cười, chỉ nhớ người đang bên cạnh mình và niềm vui trước mắt, không có quá khứ cũng chẳng cần biết đến tương lai?

Thế nhưng, nhớ đến quá khứ vẫn khiến trái tim Hương Viễn vẫn mềm dịu lại. Cồ hơi nghiêng đầu, nói: "Toàn mùi rượu thôi".

Tiếng cười của Diệp Khiên Trạch thoáng bên tai cô: "Thế gian này như bản mà chỉ mình em trong sạch thì có ý nghĩa gì? Anh đã uống say rồi, thế mà em vẫn tỉnh?".

"Vậy phải làm sao?", Hương Viễn cười khe khẽ.

"Em không chịu uống, chi bằng anh phân cho em ít cơn say của mình."

Mùa này khá mát mẻ, bên ngoài phòng gió thổi lồng lộng, bàn tay nóng bỏng của Diệp Khiên Trạch khiến Hương Viễn cũng bắt đầu nóng theo. Trong lúc hai người lần tìm nhau thì một tờ giấy nhỏ rơi ra khỏi túi áo Diệp Khiên Trạch, Hương Viễn nhanh mắt, khẽ thở hổn hển đưa tay ra, không nén được kinh ngạc. Cô khẽ đẩy bàn tay vốn tì lên ngực Diệp Khiên Trạch của mình ra rồi khẽ nghiêng người, nửa tỉnh nửa mê lắc lắc tờ giấy trước mặt Diệp Khiên Trạch.

Anh làm ơn giải thích hộ em đây là gì được không?"

Mặt trái tờ giấy đều là hoa văn, đó là một lá bài poker K đen, những họa tiết đằng sau không hề khác biệt với bộ bài poker họ chơi lúc chiều.

Hương Viễn luôn nhớ rõ bài nên cô lật đi lật lại lá bài như đang lẩm bẩm: "Em nói mà, sao lá K đen đó tự dưng lại biến đâu mất. Bài trên tay anh tốt như thế, sao bỗng nhiên lại thiếu mất một lá".

Diệp Khiên Trạch biết không giấu được cô nhưng cũng không giải thích, chỉ ông cô cười khe, lồng ngực khẽ rung lên. Anh biết lá bài trong tay dù đánh thế nào thì Hương Viễn cũng sẽ thua nên lén giấu vào người, bài đã thiếu lá thì tự khắc anh sẽ không thắng được.

"Diệp Khiên Trạch ơi Diệp Khiên Trạch, không ngờ anh lại nhường em một ván." vẻ mặt Hương Viễn không rõ là buồn hay vui.

Diệp Khiên Trạch biết cô mạnh mẽ nên dịu giọng nói: "Anh chỉ muốn làm em vui thôi".

Hương Viễn vẫn đang chăm chú quan sát lá bài K đen vô cùng bình thường đó như thể bên trong có chứa một bí mật mà cô chưa nghiên cứu

kỹ. Một lúc sau, cõ mới ngẩng lên nhìn anh, nói: "Khiên Trạch, đừng để em lần nào cũng thấy mình thắng anh một ván nhưng đến cuối cùng mới phát hiện ra chẳng qua là do anh nhường, thế thì em thà thua ngay từ đầu còn hơn".

Hương Viễn là người phụ nữ không bao giờ chịu đi sau người khác, Diệp Khiên Trạch lại quá hòa nhã và không muốn tranh chấp với ai, trong mắt bất kỳ ai, cô mãi mãi đi trước mặt người đàn ông này. Nhưng khoảng khắc ấy, Hương Viễn bỗng cảm thấy mình giống như chiếc kim phút trên đồng hồ còn Diệp Khiên Trạch là kim giờ, cô chạy nhanh, anh đi chậm... Nhưng kỳ thực, chẳng phải kim dài luôn đuổi theo bước chân của kim ngắn đó thôi.

"Thắng, thua quan trọng thế sao?", Diệp Khiên Trạch không hiểu.

Anh không biết rằng, điều Hương Viễn để tâm không phải là thắng thua mà chuyện cô lo sợ là cả đời này đến phút cuối cùng, ngẫm ra như một ván bài, tất cả đều chỉ do anh nương tình nhường mà cõ lại không hề để tâm đến điều đó, vậy thì cõ thật sự là một con côn trùng đáng thương vô cùng.

Diệp Khiên Trạch thấy Hương Viễn im lặng thì giật lá bài lại, gấp gấp một lúc rồi đặt vào tay cô.

"Gì thế?" Hương Viễn nhìn xuống mới thấy lá bài đã được anh gấp thành hình trái tim. Cõ cảm thấy rất tức cười: "Anh học ai thế, bây giờ còn chơi trò này, có tầm thường không?".

Anh không nói là học từ ai, chỉ cười và nắm lấy bàn tay cô đang cầm "trái tim" đó, đặt nó áp sát lên ngực cõ, nói: "Nếu em quan tâm thắng thua như thế thì xem như ván bài đó anh thắng, thua trái tim này cho em, không được à?".

Hương Viễn cười lớn trước câu nói quá lãnh mạn này của anh. Sau đó, trong những nụ hôn nhẹ nhàng, dày đặc như mưa của anh, cô đã nghĩ rằng,

cũng được, giữa hai người sao lại tính toán thắng thua? Bình thường, cô luôn chiếm thế thượng phong nhưng trong mỗi một bước chuyển quan trọng nhất lại bại trận dưới sự dịu dàng và nụ cười của anh.

Đã lâu lắm rồi họ chưa quần quýt với nhau cuồng nhiệt như vậy, khát vọng khiến hai người vốn điềm tĩnh trở nên phóng túng. Giữa chừng, Diệp Khiên Trạch còn hỏi cõ một câu: "Em nói xem, phòng bên cạnh có người không?".

ở nơi này, ban công xanh của mấy phòng trống bên cạnh chỉ dùng hàng rào ngăn cách nhưng Hương Viễn biết Đăng Vân là người ý tứ, đèn xung quanh đều tối om, anh sẽ không tùy ý sắp xếp khách ở đây nhưng miệng vẫn cười đáp: "Có người hay không, ai mà biết chứ?".

Diệp Khiên Trạch khẽ nhướn mày rồi cười: "Vậy mặc kệ đi".

Gió đêm thoảng qua khiến bàn tay trong cơn mê đắm của Hương Viễn khẽ run lên, "trái tim" cõ vốn nắm chặt trong tay đã bay theo gió, nhẹ bẫng không chút trọng lượng, bay đến một nơi rất xa.

"Ôi..."

"Sao thế?", anh thắc mắc trước vẻ bồn chồn của cõ. "Khiên Trạch, trái tim của anh bay mất rồi."

"Nhưng anh vẫn đang ở đây mà? Mặc kệ nó đi, lát nữa đi tìm về vậy."

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 41

"Trường Thọ Bình An" Trùng Hợp

Do cô đa nghi hay những chiếc nhẫn giống nhau trên thế giới này quá nhiều? Một chiếc nhẫn vàng không hề đáng giá, hai người sở hữu nó địa vị khác nhau một trời một vực nhưng đều vô cùng trân trọng nó.

Khi tia nắng ban mai đầu tiên lọt vào qua màn cửa sổ, Hương Viễn đã tỉnh. Dậy sớm là thói quen của cô, đã rất nhiều đêm cô chưa từng được ngủ say như tối qua nhưng đồng hồ sinh học vẫn khiến cô tỉnh giấc. Cô cúi xuống nhìn người đàn ông đang ngủ say yên lành bên cạnh. Những người nhà họ Diệp đều có sống mũi cao, thẳng giống nhau, có điều Diệp Khiên Trạch giống bố hơn Diệp Quân mà đậm mắt sâu, lúc không cười rất dễ khiến người ta có cảm giác tâm sự trùng trùng, nhưng khi anh nở nụ cười thì đường nét đôi môi Hương Viễn yêu nhất sẽ có độ cong vô cùng dịu dàng.

Cô "chào" một tiếng bằng giọng rất khẽ khàng, sau đó khoác áo, mở màn cửa sổ ban công rồi bước ra ngoài, cúi đầu nhìn ngó xung quanh.

"Tìm gì thế?", Diệp Khiên Trạch cũng tỉnh dậy theo, cầm cốc nước bước ra, nhìn cô cười rồi khẽ hỏi.

"Nhân lúc nhân viên vệ sinh chưa quét dọn em muốn tìm là bài K đen tối qua", Hương Viễn đáp.

"Đêm qua là gió Đông Nam, chắc là nó bay theo hướng này." Diệp Khiên Trạch nắm tay cô cẩn thận tìm kiếm nhưng đến gần sát hàng rào tre vẫn không tìm thấy tung tích lá bài hình trái tim kia đâu.

Diệp Khiên Trạch nói với vẻ dửng dưng: "Chắc bị gió thổi bay rồi. Bỏ đi, nếu em thích để anh gấp cho em thêm một cái".

"Nhưng gió đêm qua đâu có to." Hương Viễn thấy rất lạ, không chịu thua, lại tìm kiếm một lượt thật kỹ trên bãi cỏ nhưng vẫn không thấy.

Trong lúc thất vọng, hai người đều nghe thấy tiếng cựa cũi và tranh chấp ngoài kia, âm thanh khá lớn khiến những người gần đó đều giật mình.

Một tiếng nói trong đó hình như là của ông chủ Thôi, anh ta đang khuyên giải: "Xin anh đừng giận, đã xảy ra chuyện gì thì cứ từ từ nói, nếu người của chúng tôi có lỗi thì tôi sẽ xử lý".

"Tôi còn đang định hỏi anh rốt cuộc là chuyện gì đây? Tính khí mấy cô gái của anh cũng hay gớm nhỉ! Đêm qua, tôi chỉ đùa có một chút mà cô ta đã giáng cho tôi một cái tát tai. Nếu cô ta là liệt nữ thủ tiết thì cũng được nhưng đến qua đêm cũng chịu rồi mà động vào cái nhẫn sứ của cô ta một chút cũng không được. Cô ta là cái thà gì chứ?".

Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch nhìn nhau, họ đã nghe ra, người đang nói kia chính là xưởng trưởng mạ kẽm của Giang Nguyên, họ Lý, tính ra thì là họ hàng xa của Phó tổng Lý. Người này có năng lực làm việc tốt, bình thường thích chơi bời vui vẻ, tính khí cũng nổi tiếng nóng nảy thô lỗ.

"Viên Tú, vị này nói có đúng không?", ông chủ Thôi bình tĩnh hỏi Không ai trả lời.

Một tiếng sắc gọn vang lên, không cần tốn công nghĩ nhiều cũng biết, đó là âm thanh vang lên do bàn tay giáng mạnh lên da thịt. Thế nhưng, vẫn

chưa kết thúc, liên tiếp, hai tiếng nữa lại vang lên chói tai, cùng lúc đó là tiếng rên khẽ của một cô gái.

"Xin lỗi anh, cô ta không hiểu quy tắc, tôi xin lỗi. Phí tổn đêm qua xem như trung tâm chúng tôi mời. Mọi người đều là bạn, chuyện vặt này xin anh đừng để bụng, chúng tôi sẽ xử lý nghiêm việc này cho anh. Khách hàng là thượng đế, đạo lý này chúng tôi hiểu rất rõ", ông chủ Thôi cung kính, khiêm nhường nói với xưởng trưởng Lý.

Xưởng trưởng Lý như giật mình trước cảnh ban nãy nên cũng nguôi giận nhiều, bắt đầu lắp ba lắp bắp: "Tôi... tôi... bỏ đi! Làm phụ nữ thì có cần mạnh mẽ như vậy không? Chẳng qua là một chiếc nhẫn tầm thường, có là gì trong thời buổi này? Làm gì mà bảo vệ kinh tế? Động vào cũng không cho".

"Ông có thể không thèm, đó là chuyện của ông nhưng nhẫn là của tôi, tôi không thích người khác đụng vào nó."

Giọng nói này Hương Viễn vẫn còn nhớ, chẳng phải chính là cô gái đêm qua đã khiến Diệp Quân hoảng loạn bỏ chạy hay sao? Thì ra cô ta tên Viên Tú. Có điều lúc nào rồi mà cô nàng vẫn tỏ ra cứng cỏi như thế? Hương Viễn cũng không biết nên khen cô dũng cảm hay là tự mình chuốc khổ nữa.

Quả nhiên, lại những tiếng tát tai vang lên sắc gọn, ông chủ Thôi nói năng nhã nhặn nhưng xuống tay không hề nhẹ, vả lại lần này còn kinh khủng hơn.

Diệp Khiên Trạch không chịu nổi nữa, cầu mày nói: "Quá đáng thật... Đám người này có thôi đi không? Có đáng làm thế với một cô gái yếu đuối không? Có phải phạm tội tà đình đâu, cho dù sai thật thì cũng không nên động thủ chứ".

Anh vừa bước lên vài bước đã bị Hương Viễn kéo lại.

"Em lại định khuyên anh đừng lo chuyện linh tinh, phí lòng tốt vô ích chứ gì?" Diệp Khiên Trạch cảm thấy lạnh sống lưng trước sự bình tĩnh và thản nhiên của Hương Viễn.

Hương Viễn nói: "Nếu em nói, anh không lo nổi chuyện này thì anh có nghe em không?".

"Anh không biết thì thôi chứ không thể để mặc bọn họ ức hiếp một cô gái ngay trước mặt mình được. Lo được hay không là một chuyện còn thấy chết không cứu lại là chuyện khác."

Hương Viễn hạ giọng bảo: "Cho dù anh ra mặt, bọn họ sẽ dừng tay nhưng về sau thì sao, không chừng cô gái đó còn khổ hơn. Anh lo được một lúc chứ không lo được cả đời. Cô ta làm nghề này thì phải thế, chuyện gì nên làm không nên làm, hậu quả thế nào, cô ta hiểu rõ hơn anh".

"Cô ta làm nghề gì thì vẫn là con người. Nếu đã là người thì không nên bị đối đãi như thế. Cô ta ra tay với lão Lý là sai nhưng đang yên đang lành, không có nổi khổ thì ai lại chịu làm nghề đó."

Diệp Khiên Trạch nghe vẫn có tiếng đánh đập, vẻ mặt lộ nét bất nhẫn.

Hương Viễn túm chặt lấy anh: "Cô ta đáng thương nhưng anh không phải Chúa cứu thế. Những người bán thân đều viết ra được một bộ tiểu thuyết bi thảm từ kinh nghiệm của họ. Anh thì cứu được mấy người? Khiên Trạch, người họ Thôi kia lai lịch không đơn giản, đừng gây họa cho mình được chứ? Cô ta đã chịu khổ rồi, con người là loài không chết được, cho dù lúc này anh ra mặt cũng không gánh đỡ nổi chuyện gì".

Đôi mắt Diệp Khiên Trạch càng tỏ ra ngờ vực hơn: "Trước kia anh nghe người ta đồn đại những chuyện không hay về khu tắm hơi của khu nghỉ mát nhưng anh không tin. Hương Viễn, em lại hợp tác làm ăn với loại người như vậy à?".

Hương Viễn thở dài, nói: "Sao anh vẫn ngây thơ thế nhỉ? Đã làm nghề này thì làm sao trong sáng như tờ giấy được. Đối với khu nghỉ mát này mà nói thì sự tồn tại của phòng tắm hơi là tất yếu, em không làm việc này thì cũng có người làm. Người họ Thôi kia là ai thì em rõ hơn anh, em cũng biết anh ta mạnh hơn bất kỳ ai khác trong nghề. Còn nữa, Khiên Trạch, còn một điểm quan trọng nhất, anh ta là cháu ngoại của Cục trưởng Tạ của Cục công an thành phố. Không ai chọc em thì em cũng không chọc đến ai, Viên Tú kia là người của anh ta, chuyện nội bộ kiểu đó, chúng ta mặc kệ đi, được không?".

"Nếu người bị bắt nạt ngoài kia là người thân của em thì em có nói thế không?"

Vẻ thất vọng lộ rõ trong lời nói của Diệp Khiên Trạch.

Hương Viễn lạnh lùng đáp: "Nhưng cô ta không phải. Sức người có hạn, chúng ta không thể cứu giúp tất cả mọi người được mà chỉ có thể lo cho bản thân, chịu trách nhiệm với người mình yêu thương. Những người chịu khổ trên thế gian có bao nhiêu, anh biết không? Chỉ tính số người như cô ta thôi thì mỗi ngày anh có cứu từ sáng đến tối, e rằng cũng không được một phần vạn".

Cuối cùng, Diệp Khiên Trạch cũng vùng thoát khỏi Hương Viễn. Anh vô cùng đau lòng, nói một cách đau lòng: "Hương Viễn, em khiến anh cảm giác em là người máu lạnh từ đầu đến đuôi, không hề có trái tim thương người. Nói thực, anh bắt đầu thấy em đáng sợ rồi". Anh giăng ra khỏi Hương Viễn, sải chân vượt qua hàng rào thấp, một mình ra khỏi khu nhà.

Tiếng động bên ngoài đã ngừng. Lúc bước ra, Diệp Khiên Trạch đã nhìn thấy xưởng trưởng Lý vẻ mặt hoang mang, ông chủ Thôi đang mỉm cười còn Viên Tú gục đầu ngã dưới đất. Anh không nói gì, sải bước thật nhanh đến đó, đỡ Viên Tú dậy: "Thế nào, không sao chứ?".

Ông chủ Thôi có phần lạ lùng nhưng lúc chào hỏi Diệp Khiên Trạch vẫn vô cùng hòa nhã: "Chào buổi sáng, Phó tổng Diệp, đêm qua nghỉ ngơi tốt chứ?".

Diệp Khiên Trạch thờ ơ đáp: "Cám ơn đã quan tâm, nếu sáng nay yên tĩnh hơn một chút thì tôi ngủ ngon hơn. Ông chủ Thôi, làm việc gì cũng không nên quá tuyệt tình, dạy dỗ nhân viên của mình có cần xuống tay nặng thế không?".

Ông chủ Thôi nhướn mày đáp lại: "Phó tổng Diệp nói rất đúng nhưng đây là chuyện nội bộ của trung tâm chúng tôi, cũng có thể nói là chuyện nhà chúng tôi, không đáng cho anh phí sức, phiền anh hỏi thăm Giám đốc Hường hộ tôi".

"Chuyện nhà? Dù là vợ chồng đánh nhau nhưng nếu quá đáng quá cũng có quyền báo cảnh sát. Tôi không lo được, tự khắc sẽ có người lo", Diệp Khiên Trạch vừa đáp vừa nhìn Viên Tú tóc tai rối bời, gương mặt cô đã sưng húp, không còn giống cô gái xinh đẹp linh hoạt tối qua.

Ông chủ Thôi nghe vậy thì phì cười như thể thích thú trước sự hài hước của Diệp Khiên Trạch. Anh ta hỏi Viên Tú với giọng hòa nhã: "Cô nói xem, tôi có đánh cô không?".

Viên Tú cúi đầu chẳng nói chẳng rằng.

"Cô đừng sợ, tôi không tin có người một tay che được cả trời", Diệp Khiên Trạch giận dữ trước vẻ thản nhiên của ông chủ Thôi.

Một lúc lâu sau, Viên Tú mới lắc đầu: "Cám ơn ông, Diệp tiên sinh, tự tôi ngã thôi". Nói xong, cô ta còn cười phá lên, gương mặt sưng húp khi cười khiến người ta thương xót không nổi nhìn.

Diệp khiên Trạch buông cô ta ra, đột nhiên thấy mình bất lực.

"Được rồi, thời tiết đẹp như vậy, Phó tổng Diệp dạo bộ quanh đây cho vui." Ông chủ Thôi vẫn lễ phép nhưng mắt lại ánh lên nét đặc ý.

"Ông chủ Thôi nói đúng, chúng tôi đang có ý định đó", Hương Viễn bỗng lên tiếng. Cô đã thay quần áo, tuy rõ ràng tóc được búi lại vội vã nhưng thần Sắc rất điềm tĩnh. Cô bước đến khoát tay Diệp Khiên Trạch, cười nói: "Đi thôi, Khiên Trạch, anh đã nói sẽ đưa em đến xem hồ sen bên kia mà? Không làm phiền ông chủ Thôi nữa, chúng tôi xin phép".

Ông chủ Thôi tỏ ra e sợ Hương Viễn nhiều hơn, nét đặc ý trong mắt đã giảm đi nhiều. "Giám đốc Hương thật có nhã hứng. Vợ chồng tình nồng, khiến mọi người ngưỡng mộ", anh ta nói.

Hương Viễn cũng cười, bàn tay khoát tay Khiên Trạch khẽ ra sức, lặng lẽ kéo anh đi. Đi được mấy bước, cô cười rạng rỡ quay đầu lại, nói tiếp: "Đúng rồi, tôi nhiều chuyện nói thêm một câu, ông chủ Thôi là người sáng suốt, buổi sáng ở đây yên tĩnh như thế, chỉ chút chuyện vặt vãnh, có cần náo động như vậy không? Đừng để những người không biết nhìn thấy sẽ nghĩ khu nghỉ mát của chúng ta là nơi ô tạp". Nói xong, cô nhìn xưởng trưởng Lý đang chần chừ không biết nên đi hay ở lại, mỉm cười nói: "Xưởng trưởng Lý tinh lực dồi dào quá!".

Xưởng trưởng Lý đã toát mồ hôi từ nãy giờ, đang buồn bực vì chuyện bé không nên xé ra to, lúc này sắc mặt càng tệ hơn, không biết rút lui thế nào.

Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch đi cùng nhau về lại khu nhà nhỏ tối qua. Vừa đến cửa, Hương Viễn mới buông tay anh ra, không nói gì, một mình bỏ về phòng.

Đứng trước cửa phòng, cô nhìn thấy cửa phòng bên cạnh mở toang, Diệp Quân từ trong đi ra.

"Sao đêm qua em ở đây?", Hương Viễn không nén được bàng hoàng, trong lòng thầm mắng Đăng Vân đang giở trò quỷ gì đây.

Diệp Quân không ngờ lại gặp cô, gương mặt đỏ rục lên rất đáng nghi, ấp a ấp úng nói: "Em vốn... vốn không ở đây nhưng phòng Đăng Vân xếp cho em bị hỏng khóa, đổi chỗ khác lại ồn quá, em ngủ không được nên mới báo anh ấy cho em một phòng... ở đây".

"Sao cả đêm qua không thấy em mở đèn?" Hương Viễn cảm thấy rất đau đầu, tại sao cậu lại chọn ngay phòng kế bên, đêm qua...

"Em uống nhiều nên đau đầu, tắm rửa xong là lăn ra giường ngủ luôn. Hương Viễn, chị ở phòng kế bên sao? Trùng hợp quá nhỉ."

Hương Viễn cười gượng gạo, hiện giờ cô không còn tâm tư nào dò xét cậu nói thật hay giả. Nếu cậu đã nói lăn ra ngủ ngay thì hà tất cô phải truy vấn làm gì.

"Hôm nay, em về thành phố đúng không? Chị bảo chú Trần tài xế đưa em về nhé."

"Được! Hương Viễn, anh trai đâu, vẫn chưa dậy à?".

"Anh ấy ra ngoài dạo bộ một mình rồi. Chị về phòng trước đây, Diệp Quân."

Hương Viễn khép cửa lại, ngồi xuống mép giường, chăn nệm vẫn lộn xộn như lúc mới ngủ dậy nhưng hơi ấm bên trên lại lạnh nhanh đến bất ngờ.

Viên Tú.

Hương Viễn thầm đọc hai chữ này. Thực ra, cái tên ấy cô không quen nhưng gương mặt đó, nhãn thần đó cứ khiến Hương Viễn thấy như đã gặp ở

đâu rồi, cảm giác đó khiến cô thấy bất an lạ lùng. Đúng rồi, còn có cả chiếc nhẫn vàng trên tay Viên Tú, một chiếc nhẫn tròn bằng vàng vô cùng bình thường, bên trên khắc hai chữ "bình an" đơn giản. Nhưng chiếc nhẫn như thế, cô cũng từng nhìn thấy một chiếc vô cùng giống nó trên tay một người khác, chỉ có điều, chữ trên chiếc nhẫn kia là "trường thọ". Do cô đa nghi hay những chiếc nhẫn giống nhau trên thế giới này quá nhiều? Một chiếc nhẫn vàng không hề đáng giá, hai người sở hữu nó địa vị khác nhau một trời một vực nhưng đều vô cùng trân trọng nó.

Hương Viễn nhớ đến Chương Việt vừa từ Pháp về không lâu, cuộc sống đang dần trở nên tốt đẹp hơn bao giờ hết nên lòng thầm nghĩ, mong là mình đa nghi, giá như cuộc sống đơn giản hơn thì tốt.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Rốt Cuộc Ai Đã Thay Đổi?

Có lẽ điều mà Diệp Khiên Trạch muốn là cảm giác chiến thắng Hương Viễn ở một hình thức nào đó nhưng giờ đây cô như một mặt trái tồn tại để đối lập với anh.

Lúc Phó tổng Lý mở cửa văn phòng Hương Viễn, cô đang tiếp một cuộc điện thoại, thấy có khách đến bèn đưa tay ra hiệu cho ông ngồi xuống đợi một lát. Phó tổng Lý ngồi gần năm phút, Hương Viễn mới đặt ống nghe xuống.

Hương Viễn không phải người an nhàn trong giờ làm việc nhưng cuộc điện thoại ban nãy, cô nghe nhiều, nói ít, thỉnh thoảng lên tiếng nói vài chuyện lật vạt, giọng điệu tuy nhiệt tình song gương mặt không một nụ cười. Phó tổng Lý vô cùng thận trọng trong việc đối nhân xử thế, không bao giờ hỏi những việc chẳng liên quan đến mình nhưng Hương Viễn lại thuận miệng nói: "Xin lỗi đã bắt chú đợi lâu. Mạc Kiến Quốc gọi đến".

"Tổng giám đốc Mạc của Đinh Thịnh sao?" Là người cùng ngành nên Phó tổng Lý tất nhiên đã nghe qua cái tên này. Huống hồ mấy năm gần đây, Đinh Thịnh phát triển chóng mặt, trong lĩnh vực khai thác địa ốc của thành phố G, ngoài Vĩnh Khải của Chương gia, tiếp đó phải nhắc đến Đinh Thịnh mà Mạc Kiến Quốc là người phụ trách. Có điều, Đinh Thịnh và Giang

Nguyên ít qua lại với nhau, cơ bản là không có cơ hội hợp tác trực tiếp nên Phó tổng Lý cảm thấy khá bất ngờ với lần liên lạc này của Hương Viễn và Mạc Kiến Quốc.

"Đình Thịnh có ý hợp tác với chúng ta sao?", Phó tổng Lý thăm dò.

Hương Viễn cười: "Hợp tác thì không khó nhưng phải xem chúng ta chịu bỏ ra cái giá thế nào".

"Hợp tác trên thương trường thì cái giá chính là lợi ích." Phó tổng Lý phụ trách sản xuất nhưng đạo lý này thì vẫn hiểu.

"Nhưng lợi ích cũng chia làm nhiều loại".

Thực ra, đây không phải lần đầu Mạc Kiến Quốc gọi đến, tuy là chỉ nói chuyện phiếm, ngoài hỏi thăm sức khỏe Diệp Bình Lâm thế nào và tình hình của đám trẻ nhà họ Diệp thì chủ yếu nhất là hỏi Diệp Linh. Ông biết Hương Viễn hiểu ý mình nhưng mỗi lần ông than thở cho tương lai Mạc Hằng hoặc nói bóng gió xa gần hai gia đình có thể xây dựng lại mối quan hệ xưa kia thì Hương Viễn đều giả câm, giả điếc hoặc vội vàng chuyển sang vấn đề khác.

Mạc Kiến Quốc biết rõ Hương Viễn là người thực dụng, đó cũng là nguyên nhân khiến ông không gọi trực tiếp cho Diệp Khiên Trạch mà gọi đền văn phòng Hương Viễn. Tất nhiên, với sự sáng suốt trong mười năm lặn ngụp ngoài xã hội, ông cũng đã nhìn ra, Hương Viễn mới là người nắm quyền chủ yếu trong nhà họ Diệp. Diệp Linh chẳng qua là cô em chồng, chị dâu em chồng tình cảm không sâu sắc nên Hương Viễn ra quyết định sẽ dễ hơn bất kỳ người nào khác trong nhà họ Diệp, sau đó cô lấy thân phận là vợ để khuyên nhủ Diệp Khiên Trạch cũng là lẽ thường tình. Bên ngoài đồn đại Hương Viễn là người làm việc chỉ quan tâm hiệu quả, với tài lực hiện nay của Đình Thịnh nếu Giang Nguyên có thể thông gia với họ thì chỉ có lợi chứ không có hại, vậy nên việc Hương Viễn ngầm trốn tránh vấn đề khiến

Mạc Kiến Quốc thấy bất ngờ. Có điều việc không suôn sẻ như dự định cũng nằm trong tính toán vì dù có yêu con trai đến mấy thì ông cũng biết Mạc Hằng không được toàn vẹn trong mắt người khác.

Cái Mạc Kiến Quốc có là nhân nại, ông tin mình có đủ thời gian để đợi Diệp gia gặt đầu.

Kỳ thực Hương Viễn cũng động lòng, muôn bỏ qua ân oán giữa hai nhà, bởi Giang Nguyên hiện nay đang trong giai đoạn phát triển, là lúc cần được hỗ trợ tiền vốn nhất, ví như nếu có thể nhận được sự hỗ trợ của Đình Thịnh, đó quả thực là như hổ thêm cánh. Nhưng trong lòng cô vẫn thấy canh cánh, người khác có lẽ không biết Diệp Linh có ý nghĩa thế nào với Diệp Khiên Trạch, nhưng cô hiểu rất rõ: Diệp Khiên Trạch không thể nào đồng ý, cô cũng không muốn làm tổn hại hòa khí giữa hai vợ chồng vì một chuyện không thể, đối với cô mà nói, đó là chuyện không đáng có. Quan hệ mỏng manh như sứ của cô và Diệp Khiên Trạch đã không thể chịu nổi bất kỳ va đập nào. Nếu bảo phải chọn lựa giữa Giang Nguyên và Diệp Khiên Trạch, có lẽ sẽ rất nhiều người không tin là cô sẽ chọn anh, mà trong số "rất nhiều người" đó cũng bao gồm chính Diệp Khiên Trạch, nhưng trong lòng mình cái nào nặng cái nào nhẹ, Hương Viễn hiểu rõ hơn ai hết. "Bờ trái" trong tim cô chỉ có một mảnh đất nhỏ, mà đa phần đã dành cho người đàn ông ấy, càng bi thương hơn khi đưa ra quyết định, bất chấp lý trí bên "bờ phải" nhiều đến mấy, thì lúc đưa ra quyết định, cán cân của cô vẫn nghiêng về góc nhỏ mềm yếu kia. Đó là sự bất lực của Hương Viễn, hoặc có thể nói đó là sự bất lực của phụ nữ.

Hương Viễn ngồi trước mặt Phó tổng Lý, gọi điện cho trợ lý bên ngoài bằng điện thoại nội bộ: "Lần sau Tổng giám đốc Mạc của Đình Thịnh gọi đến thì bảo tôi đi họp, có gì ông ta cứ nhắn lại nhé". Nói xong, như sức nhớ ra điều gì, cô lại dặn thêm một câu: "Cứ khách sáo hết mức có thể".

Làm xong những chuyện đó, Hương Viễn mới hỏi mục đích viếng thăm của Phó tổng Lý: "Tìm tôi có việc gì thế?".

Phó tổng Lý đặt mũ bảo hộ sang một góc bàn uống nước rồi nói: "Cũng không có gì to tát. Tôi vừa từ xưởng về, muốn nói vài chuyện về sản xuất thôi. Đúng rồi, cô có nghe nói dạo gần đây bên Cục kiểm tra rất nghiêm ngặt, hai ba ngày lại đột kích đến kiểm tra không?".

Hương Viên đáp: "Sao lại không biết. Hồi đó, trước khi đèn còn báo trước, bây giờ thì chơi trò đột kích như vậy, đến chuyện phát hiện mũ bảo hộ của công nhân chưa cài chặt cũng phạt. Có điều cũng không trách họ được, năm nay chẳng đang tiến hành cái gì mà "Hoạt động ba trăm sáu mươi lăm ngày an toàn xây dựng" đó sao? Bên trên đề nén quá thì phòng kiểm tra cũng có áp lực. Tuần trước, Phó cục trưởng của họ đích thân đến kiểm tra, lúc dùng cơm cũng đã nói gần đây quá khó khăn đó thôi".

Phó tổng Lý cười khổ sở: "Bọn họ khó khăn thế thì doanh nghiệp bên dưới càng khó hơn. Lần này gió lớn quá, nghe nói hễ bắt được là sẽ phạt nặng, không biết ai xui xẻo mà đưa đầu ra chịu chém vào lúc này. Cũng may cuối năm rồi, "ba trăm sáu mươi lăm ngày" của họ cũng kỳ quặc, tính theo âm lịch nhưng cũng chẳng còn mấy ngày nữa, nếu không thì ngày nào cũng căng như dây đàn thế này, khó mà chịu nổi".

Phó tổng Lý phụ trách sản xuất, đồng thời cũng phụ trách phần thi công an toàn của cả công ty nên việc ông có áp lực cũng là chuyện dễ hiểu.

Trợ lý vào pha trà, Hương Viên cười gọi cô gái đó lại rồi nói: "Phó tổng Lý có phải lần đầu đến đâu. Chú ấy không uống trà xanh, pha một bình "sinh phổ" mà lần trước Trương Thiên Nhiên tặng đi, không cần đậm quá".

Phó tổng Lý tuy biết Hương Viên là người chú tâm đến mọi việc nhưng vẫn cảm thấy có chút vui sướng, cô có thể nhớ rõ ràng như vậy, những việc xem ra nhỏ nhặt nhất cũng có thể lo liệu chu toàn giúp Giang Nguyên luôn ở thế cân bằng, xưa nay ông vốn không nghiêng về vị lãnh đạo nào cũng cảm thấy vài phần thích thú. Đại sự quả cảm, tiểu sự chu toàn, lại giỏi nắm bắt cơ hội, người như vậy nếu không thành công mới là chuyện lạ.

Ông nhìn theo bóng trợ lý khuất dần, nói: "Người nhà cả, hà tất phải khách sáo?".

Đôi mắt Hường Viễn thoáng nét cười: "Đây là việc nên làm mà. Giang Nguyên có quá nhiều việc mà đều dựa vào chú cả, người nhà thật sự cũng chưa chắc đáng tin như chú, một bình trà ngon có là gì đâu. Mọi người đều thấy Giang Nguyên hiện tại giống như một tòa nhà càng xây càng cao, nhưng lại không biết càng ở nơi cao thì càng nguy hiểm. Nền móng mà không vững chắc thì hễ có mưa to gió lớn, bất cần một chút là sụp đổ ngay, bởi vậy càng vào những lúc thế này thì càng không thể để xảy ra việc gì được.

Phó tổng Lý gật đầu, tiếp tục càu mày nói: "Có điều vấn đề an toàn này lúc nào cũng là hàng đầu nhưng hiện nay một tuần lại có mấy lần kiểm tra đột xuất khiến ai cũng hoảng loạn, căng thẳng hồi hộp, chỉ sợ sẽ bị đứt giữa chừng. Nghe nói bên ngoài đã có rất nhiều công ty xây dựng, những đội thi công và công ty vật liệu xây dựng có nguy cơ về vấn đề an toàn... đều đã xin nghỉ phép sớm, cả năm khổ sở vất vả, không thể bị vướng vào mấy ngày cuối cùng, nếu không hơn ba trăm năm mươi ngày trước đều hóa công cốc, thà rằng đình công không làm, cũng phải tránh xa gió bão. An toàn, an toàn, còn có gì an toàn hơn án binh bất động nữa? Tuy có vẻ lãng phí nhưng cũng là hành động bất khả kháng mà thôi. Cô nói xem, chúng ta có nên ngừng lại một thời gian không? Tuy chúng ta không gặp nguy hiểm nhiều như những đội thi công xây dựng nhưng e rằng có vấn đề gì xảy ra thì cũng nguy lắm".

Hường Viễn chống cằm nghĩ ngợi rồi đáp: "Hiện tại kỳ hạn giao hàng cho mấy công trình có thể lùi chậm vài ngày. Chú nói đúng, lúc này ổn định mới là số một. Cứ theo chú nói thì những gì dừng lại được thì đều dừng lại tất để qua hoạt động này vài ngày đã rồi hẵng tính sau... Nhưng công trình đường cao tốc ở Quý Châu của Trung Kiến cần hàng rất gấp, trước Tết bắt buộc phải giao hàng, hơn nữa, sếp Âu Dương yêu cầu tất cả những nhân

viên phục vụ đều phải đi theo lô hàng khung sắt thép đó, chuyện này tuyệt đối không thể chậm trễ".

"Cô nói là Trung Kiến cây to gốc đứng vững, người khác đều đình công, chỉ có họ vẫn tiếp tục làm, chẳng lẽ họ không sợ gì sao?", Phó tổng Lý có phần ngờ vực.

Hương Viên cười: "Nói không sợ gì thì giả vì chỉ là một công trình nhỏ, lại gần cuối năm, sao Âu Dương lại phái con rể mình đến Quý Châu đích thân theo dõi chứ? ông ấy cũng hết cách rồi, công trình dân sinh, trên có kỳ hạn, dù là sợ xảy ra vấn đề cũng phải gồng lên mà làm thôi. vấn đề an toàn xây dựng không thể an toàn tuyệt đối được, cho dù xây dựng thành công mười trên mười thì cũng chỉ có thể nói là đã hạ độ nguy hiểm xuống mức thấp nhất thôi. Những gì nên làm đều đã làm, những thứ còn lại phải xem vận may như thế nào. Nếu không cấp trên sao lại cho "chỉ tiêu thương vong" chứ? Có một số thứ con người không thể khống chế mà chỉ có thể hạn chế trong chỉ tiêu. Trung Kiến năm nay rất khá, nghe nói toàn công ty chỉ có hai người trọng thương. Họ là công ty lớn như thế, hơn vạn người, gần mấy trăm công trình mà làm được như thế là rất đáng nể. Tai nạn thì cũng không thể nói có là có ngay, còn lại mấy hôm, nếu họ lại xảy ra chuyện thì chỉ có thể là cái số thôi".

Nhắc đến nhân viên sau tiêu thụ mà Trung Kiến phái đi, Phó tổng Lý mới sực nhớ ra điều gì đó liền nói tiếp: "Đúng rồi, chắc cô đã chọn được người phụ trách mười mấy người được phái đến Quý Châu lần này đúng không? Trung Kiến yêu cầu người của chúng ta không phải chỉ để xử lý vấn đề sản phẩm ngay tại hiện trường mà lúc đặt khung sắt cũng phải có người của chúng ta giúp, thế nên phải tìm người có kỹ thuật toàn diện, đáng tin cậy mới được".

Hương Viên trầm ngâm một lúc rồi nói: "Chú nghĩ... Châu Quân thế nào?".

"Châu Quân ở xưởng lắp ráp linh kiện, mới từ Lập Hằng đến? Cậu ta rất được, chín chắn, làm việc cũng nghiêm túc, kỹ thuật rất toàn diện, có điều cậu ta mới đến công ty ta được tám tháng, tôi chỉ sợ..." "Nếu cần lý lịch rõ ràng thì trong đám nhân viên chính thức, chú cứ thử tìm một người bắt họ mừng năm mới ở nơi thi công đi, chú có nghĩ là bọn họ sẽ mắng chửi chú vuốt mặt không kịp không? Người có kỹ thuật tốt thì không đáng tin, những người đang hoang chưa chắc đã biết làm việc. Châu Quân là trợ thủ đắc lực của Trương Thiên Nhiên, nếu không vì Lập Hằng của họ hiện nay đã hủy xưởng lắp ráp linh kiện thì anh ta cũng không đành giao người này cho tôi đâu. Có điều đây chỉ là kiến nghị của tôi, sự việc vẫn nằm trong phạm vi chức quyền của chú, chú xem nên xử lý thế nào cho hợp lý thì làm".

Trong hội nghị ngày hôm sau, khi thảo luận đên việc sẽ cử ai dẫn đoàn đến Quý Châu, cái tên mà Phó tổng Lý nhắc đến chính là Châu Quân. Châu Quân đến Giang Nguyên chưa lâu, vốn là trưởng nhóm của tổ lắp ráp linh kiện của Lập Hằng - đối thủ của Giang Nguyên, nhưng trước kia trong đợt bình chọn cá nhân xuất sắc trong công ty, Hương Viễn đã phá cách danh hiệu "Nhân viên tiên tiến" cho Châu Quân, một người làm việc chưa tròn một năm nên bây giờ, những người ngồi trong phòng hội nghị đều không thấy xa lạ với cái tên này. Mọi người đều biết Hương Viễn xem trọng người đó, mà anh ta quả thực là một nhân viên rất giỏi, im lặng thực ra là đã thể hiện quyết định chấp nhận của đa số mà thôi.

Không ai ngờ, người phản đối duy nhất lại là Diệp Khiên Trạch - "người đàn ông tốt" nổi tiếng trong công ty. Lý do của anh là Châu Quân tuy giỏi nhưng thời gian làm việc ở công ty quá ngắn, để anh ta dẫn đầu đoàn đến làm việc ở tỉnh ngoài e rằng mọi người không phục, lúc đó xảy ra vấn đề gì cũng khó xử lý. Cùng lúc với việc anh phản đối là đề xuất một người khác - một trưởng nhóm kỳ cựu họ Đàm. Nếu nói đề nghị này vẫn nằm trong phạm vi Hương Viễn chấp nhận được thì khi Diệp Khiên Trạch nêu kiến

ngộ đội phó sẽ do Trần Kiện đảm nhận, cô đã ngẩng phắt đầu lên nhìn Diệp Khiên Trạch, suýt chút nữa đã bóp vỡ cốc nước trong tay.

Trần Kiện chính là con trai thứ của Trần Hữu Hòa. Sau khi cha mất, anh ta được chiếu cố nhận vào công ty, vừa đến đã có chỗ ngồi ngon lành, đó là làm việc trong nhóm lắp ráp linh kiện, là nơi có thể học hỏi nhiều nhất, biểu hiện của anh ta cũng khá tốt.

Hương Viễn cảm thấy da thịt dưới cổ mình đau nhói như bị bỏng. Khi chất axit ấy hắt lên người, những vết đỏ tấy khiến cô không dám để lộ cho Diệp Khiên Trạch thấy trong suốt một quãng thời gian dài bởi cô không muốn anh biết người anh một lòng giúp đỡ lại hiểm độc thế nào, cô không muốn anh thấy thất vọng. Đương nhiên hiện nay, Hương Viễn thấy Diệp Khiên Trạch đang dùng một thứ còn bỏng rát hơn hắt lên mặt cô.

Người hắt axit là anh trai của Trần Kiện, đã bị Hương Viễn đổi một lý do khác "mời" vào tù, loại người suốt ngày uống rượu phá phách như anh ta thì tìm cơ để đưa vào đó không khó chút nào. Còn Trần Kiện trong thời gian làm việc ở Giang Nguyên cũng được xem là an phận thủ thường, Hương Viễn biết, Diệp Khiên Trạch phái anh ta đến Quý Châu lúc này là cho anh ta một cơ hội lập công, khi trở về sẽ có lợi trong việc cất nhắc. Diệp Khiên Trạch không bao giờ quên được chuyện Trần Hữu Hòa, Hương Viễn nhẫn nhịn nhưng bây giờ trước mặt bao nhiêu người, anh lại không cho cô một lý do để thỏa hiệp.

Hương Viễn thấy lưng mình rời khỏi lưng ghế dựa, cứng đờ và ưỡn thẳng, sau đó dần dần thả lỏng trong ánh mắt thăm dò lặng lẽ của mọi người.

"Còn ai có ý kiến không?", cô nhìn quanh phòng một lượt rồi hỏi.

Im lặng như tờ.

"Được, thế thì quyết định như vậy, tan họp."

Hương Viễn nhanh nhẹn, dứt khoát thu dọn giấy tờ trước mặt, rời khỏi ghế và ra khỏi phòng, không hề dừng lại giây nào.

Hôm đoàn nhân viên xuất phát, Phó tổng Lý nói với Hương Viễn: "Lúc tôi nhắc đến Châu Quân phải chú ý đến sách lược hơn mới đúng".

Hương Viễn cười, ngăn ông ta rồi nói tiếp: "Sao chú nghĩ đơn giản thế? Chú đổi cách nói khác liệu có hữu dụng hơn không? Chuyện này không liên quan đến chú, anh ấy chỉ nhắm vào tôi thôi".

Diệp Khiên Trạch không thể nào không biết việc Hương Viễn xem trọng Châu Quân. Hương Viễn cảm thấy anh không phải là phản đối Châu Quân, cũng chẳng phản đối bản thân việc này mà anh đang phản đối cô, phản đối người phụ nữ đầu ấp tay gối nhưng lại có quá nhiều mưu kế là cô. Việc này đã không còn là lần đầu sau sự kiện Viên Tú, Diệp Khiên Trạch về sau yêu cầu Hương Viễn thương lượng với ông chủ Thôi đưa Viên Tú đến bộ phận khác trong khu nghỉ mát nhưng Hương Viễn đã từ chối. Bắt đầu từ lần đó, những việc Hương Viễn quyết định, anh luôn phản kháng lại theo bản năng.

Có lẽ điều mà Diệp Khiên Trạch muốn là cảm giác chiến thắng Hương Viễn ở một hình thức nào đó. Giờ đây, cô như một mặt trái, tồn tại để đối lập với anh.

à.

Hương Viễn biết nên cô đã từ bỏ việc tranh cãi trong hội nghị. Sau việc đó cô cũng bắt đầu hối hận, cô nghĩ, có phải mình đã sai không? Có lẽ cô nên học cách nhượng bộ và thỏa hiệp trước Diệp Khiên Trạch. Những việc sai và đúng đó, quy tắc mà cô quyết giữ gìn có quan trọng hơn chồng cô không? Cô không thể để mình và Diệp Khiên Trạch tiếp tục như vậy. Không thể mở to mắt nhìn người mà cô khổ sở theo đuổi lại mỗi ngày một xa mình.

Thế nên, đêm trước hôm đoàn nhân viên có Trần Khiên xuất phát đi Quý Châu, Hường Viễn quay người lại, khó nhọc giải thích với người nằm cạnh: "Khiên Trạch, điều em muốn nói với anh là, em không hề có thành kiến với gia đình Trần Hữu Hòa, cũng không phản đối sự chiếu cố của anh với họ, chỉ là... chỉ là em cảm thấy việc gì cũng nên có mức độ. Tất nhiên, "mức độ" của em có lẽ anh sẽ thấy là hà khắc. Tất cả những xuất phát điểm của em đều vì công ty, em... em không phải là rất... Nói thế nào đây, không phải là... mà em chỉ muốn anh hiểu em".

Diệp Khiên Trạch vẫn tỉnh táo nhưng anh không quay người lại, chỉ lạnh nhạt nói: "Hường Viễn, anh không cách nào hiểu được phép tắc lạnh lùng của em. Cho dù em đúng thì cái đúng của em quá vô tình, khiến người ta lạnh người".

"Nhưng em có vô tình với anh không? Khiên Trạch, việc nào ra việc đó, vì những việc này mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta, em rất... rất buồn."

"Em chỉ biết buồn vì chuyện của mình, phải không?"

Hường Viễn cương quyết lật người anh lại, đối diện với mình, tiếp tục nói: "Chuyện của Viên Tú em cũng đành chịu. Cho dù em nhận lời anh, đưa cô ấy đi khỏi tay ông chủ Thôi thì anh tưởng Viên Tú chịu hay sao? Cô ta sẽ làm gì? Có chịu làm một nhân viên phục vụ bưng nước rót trà trong khu nghỉ mát để lĩnh chút tiền lương thâm hại không? Đừng ngây thơ nữa, được không? Chẳng có gì là tốt đẹp cả, trước khi làm việc cho ông chủ Thôi, cô ta đã làm nghề này rồi. Chẳng lẽ anh ta chịu thả người thì chúng ta phải nuôi cô ta sao? Nếu không thì anh định làm gì với cô ta nào? Con người sống trên thế giới này, ai cũng có con đường của riêng mình, chúng ta không thể kéo ai đó vào con đường mà chúng ta tự cho là đúng đắn cả. Còn nữa, Thôi Mẫn Hàng sẽ không thả người đâu. Khiên Trạch, anh cũng nhận lời em, đừng chọc giận tới người đó, lai lịch Thôi Mẫn Hàng rất phức tạp, chúng ta không thể rước họa vào thân".

Thông thường cô làm việc gì cũng không thích giải thích với người khác, bây giờ mới hiểu giải thích không phải là chuyện dễ dàng gì.

"Nếu anh nói anh đã chọc giận Thôi Mẫn Hàng thì sao?"

"Anh..."

"Hôm ấy, anh đã bảo người đưa Viên Tú vào bệnh viện. Thôi Mẫn Hàng ra tay quá độc ác... Em yên tâm, bác sĩ vừa xử lý xong, tự cô ta bỏ đi rồi."

Hương Viễn nhắm mắt lại rồi khẽ mở ra, nói: "Được thôi, vậy thì để chuyện này kết thúc ở đây đi nhé. Khiên Trạch, chúng ta vẫn như trước kia".

Diệp Khiên Trạch hạ giọng thì thào: "Trước kia... trước kia? Hương Viễn, anh càng lúc càng không thấy rõ trước kia rồi, chúng ta lúc ấy, hình như là hai người khác. Rốt cuộc là em thay đổi, hay anh thay đổi?".

Hương Viễn ôm chặt anh: "Luôn có một thứ không thay đổi".

Một lúc lâu sau, khi cô tưởng Diệp Khiên Trạch đã chìm vào giấc ngủ thì mới cảm thấy tay anh đưa lên, đáp lại vòng ôm của cô.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Giang Nguyên Rơi Từ Cao Xuống

Cô đã hoàn toàn bất lực, những người cứ gửi gắm hy vọng vào cô chẳng một ai tin rằng, Hương Viễn cũng không phải đấng vạn năng.

Một chuyện lớn khác trong vòng cuối năm chính là Tết đã đến gần, khắp nơi chúc mừng vui vẻ. Sau khi Hương Viễn trở thành con dâu nhà họ Diệp, những chuyện mừng năm mới đều do cô lo liệu. Năm nay, mọi người đều bận nhưng bữa cơm đoàn tụ đêm Giao thừa không thể thiếu được. Tất nhiên Diệp Quân không thể không về nhà, Diệp Linh cũng được đón về từ bệnh viện, chỉ có Diệp Bình Lâm muốn ăn chay trong chùa Lục Dung, tiện thể mừng năm mới bên linh vị của bà Diệp nên không về nhà nhưng bao lì xì cho con trai, con gái và con dâu đã chuẩn bị sẵn từ sớm. Vợ chồng Diệp Khiên Trạch vai nài mãi cũng vô hiệu, đành buông xuôi, người già đến tuổi này thì không còn gì quan trọng hơn là chiều theo ý họ.

Diệp Linh có vẻ khỏe hơn nhiều, lời nói cử chỉ đều không có gì khác người bình thường, đến tính khí cũng hiền lành hơn trước, trên bàn ăn còn đùa với Diệp Quân. Di Dương không về quê, cũng ngồi xuống ăn cơm chung với họ. Người tuy ít nhưng hiếm khi vui vẻ nên cũng khá náo nhiệt, Hương Viễn cũng không từ chối được sự mời mọc nhiệt tình của Diệp Quân cũng uống với cậu mấy ly rượu.

Diệp Quân vẫn không chịu tha, bám theo Hương Viễn nói: "Chị nói ly lúc này là chúc cho công việc em bình an thuận lợi, vậy ly sau có nên kính "ngôi sao cảnh sát" không? Xem tivi chưa, người trên poster của bọn em chẳng phải lấy hình ảnh em đó sao?".

Hương Viễn cười lớn. Diệp Linh cũng nói mình phải kính Diệp Quân một ly nhưng bị Diệp Khiên Trạch ngăn lại, anh cười bảo: "Đủ rồi đấy, chẳng ai uống giỏi cả, bày trò làm gì. Hiếm khi mọi người đông đủ như vậy, ăn cơm thôi". Anh nhìn Hương Viễn, lại nói: "Chỉ tiếc là Hương Dao không đến".

Nụ cười Hương Viễn cứng lại: "Thôi, nó không chịu đến cũng không ép được, không còn nhỏ nữa, cứ kệ đi".

Diệp Quân đứng dậy, bắt mắt với Diệp Khiên Trạch: "Anh ơi, anh đúng là cổ hủ quá, hiếm khi mọi người tề tựu thế này, nên vui hết sức mới phải. Hương Viễn, ly lúc này không được từ chối nhé, em lợi hại thế này, chắc chắn chị chưa xem tivi đúng không?".

Rượu cậu đưa đến trước mặt Hương Viễn rồi lại kề sát môi cô, Hương Viễn vừa tránh vừa cười mắng: "Chiêu này thì em học nhanh lắm".

Trong tiếng cười đùa, di động cô đặt bên cạnh rung lên từng đọt, dì Dương cầm lên đưa cho Hương Viễn. Thấy người gọi đến là Phó tổng Lý nên cô ra hiệu cho Diệp Quân im lặng.

"Phó tổng Lý, có chuyện gì thế?" Lúc ấn nút nghe, nụ cười của Hương Viễn bất giác trôi tuột đi. Cô hiểu rõ, những ngày thế này nếu không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì Phó tổng Lý sẽ không gọi điện đến.

Không đến một phút sau, Hương Viễn buông điện thoại, mọi người xung quanh đều nhìn cô.

Diệp Quân hỏi: "Có chuyện gì xảy ra thế?".

Hương Viễn buông tay, di động "cạch" một tiếng rơi xuống bàn ăn. Tiếng nói của cô bình tĩnh đến lạ lùng: "Bên Quý Châu thông báo, trưa nay khung sắt của cầu bị sập, hai người chết một người bị thương, người được đưa đi cấp cứu e rằng cũng không ổn. Trong hai người chết ngoài Trần Kiện ra, còn có người bên Trung Kiến. Mọi người ăn đi, tôi phải kịp chuyển bay muôn nhất đến Quý Châu".

Hương Viễn từ Quý Châu về đã một tuần, Diệp Quân vì lo lắng, lại thêm đang kỳ nghỉ Tết nên cũng ở nhà suốt. Cậu biết rõ Hương Viễn đã về lại thành phố G nhưng hiếm khi gặp được cô, hỏi ông anh Diệp Khiên Trạch mới biết, tai nạn lần này đã khiến Hương Viễn bận tối mắt tối mũi, để tiện cho việc liên lạc, có lúc cô đã ở luôn trong phòng nghỉ của công ty.

Mùng sáu tết, đội cảnh sát hình sự phân cục thành Nam của Diệp Quân công tác đã đến lượt cậu trực ban, cả ngày không có việc gì lạ. Tan sở, Diệp Quân liền gọi điện về nhà, dì Dương nghe máy, bà nói trong nhà ngoài Diệp Linh ra thì chẳng còn ai rồi hỏi Diệp Quân có muốn về nhà ăn cơm tối không. Diệp Quân bảo, trong đội có nhiệm vụ gấp nên không về được. Sau khi cúp máy, cậu ra khỏi tòa nhà văn phòng, vẫy xe chạy đến Giang Nguyên.

Giang Nguyên và phân cục Thành Nam, một ở hướng Bắc, một ở hướng Nam, phải đi cả nửa thành phố, lại thêm đang ngày nghỉ nên mỗi ngã rẽ đèn xanh, đèn đỏ đều đông cứng người, khi taxi vất vả lắm mới đến được trước cổng Giang Nguyên thì trời đã sập tối.

Bảo vệ ở cổng công ty là người mới, không quen Diệp Quân, thấy cậu mặc quần áo cảnh sát, xách một túi đồ ăn đến rất vội vã thì cảnh giác ngăn lại, hỏi cậu tìm ai, có chuyện gì.

Diệp Quân thường ngày không phải người nóng nảy cộc cằn nhưng hôm nay thấy sắp gặp được Hương Viễn mà lại bị bảo vệ công ty nhà mình chặn ngay trước cửa thì không nén được bực bội.

"Tôi tìm Hương Viễn. Nếu không thì tôi đăng ký với anh."

Bảo vệ ít nhiều cũng nghe ngóng được chuyện lớn xảy ra gần đây trong công ty nên tự nhiên rất dè dặt: "Giám đốc Hương gần đây rất bận. Xin hỏi anh có hẹn trước không?".

"Tôi gặp chị ấy không cần hẹn trước. Tôi là Diệp Quân nói giữa chừng lại ngừng. Cậu là ai của Hương Viễn? Bảo vệ vẫn đợi cậu nói nốt nửa câu sau nhưng cậu lại chẳng thốt nên lời."

Thấy cậu bảo vệ tuổi tác tương đương mình đang lộ ra vẻ mặt: "Nhìn kìa, anh không có gì để nói chứ gì?", Diệp Quân dậm dậm chân nói tiếp: "Tôi họ Diệp, Diệp của Diệp Bình Lâm, Diệp của Diệp Khiên Trạch, hiểu chưa?".

Nói xong, cậu vô cùng buồn bực nhìn bảo vệ gọi điện thoại nội bộ một cách nghi ngại, hình như gọi đến chỗ Hương Viễn. Thê là ý định dành cho cô một sự bất ngờ nho nhỏ của cậu đã tan thành bong bóng.

Sau khi vâng, dạ vài câu, bảo vệ cũng nhường cho Diệp Quân vào, cậu trừng mắt nhìn một cái rồi chạy nhanh lên lầu. ở hành lang đèn vẫn sáng nhưng văn phòng Hương Viễn lại tối om, cửa đang khép hờ. Diệp Quân đẩy cửa bước vào, thuận tay bật đèn sáng lên, trong tích tắc bốn bề sáng trưng, Hương Viễn ngồi sau bàn làm việc đưa tay lên che luồng sáng có phần chói mắt lại.

"Em nghĩ việc chưa đủ nhiều nên chạy đến đây làm chị loạn thêm à?"
Từ lời tường thuật của bảo vệ, Hương Viễn đã đoán ra người đến là ai.

Diệp Quân tiến tới, đẩy thức ăn mua bên ngoài đến trước mặt cô, kéo ghế ngồi xuống, nói: "Em sợ mấy ngày không gặp, chị sẽ mọc tóc bạc đầy đầu nên đến xem thế nào".

Hương Viễn vừa kéo túi đồ ăn Diệp Quân mua về vừa hỏi: "Mang cho chị à?".

Diệp Quân gật đầu: "Em đoán chị chưa ăn nên mua đến, nhưng hơi nguội mất rồi". Cậu tưởng câu hỏi trước đó của mình không đúng lúc khiến cô càng thêm phiền muộn nên vội vã đánh trống lảng: "Em mua trong nhà ăn của chỗ em làm vì mấy hôm nay các cửa hàng đều đóng cửa, không tiện đặt cơm ngoài. Em nhớ hình như chị không ghét ăn món nào nhưng cũng không có món nào thích nhất nên chọn bữa mấy món".

"Cứ chọn bữa là được." Hương Viễn ăn một miếng rồi lại đặt đũa xuống, nói tiếp: "ừ, chết ba người, một của công ty ta, hai của Trung Kiến... Lần này hay rồi, chẳng những Giang Nguyên nổi tiếng mà đến chỉ tiêu thương vong của Trung Kiến cũng bị đột phá".

"Đang yên đang lành tự dưng lại xảy ra chuyện như thế à?", Diệp Quân thắc mắc.

"Lúc Trần Kiệt lắp ráp có hai chiếc đinh vít bị lỏng ra. Vừa đúng lúc đêm Giao thừa nên người kiểm tra chất lượng lẫn giám sát đều uống rượu, đúng lúc hai công nhân bên Trung Kiến lên trên làm việc, vừa đúng lúc một trong hai người đó không thắt dây an toàn cho chặt, lại vừa đúng lúc đập lên thanh sắt bị lỏng đinh vít, vừa đúng lúc rơi xuống thì thanh sắt kia rơi trúng ngay Trần Kiệt và một người khác đang ở phía dưới... Có rất nhiều nguyên nhân "vừa đúng lúc" như thế, thiếu mất một cái nào cũng không thể có cục diện như hôm nay. Chúng ta đều có hết, đây chẳng phải vừa đúng lúc gặp vận rủi hay sao?".

"Vậy phải làm sao? Em nghe anh nói, bây giờ phía an toàn lao động rất nghiêm nên một lúc chết mất ba người như vậy chắc sẽ không sao chứ?"

Hương Viễn đang ăn cơm hộp nguội ngắt, hình như cười lên một tiếng: "Về lại được đây đã là may mắn lắm rồi. Còn làm sao được nữa? Những gì

cần làm đã làm, những người cần nhờ đều đã nhờ cả rồi, bây giờ chỉ còn đợi nữa thôi".

"Đợi gì?"

"Chị cũng không biết."

Diệp Quân ngỡ Hường Viễn đang đùa nhưng không phải. Cô đã hoàn toàn bất lực, những người cứ gửi gắm hy vọng vào cô chẳng một ai tin rằng, Hường Viễn cũng không phải đấng vạm vỡ.

"Là bên gia đình của người chết có ý kiến gì à?", Diệp Quân đoán.

Hường Viễn lắc đầu: "So ra thì bên phía gia đình họ là chuyện nhỏ, cũng chỉ bồi thường, khác biệt là bao nhiêu tiền mà thôi, thế nào cũng có một số tiền để họ hài lòng. Bây giờ phiền phức là chúng ta đã tự tạo rắc rối ngay trên đầu ngọn sóng. Đừng nói là phía Cục kiểm tra không chịu tha mà ngay cả Trung Kiến cũng không buông tha chúng ta đâu".

"Nếu trách nhiệm của tai nạn là do công ty chúng ta thì cứ bồi thường tổn thất cho họ không được sao?"

"Ngốc ạ, mọi việc không đơn giản như em nghĩ đâu. Bây giờ dù chúng ta nguyện chi ra bao nhiêu cũng vô ích. Em đừng quên công trình này là của Trung Kiến, tuy phía gia cố khung sắt thép chủ yếu là chúng ta nhưng họ cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Quan trọng hơn là sau khi kiểm tra thì việc chú ý phòng hộ thi công của họ cũng không chu toàn, những người phụ trách tuần tra đều uống rượu. vốn là nếu không xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng có gì to tát nhưng bây giờ đã có người chết thì lại trở thành nguyên nhân tai nạn, họ cũng bị phạt nặng, vả lại Trung Kiến là doanh nghiệp nhà nước, một số mặt còn thiệt hại nặng hơn chúng ta, dùng tiền cũng chưa chắc hòa hoãn được. Có thể em không biết, Tổng giám đốc tiền nhiệm của Trung Kiến cũng ngã ngựa sau một sự cố lớn như thế này, Âu Dương Khải Minh lần này cũng nguy hiểm rồi."

"Thế thì vẫn là chuyện của Trung Kiến bọn họ thôi mà?", Diệp Quân hỏi với vẻ ngờ vực. Diệp Quân lơ mơ hiểu những điều Hương Viễn nói, nhưng cậu cảm thấy không thể đổ hết tội lỗi lên đầu Hương Viễn: "Vậy phía khu nghỉ mát thì sao? Chẳng phải đang kinh doanh thuận lợi đó thôi?", cậu hỏi.

"Khu nghỉ mát kinh doanh được bao lâu đâu? Cho dù có tiền cũng phải ưu tiên trả nợ ngân hàng trước. Huống hồ là việc làm ăn phải trông đợi vào vận may nhưng những việc cần thanh toán, chi trả rất nhiều, chí ít hiện nay thì không thể trông mong được gì. Diệp Quân, em về đi, để chị yên tĩnh suy nghĩ một chút."

"Không còn cách nào khác sao? Chúng ta có thể vay ngân hàng hoặc tìm những người bạn cũ của bố. Hương Viễn, chị quen nhiều người như thế, em không tin là không ai giúp gì được."

"Nếu không vì những mối quan hệ trước kia vẫn còn chút tác dụng thì đừng nói bố em bây giờ không thể yên ổn ở trong viện điều trị mà công ty cũng sẽ có khả năng bị đình chỉ tạm thời, đó mới là chuyện bất lực đấy. Còn bên ngân hàng thì có phải em không biết đâu, lúc hưng thịnh thì bọn họ tất nhiên sẽ rất vui vẻ giúp đỡ, đũa cũng không đi nhưng bây giờ à? Họ đang đợi chúng ta trả nợ, trốn còn không kịp nữa là... Còn về những người bạn kia, trên thương trường làm gì có bạn bè thực sự. Cho dù có thì với một số tiền lớn như vậy, chúng ta dựa vào cái gì mà bảo người ta ra tay giúp đỡ?"

Hương Viễn không nhắc đến chuyện của Trương Thiên Nhiên với Diệp Quân. Lúc sáng, Trương Thiên Nhiên lại chủ động tìm Hương Viễn, anh ta biết hoàn cảnh khó khăn của Giang Nguyên hiện tại, cũng tỏ ý nếu có thể giúp đỡ sẽ không ngại nề hà.

Trương Thiên Nhiên vừa rời khỏi lĩnh vực vật liệu xây dựng, chuyển sang khai thác bất động sản, đang lúc cần có tiền vốn nên khi anh đề nghị

được giúp đỡ, Hương Viễn thấy rất bất ngờ và cảm động nhưng khi biết số tiền mà Trương Thiên Nhiên giúp đỡ là tiền bán khu xưởng vốn là của Lập Hằng thì cô đã từ chối. Đừng nói là Giang Nguyên và Trương Thiên Nhiên quan hệ không thân thiết lắm, nếu đã biết không thể gánh vác nổi món nợ nhân tình này mà vẫn chấp nhận thì món tiền đó cũng không gỡ được công ty ra khỏi cách khó khăn.

Thế nên, lúc ấy Hương Viễn đã cảm ơn Trương Thiên Nhiên rất nhiều rồi cảm thán một câu: "Tôi hiểu tấm lòng anh nhưng khu xưởng của anh bán bây giờ không phải lúc, có cần thiết phải làm thế không?".

Trương Thiên Nhiên lại cười đáp: "Cô không tin tôi cũng có lúc hy sinh vì bạn bè hay sao?".

Hương Viễn trả lời: "Không ngại nói rõ trước mặt anh, bắt anh hy sinh, có đổ máu cũng chưa chắc hữu dụng, mà hiện giờ anh cũng rất khó khăn rồi".

Trương Thiên Nhiên cũng không nói nữa nhưng hai người đã hứa với nhau, chỉ cần Hương Viễn cần thì cho dù tài hèn sức mọn, anh cũng sẽ cố gắng hết sức để giúp.

Nói đến đây thì Hương Viễn cũng không cần phải cắt đứt đường đi của mình vì cô nhớ đến một phương thuốc mà Thẩm Cư An đã kê cho cô.

Thẩm Cư An nói, nếu Giang Nguyên không thể tham gia đấu thầu thì anh cũng sẽ không ngại đưa những gói thầu bên ngoài cho Giang Nguyên làm nếu họ trúng thầu. Anh là một người làm ăn sáng suốt, những ý đồ của anh đều trần trụi và rõ ràng, cho dù anh giúp Giang Nguyên một tay thì trên thực tế, giá trị những đơn hàng đó thấp đến mức thảm hại. Nếu Giang Nguyên đồng ý hợp tác, quả thực sẽ có một khoản tiền trả nợ nhanh chóng nhưng Thẩm Cư An yêu cầu thời hạn hợp đồng kéo dài, điều khoản lại hà

khắc, cũng có nghĩa là cùng lúc với việc Giang Nguyên uống vị thuốc cứu mạng này thì về lâu dài cũng sẽ rất thiệt thòi.

Hương Viễn không thể chỉ trích Thẩm Cư An tạt nước theo mưa bởi anh vốn là một người đạt lợi ích lên trên hết. Nếu đổi lại là cô thì cũng cao thượng được đâu? Huống hồ Thẩm Cư An nói cũng đúng. Nếu thật sự không còn cách nào khác thì cô chỉ còn cách mở miệng cầu viện Trương Thiên Nhiên, lợi dụng khoản tiền vốn đó để nhận công trình gói thầu bên ngoài của Thẩm Cư An để qua được cơn hoạn nạn này, về sau này thế nào thì cũng phải sống được rồi mới suy xét được. Hương Viễn không nhắc đến chuyện này với Diệp Quân vì chưa đến cửa ải cuối cùng nguy hiểm nhất mà cô lại không cam tâm để sự việc tệ đến mức ấy.

"Về nhà với em đi, Hương Viễn. Chỉ cần mặt trời ngày mai vẫn mọc thì sẽ không có cái hố nào ta không nhảy qua được." Diệp Quân biết lời mình nói sáo rỗng vô cùng trong cảnh khó khăn này nhưng cậu cũng chỉ biết an ủi như thế.

Cuối cùng, Hương Viễn đã ăn xong cơm, cô hỏi: "Đúng rồi, anh của em đâu?".

"Mấy hôm nay anh đều ở trong bệnh viện vì nếu xảy ra chuyện như vậy, không ai ở cạnh bố thì cũng không ổn." Diệp Quân nói rồi bổ sung thêm: "Anh cũng lo cho chị lắm. Chị muốn yên tĩnh cũng đâu cần ở trong văn phòng tối tăm này. về nhà em sẽ không làm phiền chị đâu, chỉ có điều lâu quá không về nhà ở, mọi người lại đi hết, em cứ thấy khó chịu thế nào ấy".

Trên đường đưa Hương Viễn đưa Diệp Quân về nhà, Hương Viễn đã thấy xe của Mạc Kiến Quốc. Lúc hai xe đi lướt qua nhau, Mạc Kiến quốc còn quay kính xe xuống, cười tí mắt chào một tiếng.

Vào đến nhà, quả nhiên Diệp Khiên Trạch đã ở nhà. Anh đang ngồi trên salon, vẻ mặt mệt mỏi, hai cốc trà trước mặt vẫn bốc khói nghi ngút, hiển

nhiên là lúc này anh đã gặp Mạc Kiến Quốc.

"Về rồi à?", thấy Hương Viễn, anh gương nở nụ cười hỏi.

Hương viễn ngồi xuống cạnh anh, hỏi: "Mạc Kiến Quốc đến đây à?".
Đợi Diệp Khiên Trạch gật đầu, Hương Viễn nói tiếp: "E rằng không có việc gì thì sẽ không đích thân đến đây rồi".

"ừ, sau khi Mạc Hằng xảy ra chuyện, chú ấy cũng không đến nhà mình nữa. Lần này bảo là có hơi lo lắng nên đến thăm bố, thực ra chú ấy biết thừa là mấy năm nay bố rất hiếm khi ở nhà."

Hương Viễn gọi dì Dương ra hỏi: "Diệp Linh đâu?".

"Uống thuốc xong đã ngủ rồi", bà đáp.

Lúc đó, Hương Viễn mới quay sang hỏi Diệp Khiên Trạch: "Mạc Kiến Quốc còn nói gì nữa không?".

Diệp Khiên Trạch do dự một lúc rồi trả lời: "Không nói gì cả".

Trong thoáng chốc, Diệp Quân nhìn ra nét thất vọng trên mặt Hương Viễn.

"Khiên Trạch, anh không định nói em biết điều kiện mà Mạc Kiến Quốc đưa ra à?"

"Khoan nói chuyện này đã. Hai người đã ăn gì chưa? Dì Dương có nấu ít đồ ăn, anh bảo dì ấy hâm nóng lại cho hai người ăn nhé", Diệp Khiên Trạch quay mặt sang nơi khác nói.

"Em ăn rồi. Em lên lầu trước đây, anh chị cũng nghỉ sớm đi", Diệp Quân vừa nói vừa chậm rãi bước lên cầu thang.

Hương Viễn lại làm như không nghe thấy gì, đi thẳng vào vấn đề: "Em đoán sai à? Mạc Kiến Quốc không nói với anh là Đình Thịnh gần đây định giao cho Giang Nguyên phụ trách một lô hàng vật liệu xây dựng trong gói thầu nước ngoài, hơn nữa còn giao trước một nửa số tiền, còn nữa, ông ta chịu cho chúng ta..."

"Hương Viễn, dù đi đến bước đường cùng chúng ta cũng không thể nhận lời!", Diệp Khiên Trạch đột ngột ngắt lời cô, bàn tay đặt trên salon co thành nắm đấm, các ngón tay trắng bệch.

Hương Viễn cười không thành tiếng: "Xem ra ông ta không chỉ định để ra phương án ra tay cứu vớt với em nhỉ. Nhưng tại sao anh không chịu nói với em dù chỉ một tiếng? Anh nghĩ rằng em sẽ bán cô ấy như thế à? Anh thấy đấy, bây giờ em chưa nói em định làm thế nào, anh đã phản ứng dữ dội thế rồi. Thực ra cũng không phải anh hoàn toàn không nghĩ đến phương án này đúng không?".

Diệp Khiên Trạch gạt mồ hôi trên mặt một cách thiếu não rồi nói: "Phải chuyện xảy ra trong công ty có trách nhiệm của anh. Anh là người gần như vô dụng nhưng chúng ta không thể để Diệp Linh gánh chịu việc này. Mạc Hằng là một thằng khờ! Diệp Linh không hề có lỗi gì trong chuyện này!".

"Tất nhiên, ai cũng vô tội cả nhưng việc thì lại cứ xảy ra."

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tàn Cuộc Ất Phải Có Người Thu Dọn

Diệp Khiên Trạch hạ giọng bảo: "Anh không trách ai, anh chỉ buồn nôn với chính mình".

Nửa đêm, Diệp Quân cảm thấy bồn chồn, không cách nào ngủ được, cậu mở to mắt nhìn lên trần nhà cũ kỹ, bỗng dưng nhớ đến lúc bé khi còn ở quê, mái nhà thường xuyên bị mưa dột. Khi đó, Diệp Quân nghe lời Hường Viễn rời nhà chỉ vì cô bảo cho cậu biết rằng, chú Trâu thọt - người cậu gọi là "bố" đã mười mấy năm - không phải là người thân của cậu, nhà họ cũng không có nghĩa vụ tiếp tục nuôi dưỡng cậu, cậu không chịu đi thì chỉ trở thành gánh nặng cho kẻ khác. Bây giờ, cậu đã đổi thành họ "Diệp", trưởng thành bên cha ruột của mình. Bố, anh trai, người dì đã mất, thậm chí bà người làm trong nhà cũng đối xử tốt với cậu, mọi việc họ đều chiều theo ý cậu nhưng trong quá trình trưởng thành, đêm nào Diệp Quân cũng cảm thấy bất an và khủng hoảng trong ngôi nhà cổ xưa này. Cậu cũng không biết tại sao mình không tìm thấy cảm giác gia đình, cũng như khi mẹ mất đi, chú Trâu - "bố" cậu - đã cưới về một quả phụ, cậu bỗng thấy ngôi nhà xập xệ đó không còn là nhà mình nữa.

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Quân luôn muốn mình ngoan ngoãn, muốn mình nhìn có vẻ hiểu biết vì như thế mới không gây phiền phức cho người khác, nhưng cậu thấy dù ở trong ngôi nhà nào thì cậu cũng đều là "người khác".

Cậu rất hiếu thảo với cha ruột Diệp Bình Lâm, tôn trọng bà Diệp lúc sinh thời, thật lòng yêu quý Diệp Khiên Trạch - người anh duy nhất của mình, thậm chí cũng đối xử rất tốt với Diệp Linh dở dở ương ương, nhưng cậu thấy mình luôn xa cách với họ bằng một lớp màng mỏng không nhìn thấy nhưng thật sự có tồn tại. Thậm chí cả phú quý của Diệp gia, cậu cũng thấy chẳng liên quan đến mình, cậu cũng chưa từng quan tâm xem tài sản của gia đình có phần của mình hay không.

Giờ đây, nhìn thấy đại nạn áp xuống, chỉ một phút bất cẩn mà cơ nghiệp Diệp gia khổ tâm gây dựng sẽ sụp đổ, tài sản mà mọi người ngưỡng mộ cũng có khả năng đổ ra sông ra biển nhưng Diệp Quân phát hiện ra mình không hề cảm thấy đau buồn và sợ hãi, chỉ có chút phiền muộn vì thương xót sự vất vả mệt mỏi của Hường Viễn. Cậu thầm chửi mắng mình là kẻ vô lương tâm nhưng trong ngôi nhà trống vắng này, trong thế giới mạnh ai nấy sống này, chỉ có Hường Viễn là người thân của cậu, cũng là... cũng là người cậu đã yêu dù biết là không thể yêu.

Cô đã ngủ chưa? Cô đang làm gì? Có khi nào cô đang cuộn mình trong vòng tay anh trai, hai người ôm chặt lấy nhau không? Hay cô vẫn đang trần trọc vì việc của công ty trong văn phòng? Diệp Quân tuyệt vọng nhận ra rằng mình luôn tìm kiếm, dò đoán, nghĩ ngợi tất cả những gì liên quan đến Hường Viễn một cách đau khổ. Nhất cử nhất động của cô, mỗi nụ cười, một ánh mắt của cô đều khiến cậu không thể kiềm chế nổi mà dỏng tai lên nghe động tĩnh vắng đến từ phòng khác, điều đó càng làm cậu khó ngủ hơn, toàn thân nóng rực. Cậu đã biết mình nên rời khỏi ngôi nhà này từ sớm, không nên quay lại nữa, càng không nên dung túng cho sự vô sỉ và hèn hạ của mình.

Cậu nhắm chặt mắt đến nỗi nhức nhối, càng muốn ngủ thì những âm thanh vang lên trong đêm tối tĩnh mịch càng rõ ràng hơn.

Rầm! Đó là âm thanh của một vật thể rơi mạnh xuống nền sàn gỗ cũ kĩ. Diệp Quân lập tức giở chăn ra, ngồi bật dậy định chạy sang nhưng lại nghĩ:

có lẽ, trước khi ngủ Hương Viễn đã bất cẩn làm rơi đồ trên bàn trang điểm xuống hoặc có thể là quyển sách đóng bìa cứng của anh rơi từ đầu giường xuống thôi, chẳng liên quan gì đèn cật. Cậu lặng lẽ ngồi đó một lúc nhưng vẫn không nhin nổi bèn nhón gót, rón rén vịn năm cửa rồi bước ra ngoài.

Tất nhiên cửa vẫn đang đóng, Diệp Quân vừa đứng bên ngoài, vẫn chưa kịp trấn tĩnh lại thì âm thanh vật cứng nện vào cửa đột ngột vang lên. Cửa khá dày nên tiếng vang không lớn lắm nhưng cũng khiến Diệp Quân đứng bên ngoài kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Cậu bỗng thấy bất an, nhất thời không nghĩ rằng có tiện hay không đã vịn tay nắm cửa kiểu cổ ra. Vừa đẩy cửa ra, Diệp Quân đã thấy Diệp Khiên Trạch mắt đỏ ngầu đứng bên giường, Hương Viễn vẻ mặt tê dại ngồi bên bàn trang điểm.

"Anh, Hương Viễn, hai người đang làm gì thế?"

Diệp Quân vừa tiến lên một bước, chân đã đá phải đồ vật nằm trên sàn. Cậu cúi đầu nhìn, đó là chiếc di động cậu tặng cho Hương Viễn năm nào, lớp sơn đã hơi bong tróc nhưng cô vẫn còn dùng.

"Không sao, A Quân, em về phòng ngủ đi", Diệp Khiên Trạch nói với Diệp Quân đang tỏ vẻ thắc mắc.

Hương Viễn mặt không chút biểu cảm, lên tiếng: "Anh sợ gì chứ? Sợ có thêm người nữa biết sự cá mỗ mà Mạc Kiến Quốc ném ra cho anh à? Anh tưởng anh ném vỡ điện thoại thì chỉ còn mình anh biết? Vì Mạc Kiến Quốc đã nói, chỉ cần Diệp Linh chịu lấy Mạc Hằng thì Đinh Thịnh sẽ giao lô hàng vật liệu xây dựng nội bộ gần đây trong gói thầu nước ngoài cho Giang Nguyên phụ trách, hơn nữa còn trả trước một nửa số tiền sao? Không sai, ông ta đã gọi điện cho em từ lâu nhưng em không nói vì anh cũng không hề có ý định muốn bàn bạc với em".

Diệp Quân nhặt điện thoại dưới đất lên. Rất cũ kỹ, rất bền, sau cú ném vừa rồi vẫn không hề hỏng hóc gì. Danh sách cuộc gọi trên màn hình hiển

thị 9: 35 Mạc Kiến Quốc gọi đến, 11: 02 Mạc Kiến Quốc gọi đến, 16: 47 Mạc Kiến Quốc gọi đến...

Diệp Quân liếc nhìn anh mình rồi lại nhìn Hương Viễn, đại khái cậu cũng biết được chuyện gì đang xảy ra.

Diệp Khiên Trạch cười cay đắng: "Bàn bạc? Hương Viễn, anh có cần bàn bạc với em không? Anh biết lựa chọn của em, mà chọn lựa của chúng ta chưa bao giờ giống nhau".

Hương Viễn lấy lại di động trên tay Diệp Quân, cúi đầu nghịch nghịch điện thoại rồi lãnh đạm nói: "Phải rồi, anh hiểu em thật đấy, anh chắc chắn em sốt ruột bán cô ấy ngay thế à? Em cũng không ngại khi nói cho anh biết rằng, em thấy đề nghị của Mạc Kiến Quốc đáng được xem xét. Đó là một cơ hội tốt cho hoàn cảnh hiện tại nhưng như anh đã nhắc em, Giang Nguyên mang họ Diệp chứ không phải họ Hương nên em không dám làm gì cả, cũng không đến lượt em làm người ác. Khiên Trạch, cho dù công ty bây giờ đang tệ hại thì nó cũng là của anh chứ không phải của em. Nghĩa là, người đáng ra phải sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng là anh chứ không phải em. Anh có thể yên tâm là cho dù Mạc Kiến Quốc có gọi cho em trăm lần đi nữa thì hoàn toàn không tác dụng gì"

Diệp Khiên Trạch bài hoải ngồi xuống mép giường, áp mặt vào bàn tay, nói: "Dù sao đi nữa, chúng ta cũng không thể nhận lời Mạc Kiến Quốc. Mạc Hằng là một thằng đần, mà Diệp Linh không có lỗi gì trong chuyện này. Không, tuyệt đối không thể...".

"Phải rồi, ai cũng không sai, ai cũng vô tội cả. Mọi người ngồi đây đợi nhé, đợi ngân hàng đến, đợi nhà cung cấp sắt thép đòi nợ, đợi đối tác kiện chúng ta vi phạm hợp đồng, đợi cơ nghiệp nửa đời gây dựng của bố anh đi tong. Dù sao bố anh bây giờ cũng không quan tâm nữa, các người cũng là những người thanh cao, kiêu hãnh, có tệ đến đâu cũng bảo đảm tình nghĩa

song toàn mà", giọng điệu của Hương Viễn bình tĩnh nhưng rất châm biếm. "Anh, sao anh lại nói như thè được?", Diệp Quân bắt đầu cuống lên.

"Không liên quan đến em, Diệp Quân!" Hương Viễn đứng dậy, nhìn Diệp Khiên Trạch, cười lạnh: "Anh nói hay lắm, thế đó chẳng phải nguyên nhân anh cưới em à?".

Cô vừa nói dứt lời thì bàn tay nắm chiếc di động run lên bần bật, biết rõ trong bụng là một chuyện, song tự mình nói ra lại là chuyện khác. Hương Viễn cảm thấy cổ họng đau rát giống như có gì đó chèn cứng lại ở giữa, cô không thể nuốt xuống nhưng cũng không nói thêm được gì.

Trong phòng im lặng như tờ, đến Diệp Quân cũng dờ ra ở đó.

"Không phải thế. Sao em lại nghĩ như vậy?" Một lúc sau, Diệp Khiên Trạch ngẩng lên, mỗi một chữ thốt ra đều rất vất vả.

"Nhưng em thấy là như thế. Anh lúc nào cũng muốn tất cả đều tốt đẹp, cái gì cũng muốn ôm lấy nhưng anh không có kiên nhẫn, cũng không thể gánh vác. Anh tưởng anh là thần bảo hộ của Diệp Linh à? Điều khiến cô đau lòng nhất là gì? Là rõ ràng anh có tình cảm với cô ấy nhưng ngay chuyện bảo cô ấy đi xét nghiệm ADN anh cũng không dám, vì anh biết dù cô ấy và anh không có quan hệ huyết thống thì anh cũng không dám cưới cô ấy. Nói gì mà sợ trách nhiệm, thực ra là anh ích kỷ, anh sợ gánh nặng nhưng cũng không muốn vứt cái gánh nặng đó đi. Bây giờ ổn rồi, công ty xảy ra chuyện, nếu anh một lòng một dạ bảo vệ Diệp Linh thì hà tất phải khổ tâm như vậy? Quãng hết tất cả để làm một người có tình có nghĩa là xong chứ gì. vấn đề là anh không dám, anh lo cơ nghiệp sẽ gãy gánh trong tay mình. Thế gian này làm gì có cái gì song toàn? Diệp Khiên Trạch, nếu anh chỉ trích em là máu lạnh thì anh có thể nói luôn cho em biết rằng, phải thu dọn tàn cuộc này thế nào không?"

Diệp Khiên Trạch không phản bác lại, sắc mặt tái xám, Hương Viễn thấy tim mình thắt lại, cô vội ngoảnh nhìn đi nơi khác.

"Xem như tất cả đều là lỗi của anh. Anh chỉ xin em một việc, Hương Viễn, đừng nói chuyện này cho Diệp Linh biết, được không? Cô ấy mới khỏe hơn một chút, không thể chịu đựng cú sốc này đâu."

"Không thể nói em biết chuyện gì?"

Ánh mắt của ba người đều hướng về nơi phát ra giọng nói đó. Diệp Linh mặc bộ quần áo ngủ khá cũ đang đứng trước cửa, trên gương mặt là nụ cười ngây thơ như trẻ con vừa được xem kịch vui của bạn bè diễn vậy.

"Đang nói chuyện em và Mạc Hằng à? Lâu quá rồi em cũng không gặp cậu ta, không biết bây giờ cậu ta thế nào rồi? Em thật sự đáng cho bố cậu ta ra điều kiện tốt đến thế à?", Diệp Linh hơi ngược lên, hỏi với vẻ nghiêm túc.

"Ai nói những chuyện này với em?", Diệp Khiên Trạch cảm thấy ngờ vực. Anh tự nhận mình che giấu rất giỏi, Diệp Linh tuy biết ít nhiều về chuyện công ty nhưng không thể biết những chuyện xảy ra về sau có liên quan đến cô. Nhưng với dáng vẻ vừa rồi thì không phải cô biết chuyện này từ sau cuộc đối thoại của họ.

Hương Viễn lờ đi như không thấy ánh mắt Diệp Khiên Trạch đang nhìn mình. Diệp Quân lặng thinh hồi lâu đã hạ giọng nói khiến mọi người đều bất ngờ: "Anh, không liên quan đến Hương Viễn, là do em nói".

"Em... sao có thể làm thế được?" Diệp Khiên Trạch cười với vẻ không tin, Diệp Linh lại không phản bác vì cô là người không biết nói dối.

"A Quân, em làm như vậy... là tại sao?"

Diệp Linh cướp lời Diệp Quân: "Do em hỏi nên nó mới nói".

Diệp Khiên Trạch vẫn nhìn cậu em vốn trước nay không nhiều chuyện của mình.

"Thực ra Mạc Kiến Quốc cũng có liên lạc với em... Em cũng nghĩ Diệp Linh nên biết chuyện đó."

"Em điên rồi hả?", gương mặt vốn điềm tĩnh, hòa nhã của Diệp Khiên Trạch đỏ bừng lên. Diệp Quân chưa bao giờ nhìn thấy người anh luôn dịu dàng, bảo vệ mình lại nghiêm khắc như bây giờ nhưng cậu tỏ ra rất cứng rắn, không hề có ý hối hận.

Hương Viễn kéo Diệp Quân ra sau lưng mình, nói: "Sao anh lại cáu với nó? Anh một lòng một dạ giấu Diệp Linh vào chiếc bình niêm phong kín mít thì không có nghĩa là ai cũng phải giống anh".

"Em..."

"Mọi người ồn ào quá, không ai chịu nghe tôi nói gì à?" Diệp Linh càu mày, cô nói tiếp: "Em muốn cưới."

Lúc thốt ra ba chữ đó, cô tỏ ra nhẹ nhàng, thoải mái như thể "em muốn mua một chiếc áo mới" vậy.

Quả nhiên không còn ai lên tiếng.

"A Linh, chuyện này em không hiểu đâu. Đừng làm loạn được không?", Diệp Khiên Trạch cảm thấy lòng mình đã rối bời.

"Thực ra em hiểu hết, anh có tin không?", Diệp Linh cười nhẹ.

"Em hiểu thì đã không lấy cả đời mình ra làm trò đùa thế này. Mạc Hằng là một người khiếm khuyết, nếu không Mạc Kiến Quốc hà tất phải đưa ra điều kiện tốt đến thế chỉ để tìm một cô con dâu?" Diệp Khiên Trạch

vừa nói vừa đặt tay lên vai Diệp Linh, khẽ lay người cô như thể làm thế sẽ khiến cô tỉnh táo hơn một chút.

"Chú Mạc bây giờ giàu như thế, cho dù Mạc Hăng là một thằng đàn thì cũng chả lo không cưới được ai. Em còn nhớ, lúc nhỏ Mạc Hăng vừa thích chọc ghẹo vừa sợ em không chơi với cậu ta. Em không nên đẩy chiếc thang đó, cậu ấy thích em mà." Diệp Linh nói xong ngừng lại một lúc lâu như đang nhớ lại những chuyện lúc còn nhỏ.

Diệp Khiên Trạch hít một hơi thật sâu, nói: "Không được, anh không đồng ý"

Diệp Linh lại nở một nụ cười nhưng Diệp Khiên Trạch không dám nhìn thẳng vào nụ cười đó của cô. Giọng nói của cô nhẹ như mơ: "Anh không đồng ý? Chẳng phải anh cũng kết hôn rồi đó sao, chẳng lẽ em phải ở một mình cả đời? Diệp Khiên Trạch, sớm muộn gì em cũng phải gả cho người khác, gả cho một người mình thích chẳng phải tốt hơn sao? Cậu ta ngốc, thế chẳng lẽ em hoàn mỹ vô khuyết?".

Diệp Khiên Trạch bỗng cảm thấy dù mình nói gì đi nữa cũng sẽ vô ích, anh quay lưng lại với Diệp Linh, cũng quay lưng với Hương Viễn và Diệp Quân, anh không muốn để họ nhìn thấy nước mắt mình đang rơi xuống. Hương Viễn nói đúng, anh không muốn làm tổn thương ai nhưng kết quả lại làm tổn thương tất cả những người anh yêu thương.

vừa về phòng, Diệp Quân đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Cửa không khóa", cậu vùi đầu vào chăn ậm ừ đáp.

Cách một lớp chăn mỏng, cậu như nghe thấy Hương Viễn đang thở dài: "Diệp Quân, tại sao em lại làm thế?"

Một bàn tay Diệp Quân dần dần vò nhàu lớp chăn. Cậu khẽ nói: "Em không muốn thấy chị mệt mỏi như vậy".

Cô không nói gì, bước chân mỗi lúc một xa.

Diệp Quân bỗng ngồi dậy, nói: "Hương Viễn, em có một câu hỏi về chuyện chiếc bình quý kia. Nếu con quái vật trong bình chưa thực hiện cho người nhặt được nó ba điều ước thì con quái vật cũng thêm một ngày không thể thoát ra được... chẳng lẽ nó không thấy đau lòng sao?".

"Đau lòng thì sao? Nó không thể chọn lựa người nhặt được bình nên nó bắt đầu sợ hãi vì không biết một khi thoát ra khỏi đó, nó sẽ trở nên như thế nào?"

"Em muốn biết đoạn cuối câu chuyện." "Chẳng ai biết được kết cục của nó."

Diệp Linh đích thân gọi điện thoại trả lời Mạc gia khiến Mạc Kiến Quốc rất vui mừng. Mấy hôm sau, ông tự sắp xếp cho Diệp Linh và Mạc Hằng gặp nhau.

Lúc trở về Diệp Linh khe khẽ hát. Lúc ngồi ở bàn ăn còn vui vẻ nói với những người trong nhà: "Mọi người biết không? Bây giờ, Mạc Hằng trở nên đáng yêu hơn trước nhiều".

Ngoài cô ra, mọi người đều ăn cơm với vẻ yên tĩnh lạ thường, không ai đáp lại. Vì họ đều đã gặp Mạc Hằng, cậu nhóc gầy gò nhanh nhẹn năm nào vì nào bị tàn phế và do tác dụng của thuốc đã trở nên béo phì không nhận ra được. Thế nhưng, một thằng ngốc như thế tuy đã quên những chuyện xảy ra trước đây nhưng ký ức lại mãi mãi dừng lại năm mười tuổi về một cô gái mà cậu thầm thương trộm nhớ trước khi bị ngã khỏi thang.

Diệp Linh ở bên Mạc Hằng bình lặng và vui vẻ, gần như mỗi ngày cô đều đến chơi với Mạc Hằng một lúc. Cả hai gia đình, một bên thì vui sướng vô cùng, bên kia lại yên tĩnh lạ thường. Cuối cùng sự việc vẫn tiến triển thuận lợi một cách quái dị, hôn sự cũng được tích cực chuẩn bị. Mạc Kiến

Quốc đã sắp xếp mọi việc, thậm chí cũng đã chọn được ngày tốt gần nhất, chỉ đợi Diệp Linh bước vào nhà mình nữa thôi.

Để biểu hiện việc mình giữ lời, đơn đặt hàng vật liệu xây dựng quy mô lớn nhất của Đình Thịnh đã hủy bỏ việc đấu thầu bên ngoài rơi vào tay Giang Nguyên. Giang Nguyên gặp được thời cơ này như nắng hạn đợi mưa rào, tiền vốn lưu động cũng bắt đầu được thiết lập trở lại. Tuy vẫn còn khó khăn nhưng Hường Viễn biết, Giang Nguyên tuy chưa hồi phục được vị thế cũ nhưng khó khăn đã qua, qua được rồi thì mọi thứ sau này sẽ dần dần được ổn định. Trong hai năm không thể công khai dự thầu quả nhiên là một cú sốc nặng nề với công ty nhưng nếu được chuẩn bị trước thì có thể ứng phó được.

Sau khi Hường Viễn tỏ ý từ chối "ý tốt" của Thẩm Cư An, anh cũng khá phong độ mà chúc mừng cho việc hồi sinh của Giang Nguyên. Anh nói: "Hường Viễn, cô được đào tạo từ bên tôi mà ra nhưng nói đến việc bất chấp tất cả để đạt được mục đích thì cô đã vượt mặt thầy rồi đấy. Tôi không nghĩ ra còn điều gì mà có thể cản trở được con đường của cô nữa đây. Hy vọng cô quên đề nghị trước đó của tôi, chúng ta chắc sẽ có lúc hợp tác vui vẻ hơn".

Hường Viễn thấy trong lúc nói chuyện Thẩm nhẩn trong tay mình bèn cười đáp: "Tôi phải xem trọng tôi nhưng có một số việc như người mà thôi. Còn nữa, tôi nghe Đăng Vân nói, Phó xuyên ghé thăm khu nghỉ mát suối nước nóng đến nhà tôi. về sau nếu có cơ hội, tôi sẽ báo hơn, Phó tổng Thẩm không từ chối chính là nể Cư An cứ xoay xoay chiếc cảm ơn Phó tổng Thẩm đã uống nước ấm, lạnh tự biết tổng Thẩm gần đây thường của chúng tôi, đúng là rồng Đăng Vân chăm sóc anh tốt mát tôi rồi".

Việc Giang Nguyên trúng thầu của Đình Thịnh đã khiến không ít những kẻ bàng quan trong ngành mong nhìn thấy tàn cuộc của Giang Nguyên đã có một sự thay đổi thái độ rõ rệt. Như Hường Viễn đã nói, trên thương trường không có bạn bè, cũng không có kẻ thù, có chăng chỉ là lợi ích và

lợi ích mãi mãi. Tin tức Giang Nguyên trúng thầu lan ra không bao lâu sau đã có những nhà cung ứng sắt thép chủ động liên lạc với Hường Viễn, phía ngân hàng luôn vô tình lạnh lùng, truy đuổi không tha trước đó cũng tạm thời khiến mọi người thoải mái được một lúc. Phía Trung Kiến, tuy Âu Dương Khải Minh đã có lời rằng, sẽ không có bất kỳ sự lai vãng nào về công việc với Giang Nguyên, với thân phận và tính cách của Âu Dương thì tất nhiên là nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy nhưng vấn đề là địa vị của ông hiện nay đang lung lay, khả năng tiếp tục làm một cánh tay cho Trung Kiến đã không còn nhiều. Nếu người mới lên thay thì đội ngũ cán bộ cấp dưới cũng sẽ thay đổi, Hường Viễn thầm nghĩ, Trung Kiến không còn thuộc quyền của Âu Dương thì sẽ trở thành một mảnh đất hoang chưa được khai phá. Tâm lực tài lực từ trước phút chốc tuy biến mất nhưng lãnh đạo mới cũng chưa chắc quan tâm lời Âu Dương từng nói nên chỉ cần đợi thời thế, gió qua rồi thì quan hệ giữa Giang Nguyên và Trung Kiến cũng không phải là không cứu vãn được.

Không bao lâu sau, Mạc Kiến Quốc gọi điện đến Diệp gia, mời cả nhà họ cùng dùng cơm, ý chúc mừng Giang Nguyên đã thoát ra khỏi vực sâu, cũng xem như là lần tụ họp đầu tiên sau bao nhiêu năm của Mạc gia và Diệp gia nhưng hàm ý là buổi gặp mặt chính thức trước cuộc liên hôn của hai nhà.

Diệp Khiên Trạch vốn không định đi. Hường Viễn đã khuyên anh: "Anh bắt buộc phải đi, chúng ta đều phải đi".

"Giang Nguyên dựa vào việc này mà qua được hoạn nạn, có gì đáng mừng đâu? Hường Viễn, em có biết bữa cơm này khiến anh có cảm giác như Diệp gia bán con gái đi không?", Diệp Khiên Trạch nói một cách chua xót.

"Không biết anh đã nghe câu "đã làm dĩ rồi mà còn ngại nhận tiền bo" chưa?" Hường Viễn nói xong, thở dài rồi tiếp tục: "Lời nói khó nghe, anh đừng thấy buồn nôn. Việc đã đến nước này, chẳng ai kề dao vào cổ ép ai cả,

chuyện này anh cũng biết, nếu từ chối Mạc Kiến Quốc thì không nên đợi đến bây giờ. Khiên Trạch, chẳng thà đừng đi bước này, còn một khi đã đặt chân thì không thể hối hận. Nếu thật sự phải bàn chuyện hôn nhân thì bữa cơm này không tránh được, bố anh bây giờ một lòng niệm Phật, không quan tâm chuyện gì, anh là anh cả, nếu không xuất hiện thì có nghĩa gì, anh biết không?".

Diệp Khiên Trạch hạ giọng đáp: "Anh không trách ai, anh chỉ thấy buồn nôn với chính mình".

Hương Viễn nghe vậy đã rũ bỏ hết vẻ lạnh nhạt mấy hôm nay giữa hai vợ chồng, cô bước đến cạnh Diệp Khiên Trạch, quỳ xuống trước mặt rồi khẽ đặt tay lên đầu gối anh. Cô nhẹ nhàng nói: "Khiên Trạch, thực ra Diệp Linh nói đúng, cô ấy không thể cô đơn cả đời được. Người trong tim cô ấy là ai, anh cũng biết nhưng anh không cho được thì hãy để cô ấy đi. Phải, Mạc Hằng không phải là người thích hợp, em biết đã khiến cô ấy chịu khổ sở nhưng cứ héo mòn từng ngày như vậy thì cô ấy có thể tìm được người mà mình cam tâm tình nguyện lấy hay không? Em nghĩ chưa chắc. Anh giữ cô ấy lại bên mình một ngày, trong lòng anh không vui, cô ấy càng đau khổ. Mạc Hằng tuy dần nhưng chí ít cũng một lòng một dạ với Diệp Linh. Cô ấy đã quyết định gả cho nhà họ Mạc, tại sao anh không tỏ ra thoải mái một chút để những ngày tháng sau này của cô ấy vui vẻ hơn?"

Diệp Khiên Trạch không nói gì, Hương Viễn có lúc nghi ngờ rằng những lời mình nói anh không hề để tâm. Một lúc sau, anh mới chậm rãi nắm lấy tay Hương Viễn, đầu cũng rũ xuống, gò má áp chặt vào mu bàn tay cô, lạnh lạnh.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Khảo Nghiệm Đặc Biệt Của Mạc Gia

Cậu ta nhìn Diệp Linh... bù đắp bằng cách của mình - chộp lấy thức ăn nôn ra trước mặt rồi nhét vào miệng.

Và như thế, thành viên hai gia đình Diệp gia và Mạc gia đã ngồi cùng nhau trong một buổi tối đầu xuân se lạnh, vợ chồng Diệp Khiên Trạch, Diệp Quân đều có mặt, Mạc Kiến Quốc cũng đưa vợ và con trai đến. Rõ ràng hai nhà từng có mối quan hệ thâm giao với nhau, chỉ mong ước được gần gũi hơn. Mười mấy năm trước cũng từng cười đùa rằng sẽ làm thông gia của nhau, giờ đây quả nhiên đã thành sự thực nhưng mỗi người đều có tâm sự riêng, vô cùng phức tạp, có nói cũng không rõ được.

Mạc phu nhân họ Vương, là một người đàn bà gầy gò và ít nói. Trước kia, Diệp Khiên Trạch và Diệp Linh cũng quen thân với bà, đặc biệt là Diệp Khiên Trạch, anh còn nhớ rõ, bà Vương có đôi bàn tay khéo léo, có thể đan áo len rất đẹp và ấm, lúc học tiểu học, quần áo len của anh và Diệp Linh có rất nhiều cái là do bà đan cho. Nhưng anh không biết từ lúc nào mà đôi bàn tay khéo léo ấy đã gầy như que củi, có lẽ sau khi con trai xảy ra chuyện, những ngày tháng ăn sung mặc sướng cũng không giảm bớt được sự đau khổ trong lòng bà. Diệp Khiên Trạch lên tiếng chào bà rồi quay đi nơi khác, không dám nhìn đôi tay kia nữa. Diệp Linh ngồi cạnh Mạc Hằng, đối diện với nụ cười ngốc nghếch mãi mãi không thay đổi của cậu ta với mình, cũng

thỉnh thoảng cười và thì thầm vài câu, còn nói những gì, Mạc Hằng nghe có hiểu không thì ngoài họ ra, không ai có thể biết. Hường Viễn và Diệp Quân đều vào nhà họ Diệp khá muộn, khi ấy Mạc Kiến Quốc đã đoạn tuyệt quan hệ với Diệp gia từ lâu nên hai người không quen với Mạc phu nhân. Diệp Quân luôn chăm chú dùng bữa, Hường Viễn thì gánh vác trách nhiệm hàn huyên với Mạc gia bởi tuy ngồi cùng nhau nhưng không khí vẫn khá "lạnh". Cũng may, Mạc Kiến Quốc tỏ ra thoải mái, những ân oán xưa cũ đều tan thành mây khói vì đã tác thành được cho Mạc Hằng và Diệp Linh. Ông chỉ tỏ ra tiếc nuối vì bà Diệp mất sớm, buồn vì không có dịp gặp lại ông bạn già Diệp Bình Lâm.

Phải nói rằng, Mạc Kiến Quốc là người làm việc quan tâm đến hiệu quả, tư duy cũng khá nhanh nhạy. Trong lúc trò chuyện, ông đã đề cập đến những kế hoạch và dự định sắp tới, bao gồm vấn đề tổ chức tiệc cưới, tiền lễ bên nhà trai, tất cả những lễ tiết quan trọng cần có, rất lằng nhằng rắc rối nhưng lại đầu vào đó khiến Hường Viễn cũng phải trầm ngâm phục. Một người có thể đạt được thành công lớn, quả nhiên không phải ngẫu nhiên mà ra.

Lúc bàn đến tiền lễ và của hồi môn, Mạc Kiến Quốc khéo léo đề nghị phần hồi môn bên Diệp gia chỉ cần đơn giản là được. Hường Viễn liếc nhìn Diệp Khiên Trạch tâm trí như đang để tận đâu đâu, cười và ngắt lời Mạc Kiến Quốc: "Tổng giám đốc Mạc nói đúng, những thứ đó chỉ cần có lòng là được, chẳng qua là cần hình thức cho thêm long trọng thôi. Tổng giám đốc Mạc yêu thương Diệp Linh, chúng tôi cũng chỉ có một cô em gái, Diệp gia tuy không giàu có nhưng cũng không bao giờ đối xử tệ với A Linh".

Mạc Kiến Quốc cười cười, vẫn chưa kịp nói gì thì bỗng nghe thấy tiếng sặc nghẹn dữ dội phát ra từ cổ họng Mạc Hằng. Không biết từ lúc nào mà Mạc Hằng ngậm đầy một miệng cơm, có lẽ bị nghẹn không nuốt được nên cả gương mặt đỏ bừng lên, Diệp Linh đang vỗ nhẹ lên lưng cậu ta.

Mạc phu nhân thương xót con mình, không nghĩ ngợi gì mà hất luôn tay Diệp Linh sang một bên vừa nhanh chóng vỗ lên tấm lưng nung núc thịt của Mạc Hằng, vừa dùng tay kia vạch mồm, bắt cậu phải nôn hết thức ăn nhét đầy trong miệng ra ngoài, động tác rất thuần thục, rõ ràng chuyện như thế không phải xảy ra lần đầu.

Ai ngờ Mạc Hằng không mở mồm thì thôi, vừa há miệng nôn thì phun đầy ra bàn. Thân người cậu nghiêng về phía trước nên người xung quanh may mắn tránh được, chỉ khổ Diệp Quân ngồi chếch phía đối diện, trong tích tắc ống tay áo và cánh tay đều dính đầy cơm canh mà Mạc Hằng vừa nôn ra.

Diệp Quân hình như cũng kinh ngạc đờ cả người, nhất thời không biết phản ứng thế nào, vẻ mặt lộ rõ nét kỳ quặc không diễn tả được. Hường Viễn tuy biết cậu là con trai nhưng trước giờ cực kỳ sạch sẽ nên lập tức cầm chiếc khăn nóng để lau tay mà nhà hàng cung cấp, nhanh nhẹn lau cho cậu, đồng thời đưa mắt ra hiệu vì chỉ sợ cậu còn trẻ, không hiểu cách đối nhân xử thế mà tỏ vẻ ghê sợ thì nguy.

Cũng may Diệp Quân nhìn thấy Hường Viễn, chỉ đón lấy chiếc khăn ướt trong tay cô và nói: "Để em tự làm". Sau đó, cậu cúi đầu chăm chú lau cánh tay bị dính bẩn, không nói năng gì nữa. Mạc Kiến Quốc xin lỗi rồi rút, một lúc sau, Diệp Quân cũng đã nở nụ cười tươi tỉnh: "Không sao đâu, chú Mạc, bình thường thôi mà".

Hường Viễn cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, trong mắt thoáng nét dịu dàng. Cậu bé này, cũng xem như hiểu chuyện rồi.

Nhân viên phục vụ vội vã đến thu dọn, Mạc Kiến Quốc bảo họ đổ hết thức ăn trên bàn, dọn dẹp bàn ghế tiếp tục dọn thức ăn mới lên. Nhân viên phục vụ còn đang thu dọn thì tiếng kêu nho nhỏ của Diệp Linh lại vang lên: "A, đừng ăn cái này, đừng ăn nữa!".

Thì ra Mạc Hăng tuy ngốc nhưng cũng biết mình vừa gây ra tai họa. Có lẽ cậu muốn nhanh chóng thể hiện mặt tốt trước người con gái mình yêu nên gương mặt núc ních thịt của cậu tỏ rõ vẻ hối hận cùng cực. Cậu ta nhìn Diệp Linh, mồm lúng búng nói không rõ: "Anh sai rồi, xin lỗi, xin lỗi...", rồi dùng cách của mình để bù đắp tội lỗi - chụp lấy cơm canh mà mình vừa nôn ra, nhét vào mồm.

"Đừng ăn mà, đừng...", Diệp Linh khuyên nhủ, cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn dữ dội, gương mặt trắng như sứ giờ đang đỏ như màu máu.

Vợ chồng Mạc Kiến Quốc cũng lao đến, kêu gọi "bảo bối vàng ngọc" của họ hết lời, chỉ muốn ngăn chặn hành động kinh khủng của con trai mình lại. Mạc Hăng hoàn toàn phớt lờ họ, ánh mắt chăm chú nhìn Diệp Linh, cứ lăm bắm lặp đi lặp lại một câu, Hường Viễn cũng nghe mãi mới rõ, cậu ta đang nói: "Anh ăn rồi, em đừng giận được không?".

Đôi mắt Diệp Linh thoáng chốc ướt đẫm, cả người đang run lên bần bật: "Em không giận, thật đấy, không giận...".

Cuối cùng Mạc Hăng cũng nở nụ cười, càn kinh hải hơn khi cậu ta bốc một nắm cơm khác vừa nôn ra, run rẩy đưa lên trước miệng Diệp Linh: "Cho em, cho em...". Dáng vẻ Mạc Hăng như rất mong đợi và vui sướng được chia sẻ với Diệp Linh.

Hường Viễn là người đầu tiên nhìn thấy liền đứng dậy định ngăn lại nhưng lúc ấy cô cũng để ý thấy Mạc Kiến Quốc khẽ nhúc nhích một chút rồi lại bị Mạc phu nhân giữ lại ngay, hai vợ chồng nhìn về phía Diệp Linh và Mạc Hăng với thần sắc phức tạp, không nói tiếng nào.

Hường Viễn cũng chậm rãi ngồi xuống, kịp thời luồn tay xuống gầm bàn chặn lên đùi Diệp Khiên Trạch, không để anh tức giận đứng dậy. Cả người Diệp Khiên Trạch đang run lên, anh nhìn nụ cười ngu ngơ đang bốc đám cơm kia lên của Mạc Hăng và cả sự im lặng lạ thường của Diệp Linh,

bi phần khiến anh gần như nghẹt thở. Thế nhưng sức mạnh của Hương Viễn cũng không nhỏ, cô giữ chặt lấy tay anh, không ngừng chuyển đến một tin nhắn không còn gì đơn giản hơn: đừng có bất kỳ hành động nào cả. Đừng!

Diệp Khiên Trạch vô thức nắm lấy tay Hương Viễn đang đè lên người mình như túm được cọng lau sậy mỏng mảnh giữa bể khổ. Bản thân anh cũng không biết đầu ngón tay mình đã sắp bám lút vào da thịt Hương Viễn nhưng mặt cô không biểu cảm, như thể không hề có chút tri giác. Diệp Quân lúc nhìn Hương Viễn, lúc lại nhìn vợ chồng Mạc Kiến Quốc rồi nhìn Mạc Hằng và Diệp Linh, không biết phải làm thế nào.

Cuối cùng, trong ánh mắt chờ đợi của Mạc Hằng, Diệp Linh khẽ há miệng ra.

"Đừng ăn, A Linh", Diệp Khiên Trạch không còn kiềm chế nổi, hét lên nho nhỏ.

Diệp Linh mỉm cười thê lương với anh, dùng miệng đón lấy thứ trong tay Mạc Hằng, chậm chậm ngậm vào trước mặt anh chàng ngốc nghếch đang khoa chân múa tay trong sung sướng, như đang nếm thử một món ăn vô cùng ngon lành và đẹp đẽ.

"Ôi chao, con trai, con đang làm gì thế hả?" Mạc phu nhân lúc này hình như tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng nói với Diệp Linh: "Con gái, đừng ăn, mau nôn ra đi. Phục vụ đâu, phục vụ... mang trà lên... Mau súc miệng đi, con bé này, sao mà thật thà như thế...".

Trong lúc bà nói, Diệp Linh đã mỉm cười nuốt hết những thứ đó vào bụng. "Sao thế?", thấy anh như vậy, tuy vẫn cố trấn tĩnh nhưng ánh mắt Hương Viễn vẫn thoáng nét hoảng sợ.

"Xin lỗi các vị, tôi không được khỏe lắm, phải về trước, xin thất lễ."

Diệp Khiên Trạch vội vàng đứng lên như muốn hất tung toàn bộ đồ ăn đang đặt trước mặt.

"Khiên Trạch...", Hương Viễn thì thầm gọi anh, trong giọng nói như đang van xin.

"Thực sự xin lỗi!"

Bước chân bỏ đi của Diệp Khiên Trạch tuy nhẹ bẫng nhưng không hề do dự. Anh biết rằng, chỉ ở đây thêm một lúc nữa thì người phát điên đầu tiên không phải là ai khác mà chính là anh.

Hương Viễn nhìn theo anh bỏ lại tất cả mọi người mà chạy trốn, chờ đến mấy giây rồi cười gượng với vợ chồng Mạc Kiến Quốc: "Xin lỗi, dạ dày anh ấy không được tốt lắm".

Không có gương nhưng Hương Viễn biết nụ cười của mình rất khó coi. Cũng may Mạc Kiến Quốc cũng bỏ qua điều đó, cười cười rồi bảo: "Thanh niên càng phải ăn uống điều độ, chú ý sức khỏe, nếu không đến tuổi của tôi thì ăn không tiêu được".

Buổi tối, chỉ có Diệp Quân và Diệp Linh trở về nhà. Lúc đó, Diệp Khiên Trạch vẫn ngồi trên salon ngoài phòng khách, không thấy Hương Viễn về cùng, anh liền hỏi: "A Quân, chị dâu em đâu?".

"Hương Viễn nói chị ấy có chút việc nên phải về công ty xử lý, bảo bọn em về trước", Diệp Quân đáp.

Diệp Khiên Trạch gật đầu. Trong đầu anh bắt đầu xuất hiện cảnh trước đó một giây khi anh rời khỏi bàn ăn, ánh mắt của Hương Viễn từ van xin chuyển thành thất vọng. Anh biết, anh lại làm cô thất vọng, có lẽ anh sẽ không bao giờ có thể trở thành người biết kiềm chế, thậm chí anh bắt đầu thấy rất nghi ngờ rằng, Hương Viễn yêu một người vô tích sự như anh ở điểm nào? Tự anh cũng thừa nhận mình không làm nổi việc lớn, cũng

không thể trở thành điểm tựa, ngoài một trái tim quá đổi yếu mềm, anh chẳng còn gì cả.

ở một góc phòng khách, chiếc đồng hồ cổ kiểu tây vẫn đang nhích từng chút một, đã khá muộn rồi. Diệp Linh vừa về không lâu, Diệp Khiên Trạch vốn định nói vài câu về chuyện xảy ra ban nãy nhưng cô tỏ ra không còn tâm trí bàn sâu về việc đó nên chỉ bảo rằng mình rất mệt rồi bỏ về phòng ngủ. Chỉ còn Diệp Quân vẫn ngồi ở đầu kia của salon, im lặng hết như anh mình. Diệp Khiên Trạch thầm nghĩ, Diệp Quân thường xuyên không về nhà có lẽ cũng đúng, căn nhà này quá cũ rồi, âm u lạnh lẽo, anh cũng sắp nghệt thở vì nó. Nếu Diệp Quân ở đây lâu, không chừng cũng sẽ trở thành như anh, thế nào cũng có một ngày mục rữa ra mất.

Giống như anh từng ích kỷ muốn Hương Viễn kéo mình lên, kết quả là anh lại như níu Hương Viễn chìm xuống bóng đêm từng chút, từng chút một.

"A Quân, muộn rồi, em đi ngủ đi. Ngày mai còn phải đi làm đúng không? Trong nhà cũng không còn việc gì nữa, nếu thấy ở ngoài đi làm tiện hơn thì bắt đầu từ ngày mai, chuyển lại về đó đi." Diệp Khiên Trạch mệt mỏi xoa xoa thái dương, sợ Diệp Quân hiểu lầm, lại bổ sung: "Tất nhiên, nơi đây mãi mãi là nhà của em, em muốn về lúc nào cũng được. anh chỉ cảm thấy, em phải có một cuộc sống thoải mái hơn".

Diệp Quân như không quan tâm đến điều này, cậu hỏi: "Anh, Hương Viễn ở lại công ty ạ?".

Câu nói này đã khiến Diệp Khiên Trạch choàng tỉnh, anh gọi vào di động của Hương Viễn nhưng bên kia tắt máy. Anh thấy rất lo nên lại gọi điện cho bảo vệ trực ban ở công ty thì họ trả lời: "Giám đốc Hương tối nay có đến nhưng đã về từ lâu rồi".

"Chẳng lẽ vẫn đang đi đường, di động lại hết pin?", Diệp Khiên Trạch lẩm bẩm. Hai anh em lại ngồi đợi gần nửa tiếng nữa, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cũ khiến ai cũng bức bối nóng ruột. Từ xưa tới nay, Hương Viễn chưa bao giờ là đối tượng khiến mọi người phải lo lắng như đêm nay, Diệp Khiên Trạch bỗng thấy bất an một cách lạ lùng. Có lẽ đêm nay đã xảy ra quá nhiều việc khiến anh cần về điềm tĩnh bình thản của Hương Viễn để an ủi chính mình. Có lẽ sự thất vọng của cô đã khiến anh đau, khiến anh nhận ra rằng thực ra anh rất quan tâm cách cô nhìn nhận và đối xử với mình.

"Không được, dù thế nào thì cũng phải đến nhà rồi chứ, để em ra ngoài xem sao". Vừa dứt lời, Diệp Quân chụp lấy chìa khóa xe rồi lao ra cửa. Diệp Khiên Trạch không kịp ngăn lại, cũng không kịp hỏi, thành phố lớn như thế, cậu phải đi đâu tìm?

Thời gian trôi qua một cách chậm rãi, Hương Viễn vẫn chưa về, đến Diệp Quân cũng chẳng thấy tăm hơi đâu. Đã khuya lắm rồi, Diệp Khiên Trạch có thói quen ngủ sớm nhưng anh phát hiện ra mình như đang tự cưỡng ép bản thân, cứ mấy giây là phải liếc nhìn kim đồng hồ, mỗi một động tĩnh bên ngoài, anh đều ngỡ là bước chân Hương Viễn.

... Cô sẽ không xảy ra chuyện chứ?

... Không đâu, ai có thể thông minh và nhanh nhẹn hơn Hương Viễn được? Làm sao cô có thể gặp chuyện gì...

... Cô ấy có thông minh thế nào thì vẫn là con người, mà lại là phụ nữ, muộn thế này rồi, đến điện thoại cũng không nghe, đây không phải là tác phong của cô ấy...

... Chẳng lẽ cô ấy đã không còn chịu đựng nổi mình? ... Có khi nào cô ấy sẽ không về nữa?

Nghĩ đến khả năng gần như là hoang đường này, một cảm giác sợ hãi cực độ xâm chiếm Diệp Khiên Trạch khiến trái tim anh đau thắt lại. Anh co mình trên salon, cảm nhận một nỗi cô độc chưa bao giờ có.

Hương Viễn là một phụ nữ không đáng yêu nhưng anh bây giờ đã không thể nào tưởng tượng nổi nếu không có người phụ nữ không đáng yêu ấy thì cuộc sống của anh sẽ như thế nào. Tại sao anh lại sợ hãi? Chẳng lẽ anh đã ý thức được sự nhẫn nại của con người cũng có giới hạn và anh đang dự cảm rằng mình có khả năng sẽ đánh mất người mà trước giờ vẫn luôn nhẫn nại?

Có một dạo, Diệp Khiên Trạch thấy trong cuộc hôn nhân này, mình cũng đang nhẫn nại, nhẫn nại với thái độ sống của cô, nhẫn nại với sự cay độc, lạnh lùng và tàn nhẫn của cô... nhưng không có cô kiên cường chống đỡ, anh thấy mình như thể hụt bước trong vô vọng.

Diệp Khiên Trạch bắt đầu đi qua đi lại trong vô thức, chốc chốc anh lại vén rèm cửa sổ rồi nhìn ra ngoài rất lâu, không khí trong đêm giống sự nặng nề được đông cứng lại. Cuối cùng, khoảng mười hai giờ hơn, anh nghe thấy tiếng xe, tiếp đó là giọng nói nho nhỏ của Hương Viễn và xuất hiện trong tầm mắt anh còn có một bóng đàn ông khác.

Diệp Khiên Trạch biết người đàn ông ấy. Anh ta chính là Trương Thiên Nhiên của Lập Hằng, đối thủ cạnh tranh một thời của Giang Nguyên, cũng là bạn của Hương Viễn. Diệp Khiên Trạch bước lùi ra sau bức màn cửa dày nặng, lặng lẽ nhìn ra ngoài từ khe hở, nói xong câu cuối cùng, Hương Viễn và Trương Thiên Nhiên nhìn nhau rất lâu... Những dải viền của rèm cửa quăn vào tay Diệp Khiên Trạch, rồi rậm và chằng chịt. "Soạt" một tiếng, nó đã căng và đứt ra trong tay anh, một sợi rất dài, lạnh lẽo mềm mướt như một con rắn. Con rắn độc ghen tuông! Đáng buồn là trước nay anh chưa bao giờ để ý đến.

Xe của Trương Thiên Nhiên đi đã xa, Hương Viễn dùng chìa khóa mở cửa vào nhà. Nhìn thấy phòng khách vẫn sáng đèn và Diệp Khiên Trạch lúc

này đã ngồi lại trên salon, cô cũng không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ lạnh nhạt nói một câu: "Anh bảo là mệt mà, sao chưa ngủ đi?".

Miệng thì nói, còn chân cô thì đang bước lên lầu.

"Hương Viễn!", Diệp Khiên Trạch gọi.

Anh biết Hương Viễn nghe thấy nhưng bóng dáng cô vẫn lặng lẽ khuất sau đầu cầu thang.

Vừa ra khỏi nhà tắm, Hương Viễn đã thấy Diệp Khiên Trạch đang dựa cửa đợi mình nên có phần bất ngờ. Cô vừa lau tóc vừa hỏi: "Sao, anh có gì muốn nói với em à?".

Diệp Khiên Trạch cũng là người không biết nói dối nên chần chừ một lát rồi nói: "Anh nhìn thấy Trương Thiên Nhiên đưa em về".

Hương Viễn cười: "Anh đang chất vấn em đấy à?".

"Anh... anh rất lo cho em", Diệp Khiên Trạch đang mong đợi một lời giải thích của cô nhưng lời đến cửa miệng lại biến thành câu này.

"Thế à?", Hương Viễn thản nhiên đáp lại. Câu chuyện kết thúc tại đây.

Một lúc sau, Diệp Khiên Trạch mới lên tiếng một cách khó nhọc: "Xin lỗi, Hương Viễn. Anh không cố ý làm sự việc tệ hại. A Linh... Nhìn thấy cô ấy như thế, trong lòng anh rất khó chịu. Anh luôn mong mỗi cô ấy có được một chốn đi về tốt hơn, tìm thấy một người cô ấy thật lòng muốn cưới, sống hạnh phúc. Như thế anh mới yên tâm sống cuộc sống của mình".

Hương Viễn cuối cùng cũng quay lại đáp: "Anh có tin không? Cho dù gả cho người mà mình muốn cũng chưa chắc hạnh phúc. Hạnh phúc là gì? Giống chúng ta ư? Chúng ta đều mong được hạnh phúc, mong mỗi quá nhiều nhưng lại không biết cuối cùng có được gì".

"Thực ra anh..."

"Khiên Trạch, chi bằng chúng ta thôi đi."

Một câu nói không thể nào bình tĩnh hơn, giống như năm nào cô quyết định lấy anh. Khi ấy, cô đã đi rất xa, cuối cùng quay lại, chậm rãi nói: "Được!".

Nhưng phải rất lâu sau Diệp Khiên Trạch mới hiểu được quyết định của cô.

Bi thương là thứ không nhìn thấy, không thể nói, thậm chí không thể hình dung nhưng trọng lượng của nó lại rất nặng nề. Diệp Khiên Trạch không nói nổi lời nào, đôi môi run rẩy, cánh tay ôm chặt lấy Hương Viễn, không thể buông vì buông ra thì anh sẽ mất đi chỗ dựa.

"Khiên Trạch, Khiên Trạch, anh nghe em nói đã. Diệp Khiên Trạch, đừng như thế được không?" Hương Viễn chậm rãi đẩy anh ra nhưng không làm được gì trong sự công kích cuồng nhiệt chưa bao giờ có trước đó của anh. Anh khóc, cô biết, đây không phải là kết quả cô mong muốn. Cô từng ngỡ rằng hạnh phúc luôn nằm trong tay con người, nhưng giả thiết đó đã sai lầm nên kết luận cuối cùng không bao giờ có thể đúng được.

Chưa bao giờ Diệp Khiên Trạch đối xử với cô như vậy. Trước kia, những lúc thân mật nhất, anh cũng dịu dàng như nước, vậy mà bây giờ anh lại làm cô đau, nhưng cô luôn bắt lực trước anh. Cũng như với Trương Thiên Nhiên đã chơi sáu ván cờ với cô, trước khi chia tay, cô đã nói với anh ta: "Tôi không phải là người có trí tuệ vì trí tuệ có thể khiến một người biết nên làm gì và không nên làm gì, nhưng lúc nào tôi cũng không quản nổi chính bản thân mình".

Cô phát hiện ra một cách bi thảm rằng, dưới đôi môi, dưới bàn tay và dưới cơ thể anh, cô chỉ là người phụ nữ ngu muội như bao người khác, không thể giữ nổi sự kiên trì của mình.

"Anh, xe của Hương Viễn vẫn ở công ty... Á á... Xin... xin lỗi..." Vừa bước vào cửa, Diệp Quân đã chứng kiến một cảnh khó xử, cậu vội nói rồi hoảng loạn bỏ chạy. Tiếng đóng cửa cực mạnh của cậu không hề khiến hai người bên trong cảm thấy chấn động gì nhiều. Diệp Khiên Trạch phủ phục lên người Hương Viễn, quần quýt lấy cô như thể giây phút này có thể xóa sạch mọi do dự lúng túng của anh, đồng thời có thể giữ cô mãi luôn bên mình. Họ quấn vào nhau mạnh mẽ như điên cuồng, sự mê đắm đuối chưa bao giờ có đã khiến đầu óc họ mê muội, không có đúng sai, không có ngày mai mà chỉ có niềm vui chân thực ngay lúc này. Đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn, Hương Viễn đạt đến đỉnh trong cơn điên cuồng. Khoái cảm đó cao hơn tất cả những nơi cao nhất, xa hơn cả vĩnh hằng, nó khiến cô không nén được tiếng rên rỉ của mình. Trong lúc mê đắm, cô nghe thấy Diệp Khiên Trạch lặ đi lặ lại bên tai: "Hương Viễn, sau này chúng ta sẽ sống hạnh phúc nhé, sống hạnh phúc nhé...".

Cô như đón nhận lấy sự thôi miên mạnh mẽ nhất, ngoài gật đầu ra, cô chẳng có thêm phản ứng nào khác.

Phải, từ nay về sau hãy sống hạnh phúc. Cả đời cũng chỉ là mấy mươi năm, vụn vặt tìm kiếm khắc khoải, mong chờ, đón đợi, cái chờ đợi cũng chỉ là người đang ôm chặt lấy mình trong khoảnh khắc này thôi.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Cái Chết Có Thể Chiến Thắng Tất Cả

Cô đã ngỡ hạnh phúc của mình có thể sẽ bắt đầu lại từ đây nhưng chẳng qua đó chỉ là niềm vui sướng điên cuồng trước khi kết thúc.

Hương Viễn mệt mỏi ngủ thiếp đi trong vòng tay Diệp Khiên Trạch. Trong sự khắc khoải, Hương Viễn cũng không biết tại sao mình lại ngồi dậy. Gương mặt say ngủ đượm chút bất an của Diệp Khiên Trạch đang kề sát bên cạnh cô nhưng kỳ lạ là, Hương Viễn không hề nghe thấy hơi thở của anh, tất cả yên tĩnh đến lạ thường. Trong sự tĩnh lặng như chết, cô lại nhìn thấy người phụ nữ luôn xuất hiện trong giấc mơ của mình từ thời còn thơ trẻ, vẫn mặc bộ quần áo trắng toát, đứng trước cửa sổ và quay lưng lại với cô.

Cửa sổ chưa đóng, ngọn gió đêm cuốn tấm màn cửa màu trắng tung bay như một đôi cánh trắng cực lớn ve vuốt mãi gương mặt của người phụ nữ đó. Ngoài kia, sắc đêm đen hơn bất kỳ đêm nào khác. Hương Viễn nhớ rõ, màn cửa sổ màu tím hoa hồng là do chính tay cô chọn nhưng sao bỗng dưng lại biến thành màu trắng toát thế kia? Xung quanh cũng đều một màu trắng toát. Bàn trang điểm không thấy đâu nữa, đèn ngủ cũng biến mất, sách đầu giường cũng không, đến cả người nằm cạnh cô cũng không thấy, chỉ còn một màu trắng toát vô tận và cả người phụ nữ không nhìn rõ mặt kia.

Hương Viễn biết mình lại chìm vào giấc mơ đó, giấc mơ cồ sợ hãi nhất. Không có tình tiết nào đáng sợ nhưng cô lại lạc mất phương hướng trong màu trắng trống rỗng đó mà không cách nào thoát ra được. Bóng dáng người phụ nữ kia quá quen thuộc nhưng cồ không thể nào nhớ được đó là ai.

Hương Viễn cảm giác được mình đang bước xuống giường, bước từng bước đến gần người phụ nữ đó nhưng bất chấp cô đã đi được bao nhiêu bước, người phụ nữ đứng bất động ấy vẫn giữ được một khoảng cách vừa phải với cồ. Khi Hương Viễn đã bỏ cuộc và đứng lại, cồ loáng thoáng nghe thấy từ hướng người phụ nữ ấy vang đến một giọng nói vô cùng quen thuộc.

Hai mươi năm sau, em gặp được chàng Trong ngôi mộ hoang, cô hồn đã quý Như hoa quyến luyến, xương khô chất chõng Chàng một năm, em một năm Chẳng phân rõ, ai là ai...

Hương Viễn bỗng cảm thấy rùng mình ớn lạnh trước câu hát đó. Người phụ nữ kia vẫn đang ngân nga nhưng bầu trời phía xa đã vang lên tiếng sấm rền nhấn chìm giọng ngân nho nhỏ ấy.

Là mơ, là mơ. Phải tỉnh dậy, mau tỉnh dậy...

Hương Viễn thầm lẩm nhẩm trong bụng, gắng sức véo mình, tiếc là cồ chẳng thấy đau chút nào. Tiếng sấm dần dần áp đến theo tia sét rạch ngang trời, người phụ nữ kia đang chậm rãi quay đầu lại.

Bao nhiêu lần Hương Viễn muốn nhìn rõ gương mặt thật của cồ ta, muốn chiếc thẳng cơn mộng quái ác này. Như mấy phút trước đó, cồ tiến gần từng bước, chẳng phải là muốn vạch rõ gương mặt thật của cồ ta hay sao? Nhưng khi người phụ nữ quay đầu lại, cô chợt nhận ra, kỳ thực cồ không khát khao biết được đáp án như mình vẫn tưởng.

Tình hình trước mắt không cho phép cô chọn lựa, cuối cùng gương mặt của người phụ nữ kia đã hoàn toàn hướng về phía Hương Viễn. Trong khoảng khắc ấy, một luồng chớp sáng lóe bỗng rạch ngang cửa sổ, chiếu sáng cả gương mặt ấy và cả một màn trắng toát chết chóc trong phòng.

Hương Viễn bừng tỉnh dậy như bị sét đánh. Ánh chớp vẫn còn đó, mưa đêm sắp kéo đến, khung cửa sổ lại đóng chặt kín, ở đó ngoài một chậu hoa lan ra thì làm gì có người phụ nữ nào? Hương Viễn thở phào, lòng mừng thầm may mà mình chưa làm Diệp Khiên Trạch tỉnh giấc nhưng vừa định ngủ lại thì cô phát hiện ra cửa phòng mình hè mở, một bong bóng hết ma quỷ đang nấp sau cánh cửa.

"Ai?", Hương Viễn dù gan dạ song vẫn toát mồ hôi lạnh, kêu thét lên.

Bóng dáng kia không lên tiếng nhưng vẫn đứng đó, nhìn chăm chăm về phía giường cô.

Cuối cùng, Diệp Khiên Trạch cũng bị đánh thức. "Hương Viễn, chuyện gì thế?" Anh ôm lấy vợ mình, thuận tay bật sáng ngọn đèn bên cạnh, lúc nhìn về phía cửa.

Người như oan hồn đứng khuất sau cánh cửa không phải ai khác mà chính là Diệp Linh trong bộ quần áo ngủ trắng toát. Thần sắc cô chơi vơi như đang mộng du nhưng đôi mắt lai mở lớn.

"A Linh, em đang làm gì vậy?"

Tay Diệp Khiên Trạch toát mồ hôi lạnh, hết như tay Hương Viễn lúc này.

Cuối cùng, Diệp Linh cũng lên tiếng: "Không có gì, thật xin lỗi đã khiến hai người hoảng sợ. Em không ngủ được, bỗng nhiên nhớ đến một câu quen chưa hỏi anh".

Người cô đang nói chuyện hiền nhiên là Diệp Khiên Trạch.

"Nói gì?" Diệp Khiên Trạch cũng thấy nghi ngại, có lẽ bệnh tình của A Linh không hồi phục nhanh như anh nghĩ. Chuyện xảy ra hôm nay cũng không thể qua đi lặng lẽ không một dấu vết như vẻ bề ngoài của nó.

"Em muốn hỏi là... Diệp Khiên Trạch, anh còn lời nào muốn nói với em không?"

Đây không phải lần đầu tiên Hương Viễn nghe thấy câu hỏi này. Cô quay nhìn Diệp Khiên Trạch nhưng anh vẫn chọn sự im lặng như những lần trước.

Diệp Linh không hề thắc mắc, có lẽ cô cũng đoán được đáp án này từ lâu, chẳng qua chỉ hỏi do thói quen mà thôi. Cờ cười cười, không nói thêm gì mà đưa tay đóng cửa lại rồi bỏ đi.

Diệp Khiên Trạch nhắm nghiêm mắt, thở một hơi dài như thể anh mới là người vừa thoát khỏi cơn ác mộng.

"Ngủ thôi", anh vừa nói vừa vuốt ve mu bàn tay của Hương Viễn.

Hai người lại nằm xuống giường, sự tĩnh lặng cũng bao trùm cả căn phòng. Họ nằm lắng nghe hơi thở của nhau, nghe cả tiếng mưa dồn dập không ngớt ngoài kia, tuy không ai lên tiếng nhưng họ biết người kia cũng không ngủ như mình.

Không biết bao lâu sau, cố lẽ khi trời đã sắp sáng, Hương Viễn cứ trăn trọc mãi khiến Diệp Khiên Trạch lại trở dậy bật đèn.

"sao vậy, vẫn chưa quên chuyện lúc này à? A Linh là vậy, em đừng để tâm", Diệp Khiên Trạch rất ít khi nhìn thấy Hương Viễn thấp thỏm như thế nên dịu giọng an ủi.

Hương Viễn lắc đầu: "Không, em cứ thấy có chỗ nào đó không ổn".

Mặc Diệp Khiên Trạch khuyên can, cô vẫn bước xuống giường, mở cửa rồi đi chân trần ra ngoài hành lang bước về phía phòng Diệp Linh. Quả nhiên cửa phòng đang khép hờ. Mượn ánh sáng ngọn đèn đường bên ngoài cửa sổ, Hương Viễn thấy Diệp Linh đang dựa nửa người trên chiếc ghế đặt trước cửa sổ.

"Diệp Linh, tôi muốn nói chuyện với cô được không?" Hương Viễn không muốn Diệp Linh giật mình nên lên tiếng trước nhưng Diệp Linh vẫn bất động, không chút phản ứng. Đèn bật sáng, cảnh tượng trước mắt khiến cả đời Hương Viễn cũng không sao quên được. Diệp Linh gần như ngạt thở, máu tràn khắp nơi... Nguồn gốc của thứ dịch thể mà cô đạp lên trước đó bắt nguồn từ bàn tay buông thõng bên ghế kia.

"Diệp Linh...", Hương Viễn hét lên. Mặc kệ chân mình đạp lên máu, cô chạy đến vỗ vỗ vào mặt Diệp Linh. Gương mặt ấy đã không còn hơi ấm nhưng máu vẫn rơi tí tách theo bàn tay trái đang co thành nắm đấm của Diệp Linh.

"Không được, cô không thể chết", Hương Viễn lảm nhảm. Rất nhiều lúc, cô đã nghĩ thầm trong lòng rằng, tại sao thế gian lại có sự tồn tại của Diệp Linh? Thậm chí lúc ác độc hơn, cô còn nguyện rửa cho người con gái như âm hồn không tan này biến mất khỏi thế giới càng nhanh càng tốt, nhưng không phải là bây giờ, không thể bằng cách này.

"Khiên Trạch, Diệp Linh..."

Cô thử lay gọi người đang ngủ say rồi loạng choạng đi gọi điện thoại, bàn tay đầy máu vấy sang những phím số, đỏ rực chói mắt.

Đường dây 120 [1] luôn bận, Hương Viễn đành gác máy. Vừa quay lại cô đã nhìn thấy Diệp Khiên Trạch đứng ngay ở cửa, đờ đẫn như bị trúng bùa phép.

[1] Đường dây cấp cứu của Trung Quốc (ND)

Ánh mắt anh nhìn đăm đăm vào Diệp Linh khiến Hương Viễn rùng mình.

Cô nên đoán được điều này từ lâu.

Cô đã ngỡ hạnh phúc của mình có thể sẽ bắt đầu lại từ đây nhưng chẳng qua nó chỉ là niềm vui sướng trước khi kết thúc.

Diệp Linh đã chết.

Bệnh viện tốt nhất, bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất cũng không thể cứu được mạng sống của Diệp Linh. Trước đó, khi xe cấp cứu 120 đến được nhà họ Diệp, lúc xem xét vết thương của Diệp Linh, họ đã lặng lẽ lắc đầu.

Hương Viễn toàn thân đầy máu, đứng nhìn người được đắp tấm khăn trắng trong phòng cấp cứu, thấy vậy, vị bác sĩ liền nói: "Cô Hương, xin đừng đau buồn. Nói ra thì, tôi đã tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân chết trên bàn mổ nhưng người có ý muốn tự sát kiên quyết thế này thì vẫn là lần đầu. Người bình thường chọn cách cắt mạch máu để tự tử thì những vết rạch trên tay rất nhiều và lung tung. Còn trên cõ tay trái của cô Diệp Linh bất hạnh vừa mất đây thì chỉ có một vết dao nhưng vết thương rất sâu chứng tỏ cô ấy không chỉ cắt mô mềm mà phần xương mềm ở cõ tay cũng bị đứt lìa, quyết liệt như vậy thì thực là không hiểu nổi. Và lại, trước khi cắt cõ tay, cô ấy đã dùng rượu mạnh nuốt hết ba trăm viên thuốc ngủ. Ba trăm viên... cho dù là kẹo thì cũng phải có can đảm mới làm được như vậy. Một cô gái còn trẻ như thế, tôi không hiểu có chuyện gì lại khiến cõ ấy bất chấp tất cả để tự sát, không chừa cho mình chút đường lui nào như vậy".

Vị bác sĩ được mệnh danh là tay mở ngoại khoa số một thành phố G này đã nhìn thấy quá nhiều chuyện sinh tử nên dường như không mong đợi tìm thấy đáp án cho câu hỏi của mình ở Hương Viễn. Ông thờ dãi nói tiếp: "Có người cố gắng sống vì chút hy vọng nhỏ nhoi mà lại chết không rõ ràng, có

người lại một lòng một dạ muốn chết, tôi cũng không rõ là tại sao". Nói xong, ông đưa một vật gì đó vào tay Hương Viễn rồi nói: "Đây là vật mà người chết đã nắm chặt trong lòng bàn tay trái. Cờ ấy nắm rất chặt nên lấy được nó cũng rất vất vả. Tôi nghĩ gia đình có thể giữ lại làm kỷ vật".

Không cần phí công suy nghĩ, Hương Viễn cũng nhận ra vật trong tay là mặt Quan Âm đứt cổ từng thuộc về cô nhưng nhầm lẫn thế nào lại bán cho Diệp Linh. Mặt Quan Âm này trước đó đã bị máu thấm vào. Máu chảy vào khe hở trên đó khiến vết nứt trên cổ Quan Âm càng nổi bật kinh hãi, vòng dây màu đỏ cũng bị dính máu, sau khi khô đi đã trở thành màu nâu sẫm.

Thì ra thứ ám Diệp Linh nắm chặt trong lòng bàn tay chính là cái này. Lúc sống đã không rời mặt Quan Âm này, đến chết cũng vẫn không chịu buông, tại sao cô ấy lại trân trọng nó như vậy? Chẳng lẽ là vì mặt Quan Âm đứt cổ này tượng trưng cho tình yêu vô vọng, cho kiếp sống tàn khuyết không chút may mắn, không đáng một xu, chỉ như châu như ngọc với người có được nó?

Diệp Linh đã chết, mãi mãi sẽ không có ai biết được đáp án của nó.

Sau khi làm xong mọi thủ tục, Diệp Quân và tài xế nhà họ Diệp cũng xuất hiện ở đầu kia của phòng cấp cứu. Trước khi họ đến gần, Hương Viễn đã nhanh chóng giấu nhem vật xui xẻo này đi. Cờ còn rất nhiều việc phải làm, ứng phó với bên cảnh sát, báo tang với bố chồng Diệp Bình Lâm, lo liệu việc tang lễ và còn cả một mớ hỗn loạn bên nhà họ Mạc.

Từ khi nhìn thấy Diệp Linh trong vũng máu, Diệp Khiên Trạch luôn có dáng vẻ đó, không khóc cũng không cười, không nói lời nào, anh như một người gỗ, như bị hút mất linh hồn, cái còn lại chỉ là bộ xương da.

Hương Viễn hiểu được nỗi đau khổ và bi thương của anh. Anh là người vô cùng lương thiện, Diệp Linh đối với anh lại quá đặc biệt nên anh không thể hồi phục lại ngay sau cú sốc này. Diệp Khiên Trạch cần thời gian, vậy

thì Hường Viễn sẽ cho anh thời gian. Sau khi dặn dò dì Dương chăm sóc Diệp Khiên Trạch, cô liền đi lo liệu hậu sự của Diệp Linh, cũng may Diệp Quân đã hiểu biết hơn trước nhiều nên có thể giúp cô một tay.

Chỉ có điều, mãi đến hôm chôn cất Diệp Linh, trạng thái của Diệp Khiên Trạch cũng không có chút thay đổi. Diệp Linh là cò gái chưa chồng, lại chết yếu, mà chết với hình thức tự sát nhanh gọn như thế, nên đó quả là một chuyện rất xui xẻo, cho dù Hường Viễn đã nỗ lực không để chuyện này lan truyền ra ngoài nhưng giấy không gói được lửa, ngoài kia vẫn dấy lên đủ loại tin đồn thị phi. Tang lễ rất đơn giản, ngoài họ hàng thân thích ra thì không thông báo cho người nào biết. Theo tập tục, Diệp Bình Lâm không thể đến, người đầu bạc tiễn kẻ tóc xanh, dù một lòng hướng Phật mà ông vẫn không cầm được nước mắt đôi dòng. ông nói với Hường Viễn: "Người đã đi thì không thể giữ lại, ai cũng phải chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi".

Mạc Kiên Quốc lại đưa Mạc Hăng đến. Sau khi Diệp Linh chết rồi, có một dạo, Mạc Kiến Quốc kinh ngạc quá hóa giận, cảm thấy Diệp gia dùng cách này để ức hiếp và sỉ nhục họ nhưng như lời giải thích của Hường Viễn thì cho dù dê hèn đến mức không còn đường ra, Diệp gia cũng không đến nỗi dùng sinh mạng của người nhà để lừa gạt sự giúp đỡ của Đinh Thịnh. Cái chết của Diệp Linh không ai đoán trước được, đối với kết cục này, Diệp gia khó lòng chấp nhận hơn bất kỳ ai khác. Hường Viễn cũng rất thành thật nói với Mạc Kiến Quốc rằng, nếu Mạc gia đã kích Giang Nguyên vì việc này thì họ cũng chẳng còn cách nào khác.

Mạc Kiến Quốc là người sáng suốt, ông biết trong câu chuyện này, Hường Viễn đều nói thực tình. Tuy trong lòng khó mà không bất bình nhưng việc đã đến nước này thì dùng thủ đoạn với Giang Nguyên cứu vãn được gì? Dù sao ông cũng chứng kiến Diệp Linh trưởng thành, người đã chết rồi, chuyện cũ như bụi mờ, chỉ còn lại việc làm ăn kia. Cũng may đến

giờ phút này, chuyện liên hôn giữa hai nhà rất ít người biết, những gì ông làm được chính là không nhắc đến nữa, xem như chưa có gì xảy ra.

Nghi thức an táng vốn lặng lẽ nay càng thêm lặng lẽ. Diệp Khiên Trạch không quan tâm đến ai, thần sắc lãnh đạm. Hương Viễn cũng mệt mỏi, mặt sa sầm không nói câu nào. Diệp Quân mắt đỏ lừ, càng không biết phải nói gì. Lúc đó, kẻ duy nhất khóc lóc chỉ có Mạc Hằng ngây dại dờ người, cồ gáy mà cậu yêu thương đã biến thành tro bụi, cậu sẽ không còn được nhìn thấy cồ nữa.

Sau khi nghi thức kết thúc, Diệp Bình Văn vận toàn đồ đen cũng đã xuất hiện. Ông ta không gỡ cặp kính râm ra mà đi thẳng đến di ảnh Diệp Linh, đặt một bó bách hợp trắng xuống rồi khẽ nói: "Cũng tốt, mẹ của con một mình rất cô đơn". Nói xong, ông ta dịu dàng ve vuốt gương mặt Diệp Linh trên di ảnh, lui lại vài bước rồi đến cạnh Hương Viễn.

"Cười đi, tại sao cô vẫn chưa cười? Những gì cô muốn đã có được rồi, những người cô không muốn thấy đều chết cả rồi, vui thì cứ tỏ ra mặt, nhin trong lòng không thấy khó chịu à?", Diệp Bình Văn chỉ Hương Viễn nói nhưng tay chưa kịp giơ ra thì đã bị Diệp Quân đứng sau Hương Viễn túm lấy.

"Chú Hai, bây giờ đã là lúc nào rồi mà chú lại nói vậy? Chú nói ít lại đi", Diệp Quân nói.

Diệp Quân và Diệp Bình Văn chưa hề xảy ra xung đột, ông ta cũng không ngờ rằng Diệp Quân luôn phớt lờ mọi thứ lại nhúng tay vào lúc này, ông ta lên giọng trưởng bối kể cả: "Diệp Quân, không có chuyện của cậu ở đây".

Ông ta tưởng Diệp Quân sẽ buông tay nhưng chàng trai vốn hiền lành ngoan ngoãn không hề có ý lui bước. Diệp Bình Văn nhìn Diệp Quân vẻ cảnh cáo, vùng tay ra không hề khách sáo nhưng mấy ngón tay giữ chặt cổ

tay ông ta không mấy may nhúc nhích. Diệp Bình Văn tự nhận mình rất khỏe do tập luyện thể thao nhiều nên nghiêng rằng thử lại nhưng vẫn bại trận trước chàng trai trong có vẻ nho nhã, mảnh mai này trong cảm giác đau buốt ở cổ tay.

"Phản hết rồi, cậu còn làm bộ làm tịch gì?", Diệp Bình Văn nổi điên. Đột ngột, ông ta nhìn Diệp Quân vẻ hồ nghi rồi lại đưa mắt nhìn Hương Viễn sắc mặt lạnh đạm, "ồ" lên một tiếng, tỏ vẻ như vỡ nhẽ ra điều gì đó, cười giễu cợt: "Chẳng phải tôi đã nói cậu còn đáng thương hơn anh cậu sao? Cũng đúng, đây chẳng phải gia phong nhất quán của Diệp gia chúng ta hay sao?".

Câu nói này khiến Diệp Quân thấy thê thảm vô cùng, gương mặt trắng trẻo bỗng đỏ bừng lên, uất đến độ không nói được lời nào. Cậu thấy mình như bị lột sạch quần áo trước mặt mọi người, chút tâm sự nhỏ nhoi ấy cứ ngỡ đã giấu thật kỹ trong một góc không ai nhìn thấy, giờ đây lại đột ngột bị người ta vạch ra trần trụi.

Cuối cùng, Diệp Bình Văn cũng vùng thoát được khỏi tay Diệp Quân. Ông ta vắn vẹo cổ tay bị đau, vẻ mặt vừa đắc ý, vừa phức tạp, tiếp tục: "Thật nên để cho ông anh tu thân dưỡng tính, tự mệnh quân tử của tôi đến xem mới phải. Đời này tuyệt hơn đời trước, có điều các người nhớ lấy, chẳng ai có kết cuộc tốt đẹp đâu!".

Sau khi Diệp Bình Văn bỏ đi một lúc, Diệp Quân mới khẽ nhìn trộm Diệp Khiên Trạch một cái nhưng anh vẫn chìm đắm trong thế giới của mình. Hương Viễn cũng không lên tiếng, Diệp Quân đứng rất gần cô nhưng đến dừng khí nhìn Hương Viễn một cái cậu cũng không có nên cậu không thể phát hiện ra nét thất vọng trên gương mặt cô lúc này.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Già Đi Trong Hồi Ức

Một lực ma sát như thế vẫn khiến anh thương tích đầy mình, toàn thân là máu nhưng anh vẫn đang cố gắng quýt, bất chấp đau đớn để tìm cho ra mặt Quan Âm không biết đã biến đi đằng nào.

Sau khi lo liệu chu toàn tang lễ cho Diệp Linh, Hương Viễn tiếp tục về công ty làm việc. Công ty vừa gặp chuyện lớn, vẫn chưa hồi phục lại, may mà thời khắc thêm thảm nhất đã qua, phía khu nghỉ mát tình hình kinh doanh cũng ổn, xem như có thể nhìn thấy ánh sáng le lói phía trước. Hương Viễn thở phào một cái nhưng cõ lại đau buồn nhận ra, cả nhà họ Diệp cũng chỉ còn mình cõ quan tâm đến chuyện này. Người cùng cô bận rộn suốt đêm, lo lắng bạc đầu, cấp bách như lửa lại là Phó tổng Lý - một người ngoài.

Giống như lúc này, Phó tổng Lý đang cầm tài liệu đứng trước bàn làm việc của Hương Viễn, tỏ vẻ rất lo lắng.

"Phó tổng Diệp dù có đau lòng đến mấy thì việc cũng đã qua một thời gian rồi, vậy mà bây giờ cậu ấy vẫn không xuất hiện ở công ty, một đồng công việc chẳng lẽ chỉ có thể gác lại đó?"

Hương Viễn bắt lực nhìn Phó tổng Lý. Diệp Khiên Trạch phụ trách thủ tục hành chính về kinh doanh marketing, không đến nỗi là không thay thế

được nhưng vấn đề nằm ở chỗ tiền vốn lưu động của công ty, cho dù Hương Viễn đồng ý thì cũng bắt buộc phải có chữ ký của anh mới có thể có hiện lực. Đó cũng là một vướng mắc đối với người quyền cao chức trọng như Hương Viễn. Đó là chế độ của công ty, Hương Viễn có thể hiểu, trong quá khứ, điều này cũng hiếm khi ảnh hưởng đến cô vì trước nay chữ ký của Diệp Khiên Trạch chỉ là một thủ tục. Thế nhưng giờ đây khi anh biến mất khỏi công ty, cô mới ý thức sâu sắc rằng, cho dù cô có chịu thừa nhận hay không thì Diệp Khiên Trạch vẫn là chủ nhân của nơi này.

"Lò sắt thép của Ngọc Cang đã dời hạn trả nợ mấy lần rồi, nếu không trả hết món tiền đó, tôi nghĩ họ sẽ không chịu đưa hàng tới nữa. Kho hàng của chúng ta cũng có hạn, vả lại một vài phụ tùng sắt đặc biệt không còn tìm được cái gì để thay thế, chẳng lẽ dừng máy móc lại để chờ một người? Tại sao Phó tổng Diệp đến điện thoại cũng không chịu nghe thế?", Phó tổng Lý cầu mày nói.

Hương Viễn vô thức xoay cây bút trên bàn: "Chú cũng không phải không biết, hiện giờ anh ấy không còn tâm trạng nào. Tôi cũng thử khuyên nhủ nhưng nói cả ngày trời, hình như anh ấy chẳng nghe vào".

"Cô bảo, cứ tiếp tục thế này. Ị!"

"Thế này đi", Hương Viễn cắt ngang lời Phó tổng Lý, "tôi mang những văn kiện này về, dù thế nào đi nữa thì cũng chỉ cần anh ấy ký tên là được".

Hương Viễn về đến nhà, đèn trong phòng Diệp Linh không sáng, cô biết chắc chắn là Diệp Khiên Trạch không ở nhà. Sau khi Diệp Linh chết, phần lớn thời gian anh đều ngồi trong đó, trên chiếc ghế mà Diệp Linh đã cắt cổ tay, mở một ngọn đèn, ngẫm nghĩ những điều mà chỉ anh mới hiểu. Có mấy lần, dì Dương vào trong quét dọn đều bị anh đuổi ra ngoài.

Hương Viễn đứng trước cửa phòng ấy một lúc, đúng lúc ấy dì Dương luống cuống đi ngang qua.

"Dì đang làm gì vậy?", Hương Viễn hỏi vẻ thắc mắc.

Bà cười khan hai tiếng rồi mới hạ giọng, nói với Hương Viễn một cách vô cùng bí ẩn: "Cô không biết chứ, mấy hôm nay, mỗi lần đi ngang qua phòng này, sau lưng cứ thấy lạnh ngắt. Tồi thật không hiểu, sao cậu ấy có thể ngồi cả ngày cả đêm trong đó được".

"Cậu ấy" mà bà ám chỉ tất nhiên là Diệp Khiên Trạch, Hương Viễn hừ một tiếng, khẽ trách: "Sao càng già càng hồ đồ thế, dì nói bậy bạ gì vậy? Sau này đừng nói đến những thứ thần thần quỷ quỷ đó nữa, cẩn thận tự mình dọa mình chết khiếp đấy... Đúng rồi, Diệp Khiên Trạch đâu?".

Bà e dè đáp: "Sáng sớm đã đi rồi. Còn ở đâu được, đèn chùa Lục Dung ở cạnh hài cốt của A Linh chứ đâu. Hay thật, hai cha con đều xem chùa là nhà..."

Bà giúp việc này đã lớn tuổi, bầm sinh lắm lời, Hương Viễn biết có khuyên nhủ cũng không tác dụng gì nên cõ lờ đi xem như chưa nghe gì, quay người định xuống lầu.

"À... cơm tối có cần nấu không?" Bà theo sau hỏi. Lòng bà thầm mong không phải nấu cơm vì nếu không sẽ muộn giờ xem phim truyền hình mất.

Hương Viễn đi mấy bước rồi dừng lại, nhẩn nại nói: "Chúng tôi đều ra ngoài, lỡ như Diệp Quân tan sở về thì sao? Không thể để nó đói bụng được".

Cõ lái xe tới chùa Lục Dung. Cõ đã rất quen thuộc với ngôi chùa này bởi trước kia cô vẫn đến đó thăm Diệp Bình Lâm, giờ thì hay lắm, có thêm cả Diệp Khiên Trạch. Đàn ông nhà họ Diệp rất giống nhau ở điểm này, đều rất nặng tình cảm.

Quả nhiên, trong căn phòng, nơi tạm thời đặt bài vị của Diệp Linh, Hương Viễn đã tìm thấy Diệp Khiên Trạch ủ rũ ngồi một góc. Trước mặt

anh đang bày một quyển sách tờ tả rách nát, xem ra có vẻ đã rất lâu không được đụng đến.

Hương Viễn không lên tiếng làm phiền anh, nhẹ nhàng bước đến, vừa cầm quyển sách đó lên đã nhìn thấy ngay một câu: "Chấp chấp niệm nhi tử, chấp chấp niệm như sinh, thị vị chúng sinh...".

Cô gập sách lại, thở dài: "Anh ngồi ở đây lâu như thế, đã hiểu được chưa?".

Diệp Khiên Trạch chậm chậm lắc đầu.

Hương Viễn cười khở: "Phải rồi, nếu có thể hiểu được, sao anh còn ra nông nổi này?".

Anh không nói gì, gương mặt vốn dịu dàng ôn hòa, hai bên má nay đã hóp lại, gò má nhô cao lên hẳn, cả người càng có vẻ tiêu tụy. Hương Viễn không thể nào không xót thương, cô cúi người xuống, khẽ nói: "Khiên Trạch, chúng ta về nhé?".

Diệp Khiên Trạch vẫn lắc đầu, dường như ngoài lắc đầu ra thì thế gian chẳng còn việc gì khác để làm.

"Em nhớ anh tin rằng người chết rồi linh hồn vẫn tồn tại nên mới muốn đến đây ở cùng Diệp Linh, đúng không? Nhưng đã qua bảy ngày rồi, nếu thật sự có linh hồn, vậy tại sao không để cô ấy đi trong yên bình?"

"Cô ấy muốn anh ở đây với cô ấy."

Đây là câu đầu tiên Diệp Khiên Trạch thốt ra sau khi Diệp Linh mất, giọng nói khàn đặc nghẹn ngào. Nghe thấy vậy, lòng Hương Viễn cảm thấy rất chua xót.

"Cô ấy đã không còn nhưng anh thì vẫn còn sống, anh không thể cứ ở bên cô ấy mãi được. Khiên Trạch, nếu trong lòng cô ấy nhớ đến anh thì sẽ không muốn thấy dáng vẻ anh thế này."

Diệp Khiên Trạch như lại trở về với trạng thái lão tăng ngồi thiền, miệng không nói, tai không nghe, vạn sự không liên quan đến mình.

Cơn giận dữ trong Hương Viễn bốc lên, bộ dạng này của anh khiến cô vừa đau khổ vừa chua xót. Cô kéo cánh tay Diệp Khiên Trạch, chẳng nói chẳng rằng mà lôi anh đi: "Đi, đi theo em!".

Anh vẫn không nhúc nhích. Giọng Hương Viễn run run: "Diệp Khiên Trạch, anh còn nhớ cái hôm anh cầu hôn em, anh đã lôi em đi thế nào không? Nếu trong đầu anh ngoài bài vị này ra, vẫn còn nhớ một số chuyện khác thì bây giờ theo em ngay!".

Cuối cùng, Diệp Khiên Trạch đã buông lỏng người, không còn kháng cự, để mặc Hương Viễn kéo anh đi loạng choạng ra đến cổng chùa rồi đẩy anh lên xe.

"Chúng ta về nhà... anh đừng thế nữa, được không?" Hương Viễn vừa khởi động xe rời đi, vừa nhìn cái người đang nằm vật vờ bên ghế phụ như xác chết biết đi, bỗng cảm thấy hoang mang không biết phải làm sao. Cảnh sắc ngoài cửa sổ vùn vụt lướt qua trong bóng đêm, những ngọn đèn ne-on của thành phố trở thành một đường ánh sáng vẫn đục trong bóng tối.

Hương Viễn nhìn phía trước, hỏi: "Anh chẳng đã nói, từ nay về sau, chúng ta phải sống thật hạnh phúc ư? Anh đã nói thế, Khiên Trạch, anh quên rồi à?".

Ánh mắt anh đang nhìn một nơi rất xa vờ định ngoài cửa sổ: "Anh có tư cách gì để sống hạnh phúc?".

"Vậy còn em? Em là vợ của anh, em phải làm thế nào? Khiên Trạch, Diệp Linh đã chết rồi, anh đau khổ, em biết, nhưng bắt cả thế giới phải để tang cô ấy thì anh mới cam lòng sao? Tại sao anh không nghĩ đến em, cho dù em đã van xin anh, anh cứ khóc đi, khóc xong sẽ sống thật tốt, được không?" Hường Viễn quên mất tập văn kiện của mình, quên mất cả mục đích mình đến đây, cô không phải là người phụ nữ mạnh mẽ cái gì cũng làm được mà chỉ là một người vợ bị tổn thương, ngồi cạnh người chồng trái tim mỗi lúc một bay xa, chỉ mong có thể gọi anh trở về.

Hường Viễn thấy Diệp Khiên Trạch quay ngoắt đầu đi để khóc. Cô rút một tay ra khỏi vồ lãng, phủ lên tay anh nhưng anh lại rút ra từng chút' một rồi nói: "Xin lỗi! Hường Viễn, xin lỗi...".

Hường Viễn buông tay ra rồi lại nằm lại trong không khí. Cô cười cười, nhìn thấy mình trong kính chiếu hậu, cảm thấy rất thê lương. "Xin lỗi, xin lỗi thì có tác dụng gì? Diệp Khiên Trạch, anh từng nói không muốn làm tổn thương bất kỳ người nào, chẳng lẽ em không phải là người?"

"Xin lỗi...", anh vẫn lặp lại câu đó, giọng nói mỗi lúc một nhỏ, mệt mỏi cực độ.

"Em ghét câu này của anh, em ghét cái bộ dạng người không ra người, ma không ra ma này của anh. Anh đừng ép em phải nói những lời anh không muốn nghe. Bây giờ anh cảm thấy cô ấy quan trọng hơn cả thế giới này nhưng lúc cô ấy còn sống thì anh đã làm gì? Tại sao anh không đưa cô ấy cao chạy xa bay, tại sao còn cưới em?" Chiếc xe đã tiến vào trung tâm thành phố, đêm ở thành phố này quá sáng, sáng đến mức chiếu vào sự bi thương của con người không chốn dung thân.

"Cô ấy đã hóa thành tro bụi, anh vẫn còn xương thịt, chết theo cô ấy đi, hoặc là anh phải sống cho tốt! Nếu không em sẽ khinh thường anh. Anh là kẻ bạc nhược vô sỉ nhất!"

Nói xong, cô lại tự hỏi, Hương Viễn, mà phải làm gì đây? Đoạn đường này đã trải qua quá nhiều phong ba bão táp, mà tưởng không có gì làm khó mà được ư? Những điều mong cầu thì đã cầu rồi, những lời khó nghe cũng đã nói ra trước mặt người đàn ông này rồi, mà còn làm gì được nữa đây? Chẳng lẽ mà phải rơi nước mắt cùng anh ấy? Nước mắt là thứ giả tạo vô dụng nhất, mà khing thường nó nhưng bây giờ chẳng phải mà cũng yếu đuối như nó sao?

Không đâu, nhất định phải có cách qua được cửa ải này. Hương Viễn không dám nhúc nhích, nước mắt rơi ra đồng nghĩa với việc cô đã bất lực hoàn toàn trước nỗi bi thương hiện tại.

"Đừng để em cảm thấy lấy anh là quyết định ngu muội nhất đời mình."

Diệp Khiên Trạch xoay gương mặt đầm đìa nước mắt về phía cô nhưng gương mặt ấy sao quá xa lạ. "Xin lỗi, Hương Viễn, anh đã chịu thua rồi, là lỗi của anh, kiếp sau sẽ trả cho em."

Cuối cùng, Hương Viễn đã nghe thấy tiếng nấc nghẹn của mình, tất cả những lời nói đều vỡ vụn: "Không, không không... Kiếp này đã đủ rồi, cho dù thật sự có kiếp sau, em cũng không muốn gặp lại anh nữa. Khiên Trạch, nhân lúc còn ở kiếp này, nhân lúc em vẫn còn ở cạnh anh, anh nắm lấy tay em được không? Nắm lấy tay em đi. Anh xem, chỉ có nó mới có hơi ấm".

Anh nhấc tay lên, cuối cùng lại chậm rãi áp lên mặt mình, rất lâu, rất lâu.

Hương Viễn nói sai rồi, chính cô cũng không cảm nhận được hơi ấm của bàn tay mình, cô co lại, sức mạnh của tuyệt vọng quá mạnh mẽ, trái tim rất dễ trở nên lạnh cóng. Cô run rẩy lùi mặt Quan Âm đứt cô thấm máu ra, nắm chặt sợi dây trong lòng bàn tay, bấm mạnh vào da thịt.

"Chấp chấp niệm nhi từ, chấp chấp niệm nhi sinh... Cô ấy đã chết trong chấp niệm của mình, anh sẽ nối gót theo ư?"

Cuối cùng, đôi mắt Diệp Khiên Trạch cũng có chút sự sống khi nhìn thấy mặt Quan Âm lục bích chói mắt kia. "Thì ra nó ở chỗ em. Đưa anh, xin em hãy đưa anh..."

Hương Viễn cười một tiếng, nói: "Được" rồi nghiêng răng, ném mạnh nó ra ngoài qua cửa kính xe đang mở.

Diệp Khiên Trạch lặng lẽ nhìn cô rồi không chút do dự, không nói một lời nào, cởi dây an toàn, đưa tay mở cửa xe, nhào ra ngoài từ ghế phụ.

Hương Viễn cũng không kịp kêu lên. Tất cả diễn ra như một cơn ác mộng kinh khủng, cô đập thẳng thật mạnh, tiếng thẳng xe rít tai và tiếng va đập liên tiếp vang lên rất rõ. Cô tiến từng bước, từng bước tới cái người đã ngã nhào ra đường. Anh rất may mắn, những chiếc xe đi sát phía sau, không chiếc nào đâm trúng anh. Dù là thế, một lực ma sát lớn như vậy vẫn khiến anh thương tích đầy mình, toàn thân những máu là máu nhưng anh vẫn đang cố gắng quýt, bất chấp đau đớn để tìm cho ra mặt Quan Âm không biết đã biến đi đằng nào.

Trên đường Trung Sơn sầm uất, trung tâm phồn hoa nhất thành phố, xe cộ rồng rắn nối nhau không dứt, đèn đuốc sáng choang... Hương Viễn lại cảm thấy rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức lạ lùng, đến cả chủ của mấy chiếc xe đi sau và cả những người vây quanh đang chép miệng nói những gì, cô cũng không nghe thấy. Trong sự tĩnh lặng đó, Hương Viễn đã khóc òa nức nở trước rất nhiều cặp mắt xa lạ. Đó chính là người đàn ông cô yêu, đó chính là niềm hạnh phúc bấy lâu cô tìm kiếm, đó chính là Diệp Khiên Trạch đã nói "chúng ta mãi mãi sẽ không xa nhau" dưới ánh trăng của mười ba năm trước ư? Không, không phải thế. Người cô yêu là cậu bá dụ dàng trong sáng như ánh trăng trong ký ức, tuyệt đối không phải là người trước mặt.

Hương Viễn lôi mặt Quan Âm từ trong người ra. Chẳng qua chỉ là một trò đánh lừa thị giác nhưng người luôn không nhìn rõ rốt cuộc là ai? Cô khẽ

đặt mặt Quan Âm ấy vào lòng bàn tay rướm máu của Diệp Khiên Trạch rồi khép bàn tay anh lại. Lúc này, cò bỗng nhớ đến câu hỏi mà Diệp Linh đã truy vấn vô số lần, cho đến trước khi chết cũng không có được đáp án - "Diệp Khiên Trạch, anh có lời nào muốn nói với em không?".

Hương Viễn thầm trả lời trong lòng: "Anh ấy không dám nói thì để tôi nói thay... Anh ấy yêu cô".

Phải, Diệp Khiên Trạch yêu Diệp Linh. Tuy lúc ở bên nhau, ngày qua ngày, chiếc cân trong tim anh vẫn ngả về Hương Viễn theo quán tính nhưng cái chết đó đã khiến chiếc cân nghiêng hết về phía Diệp Linh. Hạnh phúc mà Hương Viễn cần giống như chiếc hoa tai mắc kẹt bên khe suối nhiều năm về trước, vất vả khả cực tìm kiếm, lại thất lạc trong chính tay mình, chỉ còn trở lại sự hụt hẫng hoang hoải.

"Hương Viễn, cứ để anh thế này đi."

Diệp Khiên Trạch nắm lấy mặt Quan Âm đứt cổ, chậm rãi đứng dậy một cách vất vả.

Hương Viễn đưa tay phủi bụi trên vai anh một cách tỉ mỉ. "Được, tôi muốn anh nhận lời một chuyện. Sau khi vết thương lành, hãy ký vào giấy ủy quyền, việc ở công ty anh không cần hỏi đến nữa, anh có thể dần dần chết đi trong hồi ức của mình." Nói xong, cô lại gật gật đầu như để thuyết phục bản thân lần cuối: "Phải, chúng ta cứ thế đi".

Dưới sự chống đỡ của Hương Viễn, Giang Nguyên đã dần trở lại quỹ đạo một cách khá nhanh chóng. Cuộc sống của Diệp Khiên Trạch và Hương Viễn lại như đoàn tàu hỏa trên hai đường ray song song. Nó vẫn tiếp tục hướng về phía trước, mỗi người tự mang tâm sự riêng, không đâm vào nhau, cũng không giao nhau, cò vè như cùng đến một nơi nào đó nhưng thực tế thì không ai biết thứ đang đợi ở điểm cuối cùng sẽ là gì.

Giấy ủy quyền có chữ ký của Diệp Khiên Trạch đã đến tay Hương Viễn một cách suôn sẻ. Mất đi quyền kiểm soát công ty nhưng đối với Diệp Khiên Trạch mà nói thì cũng chẳng phải tai nạn gì, hoặc giả, trong mắt anh nó chẳng đáng gọi là mất mát bởi thứ mà anh vốn không hề quan tâm, giờ giao lại cho người cần nó, vừa hợp tình hợp lý mà cũng là sự giải thoát cho anh.

Không còn chuyện gì vướng víu, Diệp Khiên Trạch gần như ăn ở hẳn trong chùa khiến Diệp Quân rất lo anh sẽ đột ngột xuống tóc làm hòa thượng. Cũng may anh không cực đoan đến thế, những tháng ngày ngồi thiền trong chùa bên tro cốt của Diệp Linh không duy trì được bao lâu, về sau, tất cả thời gian và tâm trí của Diệp Khiên Trạch đều dồn vào hội từ thiện. Trong hội đa phần là những tín đồ Phật giáo gia cảnh khá giả, phụ nữ và người lớn tuổi chiếm đa số, Diệp Khiên Trạch tuy không quản lý nhưng ai cũng biết anh xuất thân từ gia đình giàu có, lại thêm tính tình hiền lành hòa nhã, được giáo dục tử tế nên trong hội rất nhiều việc đều trông đợi vào anh. Có lẽ anh cũng tìm thấy chút ý nghĩa ở những việc như giúp người nghèo khó, cấp phát học bổng, an ủi người già...

Lúc ở nhà, hầu hết thời gian Diệp Khiên Trạch đều ở trong thư phòng. Anh bảo dì Dương đóng cửa phòng Diệp Linh lại, không được động đến. Từ đó, nó trở thành cấm địa, không ai được bước vào. Dì Dương vốn cũng chỉ mong cách xa căn phòng đó nên mừng hơn bắt được vàng, Diệp Quân cũng không dám làm trái anh mình, còn Hương Viễn càng không nghe không hỏi. Với những món tiền quyên góp mà Diệp Khiên Trạch hy vọng công ty có thể giúp đỡ, cò cũng chưa bao giờ từ chối. Nếu làm thế sẽ khiến anh vui thì tại sao lại không làm? Có một lần, Hương Viễn đến lớp học tình thương của hội từ thiện, nhìn thấy Diệp Khiên Trạch đứng trên bục giảng, cô bỗng cảm thấy cuộc đời mỗi người đã được vạch sẵn, tất nhiên, không phải ai cũng đi theo quỹ đạo đó nhưng chính vì đi chệch đường nên mới có đau khổ. Anh luôn muốn làm một giảng viên bình thường, dạy dỗ và giúp đỡ người khác, bây giờ mới quay về đúng vị trí. Cô đã nhận lời Diệp Khiên

Trạch để anh làm, để anh sống cuộc sống anh mong muốn. Diệp Khiên Trạch hiện tại khao khát được ở trong thế giới của mình một cách bình lặng, còn cô muốn công thành danh toại, họ đều đã có được thứ mình mong muốn, cuộc hôn nhân này quá đầy đủ tại sao còn phải làm phiền nhau?

Họ không còn cãi nhau, ban ngày hai người gặp nhau trong nhà, vô cùng khách sáo, tôn trọng lẫn nhau. Những trường hợp cần có sự xuất hiện của cả đôi bên thì tự nhiên sẽ thành một cặp đẹp đôi. Buổi tối, anh muốn ngồi trong thư phòng bên ngọn đèn bàn bao lâu thì tùy, trước khi ngủ Hương Viễn vẫn có thói quen đếm từng tờ từng tờ tiền trong người rồi lại cẩn thận vuốt thẳng những nếp nhăn trên đó, những việc này chắc cũng không còn ai biết đến.

Năm ấy, Giang Nguyên đã hợp tác mỗi lúc một nhiều với các công ty địa ốc lớn nhỏ, con đường tuy khó đi một chút nhưng lợi ích vẫn có. Trong đó, có một công ty ở ôn Châu đầu tư thất bại, nợ Giang Nguyên một khoản lớn, đến đường cùng, họ đã đề xuất gán nợ một mảnh đất làm ăn lâu đời của mình. Khoảng đất ấy rộng ước chừng một trăm hecta, nằm ở một góc ngoại ô thành phố G, một mặt dựa núi, ba mặt kia giáp những nơi có nước, đối diện với dòng sông chính của thành phố. Vị trí địa lý ở đây rất đẹp, ban đầu Công ty Địa ốc ôn Châu cũng nhắm trúng phương vị đẹp ở đây, mọi thứ rất thuận lợi, ngờ đâu về sau mới nghe nói, mảnh đất này kề bên một vùng nước rộng, chính là chỗ rẽ của dòng sông chính, địa thế lại hẻo lánh, những xác chết trôi ở đây nhiều vô số nên nó được mệnh danh là "vùng đất xác nôi". Ghê gớm hơn nữa là, ngọn núi đối lưng kia nhìn thẳng vào khu nghĩa địa hỏa táng công cộng của thành phố G, âm khí rất nặng nên hễ ai dùng nơi này để kinh doanh thì chắc chắn sẽ thảm bại. Mảnh đất đó còn nằm ở góc chết giao thông, nếu kinh doanh làm ăn càng không khả thi. Công ty Địa ốc ôn Châu đó đã mắc phải cục xương này mà không nhả ra được nên mới nợ nần chồng chất.

Bất ngờ một điều là, khi rất nhiều người lắc đầu thì Hương Viễn lại đồng ý phương thức gán nợ này. Trong bao năm nay, trải qua thăng trầm sóng gió của công ty, trong mắt của một số cổ đông nhỏ và nhân viên, địa vị của Hương Viễn rất vững chắc nên quyết định cò đưa ra chính là đại diện cho Giang Nguyên. Nhưng lần này mọi người vẫn bàn tán xôn xao, đến Đăng Vân cũng hỏi riêng Hương Viễn, có thể nào quá mạo hiểm không? Chẳng lẽ là có tin tức nội bộ gì chẳng?

Hương Viễn lắc đầu nhưng đó không phải câu trả lời, vì chính cô cũng không biết. Đối với chuyện này, đáp án cò cho Đăng Vân là: "Tôi cũng không có bản lĩnh biến hủ bại thành thần kỳ, chỉ có điều để họ vác cái khoản nợ đó mãi cũng không phải cách hay, chi bằng tóm lấy chút cái thực tế còn hơn. Còn về chuyện âm khí gì gì đó, tôi nghĩ mỗi ngày đều vật đổi sao dời, không chừng sẽ đến một lúc nào đó, những người biết chuyện ấy đều quên hết, người chưa quên cũng không còn quan tâm nữa, đó cũng là một khả năng".

Đăng Vân hiếm khi thấy Hương Viễn đánh cược một chuyện gì đó với thái độ không chắc chắn thế này nhưng nghĩ lại thì trước kia cô là người nhanh nhạy sáng suốt, cũng không phải chuyện nào đều toại nguyện, những chuyện trên thế gian có thể bị người đời nắm trong lòng bàn tay liệu có bao nhiêu? Nghĩ đến nay, anh cũng không hỏi gì nữa.

Với việc của Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch, Đăng Vân cũng biết được ít nhiều. Hương Viễn tuy không nói gì, từ cử chỉ hành động của cô, cũng khó tìm được ảnh hưởng của việc này. Tình cảm bao năm như băng khô, sau một đợt lửa đã hóa thành khói nhưng dù gì cô vẫn quan tâm đến Diệp Khiên Trạch. Đăng Vân là người vô cùng tinh tế và nhạy cảm nên anh nhìn ra điều đó ngay.

Mấy năm nay Diệp Khiên Trạch càng lúc càng có sở thích giống Diệp Bình Lâm cha anh. Trà thì thích Phổ Nhĩ nên trong khu nghỉ mát luôn có những loại trà Phả Nhĩ ngon. Có lúc là quà người khác tặng, có lúc là do

Hương Viễn vô tình cố ý đưa cho Đăng Vân dù cô biết rằng Đăng Vân chỉ uống cà phê.

Ngoài trà ra, Diệp Khiên Trạch còn có sở thích câu cá. Đăng Vân cũng là một cao thủ câu cá nên về điểm này thì hai người rất hợp nhau. Mỗi lần Đăng Vân ra biển câu cá, Diệp Khiên Trạch đều đi theo. Lúc ở công ty, Diệp Khiên Trạch và Đăng Vân vốn không thân thiết gì lắm, một mặt là do anh nghe thấy những lời đồn đại về khuynh hướng tình dục của Đăng Vân, Diệp Khiên Trạch là người truyền thống, tuy anh không vì thế mà ghét bỏ một ai nhưng cũng có ý kính nhi viễn chi. Mặt khác do Đăng Vân có thể xem như là tâm phúc của Hương Viễn, Diệp Khiên Trạch luôn phản đối cách làm việc dứt khoát, thậm chí là cay độc của cô. Trước kia, do tình cảm vợ chồng nên anh cũng không tiện nói nhiều nhưng trong lòng khó tránh khỏi phiền giận Đăng Vân, cảm thấy anh ta chắc chắn cũng là người trọng lời khinh nghĩa. Đăng Vân, cảm thấy anh ta chắc chắn cũng là người trọng lời khinh nghĩa. Ngờ đâu tiếp xúc với nhau rồi mới phát hiện ra, ngoài người yêu không phải là phụ nữ ra thì Đăng Vân chẳng khác gì người bình thường, thậm chí còn là người bình thường khá thú vị. Hai người khá ăn ý nhau về sở thích và những điều quan tâm trong cuộc sống, thêm vào đó Đăng Vân làm việc luôn chu đáo, luôn chuẩn bị sẵn những thứ anh cần. Và như thế, sau khi Diệp Khiên Trạch và Hương Viễn càng lúc càng xa nhau thì ngược lại, anh càng lúc càng gần gũi với Đăng Vân hơn. Nhưng anh không muốn và cũng không tìm hiểu kỹ tại sao Đăng Vân bận rộn như vậy mà mỗi tuần đều dành ra một, hai ngày đi câu cá, uống trà với một người phú quý thành thói như anh.

Hương Viễn ít khi nhắc đến Diệp Khiên Trạch trước mặt Đăng Vân nhưng Đăng Vân lại thường xuyên nhắc đến Diệp Khiên Trạch trước mặt cô. Diệp Khiên Trạch đã nói gì, Diệp Khiên Trạch đã làm gì, anh đều kể lại rất tường tận, tỉ mỉ. Hương Viễn ghét nhất là nghe người khác nói chuyện phiếm nhưng lúc Đăng Vân nói thì cô lại im lặng lắng nghe, cũng hiếm khi

bình luận. Thì ra khi vợ chồng đã đến nước này, có lúc cô lại phải thông qua người khác mới biết được hành tung của anh.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Trái Tim Hương Viễn Vẫn Lạnh Băng Dưới Ánh Trăng

Cô cúi đầu vội vàng nhấp một ngụm nước, lại bị sặc ra, không thể nào nuốt nổi, đắng quá, rõ ràng là một cốc nước lọc nhưng không biết mùi vị đã bị thay đổi từ lúc nào.

Tháng Tư ở miền Nam đã bắt đầu vào hạ, Hương Viễn chạy xe vào con đường rừng râm mát trong khu nghỉ mát, dưới bóng cây, cô cũng thấy tâm trạng mình mát mẻ hơn nhiều. Khung cảnh xung quanh của khu nghỉ mát này đã rất tuyệt, lại tương đối yên tĩnh, đó cũng là nguyên nhân mà khi Đăng Vân gọi điện báo có việc cần bàn, Hương Viễn đã không để Đăng Vân đến thành phố mà tìm chút thời gian đích thân đến đây.

Con đường rừng râm mát này chính là đường chính của khu nghỉ mát, phía tây là dãy phòng nghỉ của khách, bốn bề không một ai qua lại, thỉnh thoảng có vài người thì cũng là nhân viên mặc đồng phục, tiếng ve kêu râm ran, khiến người nghe lơ mơ buồn ngủ. Trên con đường phía đông gần bãi đậu xe, bỗng có người loạng choạng lao đảo bước nhanh đến, suýt nữa đâm vào chiếc xe Hương Viễn định rẽ ngoặt, cũng may cô đạp thắng kịp thời, người kia cũng hoảng đến độ lùi lại mấy bước.

Người trong khu nghỉ mát không là nhân viên thì cũng là khách, tuy người đó có lỗi nhưng Hương Viễn cũng không định tính toán thiệt hơn. Ai

ngờ sau khi người đó nhìn thấy xe cô, giật mình thất sắc, quay đầu định bỏ đi nhưng chưa được mấy bước quay lại như thế hoảng quá nên không biết đi đường nào.

Hương Viễn vốn không quá để ý người trẻ tuổi đi đường bất cẩn kia nhưng lúc này cũng bắt đầu nhìn lại. Cô tự vấn mình tuy không thân thiện lắm nhưng chí ít cũng không đến nỗi dọa một người lạ mặt ra nông nỗi đó.

Không nhìn thì không biết, thì ra người đó là Tiểu Trần, tài xế của Diệp gia. Tiểu Trần là con trai của chú Trần. Chú Trần sắp đến tuổi nghỉ hưu rồi, theo Diệp gia đã bao năm nay, bây giờ cũng hiếm khi lái xe, chỉ phụ trách đưa đón Diệp Bình Lâm một số ngày, cũng xem như là sự chiếu cố ông đã vất vả bao năm nay. Diệp Bình Lâm còn đề nghị chú Trần cho con trai đang đợi việc làm tiếp công việc của bố. Diệp gia hiện nay vốn chẳng còn lại mấy người. Diệp Quân không thích đưa đón, Hương Viễn ra vào đều tự mình lái xe nên Diệp Khiên Trạch đã để Tiểu Trần làm tài xế cho mình.

Tiểu Trần cũng mới theo Diệp Khiên Trạch gần nửa năm nay nên hiếm khi gặp Hương Viễn. Hương Viễn chỉ nghe nói anh chàng này cũng khá nhanh nhẹn, làm việc cần mẫn nhưng chẳng mấy khi nói chuyện. Hôm nay, thấy bộ dạng cậu ta như thế, lại như thế vừa nhận ra xe cô nên hoảng loạn không kịp tránh cũng khiến cô lấy làm lạ.

Bình thường, ngoài việc lái xe cho Diệp Khiên Trạch ra thì Tiểu Trần cũng chẳng còn việc gì khác. Hương Viễn liếc nhìn bãi đậu xe. Quả nhiên xe Diệp Khiên Trạch cũng đậu ở đó, cô nhớ đến sự vội vã của Tiểu Trần trước đó và nỗi kinh hoàng sau khi nhận ra, cô bắt đầu thấy nghi ngờ. Cô dừng xe bước ra.

"Hương... Giám đốc Hương." Tiểu Trần biết tránh không được nên đành gắng gượng lên tiếng chào hỏi nhưng gương mặt lại quay nghiêng rất lạ lùng, như thể cố hết sức tránh nhìn trực diện vào Hương Viễn.

Thực ra hai người đứng rất gần nhau, từ lúc bước xuống xe, cô đã nhìn thấy thương tích đầy mình trên người cậu ta, sống mũi sưng vều thì không nói nhưng trên chiếc áo phong màu nhạt cũng đầy vết chân, chắc chắn trước đó đã bị người ta đạp lên, bộ dạng thê thảm cùng cực.

Hương Viễn lại nhìn xung quanh, không có một ai khác, chỉ có Tiểu Trần vẫn đang cố che giấu gì đó. Hương Viễn cố nén sự ngạc nhiên, hỏi: "Cậu sợ gì vậy? Ban ngày ban mặt gặp ma à? Diệt tiên sinh đâu?".

"Diệt tiên sinh, anh ấy... anh ấy không ở đây, bảo tôi lái xe đến lấy đồ." Hình như Tiểu Trần khá sợ Hương Viễn nên gương mặt này giờ vẫn không dám nhìn thẳng cô.

Cũng không muốn chơi trò đố vui với cậu ta nên Hương Viễn nói luôn: "Cậu lấy đồ gì mà ra nông nổi này?".

"Tôi vừa bị ngã. Thật đấy, bất cẩn bị ngã ấy mà."

"Thế à?", Hương Viễn bỗng dừng cười.

Tiểu Trần tự biết trước mặt cô rất khó trả lời qua loa cho xong, đầu cậu bất giác cúi gằm xuống, bàn tay nắm chặt chìa khóa xe đang run lên. Tiểu Trần và Hương Viễn chẳng mấy khi nói chuyện với nhau nhưng sự lợi hại của cô thì cậu đã nghe danh từ lâu nên cô càng ít nói thì cậu ta lại càng không biết phải làm sao.

"Tôi... tôi... tôi không đánh nhau. Không... ý tôi là...", Tiểu Trần hoàn toàn bối rối, bản thân cũng không biết mình đang nói gì.

Hương Viễn cắt ngang: "Được rồi, cậu ngã xuống đất cũng được, ngã dưới chân người khác cũng được, người ngợm thế này có sao không? Trong khu nghỉ mát có phòng khám, có điều nếu cậu có việc gấp rời khỏi đây thì cũng đến bác sĩ trong thành phố khám xem thế nào, đây không phải chuyện đùa. Đi đi, còn đứng đó làm gì?".

Tiểu Trần ngần ra một lúc, như chưa dám tin mình có thể thoát thân với mấy câu ngắn gọn của Hương Viễn. Một lúc sau, chiếc xe của Diệp Khiên Trạch ra cổng khu nghỉ mát như chạy trốn.

Hương Viễn nhìn theo chiếc xe quen thuộc, sự hồ nghi trong lòng không hề giảm bớt. Có thể nói khu nghỉ mát là sản nghiệp của Diệp gia, ai dám đánh tài xế của Diệp Khiên Trạch ra nông nổi này trên địa bàn của họ? Con hoang loạn kỳ lạ khi Tiểu Trần khi thấy cô, chẳng lẽ chỉ vì lỡ gây ra họa sợ bị trách phạt thôi sao? Cô lơ mơ nhận thấy sự việc không đơn giản như vậy. Lúc này cô dễ dàng buông tha cho cậu ta vì cô biết, Tiểu Trần có việc gì đó cố ý giấu cô, lúc này có hỏi cũng không ra đáp án, chỉ có thể bức cậu ta bịa ra hàng loạt câu nói dối kinh khủng hơn thôi. Quan trọng hơn là, ở một phương diện tài xế là người thân cận nhất với chủ nhân nào đó nên Hương Viễn không muốn hỏi cho ra nhẽ vì sợ làm mất mặt Diệp Khiên Trạch. Có phải cô càng lúc càng không hiểu anh? Cô và Diệp Khiên Trạch dù sao cũng là vợ chồng, thế nhưng, cô lại hoàn toàn không đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Người có bí mật rốt cuộc là Tiểu Trần hay Diệp Khiên Trạch? Nghĩ đến đây, một sự phiền muộn kỳ lạ dần bao phủ trái tim Hương Viễn, đến cả bầu trời ánh nắng chan hòa này cũng cảm thấy đau đầu vô cùng.

Phòng phục vụ chính của khu nghỉ mát nằm đối diện bãi đậu xe, Hương Viễn định thần một lúc rồi bước đến đó. Nhân viên phục vụ tinh mắt đã nhìn thấy Hương Viễn từ xa, cô vừa ngồi xuống salon thì một cốc nước mát lạnh đã được đưa đến. Hương Viễn uống hai ngụm, nước mát lạnh trôi theo cổ họng xuống dạ dày khiến sự nóng nực trong người giảm bớt khá nhiều. Đột nhiên, cô chợt nhớ ra điều gì liền gọi điện cho Đằng Vân, Đằng Vân nói anh đang ở khu phòng khác, sẽ đến ngay.

Vừa gác điện thoại đã có người đưa khăn bông lạnh cho Hương Viễn. Cô đón lấy, quay người lại cười với người nhân viên cần mẫn chu đáo kia

thì phát hiện ra người đưa khăn lạnh đang đứng bên tay trái cô chính là ông chủ Thôi của khu tắm hơi.

"Ấy, thật ngại quá, suýt nữa tưởng nhầm ông chủ là cô bé phục vụ, xấu hổ thật", Hương Viễn vừa nói vừa đứng lên bắt tay anh ta. Không hiểu vì sao cô không hề cảm thấy quá bất ngờ đối với ông chủ Thôi vừa đột ngột xuất hiện ở đây.

Ông chủ Thôi cười rần rang: "Giám đốc Hương bận rộn như vậy, được phục vụ cô là niềm vinh hạnh của tôi".

Hai người cùng khiêm tốn vài câu rồi ngồi xuống, ông chủ Thôi vốn vẫn vô cùng tôn trọng và lịch sự với Hương Viễn. Còn với Hương Viễn mà nói, chuyện làm ăn ở khu nghỉ mát của ông chủ Thôi tuy nói là rất khám khá này nhưng người đàn ông họ Thôi ấy, nhìn thì có vẻ lịch sự và khiêm nhường, song trên thực tế thì anh ta ngành nghề nào cũng làm được, hơn nữa cũng không hề lành gì cho cam, thậm chí còn khá ác độc. Nghe nói anh ta đã phát lên trong giới xã hội đen, nghề nào cũng đã làm qua, là người không sợ trời không sợ đất. Hậu phương sau lưng cũng rất vững chắc, mấy năm trước có phạm vào một số chuyện nhưng cũng chẳng ai dám đụng đến, vài năm gần đây bắt đầu "làm ăn" đàng hoàng, được xem như gác kiếm giang hồ. Nguyên nhân khiến Hương Viễn chịu hợp tác với anh ta là vì ông chủ Thôi này tuy hiểm độc nhưng nổi tiếng là ân oán phân minh, không ai động đến mình thì mình cũng không động đến ai, về mặt xã giao cũng khá sành sỏi, thậm chí còn khá chịu khó làm việc, là một người khá thông minh trong nghề. Thế nên, sau khi được xây dựng, khu nghỉ mát vẫn tiếp tục hợp tác với anh ta, Đặng Vân và anh ta cũng có mối quan hệ khá tốt, Hương Viễn cũng không có ý kiến gì.

Chuyện làm ăn của ông chủ Thôi không chỉ giới hạn trong khu nghỉ mát này, anh ta cũng không phải loại người rảnh rỗi tìm người uống trà cho vui nên Hương Viễn biết anh ta tất có việc gì đó. Hai người hàn huyên vài câu rồi Hương Viễn quyết định không vòng vo nữa, thẳng thắn hỏi: "Đúng rồi,

ông chủ Thôi, dạo này tôi ít khi đến đây, có việc muốn hỏi thăm anh một chút. Tôi mới nhìn thấy cậu tài xế nhà tôi mắt mũi sưng húp đi ra, nói là bị ngã, không biết anh hoặc người của anh có thấy cậu ta ngã ở đâu mà ra nông nỗi đó không?".

Ông chủ Thôi khoanh hai tay lại, đặt lên bàn, cười rất lịch sự, nói: "Giám đốc Hương là người phóng khoáng nên tôi cũng không muốn nói bóng nói gió trước mặt người thông minh. Nói thực là, tôi nghe nhân viên cấp dưới báo Giám đốc Hương có việc đến đây nên tôi mới đến xin lỗi cô về việc này".

Hương Viễn khẽ nhú mào: "Có phải Tiểu Trần của chúng tôi không hiểu chuyện nên mới làm phiền ông chủ Thôi không?".

"Đâu có?", ông chủ Thôi khoát tay liên tục: "Nói ra thì quả thực xấu hổ quá. Thực ra, tôi có nuôi vài con chó, người trẻ mà, tò mò nhiều nên chơi với một con trong số đó, mà người chăm sóc chó của chúng tôi cũng lăm điếu, nhất thời không kiểm chế được nên mới xảy ra xung đột...".

Hương Viễn không nói gì, lặng lẽ nghe ông chủ Thôi nói tiếp. Anh ta nghịch móng tay được cắt giữa khá đều và sạch sẽ của mình, nói tiếp: "Vốn cũng chẳng có gì ghê gớm nhưng cô cũng biết đấy, ai chẳng có thứ mà mình đặc biệt yêu thích, bị người khác đụng vào thì trong lòng lúc nào cũng thấy khó chịu. Anh chàng trông chó của chúng tôi cũng vậy, con mà anh ta thích nhất lại là con mà Tiểu Trần nhà cô nhắm trúng, thế mới xảy ra chuyện, về sau tôi cũng dạy dỗ vài câu nhưng cậu ta cãi lại, nói cái người trêu chọc chó kia sờ mấy cái, chơi vài lần cũng chấp nhận thôi nhưng tại sao đụng vào rồi lại có ý muốn trộm chó? Thế chẳng phải là mặt dày đi cướp của người khác à? Thế nên cậu ta mới không nhịn được... Tôi nói, thực đúng là vợ vẫn, có không nhịn được thì cậu cũng phải xem xem Tiểu Trần là ai, đánh chó phải nhìn mặt chủ, nếu không lại khiến người ta hiểu nhầm, còn tưởng chúng ta nhìn chủ mới đi đánh chó... Giám đốc Hương, nói cho cùng thì cấp dưới của tôi thô lỗ nên tôi xin lỗi thay cậu ta. Việc đã

qua rồi, tiền thuốc men phải đền thì chúng tôi sẽ trả hết, tôi và cô luôn hợp tác vui vẻ, sau này sẽ hợp tác tốt hơn, hy vọng đừng vì một con chó mà làm tổn thương hòa khí, cô nghĩ thế nào?".

Một lúc lâu sau Hương Viễn mới dời ánh mắt từ đôi tay được chăm sóc rất kỹ của ông chủ Thôi ra chỗ khác, trên khớp ngón tay ấy đều là những vết sưng đỏ rất mới. Vết thương như thế Hương Viễn rất quen thuộc bởi cô từng nhìn thấy nó trên tay Diệp Quân. Lúc ấy, Diệp Quân điên lên đập cho cậu bạn bảo cậu đẹp như con gái một trận, năm đêm nện xuống cơ thể người ta, khớp ngón tay của mình cũng sưng lên mấy ngày.

Hương Viễn thấy mạch đập rần rật trong tai mình, mặt trời ngoài khung cửa sổ lớn nóng bỏng chiếu thẳng vào trái tim cô. Có lẽ để che giấu sự mất bình tĩnh trong thoáng chốc của mình, cô cúi đầu vội vàng uống một ngụm nước nhưng lại bị sặc, không thể nào nuốt nổi, đắng quá, rõ ràng trước đó vẫn là một cốc nước lọc nhưng không biết mùi vị đã bị thay đổi từ khi nào.

Thấy cô ho mấy tiếng, ông chủ Thôi vội vã đứng dậy, phục vụ cũng chạy đến ngay. Hương Viễn nắm chặt chiếc cốc, đưa đến trước mặt phục vụ, nói: "Đổi cốc khác cho tôi. Không... cứ cốc này đi, bỏ thêm đường giúp tôi, một thìa đường".

Nhân viên phục vụ mang chiếc cốc đi với thái độ nghi hoặc.

"Giám đốc Hương... cô không sao chứ?", giọng ông chủ Thôi đượm vẻ quan tâm. Qua kính cửa sổ, Hương Viễn đã nhìn thấy Đăng Vân đang đi nhanh đến.

Cô hít thở vài hơi thật sâu, đã trấn tĩnh hơn với người trước mặt, cô nói: "Ông chủ Thôi, nếu tôi đoán không nhầm thì con chó gây chuyện kia chắc là giống cái?".

Ông chủ Thôi chậm rãi dựa vào lưng ghế, đáp: "Cô là người thông minh, tôi thích nói chuyện với người thông minh".

Đúng vào lúc này, Đăng Vân đã đến bên bàn. ông chủ Thôi đứng dậy, vỗ vỗ vai Đăng Vân: "Không phiền hai người bàn chuyện nữa, tôi mạn phép đi trước. Đúng rồi, con tàu kia của tôi bây giờ vẫn để đó, lúc nào muốn ra biển nữa cứ bảo tôi một tiếng". Nói xong, anh ta không quên chào Hương Viễn một tiếng: "Giám đốc Hương, gặp lại sau".

"Vâng!", Hương Viễn cười. Cô giữ nụ cười này rất lâu, mãi đến khi Đăng Vân ngồi xuống đối diện với cô, nụ cười ấy vẫn không biến mất.

"Anh có chuyện giấu tôi, Đăng Vân."

"Hương Viễn... cô biết có vài chuyện tôi không thể kiểm soát." Đăng Vân cũng không biết phải nói gì, cuối cùng thả lỏng tay với vẻ bất lực.

Anh hiểu tính Hương Viễn nên đành từ bỏ việc giải thích để ngậm công nhận sự dò đoán của cô.

Hương Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ rất lâu, lá cây rất xanh, bầu trời rất xa, sau giờ nghỉ trưa, những người đi trên đường bắt đầu đông dần, tất cả đều theo quy luật. Một lúc sau, cô mới nói một câu như lẩm nhẩm với chính mình: "Anh nói xem, tại sao phụ nữ lúc nào cũng là người biết cuối cùng?".

Buổi tối, Hương Viễn về Diệp gia, Diệp Khiên Trạch không ở đó. Cô thử suy nghĩ xem rốt cuộc là anh cũng bắt đầu bận rộn từ khi nào nhưng lại không tài nào nghĩ được. Hương Viễn đẩy cửa thư phòng, rút lần lượt từng ngăn kéo bàn ra, không có cái nào khóa, có lẽ Diệp Khiên Trạch chắc rằng cô không phải người đa nghi nhưng anh không biết tất cả phụ nữ khi đối diện với thời khắc ấy đều như nhau.

Mỗi ngăn kéo đều được sắp xếp rất gọn gàng, đó là thói quen tốt của cả hai anh em. Bên trong ngăn kéo đều là những thứ vô cùng bình thường, Hương Viễn đóng ngăn cuối cùng lại, cô cảm thấy hơi thất vọng nhưng lại thở phào một hơi dài nhẹ nhõm.

Diệp Khiên Trạch là người thích những cái cũ, rất nhiều đồ vật đã dùng qua đều không nỡ bỏ đi, đặc biệt là những tấm ảnh cũ, không những treo đầy trên tường, đến trên bàn cũng bày ra không ít, có ảnh của mẹ ruột anh, có cả Diệp Bình Lâm và bà Diệp, tất nhiên là không thiếu người nào trong nhà, đặc biệt là Diệp Linh. Hương Viễn chú ý đến một tấm ảnh của nhiều năm trước, khi Diệp Linh lần đầu đến Vụ Nguyên, anh đã theo đến đó, sau đó họ và Diệp Quân, ba anh em cùng chụp chung dưới gốc cây hoe già, người bấm máy chính là Hương Viễn. Trong tấm ảnh đã ố vàng, ba gương mặt kia đều chỉ là dáng vẻ trong ký ức, vật cũ vẫn còn mà người thì đã xa rồi. Lẽ nào, muốn đổi mình đổi người cũng cần có chút may mắn?

Hương Viễn đặt chiếc nhẫn vàng vào lòng bàn tay, lật đi lật lại tỉ mỉ như thể đó là một vật hiếm có. Cuối cùng, cô khép chặt tay lại, rất chặt, như thể chiếc nhẫn nhỏ kia đã lút vào da thịt cô, trở thành một bọc mụn gớm ghiếc và hôi thối.

Nếu giờ phút này, Diệp Khiên Trạch đứng trước mặt, Hương Viễn không hề nghi ngờ rằng mình sẽ giống bao bà vợ khác khi phát hiện thấy có kẻ thứ ba xuất hiện trong cuộc hôn nhân của mình. Chết vấn anh, trách mắng anh, mong đợi anh giải thích hoặc cô sẽ ném mạnh chiếc nhẫn quá quen thuộc này vào mặt anh nhưng bây giờ cô không hề biết Diệp Khiên Trạch đang ở đâu...

Hương Viễn khoác thêm áo, cứ ngồi đợi suốt như thế trong thư phòng, kim giờ của chiếc đồng hồ cũ kĩ chỉ từ số tám đến số mười một, đúng ba tiếng đồng hồ nhưng anh vẫn chưa về. Thế nhưng, chính trong ba tiếng này cũng đã đủ khiến sự phẫn nộ trong lòng Hương Viễn nhạt bớt, như ngọn đuốc bị dập tắt, sau khi cháy tàn chỉ còn lại tro bụi.

Tiếng bước chân Diệp Quân lên lầu vang đến, nhẹ và nhanh, Hương Viễn luôn nhận ra tiếng bước chân của mỗi người. Lúc đi ngang cửa thư phòng, cậu thò đầu vào hỏi: "Ủa, Hương Viễn, sao chị lại ngồi trong này? Em cứ nghĩ là anh chứ".

"Ồ, chị rảnh rồi không có việc gì nên tìm sách đọc", Hương Viễn kéo chiếc áo trên vai mình, đứng dậy nói.

Diệp Quân thoáng chốc hào hứng hẳn: "Chị mà cũng rảnh rồi à? Nhưng anh thì có sách gì hay mà xem đâu? Không triết học thì cũng tôn giáo, chán chết. Trong phòng em có rất nhiều tạp chí, chị có muốn chọn mấy quyển không?".

"Không cần đâu, chị lật bừa thôi, biết đâu đọc mà ngủ được." Nói xong, cô mới nhận ra Diệp Quân có vẻ thất vọng nên cười bảo: "Lần sau chán sẽ mượn của em, chị cũng chuẩn bị ngủ đây".

Bóng Diệp Quân mất hút khỏi cửa thư phòng. Hương Viễn mới mở bàn tay này giờ vẫn nắm chiếc nhẫn ra. Ai cũng nói tình rắn như vàng, thực ra vàng khá là mềm, bóp lại nhẹ nhàng cũng đủ khiến nó biến dạng, cũng may lần này chỉ để lại một vết đỏ hình tròn trong lòng bàn tay cô. Cô bình thản đặt nó trở lại vị trí cũ sau khung ảnh, sau đó về phòng mình. Khoảnh khắc khép cửa lại, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng Diệp Khiên Trạch mở cửa vào nhà.

Anh đã về nhưng Hương Viễn đã cảm thấy không còn gì để nói nữa. Đó là người đàn ông cô chọn, cuộc hôn nhân cô chọn, nếu có đi sai đường, người khác có lẽ sẽ chọn quay lại, còn Hương Viễn thì không. Cô không thể để đoạn đường trước kia mình đã phí bao sức lực trở nên lãng phí theo thời gian nên dù phía trước có là gì thì cô cũng sẽ tiếp tục tiến tới và sẽ đi mãi. Cô không tin là mình sẽ không tìm ra một khoảng trời khác. Cũng giống như bây giờ, cô đã mất đi tình yêu nhưng ít nhất cũng có được tiền, rất nhiều, rất nhiều tiền.

Hôm sau, khi giờ nghỉ trưa sắp đến, Hương Viễn lại nhận được cuộc điện thoại từ "cú đêm" Chương Việt, bảo là lâu quá không gặp, hỏi cô lúc nào thì rồi để đến "Tả Ngạn" uống một ly.

Từ khi Chương Việt được Thẩm Cư An đuổi đến tận Pháp và quay về, thực sự Hương Viễn đã có một khoảng thời gian ít liên lạc với Chương Việt. Nguyên nhân chính là vì Hương Viễn biết Chương Việt vẫn còn đang chìm đắm trong "hạnh phúc" của cô nàng nên không muốn quấy rầy.

Hương Viễn quen rất nhiều người, có kẻ nghèo nhưng đa số là người giàu có sang trọng, những người đó là bạn hợp tác hoặc là "nồi cơm" của cô, cũng có người là "tài nguyên tiềm năng" để sẵn đó khi nào cần thì dùng đến. Sự giao tiếp rộng rãi đó luôn giúp sự nghiệp của Hương Viễn thăng hoa nhưng bạn cô thì lại rất ít, nếu nói về bạn gái thì Chương Việt là người duy nhất.

Người như Chương Việt, bạn không nhất thiết phải làm "tri kỷ" với cô, chia sẻ tâm sự riêng tư giữa phụ nữ nhưng cô có một ma lực khiến người khác rất khó mà không nảy sinh cảm tình với mình, cho dù cô không phải là thiên kim tiểu thư của Vĩnh Khải, là bà chủ của "Tả Ngạn" mà chỉ cần chạm cốc với cô cũng đã là chuyện vui.

Nhưng khi nhận cuộc gọi này Hương Viễn lại thấy do dự. Cô nói với Chương Việt rằng mình đi thì tất nhiên sẽ đi nhưng gần đây có lẽ sẽ khá bận rộn.

Chương Việt không hề để tâm, cười và nói: "Cho dù cậu đến vào tối nào, chỉ cần tớ còn ở trên trái đất thì tớ sẽ vẫn đợi ở đó".

Hương Viễn là người không quá tin vào sự trùng hợp, trong mắt cô, tất cả những trùng hợp đều có quy luật của nó, huống hồ những sự trùng hợp bày ra trước mắt cô không chỉ có một. "Bình an" và "Trường thọ", hai chiếc nhẫn giống nhau, sự viếng thăm khu nghỉ mát thường xuyên của Thẩm Cư An, sự bất thường của Diệp Khiên Trạch, lời ám chỉ trong câu nói của ông chủ Thôi và cả người phụ nữ tên Viên Tú, thậm chí bao gồm cả cuộc điện thoại này của Chương Việt... Dường như có một sợi dây trong suốt liên kết, nối vòng tất cả những sự việc này lại với nhau tạo thành một tấm lưới cực

lớn mà vô hình, giam giữ con người lại bên trong. Nhưng người đang lặng lẽ mai phục trong chính giữa tấm lưới đó để hành động rốt cuộc là ai? Là con người hay vận mệnh? Hương Viễn là người đã quen với việc dệt lưới nhưng bây giờ cô mới cảm nhận được sự hoảng loạn của côn trùng. Một Diệp Khiên Trạch đã đủ khiến cô không nhận rõ phương hướng, cảm đầu chui vào trong lưới, trước khi chưa nghĩ ra phải thoát thân thế nào, cô không dám động đậy.

Mãi đến tối, khi Hương Viễn kết thúc chiêu đãi, tiễn khách ra về, cô lên xe nhưng lại không biết phải đi về đâu, cô bỗng nhớ đến lời mời có vẻ nhẹ nhõm thoải mái của Chương Việt ban sáng. Nếu hai chiếc nhẫn "Bình An" và "Trường Thọ" là một cặp thật, vậy Chương Việt cũng không thể thoát khỏi tấm lưới này. Chương Việt là người phụ nữ thông minh, sự việc đã tiến triển đến mức này thì chắc chắn cô ấy phải phát hiện ra. Hương Viễn nghĩ một lúc rồi quay đầu xe tiến thẳng đến "Tả Ngạn".

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Mừng Cuộc Đời Bất Lực

Bước chân đi về hai hướng ngược nhau của cả hai nện trên bậc thang cũ ki mỗi một bước đều như muốn giẫm cho tâm sự vỡ nát, giấc mộng xưa cũ năm nào dưới ánh trăng trên núi cũng bị giẫm đạp nát vụn.

Nhìn xuyên qua rất nhiều đôi nam nữ đang mê loạn quên hết sự đời, Hương Viễn đã thấy ngay Chương Việt đang ngồi bên quầy bar vẫy tay với mình. Trong hộp đêm vốn không thiếu những cô gái xinh đẹp nhưng Chương Việt chính là một đoá hoa hồng đang nở bừng duy nhất. Hai người gặp nhau, mỉm cười. Chương Việt đưa Hương Viễn vào gian phòng phía sau như trước kia, đóng cửa lại rồi vẫy tay gọi phục vụ đến, hất cằm hỏi cô: “Vẫn nước lạnh à?”.

Hương Viễn bảo phục vụ: “Nước lạnh khoáng năm trăm mililit, thêm cho tôi một thìa đường.”

“Đổi khẩu vị từ khi nào vậy?”, Chương Việt nháy mắt hỏi.

Hương Viễn đáp: “Dạo gần đây cảm thấy uống thứ gì cũng đắng”.

Tư thế mở rượu của Chương Việt thuần thục đến kinh ngạc. “Có lẽ cậu có thể thử một cốc rượu mạnh, uống thử một ngụm cay nồng đến độ mùi vị gì cũng quên hết đi.”

“Chẳng phải cậu cai rồi à?” Hương Viễn nhìn Chương Việt hơi ngửa cổ lên, nửa cốc rượu còn lại thoáng chốc thấy được cả đáy, không cần ai mời, không cần ai uống cùng, càng không cần lý do, cách uống này cô chỉ nhìn thấy ở Chương Việt.

Chương Việt cười, rót thêm rượu cho mình: “Hôm nay say, mai hăng tít”. Chương Việt uống hết ba cốc rượu thì nước lạnh thêm đường của Hương Viễn mới được đưa đến.

“Nào, Hương Viễn, chúng ta cùng nâng cốc.” Chương Việt vừa nói vừa cười tươi đưa cốc lên cao. Hiếm khi cô uống nhiều thế mà đôi mắt vẫn bình thản, cái khác không nói, chỉ riêng từ lượng của bạn mình đã khiến Hương Viễn cảm thán không ngớt.

Hương Viễn cười nói: “Cạn cốc này thì cũng phải có lý do gì chứ?”

“Để tớ nghĩ xem”, Chương Việt chống cằm, sóng mắt chuyển động. “Nếu không thì, mừng cuộc đời bất lực?” Nói xong, cô không hề để tâm đến chuyện cốc của Hương Viễn là nước lạnh còn của mình là rượu mà uống cạn một hơi.

Hương Viễn khoát tay, đuổi khéo người phục vụ đứng đợi rót thêm nước cho cô ra ngoài, vừa tự rót cho cốc mình đầy vừa nói: “Cũng may tớ hơi khát, nếu không nước lọc thay rượu mà cũng uống không nổi cậu.”

Lời vừa nói dứt, cốc thứ hai của Chương Việt đã tới: “Cốc này, chúc cho khu nghỉ mát của các cậu làm ăn phát đạt và cũng cảm ơn thịnh tình khoản đãi phu quân của tớ”.

Hương Viễn nắm chặt cốc nước trong tay, khẽ chạm vào cốc Chương Việt một cái, cô nghĩ, quả nhiên Chương Việt đã biết, xem như là đang dần dần hướng vào chủ đề chính. Sau khi uống hết ly này, sắc mặt Chương Việt cũng ửng hồng, cô cười lắc lắc chiếc cốc không với Hương Viễn, chăm chú theo dõi Hương Viễn uống hết như một đứa trẻ nghịch ngợm.

“Cốc thứ ba này càng ý nghĩa hơn. Hường Viễn, trước kia tớ cũng không rõ tại sao cứ cảm thấy có duyên với cậu. Thế sự quả nhiên kỳ diệu, mắt nhìn đàn ông của chúng ta khác nhau nhưng mắt nhìn phụ nữ của những người đàn ông chúng ta chọn lại giống nhau. Tớ đoán cậu cũng đã đau đầu, không biết phải nói chuyện của Thẩm Cư An với tớ thế nào... Ha ha, tớ cũng vậy... Cuối cùng mới biết đồng榻 nham này ai cũng có phần, xem như cũng là duyên phận. Nào, cốc thứ ba vì cái duyên vô lý này của chúng ta!” Nói xong, Chương Việt gục người lên bàn cười to không dứt.

Hường Viễn cũng định thử nhếch môi lên, cuối cùng vẫn bỏ cuộc, cô thừa nhận tính hài hước của mình quá tệ, thậm chí trước khi Chương Việt định uống cạn cốc thứ ba, cô đã giữ lấy tay bạn mình.

“Đủ rồi, đừng uống nữa, Chương Việt.”

Chương Việt nhún vai, sắc đỏ trên mặt càng đậm.

“Thôi thì cốc này bỏ đi vậy.” Hường Viễn thuận tay hất cốc rượu ra sàn, dựa người thật mạnh ra phía sau, vén tóc bên tai nhưng mái tóc không rời chút nào. Lúc này cô mới ý thức được cử động ấy của mình như có nét rối loạn hoảng hốt, đành dừng tay lại.

“Hường Viễn, đến cậu cũng rối loạn, xem ra việc này tệ thật”, Chương Việt tự cười giễu mình. “Muốn nghe kể chuyện không? Yên tâm, chuyện tớ kể luôn rất ngắn”, thấy Hường Viễn lặng thinh, Chương Việt tiếp tục nói tiếp như đang lẩm nhẩm với chính mình.

“Mở đầu các câu chuyện tình yêu đều như thế này. Những thanh thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi đều yêu mến lẫn nhau, không có nét gì mới nhưng cậu phải tin là đối với người trong cuộc thì nó là độc nhất vô nhị. Gia cảnh của hai người đó đều không tốt lắm, chàng trai đậu đại học, còn cô gái thì không. Chàng trai xa nhà, cô gái bèn cho anh một chiếc nhẫn trong cặp nhẫn gia truyền từ mấy đời trong nhà mình, xem như một vật kỷ

niệm nhỏ nhỏ, sau đó hai người đã chia tay, chàng trai đi học, còn cô ấy thì đi làm gái... Đùng ngạc nhiên, tứ cũng mới biết đây thôi, ở chỗ họ quá nghèo nên con gái làm nghề đó cũng thành chuyện bình thường, hầu như nhà nào cũng có một đứa con gái như vậy. Họ kiếm ra tiền rồi gửi tiền về nhà. Có cô gái còn nuôi được cả nhà mình, khá hơn làm nông rất nhiều, trong phạm vi nhỏ như thế, chẳng ai thấy xấu hổ. Chàng trai biết chuyện của cô gái, cảm thấy rất đau thương tuyệt vọng nhưng anh đành bất lực, không làm gì được, cô gái cũng nghĩ cho anh nên cắt đứt quan hệ hoàn toàn. Vậy nên từ đó chàng trai thề với lòng mình, nhất định phải thành công, nhất định phải tạo được sự nghiệp, như thế mới thay đổi được vận mệnh. Quả thực anh rất xuất sắc, cũng rất tài giỏi. Sau khi tốt nghiệp đã vào được một công ty lớn như ý nguyện, tiền đồ tươi sáng, chính lúc ấy, anh nhận được tin về cô gái... Câu chuyện đến đây vẫn bình thường, không thoát ra được con đường của “cố sự hội” và “tri âm” nhưng đừng quên, câu chuyện hay ở chỗ trước khi nó đặt dấu chấm hết. Chàng trai đi khắp nơi và đã tìm được cô gái, hai người gặp nhau đều vô cùng cảm thương. Cuối cùng, chàng trai cho cô gái một số tiền, sau đó phủ tay trở về thành phố này cùng với cô gái nhà giàu - cũng chính là tứ - kết hôn. Từ đó về sau, chàng trai đã xem chiếc nhẫn còn lại của mình là vật báu.”

So với tài nghệ nói chuyện bình thường của Chương Việt thì câu chuyện tẻ nhạt không có gì ly kỳ này hoàn toàn không bất ngờ, đến cả kết cục khiến người ta thấy thê lương cũng như có vẻ ngoài dự đoán, song thực ra lại rất hợp lý.

Hương Viễn nhớ đến người phụ nữ tên Viên Tú, trong câu chuyện xưa cũ ấy, đã được người mình yêu yêu thương tha thiết nhưng cũng bị chính người mình yêu bỏ rơi. Gương mặt trắng trẻo trong sáng, ánh mắt minh mãnh như sứ nhưng dễ vỡ, bỗng nhiên sống lại trong lòng Hương Viễn một cách lạ thường. Sự ngờ vực đã khiến Hương Viễn đau đầu mãi vẫn không lý giải nổi trước đó, giờ đây cô bắt đầu tìm ra được đáp án.

Sau khi được nghe xong câu chuyện thì người nghe tất phải nói gì đó.

“Chiếc nhẫn kia quả nhiên là một cặp.” Một lúc lâu sau, Hương Viễn mới thốt ra được câu nói này nhưng tự mình cũng thấy quá khô khan nên đành cười khở: “Hai chiếc nhẫn, cô ta cho hai người đàn ông. Lẽ nào, hoa rơi vào nhà ai mà mình còn phải suy nghĩ?”.

Chương Việt cúi đầu đùa nghịch ngón tay mình: “Hương Viễn, cậu sai rồi. Chúng ta đều hiểu chồng mình. Thấm Cư An biết Viên Tú cũng ở thành phố G, anh ấy không kiềm chế được sẽ đi tìm cô ta nhưng anh ấy tuyệt đối không vì cô ta mà làm chuyện khờ dại, đặc biệt là khi biết Viên Tú hiện giờ là người đàn bà của Thôi Mẫn Hằng, anh ấy sẽ biết khó mà rút lui. Chẳng phải vì Vĩnh Khải sợ người họ Thôi kia mà chuốc hoạ vào thân vì một con điểm là không đáng, mà vì Thấm Cư An chỉ làm những việc đã được tính toán kỹ. Còn về Diệp thiếu gia như thế nào thì còn có ai rõ hơn cậu?”.

Hương Viễn cũng không còn nhớ mình đã rời khỏi “Tả Ngạn” như thế nào nhưng rõ ràng người uống nhiều là Chương Việt vậy mà người toàn thân phát hoả nóng bừng bừng lại chính là cô. Về đến nhà, Hương Viễn choáng váng dựa vào tay vịn đi đến giữa cầu thang rồi ngã hệt tương phùng với Diệp Khiên Trạch từ trên đi xuống.

“Về rồi à? Sao thế, sắc mặt không tốt lắm, khó chịu à?” Diệp Khiên Trạch dừng chân nhìn Hương Viễn, ánh mắt vẫn ấm áp, sự quan tâm đó cũng không giống giả tạo vỡ vụn.

Móng tay Hương Viễn sượt thành một đường trên tay vịn bằng gỗ đã cũ kĩ nhưng cô vẫn lạnh nhạt đáp: “Không có gì, hơi mệt thôi. Định ra ngoài à?”.

Trước kia anh hiếm khi đi đâu giữa đêm hôm thế này nhưng cách ăn mặc này chẳng phải là để ra ngoài sao?

“Tôi qua Tiểu Trần bị ngã, có vẻ bị thương khá nặng nên anh đến thăm cậu ta.”

Hương lộ ra quá rõ, chưa nói được mấy câu, khoé môi anh đã* Viễn đứng trên bậc cầu thang, hơi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông nói dối đang đứng trước mặt mình. Quả nhiên trình độ nói dối của anh vẫn chưa đến mức thành thục nên sự lúng túng rịn mồ hôi, đến ánh mắt vẫn có vẻ trốn tránh.

Cô bỗng cười lớn: “Đúng là nên đến thăm, cậu bé cũng khổ thân, toàn phải chịu đòn thay người khác.”

Diệp Khiên Trạch hơi hé môi, ngấn ra mấy giọt rồi như đã hiểu ra gì đó, cả gương mặt đột ngột đỏ ửng lên, sự xấu hổ quá mạnh mẽ đã khiến một chính nhân quân tử như anh bỗng thấy thảm hại vô cùng. Hương Viễn có lý do để tin rằng cảnh này chính là ác mộng của anh.

Thế nhưng cô cũng có thoát khỏi cơn mộng này đâu.

Hương Viễn đã đột kích tuyến phòng bị của người đàn ông này một cách quá dễ dàng. Diệp Khiên Trạch lắp ba lắp bắp, lúng túng không nói nên lời khiến Hương Viễn bỗng có một sự khoái cảm ác độc. Xưa nay anh chưa hề là đối thủ của cô, thắng anh quá dễ dàng nhưng Hương Viễn chỉ thấy đắng cay lẫn lộn trong sự thắng lợi đó, muốn khóc mà không khóc nổi.

Lúc này, Hương Viễn mới phát hiện ra sự căm hận trong lòng mình, cảm giác đó như chó dại cắn xé khiến cô bỗng có ý nghĩ muốn huỷ diệt ngay người đàn ông này, huỷ diệt tất cả ngay bây giờ, không cần gì nữa, cứ thế mà quay trở về con số không. Cô có thể miễn cưỡng thuyết phục mình, hãy để anh đắm chìm trong thế giới riêng mình, hãy để anh nhớ nhung người đã chết, cô tha thứ cho tình yêu méo mó và tuyệt vọng của Diệp Khiên Trạch với Diệp Linh nhưng không thể tha thứ anh đã khinh thường tình cảm của cô mà chung sống với một con *****.

“Em biết rồi?”, anh lên tiếng.

Một chiếc dầm gỗ trên tay vịn đâm vào đầu ngón tay Hương Viễn nhưng cô vẫn nói rành mạch từng câu từng chữ: “Diệp Khiên Trạch, anh không thể lừa dối quá nhiều”.

“Hương Viễn!” Anh đưa tay ra, chạm đến vai cô lại rút về, nét cảm thương trên gương mặt càng tăng thêm. Hương Viễn nhìn, trên cổ áo của anh, mặt Quan Âm đứt cổ nhuộm máu kia như thoát ẩn thoát hiện.

“Đi đi, đừng để “Tiểu Trần” đợi lâu”.

Anh không nói thêm nữa, cúi đầu bảo: “Xin lỗi!” rồi đi lướt qua cô. Hương Viễn cũng không dừng lại, bước chân đi về hai hướng ngược nhau của cả hai nện trên bậc thang cũ kĩ, mỗi một bước đều như muốn giẫm cho tâm sự vỡ nát, giấc mộng xưa cũ năm nào dưới ánh trăng núi cũng bị giẫm đạp nát vụn...

Hương Viễn dừng lại trước đầu cầu thang, nói với Diệp Khiên Trạch: “Khuyên anh một câu cuối. Những người lăn lộn chốn giang hồ đều không đơn giản, anh cũng không đấu lại người họ Thôi kia, phụ nữ còn nhiều, tránh xa cô ta ra”.

Từ chỗ đứng của Hương Viễn không thể nhìn thấy bóng dáng Diệp Khiên Trạch nên cô cũng không thể biết phản ứng của anh. Anh không đáp lại, một lúc sau, tiếng đóng cửa vang đến. Có lẽ một luồng gió đêm len vào từ kẽ hở khi cửa mở ra rồi khép lại khiến Hương Viễn đứng trên đầu cầu thang khẽ run rẩy.

Hương Viễn đã từng thấy rất nhiều cặp vợ chồng nhà giàu không hoà thuận, có cặp khổ sở vì tình, có cặp nhìn thì rất hợp nhau nhưng tính cách lại khác xa, có cặp như nước với lửa, cũng có cặp đồng sàng dị mộng, đương nhiên đa số là bọn đàn ông trắng hoa bên ngoài, không biết giữ lấy gia đình, phụ nữ cảm hận nghìn răng nghìn lợi, cuối cùng vẫn phải nuốt

vào trong bụng. Những chuyện đó đã thấy quen mắt rồi nên những cặp vợ chồng mặn nồng hoà thuận thật sự còn trở thành của hiếm.

Có người nói, sự trung thành của đàn ông như tình yêu chân thật, có thể gặp nhưng không thể cầu, dù có tiền hay không đều đã là bản tính, khác biệt chỉ ở chỗ cảm dỗ nhiều hay ít mà thôi. Nếu đã thế thì gả cho người ăn trắng mặc trơn, phú quý giàu có còn hơn gả cho kẻ nghèo hèn khốn khổ rồi phải vàng cả mắt đi trong mùi dầu mỡ mà nguyên rửa gã đàn ông vô lương tâm kia.

Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân đó mà hôn nhân của kẻ giàu có luôn trống rỗng và giả tạo nhưng lại bền chặt hơn những người bình thường khác.

Đạo lý thì Hướng Viễn hiểu nhưng trước lúc này, cô chưa bao giờ nghĩ rằng Diệp Khiên Trạch sẽ phản bội mình. Cô biết trong lòng anh cũng có lúc lung lay không vững, biết anh vẫn không thể quên những chuyện cũ nhưng cô không biết tại sao anh lại tìm được “an ủi và niềm vui” ở một con *****? Cô không tìm thấy bóng dáng của niềm vui trong đôi mắt anh, vậy niềm vui đó từ đâu mà ra?

Thế nhưng, dù sao đây cũng là chuyện của anh. Việc đã đến nước này rồi thì cô cũng có cả vạn lý do để bỏ đi nhưng cô vẫn không thể điều khiển được cơn tham trong lòng mình, về tất cả mà cô đã khó nhọc lắm mới có được, cô tham lam hơi ăm giả tạo cuối cùng trong tim mình. Sở dĩ “chấp niệm” tồn tại là cũng vì một chữ “tham”, thế nên mới không bỏ được.

Nếu đã không bỏ được mà cũng không ra đi được thì hãy nhắm mắt lại diễn nốt vở kịch này với anh. Là một người vợ, Hướng Viễn có quyền là khổ anh, xỉ nhục anh, dẫn vạt anh, thế nhưng điều đó có khiến cô dễ chịu hơn không? Những việc cô cần làm quá nhiều, mỗi một lúc đều bận rộn, cũng chẳng còn thời gian để buồn thương.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, thiên hạ không có bức tường nào mà gió không lọt, đặc biệt là khi người bên trong bức tường cố tình để lộ, tất nhiên không ai lại không thổi phồng lên thêm. Hường Viễn không còn hỏi đến bất cứ việc gì giữa Diệp Khiên Trạch và Viên Tú, nhưng những lời đồn đại về Diệp Khiên Trạch và “con ***** đó” lại nhiều như mưa, mờ mịt rối loạn, chưa bao giờ ngớt.

...Nghe nói, anh đã mua lại tự do cho cô ta, giải thoát cô ta khỏi cái nghề mua vui cho thiên hạ.

...Nghe nói, anh đã đưa cô đến căn nhà ở phía tây thành phố, đó là một phần tài sản mà Diệp Bình Lâm năm nào đã tặng cho anh và Diệp Quân.

...Nghe nói, cô gái kia hiếm khi lộ mặt, cũng chưa bao giờ xuất hiện cùng anh ở nơi công cộng, nhưng anh luôn đưa cô lên tàu ra biển câu cá.

...

Khi những lời đồn đại này dấy lên, Diệp Khiên Trạch thực ra vẫn thường xuyên về nhà ăn cơm, anh và Hường Viễn ngồi ở hai đầu bàn, mỗi người tự gặm nhấm tâm sự riêng của mình. Gương mặt Hường Viễn luôn bình thản như nước, Diệp Khiên Trạch thi thoảng quan tâm hỏi thăm tình hình dạo này của cô. Anh cũng giống Hường Viễn, đa số những chuyện về đối phương đều dựa vào “nghe nói”: nghe nói cô bắt đầu di dời trọng tâm của Giang Nguyên từ vật liệu xây dựng sang đầu tư địa sản, nghe nói công ty được mà cô góp vốn đầu tư làm ăn rất thuận lợi, nghe nói cô cho phép nước ngoài đầu tư vào khu nghỉ mát, Đặng Vân đã chung tay hợp tác với một khách sạn bốn, năm sao cao cấp sắp phá sản lại thành một, nghe nói Giang Nguyên bây giờ đã phát triển hơn xưa, đã không còn lại một công ty gia công sản xuất của Diệp Bình Lâm ngày nào nữa...Chỉ cần anh tỏ ra có hứng thú, Hường Viễn sẽ giải thích cặn kẽ, không hề kiêu ngạo, cũng chẳng chút tình cảm nào, chỉ là khách quan tường thuật lại giống như anh là một đại cổ đông bình thường. Diệp Khiên Trạch luôn im lặng lắng nghe rồi mỉm

cười nhìn người phụ nữ vốn số phận đã cho phép cô tiến xa tiến dài hơn anh.

Mặc cho vẻ bề ngoài hoà bình này hoang đường đến mức nào thì việc không nhắc đến người phụ nữ khác trước mặt Hương Viễn chính là sự tôn trọng cuối cùng của Diệp Khiên Trạch đối với cô và là sự ăn ý duy nhất của hai người. Hương Viễn cũng có lúc nghĩ rằng nghĩ thầm trong bụng: cô gái kia vẫn an phận nấp trong bóng đêm, không tranh đoạt gì, lẽ nào mình đã nhìn nhầm cô ta, hay là dã tâm của cô ta còn thâm sâu hơn mình tưởng tượng?

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Bàn Tay Đen Ẩn Hình

Liên tiếp mấy đêm liền cô không hề chớp mắt, giống như câu nói của cô với Đăng Vàn: việc gì cũng phải để lại đường lùi. Trong lòng cô cũng mong Diệp Khiên Trạch để lại cho mình một con đường như vậy.

Như để chứng minh dự cảm bất an mơ hồ của Hương Viễn, không lâu sau, khi ra vào Diệp gia và Giang Nguyên, Hương Viễn thường xuyên cảm nhận được có một chiếc xe lạ bám theo sau mình. Có lúc cô thấy kỳ lạ bèn cố ý đi vào những con đường sầm uất và quanh co, chiếc xe đó đã biết bại lộ tung tích bèn biến mất trong dòng xe cộ ngược xuôi. Nửa đêm, điện thoại nhà Diệp gia có đến mấy lần reo vang một cách vô duyên vô cớ, dì Dương lau bầu nguyên rửa thức dậy nghe nhưng bên kia không một tiếng động. Còn có một hôm, Hương Viễn về nhà rất muộn, xe đến một khu vực vắng vẻ gần nhà, cô phát hiện ra một chiếc xe hàng loại nhỏ đang đỗ trên con đường bắt buộc phải đi ngang để về nhà, cô vội vã quay đầu xe, chiếc xe kia cũng bám theo sau, cũng may gặp được Diệp Quân vừa tan sở và đưa cô về bằng xe cảnh sát, chiếc xe ấy mới biến mất.

Sau việc đó nghe Diệp Quân nói, trên chiếc xe khả nghi đó ít nhất có đến ba tên đàn ông lực lưỡng dữ tợn khiến cậu vừa nghĩ đến đã toát mồ hôi lạnh. Từ hôm ấy, chỉ cần thời gian phù hợp, sau khi tan sở Diệp Quân sẽ đến văn phòng Hương Viễn để đợi cô cùng về. Hương Viễn cứ bận việc của

cô, còn Diệp Quân ôm máy tính xách tay ngồi một bên ngoan ngoãn chơi điện tử. Có lúc cô phải tiếp khách đến khuya, cho dù có tài xế của công ty phụ trách đưa đón thì Diệp Quân cũng không yên lòng, nhất định phải đích thân ở bên cạnh, tất cả vì an toàn của cô nên Hương Viễn cũng cố gắng giảm bớt những hoạt động buổi tối của mình để Diệp Quân không phải đợi lâu.

Hương Viễn cảm thấy có một đôi tay đang lặng lẽ áp sát lại gần mình trong bóng đêm nhưng mục tiêu của đôi tay ấy hình như không phải là cô. Nếu không thì cho dù cô có cảnh giác, cho dù Diệp Quân luôn ở sát bên cô thì thế nào cũng có lúc hờ hênh, cô không thể chạy thoát dễ dàng như thế được. Đôi tay ấy như thể đang quan sát, đang dò dẫm nên cô cảm nhận được một bóng tối rui ro nhưng lại không thất sự bị phương hại.

Cũng chính vào thời gian đó, rất khó tìm thấy bóng dáng Diệp Khiên Trạch trong nhà. Hương Viễn không nói với Diệp Khiên Trạch về những chuyện mình gặp phải nhưng dù có cảm hận anh đến mấy thì nói cho cùng cô cũng không mong muốn anh gặp bất kỳ tai nạn nào, vậy nên cô dặn dò Diệp Quân phải nhắc nhở anh mình, làm chuyện gì cũng nên cẩn thận một chút.

Đúng như những gì Hương Viễn lo lắng, phiền phức của Diệp Khiên Trạch đã đến. Tính tình anh rất khiêm nhường giản dị, lại dịu dàng ấm áp nên hiếm khi có xung đột với ai nhưng liên tiếp mấy ngày, cứ đang yên đang lành lái xe thì lại gặp phải những tai nạn đâm xe nhỏ. Sự ngẫu nhiên như vậy xuất hiện quá nhiều khiến ngay cả bản thân anh cũng không cách nào thuyết phục được mình rằng đó chỉ là sự cố.

Hôm đó, Hương Viễn về nhà nhìn thấy anh bị xước toạc cả da trên trán. Lúc đầu, anh sợ Hương Viễn lo lắng nên chỉ nói là do mình lái xe bất cẩn, về sau không thoát được sự nghi ngờ của cô nên mới thừa nhận trên đường về bị một chiếc xe container kéo theo rơi-móc điên cuồng đâm vào đuôi xe nhưng không đợi cảnh sát giao thông xuất hiện, chiếc xe gây tai nạn ấy đã

chạy mất tăm mất dạng. Cũng may chỉ bị xây xước nhẹ, không bị thương nặng, nếu chiếc xe ấy cố tình đâm chết anh, chỉ e rằng lành ít dữ nhiều.

Hương Viễn nhíu mày hỏi: "Tiểu Trần đi đâu rồi? Tại sao anh lái xe một mình về? Bảo cậu ta theo anh là để có một người trẻ tuổi mạnh khỏe đi theo chăm sóc, đối phó mọi việc mà?".

Diệp Khiên Trạch không nói gì, Hương Viễn chỉ còn nước nói thẳng: "Tôi thấy hình như đã nuôi tổn cơm cậu ta rồi, chẳng được ích lợi gì cả, thôi để cậu ta đi cho sớm vậy. Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ điều hai bảo vệ nhanh nhẹn ra khỏi công ty để đi theo anh, có việc gì thì qua thời gian này rồi hẵng hay, chí ít đừng để tôi nhìn thấy anh cụt tay cụt chân".

"Không liên quan đến Tiểu Trần, cậu ấy vốn theo anh..."

"Kết quả thì sao?"

"Cô ấy... không được khỏe lắm nên anh bảo Tiểu Trần đến giúp."

Hương Viễn đã hiểu ra, cô "ồ" lên một tiếng thật dài rồi lạnh lùng ném ra một câu: "Thì ra là thế, quả nhiên sống thì đào hoa, chết vẫn còn phong lưu". cầK

Tuy sự hận thù trong lòng khó dứt nhưng ngày hôm sau, Hương Viễn vẫn đích thân chọn ra hai người bảo vệ để đi theo Diệp Khiên Trạch. Thế nhưng, hai người bảo vệ vốn xuất thân từ đội cảnh vệ đã không thể khiến sự việc kết thúc trong bình yên bởi không lâu sau, chiếc xe của Diệp Khiên Trạch bị đập nát tan tành.

Khi báo cảnh sát thì sự việc đã không thể cứu vãn được gì. Hương Viễn gọi điện cho Thôi Mẫn Hàng, mời anh ta dùng trà nhưng Thôi Mẫn Hàng lại từ chối khéo léo hết sức rằng anh ta đang ở Thái Lan, đợi sau khi về nước, nhất định sẽ đích thân mời cô dùng trà để trả lễ. Trước khi cúp máy, anh ta cũng không quên hỏi thăm Diệp Khiên Trạch một cách lịch sự.

Hương Viễn bắt đầu cảm thấy sự việc nghiêm trọng hơn mình tưởng tượng, sau khi ngẫm nghĩ kỹ, cô đi tìm Đăng Vân. Đăng Vân và Thôi Mẫn Hàng trước nay quan hệ rất tốt nên câu đầu tiên khi Hương Viễn gặp Đăng Vân chính là: "Tôi có một việc muốn nhờ đến anh. Giúp tôi hỏi cái người họ Thôi kia xem phải làm thế nào mới dẹp yên được mọi chuyện?".

Đăng Vân dùng chiếc thìa dài khuấy đường trắng trong cốc nước lạnh cho Hương Viễn, hỏi: "Hương Viễn, tại sao cô cứ một mực khẳng định là chuyện này liên quan đến ông chủ Thôi?".

Hương Viễn liếc nhìn anh: "Anh cũng bắt đầu vòng vo với tôi rồi à? Tưởng tôi là con ngốc chắc? Chiếc xe hàng đợi sẵn sau nhà tôi hôm đó, tôi đã nhớ biển số xe rồi đó nhờ Diệp Quân kiểm tra, chủ xe là Trần Kiệt. Anh đừng nói với tôi là anh không biết sau khi Trần Kiệt ra tù, bây giờ đang là thủ hạ của Thôi Mẫn Hàng đấy nhé! Trần Kiệt là ai? Hắn ta luôn cho rằng Trần Hữu Hòa bố hắn ta là do Diệp gia và tôi hại chết, hắn bị ở tù cũng là do tôi, đến cả Trần Kiệt em trai hắn đến Quý Châu công tác rồi rơi từ trên cao xuống tử vong cũng đã trở thành chứng cứ cho việc Diệp Khiên Trạch cố ý hại nhà hắn, Hắn hận tôi và Diệp Khiên Trạch đến mức nào thì anh biết rõ rồi. Thôi Mẫn Hàng lại nhận hắn làm thủ hạ vào lúc này, anh dám nói là trùng hợp à?".

Đăng Vân đẩy đẩy gọng kính, thông thả đáp: "Không sai, những chuyện đó tôi đã biết nhưng Thôi Mẫn Hàng làm việc gì xưa nay cũng đều có chủ trương. Hương Viễn, lẽ nào cô vẫn chưa tin tôi? Thôi Mẫn Hàng đã đích thân nhận lời tôi rằng, anh ta sẽ không đụng đến một sợi lông của cô, cũng không để cho Trần Kiệt chĩa mũi dùi vào cô, cô sẽ không bị sao cả. Với quan hệ của tôi và anh ta thì chỉ có thể làm đến mức đó. Cô xem tôi là gì thì tôi không dám nói nhưng tôi xem cô là bạn, là tri kỷ, những việc có thể làm tôi đều làm vì cô, tôi hiểu rõ việc này nên hy vọng cô cũng hiểu cho".

Vừa nói dứt, anh đẩy cốc nước đến trước mặt Hương Viễn rồi nói tiếp: "Cô uống thử xem, nếu không ổn thì tôi rót cốc khác".

Hương Viễn hiểu được ẩn ý trong lời anh ta: "Ý anh là, tôi sẽ không bị sao cả nhưng họ sẽ chĩa mũi dùi vào Diệp Khiên Trạch sao? Tôi hiểu cho anh nhưng có điểm này xin anh đừng quên, Diệp Khiên Trạch hiện giờ vẫn là chồng tôi, Thôi Mẫn Hàng hãm hại anh ấy, liệu tôi yên ổn được ư? Anh đã trở nên ngây thơ từ lúc nào vậy?".

"Chồng?" Gương mặt Đẳng Vân thấp thoáng nét cười. "Cô đang tự lừa dối chính mình? Tại sao Thôi Mẫn Hàng lại hận Diệp thiếu gia đến thấu xương? Nói thật cho cô biết nhé, Viên Tú cho dù là con chó thì cũng là con mà Thôi Mẫn Hàng yêu thích nhất, quan tâm đến nhiều nhất. Năm ấy, cô ta nợ xã hội đen một khoản tiền lớn, chính Thôi Mẫn Hàng đã giúp thu dọn bãi chiến trường, sau khi cô ta theo Thôi Mẫn Hàng, từ lúc bố cô ta đau ốm đến khi qua đời cũng do một tay Thôi Mẫn Hàng bỏ tiền ra giúp. Trong khi làm việc ở khu nghỉ mát, không ai dám ép cô ta tiếp khách, là do cô ta tự nguyện, bảo phải trả món nợ nhân tình này nhưng cô ta có ngủ với đàn ông đến chết cũng không trả hết món nợ đó. Chắc cô cũng đã nhìn thấy Thôi Mẫn Hàng ra tay tàn nhẫn với Viên Tú thế nào rồi. Nghe nói Diệp thiếu gia nhà cô còn diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, cô đừng quên, đã lăn lộn ngoài xã hội thì nghề nào cũng có luật lệ riêng của nghề đó, cô đã nhìn thấy một con đĩ tát khách hàng bao giờ chưa? Thôi Mẫn Hàng ra tay tuy hơi nặng nhưng với những cái khác, anh ta chưa bao giờ bạc đãi Viên Tú. Kết quả thì hay rồi, cô ta đã ngủ cả với Diệp thiếu gia rồi không nói lời nào mà rút tiền lại đó rồi bỏ đi, nếu là ai thì cũng muốn dạy dỗ cô ta một bài học, hướng hồ là Thôi Mẫn Hàng? Hương Viễn, đừng giận tôi nói thẳng, cô thông minh cả đời nhưng chồng của cô làm chuyện này quả thực là không được đẹp cho lắm."

Hương Viễn cố gắng nhịn cảm giác tức thở trong lòng, nói với Đẳng Vân: "Bây giờ có nói nhiều cũng vô ích, vẫn câu nói đó, xem như tôi nợ anh, hãy nói hộ với Thôi Mẫn Hàng rằng, anh ta muốn thế nào mới chịu thôi, chẳng lẽ phải đến mức mãi mãi không có được một ngày yên ổn sao?".

Đặng Vân lại lắc đầu: "Cô vẫn chưa hiểu sao, Hường Viễn? Sao cô phải khổ sở vì Diệp Khiên Trạch đến thế? Anh ta đã làm gì cho cô? Tôi cũng thấy không đáng, những chuyện ngu ngốc tôi từng thấy cô làm đều do anh ta mà ra".

"Đó là chuyện của tôi."

"Nếu cô đã đến đây thì cũng xem như đã tin tưởng tôi rồi nên có một câu này tôi không biết có nên nói hay không?"

Hường Viễn cười cười với vẻ châm biếm: "Nếu anh đã mở lời thế thì tất nhiên đã nghĩ kỹ là nên nói còn nếu cảm thấy không nên nói thì đã chẳng nhắc đến".

Đặng Vân hơi mỉm cười, chồm đến gần hơn, thì thầm: "Hường Viễn, đến lúc rồi".

Hường Viễn bàng hoàng, mỉm cười không nói.

"Cô còn đợi gì nữa? Chẳng lẽ phải làm trâu làm ngựa cho Diệp gia nhà họ mãi à? Giang Nguyên của người họ Diệp chỉ là một cái hố to. Họ đã làm được gì để nó phát triển như ngày hôm nay? Hường Viễn, cô hoàn toàn có thể khiến anh ta trắng tay, khiến anh ta phải trả giá cho tất cả những hành động của mình, lấy lại những gì cô đáng được có!" Nói xong, Đặng Vân, ngồi ngay ngắn trở lại, uống một ngụm cà phê rồi chờ Hường Viễn trả lời "Những chuyện này tự tôi sẽ lo", Hường Viễn ngoảnh mặt đi.

"Cô không thể nhẫn tâm với anh ta và Diệp gia hay sao? Phụ nhân chi nhân, đó không phải tác phong của cô, Hường Viễn ạ. Bây giờ đang là thời cơ tốt, công ty bây giờ đang phục hồi lại, với khả năng của bọn họ thì không cần phí sức cũng đủ khiến họ tay trắng rồi. Được, cho dù cô niệm tình cũ, họ có thể tiếp tục hưởng cuộc sống sung sướng nhưng Giang Nguyên không nên là của nhà họ Diệp nữa... Nếu cô vẫn không thể hạ quyết tâm thì tôi có thể giúp cô một tay. Cô có biết Diệp Khiên Trạch gần

đây định bán số tài sản cố định của anh ta không? Thậm chí, anh ta còn định bán nốt số cổ phần của anh ta trong Giang Nguyên nữa, còn vì tại sao thì tôi không tiện nói nhưng cô thì đã hiểu rõ cả rồi. Những điều này lẽ ra nên để chính anh ta nói cho cô nhưng không phải do tôi nhạy cảm hơn cô mà là anh ta giấu cô, còn đầu óc cô thì lúc nào cũng lo nghĩ cho anh ta!"

Từ trước tới giờ, Đăng Vân nói chuyện luôn điềm tĩnh nhưng mỗi câu mỗi chữ đều đâm thẳng vào tim người. Lòng bàn tay Hường Viễn toàn mồ hôi nhưng dù gì cô cũng là người sáng suốt. Cô đáp: "Đăng Vân, anh nói thật đi, anh muốn gì?"

Đăng Vân trước nay không có tình cảm nhiều với nhà họ Diệp nhưng luôn cảm ân sâu sắc với Hường Viễn, đây không phải lần đầu anh hề lộ hy vọng Hường Viễn được tự mình độc lập nhưng thuyết phục lộ liễu như thế thì trước nay vẫn chưa hề có. Quả thực, Hường Viễn không hề biết gì về những chuyện anh nói nhưng trong lòng cô hiểu rõ, cho dù gần đây chính bản thân cô cũng hơi phân tâm, cho dù những gì Đăng Vân nói là thật nhưng những chuyện đó, nếu không phải do người có lòng để tâm quan sát thì không thể biết được.

"Tôi cần tiền!" Đăng Vân nhìn thẳng Hường Viễn, ánh mắt thẳng thắn. "Tôi có tính toán riêng nhưng tôi dám thề với trời rằng chưa bao giờ tôi có ác ý với cô, nếu không sẽ không chết yên ổn được. Hường Viễn, cô phải biết là, bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ luôn đứng bên cô, tôi cũng tin rằng cô sẽ không bạc đãi tôi."

"Có phải là vì chuyện của anh ta?" Hường Viễn cũng có quen biết với những người ở Viện kiểm sát thành phố nên cũng nghe nói chút động tĩnh. Gần đây, Cục Xây dựng của thành phố có một đám nhân viên lợi dụng chức quan để phạm tội, mà "người yêu" của Đăng Vân lại là một trong số đó.

Đăng Vân không nói gì, anh thở dài một tiếng: "Hường Viễn, những gì cần nói tôi đã nói rồi, còn về thực hư thế nào thì chắc cô cũng sẽ tìm ra

thôi".

Hương Viễn biết Đăng Vân không muốn nói, cũng không có ý truy vấn. Bây giờ cô thấy rất rối loạn, trong đầu toàn những lời Đăng Vân nói ban nãy. Làm sao có thể thế được? Nhưng Đăng Vân không giống đang lừa cô. Ngón tay cô bất giác gõ gõ lên mặt bàn, cuối cùng vẫn đứng dậy: "Tôi có việc phải đi trước. Đăng Vân, làm việc gì cũng phải để lại đường lùi, đừng ép người quá đáng, càng không nên ép mình quá đáng. Câu này anh cũng chuyển đến Thôi Mẫn Hàng giúp tôi".

Sau khi chia tay Đăng Vân, Hương Viễn cũng không dám mập mờ, lập tức bắt tay vào điều tra những việc mà Đăng Vân đã nói. Trong quá trình chờ đợi, liên tiếp mấy đêm liền cô không thể chợp mắt, giống như câu nói của cô với Đăng Vân: việc gì cũng phải để lại đường lùi. Trong lòng cô mong ngóng Diệp Khiên Trạch cũng để cho mình một con đường như vậy...

Thế nhưng sự thực là, Đăng Vân không hề nói nửa câu giả dối.

Tài sản cố định của Diệp Khiên Trạch đa số là nhà đất. Nghe nói anh đã mua sau khi kết hôn nhưng mấy năm nay vợ chồng họ đều tự quản công việc đầu tư ngoài sản nghiệp gia đình nên Hương Viễn có thể vờ như không biết. Vậy nhưng, anh lại có ý bán cả cổ phần của mình trong Giang Nguyên mà lại không hề báo cho Hương Viễn biết, càng hoang đường hơn là, một trong những người mua lại tài sản của anh là Diệp Bình Văn, Hương Viễn không biết nên khóc hay nên cười. Cô vẫn chưa động đến Diệp Khiên Trạch mà anh đã ra tay trước, mà lại dùng đến cách thức không rõ ràng này.

Trong lòng cô cứ lặp đi lặp lại một câu hỏi: "Diệp Khiên Trạch, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Trên thực tế, Hương Viễn không chất vấn ngay trước mặt anh mà trong tình hình chưa làm kinh động đến Diệp Khiên Trạch, cô tìm đến Diệp Bình Văn trước. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Diệp Bình Văn có ý muốn đó

nhưng ông ta không có gan. Hường Viễn không ngờ rằng, chuyện mà cô luôn muốn làm nhưng vẫn chưa làm lại phải hoàn thành trong hoàn cảnh như vậy. Những phiền muộn, thắc mắc và giận dữ trước kia đã đạt đến cực điểm, bây giờ cô lại thấy bình tĩnh hơn nhiều, vậy nên cô chờ đợi một lời giải thích của Diệp Khiên Trạch. Chẳng ai muốn ép ai cả, nếu không khi đã đến lúc không thể lùi bước, tình hình sẽ thế nào thì chỉ có trời mới biết.

Trong lúc Hường Viễn làm những việc này, rất nhiều lần, Diệp Quân đều ngồi cạnh vô tư chơi điện tử. Cô đã nói là mình không sao nên không cần theo cô mãi thế nhưng Diệp Quân vẫn không thể yên tâm, ngược lại cậu như đã tìm ra một lý do đeo bám theo cô một cách quang minh chính đại. Đến cả những người làm việc dưới quyền cô đều lén lút cười và bàn tán rằng, đó đúng là cậu em chồng theo sát bà chị dâu nhất thiên hạ.

Hường Viễn cũng biết có những việc không thể hiểu. Tại sao tâm tư của Diệp Quân không những không giảm đi theo năm tháng và sự thay đổi thân phận của hai người mà ngược lại chỉ tăng lên theo cấp số nhân. Không biết cậu vô tình hay cố ý mà lúc tăng ca, khi hai người ngồi trong văn phòng, cậu thường tắt máy tính rồi ngồi dịch một chiếc ghế đến sát cạnh Hường Viễn, ngăn cô làm việc, đuổi cũng không đi. Có lúc Hường Viễn sức tỉnh sau một khoảng thời gian quá chuyên tâm làm việc mới phát hiện ra hơi thở của cậu rất gần, hoặc khi cô không để ý mà quay người, sẽ đụng vào cơ thể cậu. Điều này khiến Hường Viễn thấy ngỡ ngàng nhưng mỗi lần như thế, cô chỉ có nước ho khan vài tiếng, lặng lẽ ngồi xách ra một chút hoặc viện cớ nào đó đuổi cậu ra xa. Cô luôn muốn tìm một cơ hội để nói rõ với Diệp Quân, như thế là không đúng, cho dù là có người thấy hay không nhưng mỗi lần lời đã đến cửa miệng, nhìn thấy vẻ mong mỏi vô cùng e dè trong mắt Diệp Quân, cô lại nuốt xuống, cậu chỉ muốn ở bên cô, chỉ muốn gần thêm chút nữa, chỉ thế mà thôi, cậu không hề có ý nghĩ quá đáng nào hơn. Thậm chí cậu cũng không dám áp sát quá mà chỉ mong đợi một lúc nào đó cô bất cẩn, ồng tay áo phớt nhẹ qua cậu, mái tóc phớt nhẹ qua cậu, những lúc như thế cậu sẽ vui như một đứa trẻ lấy trộm được kẹo ngọt.

Nhiều lúc cảm thấy thực sự bất lực, Hương Viễn đã nói với Diệp Quân: "Em không phải là trẻ con".

Diệp Quân lại gật đầu vẻ rất thẳng thắn và kiêu hãnh, "Chị biết là được".

Hương Viễn chỉ biết dờ khóc dờ cười, thêm nữa cũng đang có tâm sự nên không có tâm trí nào đùa cợt đành xem cậu là đồ vật biết di động, không thấy thì không sao - đương nhiên, cũng còn một điều mà cô bắt buộc phải chịu đựng là khi có Diệp Quân, cửa văn phòng của cô luôn bị gõ cửa với tần suất cao gấp đôi bình thường, những người bước vào hoặc đưa tài liệu hoặc bê nước đèn đều là những cô nhân viên trẻ trung xinh đẹp.

Kết quả là sự im lặng của cô càng khiến Diệp Quân được thể làm tới. Cậu tranh thủ cả những giờ nghỉ trưa vượt qua cả hai khu lớn của thành phố để đến mời cô ăn cơm.

Trong một nhà ăn gần công ty, Hương Viễn đã chọn một phần ăn đơn giản cho mình và Diệp Quân nhưng Diệp Quân vội đi nên ăn vừa nhanh vừa gấp.

"Sao em phải khổ như thế?", Hương Viễn cười khổ. "Trẻ tuổi thì cũng không nên hành hạ mình chứ!"

"Không sao, thức ăn ở đây hợp khẩu vị của em." Diệp Quân nuốt thức ăn trong miệng, vừa vội vàng uống nước vừa nói với Hương Viễn: "Phải rồi, gần đây chị bận gì mà lại có quầng thâm dưới mắt thế kia? Phụ nữ không quan tâm nhan sắc sẽ già nhanh lắm".

Hương Viễn cười lớn: "Hiểu nhiều gớm nhỉ". Dạ dày cô không tốt như Diệp Quân nên chọc vào thức ăn trong đĩa được một lúc, cô bỗng hỏi: "Diệp Quân, em có từng nghĩ nếu có ngày công ty thuộc về người khác thì sẽ ra sao không?".

Diệp Quân không nghĩ ngợi gì, đáp ngay: "Sao lại thế được? Chẳng phải còn có chị sao?".

"Chị... không phải là người khác à?"

"Sao chị lại là người khác được? Nếu chị là người khác thì trao cho người khác đi... Chị không ăn ớt xanh à? Cho em nhé, chị có ăn cà chua không?", cậu vừa hỏi vừa với đũa ra gắp.

Hương Viễn thấy bất lực, chẳng trách Đăng Vân bảo con trai nhà họ Diệp đều là cậu ấm, thật sự là với cậu ấm đang ngồi trước đây thì gia nghiệp của cậu cũng không hấp dẫn bằng ớt xanh và cà chua, chẳng trách cậu chỉ làm một viên cảnh sát quèn mà lại vui sướng thỏa mãn như thế.

"Ấy, em phải đi rồi, nếu đến muộn thì bị đội trưởng mắng chết." Diệp Quân lau miệng rồi giành móc ví ra, lắc lắc trước mặt Hương Viễn: "Hôm trước phát lương, đã hẹn hôm nay em trả mà".

Hương Viễn làm động tác mời tự nhiên, cậu cười rồi vẫy tay gọi phục vụ bỗng bất ngờ kêu lên một tiếng: "ủa... Hương Dao!".

Hương Dao ăn mặc rất thời trang, đang đứng lạnh lùng ngoài cửa quán ăn. Do Diệp Quân nhanh mắt nên cô bất đắc dĩ phải tiến đến chỗ họ.

"Chắc tôi không làm phiền hai người chứ?" Miệng tuy nói thế nhưng cô không có ý định bỏ đi.

"Nói gì vậy?" Diệp Quân cười bảo: "Lâu quá không gặp cậu rồi. Tôi phải đi đây, hai người trò chuyện đi nhé".

Hương Viễn bất giác thu lại nụ cười trên gương mặt, nhìn Hương Dao một cái rồi hỏi: "Đã ăn gì chưa? Nếu chưa thì ngồi xuống đi".

"Tôi không đáng sợ thế chứ, vừa đến cậu đã bỏ đi. Lúc này nói chuyện riêng tư thầm kín à?", Hương Dao nửa cười nửa thật hỏi Diệp Quân.

Diệp Quân ngẩn người rồi đỏ bừng mặt nhưng lúc nói vẫn rất điềm tĩnh: "Làm gì có chuyện đó. Tôi đang vội đi làm. Lần sau ăn cơm với nhau nhé. Hương Dao, cậu mà còn đùa với tôi nữa thì lần sau mất khách đấy. Còn nữa, Hương Viễn lúc nào cũng nhắc cậu, hai chị em trò chuyện lâu một chút."

Hương Viễn thầm nghĩ, cái cậu nhóc Diệp Quân này bình thường ở cạnh mình lúc nào cũng tỏ vẻ không chịu lớn nhưng khi nói chuyện trước mặt người khác thì cũng ra ngô ra khoai lắm.

Hương Dao nhìn thấy khóe môi Hương Viễn nhướn lên thì hơi ngạc nhiên, hỏi: "Hương Viễn, tâm trạng chị cũng khá quá nhỉ?".

"Em bảo chị phải thế nào?", Hương Viễn nhún vai.

Hương Dao do dự một lúc rồi nói: "Chắc không phải chị không biết nhỉ. Anh Diệp, không, phải gọi là anh rể mới đúng. Tôi nghe nói... nghe nói anh ta ở ngoài...".

"Hương Dao, cậu nói bậy gì thế?" Diệp Quân nghe thấy vậy liền ngắt lời Hương Dao, sự thân thiện trước đó đã biến thành sự cảnh giác. Cậu không ngờ Hương Dao bộc trực như vậy, vừa đến đã đề cập đến chuyện này, Hương Viễn tuy không tỏ ra điều gì nhưng cậu tin chắc rằng cô rất đau lòng.

Sự trở mặt vô tình của Diệp Quân đã khiến Hương Dao thấy tổn thương bởi cậu vẫn chỉ biết bảo vệ Hương Viễn, trong mắt cậu ngoài Hương Viễn ra thì chẳng còn ai khác. sắc mặt cô sa sầm, cơn giận trong bụng bốc lên, thế là nói năng càng không biết kiêng kỵ hơn: "Cậu hoảng hốt cái gì? Có phải là bí mật gì đâu, cả thế giới biết hết rồi".

"Chị ấy là chị cậu, tại sao cậu phải..."

"Cãi nhau gì vậy?" Câu nói khê của Hường Viễn khiến họ đều yên lặng.

"Hường Dao, em đến tìm chị là để báo chị biết chuyện này à? Được thôi, giờ thì chị biết rồi."

Hường Viễn tiếp tục ăn những món ăn đã hoàn toàn nguội lạnh trên bàn.

"Chị biết rồi?" Hường Dao khê hê đôi môi, nói tiếp: "Chị làm sao thế? Anh ta có tình nhân ngoài kia, chị biết mà vẫn để mặc anh ta à? Hường Viễn, cứ giả câm giả điếc làm ra vẻ hạnh phúc rồi sống bình lặng với anh ta như thế ư? Chồng của mình thay lòng đổi dạ cũng mặc kệ sao? Chị không phải là máu lạnh mà là không có tim gan!".

"Em thì có lòng có dạ nên đến đây nhắc nhở nên chị phải cảm ơn em đúng không?" ^ệpOữ Vẻ lạnh nhạt của Hường Viễn khiến Hường Dao giật run người: "Chị tưởng tôi muốn lo chuyện chị à? Chị mặc kệ đúng không? Thế thì tôi báo chị biết, Diệp Khiên Trạch và cô ả kia quan hệ rất tốt, tối qua họ còn cùng nhau ra biển câu cá, ân ái như keo sơn. Bọn họ đã không coi chị ra gì cả!".

Những lời này của cô đã khiến sắc mặt Hường Viễn thay đổi: "Ai bảo em biết những chuyện này?".

"Chẳng cần ai nói tôi cũng biết vì A Tuấn hiện giờ đang làm việc ở bưu điện. Anh họ anh ấy tối qua có việc nên gọi anh ấy xuống tàu, lúc đi anh ấy nhìn thấy chồng chị và cô ả kia cầm dụng cụ câu cá xuống tàu... vốn chuyện này chẳng chút liên quan đến tôi, nếu không vì lúc tan sở tôi đi ngang nhìn thấy bọn họ thì tôi đã chẳng thèm quan tâm làm gì."

"Em đang ở thành tây, công việc mới ở trên đường Tô Châu mà. Sao, bình thường đi làm hay tan sở đều rảo một vòng lớn như vậy à?" Hành tung của anh lộ ra từ miệng Hường Dao khiến đầu cô đau như muốn vỡ ra.

Hương Dao bẻ ngón tay mình một cách thiếu tự nhiên: "Tôi đi làm thế nào, không cần chị phải lo".

"Vậy được, chị cũng không muốn lo. Những gì cần nói đã nói rồi, nếu em không định ngồi xuống ăn cơm thì đi đi".

Hương Dao vẫn ưỡn thẳng người đứng nguyên tại chỗ với vẻ kiên quyết: "Dựa vào đâu mà chị bảo tôi đi thì tôi đi?".

"Em không đi thì chị đi." Hương Viễn đặt bộ đồ ăn bằng thép trong tay xuống đánh "rầm" một tiếng rồi không nói năng gì, bước ra ngoài qua khe hở giữa Diệp Quân và Hương Dao.

Hương Dao mắt đỏ vằn, thẫn thờ nhìn chỗ ngồi trống không của Hương Viễn, không nói lời nào.

Diệp Quân thở dài: "Cậu chẳng hiểu tính khí chị ấy gì cả. Chị ấy như thế thì cậu thấy vui lắm sao? Tôi biết cậu đến đây thực ra là vì quan tâm đến chị ấy, nhưng...".

"Tại sao tôi phải quan tâm đến chị ấy? Chị ấy sống chết thế nào thì liên quan gì đến tôi?" Hương Dao cứng mồm, nước mắt lại mềm yếu, lời chưa nói dứt, nước mắt đã chảy tràn.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Ác Mộng Vô Biên

Tuyệt vọng và sợ hãi giống một chiếc bình miệng nhỏ, bên ngoài sóng gió gào thét nhưng Hương Viễn lại nằm dưới đáy bình. Bốn bề rất tĩnh lặng, chỉ khi ngẩng đầu lên mới phát hiện ra mình không nhìn thấy chút ánh nắng nào.

Đêm hôm ấy, Hương Viễn nhận được một cuộc điện thoại, giọng nói đã được biến âm vang lên phía đầu dây bên kia: "Diệp thiếu gia đang là khách của chúng tôi, mà mấy anh em ở đây cũng không được nhẹ tay lắm, nếu muốn bảo toàn tính mệnh của chồng cô thì chuẩn bị hai mươi triệu tệ, tiền mặt, không được cùng series, không được báo cảnh sát. Cô có thể suy nghĩ, vật kỷ niệm lát nữa sẽ được gửi đến ngay, có lẽ khi nhìn thấy nó, cô sẽ suy nghĩ kỹ hơn. Đương nhiên, suy nghĩ càng lâu thì vật kỷ niệm sẽ càng phong phú".

Hương Viễn sửng sờ, bất giác đổi điện thoại sang tay khác, nói tiếp: "Anh nói gì, có thể lặp lại lần nữa không?", rồi dùng bàn tay phải chụp ngay lấy di động để bên cạnh. Đã lâu lắm cô không chủ động gọi cho Diệp Khiên Trạch, mười một số, cũng may ngón tay vẫn nhớ, cô cuống cuồng ấn số, không hề ngừng giây nào.

Đầu dây bên kia vang đến tiếng "tút tut" đợi máy, mấy giây sau đã đổi thành tín hiệu bận. Hương Viễn thầm cầu nguyện trong lòng: nghe máy đi, nghe máy đi... nhưng khi cô gọi lại lần nữa thì di động của Diệp Khiên Trạch đã bị khóa.

"Tôi thích nói chuyện với cô nên có hơi xúc động khi được gọi cho bà Diệp nổi tiếng, mà hề xúc động thì rất dễ mất kiên nhẫn. Tôi kiến nghị cô tốt nhất đừng gọi cho Diệp thiếu gia nữa vì bây giờ anh ta muốn tĩnh lặng một chút, tiếng chuông di động sẽ quấy rầy anh ta, có chuyện gì thì cứ để tôi nói lại".

Giọng của đối phương đã được biến âm nên kỳ dị vô cùng nhưng Hương Viễn vẫn mơ hồ nghe thấy sự giấu cợt và đặc ý của hẳn. Cô đã rất cẩn thận khi gọi cho Diệp Khiên Trạch nên có thể loại trừ khả năng đối phương nghe thấy tiếng động cô gọi cho anh trong điện thoại, vậy khả năng duy nhất chính là khi di động của Diệp Khiên Trạch reo, người ấy thực sự đang ở bên cạnh.

Mấy năm sau khi kết hôn với Diệp Khiên Trạch, rất ít người gọi Hương Viễn là "bà Diệp" bởi trước kia mọi người sợ gọi trùng với vợ của Diệp Bình Lâm khi bà còn sống, về sau đổi với đại đa số mà nói thì Giám đốc Hương Viễn của Giang Nguyên đã có ý nghĩa hơn rất nhiều so với "vợ của Diệp Khiên Trạch" nên khi Hương Viễn nghe thấy danh xưng xa lạ ấy mới kinh ngạc cảm thấy rằng đây không phải là trò đùa dai của ai đó, mà đối phương đang cảnh tỉnh cô rằng, Diệp Khiên Trạch - chồng của bà Diệp thực sự đã bị bắt cóc và đối tượng phải bỏ tiền chuộc ngoài cô là vợ anh ra thì còn là ai được?

"Lúc này mà vẫn điềm tĩnh như vậy thì danh tiếng của bà Diệp đúng là danh bất hư truyền. Cùng là vợ chồng với nhau nhưng Diệp thiếu gia đối xử với người khác tử tế hơn cô nhiều. Nếu cô vẫn không tin thì tôi rất vui lòng cho cô thấy một bằng chứng rõ hơn."

"Không! Đừng..." Hương Viễn vội vàng dịu giọng lại đến hết khả năng có thể: "Tôi tin các anh, có chuyện gì cứ từ từ nói, đừng làm hại anh ấy".

"Tôi không thích nói vòng vo, điều kiện đã ra rồi, rất đơn giản, hai mươi triệu, trước ngày kia một tay giao tiền, một tay giao người."

"Hai mươi triệu?" Hương Viễn lẩm bẩm lặp lại con số đó rồi nói tiếp: "Các người đừng đòi hỏi vô lý như thế, đừng nói là Diệp gia hiện giờ không có hai mươi triệu mà dù có đi nữa thì chỉ trong một ngày ngần ngụi thì làm sao góp nhặt được một số tiền mặt lớn đến thế?".

"Đó là chuyện của các người. Nếu cô thấy Diệp thiếu gia không đáng hai mươi triệu thì đối với chúng tôi, anh ta càng không đáng một xu", tên bắt cóc cười một tiếng với vẻ sâu xa.

"Các người đừng làm bậy." Hương Viễn thấy mình sắp không kiềm chế nổi nhưng cô biết rõ rằng trong giờ phút này, cô càng căng thẳng thì đối phương càng đặc ý. "Thực sự là tôi không có một số vốn lưu động lớn đến thế. Làm sao tôi có thể huy động hai mươi triệu tệ ngay trong một lúc được? Các người hét giá trên trời thế kia thì chẳng ai có lợi cả, rõ ràng là ép người ta vào đường chết!"

Bên kia im lặng một lúc, không có chút tiếng động nào, một lúc sau, đối phương mới lên tiếng: "Đừng nói nhiều, tôi cũng không mặc cả với cô, mười hai triệu, không bớt một xu. Nếu cô vẫn bảo không có thì đợi làm góa phụ đi".

Tên bắt cóc đã tỏ ra nóng nảy, Hương Viễn ngấn ra một lúc rồi vội vã kéo hẳn lại: "Anh đừng cúp, đừng cúp máy... Mười hai triệu đúng không? Được, được, tôi sẽ đi gom tiền, có bao nhiêu hay bấy nhiêu nhưng tôi cần thời gian, các người đừng đụng đến anh ấy, tôi muốn xác minh chồng tôi vẫn an toàn. Trước khi giao tiền, tôi bắt buộc phải nghe giọng nói của anh ấy, cho dù không thể nói qua điện thoại cũng phải nghe thấy anh ấy đọc tin

nhất của "Nhật báo Nam Đô" trong băng ghi âm nếu không tôi sẽ không giao tiền. Nghe rõ chưa? Đừng hăm hại anh ấy, tiền thì tôi sẽ nghĩ cách...". "Tôi liên lạc với anh bằng cách nào? Tiền thì giao dịch làm sao? Nói cho rõ đi", lòng Hương Viễn nóng như lửa đốt nên cô sốt sắng hỏi.

"Cô không cần liên lạc với tôi, chúng tôi sẽ tìm đến cô".

Điện thoại đã gác máy, Hương Viễn cầm ống nghe, rất lâu, rất lâu sau đó cô vẫn giữ nguyên tư thế lắng nghe điện thoại như thể trong âm báo bận đơn điệu ấy có thể khiến tâm tư đang rối loạn của cô tìm ra lối thoát, hoặc có thể đang chờ đợi kỳ tích xuất hiện có thể khiến sự việc chuyển biến tốt hơn.

Hương Viễn đứng đó, toàn thân và gương mặt đều cứng đờ như tượng sáp. Lúc ấy, cô bỗng cảm thấy có một bàn tay đang đặt lên vai mình, nỗi sợ hãi bất ngờ áp đến khiến cô rùng mình thật mạnh, ống nghe suýt nữa vượt khỏi tay.

Phản ứng của cô như đã khiến người phía sau giật nảy mình, lùi lại đến mấy bước.

"Hương Viễn, chị đang làm gì thế? Gọi điện cho ai mà nhập tâm vậy?" Diệp Quân ôm chiếc mũ vừa gỡ xuống khỏi đầu, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Em tới đây mà sao không nói tiếng nào?", Hương Viễn sẵng giọng hỏi. Cô cảm thấy thần kinh mình như một sợi dây đã căng hết mức, không thể chịu nổi bất cứ tác động nào, rất dễ dàng bị đứt phứt. Cô đã chịu đựng quá đủ cuộc sống kéo căng cả hai đầu này, chịu đựng quá đủ Diệp gia và những sóng gió như thể mãi mãi không bao giờ ngừng lại.

Diệp Quân hơi lúng túng, nói với vẻ cam chịu: "Em mở cửa vào chị không nghe thấy à? Chị cứ cầm ống nghe không nhúc nhích, em gọi chị đến mấy tiếng liền mà".

Hương Viễn phải đặt mấy lần thì điện thoại mới về chỗ cũ, nét mặt cô vẫn cứng đờ, cô ủ rũ thả người xuống salon, không nói gì thêm.

"Chị sao thế?", Diệp Quân không kiêng nể gì, cũng ngồi phịch xuống ngay cạnh cô hỏi. Bộ ghế kiểu cổ bằng gỗ cây xoan này vững chắc đến mức như không bao giờ mục nát nhưng Hương Viễn vẫn cảm thấy rối loạn hơn trong sự chần động khe khẽ khi Diệp Quân ngồi xuống.

"Em..." Cô vừa định mở miệng nói với Diệp Quân thì dì Dương nãy giờ tưới hoa trong vườn đã bước vào, vừa lật đi lật lại phong bì thư trên tay vừa lẩm bẩm: "Đúng là kiểu người gì cũng có, đưa đồ đến mà cũng chả bảo gửi ai".

"Ai đưa đến vậy? Dì đưa cho tôi." Hương Viễn tiến đến giật lấy rồi hỏi tiếp: "Còn người đưa đâu? Tôi hỏi dì người đưa phong thư này đến ấy?".

"Đi rồi, chẳng lẽ cô còn muốn mời anh ta vào?", bà nói với vẻ thản nhiên.

Hương Viễn cũng không nhiều lời với bà, cô vội lao ra ngoài vườn nhưng không có một bóng người ở đó.

"Người đưa đồ đến đã nói gì? Người ấy hình dáng thế nào? Có mấy người?", cô hỏi bà liên tục.

Bà đáp: "Bên ngoài tối quá, lúc ấy tôi đang tưới hoa nên cũng không chú ý, tiện tay thì cầm lấy thôi".

"Dì không chú ý? Là nam hay nữ, mấy người mà dì cũng không biết à? Người ấy có nói gì nữa không? Dì lú lẫn đến mức độ đó rồi hả?" Hương Viễn tức giận, còn trông mong gì mà biết dáng xe thậm chí số xe từ bà ta nữa đây.

Tuy chưa bao giờ bà cảm thấy Hương Viễn dễ chịu nhưng trước nay Hương Viễn không hay biểu lộ tình cảm, hiếm khi tỏ thái độ gì với bà nên những biểu lộ hôm nay của cô thật sự là bà chưa bao giờ nhìn thấy. Bà người ở già này sau khi giật mình kinh ngạc, đầu óc càng không nghe theo điều khiển, bắt đầu lắp ba lắp bắp: "Chắc là đàn ông, chắc là đàn ông rồi, một người đến, không, hình như là hai... lẽ nào tôi không nhớ được ư? Rốt cuộc là bao người nhỉ? Ấy da, tôi già rồi, mắt kèm nhèm quá, tôi biết ngay là già rồi sẽ bị chê bai, già rồi...".

Bà vẫn còn lảm nhảm nói mãi nhưng Hương Viễn đã từ bỏ hoàn toàn việc truy hỏi tin tức từ bà ta. Cô cúi đầu cố gắng xé lớp băng keo bao ngoài chiếc phong bì nhưng không thể nào kéo ra được.

Diệp Quân cười và đẩy bà người ở sang phòng bên, nói: "Không sao đâu, dì Dương. Dì chẳng già chút nào, trí nhớ có lú lẩn đến mấy nhưng lúc nào cũng nhớ khi nào thì phim bắt đầu mà, đi thôi đi thôi...".

"Tôi chăm sóc từng đứa, từng đứa từ nhỏ đến lớn, bây giờ già rồi..." Bà vẫn còn muốn ở lại xem trong phong bì đang chứa thứ gì nhưng cuối cùng cũng bị đẩy đi. Diệp Quân liếc nhìn Hương Viễn, chẳng nói chẳng rằng bèn lấy phong bì từ tay cô đi, "xoạt" một tiếng, lớp băng keo bị xé toạc, cậu nhét nó vào tay cô: "Chị không được bình thường lắm, sao thế?".

Hương Viễn rút ra một chiếc hộp nhỏ từ phong bì, mở ra, bên trong là mặt Quan Âm đứt cổ vô cùng quen thuộc, sợi dây đeo vẫn là màu nâu. Diệp Khiên Trạch không hề có ý rửa sạch máu Diệp Linh, anh luôn giữ mặt Quan Âm này sát bên người, không rời một khắc.

Không lời nào có thể hình dung ra sự chán ghét của Hương Viễn với nó nhưng đây chính là vật kỷ niệm đầu tiên mà bọn bắt cóc nói, nếu cô lựa chọn thì với tính khí của Diệp Khiên Trạch, anh sẽ không bao giờ rời chiếc mặt Quan Âm đó. Cô lật giở, kiểm tra phong bì ấy từ trong ra ngoài nhưng ngoài mặt Quan Âm ra thì không còn gì khác, không tin tức về người gửi,

người nhận, không một bút tích gì khác, chỉ có mặt Quan Âm đã tẩm trong vũng máu đang nhắc nhở cô rằng, những gì đang xảy ra trước mắt không phải ác mộng mà là sự thực vô cùng tàn khốc. Mười hai triệu có thể mua được sự bình an trở về của Diệp Khiên Trạch không?

"Nói đi, đến em mà chị cũng muốn giấu à? Đây là vật của anh mà. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?", Diệp Quân nắm chặt cánh tay cô, truy hỏi.

"Diệp Quân, anh của em bị bắt cóc rồi", lòng Hương Viễn rối bời, cô đành nói thực với người duy nhất mình có thể tin tưởng được lúc này. Tại sao cô cứ phải gánh vác tất cả một mình? Cô không gánh nổi!

"Chị nói gì?", Diệp Quân bàng hoàng, kinh hãi không kém gì Hương Viễn. Sau khi tiêu hóa xong sự thực này, cậu chẳng nói gì mà tiến tới máy điện thoại.

Hương Viễn lao đến đè lên bàn tay Diệp Quân: "Em định báo cảnh sát à? Không, Diệp Quân, không thể báo, bọn chúng sẽ giết anh em mất".

Diệp Quân không rút tay ra mà quay sang nhìn Hương Viễn đứng cạnh với vẻ không dám tin: "Chị điên à? Không báo cảnh sát thì phải làm sao? Chị định giao dịch với bọn chúng à? Chúng đòi bao nhiêu?".

"Mười hai triệu, Diệp Quân, chị không thể mạo hiểm", Hương Viễn lộ vẻ van nài.

Diệp Quân nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, nói với vẻ nghiêm túc: "Hương Viễn, chị đã dạy em đừng giao dịch làm ăn với bọn người vô sỉ, đó là một cái động không đáy, sao chị lại quên? Em đã từng thấy rất nhiều vụ án bắt cóc, bây giờ cho dù bọn chúng có lấy được tiền chuộc thì khả năng trở mặt cũng phải trên bảy phần vì giết người dễ hơn là xử lý một người sống rất nhiều. Những người dám làm những trò này đa số đã có tiền án tiền sự, có giết thêm một mạng nữa thì đối với chúng cũng chẳng có gì là khác biệt nên con đường duy nhất có thể cứu anh là báo cảnh sát!".

"Vô ích thôi, chị không muốn em báo cảnh sát, ngoài việc lo lắng sẽ bất lợi cho anh trai em thì chị còn sợ người đứng sau chuyện này có thể là người trong nội bộ chúng ta. Huống hồ, bọn chúng nhằm vào tiền, chẳng qua là muốn dạy dỗ Diệp gia một bài học, chỉ cần giao tiền thì bọn chúng sẽ không hãm hại anh trai em, chị có dự cảm như vậy."

"Có phải chị đã đoán ra ai làm không? Bảo em biết đi."

"Chị chỉ nghi ngờ chứ không có chứng cứ. Thôi Mẫn Hàng, cháu ngoại của Cục trưởng Tạ, em đừng cuống... Diệp Quân, em nghe chị nói đã, chuyện này không đơn giản như thế, em cứ nghĩ đến những việc kỳ lạ trước đó và cả mối quan hệ lằng nhằng của anh trai em và người phụ nữ kia xem. Ngoài ra, bọn họ đòi hai mươi triệu nhưng chị vừa mặc cả đã biến thành mười hai triệu, không thể bớt nữa, xem ra mười hai triệu này mới là giá tiền mà chúng muốn. Tuần trước, công ty vừa thu về sáu trăm tám mươi ngàn tệ tiền công trình, chị đang định dùng nó để đắp vào tiền bảo hiểm công trình nửa năm sau, công ty được ECO mà công ty đầu tư còn hai trăm mười ngàn tệ tiền lời, cộng thêm công ty có thể huy động thêm hơn ba triệu nữa, cộng tất cả các thứ lại, vừa vặn mười hai triệu tệ. Hình như bọn chúng biết chị có thể huy động được nhiều, hơn nữa những người đó hình như hiểu rất rõ hành tung của anh trai em, chị và Diệp gia nên chuyện này tuyệt đối không thể là ngẫu nhiên được."

"Người quen làm ư? Nhưng cũng không thể chứng minh là bọn chúng lấy được tiền rồi sẽ không trở mặt. Hương Viễn, chị nghĩ thử đi, chúng ta đơn thương độc mã, làm sao có thể đấu được với bọn chúng? Chỉ có cảnh sát mới có được quyền hạn điều tra, cho dù là án có liên quan đến họ hàng Cục trưởng Tạ thì chuyện của Diệp gia cũng không hề nhỏ, ông ấy không thể một tay che cả trời được. Chị cứ tin cảnh sát, tin em... Trước kia chị luôn nói quan tâm nhiều sẽ càng rối thêm, bây giờ chẳng cũng thế ư? Em sẽ không làm hại anh đâu."

Diệp Quân nói không phải là không có lý, những vụ án bắt cóc đã từng xảy ra đang xuất hiện trong đầu cô, tiền và người đều mất? Cô không thể nghĩ thêm được nữa. Bây giờ, cô đã không đủ tỉnh táo, có lẽ nên tin vào Diệp Quân, không thể để xảy ra chuyện bọn chúng lấy được tiền rồi trở mặt được.

Bàn tay Hường Viễn chặn lên điện thoại dần dần buông lỏng nhưng lòng vẫn thấp thỏm không yên: "Diệp Quân, cho dù bên cảnh sát tham gia nhưng đừng bao giờ để lộ tin tức, càng không thể để phóng viên nhà báo biết, nếu không sẽ nguy mất. Em nhớ là, chúng ta không phải là không muốn giao tiền, Diệp gia không phải chỉ bảo vệ mười hai triệu kia mà là bảo vệ mạng sống của anh trai em, đó mới là mục đích chúng ta báo cảnh sát". Nói xong, cô cố gắng nắm hai tay lại, ép mình phải bình tĩnh rồi ngẫm nghĩ một lúc, bất kỳ việc nào xảy ra cũng có dấu vết của nó, cô bắt buộc phải giả định mình là người đứng ngoài tấm lưới đen kia, chứ không phải là một trong những con thiêu thân lao đầu vào trong vô vọng thì mới có thể nhìn mọi việc rõ hơn được.

"Đúng rồi, tàu! Diệp Quân, lời Hường Dao em vẫn nhớ chứ? Tối hôm trước, khi anh trai em lên tàu, sau đó không có tin tức gì nữa, nơi anh xảy ra chuyện có khả năng là ở trên biển. Con tàu đó thuộc về một người bạn của Đăng Vân, bạn của Đăng Vân cũng có khả năng là bạn của Thôi Mặc Hàng, mọi người có lẽ nên bắt đầu tìm từ con tàu đó. Còn người phụ nữ kia, Viên Tú, quan hệ giữa cô ta và anh trai em chắc không cần chị giải thích nữa, bọn bắt cóc từ đầu đến cuối không hề nhắc đến tên cô ta, chị đoán cô ta bây giờ chưa chắc đã ở cùng anh trai em. Diệp Quân, em phải tìm cô ta, chị không tin cô ta không liên quan gì đến vụ này!"

Diệp Quân gật đầu: "Yên tâm, Hường Viễn, em nhớ rồi, anh sẽ không sao đâu. Nếu ngay cả chúng ta cũng không có niềm tin thì làm sao anh ấy còn bình an trở về được?". Tuyệt vọng và sợ hãi giống một chiếc bình miệng nhỏ, bên ngoài sóng gió gào thét nhưng Hường Viễn lại nằm dưới

đáy bình. Bốn bề rất tĩnh lặng, chỉ khi ngẩng đầu lên cô mới phát hiện ra mình không nhìn thấy chút ánh nắng nào.

Hương Viễn cả đêm không ngủ, cô sợ mình lại nằm mơ, nếu giấc mộng đẹp thì khi tỉnh dậy sẽ thất vọng, nếu giấc mộng thê lương thì khi tỉnh dậy sẽ càng thương cảm. Diệp Quân đi rất sớm, lúc ra khỏi nhà còn đứng ngoài cửa nói với Hương Viễn: "Em đến cục một chuyến, những gì chị nói em sẽ bắt tay vào điều tra ngay, tốt nhất chị đừng đi đâu cả, bọn bắt cóc có thể sẽ liên lạc với chị. Hương Viễn... tất cả sẽ tốt đẹp thôi".

Nói xong những lời này, bên trong tịnh không một tiếng động, cậu biết mọi lời an ủi lúc này đều quá mong manh. Diệp Khiên Trạch là anh của cậu, cậu phải cố gắng trấn tĩnh nhưng trong lòng vẫn thấy rất sợ hãi.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Hung Thủ Lộ Diện

Cuối cùng cô đã hiểu, mọi hy vọng của yêu tinh trong bình đã tiêu tan trong sự mong chờ nên việc đầu tiên khi nó đập vỡ bình chui ra chính là giết chết người đã nhặt được nó.

Suốt một buổi sáng, điện thoại trong nhà không reo, mãi đến gần trưa, Diệp Quân mới gọi đến, cậu nói: "Hương Viễn, không cần tìm Viên Tú nữa. Hôm nay, tự cô ta đến báo án, anh trai và cô ta quả thực đã gặp nạn trên con tàu đó. Đúng như chị đoán, bọn bắt cóc giữ anh lại, thả cô ta đi. Tàu đã được tìm thấy ở một nơi gần đó nhưng bên trên chẳng có gì. Nghe Viên Tú nói là cô ta bị bịt mắt chuyển đi rất nhiều nơi, lúc bị ném xuống xe thì không biết mình đang ở đâu. Còn cái người tên Thôi Mẫn Hàng kia, anh ta thực sự đang ở nước ngoài, trước mắt vẫn chưa tìm thấy chứng cứ gì về chuyện anh ta có liên quan đến vụ án này không".

"Viên Tú còn nói gì nữa?", Hương Viễn hỏi.

Diệp Quân hơi do dự một lúc rồi bảo: "Chị đừng cuống, cô ta bảo chẳng biết gì hết mà còn xin cảnh sát bảo vệ mình nữa".

Hương Viễn cười to mấy tiếng: "Đương nhiên là cô ta chẳng biết gì rồi. Diệp Quân, để chị gặp cô ta".

"Chuyện này..." Diệp Quân có vẻ khó xử nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm: "Được, để em sắp xếp, chỉ có điều tạm thời cò ta chưa rời khỏi cục được".

Khi Hương Viễn đến Cục Công an thành phố, Diệp Quân đã đứng đợi ở cổng. Vừa nhìn thấy Diệp Quân, cô hỏi ngay: "Viên Tú ở đâu?".

"Chị theo em." Diệp Quân đưa cô đi đến trước một căn phòng nhỏ trước lầu phụ. Cậu lên tiếng chào cô cảnh sát đứng canh giữ bên ngoài. Hương Viễn đứng gần đó, nghe cậu hạ giọng bảo: "Chị Trương, chúng tôi sẽ nhanh thôi, không để chị gặp phiền phức đâu".

Cô cảnh sát kia không nén được quay sang quan sát Hương Viễn rồi cười với Diệp Quân: "Nhớ phải mời cơm đấy, không được lừa người khác trước mặt chị đâu đâu".

Hương Viễn gỡ cặp kính râm che lấp vẻ mặt tiêu tụy của mình xuống, lên tiếng cảm ơn cô cảnh sát đã giúp đỡ. Khi cửa mở, cò chặn Diệp Quân đang định theo sau mình: "Chị muốn nói riêng vài câu với cô ta".

Cô nhận thấy nguyên nhân Diệp Quân e ngại trong sự trầm lặng của cậu, bèn mỉm cười nói: "Nếu muốn làm khó cô ta thì chị đã chẳng đợi đến hôm nay".

Đợi Diệp Quân khuất sau cửa, Hương Viễn liền nhìn thẳng vào mặt Viên Tú. Cô đứng cách một chiếc bàn, cao ngạo nhìn xuống người phụ nữ đối diện. Họ vốn không cùng một thế giới, kết quả là lại cùng chia sẻ một người đàn ông với hình thức dung tục nhất của thế giới này, đúng là một câu chuyện cười ác độc nhất.

Viên Tú im lặng, vẫn ngẩng gương mặt tái nhợt, thậm chí còn hơi sưng phồng lên, chỉ có đôi mắt là đen trắng rõ rệt, sự trống rỗng vô hồn bên trong không biết là do sự vô tội với thế giới đầy nguy hiểm này hay là sự tê

liệu khi đã nhìn thấu tất cả mà có. Cờ không nói gì, như thế đã có sự chuẩn bị chờ đợi cơn phẫn nộ và chỉ trích của Hướng Viễn áp xuống đầu mình.

"Nói tôi biết, anh ấy ở đâu?", câu đầu tiên Hướng Viễn nói khi ngồi xuống còn bình thản hơn cả tưởng tượng.

Viên Tú đáp: "Tôi đã nói với em cô và cả cảnh sát rồi, tôi không biết, nếu không đã chẳng sống đến hôm nay. Nếu cô không tin thì có thể xem khẩu cung của họ, cờ có thể tìm ra tôi cũng có thể tìm ra bất cứ thứ gì cờ muốn thấy mà".

"Cô không nói sự thực với họ."

"Tôi biết cô hận tôi nhưng trong chuyện này, tôi cũng là người bị hại."

Hướng Viễn cười: "Tôi hận cô? Cô xứng để tôi hận à? Cho dù cô từng là người của Thôi Mẫn Hàng thì tôi muốn bóp chết cô cũng không khó hơn bóp chết một con kiến. Cô có biết tại sao tôi chưa đụng đến cô không?"

Bởi vì tôi hận sự bất tài của người đàn ông ấy chứ không liên quan đến cô. Cô là người bán thân, ai bỏ tiền thì cô theo người đó nên tôi sẽ không so đo với cô. Nhưng hôm nay tôi có thể báo cô biết, nếu Diệp Khiên Trạch có mệnh hệ nào thì tôi sẽ bắt cô phải đền mạng!". "Cô sợ nghèo. Cô không sợ chết nhưng sợ sự khó nhọc khi phải sống", Hướng Viễn mỉa mai.

"Khó nhọc khi sống?", Viên Tú ngẩn người, lẩm nhẩm lặp lại.

"Diệp Khiên Trạch là người thế nào, chắc cô cũng biết. Anh ấy chắc chắn không bạc đãi cô, cô cần tiền có tiền, tại sao còn làm khó anh ấy?"

"Tôi không!" Viên Tú như sực tỉnh mộng: "Tôi không thiếu tiền. Thôi Mẫn Hàng có thể nuôi tôi, nếu muốn tìm người giàu có thì tôi còn có thể tìm Thẩm Cư An".

"Nực cười, trong mắt Thôi Mẫn Hàng cô là một con chó. Thẩm Cư An không quên cô được nhưng anh ấy sáng suốt hơn cô. Anh ấy là người thông minh như thế, cô mà theo anh ta thì đến xương cũng chẳng còn. Đây chẳng phải là nguyên nhân cõ theo Diệp Khiên Trạch à? Ai ngu hơn ai nào? Cô đã gặp vô số người nhưng cũng chưa bao giờ gặp phải một kẻ ngu ngốc như Diệp Khiên Trạch đúng không? Anh ấy cho cô tiền, cho cô an toàn, cho cô tương lai, cho cô từ bi, cô còn muốn gì? cần danh phận? Không, cô không ngốc đến thế, bộ quần áo rách đó không phải thứ cô muốn. Cô chẳng qua chỉ cần một sự ổn định. Nể tình anh ấy đã cho cõ mọi thứ, cô hãy buông tha anh ấy đi."

Những lời này của Hường Viễn đã khiến đôi mắt Viên Tú dậy sóng: "Phải, anh ấy là người tốt, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp một người tốt như thế nhưng tôi cũng chưa bao giờ muốn hại anh ấy".

"Nếu Diệp gia không có đủ tiền thì anh ấy sẽ chết."

"Không đâu, Diệp gia các người sẽ có đủ tiền."

"Tốt thôi, ngay cả cô cũng biết tôi có rất nhiều tiền mà. Viên Tú, cô còn dám nói chuyện này không chút liên quan đến cô à? Các người đã cài bẫy sẵn, chỉ đợi người ngu ngốc như anh ấy nhảy vào!" Chuyện cô dự đoán đã được chứng thực nhưng nó không hề khiến Hường Viễn thấy khá hơn chút nào.

Viên Tú biết mình lỡ lời nên không tranh cãi nữa, gương mặt nhuốm mùi sương gió chỉ còn lại nỗi buồn: "Hường Viễn, cứu anh ấy... Tôi không còn cách nào khác".

"Cô tưởng Diệp gia là kho vàng, lấy ra không hết, dùng cũng không cạn à? Anh ấy không giàu như cô nghĩ đâu. Cô thì khá lắm, đập anh ấy xuống tàu bọn cướp rồi bảo tôi cứu à?"

"Đó không phải chuyện tôi muốn thấy vì trong kế hoạch ban đầu của họ, mục tiêu là tôi. Họ đã nhận lời rằng chỉ cần tôi chịu phối hợp, khi Diệp Khiên Trạch giao tiền thì từ nay về sau nước sông không phạm nước giếng. Nhưng trên tàu, Diệp Khiên Trạch bảo anh cần thời gian để góp nhặt tiền, những người đó không tin rồi... anh ấy lại đề nghị làm con tin thay tôi, chỉ cần họ tha cho tôi và... Tôi không ngờ anh ấy lại làm thế, họ cũng không ngờ nhưng vẫn nhận lời. Những gì phải cầu cứu tôi đã cầu cứu rồi nhưng không tác dụng, vô ích thôi..."

Lúc Viên Tú nói những lời này, cô ta không hề để tâm đến nỗi bàng hoàng của Hường Viễn.

"Tất nhiên là vô dụng nhưng như thế chẳng tốt hơn cho mọi người à? Diệp Khiên Trạch nói không có tiền vì tôi mới là kẻ giàu có nhất. Thì ra là thế... Anh ấy vĩ đại quá!" Hường Viễn như già đi trong tích tắc. Thứ có thể hủy diệt hoàn toàn một người phụ nữ không phải nghèo khó mà là đố kỵ, sự đố kỵ điên cuồng.

Sao anh lại có thể đối xử với cô như vậy? Diệp Khiên Trạch, anh buông tha tất cả mọi người, từ bi với cả thế giới, thậm chí không tiếc thân mình để làm vật thế thân thay một con đĩ mà anh thấy tội nghiệp nhưng lại quên cô. Quân không cho người phụ nữ là vợ của anh chút thương xót nào.

Hường Viễn nghĩ, kiếp trước thì không biết nhưng kiếp này tôi không hề nợ anh, Diệp Khiên Trạch.

Cô bắt đầu hối hận vì đã đến gặp Viên Tú vì khi nghe được "chân tướng" sự việc từ chính miệng Viên Tú nói ra, cô cảm thấy bàng hoàng đến mức ruột gan đau thắt hơn cả khi biết tin Diệp Khiên Trạch bị bắt cóc. Anh kiên quyết như thế, bất chấp cả bản thân để cứu cô ta, từ đầu đến cuối, người ngu muội nhất không phải ai khác mà là Hường Viễn vốn luôn thông minh sáng suốt.

Mỗi câu Hương Viễn nói đều không giống những lời phát ra từ chính miệng mình: "Chúng cần tiền, hoàn toàn không cần phải phí công như thế, chỉ cần cõ mở lời, anh ấy có gì mà không cho cô chứ? Thì ra cô cũng không biết, Diệp Khiên Trạch đang bán đi số cổ phần và tài sản cố định của mình, tôi nghĩ, anh ấy sẽ không định để lại cho tôi đâu. Anh ấy nói anh ấy có thể giao tiền nhưng cần thời gian góp nhặt là sự thật, có lẽ anh ấy đã biết không dễ dàng đưa cô thoát thân nên mới sắp đặt từ trước rồi. Người khác không tin nhưng tại sao cõ cũng không tin?".

Viên Tú bỗng run bắn mình, nước mắt đột ngột tuôn rơi khi nghe những lời này của Hương Viễn. Nếu có thể trở lại lần nữa, liệu cõ có tin rằng, tương lai mà Diệp Khiên Trạch đã hứa hẹn "buông cõ trên sông biển, mãi mãi đến khi già" không phải là ảo mộng? Cô đã trải qua quá nhiều song gió, sự quay lưng đầy thực tế của người yêu đầu, dự vọng chiếm hữu của người khác được gọi là "ân nhân" và vô số những lần tác chiến chốn hoan lạc... Kết quả là, một anh chàng ngốc nghếch như thế, mang đến một tương lai và đứng trước mặt cõ thì cô lại không dám đưa tay ra nhận lấy mà lại nhận lời giúp kẻ khác cướp đoạt. Hoang đường, quá hoang đường! Màn hay nhất của màn kịch nhân sinh cũ rích chính là cả thế giới đã biết rõ nội dung mà chỉ có những diễn viên đáng thương là không mảy may hay biết, còn nhất mực tuân theo kịch bản sẵn có để diễn mãi, diễn mãi.

"Tôi hỏi cô thêm lần nữa, anh ấy đang ở đâu?", Hương Viễn phớt lờ nước mắt của Viên Tú bởi nước mắt tự cô cũng có nhưng nó không rơi.

Viên Tú cũng không lau vệt nước mắt loang lổ trên mặt, tâm trạng bình ổn trở lại: "Tôi trả lời cõ thêm lần nữa, tôi không biết. Bọn họ cũng đề phòng tôi nên lúc xuống thuyền tôi thực sự đã bị bịt mắt. Cõ cũng đừng mong chờ tôi sẽ đi tố cáo bất kỳ ai, tôi có thể nói rõ ra hơn là, tôi sẽ không nói, cho dù tôi không sợ chết nhưng hiện giờ vẫn không thể chết, hơn nữa cô rất rõ là cả tôi và cô đều không có chứng cứ".

Hương Viễn không ép cô ta: "Tôi chỉ còn một câu hỏi cuối cùng, cô chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu. Trong đám người tham gia vào chuyện này có nội gián trong Giang Nguyên hay không?".

Diệp Quân đứng đợi ngoài cửa, nói cười vài câu với cô cảnh sát, sau đó phát hiện ra mình quả thực không còn tâm trạng nào nữa vì cậu quá chú tâm đến tất cả những gì đang xảy ra sau cánh cửa kia, đến nỗi khi cửa mở ra, cậu cảm thấy lâu đến nỗi như đã cách đây ba kiếp.

"Hương Viễn, thế nào rồi, cô ta đã nói gì?", Diệp Quân bám sát theo sau.

Hương Viễn vẫn bước đi như không nghe thấy gì, cậu cuống lên, lao đến trước mặt cản cô lại: "Cô ta đã nói gì? Chị không thể giấu em, chuyện của anh, em cũng có quyền được biết".

Hương Viễn nở một nụ cười vô cùng kỳ quặc: "Cô ta khen anh trai em là người tốt".

Buổi chiều ở Diệp gia rất âm u lạnh lẽo, người thì bảo do hướng căn nhà có vấn đề, người lại nói do trong vườn có quá nhiều cây cối nhưng cho dù là vì điều gì thì ngay cả tiếng đồng hồ cũng lạnh lẽo như gió mùa thu.

Đặng Vân là người luôn đúng giờ, khi ánh nắng ban chiều chéch về góc trái của khung cửa sổ, trong chiếc áo sơ mi cách điệu màu xanh dương nhạt anh ta đã mỉm cười xuất hiện trước mặt dì Dương ra mở cửa.

Anh ta và Hương Viễn có quan hệ khá tốt nhưng đến thăm Diệp gia lại là lần đầu nên dì Dương không quen, chỉ biết là khách của Hương Viễn, gương mặt anh lại chững chạc sáng láng, thế là được dì Dương dẫn vào trong rất là lịch sự.

Vừa nhìn thấy Hương Viễn ngồi ở một đầu salon không biết đang vờn nghịch thứ gì, Đặng Vân đã hít một hơi sâu, mùi cà phê mandheling quen

thuộc khiến anh ta cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều. Anh ta bước từng bước vững chắc lại gần, cười nói: "Cà phê này mùi thơm thật".

Hương Viễn liếc nhìn anh ta một cái, lúc cúi đầu xuống, Đặng Vân thấy hình như cô đang cười và thứ cô đang cầm trong tay, giống như một mặt dây chuyền bằng ngọc.

"Ngồi!", Hương Viễn lạnh nhạt.

"Bảo tôi đến, lẽ nào là uống cốc cà phê này? Cờ thấy rảnh rỗi an nhàn từ lúc nào thế?", Đặng Vân ngồi xuống nói. Hai tay cầm cốc lên, uống một ngụm nhỏ rồi nói: "Vừa ngon, không ngọt lắm, chỉ với một người bạn quá hiểu mình thì cà phê mới có vị ngon vừa đúng thế này. Được rồi, có chuyện gì muốn nói với tôi phải không? Khí sắc của cờ không được tốt lắm.

Hương Viễn cười rạng rỡ: "Hiện giờ anh cũng không rảnh rỗi, tận nơi xa xôi mà đã đến sớm như vậy chắc chắn là có gì cần nói".

"Mong cô cứ nói rõ ra." Đặng Vân vừa dứt lời, đặt cốc cà phê xuống thì "chát" một tiếng, cơ thể đổ nghiêng sang một bên, cặp mắt kính rơi xuống, trên gò má hiện ra dấu năm ngón tay rất rõ ràng.

"Đây chính là điều tôi muốn nói với anh." Tay Hương Viễn thực ra cũng đỏ lên rồi, cái tát tai này của cờ rất mạnh, Đặng Vân đã cảm nhận được mùi tanh ngón ngọt trong miệng. Anh ta chẳng nói gì, lẳng lặng nhặt cặp kính lên, gương mặt sừng phồng, lại uống một ngụm cà phê đã sánh ra ngoài gần nửa.

"Tôi biết cô sẽ nói câu này." Lúc nói đã động đến chỗ đau, anh ta không nén được hít hà một hơi.

Mặt Hương Viễn lạnh như tiền: "Anh nói xem, mấy năm nay tôi không bạc đãi anh. Sao anh lại ăn cháo đá bát như thế chứ?".

"Tôi đã nói rồi, tôi cần tiền." Thần sắc Đặng Vân bình thản một câu trở trên đến cực độ, câu nói thốt ra từ miệng anh ta với vẻ tự nhiên vô cùng khiến cho nó biến thành một đạo lý hiển nhiên.

"Anh cần tiền thì chẳng lẽ tôi khoanh tay làm ngơ? Tại sao phải ép tôi như vậy?" Tay Hương Viễn vẫn đang run lên vì đau và tức giận. Những người đó là loại người gì vậy? Sao quanh cô đều là sói đội lột người như vậy chứ?

"Tôi biết cô sẽ giúp tôi, cảm ơn, Hương Viễn. Nhưng cái tôi cần không phải là một số tiền nhỏ. Viện kiểm soát đã điều tra bên anh ấy đến cùng. Anh ấy chỉ là một viên chức bình thường mà giờ lại phải gánh vác tất cả những tội lỗi ấy, tôi không thể nhìn anh ấy ngồi tù cả đời, chúng tôi bắt buộc phải có một số tiền lớn mới có thể thoát thân ở cửa này."

"Hai người định đi với nhau. Xin hỏi anh ta có mang theo vị hôn thê không?", Hương Viễn ác ý phờ bầy nổi đau mà Đặng Vân không muốn người khác biết. Anh ta nói, cà phê do một người bạn quá hiểu mình pha mới ngon, thực ra, họng súng lạnh lẽo mà một người bạn như thế nhắm đến mới khiến ta thương tổn nặng nề.

Đặng Vân chậm rãi gật đầu: "Anh ấy cần phụ nữ, cần hôn nhân nhưng lúc này anh ấy chỉ có tôi. Hương Viễn, anh ấy có thể không cần đến tôi nhưng không có anh ấy thì tôi không sống được. Huống hồ sự tồn tại của người phụ nữ kia chỉ là một nhu cầu cho cuộc sống bình thường của anh ấy. Hiện giờ anh ấy đã nhận lời đi với tôi, chỉ có hai chúng tôi, cả đời cũng không bao giờ quay lại nữa".

Hương Viễn vỗ vỗ bàn tay vẫn còn hơi đau: "Cảm động quá, thời đại này mà vẫn không thiếu những kẻ đa tình. Nhưng hai người cùng bay với nhau, tại sao còn đập lên đầu chúng tôi để xuất phát?".

"Tôi đã nói tôi sẽ không hãm hại cô, cho dù tôi không còn nơi dung thân nhưng chưa bao giờ lừa dối bạn bè. Mục tiêu của tôi là Diệp Khiên Trạch. Không kịp nữa rồi, tôi bắt buộc phải có được số tiền đó thật nhanh, sau khi xong việc, tôi chỉ cần một nửa là có thể rời khỏi nơi này. Chẳng phải anh ta cũng định bỏ ra một số tiền lớn cho con đi đó sao? Vậy thì bắt anh ta trả giá thôi. Tôi chỉ không ngờ rằng, Diệp đại thiếu gia không chỉ nhiều tiền mà còn đa tình. Khi anh ta nói hãy giữ anh ta lại, thả cho con đi ấy đi, Hường Viễn, tôi thật sự thấy đau lòng thay cô."

Hường Viễn cười lạnh, ngón tay quấn lấy một sợi dây đỏ đã sẫm đen: "Các người đều là người tốt".

"Thế cũng không sai, chắc cô cũng đã ra tay rồi nhỉ? Cổ phiếu của Diệp Khiên Trạch không phải do cô đứng sau à, tôi không tin Diệp Bình Văn dám lấy. Diệp Khiên Trạch tình nguyện làm con tin, vậy thì làm một người vợ tận tình với chồng như cô thì có ai dám nghi ngờ gì? Tiền chuộc cô bỏ ra chẳng qua cũng là tiền anh ta cả, chỉ là một kế nhỏ thôi mà, cô sẽ làm được. Đến lúc đó, mọi người đều đứng về phía cô, anh ta và con điếm kia cùng lắm chỉ lén lút qua lại nhưng sẽ chẳng có ai dám nói cô làm sai cả." Đẳng Vân xoa xoa gò má sưng đỏ, nói tiếp: "Chẳng lẽ cô chưa bao giờ nghĩ sẽ tặng cái tát tai này cho Diệp thiếu gia, hay là đến bỏ tiền ra cho anh ta cô cũng thấy tiếc? Không ngại nói cho cô biết, số tiền đó không có phần của cô đâu, vì... Diệp thiếu gia sắp làm cha rồi nhưng tiếc là người chuẩn bị làm mẹ lại không phải cô!".

"Anh nói gì?" Lúc đứng dậy, Hường Viễn gần như muốn lật đồ cả trà kỷ. "Anh nói lại xem!"

"Viên Tú đã có thai ba tháng rồi. Sao, cô không nhìn ra à? Cô bảo đứa trẻ đó là con ai? Nếu không thì Diệp thiếu gia sao lại bất chấp nguy hiểm cũng phải bảo vệ cho mẹ con cô ta được bình an? Tôi đã nói rồi, Giang Nguyên phải nhân cơ hội đối chủ từ lâu rồi, không thể chần chừ nếu không thì hậu họa sẽ khó lường. Hường Viễn, cớ cứ nhu nhược ở điểm này, không

chịu nghe lời tôi. Cho dù bây giờ Diệp gia là do cồ duy trì thì sao nào? Tự cồ tính thử xem, cổ phần dưới danh nghĩa chính thức của cồ rốt cuộc được là bao nhiêu? Sau khi đưa trẻ ra đời, cái đang chờ đợi cồ là việc tốt hay là kết thúc đây? Đó chính là huyết thống duy nhất của Diệp gia, là cháu nội của Diệp Bình Lâm, cho dù họ không chấp nhận mẹ đưa trẻ nhưng có bạc đãi được cốt nhục của nhà mình không? Cuối cùng người chịu thiệt nhất là cô. Cô có bản lĩnh đá họ đi nhưng khó đảm bảo là không có thương tích, Giang Nguyên bây giờ có chịu nổi sóng gió không? Là ai đã bảo tôi, đừng để ân nghĩa biến thành một sợi dây trói buộc chính mình. Bây giờ cô lại để nó trói buộc chính mình như vậy. Cô có tình có nghĩa với Diệp Khiên Trạch nhưng anh ta thì sao chứ? Có biết thương xót cô không? Đó chính là điểm tôi ghét người đàn ông này nhất, ai dám bảo đảm chuyện anh ta thay Viên Tử làm con tin là không có mưu kế gì? Tiền của cồ bỏ ra, còn ba người nhà anh ta mới gọi là người có tiền."

Mặt Quan Âm trong tay Hường Viễn "rắc" một tiếng, gãy đôi, tiếng động sắc nhọn bị lấp trong bàn tay, không còn chút âm thanh nào nữa. Lúc quay đầu, cô đã nhìn thấy một gương mặt vì thù hận mà trở nên méo mó trong tấm kính cửa sổ. Đó mới là Hường Viễn thật sự ư? Đó chính là sự thù hận kỳ thực luôn tồn tại, tích lũy qua từng ngày từng tháng, đè nén cô rất mệt mỏi, lúc nào cũng muốn thoát ra. Chính Diệp Khiên Trạch nuôi lớn nó từng ngày để đến hôm nay, nó đã theo dã tâm và dục vọng có sẵn trong người mà phá vỡ lớp vỏ, chui ra ngoài. Đóa hoa độc ấy đang đón gió và nở bung.

Lúc này, Đặng Vân mới thong thả lôi một chiếc bút ghi âm nhỏ xinh từ trong túi ra. "Cô đã bảo là muốn nghe giọng anh ta, đúng không? Tôi biết cô tìm tôi là vì cái gì mà", anh ta nói.

Hường Viễn đang bất động thì Đặng Vân bấm nút play.

Giọng Diệp Khiên Trạch vang lên trong tiếng lạo xạo khiến đôi mắt Hường Viễn đỏ lên. Anh đang đọc bản tin trang nhất của "Nhật báo Nam

Đô" ngày hôm nay, ngữ khí bình thản như nước, chất giọng dịu dàng ấm áp, không chút sợ hãi và hoảng loạn.

Giọng nói ấy mãi mãi cô cũng không quên được, lời thì thầm khi quần quýt bên nhau, dịu dàng vào mỗi buổi sáng thức dậy như thế vẫn là hôm qua, anh nói: "Chúng ta mãi mãi không bao giờ xa nhau".

Bên tay Hường Viễn là một tờ báo ban sáng được đưa đến, anh đọc không sai chữ nào, thế thì ít nhất cũng có thể chứng minh, cho đến sáng nay, anh vẫn bình an vô sự. Đọc đến câu cuối, Diệp Khiên Trạch ngừng lại trong chốc lát, bỗng gọi một tiếng: "Hường Viễn!".

Hường Viễn không thể thờ nổi, cô gập lưng xuống dù biết rõ đây chỉ là một đoạn ghi âm.

"Hường Viễn, hình như anh lại gây phiền phức cho em rồi. Hy vọng đây là lần cuối cùng... Còn nhớ lời ước hẹn của chúng ta không? Em nói sẽ cho anh ba nguyện vọng, gặp được em là may mắn cả đời của anh. Lời thỉnh cầu thứ ba của anh, nếu như em vẫn lưu tâm, đó là mong em đừng làm hại Viên Tú. Cô ấy không sai, người có tội là anh. Nếu anh chết rồi, xin hãy rắc hài cốt của A Linh ở nơi anh vùi xác."

Đoạn ghi âm đến đây là kết thúc, Đằng Vân nhìn người phụ nữ vô cùng kiêu ngạo đang cúi người che mặt nhe răng nhưng không một giọt nước mắt nào trào ra.

Nguyện vọng cuối cùng của Diệp Khiên Trạch, có Viên Tú, có Diệp Linh, có anh, chỉ riêng Hường Viễn là không. Đương nhiên, Hường Viễn chỉ là người thực hiện nguyện vọng cho anh mà thôi.

"Có cần nghe thêm nữa không? Ngày mai trước khi trao đổi, nếu cô muốn, có thể nghe tiếp anh ta đọc bản tin sáng hôm đó." Đằng Vân nói xong, thu cây bút ghi âm lại, nói tiếp: "Hường Viễn, tôi phải đi đây, những việc còn lại tự cô suy nghĩ vậy. Cô trách tôi thì có thể báo cảnh sát bắt, tôi

sẽ không phản kháng nhưng Diệp Khiên Trạch thì bắt buộc phải chết. Chúng tôi sẽ gửi tài khoản ngân hàng vào di động cho cô, nếu như cô vẫn tin những lời nói trước kia của tôi là thật thì chỉ cần tiền đến nơi thì người đàn ông ấy sẽ bình an trở về. Đến lúc đó yêu hay hận thì tùy cô."

Lúc anh ta uống cạn những giọt cà phê còn lại, Hương Viễn đã ưỡn thẳng sống lưng dậy.

Đặng Vân đang chờ đợi quyết định cuối cùng của cô.

"Tôi sẽ đưa tiền cho anh nhưng anh và "anh ấy" của anh phải đi ngay lập tức, đi càng xa càng tốt."

"Cám ơn!" Đôi mắt Đặng Vân sau cặp kính như lấp lánh nước, anh ta nói câu này rất thành thật: "Tôi bảo đảm Diệp Khiên Trạch sẽ không có bất kỳ tổn hại nào".

"Anh nhầm rồi, lấy được tiền, tôi muốn các anh bội tén."

Câu nói này nhỏ như một lời thì thầm nhưng Đặng Vân nghe rất rõ. Anh ta đứng sững sờ ở đó như đang quan sát người trước mặt thêm lần nữa. Trong mắt Hương Viễn, sóng gió đã qua, sau sự tàn phá, chỉ còn lại cánh điêu tàn thê lương.

Hồi lâu sau, Đặng Vân cười một tiếng, cũng hạ giọng thì thầm: "Được, tôi biết cô không tin ai cả. Chuyện này tôi sẽ tự tay làm cho cô, yên tâm. Chỉ xin cô một chuyện..."

"Nếu như anh xảy ra chuyện, ít nhất tôi sẽ bảo đảm "anh ấy" bình an ra đi."

Hương viễn biết Đặng Vân xin điều gì. Cho dù là lần phó thác cuối cùng, anh ta vẫn lưu luyến không chịu buông tay. Khi nhận lời giúp anh ta,

co lẽ cô đã thấy ngưỡng mộ anh ta chẳng, vì nếu cô ở bên bờ hiểm nguy thì ai sẽ nắm lấy tay cô không nữa rời xa?

Cuối cùng cô đã có thể buông tay. Người nhặt được chiếc bình đã dùng hết nguyện vọng của mình, bùa chú tình cảm niệm phong cũng hóa thành bụi trần. Diệp Quân từng hỏi cô, khi ba nguyện vọng đó được dùng hết thì kết cục câu chuyện sẽ thế nào? Bây giờ cô đã hiểu, mọi hy vọng của yêu tinh trong bình đã tiêu tan trong sự mong chờ nên việc đầu tiên khi nó đập vỡ bình chui ra chính là giết chết người đã nhặt được nó.

Từ trước đến nay, Đăng Vân chưa bao giờ làm việc gì mà lại khiến Hương Viễn thất vọng, Hương Viễn bây giờ cũng không sợ thất vọng. Cô giao tiền cho Đăng Vân, hoàn toàn không vì muốn Diệp Khiên Trạch chết, bởi nếu cô không chịu giao ra một xu, thì Diệp Khiên Trạch cũng chết, hơn mười triệu đó, chỉ là tặng cho Đăng Vân. Cờ có lạnh lùng tàn nhẫn đến mấy thì trong những năm qua, Đăng Vân cũng là người cô tin nhiệm nhất, và nay cờ vẫn tin anh ta, còn hơn cả người cờ từng yêu. Cho dù Đăng Vân bỗng dưng quay lại cản ngược một phát rất bất ngờ thì Hương Viễn cũng không quan tâm vì sự đã đến nước này, trong trò chơi ấy, con cờ của đối phương đã trở nên vô giá trị, cờ mới là người nắm đăng chuôi. Cùng lắm thì hy sinh một con cá chết, cờ còn gì mà thua được? Nhưng Đăng Vân thì khác, anh ta vẫn còn có thứ lưu luyến không nữa rời, ai lưu luyến ai thì sẽ bị người khác nắm trong tay. Trước kia Hương Viễn cũng thế, nhưng từ nay về sau cô sẽ không bao giờ như thế nữa.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Đế Bí Mật Chìm Xuống Đáy Biển

Nếu cô cứ ngủ mãi thì sẽ không biết được nước mắt đã từng rơi.

Đêm khuya đến nhanh hơn cả tưởng tượng của Hường Viễn. Trời đã trở lạnh, thế giới ngoài kia, cây muống lặn mà gió chẳng ngừng. Lá cây xào xạc, không nở rời cành nhưng cũng đành theo gió bay khắp nơi. Có một phiến lá trôi vào trong qua khe cửa sổ hè mở, Hường Viễn nhặt lên ngắm nghía, đáng tiếc là vẫn còn xanh mơn mớn nhưng đến lúc đi rồi thì cũng chẳng làm được gì.

Diệp Quân gọi điện về nói, đêm nay cậu ở lại Cục Công an để điều tra manh mối vụ án của anh trai với đồng nghiệp. Trước khi dập máy cậu còn an ủi Hường Viễn: "Chị ngủ ngon nhé, đừng sợ, tất cả sẽ ổn thôi".

Diệp Quân không biết rằng, bây giờ Hường Viễn đã chẳng còn sợ gì nữa. Khi không còn đường để đi, cô mới sợ, bây giờ đã đến đường cùng thì cô đã rõ phải đi tiếp thế nào. Trước đây cô chỉ muốn đi con đường của mình thật suôn sẻ nhưng chính Diệp Khiên Trạch đã bóp chặt trái tim cô và tiến lên bước từng, bước một, còn cô thì cứ lùi dần, cuối cùng đã đến ngày hôm nay.

Thời niên thiếu khi chưa biết mùi vị biệt ly, anh đã nói, "chúng ta mãi mãi không bao giờ xa nhau" và Hường Viễn đã đáp "được".

Giang Nguyên và Diệp gia bên trong thì đầy ưu tư, còn bên ngoài toàn những bất trắc, anh nói, "anh mệt quá rồi, em kéo anh đi" và Hương Viễn đã đáp "được".

Dưới ánh trăng lúc tỏ lúc mờ trong thành phố này, anh nói, "em lấy anh nhé" và Hương Viễn đã đáp "được".

Mỗi lần tranh cãi rồi làm lành, anh nói, "từ nay về sau, chúng ta sẽ sống hạnh phúc, được không?" và Hương Viễn đã đáp "được".

Khi Diệp Linh chết, anh nắm chặt mặt Quan Âm đứt cò rồi nói, "hãy để anh thế này đi" và Hương Viễn đã đáp "được".

về sau, anh nói, "xin lỗi, anh tìm thấy sự an ủi và niềm vui ở Viên Tú" và Hương Viễn vẫn đáp "được".

Cái gì cò cũng đáp ứng, cái gì cô cũng tự mình nuốt xuống, cả thế giới đều thấy đó là do cô không thể từ bỏ danh lợi được. Cò yêu tiền nhưng chỉ cần cò muốn thì kiếm ở đâu mà chẳng được? Tiền có thể khiến cô nhẫn nại hết lần này tới lần khác được ư? Chính Hương Viễn cũng không tin mình lại ngu ngốc đến thế, chính cô cũng không tin mình lại yêu người đàn ông ấy đến thế.

Khi Diệp Khiên Trạch đã lấy lại trái tim mình khỏi tay Hương Viễn thì cò vẫn an ủi bản thân rằng mình vẫn còn thân xác anh. về sau đến thân xác anh cũng dần một xa, Hương Viễn tự nhủ, ít ra thì mình còn tiền. Nếu đến thứ còn lại mà anh cũng không chịu buông tha thì cò đã nói rồi, cô sẽ giết anh. Cò nói được là làm được. Không phải vì không còn lựa chọn nào sáng suốt, lý trí hơn mà bây giờ cô muốn anh phải chết! Yêu thì sao? Bây giờ, nỗi hận của cô sâu hơn cả yêu.

Đằng Vân mang đến nguyện vọng thứ ba của Diệp Khiên Trạch, tất nhiên Hương Viễn sẽ khiến anh hài lòng và đây là lần cuối cò nói từ "được" với Diệp Khiên Trạch. Anh muốn chết, cò sẽ cho anh toại nguyện, cô sẽ

không đụng đến Viên Tú nhưng giống yêu nghiệt trong bụng cò ta không có trong nguyện vọng của anh.

Đêm ấy, Hương Viễn chìm vào giấc ngủ nhanh. Cô đã nằm mơ rất nhiều, rất nhiều. Trong mơ, đủ mọi cách chết của Diệp Khiên Trạch cứ lần lượt diễn ra, kiểu nào cũng đầm đìa máu chảy. Hương Viễn đã có được sự thỏa mãn và khoái cảm rất lớn khi im lặng quan sát nhưng khi tỉnh dậy, cô lại thấy gối đầu ướt một thoáng. Nếu cò cứ ngủ mãi thì sẽ không biết nước mắt mình đã từng rơi.

Cò nhắc lên cái thứ tội lỗi đã phá giấc ngủ của mình - di động. Trong đó có một mẫu tin nhắn vừa gửi đến từ một số di động lạ, trong đó là dãy số tài khoản Ngân hàng Nông nghiệp cũng rất lạ.

Hương Viễn quỳ gối ngồi trên chiếc giường hoa tím, trong ánh sáng của màn hình điện thoại, gương mặt cò mờ ảo lạ thường, số đuôi của nó là "7714", người Lĩnh Nam mê tín, kỵ nhất là con số "4", còn "7" lại gần với "si" trong tiếng địa phương, cũng không được ưa thích nên con số như thế chắc là loại rẻ nhất, mới nhìn đã biết là dùng tạm, còn Ngân hàng Nông nghiệp lại là ngân hàng đăng ký tài khoản và kiểm tra qua mạng dễ nhất, cò biết việc đó chứng tỏ điều gì. Nhưng, Đẳng Vân hạ thủ chưa? Diệp Khiên Trạch sẽ chết thế nào? Sẽ rơi từ cao xuống như mệ ruột của anh, xác không nguyên vẹn? Hay chết đuối như cậu em A Dĩ của Hương Viễn, thân thể trương phình? Hay là máu chảy đầm đìa như Diệp Linh, rút cạn sinh mệnh từng chút một... Màn hình di động đang trở nên mờ mịt trong mắt Hương Viễn, dần biến thành một góc mặt nghiêng nghiêng thuần khiết như ánh trăng bao năm trước của anh, khóe môi gợn nụ cười, đầu mày cuối mắt như có tình cảm đọng đầy.

Hương Viễn đột ngột bám nút gọi lại như lên cơn điên, tiếng tút tút vang lên, xa vời như thể gió từ mặt biển thổi đến. Di động của Đẳng Vân đã khóa máy, còn số này cô có thể gọi được không?

"Mở"

"Bảo Đăng Vân nghe máy, bảo anh ta nghe máy ngay lập tức!"

Khi ấy Hương Viễn ngỡ như mình đã phải đợi rất lâu, về sau mới biết kỳ thực cũng chỉ trong tích tắc.

"Hương Viễn, cồ hối hận rồi à?", giọng nói bình thản của Đăng Vân toát lên sự thương xót.

Hối hận ư? Diệp Khiên Trạch còn sống không?

Cồ cũng chỉ đang đứng trên bờ vực, một bước là thiên đường, một bước là địa ngục, bây giờ vẫn còn kịp, Hương Viễn, quay đầu là bờ.

Cồ chỉ nói: "Xin anh... đừng để anh ấy đau khổ".

Không hiểu vì sao, âm thanh phía đầu kia điện thoại bỗng ồn ào và hỗn loạn hẳn.

Không hiểu vì sao, âm thanh phía đầu kia điện thoại bỗng ồn ào và hỗn loạn hẳn.

"Gió nải rồi, Hương Viễn. Nhớ lời hứa của cồ, Diệp thiếu gia... cồ có gì muốn nói với anh ta không, nếu cồ muốn..."

Hương Viễn im lặng, tiếng gào thét kỳ dị và tiếng khóc thét thấp thoáng khiến cô mơ hồ thấy điện thoại của mình đã gọi xuống địa ngục. Cô không biết đang xảy ra chuyện gì, cô chỉ nghĩ là, có phải cô vẫn có lời muốn nói? Nếu cồ nói không thì trong những năm tháng còn lại liệu cồ có còn nghe thấy giọng nói của người ấy?

Đăng Vân đã quyết định thay cồ. Khi tiếng nói của Diệp Khiên Trạch vọng đến, Hương Viễn cắn chặt ngón tay mình, không để anh nghe thấy tiếng khóc mà gió biển đã át đi tiếng nấc nghẹn của cô.

"Là em ư, Hường Viễn?"

Cô muốn hỏi tại sao người đàn ông ấy lại đối xử với cô như thế? Cô muốn nói với người đàn ông ấy rằng, tôi hận anh, tôi muốn anh chết!

Thế nhưng thời khắc cuối cùng, cô chỉ nhớ câu hỏi mà Diệp Linh không ngừng truy vấn: "Diệp Khiên Trạch, có phải anh muốn nói gì với em không?".

"Cặp bờ, cặp bờ... gió lớn quá..."

"Không được..."

"Quay bánh lái về bên này..."

Đầu bên kia hỗn loạn như nơi ở của ma quỷ nhưng những giọng nói tuyệt vọng đó đều không phải Diệp Khiên Trạch.

Khi anh mở miệng, tiếng nói đứt quãng bị gió thổi nát vụn.

Thế nhưng Hường Viễn vẫn nghe rất rõ. Đến chết cô cũng không quên câu nói ấy.

Diệp Khiên Trạch nói: "Xin lỗi và... cảm ơn em".

Hường Viễn ngồi trên giường, cầm ống nghe và gào lên nước nử. Tất cả yêu và hận trong phút chốc bị khuấy đảo tan nát trong lỗ xoáy của gió bão.

"Anh..."

"Anh nói gì... anh muốn nói gì? Nói đi Diệp Khiên Trạch, trả lời em... Diệp Khiên Trạch..."

Tiếng gió ất hần câu còn lại của anh.

Hương Viễn lắc đầu thật mạnh. Không, đây không phải kết cuộc cô mong muốn, đây không phải đáp án cò cần, anh nợ cò, đời này kiếp này không thể cho qua dễ dàng như thế được. Cò truy vấn, cò rơi nước mắt nhưng trả lời cò chỉ có tiếng gió, tiếng gió điên cuồng như muốn hủy diệt tất cả.

Cuối cùng, điện thoại gián đoạn, tất cả trở về tĩnh lặng.

Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch, bụi trở về với bụi, đất quay về với đất, cuối cùng cũng trở về với tĩnh lặng.

Sáng hôm sau, Diệp Quân mệt mỏi quay về nhà thay quần áo. Đêm qua, cậu chỉ gục lên bàn chợp mắt được một lúc, thời gian còn lại đều họp hành liên miên, thảo luận, thu thập thông tin tìm manh mối rồi lại họp, lại thảo luận.

Sau khi Diệp gia báo án, Cục Công an thành phố G khá xem trọng vụ án Diệp Khiên Trạch bị bắt cóc, ngoài lý do Diệp gia mấy năm nay danh tiếng nổi như cồn ra thì số tiền chuộc kinh khủng như thế cũng là lớn nhất trong vài năm gần đây. Theo nguyên tắc họ hàng không được tham gia vào, Diệp Quân vốn không được tham dự điều tra nhưng cậu cứ nài nỉ mãi, đồng thời xem xét thấy cậu là người hiểu rõ nhất về tình hình gia đình mình nên Cục mới phá lệ cho cậu tham gia vào tổ điều tra. Vụ việc liên quan đến họ hàng ruột thịt của mình khiến Diệp Quân cảm thấy nóng lòng về tiến độ điều tra hơn ai hết nên mệt cũng là chuyện bình thường, cũng may cậu còn trẻ, vẫn có thể chịu đựng được.

Dì Dương đang loay hoay quét sân trong vườn nhà. CƠN bão đêm qua đã khiến cả khu vườn ngập tràn lá rụng xác xơ, kính cửa sổ trong phòng khách cũng bị vỡ một mảng. Trận bão đêm qua quá lớn khiến con người không kịp trở tay.

Thấy Diệp Quân trở về, bà liếc nhìn lên lầu, kéo vạt áo cậu, thì thầm: "Cậu lên lầu trên xem thử, bình thường lúc này đã dậy rồi vậy mà... Sáng nay tôi đến gõ cửa, hỏi cô ấy có cần nấu bữa sáng không nhưng bên trong chẳng thấy động tĩnh gì. Không biết là bị gì nữa".

"Thế sao dì không vào trong xem thử?", Diệp Quân vừa nghe đã cuống lên.

"Ôi trời ơi, cậu chủ nhỏ của tôi, cậu tha tôi với. Cô ấy là ai chứ? Tôi cứ mạo muội xông vào thì cái mạng này còn giữ được không?"

"Dì... Bỏ đi, để tôi đi", Diệp Quân càu mày, chạy lên cầu thang.

Đứng trước cửa phòng Hương Viễn, cậu cũng không dám liều xông vào, khẽ gõ cửa vài cái, sợ không ai không biết nên hăng giọng gọi: "Hương Viễn, em đây".

Bên trong đúng như bà nói, tĩnh không một tiếng động càng khiến Diệp Quân càng lo lắng hơn. "Hương Viễn, chị sao vậy? Nếu không lên tiếng thì em vào đấy." Nói xong, cậu ra sức vặn tay nắm cửa, thực ra nó không gài chặt nên sau khi cửa mở ra, vọng vào tai Diệp Quân đầu tiên là tiếng tivi. Hương Viễn vẫn mặc bộ quần áo hôm qua đang ngồi tựa vào giường, mắt đăm đăm nhìn vào màn hình như thể không hề thấy sự xuất hiện của cậu.

"Chi làm em sợ chết khiếp!", Diệp Quân thở phào nhẹ nhõm. Lúc cậu chạy đến gần mới phát hiện cô đang xem tin tức mới nhất trong thành phố. Trận bão đến bất ngờ đêm qua đã khiến khu vực biển Đà Hải và Chu Giang chịu tổn thất cực kỳ nghiêm trọng, rất nhiều tàu cá không kịp tìm nơi trú ẩn đã gặp nạn, những thôn làng ven biển tiêu điều, trận mưa lớn do cơn bão ảnh hưởng cũng khiến nội thành một phen lao đao.

"Thì ra là xem cái này." Diệp Quân thấy cô tập trung tinh thần nghe tình hình cứu hộ những con tàu gặp nạn trong bản tin, bèn tự mình lăm bẫm: "Vốn định tìm theo manh mối chị nói nên từ hôm nay bắt đầu dò tìm mặt

biển nhưng xem chừng tình hình này thì khó khăn rồi đây. Hương Viễn, chị bảo anh có bị chuyển sang một con tàu nào đó không? Hay là bọn bắt cóc đã đưa anh lên bờ?".

Nghe đến đây, Hương Viễn mới có phản ứng, cõ nhìn Diệp Quân một cái rồi đáp: "Chị không biết".

Diệp Quân ngồi xuống mép giường, khẽ hỏi: "Hôm nay là thời gian bọn bắt cóc yêu cầu trao đổi. Tối qua, bọn chúng có liên lạc với chị không?".

Hương Viễn chậm rãi lắc đầu.

"Chị yên tâm, cả ngày hôm nay em sẽ ở bên chị. Chút nữa sẽ có vài đồng nghiệp cũng sẽ đến đây tiến hành giám sát điện thoại nhà và tình hình xung quanh, có chuyện gì sẽ kịp thời ứng phó."

Diệp Quân nói dứt câu này mới phát hiện ra sắc mặt cô rất xấu, tái nhợt lạ lùng, vài sợi tóc bị nước mắt dính ướt vào gò má.

"Chị khóc à?" Cậu đưa tay ra với vẻ hoảng sợ. Cậu muốn nhìn cho rõ gương mặt đang quay nghiêng một bên của cô nhưng lại không dám đưa tay đến quá gần.

"Bên em có tin gì không? về anh trai em?", Hương Viễn tuy tinh thần sa sút nhưng đôi mắt vẫn toát lên sự mong mỏi.

Diệp Quân lắc đầu ủ rũ: "Tạm thời vẫn chưa lần ra đầu mối, chỉ khi bọn bắt cóc chủ động liên hệ mới tính tiếp".

"Chị phải làm sao đây, Diệp Quân?" vẻ thê lương khi Hương Viễn nhắm mắt lại khiến Diệp Quân cảm thấy thương xót một cách lạ lùng. Chỉ lúc này Hương Viễn mới tỏ ra yếu đuối, lần đầu tiên cậu thấy mình có thể là nơi nương tựa của cô dù cậu không biết Hương Viễn hiện giờ đang muốn gì, còn mình có thể cho cô những gì.

Cậu đành nói: "Em sẽ ở đây với chị".

Dì Dương bị Diệp Quân hối thúc, mang sữa tươi lên phòng cho cô. Khi sữa được mang lên, Diệp Quân nói với Hương Viễn: "Chị uống chút gì đi, cứ thế này mãi thì sẽ suy sụp mất".

Đôi mắt Hương Viễn vẫn không rời màn hình tivi, cồ uể oải đón lấy sữa từ tay dì Dương, đưa đến bên miệng nhưng chưa kịp uống thì mùi tanh của sữa đã xộc vào mũi khiến cồ không kìm nén được mà nôn khan.

Phản ứng dữ dội của cồ khiến Diệp Quân giật thót mình. Cậu không thể vỗ lưng, cũng không dìu cồ dậy, chỉ mở to mắt nhìn cồ cúi gập người, nôn đến độ trào cả nước mắt, cuối cùng lao đảo vào nhà vệ sinh, khóa cửa lại.

"Hương Viễn, chị đỡ chút nào chưa?" Diệp Quân căng thẳng đứng sát ngoài cửa, nghe tiếng nôn ọe bên trong nhỏ dần rồi có tiếng nước chảy, sau đó Hương Viễn bước ra, gương mặt đã được lau sạch càng trắng nhợt một cách khủng khiếp.

"Rốt cuộc là bị sao vậy?" Cậu theo sau cồ, hỏi: "Chị ăn uống linh tinh à?".

"Hôm qua cô ấy có ăn gì đâu, cốc sữa này bình thường mà", bà vội vàng giải thích.

Hương Viễn khoát khoát tay, ra hiệu Diệp Quân đừng lo lắng, sau đó bảo bà rót cốc nước lọc, ai ngờ cũng chỉ hớp một ngụm mà lại bắt đầu nôn đến xé ruột xé gan.

"Cậu xem đấy, nước cũng không uống được... ôi chao, đúng rồi, hình như hai tháng nay cô không có cái đó, chắc không phải là... ôi trời đất ơi..."

Lời bà khiến Hương Viễn đang khó chịu vô cùng cũng phải ngược lên. Cồ nhìn bà giúp việc già, ánh mắt trở nên khó hiểu và điên cuồng khiến bà

ngỡ mình nói những lời không đúng lúc nên hoảng lên: "Tôi không có ý gì khác, tại vì lúc giúp cô dọn dẹp đồ đạc lâu quá không phát hiện ra..."

"Hai người đang nói gì vậy?" Diệp Quân vẫn là một chàng trai trẻ nên nhất thời không phản ứng kịp, gương mặt hoang mang nhìn hai người phụ nữ vẻ mặt cùng kỳ quặc như nhau.

Hương Viễn từ bàng hoàng đến nghi ngờ. Hễ cô bận rộn là sinh hoạt không theo quy luật gì cả, kỳ kinh cũng rất dễ loạn, cũng không có ngày cố định, tuy vẫn luôn điều chỉnh nhưng cũng chưa đâu vào đâu. Mấy tháng cuối năm càng nhiều việc hơn, trong lòng cò cũng có tâm sự, đến nỗi cái phải đến trong hai tháng liên tục vẫn không thấy đâu nhưng cò cũng không bận tâm gì mấy. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, bây giờ càng không dám nên sự bực tức của bà khiến cò như người mắc bệnh hiểm nghèo đã nhìn thấy được hy vọng.

Không sai, hy vọng. Cò còn có thể hy vọng ư? Thật sự là có thể sao? Hương Viễn cố gắng nghĩ ngợi nhưng tư duy của cò như bị rối loạn bởi biến cố bất ngờ này. Kết hôn mấy năm, cò chưa định có con, tuy trong mắt Diệp Khiên Trạch luôn thoáng nét thất vọng nhưng cô luôn cảm thấy vẫn chưa phải lúc, hơn nữa, cò cũng không cảm thấy mình là người phụ nữ có tình mẫu tử. Thế nhưng, nếu lúc này, mầm sống đang mọc rễ trong bụng cô mang dòng máu của anh thì tất cả đều như có được một sức mạnh tái sinh, cho dù mất đi tất cả, cuộc sống sau này cò cũng không đòi hỏi gì thêm. Nỗi hận của cò, tiếc nuối của cò, tội ác của cò, tất cả đều sẽ được đền bù.

Hương Viễn muốn rơi nước mắt trong chuyện biến đột ngột này. Một đứa trẻ, mày mắt giống anh, lúc mỉm cười giống anh, lúc mỉm cười giống anh, lúc nói chuyện giống anh... Vậy thì sẽ giống cò ở điểm nào nhỉ? Tốt nhất là đừng giống gì cả, không cần thông minh cũng không cần quá mạnh mẽ, cô sẽ cho "cậu bé" tất cả, có thể cũng sẽ là "cò bé"...

"Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?", Diệp Quân kéo ống tay áo bà giúp việc hỏi. Cậu ghét cái cảm giác này, khi chỉ mình cậu là mơ hồ không biết gì."

"Cậu bé ngốc, cái này mà cũng không hiểu, vẫn còn quá trẻ con." Bà trêu chọc, sau đó đổi sang vẻ mặt bí ẩn: "vẫn chưa hiểu à? Nếu như là thật thì sau này sẽ có người gọi cậu là chú rồi... Chỉ tiếc là anh trai cậu lại xảy ra chuyện, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì...".

"Ý dì là..." Diệp Quân không phải đứa ngốc, cậu đã hiểu, sau đó dờ dẩn nhìn Hương Viễn.

Đó là chuyện tốt, chuyện tốt của anh trai, chuyện tốt của Hương Viễn, là chuyện tốt của cả Diệp gia nhưng lại không phải là của cậu, mà là của họ. Diệp Quân cúi gằm mặt, sự chua xót dâng tràn, cậu sợ hãi có một đứa trẻ của cõ gọi cậu là chú nhưng sao cậu có thể ích kỷ đến nhường ấy?

Ba người ôm tâm sự riêng, cứ thế mà lơ đãng qua hết một ngày. Đồng nghiệp của Diệp Quân đến rồi nhưng điện thoại nhà họ Diệp không hề reo vang. Ba ngày tiếp theo vẫn không có chút tin tức nào. Vụ bắt cóc Diệp Khiên Trạch dần dần trở thành một câu đố và vướng mắc, không những chẳng ai tìm ra mà cả bọn bắt cóc cũng im hơi lặng tiếng.

Ngày thứ tư, Diệp Quân bất ngờ nhìn thấy mẫu tin tức mới nhất trên báo: "Ông chủ của Giang Nguyên bị bắt cóc, số tiền chuộc lên đến hơn chục triệu". Cậu kinh ngạc vô cùng bởi việc anh trai cậu gặp nạn, Diệp gia giữ kín như hũ nút, việc điều tra bên cảnh sát cũng được tiến hành bí mật, đám phóng viên đó rốt cuộc đã tìm thấy tin này từ đâu? Cậu lập tức cầm lấy tờ báo đi tìm Hương Viễn.

"Chuyện của anh đã lên báo rồi, làm sao đây?" Diệp Quân nhét tờ báo vào tay Hương Viễn. Hiện tượng nôn khan mấy hôm nay của cô không có biến chuyển tốt, cõ cũng không ăn uống gì được, kỳ kinh nguyệt cũng chẳng thấy đâu. Dì Dương nói, bà đã sinh hai cậu con trai, mới nhìn đã biết

Hương Viễn như thế chắc chắn là đã có thai. Hương Viễn lại không dám đi khám, cô sợ hy vọng càng lắm thì thất vọng càng nhiều.

Hương Viễn đón lấy tờ báo, nhìn lướt qua rồi thuận tay đặt sang bên: "Nếu đã lên báo rồi thì còn làm gì được?". Lúc cô nói vẫn có nét hoang hoải, song sắc mặt thì đỏ hồng lạ thường.

"Diệp Quân, em đi với chị đến bệnh viện một chuyên nhé?", cô nhìn Diệp Quân như đã hạ quyết tâm.

Diệp Quân cắn chặt môi, đương nhiên cậu biết Hương Viễn muốn gì và cô cũng biết rõ là cậu mãi mãi không học được cách từ chối cô.

Thế là hai người đến bệnh viện. Lúc sáng sớm họ đã hẹn với bác sĩ khoa phụ sản tốt nhất của bệnh viện tốt nhất thành phố. Diệp Quân chưa hề đến nơi này nên lúc đi bên cạnh Hương Viễn, cậu thấy rất lạ khi nhiều phụ nữ bụng to vượt mặt đang nắm tay người bạn đời của mình và chờ đợi. Nhìn thấy cảnh đó, cậu bỗng muốn nắm lấy tay người cạnh mình, cho dù không dám nhưng trong lòng cậu cũng có chút an ủi, vì lúc này đây, người duy nhất ở bên Hương Viễn là cậu chứ không phải ai khác.

Lúc chờ đợi kết quả, Phó chủ nhiệm khoa Phụ sản đi lấy kết quả về cho họ. Khi người phụ nữ trung niên có gương mặt hòa nhã tháo khẩu trang và đến trước mặt họ, Diệp Quân cảm nhận được tay Hương Viễn đang dùng hết sức nắm chặt lấy tay cậu dưới gầm bàn.

"Bác Sĩ Châu... tôi..."

Bác sĩ vẻ mặt tiếc nuối: "Bà Diệp, thật sự xin lỗi. Kết quả xét nghiệm cho thấy là âm tính, chị không có thai".

Tay Diệp Quân trở nên rất đau rất đau nhưng cậu biết khi kết quả này thốt ra từ miệng bác sĩ, có người còn đau hơn.

"Không có?" Đồi mắt dài của Hương Viễn chớp nhanh như chưa hiểu hết câu nói ấy.

"Phải, những hiện tượng như buồn nôn, nôn khan, mệt mỏi, thậm chí kinh nguyệt không có của chị là triệu chứng nghén điển hình, trong y học thường gọi là nghén giả, thường xuất hiện ở những phụ nữ có áp lực quá lớn hoặc tâm lý mong có con quá mãnh liệt. Tôi kiến nghị chị nên tiến hành trị liệu và dưỡng sức hợp lý nhưng có điều, hai vợ chồng chị đều còn trẻ, không cần gấp gấp quá."

Bác sĩ chưa gặp Diệp Khiên Trạch bao giờ nên mặc nhiên cho rằng Diệp Quân đi cùng Hương Viễn là chân mệnh thiên tử. Gương mặt Diệp Quân đỏ bừng nhưng cậu không phản bác ngay mà nhìn Hương Viễn một cái, sắc đỏ thắm trên mặt Hương Viễn đã biến mất. Cô đón nhận lời bác sĩ tuyên cáo một cách bình tĩnh đến kinh ngạc.

"Vậy ư? Vậy là tôi nhầm lẫn rồi, xin lỗi đã phiền đến chị, bác sĩ Châu."

Hương Viễn đứng dậy cáo từ. Cô bước đi rất nhanh khiến Diệp Quân phải sai những bước dài mới theo kịp.

"Hương Viễn, đừng như thế, chị và anh sau này còn rất nhiều cơ hội, nhất định sẽ có mà", cậu chỉ biết an ủi như vậy.

Thế nhưng, Hương Viễn đột ngột dừng lại khiến Diệp Quân va vào người cô. Cô lùi lại một bước, dựa vào tường chăm chú nhìn về hướng trung tâm xét nghiệm. Diệp Quân nhìn theo hướng ấy, dần dần, kinh ngạc há mồm ra - trong những người phụ nữ mang thai đang chờ xét nghiệm có cả Viên Tú và gương mặt quen thuộc bên cạnh cô ta lại là một nữ cảnh sát mặc thường phục mà Diệp Quân quen biết.

Đó là lần đầu Diệp Quân biết được rằng Viên Tú có thai. Cậu biết điều này có ý nghĩa thế nào với Hương Viễn nên bỗng dưng cậu thấy rất căm hận người phụ nữ chẳng chút liên quan gì đến cậu. Nhưng Hương Viễn

đứng rất vững, cõ nhìn Viên Tú rồi cười thê lương với Diệp Quân: "Không còn cơ hội nữa".

Suốt đoạn đường về nhà, Hương Viễn không nói không rằng, cũng chẳng chút biểu cảm dư thừa nào trên gương mặt. Vào nhà rồi, cô phớt lờ dì Dương đang bám theo hỏi tình hình mà lên thẳng lầu, Diệp Quân theo sau nhưng cũng bị Hương Viễn đẩy ra ngoài: "Đi đi, làm việc mà em phải làm đi. Chị muốn nghỉ ngơi một chút".

"Chị bức xúc thì cứ xả ra với em, em không giận đâu, thật đấy, Hương Viễn, chị đừng dồn nén trong lòng", Diệp Quân vừa nói vừa vận sức giữ chặt cửa, không cho nó khép lại.

"Chị không sao. Chỉ muốn yên tĩnh một lúc không được hả?"

"Đừng..." Diệp Quân vừa mở miệng thì bà đã cầm một hộp vitamin B to xuất hiện sau lưng.

"Tôi có kinh nghiệm rồi. Cô nghe tôi, sản phụ uống cái này rất tốt." Bà không hiểu tình hình nên rất nhiệt tình nhét vào tay Hương Viễn hộp vitamin B.

Hương Viễn bỗng cướp lấy, dùng hết sức ném nó ra ngoài: "Cút, cút hết cho tôi!".

Bà vội vã trốn đi, giật mình sợ hãi, chờ ra một lúc rồi cuống quýt chạy xuống lầu.

"Cút!", Hương Viễn vẫn gào lên sau lưng bà.

"Đừng như thế!" Diệp Quân tiến lên một bước, ôm choàng lấy Hương Viễn.

"Cậu cũng thế. Cút! Để cho tôi yên tĩnh một lúc, một lúc thôi, được không?" Tay cô rút khỏi cánh cửa, cố gắng đẩy Diệp Quân ra.

Mặc cờ chống cự dữ dội, Diệp Quân vẫn Ôm lấy cô thật chặt. Sức mạnh của Hương Viễn không nhỏ nhưng cậu sợ làm cô bị thương nên không tránh né cũng không làm gì, chỉ ôm lấy cô không chịu buông.

Cuối cùng, Hương Viễn không chống lại Diệp Quân, mắng không đi, đánh không lùi, đẩy cũng không ra, sự tuyệt vọng khiến nước mắt cô đã chảy tràn. Cờ điên rồi, tại sao cờ lại nghĩ mình có con? Cô đã quên mất bao lâu rồi mình không ngủ cùng Diệp Khiên Trạch trên một chiếc giường, thế mà còn dặt mộng tặng chính mình rồi tặng cho mình một niềm vui giả tạo. Đời này kiếp này, cô không còn có được bất kỳ thứ gì thuộc về Diệp Khiên Trạch nữa, ngoài hồ ức của mình.

Diệp Quân vuốt mái tóc cờ, hết lần này đến lần khác. Hương Viễn dựa vào ngực cậu, rơi nước mắt nói một câu như đang mộng du: "Tha thứ cho em".

Tha thứ cho em.

Ai tha thứ cho ai? Diệp Quân không biết câu này phải nói từ đâu nhưng cậu biết mình đau lòng như xé nát tim gan là vì ai. Và như bị nhập hồn, trong cơn lảo lảo mê loạn của Hương Viễn, cậu dùng môi hút cạn nước mắt trên mặt cờ, từ gò má đến khóe mắt, sau đó đến trán, run rẩy, kéo dài mà cô lại không hề kháng cự. Lúc ấy, cậu mới biết trán cô nóng như lửa đốt...

Trận ốm này của Hương Viễn kéo dài đến nửa tháng. Cô sốt rất cao, hạ rồi lại nóng, nóng rồi lại hạ, mê man không tỉnh dậy nổi, cũng không dậy được, không còn quan tâm đến chuyện gì nữa. Bên công ty đã biết Diệp gia xảy ra chuyện, Đổng Vân đột nhiên biến mất, Phó tổng Lý và vài lãnh đạo cấp cao thường xuyên túc trực ở nhà họ Diệp. Còn hành tung của Diệp

Khiên Trạch càng như đá chìm xuống biển, như thề một người sống sờ sờ thế mà bỗng dưng biến mất khỏi thế gian.

Diệp Quân phải lo việc cả ở Cục Công an lẫn trong nhà, Diệp Bình Lâm cũng đến thăm Hương Viễn mấy lần. Sự mất tích của con trai lớn khiến ông càng già hơn đến chục tuổi. Việc này khiến Phó tổng Lý và mọi người cũng không nhận tâm đầy đủ các loại văn kiện báo cáo lên người nhà này nữa.

Buổi tối, Diệp Quân thường túc trực bên giường Hương Viễn, ngắm gương mặt cô trong giấc ngủ lúc mỉm cười, lúc thì chau mày, lúc thì rơi lệ. Thậm chí cậu đã nghĩ, nếu cả đời này cô cũng không tỉnh lại cũng chẳng sao, cậu sẽ ở bên cô suốt đời, đến già, đến chết.

Nhưng ước mơ đó có lẽ mãi mãi không bao giờ thực hiện được. Nửa tháng sau, khi Diệp Quân bò rập bên giường ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh dậy, trên giường đã không có ai, cậu vội vội vàng vàng tìm kiếm thì dì Dương báo: "Sáng sớm đã dậy, bảo đến công ty làm việc rồi".

Trận ốm này của Hương Viễn như giấc mộng xuân không lưu dấu vết, khỏi ốm thì mộng cũng dứt. Cô vẫn bận rộn, bàn tay sáng suốt vẫn giải quyết mọi vấn đề, vừa sắp xếp chuyện lớn nhỏ trong công ty, vừa tìm kiếm tung tích của Diệp Khiên Trạch.

Trong lúc ấy, Đặng Tuấn có đến tìm Hương Viễn một lần, truy hỏi tin tức của anh họ Đặng Vân nhưng Hương Viễn nói: "Nếu cậu gặp được anh ta thì phiền nhắn hộ là tôi cũng đang tìm".

Không bao lâu sau, Diệp Quân nghe nói Viên Tú sau một lần đến kiểm tra ở bệnh viện thì đứa con đã mất đi một cách lạ lùng. Nghe nói người phụ nữ đó gào khóc như kẻ điên, luôn miệng nhắc đến tên Hương Viễn nhưng Hương Viễn lại ra vẻ không hề quan tâm đến chuyện đó. Viên Tú là người duy nhất có liên quan trực tiếp đến vụ án bắt cóc Diệp Khiên Trạch, đến giờ

này vẫn chưa thoát khỏi liên can nên vẫn nằm trong tầm kiểm soát của cảnh sát.

Mề Trên thực tế, sau khi Diệp Quân biết Viên Tú đã có thai, trong lòng luôn có một cảm giác khó tả, cậu nghĩ mình đã biết được đáp án nhưng bản thân lại không muốn nghĩ đến, cũng không muốn tìm hiểu cho rõ bởi hiểu quá rõ xưa nay chưa bao giờ là chuyện tốt, vậy thì cậu thà là cứ là người ngây thơ.

Hôm ấy, Hương Viễn đã hẹn trước sẽ về nhà sớm ăn tối nhưng rất muộn mới xuất hiện. Hương Viễn bảo cô đi tiễn "người yêu của bạn", "người yêu của bạn" đã đi đến một nước khác rất xa, có lẽ cả đời cũng không đặt chân lên mảnh đất này nữa. Trên đường về, cô cũng chọn luôn cho mình một chiếc di động mới.

Diệp Quân dè dặt hỏi cô: "Anh cả đã hơn tháng nay không có tung tích gì rồi, cuộc tìm kiếm ven biển có cần tiến hành nữa không? Chị cũng biết việc này rất hao tổn tiền tài và nhân lực mà".

Hương Viễn ngòai ngay ngắn, cười với cậu: "Diệp Quân, sống phải thấy người, chết phải thấy xác".

Câu này cô đã nói bốn năm.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Mộng Tỉnh Hoang Lạnh

Cô vẫn nằm mộng, một giấc mộng dài vô cùng, tất cả mọi thứ trong mộng đều rải rác vỡ vụn như ánh điện. Tỉnh khỏi giấc mộng, chẳng còn ai ở lại bên mình, ngoài chính cô.

Buổi sớm mai của tháng Bảy, trời sáng rất nhanh, lúc tỉnh dậy, Hương Viễn phát hiện mình đang co ro trên một góc giường, vẫn là chiếc giường to của nhà họ Diệp, bề rộng có đến hơn hai mét, mỗi lần cô nằm một mình trên ấy, lúc nào cũng có cảm giác chiếc giường này rộng thênh thang, mà sự trống vắng ấy lại vô cùng quen thuộc như thể suốt đời suốt kiếp cô phải là như thế rồi.

Đêm qua, cô vẫn nằm mơ, một giấc mộng dài vô cùng, tất cả mọi thứ trong mộng đều rải rác vỡ vụn như ánh điện. Tỉnh khỏi giấc mộng, chẳng còn ai ở lại bên mình, ngoài chính cô.

Trợ lý gọi điện, khéo léo hỏi thăm xem hội nghị sáng nay cô có tham gia được không. Hương Viễn biết mình dậy muộn vì bình thường vào những lúc này cô đã ngồi sau bàn làm việc rồi.

Hương Viễn nói với trợ lý Tiểu Ngô của mình: "Sáng nay tôi sẽ đến muộn một lúc. Cô chỉ cần đặt biên bản ghi chép hội nghị lên bàn cho tôi là được".

Tiểu Ngô từ khi được Hường Viễn tuyển vào Giang Nguyên đã bắt đầu theo sát cô, một cô bé non nớt năm nào, có thể khóc nức lên vì một lần không trúng được thầu, nay đã kết hôn sinh con, chín chắn vững vàng, tỉ mỉ chu đáo, trở thành một trợ thủ đắc lực bên cạnh Hường Viễn. Tiểu Ngô không hỏi nguyên nhân vì sao cô vắng mặt bởi xưa nay Hường Viễn làm việc gì cũng có lý do của mình, nhưng Tiểu Ngô không biết rằng, hôm nay, lý do của Hường Viễn chỉ là vì một giấc mộng quá dài.

Thế nhưng, cũng chính cuộc điện thoại này đã thức tỉnh Hường Viễn, ai bảo cô chẳng còn gì, cô vẫn còn công việc chưa làm xong, còn có Giang Nguyên ngày một lớn mạnh. Bốn năm rồi, thời gian đã cuốn trôi đi rất nhiều thứ, cũng đã để lại rất nhiều mà "rất nhiều" này với Hường Viễn chính là tài phú, tài phú mà cả đời này cô dùng cũng không hết.

Giang Nguyên hiện nay đã hoàn toàn thoát ly khỏi ngành khởi nghiệp ban đầu của mình là sản xuất vật liệu xây dựng, bất động sản của Giang Nguyên cũng chẳng còn xa lạ gì với người trong thành phố này. Ba năm trước, Hường Viễn đã có được mảnh đất rẻ mạt phong thủy ác địa của công ty ôn Châu nhưng theo sự thay đổi của thành phố mảnh đất ấy cũng biến thành mảnh đất vàng dựa núi gần sông. Tất cả những thay đổi này chẳng qua là do một chiếc cầu lớn nối liền góc chết đó và thành phố phồn hoa lại với nhau. Giang Nguyên đã dựa vào tòa nhà được mệnh danh "phồn hoa thịnh thổ, đô thị tân quý" được xây dựng ở nơi này để xây dựng thương hiệu "bán đảo nhà cư", còn về việc kiếm được bao nhiêu thì ai cũng bàn ra tán vào nhưng chỉ có Hường Viễn là rõ nhất.

Tiếp sau đó là những thử nghiệm táo bạo và thành công khiến trọng tâm toàn diện của Giang Nguyên chuyển sang lĩnh vực bất động sản. Nửa năm trước, "Quảng trường thời đại Giang Nguyên" được động thổ nằm trong trung tâm thành phố G đã khiến Giang Nguyên của Diệp gia mà Hường Viễn luôn giữ gìn cuối cùng đã trở thành một trong những công ty bất động sản có ảnh hưởng mạnh nhất trong thành phố này. Thẩm Cư An từng có

một thời gian chỉ ao ước chìm chết Giang Nguyên nay cũng trở thành bạn hợp tác với Hương Viễn. Họ xuất hiện cùng nhau trên tạp chí bất động sản số cuối năm, bắt tay vui vẻ, một người nói đối phương là bạn đồng hành tuyệt vời nhất, một người lại khen ngợi đối phương là bạn làm ăn mang lại ích lợi nhiều nhất mà bao năm cũng khó có được. Chỉ có người tinh tế mới nhận ra, hai người họ dù có hợp tác nhiều đến mấy thì bốn năm nay, chưa bao giờ cùng ngồi xuống một chiếc bàn để dùng cơm với nhau.

về những chuyện khác, Mạc Kiến Quốc của Đình Thịnh nhìn thấy "Tiểu Hương" năm nào cũng rất lịch sự gọi "Giám đốc Hương", Trung Kiến từng thề thốt sẽ ngăn cấm Giang Nguyên tham gia bỏ thầu nay cũng trở thành "bên B". Những công ty được mà tự Hương Viễn đầu tư cùng những trung tâm giải trí có cô góp vốn đều đạt được những thành công nhất định. Cô được chọn là đại biểu, ủy viên hội đồng thành phố, nhà lãnh đạo xuất sắc, ngọn cờ đầu của phụ nữ, thậm chí cô còn mua ngọn núi hoang mà năm xưa Diệp Khiên Trạch đã cầu hôn với cô ở đó, đã không còn người hứa hẹn cho cô hạnh phúc một đời nhưng một lúc nào đó, có lẽ nơi này sẽ ghi dấu lại khoảnh khắc huy hoàng hơn của Giang Nguyên... Thế sự vô thường, là ai đã nói, quả của ngày hôm nay là nhân của ngày hôm qua đã gieo xuống. Cô đã vò nát thời niên hoa đẹp nhất của mình để năm bắt thật chặt tất cả những gì có được của ngày hôm nay. Mảnh đất cô không hề yêu thương mà bao năm nay phải vất vả dốc cạn sức lực ra vì nó, thực ra là nơi vô cùng màu mỡ, tuy hiện nay ngoài tài phú ra thì những thứ còn lại chẳng hề sinh trưởng.

Hương Viễn, hướng đến nơi xa, từ bé, mẹ đã nói, cô nhất định sẽ đi xa hơn bất kỳ ai khác. Diệp Khiên Trạch cũng nói, thế giới của anh không ở nơi này. Cô đã đi rất xa nhưng vẫn không biết được rằng xa hơn là bao xa, thế giới của cô rốt cuộc ở nơi nào?

Hương Viễn bây giờ đã không còn là kẻ vô danh. Thành công của cô, vụ án bắt cóc chồng và sự mất tích mister đều được lưu truyền rộng rãi và

thêm mắm dậm muối trong mọi góc ngách. Chân tướng đã không còn quan trọng, cái người ta cần chỉ là tiền tài. Rất nhiều người thích chia những người giàu có thành hai phần, old money và new money. Old money là những người giàu có từ gốc, nhà nọ, quý phái, sang trọng. New money là những người mới phát lên, phú hộ, thị dân, thế tục, tầm thường. Hương Viễn chính là dạng thứ hai trong mắt mọi người, đặc biệt là với những người bạn cũ của Diệp gia và bạn làm ăn cũ thì điều đó càng chính xác. Đa số bọn họ là người quen cũ của Diệp Bình Lâm, mà nay đã không thể sánh vai với Diệp gia, những gì có thể làm chỉ là đứng sau lưng giễu cợt châm biếm Hương Viễn từ một con bé quê mùa đã dần dần trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Diệp.

Có người cười Hương Viễn là một con buôn đích thực, chỉ có tiền tài mà chẳng có phẩm chất cao quý. Ngoài tiền bạc và đất đai, cô không có hứng thú gì với những trò sưu tập khác. Ngày nào cô cũng bận như chong chóng, một tuần đi làm đủ bảy ngày, sáng dậy sớm, tối thức khuya như nông dân làm ruộng, tiền kiếm ra lại chẳng có chút thời gian để tiêu dùng.

Còn có người bảo, Diệp gia cho đến đời Diệp Khiên Trạch vẫn còn có khí chất công tử quý phái. Công tử Diệp gia thích trà hiệu trà, thậm chí được xưng tụng là một cao thủ nhưng đến Hương Viễn thì đã hoàn toàn biến vị, trà ngon thì cô có nhưng chỉ được tặng cho khách quý mang lại lợi ích cho cô, còn về bản thân mình thì quanh năm suốt tháng chỉ uống nước lọc thêm đường và cũng chỉ có thế. Lại có người bảo rằng cô tính tình cô độc, đừng nói không có bạn thân mà đến họ hàng thân thích cũng không chịu được, chẳng một ai ở cạnh: bố chồng lớn tuổi thì thà ở lại trong Phật đường. Chồng sống chết thế nào không rõ, nhưng quãng thời gian phong lưu trước đó thì ai cũng biết tường tận, ai biết được có phải là do không chịu đựng nổi cô nên mới bỏ đi hay không? Cô em chồng thì chết vì tự sát, còn cậu em chồng duy nhất thì bị cô đuổi ra khỏi nhà họ Diệp. Em ruột của cô sống nghèo khổ ra sao mà cô cũng không hỏi thăm và cả người chú ruột của chồng cô không chỉ bóng gió xa gần trước mặt người khác rằng, trong

công ty cô ta cô lập mình, mấy năm nay ông ta bị ép đến nỗi gần như không có quyền lên tiếng. Căn nhà mà mấy cô em của Diệp Bình Lâm ở, tuy là do Hường Viễn tặng nhưng quyền sở hữu cô ta vẫn nắm trong tay. Khi họ hàng cần tiền tuy cô không đến nỗi từ chối nhưng nếu cần một vạn thì cô tuyệt đối không đưa thừa một xu và quy định trả tiền rất rõ ràng. Đến cả bà người ở phục vụ lâu năm trong nhà, tiền lương bao năm nay cũng chưa bao giờ được tăng, con nhà người ta không có công ăn việc làm mong Hường Viễn tìm giúp nhưng cũng bị một lời của cô ngăn lại...

Những lời như thế, Hường Viễn đã nghe qua rất nhiều, nhưng hiếm khi lưu tâm, chỉ có lúc khi chơi cờ, cô mới cười nói với Trương Thiên Nhiên, old money và new money, có gì phải phân biệt, dù sao cũng tốt hơn là no money.

Trương Thiên Nhiên là người Hường Viễn rất cảm kích, nhiệt tình đối đãi với bạn bè, lúc hoạn nạn nhất đã từng đưa tay ra cho Hường Viễn, còn về sau đó có được ghi nhận hay không thì lại là chuyện khác nhưng chí ít thì anh cũng có lòng. Mấy năm Diệp Khiên Trạch mất tích, trên pháp luật, Hường Viễn hoàn toàn có thể khôi phục lại tự do của mình. Trương Thiên Nhiên cũng từng bóng gió xa gần rằng nếu Hường Viễn đồng ý, họ có thể nắm tay nhau đi hết quãng đường đời còn lại nhưng Hường Viễn cũng chỉ một lời: "Tổng giám đốc Trương, anh xứng đáng có người phụ nữ tốt hơn tôi". Đó là câu nói thường dùng nhất khi phụ nữ bày tỏ ý cự tuyệt đối phương nhưng Hường Viễn lại nói một cách chân thành, hoàn toàn phát ra từ đáy lòng. Tổng giám đốc Trương vẫn như trước, cười và cho qua, từ đó lại làm bạn, chuyện này cũng không nhắc đến nữa.

"Ai là quý tộc? Trung Quốc bây giờ quý tộc ở đâu ra? Tính từ mấy đời trước, nhà ai mà chẳng xuất thân từ bùn đất? Tôi ghét nhất loại người khúm núm nịnh bợ trước mặt, sau lưng lại nói nhăng cuội, cô cũng đừng để tâm làm gì." Trương Thiên Nhiên đã nói với Hường Viễn như vậy khi anh tỏ ra bất bình thay Hường Viễn trước những điều bịa đặt về cô. Hường Viễn có

về còn nghĩ thoáng hơn anh, cô nói, những người đó bàn tán cũng không phải là hoàn toàn vô lý, chí ít thì nhìn từ kết quả cũng đúng như thế thật.

Cô chưa từng phủ nhận việc mình yêu tiền như mạng sống, vất vả tạo thói quen, cũng không có vẻ an nhàn tự tại như các anh chàng công tử, điển hình là Diệp Khiên Trạch. Mà Diệp Bình Lâm bao năm nay không về nhà ở. Diệp Khiên Trạch mất tích, Diệp Linh tự sát, Diệp Bình Văn thất thế ở công ty... những chuyện đó đều là sự thật.

Mấy bà cô của Diệp Khiên Trạch than vãn, đã bao năm giảng dạy mà quá nghèo túng, một nhà mấy người chen chúc trong ký túc xá cho giảng viên chưa đến trăm mét vuông. Hường Viễn không hỏi rằng, khi Diệp gia gặp nạn thì họ đã ở đâu, cho dù là một xu, một lời thăm hỏi cũng được mà cô chỉ chọn ra một trong số bất động sản của Giang Nguyên cho mỗi người một căn nhà có tầm nhìn tốt nhất, vị trí tốt nhất, phương hướng và cách bài trí tốt nhất để họ có thể ở đó an nhàn đến già. Con cái họ học hành, tìm việc, làm ăn, mỗi một khoản tiền cần đưa, cô đều chưa hề từ chối, còn về quyền sở hữu đất đai thì Hường Viễn thật sự cảm thấy không cần thiết phải giao cho họ vì mình đưa nhà cho họ sống không phải để họ bán nhà lấy tiền.

Còn về chuyện của Hường Dao thì Hường Viễn hiếm khi nhắc đến với người khác, máu mủ thân thích duy nhất trên thế gian này cũng là tâm bệnh không thể nào chữa khỏi của cô. Sau khi Diệp Khiên Trạch xảy ra chuyện, Hường Dao luôn xuất hiện bên Hường Viễn, có lẽ do kiểu sống của hai chị em mười mấy năm đã hình thành gốc rễ nên Hường Dao lúc ấy vẫn không nói được câu gì tốt đẹp. Hường Viễn cũng biết, cô em gái này có lẽ không có ý xấu đó, đó chỉ là cách cô bày tỏ sự quan tâm nhưng khi ấy tâm trạng Hường Viễn rất xấu nên không còn sức đâu để ứng phó với kiểu quan tâm đó. Hơn nữa, cô đã sợ đám mây đen rủi ro luôn vây quanh mình, cảm thấy Hường Dao gần cô quá cũng không tốt nên đã để Hường Dao rời xa mình.

Với tính cách của Hường Dao thì sau khi bỏ đi sẽ không quay trở lại. Mấy năm nay cô và Đăng Tuấn chia tay rồi lại quay lại nhưng cuối cùng vẫn ở cùng nhau, có lẽ cái thứ như duyên phận khiến người ta không muốn thừa nhận cũng không được. Hường Viễn không ghét bỏ anh chàng Đăng Tuấn mà có một dạo còn ngỡ rằng cậu ta thành thật, có thể nhờ cậy được. Nhưng sau khi Đăng Vân mất tích, Đăng Tuấn cố chấp cho rằng Hường Viễn là nguyên nhân dẫn đến sự mất tích của anh họ mình nên nổi căm hận Hường Viễn chỉ tăng mà không giảm, đến Hường Dao cũng bắt đầu mỗi lúc một ghét chị mình, hễ là thứ Hường viễn cho thì họ đều không nhận, thậm chí còn muốn hoàn toàn thoát khỏi cô như thể rất uất ức, muốn làm chuyện gì đó ra hồn cho cô xem. Hai người đó quá tự tin mà khả năng lại không là mấy, càng cố làm ăn thì càng khó khăn. Nhưng điều khiến Hường Viễn đau lòng nhất là không lâu trước đó cô được biết, Hường Dao đã có thai với Đăng Tuấn, đã hơn bảy tháng rồi, bụng đã đội lên cao mà còn phải đi làm ở cửa hàng tiện lợi! Những vật phàm cho mẹ và bé, những sản phẩm dinh dưỡng mà Hường Viễn nhờ người tặng, bọn họ đều ném hết, ngay cả bác sĩ mà Hường Viễn ngầm nhờ giúp đỡ cho Hường Dao cũng phải lén lút như thể ăn trộm. Hường Viễn hiếm khi nhận thua nhưng đối với Hường Dao, cô cũng phải thừa nhận mình đã sai, từ đầu đã sai thê thảm rồi để bây giờ không biết phải thu dọn tàn cuộc như thế nào.

Thế nên Hường Viễn cảm thấy cũng có lý khi những lời đồn đại kia bảo cô có tính cách cô độc bẩm sinh. Có lẽ do cô đã mặc định mình luôn phải lạnh lùng, cả đời phải lạnh lùng, chỉ có Diệp Quân - cô cúi đầu thầm đọc cái tên này, Diệp Quân, Diệp Quân... Chỉ khi nghĩ đến cậu, khóe môi cô mới mang nụ cười. Cậu là ánh ban mai cuối cùng ở lại trong trái tim cô, người thân thích, người nhà của cô, là niềm an ủi duy nhất. Những tháng ngày đau khổ nhất, khi cô bị ốm nặng không muốn tỉnh dậy nữa, chính Diệp Quân đã luôn ở bên cô từ đầu đến cuối, mệt đến độ gục xuống giường ngủ thiếp đi, hơi thở nhẹ bằng. Nhưng khi Hường Viễn lại tỉnh, hơi thở của Diệp Quân khiến cô thấy mình vẫn còn sống và bắt buộc phải sống tiếp. Khi cô khóc nức đau thương, chỉ có bờ vai này là không xa rời, mặc nước

mắt cô thắm đẫm. Cô đúng cũng được, sai cũng không sao, khi quay đầu lại, cậu chỉ cách một bước chân... Nhưng Diệp Quân lại bị cô đuổi đi.

Không sai, chính cô đuổi Diệp Quân đi.

Hôm Hương Viễn vừa bình phục sau trận sốt cao. Diệp Quân lại trở về nhà, ngồi đối diện bên bàn ăn với cô như cũ.

Vẻ mặt u sầu vì anh trai mất tích đã nở nụ cười, để chúc mừng Hương Viễn hồi phục sức khỏe, thậm chí cậu còn chủ động rót cho mình một cốc rượu.

Nhưng Hương viễn lại đặt đũa xuống nói với cậu: "Diệp Quân, bắt đầu từ ngày mai, em dọn ra ngoài đi".

Diệp Quân sững sờ, không hiểu mình đã làm sai điều gì.

"Em đừng hiểu lầm, ngôi nhà này là của Diệp gia, mãi mãi luôn có phần của em, em muốn quay về lúc nào cũng được. Chỉ có điều anh trai em hiện giờ không biết tin tức thế nào, chị cũng không biết khi nào anh ấy quay lại. Em cũng lớn rồi, ngôi nhà này giờ chỉ còn lại hai người phụ nữ, cố nhân nói, "chị dâu em chồng không được gần gũi", tuy cố hủ rồi nhưng cũng không phải là vô lý hoàn toàn. Chúng ta từ nhỏ đã thân với nhau nên không giống như người khác nhưng trong mắt người ngoài chỉ có một sự thực, chị là vợ của anh trai em, là chị dâu của em, dù anh ấy có còn sống hay không, em phải nhớ lấy điều đó."

Hương Viễn bình thản nói nhưng hàm ý trong câu nói của cô khiến cậu cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Hôm biết mình không mang thai, Hương Viễn đã tuyệt vọng khóc trong vòng tay Diệp Quân. Diệp Quân xúc động không kiềm chế được tình cảm của mình đã hôn cạn từng giọt nước mắt trên gương mặt cô. Lúc ấy cậu mới biết là cô sốt cao. Trong lúc đợi bác sĩ đến, cậu luôn ôm chặt lấy cô

vào lòng. Sau chuyện đó, Hương Viễn không bao giờ nhắc lại, Diệp Quân cũng hối hận khi mình quá xúc động nên cứ mong mỏi trong ý thức hỗn loạn, cô đã không nhớ được gì. Cậu muốn tự lừa dối mình nhưng Hương Viễn không muốn thế.

"Em không dọn đi. Một mình chị ở đây không an toàn, huống hồ em chẳng quan tâm người khác nói gì!", Diệp Quân cố kháng cự lại.

"Nhưng chị quan tâm."

Diệp Quân rất đau khổ và ghét cái lý trí quá cứng nhắc của Hương Viễn -không có tình cảm, cũng không cho phép cò kè mặc cả.

"Chị sợ gì? Chị không dám nhìn thấy em, trừ phi trong lòng chị có ma!"

Cậu cũng hy vọng biết bao là trong lòng Hương Viễn cũng có "ma" giống cậu, sâu kín, không nhìn thấy ánh sáng, một linh hồn luôn dẫn dắt chính mình. Nếu có thì ít nhất tình yêu của cậu không phải là một linh hồn lang thang cô độc nữa.

Nhưng Hương Viễn nghe câu nói này xong thì sắc mặt lập tức thay đổi, "ma" trong lòng cô là ý định giết người đã manh nha trước đêm bão hôm ấy, chính cô đã đẩy người cô từng yêu vào chỗ chết, là sự ác độc do nỗi căm hận tạo nên. Cô không thể nào nói với Diệp Quân, ngoài sự mờ ám không nên có giữa hai người, cô càng sợ gương mặt của Diệp Quân hơn bởi đường nét tuấn tú giống đến bảy phần, chỉ cần nhìn thấy cậu thì Hương Viễn lại nhớ đến tình yêu tuyệt vọng và nỗi hận không thể nào cứu rỗi được của mình. Sự ích kỷ duy nhất mà cô cho phép mình được có, chính là đẩy cậu ra xa để mình không gặp ác mộng nữa.

Cô nói với Diệp Quân: "Nếu em không chịu dọn đi thì chị sẽ đi".

Hương Viễn biết dù thế nào thì cuối cùng cậu cũng sẽ gật đầu nhưng nếu có thể, cô muốn mình là người rời xa ngôi nhà này. Cô không yêu ngôi

nhà u ám này, ký ức cô yêu quý không liên quan đến nơi này nhưng cô nhớ mãi một câu mà Diệp Khiên Trạch đã từng nói: "Ánh đèn của nhà này còn sáng thì người về nhà mới tìm thấy phương hướng". Thế thì linh hồn đã lang thang quá lâu cũng như vậy chứ?

Chính vì điều này mà cô không thể bỏ đi.

Hơn bốn năm rồi, Hương Viễn không ngày nào từ bỏ việc tìm kiếm tung tích của Diệp Khiên Trạch, Diệp gia luôn bỏ một món tiền lớn để tìm kiếm anh. Cho dù cô đã biết rằng, thời gian bốn năm đối với một người mất tích mà nói thì cơ hội trở về đã gần bằng không, cho dù là về mặt luật pháp hay tình lý, cô đều có thể tuyên bố chồng mình đã qua đời với mọi người nhưng cô không làm thế. Giống như cô đã lặp đi lặp đi với Diệp Quân rằng, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Cô đã không rõ mình cố chấp tìm kiếm, thất vọng rồi lại tìm kiếm là vì chờ đợi người đàn ông đã từng quấn quýt với mình, trước khi đi chỉ nói một câu "Xin lỗi, cảm ơn em", hay là thiếu tự tin với quả mà mình đã gieo nghiệt nhân xuống, hoặc giả như cuộc tìm kiếm này chỉ là một sự gửi gắm, là giấc mộng mà cô tự mình gieo dặt nên thì chỉ cần giấc mộng này không chết thì cô vẫn có thể gắng gượng được.

Đã bao lâu rồi mà sự nỗ lực của cảnh sát cũng không có được tiến triển mang tính đột phá nào bởi họ chỉ điều tra được con tàu mà Diệp Khiên Trạch gặp nạn hôm ấy là do Trần Kiệt sở hữu. Vì ân oán trước đó với Diệp gia, cùng với sự biến mất không rõ ràng sau khi xảy ra chuyện ấy nên Trần Kiệt bị cảnh sát khép vào diện khả nghi nhất. Từ đầu đến cuối, Thôi Mẫn Hàng luôn ở Thái Lan lại phải sạch sẽ chuyện này nên không có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh anh ta có quan hệ trực tiếp với vụ án bắt cóc Diệp Khiên Trạch. Và sự mất tích của Đẳng Vân cũng như Trần Kiệt đã trở thành một câu đố không giải được. Tất cả nghi phạm đều như đá chìm xuống đáy biển, không một ai giải được câu đố này. Người duy nhất còn lại là Viên Tú. Đối với mọi người, cô ta là người cuối cùng nhìn thấy Diệp

Khiên Trạch và lái xe của Diệp gia, những thủy thủ trên chuyến tàu trước đó đã chỉ rõ, chính cô ta đã đưa Diệp Khiên Trạch lên tàu, còn việc cô ta bảo Diệp Khiên Trạch chịu làm con tin thay mình thì không một ai có thể chứng minh. Cho đến khi đứa trẻ trong bụng bị sẩy và mất, Viên Tú luôn nằm trong sự giám sát của cảnh sát. Sau khi mất đứa con, cô ta đã cản nữ cảnh sát giám sát mình như một kẻ điên loạn, cuối cùng cảnh sát đã đưa cô ta vào Viện Tâm thần với lý do là tâm thần phân liệt. Trong sự quan tâm của Hương Viễn, cô ta luôn có được ưu đãi "đặc biệt" trong bệnh viện.

Hồi tưởng cũng như năm mơ vậy, đều là những chuyện dễ khiến con người hao tổn tâm trí và sức lực nhất, thế nên mỗi ngày Hương Viễn đều ngủ thẫn, đừng năm mơ, đương nhiên là cũng đừng nhớ lại chuyện gì. Cô chậm rãi bước xuống những bậc cầu thang mà cô đã cho gỡ hết mọi hình ảnh để xuống ăn bữa sáng gồm một quả trứng rán và một cốc sữa mà dì Dương đã chuẩn bị.

Hương Viễn ăn một miếng, trứng rán ngọt đến lạ lùng. Dì Dương rút rề đứng một bên sau lưng, thấy cô ngừng ăn, vẻ mặt có vẻ kỳ quặc thì hoảng loạn nắm chặt tay rồi nhìn cô: "Tôi lại làm sai ạ?".

Không có gì, chỉ là không phân biệt nổi đường và muối nhưng Hương Viễn không nói. Cô đuối khéo bà người làm hề gặp ai cũng than vãn Diệp gia bao năm nay không tăng lương cho mình rồi chậm rãi đẩy đĩa trứng rán sang một bên. Mấy năm nay, Hương Viễn không chỉ một lần khuyên bà không cần vất vả thế nữa, cô sẽ cho bà một khoản tiền để bà về sống an nhàn với con cái nhưng bà không muốn đi vì con cái trong nhà đã lớn, con dâu thì chê bà, mà sống trong nhà mình lại thấy không quen, ở Diệp gia bà cũng chỉ cần thi thoảng nấu một bữa cơm, giặt giũ quần áo cho Hương Viễn, cũng không vất vả gì. Hương Viễn không phải người cần phải có ai phục vụ nên rất ít khi sai khiến bà làm gì, rất nhiều việc cô thấy tự mình làm còn tốt hơn là giao cho kẻ khác. Tuy Hương Viễn không thân mật để

gần nhưng chí ít bà có thể đeo cặp kính lão cả ngày ngồi xem phim cũng chẳng sao.

Hai năm trước, con trai nhỏ của bà thất nghiệp, là một người mẹ nên bà rất muốn tìm một việc trong công ty của Diệp gia cho con mình làm. Hường Viễn cũng đã nhận lời, sắp xếp cho anh ta vào làm một công nhân bình thường nhất trong đội thi công. Bà thầm nghĩ, mình đã phục vụ cho nhà họ Diệp bao năm rồi, không có công lao thì cũng khổ lao, dù sao đi nữa cũng không thể để con trai làm ở cấp thấp nhất nên âm ỨC bảo con trai không làm nữa, ai ngờ Hường Viễn cũng không phản đối, mặc cho anh ta bỏ đi. Sau chuyện đó anh con trai oán trách mẹ mình nhưng bà cũng không thể xuống nước và cứ thế, danh tiếng bạc bẽo mà bên ngoài đồn đại Hường Viễn lại được chứng thực thêm lần nữa.

Bóng dì Dương khuất sau cửa nhà bếp, Hường Viễn lúc này mới hồi tưởng lại cuộc điện thoại bí ẩn gợi lại chuyện cũ của hôm qua. Thực ra mấy năm nay người tuyên bố bảo mình có tin tức của Diệp Khiên Trạch không chỉ có một, đám người nhằm nhe hưởng lợi từ nhà họ Diệp thì Hường Viễn đã gặp nhiều nhưng lần này cũng như vậy ư? Sao người đó lại biết được Diệp Khiên Trạch lúc cuối có nói chuyện điện thoại với cô? Chuyện này Hường Viễn rất kín tiếng, đến Diệp Quân cô cũng không kể, cảnh sát cũng không hề biết gì. Nếu người đó đã ở cùng con tàu với Diệp Khiên Trạch hôm đó thì tại sao tàu xảy ra sự cố mà anh ta không chết? Nếu người này còn sống thì có phải Diệp Khiên Trạch cũng có khả năng còn tồn tại trên thế giới này? Hường Viễn chờ đợi hành động tiếp theo của anh ta vì cô biết nếu người này cần gì đó thì sẽ không chịu ngồi yên. Cô nhất định phải kiểm chế, không thể rối loạn chỉ vì mấy câu nói đó được.

Ăn qua loa cho xong bữa, Hường Viễn ngồi nghĩ ngợi rất lâu mà vẫn không có đầu mối, cuối cùng cũng không yên tâm việc công ty nên buổi chiều cô

thu dọn một lúc rồi ra cửa nhưng vừa đến cổng thì gặp ngay Diệp Quân đang vội vàng vàng đi vào.

"A..." Hương Viên vẫn chưa kịp tỏ ra bất ngờ thì về chân chửi muôn nói gì đó lại thôi của Diệp Quân đã trở nên rất căng thẳng.

"Nguy hiểm!" Diệp Quân hét lên một câu rồi kéo mạnh Hương Viên. Hương Viên va vào người cậu, vai đau nhức kinh khủng, đang định nổi điên thì nghe thấy cửa sổ lớn hướng ra vườn vang lên một tiếng cực lớn, quay đầu lại, chỉ thấy cửa sổ đã bị vỡ một miếng lớn, mảnh kính vỡ bay tứ tung.

"Không bị thương chứ... Chị khoan đi đâu, đợi em đã." Diệp Quân buông Hương Viên ra, nhanh chóng chạy ra khỏi khu vườn.

"Diệp Quân, cẩn thận!" Hương Viên cũng có phần bàng hoàng sững sốt trước biến cố áp đến bất ngờ này.

Dì Dương nghe tiếng động thì cuống quýt chạy từ trong ra, nhìn thấy cảnh ấy thì không nhịn được lẩm bẩm: "A Di Đà Phật, người nhà này rốt cuộc đã tạo nghiệp gì mà không lúc nào yên được?".

Hương Viên phớt lờ bà ta, một mình đi vào nhà. Quả nhiên, cô tìm thấy một hòn đá to bằng nắm tay phía sau khung cửa sổ bị vỡ kính, hòn đá vô cùng bình thường, có thể thấy ở bất cứ nơi nào nhưng bên trên lại dùng băng keo trong để dán một thứ đồ nhỏ.

"Hương Viên!" Cô vừa kéo thứ đó ra khỏi hòn đá thì nghe thấy Diệp Quân gọi cô trong vườn.

Hương Viên lặng lẽ nhét thứ đi kèm hòn đá vào trong túi, cầm lấy hòn đá và đi ra ngoài.

"Không đuổi kịp, chậm một bước rồi", Diệp Quân lau mồ hôi trên mặt, tỏ vẻ âm ức.

Hương Viễn đưa hòn đá cho cậu xem: "Trùng hợp thật, chuyện này lại được em bắt gặp".

Diệp Quân lật hòn đá xem qua rồi nói: "Không trùng hợp lắm, em có ý đến mà. Định nói chị biết việc này, không ngờ lại xảy ra chuyện thật".

"Hả?", Hương Viễn căng thẳng.

"Chị còn nhớ Trần Kiệt chứ? Kẻ khả nghi nhất trong vụ án bắt cóc anh trai ấy. Mấy năm nay phía cảnh sát luôn tìm kiếm hắn nhưng không có chút manh mối nào. Tuần trước, bọn em vừa tóm được một tên tội phạm làm chứng minh nhân dân giả, phát hiện ra giấy tờ giả mấy năm nay của Trần Kiệt cao như núi. Cũng là đồng nghiệp em có lòng, tìm thấy trong đó một chứng minh giả mà Trần Kiệt làm bốn năm về trước, thời gian làm lại đúng vào đêm trước khi anh trai mất tích, hai chuyện này chắc chắn có liên quan. Hương Viễn, em có linh cảm là ông trời đã có mắt, phát hiện này không chừng là một đột phá trong vụ án của anh. Cứ theo đường này mà điều tra tiếp thì em không tin là chẳng có đầu mối."

Diệp Quân có vẻ xúc động, nói thao thao bất tuyệt. Hương Viễn chẳng nói chẳng rằng, vẻ mặt nặng nề. Diệp Quân tự động cho rằng phản ứng của Hương Viễn là do không dám tin tưởng vào điều gì sau khi đã mong đợi quá lâu, bèn nói tiếp: "Có ý nghĩa hơn cả là cái tên làm giả giấy tờ kia giống như chuột ấy, biết mình lần này phạm tội, lại thấy đồng nghiệp của em đặc biệt hứng thú với tờ chứng minh giả kia nên chủ động báo cáo, nói rằng không lâu trước đó, Trần Kiệt kia lại tìm hắn, yêu cầu làm lại một chứng minh giả khác, vì là khách hàng cũ nên hắn ta có ấn tượng... Trần Kiệt xuất hiện rồi, chỉ cần hắn ở thành phố c thì lần này, bọn em tuyệt đối không tha cho hắn. Em vừa biết chuyện này là đến đây ngay, dì Dương bảo

chị ở nhà nên em định đến báo chị biết! Tên ấy lần này trở về không biết rắp tâm làm gì, chị phải cẩn thận. Ai ngờ vừa đến thì đã xảy ra chuyện rồi".

Hương Viễn không biết đang nghĩ gì mà xuất thần một lúc lâu rồi túm lấy tay Diệp Quân hỏi với vẻ cấp bách: "Em còn điều tra ra được gì nữa?".

Diệp Quân vừa được thăng chức, trung đội trưởng thứ hai trong đội cảnh sát hình sự nhưng vẫn trẻ con như ngày nào trước mặt Hương Viễn, sự tiếp xúc thân mật quá lâu chưa xảy ra này đã khiến cậu như quên mất mình định nói gì, bỗng dưng lắp ba lắp bắp: "Điều tra gì nhi... À... chị nói là chứng minh nhân dân giả à? Em... chúng em còn điều tra được, Trần Kiệt năm ấy dùng giấy tờ giả đó để làm một thẻ ngân hàng nông nghiệp và một số di động tạm thời, chỉ tiếc là vì những thông tin của công ty di động đã nâng cấp nên những cuộc điện thoại cũ không biết có tra được không... Nếu được thì bọn em sẽ có thêm nhiều đầu mối lắm... Tay chị lạnh quá, đừng sợ anh của em chưa chắc đã có chuyện. Chị đã đợi bốn năm rồi, đợi thêm cũng được mà. Em đã nói rồi, nhất định sẽ dốc cạn sức lực điều tra cho ra vụ án của anh, chị cứ tin em".

Hương Viễn rút tay lại, căng thẳng nắm chặt lấy túi xách của mình: "Chị tin em... Đúng rồi, công ty còn chút chuyện, chị phải đi đây. Diệp Quân, nếu không gặp đi làm thì bảo dì Dương làm chút gì cho em ăn nhé".

"Em cũng phải về Cục ngay, có điều lần này em sẽ dọn về ở, chị nhất định phải đồng ý, chuyện hôm nay chị cũng thấy rồi đấy, Trần Kiệt rất có khả năng nhắm vào chị, em không thể để chị ở đây một mình được".

Diệp Quân đã có dự định phải kiên nhẫn thuyết phục Hương Viễn nhưng điều khiến cậu bất ngờ là Hương Viễn chỉ đáp qua loa: "Tùy em thôi, chị đi đây" rồi tiến về chỗ đậu xe.

Diệp Quân vui mừng quá mức mong đợi bèn vui sướng nhảy cẫng lên rồi nhìn theo bóng cô, truy hỏi một câu: "Hương Viễn, cái người lúc nãy

đập vỡ kính ngoài hòn đá ra, có còn để lại thứ gì khác không?"

Bóng Hương Viên khựng lại: "Không, không có gì cả".

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Lá Bài Cuối Của Trần Kiệt

Lần nào cũng thế, cô nghĩ mình đã thắng nhưng kết quả khi bài lật ngửa lại là Diệp Khiên Trạch tự cho mình đúng mà nhường cô một ván, anh cố ý muốn cô như cá mắc cạn trên bờ cả đời trong thắng lợi đó.

Tiếng khóc.

Hương Viễn đã nghe thấy tiếng khóc, không phải một người mà là rất nhiều người đang phát ra tiếng rên rỉ bi thương, kìm nén, không dám thốt ra ngoài miệng, tiếng khóc thê lương đau khổ đến từ một nơi rất xa, dần dần rõ hơn. Âm thanh đó len lỏi vào tai cô, xuyên qua tim gan, sau đó kêu thét rồi lướt đi, từng đợt, từng đợt, cơ hồ không bao giờ dừng lại.

Có một khoảnh khắc, Hương Viễn muốn tắt ngay đoạn video clip được mở bằng máy tính trong văn phòng. Cô bắt đầu hoài nghi trong chiếc usb được dán băng keo trong lên hòn đá không có đoạn ghi hình nào rõ ràng mà chỉ là một trò đùa dai. Trong gần ba phút, ngoài trạng thái không ngừng lặp lại tiếng kêu khóc bi thảm đó thì chẳng còn gì cả. Những tiếng rên rỉ than khóc đó là gì, chẳng lẽ là gió?

Hương Viễn cười khổ sở nhưng khi đang dựa vào lưng ghế tựa thì cô bỗng thẳng người lên. Đúng, đó là gió, tiếng gió trên biển! Rõ ràng cô đã nghe thấy vào bốn năm trước, trong cuộc điện thoại cuối cùng của cô và

Diệp Khiên Trạch, phía sau đó chẳng phải là tiếng gió sao? Chỉ có điều, tiếng gió trong đoạn băng hình này tuy đáng sợ nhưng cũng không thể thâm như trong điện thoại ngày hôm ấy.

Cô vỡ lẽ ra, nhất định là Đằng Vân đã dùng bút ghi âm để bắt lại tiếng gió này. Cảnh đó dường như đang xuất hiện lại trong đầu cô như một bức tranh đơn giản: người đàn ông mặc áo sơ mi màu nhạt, đeo một cặp kính có gọng, ngũ quan rõ ràng, ánh mắt bình thản. Anh ta dựa vào lan can, đối mặt với biển, những người sau lưng đã rối loạn điên cuồng vì cơn bão bất ngờ áp đến mà anh ta vẫn ở đó, như nghe những âm thanh cô tịnh ở ngoài ô như trước kia, âm thanh như một bông hoa đang đón gió.

Hương Viễn nhớ đến Đằng Vân, trong lòng cũng không biết mình đang cảm thấy thế nào. Đối với người đàn ông đó, cô đã giận dữ, đã oán trách, thế nhưng bốn năm nay, lẽ nào chưa bao giờ nhớ? Đằng Vân luôn nói, anh ta xem cô là người bạn thân nhất trong cuộc đời, là tri kỷ, tuy Hương Viễn chưa bao giờ đáp lại nhưng mất đi Đằng Vân, cô có cảm giác như mất đi một bên vai.

Hương Viễn như nghe thấy Đằng Vân nói: "Cô nghe đi, Hương Viễn, mỗi một âm thanh đều khác nhau". Cô nhắm nghiền mắt, cũng lắng nghe như Đằng Vân nói. Tiếng gió ấy đã không còn khô ráp nữa mà trong đó còn có không khí cổ nhân đã lâu không gặp.

Tiếng rên rĩ than khóc của gió lúc mạnh lúc nhẹ, tiếng ma quỷ đang than khóc. Tiếng chân bước dồn dập trên sàn tàu, tiếng gào thét, tiếng kêu thất thanh bắt đầu vọng đến, nỗi sợ hãi xuyên qua âm thanh đâm thẳng vào tim. Hương Viễn cũng không tìm được rừng mình ớn lạnh khi tưởng tượng ra cảnh hỗn loạn và tuyệt vọng trên tàu.

"Cập bờ, cập bờ ngay cho tôi. Không cập bờ nhanh thì làm mồi cho cá hết!" Đúng là giọng của Trần Kiệt, nỗi tức giận khôn cùng vọng đến: "Đằng Vân, anh đứng ngan ra đó làm gì, muốn chết hả?".

"Cập bờ? Cập bờ nào? Tôi đoán tất cả mọi khu cảng đều có người đang tìm kiếm chúng ta. Cho dù anh tự nguyện chui vào lưới thì vị trí chúng ta đang ở bây giờ cũng không kịp tránh bão nữa rồi", Đăng Vân đáp.

"Lẽ nào ngồi đây chờ chết? Anh đã nhận lời chia đều mười hai triệu cho mọi người nên tôi mới mạo hiểm làm vụ này, nếu mất mạng rồi thì tiền còn để làm chó gì nữa, có tác dụng gì!", tiếng gào của Trần Kiệt đã khản đặc.

"Nêu anh đã lên con tàu này thì đừng trách ai. Nếu không muốn chờ chết thì có thể cầu nguyện..."

"Đồ điên, đều là đồ điên! Thượng đế có làm cơn bão này dừng lại không?"

Giọng Đăng Vân vẫn bình thản: "Người có thể cho kiếp sau của anh có sự lựa chọn tốt hơn..."

"Anh muốn chết thì chết, đừng lôi kéo tôi..." Lời Trần Kiệt bị một hồi chuông điện thoại cắt ngang, hấn cộc cần dùng câu chửi bới bản thiêu nhất để nguyên rủa: "Đứa chết tiệt nào giờ này còn gọi điện chứ?".

Hương Viễn đoán người đã gọi cuộc điện thoại đó không phải ai khác mà chính là cô khi ấy đã mất lý trí.

Trong đoạn ghi âm không nghe thấy tiếng cô nói bên kia, chỉ nghe Trần Kiệt ậm à ậm ừ: "... Là con mẹ Hương Viễn đấy!".

"Đưa điện thoại cho tôi, đưa tôi! Hương Viễn, cô hối hận rồi à? Gió nổi rồi... Hương Viễn... nhớ lời hứa của cô, Diệp thiếu gia... Cô có muốn nói gì không, nếu cô muốn..."

Đoạn đối thoại hôm ấy lại lặp lại, Hương Viễn từ một người trong cuộc bi thương tuyệt vọng đã hóa thành người bàng quan trầm lặng quan sát chiếc tàu vật vờ trong cơn bão. Tất cả những bi kịch đang diễn lại từng

cảnh, từng cảnh trước mặt cô như một kịch bản đã viết sẵn mà cô không thể làm gì được.

"Cô ấy muốn nói với Diệp Khiên Trạch, anh đi tìm Diệp Khiên Trạch lại đây..." Đẳng Vân hạ giọng ra lệnh.

"Tôi chẳng hơi đâu quan tâm đến hần. Đợi lát nữa tôi cho hần làm mồi của cá thì còn gì mà nói."

"Anh muốn làm gì cũng được nhưng phải để anh ta nghe hết cuộc điện thoại này!" Lúc này, Đẳng Vân tỏ ra bình tĩnh, vững vàng hơn Trần Kiệt đã hoảng loạn điên cuồng nhiều.

Tiếng chửi bới của Trần Kiệt xa dần, cuối cùng, Hường Viễn lại nghe thấy giọng nói ấy: "Là em ư, Hường Viễn?".

Đoạn băng ngừng trong chốc lát, đó là khi cô đang truy hỏi Diệp Khiên Trạch câu cuối cùng. Thà rằng anh đừng nói gì cả vì cô cũng không muốn nghe thấy câu tiếp theo của anh để cuộc đời còn lại của cô chỉ ít có thể còn có lý do để tự lừa dối chính mình.

"Xin lỗi... cảm ơn em."

"Xin lỗi" là vì sự bạc bẽo nửa kiếp trước của em, vậy thì "cảm ơn em" vì điều gì? Cảm ơn Hường Viễn đã giết chết cơn đau cuối cùng để một người bạc nhược như anh một cơ hội giải thoát? Anh vội vàng muốn đi đến một thế giới khác đến thế là để hẹn Diệp Linh? Vậy thì anh quán quýt lấy con điểm Viên Tú kia là vì điều gì?

"Anh., cả đời này chỉ nợ hai người, một là A Linh, một là em...", giọng Diệp Khiên Trạch mỗi lúc một nhỏ, "... Thứ đã bán... còn lại... anh để lại cho em, em xứng đáng có được... Con của Viên Tú... anh... chăm sóc..."

"Tàu bị tràn nước rồi, tràn nước rồi..."

Giọng nói sau đó bị những tiếng kêu gào tuyệt vọng cắt đứt, cuối cùng không còn nghe thấy gì nữa.

Hương Viễn đờ đẫn tháo tai nghe ra, ngửa đầu nhìn lên trần nhà. Đôi mắt khô ráo như thể một miệng giếng cạn. Sau đó, cô chậm rãi dùng hai bàn tay ôm trọn gương mặt mình.

Một lúc sau, cô nhanh nhẹn lấy usb ra khỏi vi tính, thu dọn nó vào giấy gói rồi ra khỏi phòng nhanh như một cơn gió.

Bệnh viện tâm thần mà Viên Tú đang điều trị điều kiện không được tốt lắm. Hương Viễn không còn tâm trạng nào thưởng thức trà do chính tay viện trưởng rót, cô chán ghét nơi này nên chỉ yêu cầu gặp Viên Tú một lúc.

"Tất nhiên là được, theo lời dặn của cô, chúng tôi canh giữ cô ấy rất nghiêm, ngoài khoảng thời gian lúc vừa nhập viện ra thì tâm trạng cô ấy cũng khá ổn định..." Viện trưởng của bệnh viện nhìn Hương Viễn nói nhưng cô lại như không nghe thấy ông ta nói gì, chỉ vội vội vàng vàng đến phòng bệnh của Viên Tú. Đứng cách một cánh cửa song sắt, đối diện với người bên trong đang mở lớn mắt ra nhìn mình trần trối, cô chỉ có một câu muốn hỏi: "Đứa trẻ không phải của anh ấy, đúng không?"

Nói xong một câu ngẩn ngui, hơi thở gấp gấp khiến lồng ngực Hương Viễn phập phồng, đôi mắt cô đã đỏ vằn.

Viên Tú mập đến nỗi không còn nhận ra gương mặt thanh tú trước kia nữa, chỉ có ánh mắt là không thay đổi, trong trẻo và sắc nhọn như men sứ. Cô ta nghe thấy câu hỏi của Hương Viễn, nghiêng đầu ngờ nghệch, quay người lại quan sát người phụ nữ đã từng không đội trời chung với mình rồi cười phá lên: "Họ đều nói cô thông minh... ha ha... cô thật ngu dần... Một vấn đề đơn giản như thế mà cô đoán bốn năm... ha ha... Đứa trẻ là con ai... cô đoán thử xem...".

Trong lòng Hương Viễn vô cùng bi ai. Phải, một vấn đề đơn giản như thế mà cô đoán tận bốn năm, thậm chí có đạo đã ngỡ mình có được đáp án. Thực ra chân tướng không mập mờ chút nào, là đồ kỵ, là tuyệt vọng, là thù hận đã che mắt cô. Người cô lấy luôn tự cho mình là kẻ tầm thường, gặp ăn may đưa tay thì anh cho tiền, gặp một con điếm mang thai mà có duyên với mình thì anh cho cô ta một đời "buông cần trên sông biển, mãi mãi đến lúc già", dù sao "một đời" của anh đã không còn ý nghĩa, anh đã muốn rời bỏ tất cả từ lâu. Nếu đã gặp Viên Tú, thì chi bằng đưa cô, cho cô ta và đứa trẻ một cuộc sống bình yên nhưng anh lại không ngờ, lòng tốt của mình cuối cùng đã đẩy anh vào con đường cùng. Như thế cũng tốt. Có lẽ cái anh cần là một kết cục như vậy.

Diệp Khiên Trạch ơi là Diệp Khiên Trạch, sao anh có thể như thế được? Hương Viễn khẽ nhắm mắt lại trong tích tắc. Lúc nào cũng thế, cô ngỡ mình đã thắng nhưng kết quả khi bài lật ngửa lại là Diệp Khiên Trạch tự cho mình đúng, đã nhường cô một ván, anh cố ý muốn cô như cá mắc cạn trên bờ cả đời trong thắng lợi đó.

"Ha ha, cầu xin tôi đi, xin tôi bảo cho cô biết đứa trẻ là con ai." Viên Tú nãy giờ ngồi trên giường bỗng đứng phắt dậy, vẫn cười không ngừng.

Đứa trẻ là con ai? Cha đứa trẻ bất hạnh ấy là ai? Nếu không phải là Diệp Khiên Trạch thì là ai cũng có khác gì đâu? Cho dù là của Thẩm Cư An thì anh ta hận Hương Viễn đến thế mà mấy năm nay vẫn hợp tác vui vẻ đó thôi? Nếu là của Thôi Mẫn Hàng thì càng là giống con hoang. Có báo ứng không? Không còn ý nghĩa gì nữa.

"Cầu xin tôi đi..." Viên Tú làm nhảm, bỗng nhiên trở nên giáo hoạt vô cùng, cơ thể phì nộn của cô ta thoát chốc chồm đến bên cửa sắt, hai tay luồn ra khỏi chấn song, túm chặt lấy Hương Viễn.

Hương Viễn không kịp tránh né nhưng cũng may mà cô kịp thời nghiêng người nên đôi mắt không bị gì nhưng gương mặt bị cào một đường

móng tay bật luôn cả máu. Cô lão đảo lùi lại vài bước, lưng nện mạnh vào bức tường hành lang, trên mặt bắt đầu đau rát, đưa tay lên chùi thì thấy có vết máu đỏ tươi.

Những người đi cùng kêu lên thất thanh, có người đỡ lấy cô, mấy y tá khỏe mạnh lập tức mở cửa sắt, ấn mạnh Viên Tú đã nở nụ cười trở lại xuống sàn nhà.

"Buông cô ta ra..." Cơn đau khiến Hường Viễn nhanh nhẹn hẳn, cô ấn vết thương trên mặt, lao vào ngăn cản những người đang khống chế bạo lực với Viên Tú: "Bỏ đi, tôi nói buông cô ta ra..."

Hai người đó buông tay, Viên Tú vẫn nằm phục dưới sàn nhà cười hềnh hếch, nụ cười méo mó và nét lạnh lùng trong đôi mắt khiến cô ta trở nên đáng sợ vô cùng.

Viện trưởng liên tục xin lỗi "người khách vàng" Hường Viễn. Cô buông tay đang che mặt xuống, máu không ra nhiều như cô tưởng nên cô hạ giọng nói với Viện trưởng: "Từ nay về sau... tôi muốn mọi người chăm sóc cô ta thật tốt..."

Sơ cứu đơn giản vết thương trên mặt tại bệnh viện xong, cô liền quay lại xe mình, lôi ra một cặp kính râm để che bớt vết thương, tiếp đó lại mở gói giấy có bọc chiếc usb ra, trên đó viết đơn giản mấy chữ: "Nếu hài lòng với chứng cứ của tôi thì ba giờ chiều, lầu hai ở Cát Tường Các". Ký tên là "người làm ăn".

Cát Tường Các là một quán trà bình thường trong thành phố G, giá rẻ nên rất nhiều người rất thích đến đây chọn nước uống, sau đó ngồi cả ngày trời. Hường Viễn ngồi ở một vị trí gần cửa sổ trên lầu hai, từ hai rưỡi chiều đợi đến chín giờ tối, "người làm ăn" Trần Kiệt không hề xuất hiện.

Cô không phải là người không có sự nhẫn nại, quá trình chờ đợi cũng không vất vả lắm, chỉ cần ngồi đó - bên một chiếc bàn đơn sơ, nhờn mờ,

một cốc nước lọc, thời gian sẽ trôi qua nhanh chóng như cát chui qua kẽ tay. Nếu cả đời này cũng nhanh như thế thì hay biết mấy.

Trần Kiệt không đến. sắc đêm đậm dần, dự cảm này của Hương Viễn càng sâu. Kỳ lạ là khi cô ý thức được điểm này thì trong lòng lại không thấy thất vọng. Cuộc làm ăn mà Trần Kiệt muốn sẽ có nội dung gì? Chắc là dọa dẫm. Có lẽ hẳn biết được tung tích Diệp Khiên Trạch, có lẽ hẳn sẽ lấy đoạn băng đó ra để uy hiếp Hương Viễn, chung quy cũng cần tiền thôi. Hương Viễn không sợ giao tiền, có lẽ Trần Kiệt đến thì cô sẽ cho tiền thật nhưng hẳn không xuất hiện nên cô nghĩ vậy thì thôi.

Không hề bất ngờ, cũng không thấy đau lòng, chỉ có hai chữ: "Bỏ đi".

Sự đã đến nước này Diệp Khiên Trạch ở đâu có còn quan trọng không? Nếu anh còn sống, đang ở một góc nào đó trên thế giới mà không có Hương Viễn thì bốn năm rồi, cô việc gì phải quấy rầy anh? Nếu anh đã chết... Con người luôn phải chết, như thế cũng tốt, chẳng phải đó là chuyện cô muốn ư? Mấy năm nay, cô đã mệt mỏi tìm kiếm anh, cái cô cần chỉ là quá trình tìm kiếm, còn kết quả thì đã không còn quan trọng nữa.

Hãy để anh mất tích vậy, sống cũng được, chết cũng xong. Đối với người đàn ông ấy, cô yêu thì cũng yêu rồi, hận cũng hận rồi, bây giờ đã buông tay, đến già đến chết cũng không cần gặp lại nữa, đó là sự từ bi cuối cùng còn lại giữa Hương Viễn và Diệp Khiên Trạch.

Trên mảnh giấy đó, Trần Kiệt tự cho mình là người làm ăn. Đoạn ghi âm ấy là con bài của hẳn, cho dù hẳn ngửa bài ra thì Hương Viễn cũng đã nói, cô đã không còn sợ báo ứng từ lâu rồi.

Hương Viễn rời khỏi quán trà, đi rất xa, chủ quán đuổi theo, bảo cô chưa trả tiền khiến cô cười phá lên, làm động vết thương trên mặt, đau như rách toạc.

Sau đó, cô đến "Tả Ngạn", địa bàn của Chương Việt. Người phụ nữ hạnh phúc tự lừa mình lừa người vẫn kiêu diễm xinh đẹp trong bóng đêm, cô nói với Hương Viễn: "Uống một cốc như tớ này, nâng tay cao lên, ngửa đầu, há miệng, nuốt xuống... Một phút sau, chẳng ai hạnh phúc bằng cậu".

Hương Viễn nói: "Tường thuật như hút ma túy ấy".

Nhưng cô cũng làm theo. Cô cực ghét uống rượu nhưng lặn lội trên thương trường hiếm khi bỏ được nó. Mấy năm trước tránh được thì tránh được, còn vài năm nay theo sự lớn mạnh của Giang Nguyên, cơ hội buộc cô phải nâng ly kính rượu không nhiều, người khác nâng ly đến, cô cười cười, hớp một ngụm nước cũng vậy thôi.

Nhưng đêm nay, cô rất nghiêm túc làm theo Chương Việt - đưa tay, ngửa đầu, há miệng, nuốt xuống... Hạnh phúc liệu có đến như mong đợi?

Không biết đã lặp lại động tác ấy mấy lần, tiếng cười quái dị của Chương Việt không ngừng vọng đến. Hương Viễn chống cằm, thấy cô nàng đang dùng ánh mắt lả lơi với chàng trai trẻ bên cạnh một cách không kiêng kỵ gì: "... Mảnh mai, thon thả, vai rộng chân dài, gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ. Lớn rồi, suýt nữa không nhận ra, rất ổn, chị rất thích... Hay là uống một cốc với chị nhé?".

Trong ánh đèn lập lòe, Hương Viễn biết người ấy đang đờ mắt. Cậu cầm lấy cốc rượu của Hương Viễn, do dự chạm khẽ với cốc Chương Việt.

Cô nàng Chương Việt chưa chịu thôi, liếc mắt nói: "Không được, trừ phi cậu giao môi với chị".

Hương Viễn mím môi, vừa nhìn trò hay vừa cười, chàng trai ấy lại liếc nhìn cô một cái, cầm chai rượu Vodka chỉ còn lại một phần ba lên, ngậm lấy miệng chai, uống cạn rượu trong đó.

"Chị, được chưa?"

Cậu nói với Chương Việt nhưng tay lại kéo Hương Viễn đứng dậy. Hương Viễn cũng không vùng vẫy, mặc cậu kéo tay mình rời khỏi đó. Dù sao cô đã đợi quá lâu, hạnh phúc mà Chương Việt nói cũng không thấy xuất hiện.

"Ấy, muốn đưa người ra khỏi chỗ tôi không dễ đâu." Một bàn tay ngọc ngà với các móng tay sơn màu đỏ thắm của Chương Việt giữ lấy cánh tay chàng trai trẻ, Hương Viễn cũng không nhìn rõ cậu tránh né thế nào mà trong tích tắc đã thoát ra được. Chương Việt cười gào lớn phía sau: "Hương Viễn, cậu đền móng tay cho tôi, một cái đổi lấy một tòa nhà...".

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Diệp Quân Là Ánh Ban Mai Bên Minh Ư?

Đó là lần duy nhất ừái tim cậu nảy sinh lòng tham, vì nổi nhung nhờ duy nhất của mình, lẽ nghĩa liêm sỉ đều không cần, chỉ cần cô.

Hương Viễn và Diệp Quân về đến nhà, dì Dương ra mở cửa, thấy dáng vẻ họ như thế thì sắc mặt quái lạ như vừa nuốt phải một con vẹt. Thực ra Hương Viễn không cần ai dìu đỡ, cồ phải cảm ơn những năm tháng được rèn luyện khiến chút tửu lượng cồ cũng không thua kém ai.

Khi cồ đứng trước chiếc giường rộng thênh thang vô bờ, có một tích tắc thoáng do dự - đây là chiếc giường cô đơn nhất thế gian. Một lúc sau, cồ cam chịu ngã vật xuống, mặt vùi vào gối đầu, chỉ cần tỉnh dậy thì ngày mai lại là một ngày mới nhưng ngày mới và ngày cũ thì có gì khác nhau?

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, một đôi tay quen thuộc rơi xuống bờ vai, vén mái tóc dài của cồ ra, khê ấn lên vai và cồ cồ rất đổi dịu dàng, sức lực vừa phải ấy nhưng như thể được sinh ra từ khát vọng trong tim cồ. Hương Viễn khê thở dốc, nhắm nghiền mắt lại, khóe mắt bỗng ươn ướt khiến bờ trái hoang lạnh trong lòng cồ như được thấm đẫm sương đêm.

Cậu cũng biết cồ mệt rồi.

Hương Viễn đưa tay phủ lên bàn tay ấy. Như lần trước, đôi tay ấy khẽ đổi thành động tác mát-xa dịu dàng, đó đã từng là sự ăn ý ngọt ngào nhất trong lòng cô nhưng lúc này, đôi tay ấy bỗng dừng lại, cứng đờ ở đó, do dự không tiếp tục. Hương Viễn hơi quay người lại, âm ừ hỏi một câu: "Anh sao vậy, Khiên Trạch?".

Đôi tay ấy khẽ run lên, nhanh chóng rút lại khiến thần trí Hương Viễn như bị một luồng điện chiếu sáng bừng, cô giật mình kinh ngạc ngồi dậy: "Diệp Quân?".

Diệp Quân ngồi bên mép giường, giữu hai tay đi, ánh mắt kiên cường nhưng có nét tổn thương.

"Cám ơn em nhưng bây giờ chị không sao rồi, em ra ngoài đi." Hương Viễn cúi đầu ho một tiếng, bầu không khí ngưng ngùn lặng lẽ bao phủ.

Diệp Quân luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn nhưng đêm nay thì không.

"Thứ anh ấy có chẳng lẽ tôi không có? Thứ anh ấy có thể cho em, lẽ nào tôi không thể cho nhiều hơn?" Cậu đổi vị trí, quỳ xuống bên chân Hương Viễn, co tay lại nói: "Tôi không bao giờ hiểu, em lấy anh ấy vì điều gì. Người trong tim anh ấy không phải em. Anh tôi phản bội em, bắt em đợi hết lần này đến lần khác, bây giờ anh mất tích rồi, không còn quay lại nữa, em còn định đợi bao lâu? Em muốn để tang anh ấy cả đời hay sao?".

"Chị phải làm thế", Hương Viễn rủ rèm mi, hạ giọng.

"Em nói linh tinh! Anh tôi đã cho em cái gì..." Diệp Quân cắn chặt môi dưới, nói tiếp: "Anh ấy đã từng quan tâm em? Đã cho em tình cảm sao? Nếu thứ em cần là tiền thì Hương Viễn, tôi cũng họ Diệp, những gì bố cho anh ấy, tôi cũng có. Tất cả những gì Diệp gia có tôi sẽ cho em hết, cỗ phần, sản nghiệp, tiền, tôi chẳng cần gì hết, cái gì cũng có thể cho em được, chỉ cần em...".

Lời chưa nói dứt, Hương Viễn đã giơ tay giáng cho cậu một bạt tai: "Em cũng say rồi hả? Có đang nói tiếng người không?".

Cồ hạ thủ không nặng nhưng hơi cồn khiến cồ thấy đầu đau như muốn vỡ tung ra. Chương Việt đồ lừa đảo!

Cái tát tai ấy đã đánh vỡ sự kiên cường của Diệp Quân. Cậu quá dễ dàng bại trận trước Hương Viễn, ôm lấy gò má, mắt đỏ vằn như một đứa trẻ đang tan nát trái tim.

"Đi!", Hương Viễn quay mặt đi không nhìn cậu.

Cậu nuôi khan, cô kìm nước mắt, chậm rãi, từ từ cúi người xuống, áp sát gò má bị cồ đánh đang đỏ lên vào bắp đùi để trần của cô: "Không phải người thì thôi, tôi là chó con nhưng tôi yêu em, không ai yêu em hơn tôi".

Gương mặt Hương Viễn cũng nóng bừng, cồ nhích chân ra, cười khố sở và thở dài với không khí, cô không phải kẻ ngốc, sao cô lại không hiểu tình cảm của Diệp Quân chứ. Thế nhưng mấy năm nay, đây lại là lần duy nhất cậu nói ra câu này. Cậu thật sự như một chú chó con sắp bị bỏ rơi, áp lấy cô thật chặt, gương mặt trong sáng tuấn tú đầy vẻ vô tội và cam chịu, phản chiếu sự tàn nhẫn của cồ.

Hương Viễn rối loạn vô cùng, cồ không muốn thế này, cô không ứng phó nổi nhiều thế này.

"Đừng thế!" Hương Viễn gắng sức rút chân ra, đạp một phát vừa đủ lực vào người Diệp Quân. Cồ muốn đá cậu ra nhưng lại bị cậu tóm chặt lấy chân như rắn quấn xà nhà, không thoát ra nổi. Cô đã suýt quên rằng cậu nhìn có vẻ vô hại nhưng lại mạnh mẽ hơn cồ nghĩ nhiều. Cô lấy hết sức vùng vẫy, muốn rút chân ra khỏi tay cậu, trong lúc vật lộn lại giống như trò đùa giữa những cô cậu bé, còn thêm vài nét mờ ám. Đôi mắt trong sáng của Diệp Quân dần dần phủ đầy một màn sương mơ màng, tay càng Ôm lấy chân cồ chặt hơn.

Hương Viễn cuống lên, sảng giọng nói: "Cậu cú ra ngay cho tôi, đừng ép tôi đánh thức dì Dương dậy, cậu không cần sĩ diện nhưng tôi cần". Cô rút tay ra túm lấy một chiếc gối đập mạnh lên người cậu. Nhưng Diệp Quân lại cúi người xuống hôn lên đùi cô, lảm nhảm hỏi: "Tại sao lại không được?".

Cử chỉ bất ngờ của Diệp Quân khiến Hương Viễn yên lặng hẳn, sự run rẩy từ đùi truyền thẳng vào tim cô, cậu đang hỏi: Tại sao lại không được?

Phải rồi, tại sao lại không được? Hương Viễn đã không phân biệt nổi là thế giới đảo lộn hay thứ đảo lộn là chính cô. Từ đáy lòng cô một nơi nào đó đã chết nhưng thân xác vẫn sống, người vẫn sống. Hơn bốn năm rồi, cô đã sắp quên mất mình là một người đàn bà, cô có được một chiếc giường rộng thênh thang, ai cũng nói, đồ dùng cũ kĩ trong nhà có linh khí, nó hút tinh huyết của người. Cô nằm trên chiếc giường truyền lại bao đời của Diệp gia, một mình co gọn trong đó, không một âm thanh cho đến khi già và chết đi.

Cô đã không còn trẻ, gương mặt tuy không mấy thay đổi, da dẻ vẫn căng mịn nhưng lúc mỉm cười, khóe mắt đã có những vết chân chim. Có lẽ một ngày nào đó khi cô tỉnh dậy trên chiếc giường này, sẽ phát hiện ra mình đã tóc trắng bạc phơ... Tại sao cô không thể như thế, như bây giờ?

Mỗi Diệp Quân lần mò kéo dài từ đùi cô lên trên, run rẩy vượt qua những đường cong trên thân thể cô. Có lẽ giây sau đó Hương Viễn sẽ đẩy cậu ra nên mỗi khi qua một giây, cậu đều mừng rỡ vô bờ... Cuối cùng, cậu đã hôn lên gương mặt cô, lưu luyến trượt qua vết thương trên đó, máu đã khô lại, xuất hiện thêm một đường màu đỏ.

"Ai làm thế?"

"Một con điên."

Diệp Quân ép sát lên người cô, hơi thở dồn dập bên tai. Lúc không cầm lòng được, cậu khẽ khàng liếm lên vết thương của cô, Hương Viễn nhắm

nghiền mắt, rên lên một tiếng. Cậu bỗng hồn như điên lên đôi môi đang hè mở của cô, đó là hơi ấm cậu khao khát đã hai mươi mấy năm, bây giờ khi có được khoảng khắc ấy, cậu run rẩy không thể kiềm chế nổi. Bàn tay đã từng tát cậu nay dịu dàng sờ lên đó. Diệp Quân, cậu bé đáng thương, cậu cứng người lại, nếu bảo cậu chết ngay lúc này, cậu cũng vui lòng.

Nụ hôn của cậu không có quy tắc, cuồng nhiệt khám phá cơ thể quen thuộc mà cũng rất lạ lẫm này. Áo của Hương Viễn dần bị đẩy lên cao, Diệp Quân áp mặt lên bầu ngực cồ như đứa trẻ sơ sinh. Cơ thể Hương Viễn cũng nóng bừng bừng, cô khẽ rên rỉ, không biết là vui sướng hay đau khổ. Mạch giếng khô hạn trong lòng bỗng phun trào như suối nhưng khi cô thử dùng tay đập lại Diệp Quân, vừa khẽ đụng vào, cơ thể cậu bỗng rung lên rất mạnh rồi nặng nề phủ phục lên người Hương Viễn, động tác tay cũng dần dần chậm lại.

Đôi mắt phủ mờ đục vọng của Hương Viễn ánh lên nét hoài nghi, dù sao cồ cũng không non nớt như Diệp Quân nên đã hiểu ra rất nhanh, ngọn lửa trên cơ thể như bị một chậu nước lạnh tạt vào, nhất thời không phân biệt rõ là thất vọng hay giải thoát. Trầm lặng một lúc rồi cô khẽ đẩy Diệp Quân đang nằm trên người cô ra, cậu nhanh chóng ngồi dậy, kéo tấm thảm mỏng trên giường, cuống cuống lúng túng che đậy mình lại, gương mặt trẻ trung vừa xấu hổ vừa tràn ngập sự ảo não.

"Xin lỗi, em, em quá..." Diệp Quân còn không có cả can đảm để nhìn cô, chỉ mong gục hẳn đầu vào ngực cho xong.

Hương Viễn biết sự khó chịu trong lòng cậu, những chàng trai trẻ tuổi dễ kích động quá độ thì sẽ luôn quá nhạy cảm nhưng trong lòng cô vẫn thấy hụt hẫng, không biết phải an ủi cậu thế nào, chính cồ cũng cảm thấy khó chịu, cồ vội vàng xoa xoa đầu cậu rồi đứng dậy đi vào phòng tắm, không biết sắc mặt Diệp Quân càng trở nên tệ hại và ủ rũ hơn.

Hương Viễn chinh nhiệt độ nước xuống rất thấp, đứng dưới vòi hoa sen để những tia nước phun lên người mình. Phải làm sao mới giải thích được những chuyện ban nãy, đúng là một cơn mơ hoang đường. Cô quá đáng thật, dù đói khát đến độ ăn tạp thì đối tượng lựa chọn cũng không nên là Diệp Quân, dù không luận đến luân thường thì cò cũng sẽ hại cả đời cậu.

Cô không biết Diệp Quân ngoài kia đang làm gì, có bỏ đi hay không, cô cũng không biết mình đứng ngâm mình dưới những tia nước bao lâu rồi. Diệp Quân là đứa trẻ bướng bỉnh cứng đầu, cô bắt đầu cảm hận thứ rượu kia, đến giờ vẫn không tìm ra cách giải quyết, cũng không biết phải ra ngoài kia thế nào để đối mặt với cậu như thế nào?

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, Diệp Quân đứng ở cửa, thần sắc kỳ quái. Hương Viễn gạt mớ tóc ướt đầm sang, dờ dẩn nhìn cậu tiến đến gần. Trong lúc lúng túng bị cậu đẩy mạnh một cái, cơ thể trần trụi của cò va mạnh vào bức tường phía sau, suýt nữa thì gãy xương nhưng cô vẫn chưa kịp nổi giận thì cả người Diệp Quân đã áp xuống, gân như ngay lập tức tiến thẳng vào cơ thể cò. Hương Viễn nhắm mắt dưới sức mạnh hoang dại của cậu. Cậu như một con bê mới sinh, không có kỹ thuật, chỉ có sức mạnh như muốn vội vàng chứng minh điều gì đó, cuồng dại và mạnh mẽ như muốn đập tan, nuốt sống cò. Hương Viễn thờ hồn hển dưới dòng nước nóng chảy xuống người, toàn thân Diệp Quân cũng ướt đầm, nước rỏ xuống làn mi dài của cậu, chảy dọc trên bắp thịt trơn nhẵn nhưng chắc khỏe, những giọt nước ấy như cũng toát ra tia sáng mạnh mẽ nhưng trong trẻo.

Cậu trẻ trung, trong sáng biết bao, cậu như ánh ban mai đầu tiên của buổi sớm, thanh tân đẹp đẽ đến mức khiến người ta sợ rằng trong chớp mắt sẽ tan biến, sợ rằng khẽ chạm vào là vỡ vụn. ở bên cậu luôn là giọt sương mai đọng trên lá, còn cô là gì? Cô là mây đen che khuất mặt trăng vào đêm thâu. Cậu phá vỡ bóng tối của cô nhưng bóng tối vẫn sẽ nuốt chửng cậu.

"Hương Viễn, Hương Viễn..."

Cậu chỉ thốt ra câu này, chỉ có một câu, đó là lần duy nhất trái tim cậu nảy sinh lòng tham vì nổi nhung nhớ duy nhất của mình, lễ nghĩa liêm sỉ đều không cần, cậu chỉ cần cõ.

Sáng sớm hôm sau là một ngày mưa, Hương Viễn bò dậy khỏi giường rồi đi tắm. Tiếng động khi cõ thức dậy đã khiến Diệp Quân cũng tỉnh hẳn, cậu ôm lấy gối một lúc lâu rồi gắng sức véo vào mặt mình một cái, đau đến nổi suýt nữa thì kêu lên nhưng cơn đau ấy được sự hạnh phúc và niềm vui không gì so sánh nổi trong lòng lấn át, lúc cậu đặt gối về chỗ cũ thì sờ thấy chiếc di động cũ của Hương Viễn.

Vẫn là chiếc cậu tặng trước đó rất lâu, bốn năm trước cõ đã không còn dùng nữa, không ngờ cõ lại đặt ở đầu giường. Cậu có phần bất ngờ, cầm điện thoại, tuy vẫn còn pin nhưng tin nhắn, danh bạ bên trong đều trống rỗng, chỉ có danh sách cuộc gọi là còn giữ một số di động lạ, số đuôi "7714", thời gian là bốn năm trước, ngày thứ hai sau khi anh trai mất tích.

Tối qua Diệp Quân không ngủ đủ giấc nên trong đầu rất hỗn độn, nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm ngưng lại, cậu vội vàng cuống cuống nhét điện thoại vào chỗ cũ.

Khi Hương Viễn bước ra, cõ nhìn thấy Diệp Quân đầu tóc rối bù, đang ngồi khoanh chân trên giường nhìn cõ, mặt đỏ bừng bừng, có cả chút xấu hổ, chút vui sướng và cả nét vờ tội. Cô khó lòng mà tin được rằng cậu bé này và anh chàng đã hành hạ cõ cả nửa đêm, dẫn vạt cõ đến mệt nhừ vào tối qua là cùng một người. Diệp Quân há miệng như muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra tiếng mà cậu chỉ cúi đầu mỉm cười. Hương Viễn cũng không nói gì, vừa lau tóc vừa cười.

Lúc ấy, di động của cậu réo vang trong túi quần bò vút trên sàn nhà. Cậu quần chân nhảy xuống nhặt, lóng ngóng ấn nút nghe.

Nói điện thoại xong cũng phải mấy phút, tóc Hương Viễn đã sấy khô một nửa.

"À... đại đội trưởng bảo anh về Cục gấp...", cậu khổ sở nói.

"Đi đi, lát nữa em cũng phải đến công ty. Bên anh không xảy ra chuyện gì chứ?", Hương Viễn làm ra vẻ chăm chú sấy tóc, quay lưng lại nói với Diệp Quân.

"Không có gì, cố vụ mưu sát nên toàn đội đều phải quay về để họp."

"Ồ!" Hương Viễn quay người lại khiến Diệp Quân đang mặc quần áo giặt mình xấu hổ, vội vội vàng vàng quay lưng lại với cồ. Cậu đi nhanh ra ngoài, về phòng mình thay quần áo, tắm rửa, lúc đến cửa nghĩ lại thấy có gì không đúng, bèn vội vàng quay ngược lại, đứng sau lưng Hương Viễn, đỏ mặt nói nhanh: "Anh... anh về sẽ gặp em, anh có chuyện muốn nói với em".

"Đi đi, đến lúc đó hẵng hay, chưa chắc em đã về nhà ăn cơm tối", Hương Viễn nói.

"Anh đi nhé." Cậu nói xong mà vẫn không nhúc nhích.

Hương Viễn bất lực quay nghiêng người lại: "Hẹn gặp lại".

Cậu bỗng hôn thật nhanh lên má cô một cái rồi nói: "Tạm biệt, tối gặp"-

Lúc Diệp Quân ra khỏi khu nhà mình mới nhìn thấy xe cảnh sát đồng nghiệp đến đón. Thực ra đoạn đường đi bộ cũng không xa lắm, chỉ do cậu không muốn quá nhiều người biết mình là con trai nhỏ của Giang Nguyên Diệp gia tiếng tăm lừng lẫy thôi. Nếu không phải mấy năm trước, vụ án bắt cóc Diệp Khiên Trạch đã quá nổi tiếng thì bây giờ cũng chẳng mấy đồng nghiệp biết cậu là con trai nhỏ của Diệp gia. Từ sau khi Diệp Khiên Trạch gặp tai nạn, Hương Viễn càng tỏ ra thận trọng hơn nhưng với sự gián dị không khoa trương của Diệp Quân, cô lại ngấm ngầm tỏ ý bằng lòng.

Những giọt mưa rả rích bay bay, Diệp Quân không mang ô nên đi vội đến xe cảnh sát. Trước kia cậu không thích trời mưa, mà lúc này lại thấy nước mưa mát lạnh bắn lên mặt cũng là chuyện tốt, đầu óc phát sốt lên bây giờ mới tỉnh táo hơn. Cho đến khi cậu thay quần áo ở phòng mình, trong đầu toàn nghĩ đến giấc mơ huyền ảo đêm qua, lúc không có ai, tai cậu nóng rực lên, khuy áo cũng không biết cài nhầm mấy lần. Cậu nghĩ cứ bất thường thế này thì sớm muộn cũng có ngày chết trong một trận sốt cao. Lúc này, cho dù bị mắc mưa thì trong lòng cậu vẫn như có gió xuân ấm áp như thể còn có mấy con chim bồ câu trắng muốt đang bay lượn, niềm vui sướng ngập tràn như thể hễ bất cẩn thì sẽ tuồn chảy ra ngoài ngay.

Đồng nghiệp trên xe nhìn thấy cậu từ xa đã mở cửa, cậu chui vào trong, chỉnh lại áo mũ, nữ cảnh sát Tiểu Lý ngồi trước đó quay lại đưa cho cậu vài tờ khăn giấy.

"Sao lại không mang ô? Bị ướt như thế rất dễ bị cảm, mau lau tóc tai đi." Tiểu Lý vào Cục Công an cùng đợt với Diệp Quân, gần đây mới được điều đến cùng một đội nên tình cảm cõ dành cho Diệp Quân mọi người ai cũng biết.

Trong đơn vị, nhân duyên của Diệp Quân tốt vô cùng. Cậu là một chàng trai được mọi người yêu thích, ngoại hình là một ưu thế, liên tiếp mấy năm khi Cục Công an thành phố chụp poster tuyên truyền, cậu luôn là lựa chọn hàng đầu. Cậu mặc đồng phục cảnh sát trong rất uy phong, nhìn ngàn dặm mà là vẻ đẹp khỏe mạnh trong sáng như một anh chàng đẹp trai nhà hàng xóm khiến ai nhìn cũng thấy dễ chịu, không mang tính đàn áp mà rất đáng được dựa dẫm. Bình thường khi ở cùng nhau, ngoài nét dè dặt ra thì tính cách cậu cũng không chê vào đâu được, nhìn cậu có vẻ rất giống một anh chàng công tử nhưng lại là tài mạo song toàn, chắc chắn là một thanh niên tống ngữ giảng tứ mỹ (ngũ giảng: văn minh, lịch sự, vệ sinh, trật tự, đạo đức; tứ mỹ: tâm hồn đẹp, lời nói đẹp, hành vi đẹp, hoàn cảnh sống đẹp), rất chịu khó trong công việc, thân thủ nhanh nhẹn, đầu óc phá án linh hoạt. Chỉ có

điều ở Diệp Quân không có nét tàn ác như có nhân viên tổ trọng án, đây có thể nói là ưu điểm nhưng cũng có thể là khuyết điểm của cậu bởi cậu hiếm khi ra tay, trừ phi bất đắc dĩ lắm phải sử dụng bạo lực. Từ khi gia nhập đội cảnh sát hình sự đã mấy năm, ngoài ở sân tập bắn ra thì cậu chưa từng bóp cò lần nào, lãnh đạo cũng nói, lúc cần thiết phải ác một chút nhưng cậu không thể có dáng vẻ ấy được.

Dù là thế thì đồng nghiệp không phân biệt nam nữ, già trẻ, lớn bé gì cũng đều yêu thích cậu, đặc biệt là các nữ đồng nghiệp, người lớn tuổi thì cứ ao ước có một đứa con trai ngoan như thế, trẻ tuổi độc thân thì càng động lòng nhiều hơn. Nhưng không hiểu vì sao mà Diệp Quân vô cùng rạch ròi trong vấn đề này, các bạn nữ hẹn đi chơi, cậu cũng vui vẻ nhận lời, luôn vui vẻ với tất cả mọi người nhưng không hề có cử chỉ tiến tới một bước nữa. Một chàng trai hai mươi mấy tuổi mà chưa bao giờ nghe nói có bạn gái nào thân mật hơn mức bình thường, nghe nói những chàng trai ưu tú đều đồng tình luyến ái, xu hướng tình dục của Diệp Quân cũng bị nhiều người bàn tán nghi ngờ. Nữ cảnh sát Tiểu Lý thuộc dạng không tin vào điều đó bởi cô nghĩ rằng cậu là một trong số những chàng trai "dậy thì muộn" trong phương diện này. Tuy quan hệ của cô với Diệp Quân luôn bình ổn nhưng cô cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ bỏ cuộc.

Diệp Quân đón lấy khăn giấy cô đưa, cười nói "cảm ơn". Thấy vậy, một đồng nghiệp nam ngồi cạnh cố ý trên chọc họ: "Tiểu Lý à, anh đây cũng ướm như chuột lột, cả người thê thảm thế này, sao không thấy em thương xót gì nhỉ?".

Tiểu Lý xì một tiếng, đỏ bừng mặt. Diệp Quân vừa lau nước trên mặt vừa hờ hững bảo: "Đừng nói linh tinh" rồi chăm chú gửi tin nhắn bằng di động.

Tiểu Lý quay đầu lại thấy cảnh này thì nửa đùa nửa thật hỏi: "Nhắn tin cho ai thế? Lúc trước gửi cho cậu thì cậu bảo mình hiếm khi gửi tin nhắn nên có việc gì cứ gọi điện thoại là được mà?".

Anh chàng đồng nghiệp lăm lờ ban nãy lại chen vào: "Đương nhiên là khi ngại không nói bằng miệng được thì mới dùng tay bấm bấm rồi. Diệp Quân à, chắc không phải là gửi tin tình tứ cho bạn gai đó chứ?".

Diệp Quân vốn định phủ nhận nhưng từ "không" đến cửa miệng rồi như bỗng nghĩ ngợi gì, cậu cười, nuốt câu đó xuống, đỏ mặt chẳng nói chẳng rằng. vẻ mặt khả nghi như thế khác nào ngầm thừa nhận. Đó đúng là một tin mới chấn động đám đồng nghiệp đã ở cạnh cậu bấy lâu, mấy đồng nghiệp nam trên xe cứ trên gheo, đòi cậu phải mô tả tỉ mỉ "quá trình phạm tội", đặc biệt là "tình tiết phạm tội". Diệp Quân tâm trạng rất vui nên dù bị bọn họ cười đùa mà chỉ cười, không nói gì.

Tiểu Lý mặt hơi biến sắc, sa sầm lại, không nói câu nào nữa. Đám đồng nghiệp đùa giỡn đủ rồi, thấy "phần tử phạm tội" quá kín tiếng thì cũng bỏ cuộc, Diệp Quân xem như được tha bổng. Tin nhắn cậu đã gửi đi nhưng di động sau đó không có chút động tĩnh nào. Suốt đoạn đường, cậu cứ lôi di động ra xem có tin trả lời hay không, mỗi lần như thế đều thấy hơi thất vọng trong lòng. Cậu biết cò rất bận rộn, có lẽ không có thời gian trả lời cậu chẳng? Thế cũng không sao, Diệp Quân chỉ muốn trò chuyện với cô nhưng nhất thời xấu hổ không dám gọi điện.

Khi tâm trạng đã ổn định, cậu sực nhớ mình đã vô thức nhìn thấy danh sách cuộc gọi trong chiếc di động cũ cô để ở đầu giường, cảm giác quen thuộc ấy khiến cậu cảm thấy hoảng hốt. số điện thoại mà bốn năm trước Trần Kiệt dùng chứng minh giả để làm bao nhiêu nhỉ? 134... mấy số giữa là gì thì cậu không tài nào nhớ được. Cậu càng cố gắng muốn lật tìm nó ra trong ký ức thì càng thấy trí nhớ mình không đáng tin. Nhất định là do cậu nghĩ nhiều quá rồi, Hướng Viễn khi ấy đã tự nói với cậu, bọn bắt cóc ngoài cuộc điện thoại từ ngày đầu tiên thì không còn liên lạc với cô nữa, cô không có lý do gì để lừa dối cậu, hoàn toàn không có khả năng đó!

Cứ thế nghĩ ngợi suốt trên đường đi, cuối cùng đã sắp đến nơi làm việc. Những người trong đội đều đến phòng họp, Diệp Quân đang đi bỗng dừng

lại, gọi cô gái đang đi trước cậu mấy bước chân: "Tiểu Lý, khoan đã!".

Tiểu Lý nghi ngại dừng chân, quay đầu lại, hỏi với vẻ lãnh đạm: "Có chuyện gì?".

"Đến đây một chút được không? Tôi có chuyện muốn hỏi cậu." Lúc nói, Diệp Quân tỏ ra vẻ do dự băn khoăn.

Trong phòng họp đã có người giục giã, Tiểu Lý tuy ra vẻ không tình nguyện lắm nhưng vẫn ở lại.

"Có gì thì nói đi." Lúc nói câu này, giọng điệu của cô đã hòa hoãn hẳn, nét nghi ngại trên mặt Diệp Quân khiến cô nhìn thấy chút hy vọng.

"Tôi không nhớ rõ số điện thoại tạm thời mà đặt trước chúng ta điều tra ra Trần Kiệt đã dùng chứng minh giả để làm, cậu có còn nhớ không?" Diệp Quân không thể đợi đến lúc lật lại hồ sơ vì Tiểu Lý là người phụ trách những tài liệu đó và là người trực tiếp điều tra vụ việc này.

Tiểu Lý cố gắng kìm nén sự thất vọng của mình nhưng không để nó lộ ra ngoài mặt, tâm trạng lại lần nữa rơi xuống đáy vực.

"134xxxx7714", Tiểu Lý cứng nhắc nói xong mấy con số đó, ngữ điệu và vẻ mặt đều rất lạnh lẽo, "còn chuyện gì không? Tôi phải đi họp rồi".

Diệp Quân không nói gì, hình như cũng không chú ý đến Tiểu Lý đã tức tối bỏ đi. Thì ra không phải trí nhớ của cậu có vấn đề, thực ra cậu nhớ rõ nhưng mong rằng mình đã nhớ sai. Hương Viễn có chuyện giấu cậu, ít nhất thì trong vụ án anh trai mất tích là thế. Tại sao cô phải làm như vậy? Diệp Quân không dám nghĩ tiếp, chỉ thấy toàn thân lạnh cóng. Không, nếu có chuyện mà cô không nói ra thì nhất định là do nỗi khổ và nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó, những việc Hương Viễn làm đều vì muốn tốt cho Diệp gia, tốt cho anh... cũng là tốt cho cậu.

"Diệp Quân, còn đứng đó dùng dăng làm gì thế?"

Vị lãnh đạo mang một tập tài liệu đi ngang qua Diệp Quân, hỏi với vẻ ngờ vực.

Diệp Quân như sự tỉnh: "Ồ, đến đây".

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Tất Cả Đều Là Âm Ảnh

Vừa dứt lời, cô liền cười lớn, cười mãi, chính mình cũng cảm thấy thê lương. Tiền là gì? Tiền là thử khốn kiếp! Nhưng ai cũng yêu thương thử khốn kiếp đó, đến chết cũng không buông được!

Sau khi Ổn định chỗ ngồi, mọi người bắt đầu phân tích tình tiết vụ án. Lại là một vụ án giết người, người chết là một người đàn ông trung niên, do phần mặt bị hủy hoại nghiêm trọng, trên người lại không có vật gì chứng minh được thân phận nên tạm thời vẫn chưa thể xác định danh tánh. Căn cứ vào tình trạng thi thể, có thể đoán thời gian tử vong là vào khoảng mười hai giờ trưa hôm qua. Người chết trước đó bị vật nặng đập rất mạnh, vết thương chí mạng ở sau gáy, có một mảnh xương nhỏ còn lồi hẳn ra ngoài, vết thương trên mặt tuy nghiêm trọng, khiến phần mặt bị tổn hại không thể nhận được nhưng nguyên nhân tử vong là do phần gáy đã bị đánh mạnh. Từ vết thương có thể nhận thấy hung khí không thuộc dạng thường gặp như gậy gỗ hoặc ống sắt, mà là một vật cứng có góc cạnh không rõ hình dạng.

Thi thể được bà chủ nhà phát hiện khi đi ngang qua một căn phòng trọ của mình ở khu ngoại thành, hoàn toàn nhờ vào sáng sớm hôm nay. Lúc ấy, bà ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, cảm thấy nghi ngờ nên mới gõ cửa nhưng bên trong vẫn không có phản ứng.

Bà chủ sợ xảy ra chuyện nên dùng chìa khóa riêng của mình để mở cửa. Vừa bật đèn lên, bà lão gần bảy mươi tuổi suýt nữa ngã đi vì sợ hãi: trong phòng rất bừa bộn, mặt đất đọng một vũng máu lớn, một người mặt mũi dập nát nằm ngay chính giữa vũng máu. Bà lão sợ chết khiếp, khóc lóc kêu gào chạy ra ngoài cầu cứu, mọi người vội vã báo cảnh sát. Chưa đến bảy giờ, cảnh sát đã áp ngay đến hiện trường, bước đầu có thể phán đoán căn phòng trọ này chính là hiện trường đầu tiên xảy ra án mạng.

Theo lời khai của bà chủ nhà, đồng nghiệp của Diệp Quận biết được căn phòng này do một cặp vợ chồng trẻ thuê. Hai người tuy thường xuyên cãi vã nhưng chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cô gái hiện giờ bụng đã to, còn chàng trai nghe nói làm ở ga tàu nhưng có một dạo gần đây không thấy anh ta đi đâu, có lẽ do vợ sắp lâm bồn nên ở nhà chăm sóc.

Có người hàng xóm gan dạ sang xác nhận thi thề, một mực khẳng định đó không phải là anh chồng vì chàng trai ấy nhìn rất đàng hoàng, cao và gầy, còn thi thể kia tuy không nhìn rõ mặt nhưng thể hình thì rõ ràng thấp hơn. Quả nhiên, sau khi cảnh sát kiểm tra kỹ càng cũng phát hiện ra độ tuổi của người chết không phù hợp với anh chàng trọ trong căn phòng này.

Tuy trong phòng rất bừa bộn nhưng không có dấu tích bị cướp. Mọi thứ chứng minh thân phận của người ở trọ cũng không thấy đâu, những thứ rơi vung vãi trên sàn đa phần là quần áo, hai vợ chồng ấy cũng biến mất tăm. Từ tình hình cô gái sắp lâm bồn mà phán đoán thì không thể có biến cố gì to lớn được vì bình thường họ có đi đâu cũng không vội vàng như thế, mà nghe nói kinh tế họ cũng không mấy khá giả, đã giao một tháng tiền trọ cho chủ nhà, không lý do gì mà khi đi lại không báo một tiếng.

Căn cứ những chứng cứ trước mắt có thể cho rằng vụ án mạng này có liên quan đến hai vợ chồng đó. Người chết là ai? Tại sao lại chết trong căn phòng ấy? Hung khí vẫn chưa được tìm thấy nhưng có thể khẳng định rằng hung thủ không có kinh nghiệm phạm tội, sau khi xảy ra chuyện đã tỏ ra rất hoảng loạn. Điểm này có thể nhận ra từ việc hấn vội vàng rời bỏ hiện

trường, không hề cố gắng làm điều gì để che giấu hành vi phạm tội, thậm chí còn không kịp thu dọn cả cái xác v. v...

về động cơ mưu sát, người chết mặc một bộ quần áo rất ít tiền nên khả năng giết người vì tiền là rất nhỏ. Điểm quan trọng nhất là cú đập đầu tiên vào gáy của kẻ phạm tội đã đủ khiến người chết mất đi khả năng hành động, nhưng hắn vẫn không chịu thôi, tiếp tục đập liên tiếp rất tàn nhẫn vào phần mặt người chết. Điều này giống với việc quá giận dữ mà ra tay, trước đó không hề có sự chuẩn bị nào, hoàn toàn là phạm tội bộc phát và sau khi kết thúc mới hoảng loạn tháo chạy.

Đại đội trưởng đứng thao thao bất tuyệt, Diệp Quân lắng nghe rất chăm chú nhưng tâm hồn thì không ở trong phòng họp. Lúc đầu, cậu một lòng một dạ làm cảnh sát, ngoài nguyên nhân lúc bé cảm thấy cảnh sát rất có sức mạnh, có thể bảo vệ những người mình yêu quý ra thì lý do chủ yếu là vì muốn thực thi chính nghĩa. Cậu từng hy vọng mọi người xấu đều bị pháp luật trừng phạt, thế nhưng mấy năm trong đội cảnh sát hình sự, cậu đã tiếp xúc quá nhiều vụ án, giới hạn giữa thiện và ác càng lúc càng khó đoán định. Cậu từng thấy vụ án giết kẻ thứ ba vì đi đến đường cùng, vụ án một cô gái mắc bệnh tâm thần bị người nhà hạ độc và hành hạ thảm thương đến mức ra tay sát hại chị ruột mình, cậu đã từng gặp những người vợ bị cưỡng hiếp mà xấu hổ đến độ tự sát, còn người chồng tuy chạy vạy khắp nơi để tố cáo kẻ cưỡng hiếp có quyền thế mà cũng không làm gì được, cuối cùng đã tuyệt vọng cầm dao đâm chết kẻ thù. Ranh giới của đúng và sai, tình và lý là gì? Thế gian này mọi sự việc đều có thể không đen thì trắng như quân cờ không? Còn đời vợ chồng sắp sửa đón nhận một sinh mệnh mới ra đời, tại sao lại phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn đến vậy để giết chết một người đàn ông? Nếu không có những nỗi đau khó nói nên lời thì nào ai chịu bị đẩy đến ranh giới sống và chết? Diệp Quân nghĩ, có lẽ cậu không thể là một người thực thi pháp luật cứng rắn vô tư, so với việc làm một hóa thân vì chính nghĩa thì cậu càng muốn bảo vệ người cậu yêu quý, bảo vệ tất cả những thứ cậu trân trọng yêu thương.

Ánh sáng trước mặt lay động khiến Diệp Quân không thể không tập trung sự chú ý vào phía trước, thì ra đại đội trưởng đang mở máy chiếu. Màn hình trên tường xuất hiện ảnh soán chứng minh nhân dân của một đôi nam nữ, đại đội trưởng giải thích: "Trước mắt, chúng ta đưa hai vị khách trọ vào diện tình nghi đầu tiên. Hai người này đã tháo chạy khỏi hiện trường sau khi vụ việc xảy ra trưa hôm qua, đến nay vẫn chưa rõ tung tích. Đây là bản photo chứng minh nhân dân mà chúng ta lấy được từ bà chủ nhà của hai người đó. Người con trai tên Đăng Tuấn, cô gái tên...".

Diệp Quân nãy giờ tâm hồn vẫn để tận đâu đâu bỗng nghe trong đầu dội lên một âm thanh cực lớn. Cậu đột ngột đứng phắt dậy trong phòng họp đầy ắp người.

"... Hai người này luôn ở chung với danh nghĩa vợ chồng, cô gái làm nhân viên thu tiền ở cửa hàng tiện lợi XX đường XX, còn anh chàng kia... Diệp Quân, cậu có việc gì à?", đại đội trưởng phát hiện ra sự lạ lùng của Diệp Quân, ngừng việc giải thích lại hỏi.

Mọi ánh nhìn của đồng nghiệp đều dồn vào Diệp Quân. Cậu biết mình mất bình tĩnh nhưng sự chấn động trong lòng quá lớn, không khác nào một quả núi đã sụp đổ. Hương Dao và Đăng Tuấn giết người? Đáng sợ quá. Tại sao ác mộng cứ đến liên tiếp không ngừng? Rốt cuộc phải đến khi nào mới tỉnh dậy được? Đến khi nào đây?

"Diệp Quân, cậu có gì cần hỏi gì không?" đại đội trưởng càu mày, nhìn chàng thanh niên đang sững sờ thất sắc kia rồi hỏi.

Diệp Quân cố hít một hơi thật mạnh: "Tồi... tòi quen họ".

Sau cuộc họp, Diệp Quân vào nhà vệ sinh rửa mặt. Thấy xung quanh không còn ai, cậu liêu rút di động ra, gọi cho số điện thoại vô cùng quen thuộc ấy, nhưng rất nhiều lần đều hiển thị đối phương đang bận máy. Cậu biết Hương Viễn sẽ biết chuyện Hương Dao từ những người khác nhanh

thôi. Cô em gái duy nhất xảy ra chuyện như vậy, chắc cô đau khổ lắm. Diệp Quân biết Hương Viễn đối xử với Hương Dao không máu lạnh như mọi người vẫn tưởng. Hương Viễn dựa vào đầu giường, nhìn rất lâu số điện thoại cuối cùng trong ấy. Khi Diệp Quân phát hiện ra cò đã lừa dối cậu, cậu sẽ làm gì? Cậu là cảnh sát, chỉ cần để ý thì sẽ tiếp tục điều tra ra, có lẽ cậu sẽ phát hiện được rất nhiều điểm đáng ngờ. Giả như có một ngày, cậu phát hiện ra chân tướng sự việc thì liệu có đại nghĩa diệt thân, anh hùng giết chị dâu? Hương Viễn nghĩ đến đây bỗng thấy hoang đường đến nực cười. số điện thoại đó nên bị xóa bỏ từ bốn năm về trước, bất kỳ việc nào cũng thế, không làm thì thôi, đã làm thì phải gọn gàng dứt khoát. Nhưng cho đến khi Diệp Khiên Trạch mất tích Hương Viễn mới nhận ra, hai người là vợ chồng mấy năm mà ngoài sản nghiệp của Diệp gia ra thì anh không để lại bất cứ thứ gì. Họ không có một tấm ảnh chụp chung, không có một món quà tặng nhau, đến cả món trà hạt sen táo đỏ bốc hơi nghi ngút cũng đã vĩnh viễn trở thành quá khứ. Cò muốn giữ lại chút gì đó để chứng minh cò và người đàn ông ấy không phải là ảo mộng. Cò cần thứ gì đó để có thể ghi dấu chút hoài niệm của mình nên mới xóa bỏ mọi số di động, chỉ để lại số điện thoại ấy, cho dù cô rõ hơn ai hết việc này không hề sáng suốt.

Lúc đặt di động xuống, trong lòng Hương Viễn lại cảm thấy một sự thoải mái lạ lùng, cò nghĩ, nếu báo ứng đến thật thì hãy để Diệp Quân tự tay trao nó cho cò, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với người khác.

Trước khi ra ngoài, Hương Viễn nhận được tin nhắn của Diệp Quân, tất cả có hai tin:

"Anh đang nằm mơ ư?"

"Nếu là mơ thì anh rất vui. Đừng đánh thức anh dậy."

Đó là nét ngây thơ ngờ nghệch của cậu mỗi khi đứng trước cô. Hương Viễn xem nhưng không trả lời lại. Nếu là giấc mơ, chi bằng để giấc mơ ấy

yên tĩnh một lúc, đừng làm ồn, cũng đừng động đến. Là ai đã nói, giấc mơ đẹp thường dễ tỉnh nhất?

Sắp đến công ty thì bệnh viện Diệp Bình Lâm điều trị gọi điện tới, bảo sáng sớm ông đã có hiện tượng trúng gió. Mấy năm nay Diệp Bình Lâm thường ở chùa Lục Dung, tăng nhân trong chùa có được tiền hương hỏa nên chăm sóc ông rất chu đáo, ông sống ở đó cũng rất tốt. Mỗi tuần Hương Viễn đều đến thăm, Diệp Quân thì lại ít khi đến đó hơn nhưng cứ chục ngày lại đến một lần. Nửa năm nay, sức khỏe Diệp Bình Lâm sa sút rất nhanh, ông đã già rồi, giống như một cỗ máy cũ bị rỉ sét, sửa chỗ này rồi chỗ khác lại hỏng, thực sự không còn cách nào khác, Hương Viễn đành đưa ông vào bệnh viện.

Hôm ấy, Hương Viễn có hai cuộc họp và một vài việc cần giải quyết nên nó sẽ làm mất khá nhiều thời gian của cô nhưng chuyện của Diệp Bình Lâm, cô không thể không lo nên cô quay đầu xe, phóng thẳng đến bệnh viện.

Đến trước phòng chăm sóc đặc biệt của Diệp Bình Lâm, thấy bác sĩ điều trị chính và các y tá đã đợi ở đó, Hương Viễn hỏi luôn: "Bố chồng tôi thế nào rồi?".

Bác sĩ dè dặt nói vài câu: "Cô cũng biết đấy, với tình trạng sức khỏe của Diệp tiên sinh thì duy trì được đến bây giờ cũng là khá vất vả rồi. Mạch máu ở não ông rất yếu, giống như một quả bom hẹn giờ không biết khi nào thì nổ. Hình như ông cũng biết chuyện này, có điều hiện giờ ông khá bình thản khi đón nhận nó, đó là chuyện tốt đối với những người bệnh nặng... Tất nhiên, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức...".

"Tôi hiểu", Hương Viễn tiếp lời bác sĩ. Sao cô lại không hiểu ẩn ý trong câu nói ấy chứ? Khi bà Diệp mất, Diệp Bình Lâm đã xem nhẹ sự sống cái chết, so với ông thì cô mới là người không đành lòng, cô đã không còn mắc nợ Diệp gia nhưng người nhà họ cứ lần lượt bỏ đi.

Cồ đẩy cửa phòng bước vào, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường. Diệp Bình Lâm hè mắt, nhìn thấy cồ thì hơi mỉm cười, động tác nhếch khóe môi dường như đã làm hao tổn rất nhiều sức lực của ông.

Hương Viễn nhặt quyển sách rơi xuống từ tay Diệp Bình Lâm lên - một quyển "Đại dương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh". Cô lật nó ra, trang sách đã rất cũ kĩ, không biết ông đã xem bao nhiêu lần, đã ốm đến nông nỗi này mà vẫn không bỏ nó.

"Bố phải nghỉ ngơi nhiều hơn", Hương Viễn nói với bố chồng trên giường bệnh.

Giọng Diệp Bình Lâm rất yếu: "Hương Viễn, dượccy bất tử bệnh, Phật độ hữu duyên nhân...".

"Có Phật tồn tại thật sao ạ?" Hương Viễn không biết bàn luận chuyện này với một người già bệnh nặng thì có ý nghĩa hay không nhưng đột nhiên cồ rất muốn biết.

"Con tin thì có."

"Nhưng con không tin." Cô nghĩ, có phải đó là do cô chưa bao giờ được phù hộ độ trì?

Diệp Bình Lâm yếu ớt hỏi: "Chuyện công ty vẫn ổn chứ?".

"Tốt! Tốt đến không thể tốt hơn!" Hương Viễn vừa trả lời vừa quay đầu đặt quyển kinh vào giá sách đầu giường. Giang Nguyên là tâm huyết một đời của ông nên việc ông không đành lòng cũng là điều hiển nhiên.

"Một mình con... Đừng vất vả quá", nói xong mấy chữ này Diệp Bình Lâm phải nghỉ một lúc lâu mới có thể khó nhọc nói tiếp. Chuyện Diệp Khiên Trạch mất tích không thể giấu ông được mãi, có quá nhiều lời đồn

đại, không thể che đậy mãi được, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến sức khỏe ông mỗi lúc một yếu.

"Hương Viễn...", ông khó nhọc thốt ra hai chữ này.

"Bác sĩ bảo bố phải tĩnh dưỡng, có gì thì khỏe rồi hẵng nói", Hương Viễn kéo chăn đắp cho ông rồi nhẹ nhàng khuyên.

Diệp Bình Lâm chậm rãi lắc đầu, môi mấp máy như có lời gì đó phải nói nhưng giọng ông quá yếu nên Hương Viễn chỉ thấy môi ông cử động mà lại không nghe thấy gì.

Khi ông lặp lại lần thứ hai, cuối cùng Hương Viễn cũng hiểu. Cô nhìn bố chồng mình bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, chậm rãi đứng thẳng người dậy, không nói gì, hồi lâu sau mới cười lạnh một tiếng.

Diệp Bình Lâm nói: "Nếu Khiên Trạch đã... A Quân nó vẫn không quên con được...".

Hương Viễn nhủ thầm, ông là người sắp chết rồi thì việc gì cô phải tính toán so đo? Nghe là được. Nhưng giờ phút này, cô không thể nuốt cơn giận đó xuống, bao nhiêu oán hận đều dâng trào. Diệp Quân thế nào là một chuyện nhưng từ miệng Diệp Bình Lâm nói ra lại là một chuyện khác. Hương Viễn không tin đến bây giờ Diệp Bình Lâm mới nhìn ra tâm tư của Diệp Quân, nếu không thì trận tranh cãi hôm nào của họ là vì điều gì? Diệp Bình Lâm là người một tay kéo Hương Viễn vào Giang Nguyên, không có ông thì có lẽ Hương Viễn vẫn sẽ là một người làm công giỏi giang dưới tay Thẩm Cư An nhưng Diệp Bình Lâm đã dùng hai chữ "ân tình" để níu giữ cõ lại, sau đó lại cực lực tác thành hôn sự của con trai lớn Diệp Khiên Trạch và cô.

Rất nhiều việc Hương Viễn không muốn nói nhưng không có nghĩa là cô không biết. Diệp Khiên Trạch xưa nay vốn dịu dàng, lần ấy trong lòng vốn đang dao động nhưng nếu không có ông bố đứng sau đẩy một cái thì

chưa chắc anh đã bắt chấp tất cả để cầu hôn cò vào lúc quan trọng nhất. Như vậy cũng được, vì Hường Viễn cam tâm tình nguyện lấy anh, cô không thể thoát khỏi sự cám dỗ của ánh trăng đêm ấy, không liên quan đến ai khác. Cũng chính vì thế mà mấy năm nay, cô dốc cạn sức lực diễn vai một người vợ tốt của Diệp Khiên Trạch, một người dâu thảo của Diệp gia và như người nhà họ Diệp mong muốn, hết lần này đến lần khác cò đưa Giang Nguyên thoát khỏi tai ương để đi vào quỹ đạo. Cò dùng quãng thời gian đẹp nhất của thời con gái để đổi lấy vinh quang ngày hôm nay của Giang Nguyên, trong khi chính cò lại luồn luồn cò độc một mình. Diệp Khiên Trạch không phải chồng cô, Giang Nguyên mới đúng là chồng cô. Mấy năm nay, người duy trì công ty, duy trì cái nhà này không phải họ Diệp mà là họ Hường.

Bây giờ đã xong, con trai lớn có lẽ sẽ không quay lại, ông đã nói, thế này vậy, con trai nhỏ luôn có ý với con... Ai bảo ông hồ đồ, ông muốn dùng một cách thức giống nhau để buộc chặt cô với Diệp gia, bán mạng cho họ, không thay lòng, mãi mãi không siêu sinh. Đùng là một sự tính toán vô cùng sáng suốt.

Hường Viễn chưa bao giờ thấy hận hai chữ Diệp gia như lúc này. Diệp gia quý quá! Cô nguyện rửa nó. Đối với Diệp gia, cô là cái gì chứ?

Không phải một người mà là một công cụ, một công cụ là nô lệ của tình cảm.

Hường Viễn không rõ nỗi hận thù của mình có hiện ra trên mặt không nhưng cò mặc kệ, cò lại cúi xuống, hỏi với vẻ mỉa mai: "Bố dung túng cho con dâu và con trai nhỏ loạn luân à? Vì công ty, bố cũng vất vả quá nhỉ. Nhưng sao bố dám khẳng định nếu tôi và Diệp Quân lẳng nhẳng với nhau thì sẽ không có mưu đồ gì với Diệp gia? Nếu tôi muốn cướp đoạt Giang Nguyên thì cho dù bố có mười người con trai xếp hàng hiến thân cũng vô ích thôi".

"... Con... con sẽ không...", Diệp Bình Lâm thều thào.

"Tôi sẽ!" Hương Viễn nghiêng răng, kề sát tai ông lão, hạ giọng nói: "Bố thật tin tưởng tôi quá. Tôi rất cảm động nhưng nếu tôi nói tôi đã bảo người ta giết chết con trai yêu quý của bố thì liệu bố có còn tiếp tục tin tưởng tôi không?".

Nói xong, cồ bồng cười lớn, cười mãi, cười mãi, chính cồ cũng cảm thấy thê lương. Tiền là gì? Tiền là thứ khốn kiếp! Nhưng ai ai cũng yêu thứ khốn kiếp đó, đến chết không cũng không buông được!

Đôi mắt Diệp Bình Lâm bỗng mở lớn, nhìn chăm chăm vào Hương Viễn, thở hổn hển nhưng không nói ra được lời nào, chỉ có một giọt nước mắt mờ đục lăn ra từ khóe mắt. Trong ánh mắt ấy có kinh ngạc, có hận thù, có tình ngộ, dần dần lại trở nên dịu dàng như thể đang thương xót tiếc nuối.

Hương Viễn như đang lăm bắm với ánh mắt ấy: "Đến bây giờ, tôi cảm thấy đủ rồi, tất cả đã đủ rồi. Nếu bố còn sức lực thì cứ cố giữ gìn đi, không chừng sẽ đợi được đến ngày tôi gặp báo ứng".

Diệp Bình Lâm khó nhọc há miệng, cuối cùng từ bỏ, run rẩy động đậy cánh tay còn đang truyền dịch, lần mò tìm bút giấy dưới gối nằm - ông đã phát bệnh mấy lần, mồm miệng méo mó cả, chỉ có thể dùng ngón tay cầm bút viết ra những lời muốn nói.

Hương Viễn lạnh lùng nhìn ông khó nhọc vạch từng nét trên giấy, viết mỗi chữ là vất vả như đang leo núi.

Lúc ông ngừng tay, Hương Viễn liếc qua mấy lần, cô nghĩ Diệp Bình Lâm sẽ nguyên rủa cô là kẻ giết người không gớm tay, ngờ đâu trên tờ giấy chỉ nguệch ngoạc vài chữ: "Bố muốn con hạnh phúc".

Hương Viễn ngẩn người, bất ngờ cảm thấy chua xót, cô hỏi: "Sao tôi còn hạnh phúc được?".

Diệp Bình Lâm lại lắc đầu, tiếp tục cố gắng di bàn tay cầm bút. Viết xong, ông như đang thở dài nhưng vẫn chậm rãi mà kiên quyết nhét mảnh giấy vào tay Hương Viễn.

Nhất niệm phóng hạ, vạ bàn tự tại.

Đó chính là lời ông muốn gửi lại cô.

Ông không hề hận cô, ông đã nhìn thấu tất cả và cũng buông tất cả nhưng sinh mệnh cũng đã đến đoạn cuối cùng. Còn cồ, làm sao bảo muốn buông là buông? Ngoài những ám ảnh cũ, cồ không còn gì cả, một khi buông ra sẽ cảm thấy thế nào?

Cả buổi sáng, câu nói của Diệp Bình Lâm cứ lớn vờn trong lòng Hương Viễn. Cô không thể tin được rằng sau khi biết được sự thật Diệp Bình Lâm lại không thù hận cồ mà chỉ có tiếc thương. Những lời ông nói về Diệp Quân thực sự chỉ vì muốn hợp tác cho nỗi cô đơn của cô và trái tim cậu con trai nhỏ của mình, không hề có mưu đồ nào khác? Buông tay... buông tay... cô còn có tư cách "vạ bàn tự tại" không?

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Báo Ứng Đã Đến

"Diệp Quân, nếu em nói thế giới này có báo ứng thì anh có tin không?"... "Nếu có, thì hãy để báo ứng đo hết lên người anh."

Vừa về văn phòng, di động của Hương Viễn đã reo lên một tiếng, cô chưa kịp nghe máy thì tiếng chuông đã ngưng bật. Lúc đầu, Hương Viễn ngỡ là Diệp Quân vì cậu thích nhất trò này, vừa nghe có tín hiệu là tắt máy ngay, để lừa cô phải gọi lại. Khi cô gọi lại hỏi có chuyện gì thì cậu lại bảo mình không gọi, chỉ bấm nhầm số nhưng nói mãi, nói mãi mà không chịu cúp máy.

Nhưng lần này không phải Diệp Quân mà là một số máy cố định lạ. Hương Viễn nghĩ chắc lại là những số gọi đến quảng cáo nên không để tâm lắm. Ai ngờ mấy chục giây sau, điện thoại lại réo vang, vẫn cùng một số máy.

Lần này Hương Viễn bắt điện thoại. "Alo, tôi là Hương Viễn, xin hỏi ai đây?"

Đầu bên kia im lặng, Hương Viễn càu mày, đang định bỏ máy thì nghe thấy một tiếng khóc nức rất nhỏ vọng đến, Hương Viễn sững sờ nhưng phản ứng rất nhanh: "Hương Dao, có phải Hương Dao không? Khóc cái gì? Nói đi chứ!".

Đối phương không trả lời, chỉ khóc.

Hương Viễn đã đoán ra người kia là Hương Dao. Lâu lắm rồi Hương Dao không gọi điện cho cô, mấy năm nay, Hương Viễn muốn biết tình hình của em mình thì phải nhờ người lén lút hỏi thăm, mỗi tháng một lần, biết em mình bình an, cồ mới thấy yên tâm. Tuy Hương Viên luôn phản đối em gái sinh con trong lúc cuộc sống chưa được ổn định, nhưng nhìn bụng Hương Dao mỗi lúc một to trong những tấm hình mà cồ nhờ người thăm dò đưa đến, trong lòng Hương Viễn không phải không có cảm xúc. Thậm chí cồ từng nghĩ, đợi khi Hương Dao làm mẹ rồi thì tính cách có lẽ sẽ chín chắn, điềm tĩnh hơn, quan hệ giữa hai chị em rồi sẽ có ngày được cải thiện. Nhưng trước khi ngày ấy đến, Hương Viễn không ngờ Hương Dao lại gọi điện cho cồ, mà còn khóc rất thương tâm.

"Khoan đừng khóc lóc gì đã, nói chị nghe xem nào!", Hương Viễn lo em mình xảy ra chuyện, suýt nữa đã cuống lên.

Tạ ơn trời đất, đối phương cuối cùng cũng đã có phản ứng nhưng tiếng khóc vẫn không ngừng lại: "... Hương Viễn, làm sao đây? Xảy ra chuyện rồi, làm sao bây giờ?".

Hương Viễn cố kìm nén nỗi lo lắng bất an của mình: "Xảy ra chuyện gì? Em nói từ từ thôi, nói rõ chị nghe xem nào".

"Bọn em... bọn em đã giết người. Hắn chết rồi... em sợ lắm...", giọng Hương Dao run rẩy hoảng loạn như vẫn chưa tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Hương Viễn bàng hoàng: "Em nói gì? Bọn em là ai? Em và Đăng Tuấn à? Hắn là ai? Hương Dao... em đừng khóc, nói rõ chị nghe xem".

"Hắn là một người bạn của A Tuấn, trước kia từng làm việc cùng A Tuấn trên tàu, không biết mấy năm trước phạm tội gì mà phải trốn sang Thái mấy năm, vừa về nước đạt trước. A Tuấn giữ hắn lại cho trốn tạm ở chỗ bọn em... A Tuấn trước giờ đối đãi bạn bè rất tốt, em cũng không còn

cách nào khác nhưng... tên ấy là cầm thú... Trưa hôm qua, A Tuấn ra ngoài mua đồ, hấn... hấn lại động tay động chân với em. Đến một người phụ nữ có thai cũng không tha, hấn không phải là người..." Hường Dao nói đến đây thì khóc không thành tiếng.

Hường Viễn cũng đờ đẫn, bạn của Đăng Tuấn, trước kia từng làm việc cùng nhau trên tàu, mấy năm trước phạm tội phải đào thoát, gần đây vừa xuất hiện, trưa hôm qua xảy ra chuyện... Năm chặt điện thoại, cò thấy trái tim mình muốn nhảy vọt ra ngoài: "Hường Dao, em nói chị biết, tên ấy có phải họ Trần, tên Trần Kiệt không?".

"Em không biết, chắc là vậy... A Tuấn gọi là anh Kiệt... Một mình em ở nhà, bộ dạng hấn như thế, em rất sợ... Em hét lên là dừng, dừng, trong bụng em còn có đứa trẻ nhưng hấn mặc kệ... Hấn đè lên người, bịt chặt lấy miệng em. Em nghĩ em sẽ chết, em thật sự nghĩ rằng em sẽ chết..." Nói đến cảnh đáng sợ ấy, giọng Hường Dao cũng bắt đầu mất kiểm chế: "Sau đó A Tuấn trở về... A Tuấn điên lên, túm lấy gạt tàn thuốc thủy tinh trên trà kỷ, đập thật mạnh vào gáy hấn... Hấn chảy rất nhiều máu, đổ gục xuống đất không dậy nổi nhưng A Tuấn vẫn tiếp tục đập, đập đến khi gương mặt hấn nát ra. Em bảo, A Tuấn, anh dừng tay lại, anh sẽ đánh chết hấn mất... nhưng A Tuấn không nghe, anh ấy không còn nghe thấy gì nữa, cứ đập mãi, cuối cùng... Tên cầm thú kia đã chết, hấn chết rồi... Hường Viễn, A Tuấn đã vì em, tên đó đáng chết nhưng cảnh sát sẽ không tha bọn em đâu, bọn em nhất định phải đi thôi. Chị giúp em, giúp bọn em với...".

Hường Dao nói giọng đứt quãng, cứ lặp đi lặp lại nhưng Hường Viễn đã hiểu rõ. Đăng Tuấn đã giết Trần Kiệt vậy thì có thể giải thích được sự thất hện của hấn. Đó không phải là oan nghiệt thì là gì? Báo ứng đến nhanh thật, nhưng tại sao nó lại nhảy đến chỗ Hường Dao? Điều Hường Viễn muốn nói là, cò và Hường Dao không phải chị em yêu thương nhau gì cho lắm, đã sớm đường ai nấy đi nhưng muốn trừng phạt thì cũng đừng tìm đến Hường Dao chứ.

Nhưng bây giờ nguy hiểm đã cận kề, không phải lúc thở vãn than dài, Hương Viên cố gắng trấn tĩnh tâm trí, bảo Hương Dao: "Em đừng dại, em chạy đi đâu được? Nên nhớ sát nhân là Đăng Tuấn chứ không phải em, bụng em to như thế thì đi được bao xa? Còn Đăng Tuấn, cậu ta đâu? Em bảo cậu ta quay lại đầu thú đi, chị sẽ tìm luật sư tốt nhất để biện hộ cho cậu ta giảm mức hình phạt xuống thấp nhất. Cậu ta ra tay không phải có mưu đồ trước, tòa án sẽ xem xét điều đó... Em hãy tin chị..."

Hương Dao nấc lên: "Không được, A Tuấn không chịu đâu, anh ấy không cho em liên lạc với chị... Em cũng không biết là tại sao... Giết người phải đền mạng, chuyện này em biết, cho dù không chết thì anh ấy cũng phải ngồi tù cả đời. Con em sắp ra đời rồi, không thể vắng bố được, em muốn chạy trốn với anh ấy, chí ít thì bọn em cũng có thể ở bên nhau".

Hương Viên không thuyết phục em mình nữa. Hương Dao là đứa khôn nhà dại chợ nhưng cò vẫn còn một việc cần phải làm rõ: "Tại sao Đăng Tuấn không cho em liên lạc với chị? Em chắc chắn tên ấy đã chết rồi chứ? Hai người giờ đang ở đâu? Em khoan nói gì đã, gọi điện thoại ở đâu, có an toàn không? Xung quanh có ai không? Đăng Tuấn đi đâu rồi? Em không nói chị biết thì làm sao chị giúp được?".

"Trạm điện thoại công cộng, em đang ở trạm điện thoại công cộng. Em lén trốn Đăng Tuấn ra ngoài. Em biết chị luôn có cách hơn bọn em nhưng anh ấy nói không tin chị... ATuấn..."

"Em gọi cho ai thế? Gọi cho Hương Viên? Em điên rồi hả?" Giọng Đăng Tuấn và tiếng tranh đoạt vang lên ở đầu dây bên kia.

"Alo, alo, Đăng Tuấn, cậu nghe tồì nói, Hương Dao bây giờ không thể... alo alo..."

Điện thoại đã bị cúp, mọi tiếng kêu thét đều tan biến. Nhịp tim Hương Viên như bị âm thanh bần máy kia khống chế, từng tiếng, từng tiếng, rất

quy tắc, dồn dập, trống rỗng.

Trần Kiệt chết rồi. Hương Viễn không biết mình có nên thờ phào nhẹ nhõm hay không nhưng người giết Trần Kiệt lại là Đăng Tuấn - người đàn ông của em gái cô, là bố của đứa cháu chưa ra đời của cô. Hương Dao đã bị kéo vào cuộc, tệ hại đến mức không thể cứu vãn. Hiện tại Hương Viễn chỉ lo cho Hương Dao, Đăng Tuấn giật lại điện thoại liệu có làm con bé tàn thương? Tình trạng sức khỏe của con bé hiện giờ liệu có chịu đựng được sự hành hạ?

Trợ lý Tiểu Ngô gõ cửa bước vào: "Giám đốc Hương, có hai vị khách đang ở bên ngoài...".

Hương Viễn ngẩng lên: "Tôi chẳng đã nói rồi sao, nếu không hẹn trước thì nói là tôi không có ở đây".

Tiểu Ngô giật thót mình trước vẻ mặt của Hương Viễn run rẩy ấp úng giải thích: "Nhưng... nhưng họ là cảnh sát, bảo muốn gặp chị để tìm hiểu chút việc...".

Đến nhanh thật! Hương Viễn thầm cười khở trong lòng. Chuyện tốt, hễ bất cẩn một chút sẽ bỏ lỡ, có khả năng sẽ không còn xuất hiện nữa nhưng chuyện xấu thì bất chấp bạn có trốn tránh thế nào, những gì phải đến vẫn sẽ đến. Đó có được xem là chút kiến thức về cuộc sống nhỏ bé hay không?

"Mời họ vào." Hương Viễn hít một hơi thật sâu, ngồi ngay ngắn, gương mặt trở lại vẻ điềm tĩnh như thường. Thấy hai người đàn ông mặc sắc phục cảnh sát tiến vào, cô bình thản nở nụ cười: "Tiểu Ngô, mời hai vị cảnh sát đây ngồi rồi rót trà đi".

Hương Viễn về đến nhà rất khuya, không ngờ Diệp Quân còn về muộn hơn cồ. Lúc cửa phòng bị đẩy ra, cồ biết không thể là ai khác ngoài Diệp Quân. Hương Viễn dừng động tác đếm từng tập tiền lẻ lại, quay người lại

nhìn, Diệp Quân vẫn chưa kịp tháo mũ xuống, dù cậu vốn ghét bị thứ gì đó bó buộc trên đầu.

Diệp Quân đứng cạnh cô, lên tiếng: "Đồng nghiệp của anh... họ có đến tìm em không?".

Hương Viễn không nhìn thấy rõ mặt Diệp Quân, chỉ thấy bộ sắc phục trên người cậu giống hệt hai người cảnh sát kia. Cồ gật đầu: "ừ, em biết rồi. Những gì cần hỏi đã hỏi cả rồi, nhưng em cũng không biết Hương Dao đang ở đâu. Em không nên để mặc nó ở ngoài một mình, đó là lỗi của em".

Mái tóc Hương Viễn xoa dài dưới ánh sáng ngọn đèn bàn, gương mặt tiều tụy, thần sắc thê lương, cô không phải là Hương Viễn vạn năng mà chỉ là một người phụ nữ yếu đuối.

"Anh có gọi để em chuẩn bị tâm lý nhưng điện thoại của em cứ bận suốt. Em cũng biết đó là vụ án mạng giết người mà cấp trên vừa phát lệnh phải chú trọng nên..."

Lúc Diệp Quân gọi điện, có lẽ cô đang nói chuyện với Hương Dao, Hương Viễn biết Diệp Quân lo cho cồ nên thở dài: "Diệp Quân, tính cách Hương Dao anh cũng biết đấy, tuy cứng đầu nhưng lại mềm lòng hơn bất cứ ai, nó không thể xuống tay tàn nhẫn như thế được, mà chỉ còn một tháng nữa là nó sinh con rồi... Anh nhận lời đi, nếu có tin tức gì của nó thì nhất định phải báo em biết ngay, còn nữa, cố gắng đừng làm hại nó, được không?".

"Chỉ cần đó là chuyện anh làm được thì anh sẽ không từ chối em điều gì?", Diệp Quân nói.

Nói xong, Diệp Quân nhìn sà nhà, bóng cậu và cô hợp lại làm một. Cậu thử đưa tay ra chạm vào tóc cồ. Diệp Quân còn nhớ lúc bé, cậu đã từng thấy Hương Viễn gội đầu bên sông, mái tóc xoa dài, khi ấy cậu đã rất muốn chạm vào nhưng chưa bao giờ dám. Khi lớn rồi, lúc xuất hiện trước mặt

cậu, Hương Viễn không buộc tóc đuôi ngựa thì cũng búi tóc lại, dáng vẻ xoa tóc của cô chỉ xuất hiện trước mặt một người đàn ông - anh ruột Diệp Khiên Trạch của cậu. Cậu đã ngỡ mình mãi mãi chỉ có thể đứng nhìn từ xa, mãi mãi không bao giờ chạm được nó, không ngờ bây giờ cậu lại có thể chạm vào.

Hương Viễn không kháng cự, chỉ nói gọn một câu: "Em đã có tóc bạc rồi".

Diệp Quân Ồm cô vào lòng: "ở đâu? Nhổ hết xuống cho anh xem".

Gương mặt Hương Viễn áp vào hàng cúc kim loại lạnh lẽo cứng đanh trên áo Diệp Quân nhưng cơ thể cậu lại nóng rực. Cồ đưa tay vuốt ve khuôn mặt cậu: "Em chỉ còn mỗi anh nên nhất định anh phải sống tốt nhé!".

Diệp Quân hồn lên môi cồ, tất cả đều là giả, đều tàn khốc, chỉ có cơ thể là thật, là tuyệt vời. Hương Viễn nhắm nghiền mắt, cảm nhận cơ thể trẻ trung và sự nồng nàn mãnh liệt như lửa của cậu, những gì cồ nhớ chỉ là câu đó: "Diệp Quân, anh phải sống thật tốt".

Dù không biết một mối thì nỗi đam mê nào cũng sẽ đến lúc thoái trào. Hương Viễn dựa nửa người vào đầu giường nhìn Diệp Quân đã mỗi một chìm vào giấc ngủ cạnh cồ, mặt cậu áp sát vào cánh tay trần của cồ, hơi nhúc nhích là tỉnh.

"Hương Viễn, anh muốn hỏi em một chuyện được không?", Diệp Quân Ồm cánh tay cồ, hỏi.

"Được thôi, chỉ cần em có thể trả lời anh", Hương Viễn đưa bàn tay kia lên vén mái tóc hơi ẩm ướt vì mồ hôi của mình rồi trả lời.

"Lúc em... với anh, từ đầu đến cuối luôn nhắm nghiền mắt, có phải là vì em không muốn nhìn thấy mặt anh, em xem anh là anh ấy?" Lúc nói câu ấy cậu cũng nhắm mắt thật chặt.

Hương Viễn khựng lại một lúc. Điều cậu nói có thật không? Cơ thể cô cảm nhận được Diệp Quân rất rõ ràng nhưng chẳng lẽ thứ khiến cô nhắm nghiền mắt là trái tim cò? Thậm chí cò đã không hiểu rõ cảm giác của mình đối với Diệp Quân là gì. Đó có thể là tội nghiệp, là thương xót, nhưng giây phút khi cảm thấy Diệp Quân sung sướng, có bao giờ cò không thấy được an ủi đâu. Chỉ ít có người đang rất hạnh phúc nên cò cũng mong muốn có thể hiến dâng cho Diệp Quân của cô.

Sự trầm mặc của Hương Viễn khiến Diệp Quân có vẻ thất vọng nhưng cậu lấy lại vẻ bình thản rất nhanh: "Không sao, em cứ xem anh là anh ấy đi, anh không quan tâm đâu. Nếu anh ấy không quay lại nữa thì anh là anh ấy cũng được". Cậu lật người dậy, lần mò tìm trong túi áo cảnh sát rồi đưa thứ đồ vật nho nhỏ đó lên trước mặt cô: "Đây là trái tim mà anh cả đã gấp, nó bay mất rồi, giờ nó là của anh, anh tặng nó lại cho em".

Đó là trái tim được gấp bằng lá bài, nhìn thoáng qua cũng biết là một lá K đen. Ngày ấy trong ván bài ở khu nghỉ mát, Diệp Khiên Trạch vốn có thể thắng Hương Viễn nhưng anh đã giữ lá bài này lại, gấp thành một trái tim tặng cò. Anh có một trái tim, cò đã có và nó đã bay mất. Hương Viễn cầm trái tim đó trong tay, vồ vằn cảm xúc lẫn lộn. Khiên Trạch ơi Khiên Trạch, anh thử nói xem, đến ngày hôm nay thì giữa hai chúng ta, rốt cuộc là ai đã thắng ai hay đã cố giấu giếm để vờ thua?

Hương Viễn nhớ rõ trái tim này đã bị cơn gió đêm hôm ấy thổi bay đi mất, Diệp Quân lại ở ngay phòng kế bên. Cô tưởng tưởng ra cảnh Diệp Quân đợi đến khuya, khi họ tắt đèn mới một mình ra lòng sục tìm kiếm ngoài bãi cỏ, những giọt sương đêm thấm ướt quân áo cậu, trái tim khô cứng và chai cứng của cò cuối cùng cũng được thấm ướt.

"Ngốc ạ, anh là anh, anh ấy là anh ấy", Hương Viễn nói với Diệp Quân.

"Nhưng nếu trong lòng em có tâm sự gì thì liệu em có giấu anh không?", Diệp Quân hỏi nhưng đôi mắt vẫn không rời gương mặt cò.

Hương Viễn cũng nhìn cậu, nói: "Trái tim con người đều ở trong lồng ngực mỗi người, tất nhiên đó là nơi người khác không nhìn thấy được, cho dù thân mật bao nhiêu cũng vậy cả thôi. Nhưng biết ít lại một chút, có thể cũng là phúc đấy".

Diệp Quân nhắm mắt lại, không nói gì nữa, khi Hương Viễn tưởng cậu đã ngủ thì cậu bỗng nói một câu: "Hương Viễn, anh tin em".

Trái tim Hương Viễn bỗng thắt lại.

"Diệp Quân, nếu em bảo rằng thế giới này có báo ứng thì anh có tin không?"

Diệp Quân hiểu nhầm ý cò, vòng tay siết cò thật mạnh rồi nói: "Nếu có báo ứng thì cứ đổ hết lên người anh".

"Nói nhảm gì thế, trẻ con không biết kiêng kỵ!" Hương Viễn trách, hồi hận tại sao mình lại có ý nghĩ không lành như thế. Diệp Quân cười: "Em sợ anh gặp tai nạn, sợ anh chết à? Không đâu, Hương Viễn, em yên tâm, anh sẽ luôn ở bên em, nếu anh chết rồi thì cũng sẽ là cò hồn cạnh em, không bao giờ đi, không bao giờ đi. Em có sợ không?".

Hương Viễn đẩy cậu một cái: "Còn nói bậy nữa thì cú về phòng ngay cho em".

Diệp Quân vẫn cười, tay lại bắt đầu không an phận.

"Áy, đừng mà... Bảo anh dừng lại... Dừng, em có điện thoại, Diệp Quân, có nghe không?" Hương Viễn mất bao nhiêu công sức mới thoát được sự đeo bám dai dẳng của cậu. vẫn là số điện thoại lạ nhưng không phải là số gọi đến sáng nay, tim cô thoáng run lên, vội vàng nghe máy.

Quả nhiên là Hương Dao, cô không còn khóc nữa nhưng giọng nói rất yếu ớt: "Hương Viễn... em sợ quá, A Tuấn bây giờ trở nên vô cùng xa lạ, xa

lạ đến mức em không quen biết nữa. Hương Viễn, liệu em và đứa bé có chết không? Nhưng em không muốn chết...".

Hương Viễn lại cười: "Hà phu nhân à, thì ra là bà, hôm nay sao lại rảnh rỗi thế? Sao, Hà tiên sinh không ở nhà à? Trước kia cứ giờ này là ở cạnh bà mà, bây giờ đi đâu rồi?".

Hương Dao vẫn chưa hẳn hồ đồ nên đoán ngay bên cạnh Hương Viễn giờ đang có người, nhưng muện thế này rồi ai đang ở cạnh chị ấy?

"Em cũng không biết anh ấy đi đâu, bảo muốn ra ngoài nghe ngóng tình hình... Em đang ở một mình... ở đây tối lắm..."

Hương Viễn xuống giường, chân trần đi trên sàn nhà, cô có thể nói bằng giọng nhẹ nhõm, chỉ e ánh mắt sợ hãi không giấu nổi Diệp Quân.

"Uống trà? Tất nhiên là được, bây giờ bà đang ở đâu? Tôi sẽ đến ngay."

"Chị đừng đến. Hương Viễn, chị phải cẩn thận..."

"Được thôi, Hà phu nhân, bà đợi tôi một lúc, lát nữa tôi sẽ đến ngay. Trà ngon tất nhiên là không thể bỏ qua được rồi, vậy lát nữa gặp nhé."

Lúc Hương Viễn nói xong, bên kia đã cúp máy, cô nhanh chóng mặc quần áo.

"Muện thế này rồi em còn đi đâu?", Diệp Quân ngạc nhiên, tỏ vẻ không bằng lòng lắm.

"Phu nhân của trưởng phòng Hà ở ủy ban hẹn em. Tất nhiên là phải đi rồi." Hương Viễn quay lưng lại Diệp Quân để cài cúc áo. Cô không muốn nói dối nhưng dù sao Diệp Quân cũng là cảnh sát, cô bắt buộc phải bảo vệ Hương Dao nhưng cũng không thể để Diệp Quân khó xử.

"Nhất định phải đi à?", Diệp Quân cũng ngồi dậy hỏi.

"Ngốc ạ, có một số người bắt buộc phải giao tiếp cho khéo. Em không thể nói rõ khi nào quay về, anh ngủ trước hoặc... về phòng anh đi!"

Hương Viễn không nói gì với Diệp Quân nữa, lúc mở cửa, cậu vội vàng gọi với theo sau: "Khoan đã, anh đưa em đi. Muộn thế này rồi, mình em đi sao được?".

Hương Viễn quay lại cười: "vẫn còn Tiểu Trần mà, một cú điện thoại là cậu ta đến ngay".

Hôm nay lúc tan sở, Hương Viễn đã bảo Tiểu Ngô tìm cách kiểm tra số điện thoại Hương Dao gọi đến nằm ở vị trí nào. Cờ tin rằng với tình trạng sức khỏe hiện tại của em gái thì cho dù ra ngoài gọi điện chắc chắn cũng không đi đâu xa được, xem ra thì Hương Dao và Đăng Tuấn vẫn còn ở đây.

Trước khi kết hôn, Hương Viễn đã thuê một căn hộ chung cư nhỏ trong thành phố, khi vừa kết hôn đã từng đưa chìa khóa cho Hương Dao, về sau chị em cãi nhau, Hương Dao tức giận dọn ra ngoài nhưng thì Hương Viễn vẫn giữ lại căn nhà. Có lần cô đã nói với Hương Dao qua điện thoại: "Em ghét chị cũng được nhưng chìa khóa đó thì phải giữ lại. Nếu có ngày nào đó em và Đăng Tuấn có mâu thuẫn, cãi nhau hoặc đánh nhau thì chí ít cũng có nơi trú thân an toàn. Em có thể không bao giờ dùng đến nó nhưng lúc cần thì nó là con đường lùi".

Nếu cô đoán không nhầm thì lệnh truy nã Đăng Tuấn và Hương Dao đã phát ra, sân bay, ga tàu hỏa, bến xe đối với họ đều là những nơi nguy hiểm. Tạm thời không đi đâu được, hai người lại không có nhiều tiền, Hương Dao không thể xuất đầu lộ diện, lúc đi vào đường cùng thì nhất định con bé sẽ nghĩ đến con đường lùi này.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Kết Cục Đào Vong

"Đi!" Vẻ mặt cô gần như đã điên dại nhưng vẫn có chút van xin cuối cùng, cô chỉ muốn cậu đi ngay.

Hương Viễn đứng dưới nhà xe đợi lái xe Tiểu Trần đến. Khi đã cách Diệp gia một quãng, cô mới xuống xe, dặn Tiểu Trần đưa xe về gara công ty rồi có thể về ngủ, còn mình thì vẫy một chiếc taxi, rảo quanh một vòng rồi mới tiến đến hướng khu chung cư.

Lúc đứng dưới lầu, Hương Viễn nhìn về phía cửa sổ lầu hai, vẫn tối om. Cô đã ở đây mấy năm, căn phòng chung cư nhỏ ấy giống như ngôi nhà đầu tiên của cô ở thành phố G. Cô nhớ khi đó cuộc sống của mình rất nghèo khổ nhưng trái tim lại rất tự tại. Về sau cô cũng từng nghĩ sẽ mua nó nhưng chủ nhà không chịu bán, Hương Viễn cũng không muốn cưỡng ép người ta nên đành để vậy. Cô đâu ngờ đêm hôm khuya khoắt quay về nơi này, trong lòng lại thấy nặng nề đến thế.

Lúc lên cầu thang Hương Viễn đã cố thả nhẹ bước chân, mấy năm rồi mà nơi này vẫn không thay đổi, đến cả đèn cầu thang cũng lúc ẩn lúc hiện. Cô quen đường quen chõ, cũng không sợ bóng đêm nên cứ lặng lẽ đến trước cánh cửa quen thuộc ấy, đưa ngón tay lên trước mắt, trên đó không có chút bụi, điều này càng chứng thực suy đoán của cô là đúng. Khi không có người ở, cô đã nhờ chủ nhà cứ mười ngày hoặc nửa tháng lại đến quét dọn

một lần, tóm lại là không thường xuyên lắm. Vị trí căn hộ này khá biệt lập, bụi bặm cũng khá nhiều, nếu không có người gần đây ra vào thường xuyên thì tay nắm cửa sẽ không thể sạch sẽ đến vậy.

Cô móc chìa khóa ra tra vào ổ, cổ tay khẽ đảo "cách" một tiếng khẽ khàng, rồi mở cửa ra. Trong phòng còn tối hơn ngoài hành lang, rèm cửa khép kín, chỉ có một cây nến thắp trên chiếc ghế nhỏ, ánh sáng chập chờn. Cơ thể phù thủng của Hương Dao nửa lộ ra trong ánh sáng yếu ớt, nửa chìm khuất trong bóng tối. Một tay cô đang cầm thứ gì đó, tay kia đang tạo hình trên bức tường được nến chiếu sáng.

Hương Viễn không biết Hương Dao đang tạo hình gì, chỉ biết trong khoảnh khắc cửa mở, Hương Dao hoảng loạn cuống cuồng nhìn về phía cô, đồ vật trong tay lặng lẽ rơi xuống đất.

"A?"? Hương Dao khẽ kêu lên. Muốn trốn đi thì mới biết không gian nhỏ bé này không có chỗ để mình trốn.

"Chị! Đừng ồn!", Hương Viễn vội vàng luồn vào trong, cẩn thận khép cửa lại.

"Hương Viễn, sao chị lại đến đây?" vẻ mặt Hương Dao vẫn hoảng loạn thất sắc, dưới ánh nến chập chờn, mái tóc cô rối bù, bụng nhô cao, cạnh bên chân sưng phù là nửa miếng bánh mì, gần đó còn vài hộp mì ăn liền đã rỗng.

Thấy cô thê thảm đến nông nổi đó trong lòng, Hương Viễn cảm thấy rất chua xót: "Sao chị lại đến à? Chị sợ em chết ở ngoài cũng chẳng ai biết".

"Em tưởng chị không còn quan tâm đến em nữa". Hương Dao lập cập đứng dậy, gương mặt phù lên nhưng vẫn thanh tú, nước mắt lấp lánh dưới ngọn nến.

Hương Viễn vội đến đỡ lấy cô: "Chị không muốn lo nhưng ai bảo chị nhận lời chăm sóc em với bố mẹ chứ".

Trong phòng chỉ có mình Hương Dao, xem ra Đăng Tuấn vẫn chưa về.

Hương Dao nghĩ ngợi một lúc rồi căng thẳng níu lấy vạt áo Hương Viễn: "Em không nói chị biết em đang ở đâu, sao chị lại tìm được đến đây?".

"Em nghĩ em giấu kín lắm à?" Hương Viễn khẽ cười khố: "Chị tìm được, người khác cũng sẽ tìm được. Đừng nói nhiều, đi ngay với chị".

"Đi đâu?".

"Rời khỏi đây. Cậu ta đã giết người, sẽ không trốn được đâu, lẽ nào em muốn lôi cả đứa con trong bụng cùng chết theo cậu ta? Em đi theo chị, chuyện sau này để chị giải quyết".

Hương Dao do dự gật đầu, rồi lại lập tức lắc đầu lia lịa: "Em đi theo chị rồi A Tuấn phải làm sao? Hương Viễn, chị không thể bỏ mặc anh ấy, anh ấy cũng bị ép mà".

Hương Viễn cũng cuống lên: "Lắm lời, chị lo được thì cậu ta có chịu để chị lo không? A Tuấn của em đã xem chị là kẻ thù không đội trời chung, chẳng lẽ em không biết. Chị bảo cậu ta đầu thú thì cậu ta có chịu không? Hương Dao, em phải hiểu là em có thể thoát thân nhưng cậu ta đã giết người, sự việc không đơn giản như thế. Cậu ta không chịu nghe theo chị thì chị càng không thể bảo vệ nổi".

Nghe thấy vậy, Hương Dao khóc lóc giằng ra khỏi tay Hương Viễn: "Không được, em không thể bỏ A Tuấn lại một mình, em không thể xa anh ấy".

Hương Viễn kéo cô đi thì bị cô Me đầu vào người nên lão đảo lùi lại một bước, tức đến phát điên: "Cậu ta quan trọng hơn cả tính mạng em à? Em đừng nói rằng đến hôm nay em mới phát hiện ra thì ra em yêu cậu ta đến thế!"

Lời Hương Viễn có phần mỉa mai nhưng chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, cho dù Hương Dao và Đăng Tuấn ở bên nhau mấy năm nay, cứ chia tay rồi nối lại, nhưng Hương Dao chưa bao giờ thừa nhận tình cảm của mình với Đăng Tuấn, lúc nào cô cũng nói với về đùa bỡn: "Cứ qua ngày đoạn tháng thế đi". Đến lúc đứa trẻ trong bụng đã ba tháng mới mơ hồ nhận ra, cuối cùng không nỡ phá bỏ nó nên mới giữ lại.

Nước mắt trên mặt Hương Dao chan hòa: "Phải, em không yêu anh ấy. Trước kia do em bức xúc với chị, chị không để em ở bên anh ấy, nên em mới làm vậy. Nhưng Hương Viễn, con người có tình cảm, bây giờ em thật sự không thể rời xa anh ấy".

Không biết có phải vì bị Hương Dao húc đầu vào không mà Hương Viễn thấy lồng ngực mình phập phồng, tuy rất bức bối nhưng cũng đành bó tay. Hương Dao đã thế này rồi thì chắc không nghe bất cứ điều gì. Hương Viễn cũng không khuyên nhủ nữa mà gật đầu, nói: "Em có tình có nghĩa, được, Hương Dao, chị hỏi lại lần nữa, có đi với chị không? Nếu em không chịu thì chị sẽ đi, từ này về sau để mặc chuyện của em. Em cứ chạy trốn với Đăng Tuấn đi, xem hai người trốn được bao lâu, cho dù trốn được một lúc thì cũng như chuột chui rúc dưới ống cống không thấy được ánh sáng. Cả đời em như thế thì cũng được đi, nhưng con em thì sao? Em muốn đứa trẻ cũng phải chịu cuộc sống đó sao?"

Hương Dao ôm mặt, đau khổ ngồi xuống ghế: "Đừng nói nữa Hương Viễn, xin chị đừng nói nữa". Cô chỉ cần chịu nghĩ sâu hơn một bước thì sẽ biết sự kiên trì của mình là con đường chết, Hương Viễn nói đúng, cả đời cô có thể như thế, nhưng đứa trẻ là tử huyệt của cô.

"Em chưa bao giờ nghe lời chị, lần này hãy nghe lời chị đi". Hường Viễn nói xong bèn cúi xuống mang giày vào cho Hường Dao lúc này không thể gập bụng lại được. Một tay Hường Dao chống vào giường, nước mắt tuôn không ngừng nhưng không còn chống cự nữa. Chân cô đã sưng phù lên, đôi giày mềm đế thấp không cách nào gài nút lại được, Hường Viễn biết không thể ở đây lâu nên cũng bắt đầu hơi cuống lên. Đúng lúc này, tay nắm cửa bị vặn xoay, Hường Viễn vừa quay lại đã thấy cánh cửa được khóa kỹ đã bị một người mở ra. [alobooks. vn]

"Chị muốn làm gì hả?" Bóng đen ở cửa lao tới Hường Viễn. Cô bị một sức mạnh đẩy thẳng ra sau, lão đảo ngã lăn ra, phần gáy đập mạnh vào chiếc tủ ở góc tường, bỗng chốc thấy trời đất xoay chuyển.

Bóng đen ấy vẫn không chịu bỏ qua, cứ chồm đến, một tay chặn ngang cổ cô, run rẩy nói: "Chị vẫn không chịu tha cho chúng tôi... Chị muốn thế nào mới bỏ qua đây?"

Hường Viễn cố sức đưa tay lên gỡ bàn tay đang chặn lên cổ mình ra, cô nghe thấy Hường Dao gào khóc phía sau: "A Tuấn, anh bỏ chị ấy ra, mau buông ra, anh điên rồi hả?"

Nghe thấy thế lực tay Đăng Tuấn lỏng hơn nhưng vẫn không buông ra, cậu chỉ quay lại nhìn Hường Dao đã mang xong một chiếc giày, hạ giọng nói: "Dao Dao, em muốn đi theo với chị ta à? Sao em lại đi theo chị ta được?"

Hường Viễn cố hít thở, giọng nói rời rạc: "Đăng Tuấn, cậu có còn là đàn ông không? Người nào làm người đó chịu, cậu đã giết người, bây giờ cảnh sát đang tìm cậu khắp nơi, cậu muốn bắt Hường Dao chịu nhận tội lỗi với mình à? Nếu cậu yêu nó thì để nó đi với tôi, có chuyện gì cũng phải để nó sinh con đã rồi hẵng hay...".

"Chị cảm ơn lắm! Tôi sẽ không tin chị đâu, chị là người phụ nữ ác độc!"

Đã gần bốn năm Hương Viễn không gặp Đăng Tuấn, lúc này nhìn nhau ở một khoảng cách gần, mới phát hiện ra anh chàng hồn nhiên, đẹp trai lúc trước đã biến thành một người khác, đen và gầy đi thì không nói làm gì, hai bên má hõm xuống khiến xương gò má nhô cao hẳn lên. Nếu không phải cô quen với cậu thì không thể nào tin được cậu là chàng thanh niên cùng tuổi với Diệp Quân. Cuộc sống khó khăn rất dễ mài mòn một người, huống hồ trong lòng cậu tràn đầy nỗi bất bình và oán hận, đôi mắt từng vui vẻ hồn nhiên đã trở nên đa nghi và hung tợn.

Cổ họng Hương Viễn lại bị siết chặt, hô hấp đã trở nên rất khó khăn. Cô biết Đăng Tuấn hận mình, bắt đầu từ khi cô khai trừ cậu ra khỏi công ty, và sự mất tích của Đăng Vân sau này càng khiến Đăng Tuấn căm hận cô hơn.

Đăng Tuấn vừa siết chặt tay mình lại, vừa nói: "Dao Dao, chị ta đã tìm đến đây thì không thể có ý gì tốt được, chắc chắn là có âm mưu gì đó, chắc chắn là thế!".

Ai ngờ Hương Dao cũng chồm đến, cố hết sức gỡ tay Đăng Tuấn ra, đang lúc cuống cuồng, cô thấy gỡ không được nên nhe răng ra cắn mạnh vào tay cậu một cái. Lực cắn rất mạnh, Đăng Tuấn thấy đau nhói nên nói với người mình yêu với vẻ thương tâm: "Em vẫn một lòng theo chị ta? Chẳng phải em luôn bảo ghét chị ta hay sao?".

Hương Dao thấy cậu vẫn không buông tay thì đẩy vai cậu liên tục, rồi bắt đầu đánh đấm: "Em ghét chị ấy là chuyện của em nhưng chị ấy chưa bao giờ hại em, chị ấy muốn tốt cho em, anh có hiểu không?".

Mắt Đăng Tuấn vẫn đỏ: "Anh không hiểu, em bảo chị ta sẽ không hại em? Tại sao em không chịu tin lời anh? Trái tim chị ta ác độc hơn bất cứ

người nào khác, vì tiền mà đến cả chồng mình chị ta còn có thể sát hại, huống hồ là em?".

Hương Viễn quên mất cơn nguy hiểm trước mắt nín thở, tại sao Đăng Tuấn lại biết? Hay là... Đúng rồi, Trần Kiệt chết rồi, đoạn băng ghi âm hẳn dùng để uy hiếp cô chắc chắn đã rơi vào tay Đăng Tuấn, lẽ nào đây là kiếp nạn cô không thể tránh khỏi?

"Anh nói bậy, sao chị ấy lại giết anh Diệp, anh ấy bị kẻ xấu bắt cóc..."

"Em cũng tin vào màn kịch này của chị ta à?" Đăng Tuấn cười gằn: "Chị ta đã lợi dụng anh họ anh để thực hiện dã tâm của mình, kết quả đã khiến anh họ anh và toàn bộ những người trên tàu trở thành quỷ thế than chết cùng Diệp Khiên Trạch. Toàn bộ đã chết cả rồi, chỉ có tên khốn Trần Kiệt túm được một mảnh ván tàu, trôi dạt một ngày, một đêm trên biển, gặp được tàu cá nước ngoài mới được cứu sống. Đáng ghét hơn là, bà chị tốt của em đã đẩy hết mọi tội danh cho đám quỷ thế thân kia. Trần Kiệt biết có người đang truy tìm hắn nên trốn ở Thái Lan suốt bốn năm không dám quay lại, cho đến bây giờ... Trần Kiệt không phải là một món đồ, anh đã nhìn nhầm hắn, suýt nữa khiến em chịu oan ức, Dao Dao, những gì hắn nói đều là sự thật, trong tay hắn có đoạn ghi âm chứng minh được tất cả. Bây giờ hắn chết rồi, đoạn ghi âm đã rơi vào tay anh, em vẫn không tin bộ mặt thật của bà chị yêu quý của em sao? Chị ta sáng suốt hơn em gấp trăm lần".

Hương Dao hoang mang nghe Đăng Tuấn nói dứt rồi quay nhìn Hương Viễn.

Sự im lặng của Hương Viễn khiến Đăng Tuấn khá hài lòng: "Chị sợ chứ gì? Không còn gì để nói chứ gì? Hương Viễn, tôi nói chị biết, nếu chị muốn có đoạn ghi âm trong tay tôi thì hãy nghĩ cách giúp ba người nhà tôi bình an rời khỏi đây. Cái chị có là tiền, nhất định sẽ có cách. Nếu không, tôi bảo đảm sẽ phơi bày chuyện xấu xa của chị ra! Chân trần không sợ chân đi giày, ai thảm hơn ai thì mọi người cứ đợi rồi thấy!".

Hương Viễn vẫn không nói gì, từ từ nhắm nghiền mắt lại.

Mọi người trên tàu đều chết hết rồi, ngoài Trần Kiệt... Đăng Vân chết rồi, anh... cũng chết rồi.

Đó là lần đầu Hương Viễn nghe thấy tin Diệp Khiên Trạch chết, tuy trước kia cô đã ý thức rằng Diệp Khiên Trạch sẽ không quay về nhưng những điều đó chỉ là giả định, là suy đoán, là hoài nghi, bây giờ mới có được chứng thực. Anh đã chết thật rồi, bốn năm trước đã vùi thân dưới biển sâu, đến hồn phách cũng không hiện ra trong mơ để cáo biệt cô. Niềm hy vọng mong manh cuối cùng của Hương Viễn đã tan theo mây khói, đột nhiên trái tim cô như chết lặng. Diệp Khiên Trạch không còn tồn tại trên thế gian nữa thì cô phải hận ai đây? Ai sẽ chịu đựng tâm sự bấy lâu bị dồn nén của cô? Những giấc mộng xưa cũ bỗng trở thành những mảnh lục bình trôi nổi dạt dờ, không biết phải trôi về đâu. Cơn đau trên cổ và ánh sáng trước mắt dần dần biến mất, cô chỉ muốn biết, nếu giờ phút này cô chết đi, liệu mọi người có thể kết thúc?

"Rầm", đó là âm thanh một người bị đánh ngã xuống đất, không khí mang theo một mùi vị cay nồng xộc thẳng vào khí quản của Hương Viễn, cô dựa vào cửa tủ, ho sặc sụa.

"Đừng đánh nữa... Diệp Quân, đừng đánh nữa... Hương Viễn, chị bảo cậu ấy ngừng tay đi... A Tuấn hiện giờ không làm hại được chị nữa đâu...", không khuyên được người kia, Hương Dao bèn lao đến bên Hương Viễn khóc lóc van xin.

Khi bóng đêm mờ dần, Hương Viễn mới nhận ra Đăng Tuấn đã bị đánh ngã sòng xoài dưới đất, miệng đầy máu, không còn có khả năng chống cự. Diệp Quân vẫn chưa thấy hả giận, tay chân vẫn dẫm đá lên người Đăng Tuấn đang co quắp dưới sàn.

"Đủ rồi, Diệp Quân". Hương Viễn tìm lại giọng nói của mình, mỗi khi nói một chữ lại thấy cổ họng như bị lửa thiêu cháy: "Anh đánh chết cậu ta thì có ích gì?".

Diệp Quân thấy Đăng Tuấn không đứng dậy nổi nữa mới vội chạy đến đỡ lấy Hương Viễn: "Suýt nữa hấn đã lấy mạng của em!". Cậu cúi đầu kiểm tra vết thương trên cổ cô, Hương Viễn ôm lấy chỗ đau, quay mặt đi với vẻ thiếu tự nhiên, cơ thể cũng lặng lẽ vùng thoát khỏi vòng tay cậu.

"Anh... đi theo em?", cô khàn giọng hỏi.

Diệp Quân cúi đầu: "Anh không có ý khác, chỉ lo đêm hôm khuya khoắt, em đi một mình không an toàn, vốn chỉ định đi theo xa xa, đợi em gặp được Hà phu nhân rồi sẽ quay về. Nhưng sau đó, anh đoán Hà phu nhân không thể ở một nơi thế này được".

"Anh đi theo em đến đây, tại sao bây giờ mới lên?" Lúc nói, Hương Viễn nhìn Diệp Quân một cái, cô luôn xem cậu là trẻ con, quả là sơ ý quá, có lẽ trong lòng Diệp Quân hiểu rõ rất nhiều việc, chỉ ít cậu đã đoán được gì đó, chỉ là không nói mà thôi.

"Anh phải lên sớm mới đúng nhưng sợ em không vui."

Hương Dao như vẫn chưa hoàn hồn bởi những biến cố liên tiếp xảy ra, chỉ dờ dãn nhìn Diệp Quân và Hương Viễn, sự thân mật của họ luôn mang đến vẻ mờ ám không thể nói rõ.

Chỉ có Đăng Tuấn đang co quắp dưới đất là chú ý đến vẻ thất thần của Hương Dao, cười một tiếng, bọt máu trào ra khỏi miệng.

"Dao Dao, em có vui không, cậu ta chẳng phải là người em muốn gặp nhất hay sao? Tiếc là cậu ta không đến tìm em... Haha... tôi đã nhìn ra từ lâu, cả nhà các người đều bán thiu đến mức buồn nôn."

"Cậu muốn nói gì thì nói nhưng có những chuyện có thể nói trong phòng xét hỏi, cơ hội để cậu nói ở đó rất nhiều đấy", Diệp Quân vừa nói vừa móc một chiếc còng ra. Hương Viễn cũng nghe thấy tiếng còi của xe cảnh sát đang đến gần.

Cô sững sờ nắm lấy tay Diệp Quân: "Anh báo cảnh sát?"

Hương Dao chắc cũng đã nghe được âm thanh đó, vẻ tuyệt vọng trên mặt lộ rõ.

"Hương Viễn, chắc em cũng biết cậu ta không thể thoát được. Cậu ta đã trở nên tiêu cực và rất nguy hiểm, không rơi vào tay anh thì cũng chang nói làm gì nhưng bộ dạng bây giờ... Anh là cảnh sát, về tình về lý đều không thể tha cho cậu ta", Diệp Quân bước đến gần Hương Dao và Đăng Tuấn nói.

Hương Dao cười thê lương: "Diệp Quân, cậu muốn bắt tôi sao?".

Diệp Quân không hề có ác ý với Hương Dao, cậu nói khẽ: "Người giết Trần Kiệt không phải cậu, đúng không? vết dập trên mặt hẳn phải cần một lực rất mạnh, cậu không thể, cũng sẽ không tàn nhẫn như vậy. Thực ra, tôi luôn tin cậu là cô gái hiền lành lương thiện, cậu có thể hành hạ mình nhưng lại không làm hại bất kỳ ai. Hương Dao, cậu hãy tin tôi và cả chị cậu, chỉ cần cậu không phải hung thủ thì sẽ không có chuyện gì đâu, chúng tôi sẽ ở bên cậu".

"Vậy anh ấy thì sao, anh ấy phải làm thế nào? Anh ấy là bố của con tôi, A Tuấn giết tên súc sinh kia đều là vì tôi. Diệp Quân, xem như tôi cầu xin cậu, hãy để chúng tôi đi nhé, đi được bao xa, kết cục thế nào là chuyện của chúng tôi, từ này về sau, chúng tôi và hai người đều được giải thoát", Hương Dao lảo đảo đứng chặn giữa Diệp Quân và Đăng Tuấn cầu xin.

Diệp Quân nhẹ nhàng đi vòng qua cô: "Xin lỗi, Hương Dao, cậu ta đã làm sai thì phải chịu sự trừng phạt của pháp luật".

Đặng Tuấn không chống cự, để mặc Diệp Quân bập chiếc vòng vào một bên cổ tay: "Dao Dao, em theo cậu ta đi, em không ra tay nên cái chết của tên khốn kia không liên quan đến em". Rồi cậu ta quay sang Diệp Quân, gương mặt đẫm máu dường như không còn dáng vẻ cũ nữa: "Bắt thì bắt đi, tôi không còn gì để nói, có điều cậu nên nhớ, họ Diệp kia, tôi bị bắn thì chị dâu yêu quý của cậu cũng đừng hòng thoát, tôi nhất định sẽ lôi chị ta ra, chị ta giết người cũng phải đền mạng! Thế nào, cậu vẫn ngu ngơ không biết gì à? Chị ta đã giết anh cậu, đã lật mặt phản bội, chứng cứ nằm trong tay tôi, chị ta cũng không còn gì để nói. Cậu vẫn muốn bảo vệ người giết anh ruột của mình hả? Hay cậu chính là người tình của chị ta nên anh cậu chết là điều cậu vẫn mong muốn?"

Bàn tay nắm chiếc còng của Diệp Quân cứng đờ, dường như không hiểu Đặng Tuấn nói gì, lúng túng quay lại nhìn Hương Viễn. Hương Viễn ôm lấy cổ, ánh mắt nhìn đi nơi khác, thần sắc đờ đẫn. Diệp Quân biết lời Đặng Tuấn nói chí ít cũng đúng phân nửa, cậu chính là tình nhân nhưng người giết anh trai cậu có phải là Hương Viễn thật không? Cậu nhớ đến số điện thoại bí ẩn kia. Phải, Hương Viễn đã nói từ lâu rằng, khi bị dồn đến đường cùng, việc gì cô cũng làm được, anh cậu đã ép cô vào đường cùng nhưng chính cô cũng đã tự dồn mình vào đường cùng rồi.

Hương Viễn biết Diệp Quân đang đợi một lời phủ nhận, nhưng cô phải phủ nhận thế nào đây? Nói rằng tất cả là do một cơn bão biển? Nhưng nếu không phải do nỗi hận trong lòng cô thì có lẽ Diệp Khiên Trạch đã rời khỏi con tàu chết chóc kia, hôm nay cô lừa dối cậu thì sớm muộn gì cậu cũng vẫn sẽ biết.

Và trong khoảnh khắc do dự đó, Hương Dao yếu ớt đã dùng toàn bộ sức lực của mình húc thật mạnh vào người Diệp Quân. Chiếc còng tay Diệp Quân cầm đã vượt ra, cậu muốn lao đến cạnh Đặng Tuấn nhưng lại bị Hương Dao ôm chặt lấy. Hương Dao bụng đã quá lớn, lại với dáng vẻ bất

cần mạng sống khiến Diệp Quân không dám động thủ, cũng không dám chống cự quá mạnh.

"Hương Dao, cậu buông ra, đừng làm bị thương chính mình", trán Diệp Quân đã rịn một lớp mồ hôi mỏng, cậu lo lắng nói.

Hương Dao lại gào lên với Đăng Tuấn đang co quắp trên đất: "Đi đi, đi nhanh đi. Cảnh sát sắp đến rồi, anh muốn mẹ con em thấy anh chết sao? Cứ nhanh đi, còn do dự gì nữa, anh là đồ ngốc!".

Đăng Tuấn nhìn chiếc còng treo lủng lẳng trên tay mình, lại nhìn Hương Dao đang cố gượng hết sức ôm chặt lấy Diệp Quân, vết máu trên mặt đã bị nước mắt rửa thành một đường sáng trắng. Đăng Tuấn không muốn đi, cậu không muốn bỏ Hương Dao lại nhưng nếu cậu rơi vào tay cảnh sát, có lẽ suốt đời suốt kiếp này, cậu không còn được chăm sóc đứa trẻ và cô gái mình yêu thương nữa. Hương Dao nói đúng, đi, phải đi ngay lập tức, đó là con đường và lựa chọn duy nhất.

Đăng Tuấn cắn răng, lão đảo đứng dậy, cố gắng chạy như điên cuồng ra ngoài, lúc quay nhìn lần cuối, cậu nhìn thấy Hương Dao đang bất chấp tất cả đang níu giữ Diệp Quân. "Đi!" vẻ mặt cô gần như đã điên dại nhưng vẫn có nét van xin cầu khẩn cuối cùng, chỉ muốn để cậu đi ngay. Đó là cô gái cậu luôn yêu thương, người phụ nữa của cậu.

Bóng Đăng Tuấn mất hút trong bóng đêm ngoài cửa. Cuối cùng, Diệp Quân đã thoát ra khỏi Hương Dao, không nói năng gì chỉ chạy ra ngoài đuổi theo Đăng Luân.

"Diệp Quân, hãy nể tôi đã từng yêu cậu..."

Diệp Quân nghe thấy lời van nài yếu ớt của Hương Dao, tâm nguyện duy nhất của cô không ngoài việc muốn Đăng Tuấn nhưng nếu cậu làm thế thì liệu Đăng Tuấn sẽ tha cho Hương Viễn?

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Chị Em Vĩnh Biệt

" Anh Tuấn, em làm con chim này có giống không? Em thấy rất giống, anh nhìn này, nó sắp bay rồi."

Hương Viễn tiến từng bước đến gần Hương Dao, trên đùi Hương Dao có một vết đỏ như con rắn nhỏ đang trườn xuống, là máu, máu chảy ra không ngừng từ cơ thể cô. Hương Dao dùng tay chùi, nóng hổi và nhớp nháp, cô mệt mỏi nhìn bàn tay vấy đầy máu của mình, không kêu lên nổi, toàn thân run lẩy bẩy như phiến lá cuối cùng trong ngày thu.

" Hương Viễn, em... em hình như là gãy họa rồi", cô đỡ dẫn đưa tay lên, nói với Hương Viễn đang ôm lấy mình.

Hương Viễn nắm lấy tay Hương Dao, trên người cô cũng dính máu-máu chảy ra trên người em gái cô. Người đang nằm trong lòng cô là máu thịt cuối cùng còn lại trên thế gian của cô, cả đời cô đều phải nhìn thấy người thân của mình chảy máu, tiêu vong.

Cô cắn răng: " Em biết đã gãy họa rồi thì cố gắng lên! Hương Dao, em phải gắng gượng, chúng ta đến bệnh viện ngay...".

Cô đã gọi điện thoại cấp cứu, tiếng còi cảnh sát vang lên từng đợt, lúc gần lúc xa, không còn nghe rõ đó là xe cảnh sát hay là xe cấp cứu nữa.

Máu của Hường Dao vẫn chảy, máu rất nóng nhưng cơ thể lại lạnh cả Hường Viễn. Gương mặt thanh tú của cô méo mó, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu đang lăn xuống khỏi mái tóc.

"Em đau quá, Hường Viễn, đau quá..."

"Sẽ khỏi nhanh thôi, nhất định sẽ không sao đâu." Hường Viễn cũng không biết giọng nói của mình đã như sắp khóc, cô gào lên với điện thoại trong tay: "Xe cấp cứu đâu? Trên đường? Tôi không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào, chỉ cần xe cấp cứu xuất hiện, xuất hiện ngay!"

Tiếng rên rỉ của Hường Dao vang lên bên tai, thần trí của Hường Dao dần dần mơ hồ, nửa mê nửa tỉnh, cô nhìn Hường Viễn, bỗng nhiên cười nói: "Hường Viễn, hình như đã lâu lắm rồi chúng ta không ở riêng với nhau được quá mười phút mà không cãi cọ nhỉ?".

"Chị thà để em cãi nhau với chị, để chị thấy phiền lòng còn hơn."

"Nói gì với em đi, em muốn nói chuyện với chị, giống như chị nói với A Dĩ, như với Diệp Quân..."

Hường Viễn nức nặc: "Em còn ngốc hơn bọn họ nhiều. Còn nhớ lúc bé không, em chưa bao giờ ngồi tàu hỏa, cho đến khi lên đại học, năm thứ nhất ấy, em vừa lên cấp hai, nghỉ hè chị không về nhà, em đã bảo nhất định tìm chị, muốn nhìn xem thành phố lớn như thế nào. Lúc đó, chị đã nhờ chú hai Lý tìm người mua vé tàu hỏa cho em, sau đó tính đúng giờ sẽ đến đón em nhưng những người đi chuyến ấy lần lượt đi hết mà vẫn không thấy em đâu. Chị cuống lên, gọi điện cho chú hai Lý, chú ấy vỗ ngực bảo đã đích thân đưa em đến cổng ga nhưng vì đứa con nhỏ trong nhà bị ốm nên vội vàng quay về mà không đưa em lên tàu. Lúc ấy, chúng ta đều không có di động, chị đứng đợi suốt ba tiếng, suýt nữa tưởng em bị bắt cóc bán đi nên đã chuẩn bị báo cảnh sát. Lúc ấy, em mới gọi cho Diệp gia, Diệp Quân chạy đến ga tàu tìm chị, bảo rằng em đứng ở cổng ga đợi đến lúc sốt ruột

mà không thấy chuyến tàu nào chạy qua...". Hương Viễn cố gượng cười nói tiếp: "Lúc ấy chị đã nghĩ, có khi nào mẹ sinh nhầm người không, sao em chị lại gốc đến thế?".

"Vâng, em vẫn nhớ chuyện ấy". Hương Dao dần dần bình tĩnh lại trong lời kể của Hương Viễn, cười rất đáng yêu, nước mắt và mồ hôi trên gương mặt hòa vào nhau: "Nhưng chị cũng quá đáng thật, lúc sau khi em gọi lại cho Diệp Quân, chị lại bảo với em là: "Về mau đi, xe lửa nổ lốp rồi, không đến đâu". Lúc ấy em còn tin là thật".

Họ cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi hai chị em không nhìn nhau cười vui như vậy. Nụ cười của Hương Dao lúc này tỏ ra vô cùng bình thản: "Hương Viễn, em luôn oán trách chị, em oán chị vì sao không bao giờ đối xử tốt với em như với Hương Dĩ. Chị cười với nó nhưng lại không chịu nhìn em cái nào. A Dĩ chết rồi, chị rất đau khổ nhưng em cũng thế, chị có biết không? Em chỉ mong người chết là em, nếu như xác em nổi lên, chị có đau lòng như đối với A Dĩ không?".

"Người đã chết thì không còn gì nữa, người khác có đau lòng hay không thì tác dụng gì?" Hương Viễn chợt nhớ đến A Dĩ, cậu em trai yếu mệnh, cũng là vương mắt của cả hai chị em.

Hương Dao vẫn lẩm bẩm: "Lúc A Dĩ còn sống em luôn nguyện rửa nó, em và nó cùng một mẹ sinh ra nhưng mẹ yêu nó hơn em, trong mắt chị cũng chỉ có nó. Chị cái gì cũng tốt, cả đời này em không thể đuổi kịp, em đã nhìn nhận và cũng phục rồi, nhưng em chẳng có gì thua kém A Dĩ, ngoài chuyện không thể khiến chị vui như nó, không bám chị như nó, lúc nào cũng lảng nhãng theo sau chị như nó... Em cũng tưởng tượng ra nó đã theo sát chị thế nào. Nó chết rồi, em ngỡ mình đã có thể thở phào nhẹ nhõm, không còn người nào cướp đoạt với em nữa, nhưng đêm nào em cũng mơ thấy gương mặt nó... Chắc chắn chị cũng không tài nào quên được cảnh tượng hôm ấy. Về sau em mới biết, chính vì nó đã chết nên em mới không

thế nào tranh lại với nó. Chị đã ghét em vì lý do đó, trong lòng cũng không còn xem em là em gái nữa..."

Chuyện thương tâm ấy như con dao rạch vết sẹo trong tim hai người. Lúc này họ mới phát hiện ra vết sẹo ấy thực ra đã dính vào nhau, trước kia không ai dám động vào vì hễ động đến thì hai người sẽ đau như nhau. Hường Viễn thừa nhận mình khi ấy đã thiên vị nhưng trái tim ai cũng thế, đối xử tốt với một A Dĩ thông minh ngoan ngoãn sẽ dễ hơn hẳn một Hường Dao cứng đầu ương bướng, đó không phải cố ý mà là một dạng bản năng không điều kiện. Chỉ là cô không hề biết Hường Dao lại để bụng chuyện đó đến thế.

"Trong nhà chỉ còn lại hai người, chị muốn nuôi gia đình, ngày nào cũng bận rộn đến mệt lả, em cũng muốn giúp nhưng trước mặt chị, chuyện gì em cũng không làm tốt được. Chị cho em học, cho em ăn nhưng lại không thích em, chăm sóc em vì nghĩa vụ và trách nhiệm, chứ không phải vì tình cảm. Chị vốn không muốn biết trong lòng em đang nghĩ gì, nếu em không gây họa, không chọc cho chị tức, có lẽ chị cũng chẳng thèm nhìn lấy em một cái. Học cho tốt rồi làm việc nhà thì có tác dụng gì? Em có tốt mấy cũng chỉ là số không trước mặt chị, chi bằng cứ làm sai đi, thì ít nhất chị cũng chịu mắng em."

Hường Viễn chưa hề nghe Hường Dao nói đến những điều ấy, từ nhỏ đến lớn hai chị em cô rất ít khi nói chuyện với nhau, lẽ nào cô lại không sai lầm? Cô tự cho rằng mình đã xử lý mọi việc rất tốt nhưng trong việc đối xử với em gái, cô lại thất bại thảm hại. Cô nhớ Hường Dao càng trưởng thành càng nổi loạn, cô đã bỏ qua tâm sự của em gái mình.

"Chị có biết lúc bé vì sao em lại ghét Diệp Quân không? Vì cậu ấy là đứa bám chị như A Dĩ, nhưng chị lại đối xử với cậu ấy tốt hơn cả với em. Cậu ấy cũng có trách nhiệm trong cái chết của A Dĩ nhưng chị dễ dàng tha thứ, lúc nào cũng xa cách đề phòng em. Hường Viễn, thật bất công! Lúc ấy, em ghen tỵ với sự thân mật của hai người. Em nghĩ, nếu như Diệp Quân

thích em thì cậu ấy sẽ cách xa chị, hai người sẽ không như trước nữa, ngờ đâu cậu ấy không thích em mà em thì lại càng lúc càng để ý đến cậu ấy... Em không cách nào điềm tĩnh nhìn hai người vì trong mắt hai người em yêu quý đều không có em..."

Tiếng nói của Hường Dao mỗi lúc một nhỏ, Hường Viễn chỉ biết bất lực nhìn máu cô thấm đẫm xung quanh. Nói rằng chị em như tay chân, bị thương một ngón tay cũng đủ khiến trái tim đau nhói. "Đừng nghĩ nhiều nữa, em là em gái duy nhất của chị, trên đời này không ai thân hơn chúng ta, nếu trong mắt chị không có em thì bây giờ chị đã chẳng ngồi đây."

Cô đã nghe thấy tiếng nhân viên cấp cứu đến gần, chưa bao giờ tiếng bước chân ấy lại khiến cô vui mừng điên cuồng đến vậy: "Hường Dao, xe cấp cứu đến rồi, không sao đâu".

Hường Dao gắng gượng ngồi lên, kề sát Hường Viễn: "Em... có chuyện này muốn nói với chị, chiếc usb mà A Tuấn tìm thấy trên người Trần Kiệt, em đã lén đổi cái khác... Cái trong tay anh ấy cầm chỉ có mấy bài hát em thích. Hai chiếc usb đều màu trắng, kích thước cũng giống nhau, anh ấy vốn không kịp nhìn kỹ, cũng không ngờ em lại làm thế... Còn chiếc kia, em đã ném nó vào cống rồi... Em chưa nghe nội dung bên trong, cũng mặc kệ A Tuấn nói có thật không, chỉ không muốn anh ấy ép chị, em không muốn hai người thù địch nhau... A Tuấn chẳng biết gì cả, nếu không thì có lẽ sẽ hận em lắm..."

Tiến vào căn phòng nhỏ cùng cảnh sát là những bác sĩ cấp cứu mặc áo blouse trắng. Hường Dao không nói gì nữa, cô được đưa lên cáng cứu thương. Trong tích tắc cơ thể cô rời khỏi Hường Viễn, Hường Viễn nghe thấy cô mấp máy môi, khẽ gọi một tiếng "chị".

Sau khi Hường Dĩ chết, Hường Dao không còn gọi Hường Viễn là "chị", không phải là không muốn mà là không dám. Bây giờ điều duy nhất cô làm được chính là nắm chặt tay Hường Dao, chăm chăm vỗ vỗ vào mu

bàn tay em gái mình. Lúc này, nói gì cũng chỉ là thừa thãi. Bao lời muốn nói chỉ trong thâm lặng.

Qua lời cảnh sát, cô biết được cảnh sát đã bao vây xung quanh để bắt Đăng Tuấn, còn về Hương Dao, trước mắt không còn gì quan trọng hơn là phải cấp cứu cho cô ngay.

Hương Viễn theo Hương Dao lên xe cấp cứu, theo chân họ còn có một nữ cảnh sát trẻ.

"Sắp đến bệnh viện rồi... Chị sẽ luôn ở bên em!"

Hương Dao khẽ khàng đặt bàn tay nhuộm đỏ máu lên bụng: "Con của em... nhất định sẽ không sao". Không biết có phải vì cuối cùng đã mở lòng ra với chị mình không mà thần thái Hương Dao đã bình thản hơn nhiều, cô nói: "A Tuấn, em sẽ đợi anh ấy, cho dù anh ấy phải ngồi tù bao lâu, chỉ cần anh ấy không chết, em sẽ luôn đợi. Chúng em và cả đứa con này, nhất định sẽ có ngày được đoàn tụ... Hương Viễn, nếu có ngày đó, em sẽ thuyết phục anh ấy quên đi mọi chuyện trong quá khứ. Chị có thể nhận lời với em là sẽ không cảm hận anh ấy nữa không?".

Hương Viễn gật đầu mỉm cười: "Cho dù Đăng Tuấn có chuyện gì thì chị cũng sẽ chăm sóc em và đứa bé". Tất cả thật sự có thể bắt đầu lại từ đầu không? Quên đi thù hận, quên đi bóng tối...

Đúng lúc ấy, khi Hương Viễn ngồi trên xe cấp cứu vừa khởi hành, nắm lấy tay Hương Dao, cô đã nghe thấy một tiếng súng, nó như một lưỡi dao sắc nhọn vấy máu rạch ngang bầu trời đêm tĩnh lặng, đồng thời rạch toang sự kỳ vọng yếu ớt mà cô vừa dệt nên trong lòng. Cô rùng mình, quay đầu nhìn lại, trong cảnh sắc đang lùi dần phía sau, ngoài những ngọn đèn mờ ảo là bóng đêm chết chóc. Bóng đêm đen đặc ấy khiến cô gần như ngỡ rằng không bao giờ còn có bình minh.

Hương Dao nhắm nghiền mắt, chìm vào trạng thái hôn mê nên không nghe thấy tiếng vang ban nãy. Hương Viễn vẫn ôm ấp một niềm hy vọng như Diệp Quân nói, đến khi mặt trời xuất hiện, mọi thứ sẽ tốt đẹp, nỗi sợ hãi và tuyệt vọng đều sẽ biến mất khi ánh ban mai ló dạng. Cậu và Đăng Tuấn đều sẽ quay lại.

Hương Dao được đưa vào phòng sinh, cách thời điểm dự kiến sinh con dự kiến gần một tháng. Biến cố bất ngờ và sự vận động quá mạnh khiến nước ối của cô vỡ sớm, đứa trẻ nóng lòng muốn xuất hiện chào đón thế giới này. Đã hơn ba giờ sáng, toàn thân Hương Viễn dính đầy máu, lặng lẽ ngồi trước phòng sinh. Cô chưa được làm mẹ nên cũng không mong đợi đứa bé, cô chỉ quan tâm tới Hương Dao, cảnh tượng đầy máu trước đó khiến cô rất sợ hãi. Thời gian chờ đợi bao giờ cũng trôi rất chậm, đêm nay đúng là một đêm dài. Bốn giờ bốn mươi bảy phút, Hương Dao lấy lại tỉnh táo trong phút chốc, nhất quyết yêu cầu được giữ lại đứa trẻ trong bụng, bác sĩ đành bỏ phương án "bỏ đứa trẻ, giữ người mẹ" đã thỏa thuận với Hương Viễn để tiến hành sinh mổ cho Hương Dao.

Năm giờ năm mươi phút, vì nước ối đã phá hủy khả năng đông máu nghiêm trọng nên cơ thể Hương Dao bị mất máu rất nhiều, cộng thêm máu ở vết mổ không thể đông lại nên liên tục bị sốc, huyết áp giảm mạnh, thậm chí có lúc tim mạch ngừng lại.

Gần sáu giờ, Hương Viễn đã cự tuyệt nghe bất kỳ những lời nào kiểu "nguy hiểm", "khó khăn", cô chỉ nói một câu: "Tôi không cần khả năng phần trăm gì đó của chị, chỉ cần em gái tôi sống, dù chị dùng cách nào cũng được, tôi sẽ không tiếc tiền trả, tôi muốn em gái tôi sống!".

Sáu giờ năm phút, một bé trai ra đời, tiếng khóc yếu ớt khiến Hương Dao đang hấp hối cũng nở nụ cười, nó cũng khiến Hương Viễn đã héo mòn vì đợi bên ngoài vui mừng rơi nước mắt.

Sáu giờ rưỡi, bầu trời đã xuất hiện tia sáng, Hương Dao, bị mất máu nghiêm trọng sau sinh do mất khả năng đông máu nên phải nường nhờ vào việc truyền máu liên tục để duy trì sự sống. Hương Viễn đã xé nát tờ thông báo không thể cứu chữa được trước mặt viện trưởng.

Sáu giờ bốn mươi phút, Diệp Quân gọi đến, cậu không sao. Khi nghe tiếng cậu trong điện thoại, Hương Viễn cắn chặt tay mình, cố gắng kiềm chế để không khóc nấc lên mà tạ ơn trời xanh nhưng cô chỉ nghe thấy Diệp Quân nói một câu: "Hương Viễn, anh đã bắn chết Đăng Tuấn". Hương Viễn dần dần buông điện thoại xuống, hai tay ôm chặt vai. Bệnh viện lúc tờ mờ sáng, khoa Phụ sản đầy ắp hi vọng về những sinh mệnh mới nhưng mọi người dậy sớm đi lại trên lối đi đều nghe thấy tiếng khóc ai oán đã bị kìm nén ấy.

Đúng bảy giờ, người phụ trách đội hình sự phân cục thành Nam tìm Hương Viễn để dò hỏi tình hình tối qua, cũng chính từ anh ta mà Hương Viễn biết được, trong quá trình đào thoát, Đăng Tuấn đã bị bắn chết, Diệp Quân vì đã phạm vào "điều lệ cảnh sát nhân dân sử dụng vũ khí và cảnh giới" nên đã bị cách ly để thẩm tra, quá trình sự việc và nguyên nhân cậu phải bóp cò đến nay vẫn đang được điều tra.

Nét tiêu tụy của sự im lặng quá mức của Hương Viễn đã khiến quá trình điều tra giữa người phụ trách đội hình sự và cô không được suôn sẻ lắm. Đúng lúc ấy, y tá vội vã đến thông báo, Hương Dao đã tỉnh lại sau khi sinh, Hương Viễn vội vàng chạy đến đó. Trước khi đẩy cửa vào, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi nhìn thấy Hương Dao nằm trong biển máu, cô vẫn thấy muốn gục ngã. Cơ thể Hương Dao như một chiếc phểu mang hình người, máu vào được bao nhiêu lại chảy ra bấy nhiêu.

Thấy Hương Viễn xuất hiện, nữ cảnh sát luôn ở cạnh Hương Dao lặng lẽ ra ngoài. Hương Viễn phát hiện ra mình lúc này bỗng yếu đuối hơn bao giờ hết, cô sợ bước đến đó, sợ nhìn thấy gương mặt Hương Dao.

Tay Hường Dao đã không nhắc lên nổi, ngón tay khê động dậy.

"Em đang làm gì thế?" Hường Viễn biết nụ cười của mình chắc chắn giả tạo vô cùng nhưng đó là giới hạn cuối cùng cô có thể gắng gượng để làm được.

Hường Dao nằm dưới tấm chăn như một tờ giấy bị gió hòng khô nhưng khi cô lên tiếng thì khá tỉnh táo: "Chị thấy em làm có giống không? A Tuấn dạy em đấy, mà em cứ làm không giống".

Hường Viễn cúi đầu một lúc lâu, hít thở sâu rồi bình tĩnh đối diện Hường Dao: "Chị không nhìn ra".

"Chẳng trách A Tuấn cũng bảo em ngốc". Hường Dao cười nói tiếp: "Em phải bảo anh ấy dạy lại...". Cô cười nhìn Hường Viễn rất lâu, mới chậm rãi thở dài. "Anh ấy chết rồi, đúng không?".

"Ai chết?", Hường Viễn tỏ ra kinh ngạc. "Em nói Đăng Tuấn à? Đừng nghĩ ngợi lung tung, chị sợ em đau lòng nên mới không nói, Đăng Tuấn đã bị cảnh sát bắt nên tạm thời không thể đến thăm em được. Chị sẽ tìm luật sư cho cậu ấy, đợi sức khỏe em ổn hơn rồi chị sẽ đưa em đến thăm".

"Hường Viễn, chị nói dối hay thật đấy. Em biết anh ấy đã chết rồi, những gì cô cảnh sát kia nói trong điện thoại em đã nghe thấy hết. Cô ấy nói "bạn gái của người chết" vẫn đang hôn mê, "bạn gái" đó là em, còn "người chết" là A Tuấn phải không? Tại sao lại dối em? Em đã đoán được từ lâu rồi, tối qua A Tuấn đến tìm em, bảo em phải chăm sóc đứa bé thật tốt thì có thể đến gặp anh ấy... Tại sao lại là Diệp Quân? Cô cảnh sát kia rất lo cho Diệp Quân, cứ hỏi mãi trong điện thoại xem lần này cậu ấy có bị gì không. Em chỉ không hiểu, sao Diệp Quân không thể để A Tuấn sống? Chỉ cần sống thôi, dù đánh anh ấy thành phế nhân cũng được, ít ra em còn có thể chăm sóc anh ấy, có thể chạm vào anh ấy, cho dù bắt anh ấy phải chết thì cũng để cho anh ấy gắng gượng đến lúc nhìn thấy đứa con... Diệp Quân

cũng tàn nhẫn quá... Nhưng may mà em cũng sắp rồi, không cần đợi lâu nữa, nhưng con em..."

"Em đợi chút, chị sẽ bảo người bế đưa bé đến ngay." Hương Viễn quay người đi ngay, chỉ sợ ở lại thêm một giây sẽ sụp đổ trước cả Hương Dao.

Ngón tay Hương Dao yếu ớt giữ lấy cô: "Không cần, Hương Viễn, không cần nhìn nữa, hãy để em tưởng tượng hình dáng nó, con trai, lúc cười sẽ giống bố nó... Nghe nói trẻ sơ sinh cũng có ký ức, đừng để nó nhìn thấy bộ dạng này của em. Hương Viễn, em không còn cách nào nữa, chỉ có thể giao nó cho chị, hy vọng nó tài giỏi hơn, đừng giống như bố mẹ nó, tốt nhất là khi lớn lên sẽ giống chị".

"Giống chị ư?" Hương Viễn đã không rõ mình đang khóc hay cười: "Giống chị thì chẳng phải là tạo nghiệt hay sao? Con của em thì tự em nuôi, đừng có việc gì cũng đẩy cho chị. Em đấy, lúc bé đã không ngoan ngoãn, làm mẹ rồi phải có trách nhiệm chứ, đưa trẻ là của em, chị mặc kệ, em khóc rồi thì tự đi mà chăm sóc nó..."

"Để em đền tội một lần đi, xem như đây là lần cuối chị nhịn em nhé. Đưa trẻ sẽ ngoan ngoãn hơn em, chị nhìn thấy nó sẽ nhớ đến em... Không, đừng nhớ đến em nữa..."

Hương Viễn rơi nước mắt: "Hương Dao, em không thể thế được, nếu vẫn còn xem chị là chị thì hãy xem như tội nghiệp chị đi, cố gắng lên, đừng nói những lời đó. Lão già giang hồ lừa gạt kia đã đoán chị mất hết người thân, không còn lại ai, chị không tin đâu! Chị không muốn bất lực nhìn mọi người lần lượt rời bỏ chị!". Cô còn nhớ Diệp Bình Lâm đã nói, khóc trước mặt người sắp chết là rất tàn nhẫn nhưng nhân sinh đến lúc đó, còn có thứ gì tốt đẹp mà không bị vạch trần đâu?

Hương Dao như không nghe thấy lời van cầu của cô mà lại đưa một tay lên như kỳ tích, làm một động tác tay trên bức tường trắng xóa đến nhức

mắt: "A Tuấn, con chim này em làm có giống không? Em thấy rất giống, anh nhìn này, chim sắp bay rồi..."

Tám giờ ba mươi chín phút sáng, Hương Dao mất ở bệnh viện thành phố G. Hương Viên đưa tiễn người thân cuối cùng còn lại trên thế gian này của cô. Khi bế đứa trẻ lên, cô biết đó là giọt máu của Hương Dao cũng là giọt máu cuối cùng còn lại của cô.

Hương Viên đặt tên cho đứa trẻ là "Dư Sinh" - Hương Dư Sinh.

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Vận Mệnh Đùa Cợt Với Diệp Quân

Hương Viễn tìm thấy đáp án trong sự thình lạng của Diệp Quân, cô đã ngỡ đi từng bước sẽ thang nhưng hóa ra mình chỉ là một con cờ không đáng kể trong tay vận mệnh, cho dù đi thế nào cũng sẽ thua thảm hại.

Lo liệu xong hậu sự cho Hương Dao xong, đêm ấy, Hương Viễn đã có một giấc mơ. Nửa đời của cô đều đã tiến về phía trước, bất chấp tất cả để trèo lên cao nhưng trong giấc mơ này cô lại rơi xuống đến vô cùng, một vực thẳm mà đứng từ nơi cao lạnh lẽo thấu xương nhỉnh xuống thì hoàn toàn không thấy đáy. Những vất vả thuở thiếu thời, sự kiên trì theo đuổi việc học ở xứ lạ, sự phấn đấu nỗ lực khi bước chân vào xã hội, sự cô đơn lạnh lẽo sau khi kết hôn... Và cả nụ cười dịu dàng ấm áp của Diệp Khiên Trạch dưới ánh trăng, tiếng gió gào thét điên cuồng trên biển đêm ấy, gương mặt mờ nhạt của bố mẹ và Hương Dĩ, bóng Hương Dao và Đăng Tuấn nắm tay nhau đi mỗi lúc một xa, tất cả như dấu vết treo lơ lửng trên lưng chừng núi. Tốc độ rơi của cô như sao băng, không còn kịp nhìn lại những mảng vỡ ký ức nhạt nhòa thêm lần nào nữa, cứ thế mà bỏ lỡ tất cả.

Gió lao qua người cô, nỗi kinh hoàng khi rơi xuống vực giờ đây đã trở thành sự thản nhiên tuyệt vọng khi cô cứ rơi mãi xuống khoảng không thăm thẳm bên dưới, cả những chuyện đã qua bị bụi trần phủ mờ, nhạt nhòa không còn hình dạng cũ... Cuối cùng, cứ nhìn xuống dưới, chỉ cần đợi thêm

một phút nữa, một âm thanh nặng nề sẽ vang lên, cái đón chờ cô sẽ là sự tự tại hoang hoải, một sự tự tại mà cả nửa đời cô chưa bao giờ nếm trải. Thế nhưng, trong tích tắc Hương Viễn nhắm mắt lại, cô lại rọi thịch xuống một thứ gì đó mềm mại đến bất ngờ.

Mở choàng mắt, Hương Viễn nhìn thấy nụ cười ngây thơ của Diệp Quân. Cậu nằm dưới đáy, dùng thân thể của mình để đỡ lấy cô. Đôi mắt cậu đang nhìn cô mỉm cười nhưng đôi tay đón lấy, cô lại thê thảm không nổi nhìn.

"Không..."

Hương Viễn kinh hoàng choàng tỉnh, rèm cửa rủ xuống đang phất phơ trong bóng tối, đêm lạnh như nước, chĩa vào da thịt người. Sao cô có thể tin một cậu bé hiền lành như Diệp Quân lại ra tay tàn nhẫn đến thế? Nghe nói cậu đã bắn vào đầu Đặng Tuấn cách đó mười mét, một phát trúng đích. Mấy năm liền làm trong ngành cảnh sát, cậu chưa hề bắn ai dù chỉ một lần, nhân nghĩa từ bi là điểm tương đồng lớn nhất của hai anh em họ, ngay cả khi nhìn thấy một con chim bị gãy chân, Diệp Quân cũng đau lòng mãi. Rốt cuộc là điều gì đã khiến cậu phớt lờ lời van cầu cuối cùng của Hương Dao, cắt đứt hoàn toàn con đường sống của Đặng Tuấn?

Khi trời sáng, Hương Viễn và luật sư của Diệp gia cùng đến thăm Diệp Quân vẫn còn bị giam giữ. Đêm hôm xảy ra chuyện, trên người Đặng Tuấn đã được chứng minh là không có vũ khí gì nguy hiểm, tức là sự truy đuổi của Diệp Quân và một đồng nghiệp khác không hề gặp phải sự kháng cự bạo lực và phản kích nhưng cậu lại bóp cò súng ngay trước mặt đồng nghiệp mà không hề có dấu hiệu báo trước. Không một ai biết tại sao, đến cả cấp trên luôn xem trọng, ra sức bảo vệ cậu khi truy hỏi cũng không có được lời giải thích thỏa đáng. Câu trả lời của Diệp Quân chỉ có một: bản thân khi đó quá căng thẳng, hoàn toàn mất đi lý trí nên cậu sẽ cam chịu mọi sự trừng phạt. Lúc này đã là ngày thứ tư cậu bị cách ly để thẩm vấn, cấp trên đã buộc cậu giao nộp lại súng, tạm thời đình chỉ công tác, còn về

chuyện có bị xử phạt hay không thì còn phải đợi sự điều tra tiếp, nếu sự việc đi theo chiều hướng xấu thì rất có khả năng cậu sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

Chỉ mới bốn ngày không gặp, hai người ngồi đối diện nhau qua một chiếc bàn dài mà như cách cả một thế giới. Đôi mắt Diệp Quân vẫn đỏ tía máu, có thể thấy được mấy hôm nay cậu ngủ không ngon, nhưng ngoại hình vẫn rất sạch sẽ chỉnh tề. Cuộc gặp mặt này là phá lệ, trong lòng Hương Viễn rối bời nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra trầm tĩnh, hỏi cậu: "vẫn ổn chứ?".

Diệp Quân chậm rãi gật đầu, căn môi một lúc rồi mới nói: "Hương Dao không sao chứ? Cô ấy chắc biết chuyện của Đăng Tuấn rồi... nhất định là hận anh lắm!".

Ngẫm ra thì mấy hôm nay cậu bị cách ly hoàn toàn, không một đồng nghiệp nào kể chuyện Hương Dao chết rồi. Trong quá trình sinh con đã xảy ra sự cố, nó để lại đứa con, hôm qua em mới đưa hài cốt nó về nhà", Hương Viễn bình thản kể lại, nước mắt đã rơi rồi, cần gì phải chảy thêm lần nữa.

"Chết rồi?"

Diệp Quân thần thờ lập lại, một lúc sau vẫn như mong đợi Hương Viễn nói: "Em gạt anh đấy". Sao lại chết được? Hương Dao lúc bé đã cùng cậu đi học trên con đường gập ghềnh, vào cái đêm cách đây bốn hôm đã khóc và nói: "Hãy nể tôi đã từng yêu cậu", cô gái đã van xin cậu buông tha cho Đăng Tuấn, sao lại chết? Nhưng Hương Viễn sẽ không nói đùa tàn nhẫn như thế.

Khóe môi Diệp Quân động đậy, đôi tay đang đặt trên bàn dần nắm chặt lại. Cậu không khóc nhưng đôi vai không kiềm chế được lại run lên. Một sự thật rõ ràng mà cậu thấy bây giờ là, nếu như Đăng Tuấn vẫn còn sống, Hương Dao chưa chắc đã xảy ra chuyện, phát súng đó của cậu đã giết chết hai người khỏe mạnh.

"Diệp Quân" Hương Viễn đưa một tay ra với lấy tay cậu nhưng chiếc bàn quá dài, không thể chạm đến nhau. Diệp Quân chậm rãi rút tay xuống dưới bàn. Cậu không dám đụng vào cô, vì tay cậu đã vấy máu không thể xóa sạch, chính cậu đã đưa người thân duy nhất của Hương Viễn vào con đường chết.

Hương Viễn làm sao không hiểu nỗi đau của Diệp Quân, trái tim cô cũng đang có một mảnh nát tan trong nỗi đau ấy. Một tay cô đang cầm dao lên chém mạnh vào tay kia nhưng cô còn làm gì được? Người chết thì đã chết, cô bắt buộc phải bảo vệ người còn sống vì cô không thể mất mát nữa. Đó là sự lựa chọn duy nhất và chắc chắn phải làm của cô.

Luật sư ngồi bên cạnh nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Hương Viễn thì biết ý đứng lên, gọi điện thoại cho ai đó rồi bước đến bên cửa, thì thầm vài câu với người cảnh sát đang canh chừng. Người cảnh sát ấy nhìn về phía Diệp Quân một cái rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

"Diệp Quân, ngẩng đầu lên, đưa tay cho em... Đưa tay cho em". Hương Viễn biết thời gian của cô có hạn, không còn màng đến những lời an ủi ngọt ngào nữa. Sự mạnh mẽ kiên quyết của cô khiến Diệp Quân như choàng tỉnh khỏi cơn đau khi nghe tin Hương Dao đã chết, chầm chậm đưa tay ra, đặt lên bàn tay cô. Bàn tay ấy lạnh như băng, Hương Viễn vội nắm chặt nó lại.

"Anh sẽ không sao đâu."

Diệp Quân tỏ ra bình thản trước cuộc thẩm vấn điều tra sắp tới đang chờ đợi mình: "Chuyện anh làm thì hậu quả anh chịu, nếu bị gì cũng sẽ không oán trách ai cả".

"Nhưng em sẽ không để anh xảy ra chuyện." Hương Viễn nhìn vào mắt cậu, khẳng định chắc nịch: "Anh nhớ lấy, phát súng đó là bất đắc dĩ. Đêm ấy, anh và một đồng nghiệp khác đuổi theo nghi phạm giết người Đăng Tuấn và dồn hẳn vào một ngõ cụt, Đăng Tuấn không còn đường ra mới

chồm đến liều mạng với hai người. Hấn điên cuồng đánh ngã đồng nghiệp của anh, còn lao đến chỗ anh, trời quá tối, anh không nhìn rõ trên tay hấn có hung khí hay không. Anh đã cảnh cáo hấn rất nghiêm khắc nhưng hấn không nghe nên anh mới phải bắn, có lẽ là phòng vệ quá mức nhưng lúc ấy anh không có lựa chọn nào khác. Anh nhớ rõ chưa? Là do hấn đã lao đến chỗ các anh, anh không còn cách nào khác".

"Không phải thế", Diệp Quân nghi ngại lắc đầu.

"Nhất định là thế!" Hương Viễn khẳng định: "Vì đồng nghiệp của anh đã tự chứng minh điểm này. Những điều anh từng nói trước đó là do quá hoảng loạn nên không nhớ rõ. Tất cả những gì anh làm trước kia đều là vì muốn bảo vệ sự an toàn của đồng nghiệp và mình, luật sư Lưu sẽ đại diện anh xử lý những việc tiếp theo, nhưng anh phải tin rằng những gì em vừa nói mới là sự thật".

"Hương Viễn, em..."

"Em đã nói sẽ khiến anh sống tốt thì tuyệt đối sẽ không để anh xảy ra chuyện gì."

Diệp Quân vẫn không chấp nhận được: "Nhưng những gì em nói đều không phải sự thật, những gì anh làm thì anh rõ nhất. Cho dù hậu quả thế nào cũng là thứ anh đáng phải nhận, anh không thể làm theo lời em nói".

Sắc mặt Hương Viễn lộ ra vẻ thê lương: "Đây không phải là vì chính anh, Diệp Quân, xem như là vì em".

Hai hôm sau, Diệp Quân kết thúc cách ly thẩm vấn, rời khỏi Cục Công an với luật sư Lưu. Tuy việc bắn chết Đăng Vân vẫn chưa có kết cục cuối cùng và công việc của Diệp Quân cũng không được phục hồi nhưng cậu biết Hương Viễn đã cố gắng hết sức để lo liệu cho mình. Huống hồ Đăng

Tuấn là một tên sát nhân đang bị truy nã, không có bất kỳ ai đứng sau chống đỡ, còn Diệp Quân trước nay luôn biểu hiện rất tốt, cấp trên cũng muốn bảo vệ người của mình nên cậu mới được trở về nhà, tạm thời có lại tự do.

Hôm Diệp Quân về nhà, Hương Viễn không nói gì cả. Ban đêm, trên chiếc giường lớn ấy, hai người lại quấn lấy nhau cuồng nhiệt như thể thế giới sắp đến ngày tận thế, điên cuồng giữ lấy chút hơi ấm của người kia, như thể chỉ cần cách xa nhau một chút sẽ héo tàn mà chết.

Một quãng thời gian rất lâu về sau, Diệp Quân không đến Cục làm việc nữa. Cậu chẳng đi đâu, cứ một mình chơi bóng rổ trong vườn nhà, hết lần này đến lần khác, không biết mệt, cũng không thấy chán. Khi Hương Viễn về nhà rồi, cậu vui vẻ ăn cơm cùng cô, hai người tuyệt nhiên không nhắc đến những con người và những việc trong quá khứ. Khi màn đêm buông xuống, sau khi trải qua sự cuồng nhiệt riêng tư nhất, họ ôm nhau chìm vào giấc ngủ, bình thản sống trong thiên đường giả tạo mà họ tự xây dựng nên. Hạnh phúc giống như ánh sao trên trời, nằm dưới bầu trời đêm mùa hạ, cảm thấy nó rất gần với mình, dường như chỉ cần vươn tay lên là chạm tới.

ĩ ỉ rst ỉ\

Tiêu là giấc ngủ của Hương Viên vòn không sâu, gân như đêm nào tỉnh dậy cô cũng thấy Diệp Quân nằm bên cạnh mình nhưng mắt nhắm nghiền, cắn chặt răng, toàn thân toát mồ hôi lạnh như đang bị ác mộng truy đuổi. Từ dáng vẻ ấy của cậu, Hương Viễn có thể tưởng tượng ra những nỗi sợ hãi và hành hạ cậu gặp phải trong giấc mơ, cậu muốn thoát ra nhưng lại rất bất lực. Khi mặt trời ló dạng, Diệp Quân lại mỉm cười thức dậy bên cô như hoàn toàn không nhớ gì cơn ác mộng quái quỷ đeo bám cậu suốt đêm qua.

Cuối cùng trong một đêm, Diệp Quân hét lên choàng tỉnh, mồ hôi đầm đìa như mưa.

Hương Viễn ngồi dậy, ôm lấy cậu từ phía sau, cảm thấy nhịp tim đập dữ dội như muốn thoát ra khỏi lồng ngực của cậu.

"Nói em biết, anh đang sợ gì?" Cô đã từng nghĩ mình không hỏi thì cậu cũng không nhắc đến, tất cả sẽ nhòa nhạt dần trong sự bào mòn của thời gian nhưng cô đã nhầm, cơn ác mộng ấy không chịu buông tha cậu, cậu cũng không chịu buông tha cho mình.

"Máu, anh mơ thấy máu trên người Đăng Tuấn, rất nhiều, rất nhiều, tuôn ra như thủy triều, ngập cả qua đầu anh, anh ngửi thấy vị tanh của máu. Anh há miệng ra kêu thì máu lập tức chui vào trong." Diệp Quân thở hổn hển, chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bắn chết một người đang bỏ trốn không một tấc sắt trong tay, Đăng Tuấn ỉ ỉ rĩ rĩ tuy có tội nhưng đêm ấy, cậu cũng không cân đưa cậu ta vào chò chết.

Hương Viễn khẽ xoay mặt Diệp Quân đối diện với mình: "Diệp Quân, anh giết cậu ta có phải vì em không?".

Diệp Quân như trở lại con ngõ nhỏ tối tăm hun hút ấy, trên mặt đất lầy lội tiếng bước chân họ gấp gấp và rối loạn. Sau khi đuổi theo ra khỏi căn hộ chung cư của Hương Viễn, Diệp Quân cứ đuổi mãi theo Đăng Tuấn tháo chạy, trên tay cậu ta đang có một thứ có thể hủy diệt cả thế giới của cậu và Hương Viễn, nếu như đêm nay để cậu ta thoát thân, hậu quả sẽ nghiêm trọng khôn lường.

Vị trí khu chung cư ấy tuy không hẻo lánh lắm nhưng xung quanh đều là những căn nhà cũ kỹ già nua, những con ngõ nhỏ lắt léo nhiều vô cùng. Đăng Tuấn không quen thuộc với nơi này, nhưng Diệp Quân thì khác, lúc Hương Viễn còn ở đây, cậu đã từng là khách thường xuyên của khu này.

Cuối cùng, Đăng Tuấn bị cậu ép vào một con ngõ cụt, tiếng còi xe cảnh sát mỗi lúc một gần. Đăng Tuấn đã thử nhảy qua bức tường cuối con ngõ

nhưng lại bị ngã sóng soài ra đất. Phía sau, Diệp Quân tiến từng bước lại gần, cậu ta biết mình không phải đối thủ của Diệp Quân.

"Cậu đừng tới đây, tôi ngồi tù thì có lợi gì cho cậu? Tôi sẽ vạch trần mọi chuyện xấu của Hương Viễn ra, đến lúc đó chẳng ai tốt đẹp được... Diệp Quân, cậu tha cho tôi một con đường đi, tôi không muốn ngồi tù! Hương Dao và đứa trẻ đang chờ tôi", Đăng Tuấn co rúm người dưới chân tường van xin.

Diệp Quân đưa tay ra: "Đưa đoạn ghi âm cậu nói ra cho tôi".

"Đưa cho cậu? Sau đó các người lại đưa tôi đến pháp trường để ăn đạn? Cậu đừng nằm mơ, hoặc thả tôi đi hoặc đợi mà thấy kết cục của Hương Viễn! Cậu nghĩ thế nào, có giỏi thì giết tôi đi, dám không? Không dám thì để tôi đi, bức ép tôi thì cùng lắm tôi sẽ phá, đến lúc đó chỉ cần tôi còn sống thì tuyệt đối sẽ không tha cho các người."

"Tôi nói lại lần nữa, đưa nó ra đây." Tay Diệp Quân đã đặt lên khẩu súng, bao da bên ngoài lại bị mồ hôi trong lòng bàn tay cậu thấm ướt.

"Tôi cũng nói lại lần nữa, cậu đừng mơ. Cảnh sát sắp đến rồi đúng không? Diệp Quân, tóm lại cậu có thả tôi đi không?".

Tiếng bước chân vang lên đằng sau mỗi lúc một gần, mỗi một tiếng đều gõ mạnh lên trái tim đang vô cùng căng thẳng của hai người. Diệp Quân không nén được quay nhìn, lão Vương đồng nghiệp của cậu đang đuổi theo đến đây.

"Diệp Quân, đừng để hắn chạy thoát."

Từ khoảnh khắc lão Vương xuất hiện, gương mặt Đăng Tuấn đã hiện lên vẻ tuyệt vọng, cậu ta biết mình không đi đâu được nữa. Tất cả những phần nợ và oán hận đều trút hết xuống người Diệp Quân đang đứng trước mặt, là Diệp Quân đã đuổi cậu ta đến đường cùng, là Hương Viễn đã ép cậu

ta đến nơi này, hai người đó sẽ phải trả giá, cho dù là xuống địa ngục, cậu cũng phải kéo hai người đó cùng xuống.

"Cậu đừng hối hận!" Đẳng Tuấn nguyên rủa, rồi gào lên với lão Vương đang chạy đến: "Tôi có bằng chứng...".

Cậu chỉ kịp nói đến đó, nửa câu sau đã tắt lịm đột ngột. Viên đạn đã xuyên thấu qua trán, bức tường gạch sau lưng cậu bùng nổ những bông hoa máu đỏ trắng xen lẫn. Diệp Quân trong một phần ngàn giây đó, không hề do dự, không hề suy nghĩ, mở súng, nhắm chuẩn, bóp cò... Đạn đi rất chính xác, một phát lấy mạng, giống như thành tích xuất sắc của cậu trên trường bắn. Đẳng Tuấn không còn nói được nửa câu sau, cậu ta đổ áp xuống dưới con mắt kinh hoàng của lão Vương.

Hương Viễn tìm thấy đáp án trong sự thình lạng của Diệp Quân, cô đã ngờ đi từng bước sẽ thắng, thì ra cô chỉ là một con cờ không đáng kể trong tay vận mệnh, cho dù đi thế nào cũng sẽ thua thảm hại.

"Quả nhiên là thế, anh ra tay không phải vì căng thẳng quá, cũng không phải do mất đi lý trí mà anh sợ cậu ta nói ra những chuyện không nên nói, vậy nên mới giết cậu ta để diệt khẩu." Hương Viễn không biết phải tội nghiệp cho ai, Diệp Quân, Đẳng Tuấn, Hương Dao hay chính bản thân cô? "Tiếc là anh không biết, chiếc usb mà Đẳng Tuấn cầm chỉ là thứ không thể uy hiếp được ai, Hương Dao đã ngầm đổi lấy nó, đến em cũng không ngờ rằng anh sẽ giết cậu ta. Diệp Quân, ai đã bày ra trò đùa này với chúng ta?".

"Đôi rồi?" Diệp Quân quay người lại, căn phòng bỗng dưng tĩnh lặng đến ngạt thở. Sau đó Diệp Quân cúi gập người, vùi mặt vào trước ngực Hương Viễn, co rúm lại như một đứa trẻ đang trong cơn hoảng loạn.

"Đừng thế, Diệp Quân, nếu đau khổ anh cứ khóc đi", Hương Viễn dùng ngón tay chải mái tóc ngắn đen óng của cậu.

Diệp Quân lắc đầu: "Anh đã nhận lời với em sẽ không khóc nữa".

"Quên hết những lời em nói đi. Có nhiều khi, người sai lầm nhất lại chính là em, em quá cố chấp. Thực ra khóc cũng tốt, cười cũng được, yêu cũng tốt mà hận cũng chẳng sao, có gì cầu mà được đâu? Điều em hối hận nhất là không nên kéo anh vào đây."

"Hương Viễn, anh đã giết người. Kẻ có tội liệu phải xuống địa ngục không?", Diệp Quân lẩm nhảm.

Hương viễn ngược lên cười một tiếng: "Như thế cũng tốt, ít ra ở đó chúng ta có thể nương tựa vào nhau".

Nước mắt Diệp Quân cuối cùng cũng tuôn chảy, cậu đau khổ khóc nghẹn ngào trong lòng Hương Viễn. Nếu như hôm qua cậu đã tạo tội thì nước mắt kia liệu có thể xóa sạch nó không?

ÁNH TRĂNG KHÔNG HIỂU LÒNG TÔI

Tân Di Ổ

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Chúng Ta Có Thể Đi Xem Mặt Trời Mọc Không?

Lão giang hồ lừa gạt kia lúc nào cũng nói dối nhưng duy có một câu lão nói đúng, kiếp này của cô có đủ phú quý vinh hoa, nhưng những người cô yêu thương sẽ lần lượt bỏ đi hết.

Sự việc của Diệp Quân mãi vẫn chưa đến hồi kết, bị xử lý hành chính tất nhiên khó tránh khỏi nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng không phải đối mặt với chuyện ngồi tù. Trải qua chuyện ấy, Diệp Quân như trong một đêm mà trưởng thành hơn, cũng trầm tĩnh hơn nhiều, cả người toát lên vẻ tĩnh lặng khác thường, không còn là chàng trai ngây thơ hồn nhiên như trước nữa. Có lần Hương Viễn bảo cậu: "Nếu không muốn về đội cũng được, đến công ty giúp em đi. Công ty có phần của anh, đó cũng xem như là chuyện anh phải làm thôi". Lúc ấy Diệp Quân đã đáp ngay: "Được thôi".

Cậu quá trầm tĩnh, cũng quá ngoan ngoãn. Chỉ cần Hương Viễn nói thì cái gì cậu cũng nghe theo, cái gì cũng gật đầu. Hương Viễn có lúc cũng không biết sự thay đổi ấy là tốt hay xấu, cô cũng từng thử mời bác sĩ tâm lý đến nhà, trò chuyện với Diệp Quân mong cậu có thể thoát khỏi cơn ác mộng đó nhưng cậu không đồng ý. Lịch sự tiễn bác sĩ tâm lý ra về, cậu mỉm cười nói với Hương Viễn: "Đừng lo, anh không sao".

Sau đó, Hương Viễn và Diệp Quân cùng đón đứa bé từ bệnh viện về nhà. Cậu bé tên Dư Sinh này từ khi cất tiếng khóc chào đời đã gặp quá nhiều đau khổ, chưa kịp mở mắt thì đã mất đi cha mẹ mãi mãi. Lúc cậu sinh ra, do thiếu tháng nên quặt quẹo ống đầu suốt, cơ thể rất yếu ớt. Bác sĩ nói đứa bé này cũng xem như khá may mắn, nếu như sinh ra trong một gia đình bình thường thì chỉ e rằng không thoát khỏi số yếu mạng.

May mắn? Hương Viễn bế đứa trẻ, không nén được cười khổ. Trẻ con luôn vô tội, chúng chào đời ở cái thế giới không tốt đẹp này là do không được lựa chọn. Có lúc ngắm gương mặt nhăn nhó đó và cả bàn tay nắm chặt lại sau khi ngủ của nó, Hương Viễn cứ nghĩ rằng, nếu có ngày nào đó, đứa trẻ này trưởng thành rồi, trong tim liệu có hận thù? Thế nhưng nó lại vội vàng đến bên cô, đó là kỷ niệm cuối cùng Hương Dao để lại, nếu có thể, Hương Viễn nguyện cho nó cả thế giới này.

Hương Viễn vẫn miệt mài vùi đầu vào công việc, phần lớn thời gian, người ở bên đứa trẻ là Diệp Quân. Tuy trong nhà có người chăm sóc trẻ chuyên nghiệp và cả dì Dương tự nhận đã nuôi dạy rất nhiều đứa trẻ không lớn nên người nhưng tâm huyết Diệp Quân đã vào đứa trẻ ấy nhiều hơn ai hết. Cậu luôn ở bên cạnh nó, chuyện gì cũng tự mình lo liệu. Cậu nhóc bé bỏng kia hình như cũng biết ai đối tốt với nó nên tỏ ra đặc biệt thân thiết với Diệp Quân. Lúc Diệp Quân lúng túng vụng về Ồm nó vào lòng, đôi mắt đen ánh của nó tỏ ra vồ cùng yên tĩnh, có lúc còn đưa bàn tay nhỏ bé ra, vươn về phía Diệp Quân cười khanh khách. Chỉ khi Diệp Quân ngắm nó và cười, Hương Viễn mới thấy trái tim cậu bình yên, cậu đã được cứu rồi bởi chính sinh mệnh nhỏ bé mới chào đời ấy.

Lúc rảnh rồi, thậm chí Hương Viễn còn theo Diệp Quân bế đứa trẻ ra ngoài dạo bộ quanh đó vào lúc trời chạng vạng. Cả nhà họ thường ngày kín đáo, ra vào toàn ngồi trong xe nên khi hai người đi trên con đường râm mát cũ kĩ, chẳng mấy ai nhận ra.

Sau khi đứa trẻ đầy tháng thì xinh đẹp hơn lúc mới sinh rất nhiều, cũng phải, Hương Dao và Đăng Tuấn đều là những người xinh đẹp, đời sau cặp đôi ấy làm sao xấu xí được. Hương Viễn bế nó, thỉnh thoảng cũng có vài phụ nữ và ông bà lão đi ngang đến đùa vui với đứa trẻ, khi họ khen nó vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, từ tận đáy lòng Hương Viễn và Diệp Quân đều bùng lên một niềm vui rất lạ. Có lần một chị tuổi trung niên vuốt ve đôi má hồng hồng của đứa trẻ, xuýt xoa: "Vợ chồng cô thật có phúc, đứa trẻ sau này lớn lên nhất định sẽ đẹp trai như bố nó".

Người nói vô tâm nhưng người nghe lại khó mà không nghĩ ngợi, Hương Viễn và Diệp Quân nhìn nhau, trong ánh mắt cả hai đều có những ngượng ngập khó nói, họ đều nghĩ người kia sẽ lên tiếng giải thích, nhưng chẳng ai làm việc đó cả. Khi chị kia đã đi xa, Diệp Quân đón lấy đứa bé trong tay Hương Viễn, một tay bế nó, tay kia lặng lẽ nắm chặt tay Hương Viễn. Hương Viễn không nói gì nhưng lại nhìn Diệp Quân và cười.

Đúng thế, hà tất phải giải thích? Dư Sinh chính là đứa con chung của hai người.

Từ giây phút ấy, Diệp Quân rõ ràng là vui sướng hơn hẳn. Cậu cố ý đi trước Hương Viễn, áp mặt vào đứa bé rồi hỏi với vẻ nghịch ngợm: "Hương Viễn, em bảo anh và cậu nhóc, ai đẹp trai hơn?".

Hương Viễn đáp: "Em nhớ anh ghét nhất bị người ta khen đẹp nên em không muốn chuốc phiền toái vào người đâu".

Diệp Quân có vẻ ngượng ngùng: "Người khác không được nói nhưng anh muốn nghe em nói".

Đó là lần đầu tiên Diệp Quân tỏ ra vui vẻ thực sự sau chuyện Đăng Tuấn. Trái tim Hương Viễn cũng được ánh tịch dương chiếu đến ấm áp, cô phì cười: "Chẳng ai đẹp bằng anh".

Hai tháng sau, chính là năm thứ năm sau khi Diệp Khiên Trạch mất tích, cũng chính là ngày triều dâng, Hương Viễn và Diệp Quân cùng lái xe đến bờ biển, ôm trong lòng hài cốt của Diệp Linh vừa lấy từ chùa Lục Dung ra.

Hương Viễn đứng trên bậc thềm đá ướt đẫm, nhìn bầu trời còn xám đen hơn cả mặt biển. Những ngọn sóng bạc trắng cứ chồm đến từng đợt, cô cảm thấy mình luôn muốn trèo lên đầu ngọn sóng nhưng cho dù mượn sức gió thì khi đập vào bờ đá, sóng vẫn sẽ tan thành bọt biển trắng xóa. Ngẫm ra thì lại không được yên bình như đá đã chìm xuống đáy biển kia.

Cồ vốc một nắm tro cốt của Diệp Linh, rắc lên biển. Nếu như bờ biển này không bao giờ khô cạn, nhật nguyệt vẫn còn đó, vậy thì khi triều rút, Diệp Linh và Diệp Khiên Trạch thôi thì cứ thế đi, bụi quay về với bụi, đất trở lại với đất, yêu và hận đều theo con sóng này, ánh trăng bằng bạc mãi mãi sống trong ký ức, không còn trở về được nữa.

Hương Viễn nhìn vào khoảng không vô tận, thầm nghĩ trong lòng, Diệp Linh đã dùng, chưa đến ngày chết đi thì chẳng ai dám nói đã "có được". Bây giờ cô đã có được rồi, khi anh ấy còn sống đã không dám trả lời câu hỏi ấy của Diệp Linh nhưng cả đời này ngoài bản thân anh ra, người anh yêu nhất vẫn là cô ấy.

Diệp Quân đứng ở gần đó, xé nát những cánh hoa trắng và rắc lên mặt nước. Cậu đang tiễn đưa những người đã ra đi, cũng tiễn đưa cậu đã chết của ngày hôm qua, khi sóng biển chậm rãi lăn đến chân, cậu cẩn thận nhảy đến bên Hương Viễn.

"Họ đã đi cả rồi, chúng tôi về thôi."

Trên đường về, Diệp Quân ngồi ở ghế phụ chơi đùa với di động của mình. Hương Viễn vô tình nhìn thấy trên màn hình của cậu là một tấm ảnh của Dư Sinh, cậu thật sự yêu thương đứa trẻ ấy.

Diệp Quân phát hiện ra sự chú ý của cò, cười nói: "Em có thấy cậu nhóc này khi cười rất giống anh không?".

"VẬY Ừ?" Hương Viễn không nhịn được cười, một đứa trẻ bé xíu như thế, ai nhìn ra là có giống hay không.

Diệp Quân như có vẻ khá là không hài lòng với hai chữ đó của Hương Viễn, nghiêm túc nói: "Sáng nay lúc dì Dương bế nó ra vườn ngắm anh chơi bóng, có một cò gái đi ngang công còn hỏi có phải là con anh không. Em thấy chưa, người ta đều bảo thế, chứng minh là cũng giống thật".

"VẬY anh trả lời thế nào?", Hương Viễn rẽ vào con đường dẫn về nhà, hỏi với vẻ thông thả.

Diệp Quân mím môi cười: "Tất nhiên là anh nói đúng rồi". Cậu ngừng lại một lúc, rồi bỗng nghiêng đầu nhìn ra ngoài xe: "Hương Viễn, nếu như... Anh nói là nếu như nhé, chúng ta cũng có con thì sẽ giống em hay giống anh?".

"Chuyện đó à, em chưa nghĩ đến."

"Ồ!", Diệp Quân đáp lại với vẻ thất vọng.

Thực ra Hương Viễn rất muốn nói rằng, cò không có ý khác, chỉ có điều họ đã có Dư Sinh là đủ lắm rồi.

Diệp Quân nhanh chóng chuyển đề tài khác: "Không biết nó tỉnh chưa nhỉ. Chị trông trẻ hôm nay có việc, trong nhà chỉ còn dì Dương, không biết có lý lẫn mà quên cho nó ăn không".

Hương Viễn cười: "Anh chả yên tâm ai cả, lát nữa tự mà chăm nó đi".

Diệp Quân không nói gì nhưng những ngón tay đùa nghịch di động vẫn không ngừng lại.

Di động Hương Viễn đặt trên xe bỗng rung lên, cô thò một tay ra lấy nhưng Diệp Quân đã giữ lại: "Đừng xem".

"Sao thế?" Hương Viễn nhướn mày vẻ thắc mắc, tiếp đó dường như đã hiểu ra mấy phần: "Anh gửi tin nhắn à, lại trò gì đây?".

Diệp Quân không nói gì về kỳ lạ, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Thôi vậy, em xóa nó giúp anh".

"Sao thế được, gửi cho em thì là của em, muốn xóa thì phải để em xóa." Cô vừa cười vừa gạt tay Diệp Quân ra, di động lọt thỏm vào tay cô, Diệp Quân ấp úng, chỉ cúi đầu van nài một câu: "Bây giờ đừng xem... ừm, đợi đến tối được không?".

"Lý do?", Hương Viễn thấy vừa tức vừa buồn cười.

"Dù sao cũng phải đợi anh ngủ thì rồi mới được xem."

"Thần thần bí bí, chả hiểu anh muốn làm gì nữa."

Đang lúc nói thì chiếc xe đã chỉ còn cách ngôi nhà cũ chừng mười mấy mét, cách một ngã rẽ, Diệp Quân bỗng ngồi thẳng lưng lên: "Hương Viễn, nhìn kia, cái gì thế?".

Hương Viễn nheo mắt nhìn theo hướng tay Diệp Quân chỉ, cô nhìn thấy trên gốc cây xanh biếc, khói bốc lên cuồn cuộn, xộc thẳng lên trời.

Gốc cây đó cô quen thuộc vô cùng, mỗi sáng sớm khi vén màn cửa, cô đều có thể ngửi thấy mùi lá cây ấy.

"Lửa!"

Hương Viễn giật mình đạp chân ga để tăng tốc nhưng sau khi qua ngã rẽ, chiếc xe không còn cách nào tiến lên được nữa, những người hoảng loạn chạy xung quanh đã khiến đường đi tắc nghẽn.

Diệp Quân và Hương Viễn lao ra khỏi xe, tiêu điểm mọi người đang vây quanh kia không là Diệp gia thì là gì? Khói bốc lên ngùn ngụt từ những khung cửa sổ.

"Cháy rồi... Nhà của họ Diệp cháy rồi..."

Diệp Quân gắng sức chen vào đám người để lao đến phía trước. Những người xung quanh ý thức được chủ nhà đã đến nên cũng lần lượt nghiêng người tách thành một con đường hẹp. Có người nhiệt tình còn đứng một bên góp lời, bảo họ cũng vừa phát hiện ra nơi này vừa xảy ra sự cố, lửa bốc lên quá đột ngột, chẳng mấy phút mà lửa đã cháy rất mạnh, đã có người gọi cho cứu hỏa nhưng vẫn chưa thấy xuất hiện.

Diệp Quân và Hương Viễn vẫn chưa kịp nói gì thì cổng nhà đã được mở ra, một bóng người lão đảo chạy ra ngoài. Diệp Quân bật mũi chạy vào trong vườn, dìu người đã mềm nhũn cả chân, mái tóc bạc rối bời, bị ngạt khóc đến độ nước mắt đầm đìa kia ra.

"Đứa bé đâu? Dì ra rồi nhưng sao không thấy nó?", Hương Viễn chạy đến, chụp ngay lấy bà hỏi cuống quýt.

Bà ho sặc sụa không ngừng.

"Nói đi chứ, đứa bé ở đâu?"

"Lửa... Ôi chao... mẹ ơi... Đứa bé ở trên lầu... Tôi nằm ở salon tầng một ngủ một lúc... Khụ khụ... suýt nữa mất cái mạng già này...", bà sợ đến nỗi lưỡi líu cả lại.

Hương Viễn nghe thế thì vô cùng lo lắng, điên loạn đẩy bà đang vỗ vỗ ngực mình rồi hỏi: "Dì... sao dì có thể chỉ lo cho tính mạng mình, bỏ lại đứa bé ở trên lầu chứ?".

Diệp Quân lặng thinh quay đầu nhìn ra phía sau nhìn xem xe cứu hỏa đến chưa nhưng vẫn chưa thấy nó xuất hiện ở đâu đường như cậu đang trông ngóng. Cũng chẳng trách được đội phòng cháy chữa cháy, nhà họ Diệp là dạng nhà cũ, lại đang mùa khô, hễ cháy thì khó lòng dập tắt được, vả lại lửa bốc cháy từ tầng hai, chỉ trong thời gian ngắn mà bùng cháy dữ dội như vậy, ắt hẳn là có điều gì đó.

"Anh làm gì vậy?" Hương Viễn phát hiện vẻ kỳ lạ của Diệp Quân, cuống lên túm lấy vạt áo của cậu rồi hét lên: "Anh muốn vào à? Anh điên rồi! Bên trên đã cháy đến mức nào rồi chẳng lẽ anh không biết?".

"Anh biết nhưng anh không thể bỏ đứa bé lại trên lầu được, nó không đợi được đến khi xe cứu hỏa tới."

"Không được, Diệp Quân, không được, anh không được đi", Hương Viễn khóc thành tiếng. Đứa trẻ vẫn còn bị nhốt trên lầu, điều đó đã đủ khiến cô tuyệt vọng rồi, nếu Diệp Quân cũng lao vào theo thì chẳng khác nào đẩy cô vào đường cùng. Cô bất chấp tất cả níu lấy Diệp Quân: "Anh đi như vậy là tự tìm cái chết đấy, anh có biết không?".

Diệp Quân lúc này lại tỏ ra bình tĩnh hơn Hương Viễn: "Anh không thể bất lực nhìn đứa bé xảy ra chuyện, anh sẽ đưa nó ra ngoài, em đợi anh".

"Diệp Quân!"

Rốt cuộc Hương Viễn cũng không thắng được cậu. Cậu hất mạnh tay ra khiến Hương Viễn loạng choạng lùi lại mấy bước. Bóng Diệp Quân lập tức mất hút sau cánh cổng dì Dương vừa chạy ra lúc nãy.

Tùng đọt khói nóng cuộn cuộn xộc ra ngoài, Hương Viễn không rõ trên mặt cô lúc này là mồ hôi hay nước mắt. Diệp Quân không nghe thấy tiếng cô, thậm chí cô cũng không nhớ rõ lúc ấy cô có phát ra âm thanh nào không, chỉ nhớ ở khung cửa sổ tầng hai, trong khói lửa ngùn ngụt, một

gương mặt phụ nữ trắng bệch lướt qua, gương mặt ấy thậm chí còn hiện lên nét cười kỳ dị.

Đó là cảnh tượng cuối cùng còn sót trong ký ức Hương Viễn ngày hôm ấy.

Cờ đã nhận ra gương mặt đó - Viên Tú!

Bất chấp nỗ lực ngăn chặn của nhân viên cứu hỏa, ngôi nhà cũ của Diệp gia vẫn bị thiêu rụi hoàn toàn trong trận cháy lớn. Ngọn lửa ấy quá hung hãn, công an đã tìm ra dấu vết còn lại của thùng dầu đã bị đốt ra tro và cùng tàn rụi theo ngôi nhà cũ kĩ này còn có một thi thể phụ nữ cháy đen.

Hương Viễn chưa bao giờ yêu ngôi nhà này, nó cũng lạnh lùng như những ký ức của cờ khi sống ở đây nhưng khi nó bị hủy diệt bằng một cách thức tuyệt tình nhất ngay trước mặt cô, trái tim cô bỗng thấy trống rỗng, bên trong, ngoài đám tàn tro còn lưu lại thì chẳng còn chút gì...

Cờ ngồi bên trong phòng cách ly của khoa điều trị những vết thương do bỏng, nhìn Diệp Quân bị quấn băng trắng xóa. Diệp Quân không nuốt lời, dưới sự giúp đỡ của nhân viên cứu hỏa, cậu đã quay trở về bên Hương Viễn cùng đứa bé nhưng đồng thời, cái mà cậu mang về còn là những vết thương nghiêm trọng độ hai lên đến sáu mươi lăm phần trăm diện tích cơ thể. Bác sĩ nói, so với những vết bỏng trên người cậu, điều đáng lo ngại hơn là đường hô hấp, vết thương ở phải và trạng thái trúng độc do hít phải quá nhiều khói, nếu không cẩn thận sẽ chết vì ngạt thở và nhiễm trùng. Từ khi cậu được đưa vào bệnh viện, tất cả bác sĩ, y tá của khoa đều được điều động đến, bệnh viện tạm chức hội chẩn với những chuyên gia đầu ngành. Suốt hai mươi ba tiếng đồng hồ phẫu thuật cấp cứu, mới kéo được tính mạng cậu ra khỏi bàn tay tử thần nhưng cậu vẫn chưa tỉnh, cũng chưa qua khỏi thời kỳ nguy hiểm và nhiễm trùng, lúc nào cũng có thể chết vì những bệnh nhỏ nhất.

Hương Viễn đã từng trách Diệp Quân, cậu biết rõ lao vào đó là ngu ngốc mà vẫn bỏ lại cõ một mình ở bên ngoài nhưng cậu liều mạng như thế là vì điều gì thì Hương Viễn lại hiểu rõ. Diệp Quân luôn cảm thấy mình đã Mắc nợ Hương Dao một sinh mạng, nên cậu cứ đứng nhìn đứa bé bị thiêu thành tro bụi, có lẽ cả quãng đời về sau của cậu cũng không dễ chịu bằng nằm trên giường hô hấp khó khăn như lúc này.

Báo ứng là gì? Hương Viễn chưa bao giờ sợ hãi nhưng cô không ngờ báo ứng lại áp xuống Diệp Quân, đó mới là sự tàn nhẫn, độc ác của báo ứng. Cô đã hủy hoại đứa con của Viên Tú, Viên Tú trốn ra khỏi bệnh viện tâm thần đã trả lại cõ một trận cháy tàn phá dữ dội. Nhất định Viên Tú hiểu lầm đứa bé là cốt nhục của Hương Viễn nên mới liều mạng để báo thù một cách điên cuồng như vậy. Một trả một, nhân quả tuần hoàn nhưng tất cả tội nghiệp đều do cô gieo xuống, tại sao không để cõ tự trả?

Đêm về khuya, tiếng máy đo nhịp tim trong phòng bệnh vẫn vang lên những âm thanh máy móc và lạnh lùng. Gió thổi rơi một chiếc lá cây bên ngoài cửa sổ, phiến lá to bằng bàn tay, màu sắc vàng vọt khô héo, rơi đập vào cửa kính, vang lên một tiếng khô khốc, trong tích tắc không biết bị cuốn bay về đâu.

Trước kia Diệp Quân từng nói, lá rơi thật đáng thương, thời gian đã đến, dù nó có lưu luyến cây đến nhường nào cũng đành phải đi.

Hương Viễn khi đó đã nói, đáng thương nhất không phải là lá mà là cành cây bị bỏ ở lại. Lá đã đi rồi, nó có chốn quay về, nhưng cành cây khô kia phải nhìn những bộ phận đã từng thuộc về mình bỏ đi từng chiếc, từng chiếc một, cuối cùng chẳng còn lại gì nhưng nó vẫn phải trơ khấc ra ở đó, luôn luôn ở đó.

Khi nhân viên cứu hỏa phát hiện ra Diệp Quân, cậu đã hôn mê nhưng vẫn ôm chặt đứa bé trong lòng. Hương Viễn mong cậu mãi mãi không biết

được, rằng trước khi nhân viên cứu hỏa áp đến, đứa bé yếu ớt đã ngạt thở mà chết. Đứa bé đáng thương, Dư Sinh của cô đã đi rồi.

Hương Viễn vô tình nhìn thấy ống tay áo của mình, để có thể đến gần Diệp Quân, cô đã mặc bộ quần áo chống lây nhiễm virus. Bộ y phục màu trắng, bức tường màu trắng, trần nhà màu trắng, Diệp Quân nằm trên giường bệnh cũng màu trắng... Cô bắt đầu thấy cảnh tượng này quen đến lạ lùng, cùng giống giấc mơ cô đã từng thấy bao lần. Người phụ nữ không rõ mặt trong giấc mơ mặc toàn màu trắng, ngồi ở một nơi trắng mênh mang, ngoài màu trắng ra thì không còn gì cả. Mỗi lần tỉnh dậy khỏi giấc mơ, trái tim Hương Viễn luôn cảm thấy hoang hoải vô cùng, thế nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng người phụ nữ ấy lại chính là cô.

Lão giang hồ lừa gạt kia lúc nào cũng nói dối nhưng duy có một câu lão nói đúng, kiếp này của cô có đủ phú quý vinh hoa, nhưng những người cô yêu thương sẽ lần lượt bỏ đi hết.

Lúc này, Hương Viễn mới nhớ đến di động của mình, trong đó vẫn còn tin nhắn Diệp Quân gửi mà cô vẫn chưa kịp đọc.

Diệp Quân nói: "Em có biết không, cái đêm mà anh cả cầu hôn với em, một mình anh đã đi ngắm mặt trời mọc. Trời sáng và có một trận mưa, mặt trời không xuất hiện, anh đã ngồi trên xe khóc rất to. Hương Viễn, anh muốn biết rốt cuộc em có từng yêu anh không?".

Hương Viễn gặp điện thoại lại, chậm rãi quỳ gối xuống nền nhà lạnh băng, quỳ trước thần thánh mà cô chưa bao giờ tin, nắm chặt mặt Quan Âm đứt cò tìm thấy trong túi áo ngoài của Diệp Quân, lần đầu tiên trong đời cô thành tâm van cầu sự thương xót của trời xanh.

Cô không biết mình đã giữ tư thế đó bao lâu, cho đến khi chiếc máy đo nhịp tim bên giường Diệp Quân xuất hiện đường sóng lạ. Bác sĩ trực ban

bên ấy nhận được tín hiệu, tiếng bước chân vội vã chạy đến mỗi lúc một gần.

Trước khi họ kịp đến, Hương Viễn quỳ bên giường nói với người nằm trên đó bằng giọng nói dịu dàng nhất: "Nhìn kìa, trời sắp sáng rồi, chúng ta cùng đi ngắm mặt trời mọc nhé".

(đúng là giấc mà Y. Y)

----- HẾT -----

Ngoại truyện: Tôi rất hạnh phúc Tiếng đàn dịu dặt xa vời, lấp đầy buổi chiều yên tĩnh Trong cơn mưa em là người đang liêu mạng bơi Xõa tung mái tóc bơi về phía anh Chỉ để hái một cành sen, một cành sen trắng Bơi qua cả một ngày hè "Hồi hoàn khúc"

Chương Việt quen biết rất nhiều người, những người ấy đã đến "Tả Ngạn" của cô rồi lại đi, đi rồi lại đến, người thú vị cũng không phải hiếm. Có lẽ bản thân "Tả Ngạn" chính là một nơi vô cùng cảm tính, người lạnh lùng cũng nhắc đến đâu khi ngồi dưới ánh đèn màu của nó, trái tim cũng sẽ có vài phần mềm yếu. Chương Việt luôn thích hỏi họ cùng một câu: Nếu như bạn không đợi được hạnh phúc bạn cần thì sẽ làm thế nào? Đương nhiên, những người khác nhau có những câu trả lời khác nhau, có lúc họ ngậm chặt miệng không chịu đáp nhưng Chương Việt đều biết cả.

Có người cứng nhắc cố chấp, đi thì có vẻ rất kiên quyết nhưng thực ra chỉ là đảo vòng vòng tại chỗ, đi một vòng, lại một vòng, kết quả vẫn sẽ đứng tại chỗ ban đầu.

Có người tìm kiếm khắp nơi không hề có mục đích, trong quá trình kiếm tìm, đi mãi đi mãi, đi đến nỗi quên mất cái mình cần ban đầu mà đã dựa vào một bờ vai khác.

Có người biết rõ không thể tìm được, đâm đến toạc đầu mà còn cười nói, ít ra thì hoa máu rất rực rỡ.

Có người chọn cao chạy xa bay, nhìn thì có vẻ dũng cảm nhất nhưng thực ra chỉ là sợ không có được hạnh phúc mình cần nên đã thuyết phục bản thân, vờ như chẳng yêu gì cả.

Có người hủy diệt người mình không thể có được, lại có người hủy diệt chính bản thân mình vì không có được người ấy...

Chương Việt thường nghĩ rằng, mình thuộc loại nào và Thẩm Cư An thuộc loại nào?

Cô luôn cho rằng mình thông minh nhưng với vấn đề này, cò chưa bao giờ hiểu rõ.

Có một loài hoa nở rất sớm, rất rực rỡ, nhưng lại tàn rất muộn, Chương Việt rất giống nó. Cò trưởng thành sớm, hơn nữa bắt đầu từ giây phút nở rộ đã hưởng thụ mùa hoa đẹp nhất. Là thiên kim tiểu thư của Vĩnh Khải, con gái duy nhất của Chương Tấn Mạnh, Chương Việt chưa bao giờ thiếu thốn tình yêu, huống hồ cò luôn là đóa hoa nổi bật nhất trên cành. Năm mười một tuổi, cô đã có cậu bạn trai đầu tiên. Cậu nhóc ấy thông minh và đẹp trai, họ đã nắm tay nhau bước qua những năm tháng ngây thơ đẹp đẽ nhất, nhưng cuối cùng thì mỗi người lại đi một nơi. Rất nhiều năm sau đó, Chương Việt bất ngờ gặp lại cậu nhóc ấy trên đường phố Melbourne, cậu đã là một ông bố của ba đứa con, dáng người đã hơi phát tướng, để một chòm râu nhỏ nhưng họ vẫn nhận ra nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, họ nhìn nhau và cười, cùng đến một quán rượu nhỏ bên đường uống đến khi say ngất ngưỡng.

Thực ra sau tình yêu đầu, bên cạnh Chương Việt chưa bao giờ thiếu bạn trai. Cô lớn lên ở nước ngoài, những người đàn ông cô từng yêu thích, hoặc dịu dàng, hoặc nhiệt tình, hoặc thông minh, hoặc hài hước, đều có những

nét đáng yêu tương đồng. Với mỗi một mối tình, cô đều toàn tâm toàn ý, yêu nhiệt tình như lửa, sau đó bình thản hữu nghị chào từ biệt nhau. Sau khi chia tay, đại đa số bạn trai cũ đều trở thành bạn của cô, khi gặp nhau còn có thể cùng uống rượu. Cô đã cùng họ chia sẻ mùa đẹp nhất, ai cũng yêu hoa hồng mỹ lệ ấy nhưng không một ai có thể hái được cô. về sau, họ hoặc tàn lụi hoặc héo ulla thì cô lại nỗ lực đến bất thường - cho đến khi cô gặp được bàn tay lưu luyến nhưng lại dễ dàng bỏ rơi cô lại.

Lần đầu Chương Việt gặp Thẩm Cư An là năm cô hai mươi hai tuổi. Khi đó, cô trở về nước thăm ông bố Chương Tấn Mạnh vồ cùng bạn rạn của mình. Lúc đó, bạn trai cô là Julier, một chàng trai người Pháp, mắt xám, tóc nâu rất đẹp. Họ đang lúc khăng khít như keo sơn, trong nửa tháng gần như đã đi đến những hang cùng ngõ hẻm đáng đi nhất của thành phố này. vốn những tháng ngày vui vẻ đã có thể kéo dài nhưng nhà Julier gọi điện đến, mẹ anh ta gặp tai nạn xe cộ phải nhập viện.

Julier sinh ra trong một gia đình có tiếng về ngành Luật ở thành phố Lyon nhưng lại nổi loạn thoát ly, lang thang đến Paris học hội họa, do đó mới quen với Chương Việt. Anh bỗng cảm thấy tâm đầu ý hợp, chỉ hận là gặp nhau quá muộn, một người vốn không tin vào cái gì lâu bền lại chỉ trời thề nguyện muốn cùng hoa hồng phương Đông của anh lãng mạn suốt đời. Mẹ anh gặp tai nạn nên anh đành về nước, Chương Việt vừa về nước chưa bao lâu, vẫn chưa trò chuyện được nhiều với cha mình nên đôi tình nhân nhỏ ấy đành lưu luyến từ biệt.

Hôm ấy vừa đổ một trận mưa to, Chương Việt lấy xe từ tòa nhà Vĩnh Khải để đưa Julier ra sân bay. Hai người vừa ra khỏi bãi đậu xe, nghĩ đến việc phải tạm biệt nhau gần cả tháng, Julier không kìm được bắt đầu rên rĩ kể lể nhớ nhung với Chương Việt, tiếp đó tình cảm bùng phát khiến đầu óc mê muội, cũng bất chấp việc cô đang ôm tay lái, bắt đầu thể hiện tình cảm bằng hành động. Chương Việt tuy luôn miệng cảnh cáo nhưng cũng thấy động lòng, chiếc xe càng lúc càng chậm lại, trong lúc bất cẩn, suýt nữa thì

va vào một đứa bé đang chạy qua đường. Cũng may cô phản ứng nhanh và tránh kịp thời nhưng bánh xe lại lọt vào đường rãnh trên đường, nước đọng trong đó bắn lên, hắt lên một người đang đi bên lề.

Chương Việt vốn có thể cho xe chạy đi để không phải nghe tiếng chửi rửa, lúc ấy tuy cò còn trẻ tuổi nhưng không phải là người vô học, trong lòng thấy hối hận nên vội vàng xuống xe xem xét tình hình. Người ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng, một bên quần tây màu gạo đã bị nước bùn vấy lốm đốm. Người ấy không buột miệng ra mắng mỏ như Chương Việt vẫn nghi, chỉ cúi đầu, hơi khom lưng xuống, vất vả dùng tay gạt vết bùn trên quần đi.

Chương Việt thấy cực kỳ xấu hổ nên vội tìm khăn giấy, vừa luống cuống đưa cho người ấy, vừa liên tục xin lỗi: "Xin lỗi, thành thật xin lỗi. Thưa anh, nếu được tôi sẽ đền tiên chiếc quần cho anh, hoặc..."

Khăn giấy cố đưa và cả bàn tay cô bị một lực nhẹ nhàng như kiên quyết đẩy ra.

"Thôi không sao, không cần phai thế." Lúc người ấy nói câu đó, đã từ bỏ việc tây chùi vô ích, đứng thẳng lưng lên.

Chương Việt tự nhận mình là nhà nghệ thuật nửa mùa nhưng cô không thể nào tìm ra tử gì thích hợp để miêu tả cảm giác trong khoảnh khắc ấy. Cô chỉ nhớ đôi mắt kia, không hề phẫn nộ, cũng không kích động quá mức, rất lịch thiệp, thậm chí vẫn vô cùng ấm áp dịu dàng nhưng đằng sau những sự kiềm chế ấy là sự xa cách và dè dặt, có thể còn mang chút hơi hướm cự tuyệt khinh bì.

Chương Việt nghĩ nếu như dòng nước kia không bị bánh xe tạt ngang qua thì có lẽ cô sẽ không cảm thấy mình thê thảm như lúc đó: đôi môi hè mờ, màu son rục rở đã hơi nhạt sau nụ hôn cuồng nhiệt, tay lúng túng cầm miếng khăn giấy trắng như tuyết.

Dù trong bất kỳ trường hợp nào, Chương Việt cũng hiếm khi mất bình tĩnh, cô đã gặp qua rất nhiều người đàn ông đẹp trai nên không thấy còn lạ lẫm gì nữa nhưng trong một buổi chiều mùa hạ oi nồng, dưới bầu trời đang hứng lên sau cơn mưa lớn, trước mặt một chàng trai xa lạ, quần lấm đầy vết bùn, cô lại đỏ mặt lên một cách lạ lùng.

Chàng trai ấy đẩy tay Chương Việt ra, bình thản đứng đó. Trong lòng hoang mang, Chương Việt bỗng nhớ đến đóa sen mà cô đã nhìn thấy ở Giang Nam nhiều năm trước, đứng thẳng trên mặt đầm sóng gợn, bông sen lung linh, không nhiễm bụi trần, còn cõ thì đây phải hoa hồng, chỉ là lục bình trôi dạt dờ trong nước. Cô bỗng thấy tức giận và xấu hổ cho suy nghĩ hoang đường đó của mình.

Julier dường như phát hiện ra sự lạ lùng ấy nên cũng đẩy cửa xe bước xuống, quan tâm hỏi Chương Việt xem có chuyện gì, Chương Việt quay lại lắc đầu, khi nhìn lại, người ấy đã đi xa mấy bước rồi.

Cho đến khi đã đưa Julier đến sân bay, trên đường về, tay Chương Việt như vẫn còn lưu lại sự lạnh giá trên đầu ngón tay khi người ấy đẩy cô ra. Đang giở tan sờ về nhà nhưng cô bất chấp tất cả quay lại vào phòng của Chương Tấn Mạnh, cô cần một người bên cạnh cổ lúc này, nghe cô trò chuyện.

Khi ấy, nhà máy của Diệp gia vẫn chưa kham khá, tòa nhà Vĩnh Khải là một trong những kiến trúc cao tầng tiêu biểu nhất trong thành phố. Chương Việt vội đến văn phòng của bố nhưng thư ký của Chương Tấn Mạnh nhận ra cô, tỏ vẻ xin lỗi, nói rằng Chủ tịch Chương hiện có một hội nghị khá quan trọng, hói cô có thể đợi mọi lúc được không. Chương Việt ngồi trên ghế xoay của bố trọn mười lăm phút, đợi đến khi cơn xúc động đi qua, cô bỗng thấy không hiểu mình phải than thở gì với bố nữa, thế là mặc cho thư ký níu kéo, cô một mình bước vào thang máy để xuống lầu.

Vồn phòng của Chương Tấn Mạnh nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà, thang máy chì mót minh Chương Việt chậm chậm đi xuống, xuyên qua lớp kính dày trong suốt, hon nửa thành phố đều thu trong tầm mắt, dòng người tấp nập chẳng qua chỉ là những chấm đen nhỏ trong cõi đời phù du. Chương Việt không phải thương nhân nên không thể hiểu được khoái cảm đứng trên cao nhìn xuống, cô chỉ cảm thấy quá cao, cao đến nỗi trái tim bỗng thấy rất lạnh. So với cảm giác nơi cao không bằng được cái lạnh ấy thì cô vẫn thích sự ồn ào náo nhiệt và âm áp của thế gian hơn.

Thang máy đi xuống tầng mười sáu thì có người bước vào. Hai tay người ấy nắm chặt tan can bằng thép, quay lưng lại Chương Việt, ngắm thế giới ngoài lớp kính như không nhận ra cô gái đứng cạnh trước đó vừa gây họa cho anh. Chương Việt lại nhìn thấy ống quần đã khô hơn một nửa và những vết bẩn lốm đốm trên đó. Cô lặng lẽ đổi sang một góc độ khác, nín thở để quan sát gương mặt nghiêng nghiêng của người ấy.

Mấy năm nay phiêu bạt ở nước ngoài, so với nét thô cứng của người phương Đông, Chương Việt yêu thích sự ngây thơ và nhiệt tình như lửa của những chàng trai nước ngoài hơn. Thế nhưng khi gặp người ấy rồi mới biết, sự thay đổi trong yêu thích của một ai đó cũng chẳng qua một tích tắc tựa hơi thở mà thôi.

Áo sơ mi trắng của anh là hàng rẻ tiền, cũng không mới cho lắm, ống quần thì càng thảm đến không nỡ nhìn nhưng những diêm dỏ không hề trở ngại cảm giác cực kỳ sạch sẽ toát ra từ anh. Dáng vẻ anh rất đẹp, tĩnh lặng, bình thản đến nỗi trang phục tầm thường nào khoác lên người anh cũng sẽ trở nên rất nổi bật. Nhưng khí chất trầm tĩnh và kìm nén của người đàn ông này, không, phải gọi là chàng trai ấy rất xuất sắc lại vô cùng xa lạ với Chương Việt. Anh chăm chú ngắm nhìn phong cánh dưới chân, trên đôi tay nắm chặt lan can, những móng tay được cắt ngắn sạch sẽ, ngón tay dài nhưng không mảnh dè, không biết cố phải do lao động quá nhiều không mà những đường gân xanh nổi lên lơ lơ, gương mặt cũng rất lãnh đạm, không

nhìn ra về biểu cảm nào. Có lẽ do ấn tượng của Chương Việt về anh trước đó quá sâu sắc, lúc này đây lại quan sát quá tỉ mỉ đến mức cô cố thề cảm nhận được chàng trai không hèn mà gặp trong thang máy so với anh chàng cô vừa gặp ngoài đường lúc này đã có một sự thay đổi khó hình dung, đầu mày đuôi mắt vẫn có nét án nhãn, nhưng đã có thêm nỗi thất vọng và không cam tâm. đến bóng lưng cũng toát lên vẻ cổ đơn lạc lõng. Chương Việt không biết liệu ánh mắt của mình có quá lộ liễu hay không, mà cô chỉ cảm thấy không phải cô đang đi trong chiếc thang máy vốn vận hành rất bình ổn mà đang ngồi trên một chiếc "tàu lượn siêu tốc" với tốc độ kinh hoàng. "Dinh đoong" một tiếng, cửa thang máy mở ra, may mà trái tim cô vẫn chưa kịp rơi xuống đất theo cơ thề lúc này. Khi anh quay người đi ngang qua cô, trong tích tắc cô chụp ngay lấy tay anh.

"Tôi tên Chương Việt"

Tôi tên Chương Việt... Chương Việt! Liệu anh có nhớ cái tên ấy trong tích tắc đó hay không? Không giới thiệu về thân phận của mình, cũng không có gì chú thích thêm, cô chính là cô, cô chính là Chương Việt Thế nhưng anh chỉ ngẩn ra một lúc rồi dùng một sức mạnh rất khéo léo rút tay mình ra, gật gật đầu, cười lãnh đạm rồi vội vàng đi lướt qua cô để ra ngoài.

Còn Chương Việt lại nhớ cái tên Thẩm Cư An trong ngày hôm ấy. Tầng mười sáu là văn phòng nhân sự của Vĩnh Khai, hôm ấy là ngày tuyển dụng nhân sự trong năm. cô được hồ sơ của anh là chuyện vô cùng dễ dàng, anh chẳng qua cũng là một trong những người chen nhau toạc đầu mong vào được Vĩnh Khai. Từ hồ sơ mà phòng nhân sự đưa đến, điều kiện của Thẩm Cư An không thể chê vào đâu được, thành tích phòng vẫn cũng khá xuất sắc nhưng anh không được tuyển dụng, một câu nói của cấp trên đã đủ để đuổi anh ra khỏi cửa.

"BỐ, tại sao không cần anh ấy? Cho con một lý do đi." Hóm áy, Chương Việt đã cầm tài liệu của Thẩm Cư An đến tìm Chương Tấn Mạnh.

Chương Tấn Mạnh đáp: "Cậu ta rất xuất sắc, biểu hiện cũng vô cùng hoàn hảo, đền cả phần trắc nghiệm tâm lý mà phòng nhân sự đưa ra cậu ta cũng làm không sai chỗ nào, nhưng loại người hoàn hảo đó khá đáng sợ, bố không thích người như thế".

Chương Việt nghe xong, tiến đến ôm lấy cổ bó mình như một con mèo đang làm nũng, đó là tuyệt chiêu của cô để đối phó với người cha nhìn tướng rất nghiêm khắc của mình. Chương Tấn Mạnh cố nhăn mày, vẻ mặt như không thể nào chịu nổi những khoe môi khẽ nhướn lên của ông đã lộ nụ cười có vẻ bất lực. Cô con gái ông cứng chiều nhất đã nói: "Bố không thích, nhưng con thích".

Một tháng sau, thông báo tuyển dụng của Vĩnh Khái chính thức đến tay Thầm Cư An khi ấy đã gần tốt nghiệp đại học. Ngày Chương Việt về Pháp cũng cận kề, hai hôm trước khi đi trùng vào kỳ nghỉ hè lễ Lao động nên cậu em họ Trinh Tranh của cô cũng lặn lội từ Bắc Kinh xa xôi bay đến thành phố G "thăm bạn học". Chương Việt cũng rành rỏi nên cũng tận dụng lái xe miễn phí để đưa đón mình đi đây đó. Cô đã tìm thấy địa chỉ ký túc xá của Thầm Cư An trong hồ sơ anh viết. Trong dòng người nghìn nghịt vào thời điểm ăn trưa, rất nhiều cậu chàng không kìm được đã nhìn cô mê mán, nhưng cô tại nhìn thấy người mặc áo trắng quần đen kia nắm tay một cô gái, cười đùa thì thầm vui vẻ bước ngang qua cổ. Cô gái kia không xinh đẹp lắm, ăn mặc cũng rất giản dị nhưng đáng người mạnh mai, mặt mũi thanh tú, vẻ trầm tĩnh lặng lẽ cũng rất giống anh.

Chương Việt thầm liên tưởng mình với tất cả những cô gái giàu có xen vào chuyện người khác, phải theo đuổi đeo bám thế nào để kịch tính có vẻ đặc sắc, sỏi động hơn? Những nhân vật phụ trong câu chuyện cho dù có tận dụng mọi ngón nghề của mình thì đến kết thúc, nam chính vẫn quay trở về bên nữ chính mà thôi.

Cô không nói gì mà để mặc anh đi xa, cho đến khoảng cách hơn một trăm mét, Thầm Cư An quay lại nhìn một cái. Chương Việt đứng từ xa nở

một nụ cười với anh, không rõ anh có nhìn thấy hay không.

Đêm ấy, Trình Tranh va đầu vào đỉnh đã gào lên đòi cô phải uống rượu với cậu. Tên gã ấy tửu lượng không cao mà tửu phẩm lại càng kém, mới vài ly đã nói lời nhài không ngớt, Chương Việt vì muốn tai mình sạch sẽ nên đành chuốc cho cậu ta say ngất ngư. Trước khi đổ vật ra, Trình Tranh còn làm nhám đưa cô xem tấm ảnh chụp chung "nhân tạo" ly kỳ trong lịch SỬ. Chương Việt ngăm nhìn cò gái đáng thương bị cưỡng ép dựa sát đầu với Trình Tranh một lúc lâu thật lâu. Hôm sau, Trình Tranh cố chấp, bướng bỉnh quyết định tái chiến giang hồ, Chương Việt lại cáo lừ bố cò, một mình bay trở lại Pháp.

Một năm sau, Juliet cầu hôn nhưng Chương Việt không đồng ý, cô chính thức trở về nước định cư. Chương Tấn Mạnh sắp xếp một công việc trong công ty cho cô con gái nhàn rỗi của mình, tuy chỉ là trợ lý cho trường phòng Mỹ thuật nhưng trong công ty có ai không biết cô là thiên kim tiểu thư của Chương gia. Một đóa hồng rực rỡ nổi bật, không ai là không khát vọng chiêm hữu nhưng hết thảy đều ngược nhìn do dự, không dám đưa tay ra hái, cho đến khi lan truyền một lời đồn đại rằng một viên chức nhỏ của phòng kế hoạch cơ sở theo đuổi đại tiểu thư nhà họ Chương.

Đó là lần đầu tiên cái tên Thẩm Cư An vang dội như sấm giập trong toàn Vĩnh Khái.

Rất nhiều người đều cười chàng trai trẻ xuất thân bản hàn, gia đình không hề nói trại này không biết tự lượng sức. Tuy sự hấp dẫn của anh có thể khiến các cô em xinh đẹp ở quầy tiếp tân phải nghiêng ngả nhưng trước mặt một Chương Việt cao vời tựa mặt trăng thì không đáng để nhắc đến. Mọi người xì xầm đoán xem anh quỳ gối trước Chương Việt hèn hạ đến mức nào, không ai biết, anh chỉ cần mỉm cười nhẹ nhàng đưa tay ra, Chương Việt lại đáp lại anh một vòng ôm thật ấm áp.

Trong một buổi chiều một năm trước, Chương Việt đã hoàn toàn chìm ngập trong đầm nước sâu dưới tán sen ấy, anh khẽ nở bung trong làn gió nhẹ, cô bèn không tự chú được mà bơi về phía anh.

Sự kết hợp của chàng trai nghèo và tiểu thư giàu có đã được bàn tán, quan tâm từ rất lâu, sự thân mật của Thẩm Cư An và Chương Việt vẫn khiến người ta rơi cạ mắt kính nhưng khi họ mỉm cười nhìn nhau, ai dám bảo họ không phải trai tài gái sắc, trời sinh một cặp, rung động lòng người như một bức tranh đẹp.

Trờ ngại lớn nhất đối với đôi tình nhân đó đến từ Chương Tấn Mạnh trước nay vốn phóng khoáng thoái mái, không phải ông khinh thường chàng trai xuất thân bần hàn, Chương gia cũng không cần thiết bán rẻ hạnh phúc của con gái để mưu cầu lợi ích. Người như Thẩm Cư An. Chương Tấn Mạnh đã để tâm theo dõi từ rất lâu, anh trẻ tuổi, thông minh, trầm tĩnh, quyết đoán, là một thanh niên xuất chúng hiếm có, nếu gặp đúng thời cơ có thể đã trở thành "đại tướng" Nhưng cái tính cách lạnh lẽo thấu xương đằng sau đảng về ôn hòa như ngọc của anh mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Chương Tấn Mạnh từ chối gửi gắm con gái cho anh.

Dù có tỏ thái độ không hề tán đồng nhưng do tính cách, thói quen và cả tình yêu với con gái đã khiến ông không cách nào sử dụng thù đoạn bạo lực để can thiệp vào mối tình ấy, cách duy nhất ông có thể làm là điều Thẩm Cư An đến chi nhánh công ty ở nơi khác để nhận chức. Tính khí con gái thế nào, Chương Tấn Mạnh rất hiểu, nhiệt tình của cô lúc nào cũng tuôn trào dữ dội nhưng cũng tan rất nhanh, có lẽ sau đó, với sự thông minh của mình, cô tự khắc sẽ phát hiện ra anh chàng quân tử khiêm tốn có đã tâm kia không hoàn toàn tốt đẹp như cỗ vẫn tưởng tượng.

Thế nhưng, vào một buổi sáng sớm nào đó, Chương Tấn Mạnh đã cố bớt chút thời gian để đến tìm hẹn con gái cùng đi uống trà sáng với mình, khi gõ cửa nhà Chương Việt. bỗng nhìn thấy con gái mình áo xống xộc xệch ra mở cửa và Thẩm Cư An vừa bước ra khỏi phòng ngủ.

Chương Tấn Mạnh vốn cứng chiều con gái đã nổi cơn thịnh nộ, chỉ thẳng ra công quát Thăm Cư An: "Cút, cút ngay cho tôi! *.

Thăm Cư An không hề biện bạch gì, về phòng thu dọn đồ rồi cáo từ. Lúc rời khỏi đó, anh hôn lên má Chương Việt trước mặt Chương Tấn Mạnh, thậm chí còn cúi mình lễ phép nói một câu: "Tạm biệt Chủ tịch Chương".

Chương Tấn Mạnh khò sờ khuyên nhủ Chương Việt: "Người anh ta thích là con gái của Chương gia, là những thứ mà cái tên Chương Việt đại diện chứ không phải là chính con".

Những lời như thế, Trinh Tranh cũng từng nói, cở điều cách biểu đạt còn thẳng thắn hơn, cậ chỉ vào mũi Thăm Cư An. bảu thứ anh yêu thích chẳng qua chỉ là tiền, thậm chí còn ném thẳng mười một vạn tiền mặt lên đầu lên mặt Thăm Cư An. cở điều, Chương Việt vẫn bất chấp tất cả đề lấy Thăm Cư An. cởn cô gái luôn mím chặt môi, trầm lặng Ít nói năm nào, đã trở thành oan gia của số phận Trình Tranh.

Họ đều nói thế, đều khuyên thế, Chương Việt không phải con ngốc, cở những việc cở rõ hơn ai hết. Trên thế giới này, một người ở bên một người khác luôn có lý do nào đó, có người yêu dung mạo, có người yêu tài hoa, tất nhiên cũng có kẻ yêu vì tiền. Cô cũng không dám nói mình yêu Thăm Cư An là vì điều gì, chẳng lẽ thật sự là vì tâm hồn anh? Nhưng tâm hồn là thứ hư vô phiêu dạt, cô cũng không biết rốt cuộc đò là thứ gì Đúng thế, người Thăm Cư An yêu là con gái của Chương gia, cái anh yêu là tiên của Vinh Khái nhưng Chương Việt là con gỏi duy nhất của Chương gia, cô cở tiền của Vĩnh Khái. thế thì người anh yêu chẳng phải là cô ư?

Thăm Cư An là người chồng tốt, đối xử chu đáo với Chương Việt, thậm chí còn quan tâm yêu chiều cô hơn cả cô đối với anh, khi đôi môi anh hôn cô, lúc nào cũng cô sự vẫn vương tinh tế, tì mì. Anh vẫn luôn hoàn thành mọi việc thật hoàn mỹ, vẫn diễn tốt vai người chồng lý tưởng, vẫn tận tụy

với chức vụ mỗi lúc mỗi cao của mình. Tuy rằng trong tim anh luôn tồn tại chiếc nhẫn vàng có chữ 'trường thọ' nhưng Chương Việt tự nhủ mình không quan tâm. Ai có thể thật sự chạm đến tâm hồn người khác? Chứ nhân chiếc nhẫn kia có thể không? Cái mà Thẩm Cư An cho người phụ nữ đó, ngoài hoài niệm ra thì còn có thể là gì? Hoài niệm là hư không nhưng sự dựa dẫm thể xác lại ầm ập biết mấy.

Bắt đầu từ lúc ấy, Chương Việt đã thoát thân khỏi việc sáng dậy sớm chiều về muộn nhàm chán của công ty, mở rộng khu vui chơi giải trí tên gọi "Tà Ngạn". Có lẽ trong tim mỗi người đều có một dòng sông, nó phân trái tim chúng ta ra thành hai phía, bờ trái mềm yếu, bờ phải lạnh lùng, bờ trái cảm tính, bờ phải lý trí. Bờ trái chứa đựng những dự vọng, ước mơ, đấu tranh và tất cả những hỷ nộ ái ố của chúng ta, bờ phải có những vết tích nóng bỏng của đủ mọi loại quy tắc thế gian in vào trái tim chúng ta - bờ trái là giấc mộng, còn bờ phải là cuộc sống. Những lời ấy, Chương Việt đã nói với rất nhiều người. Cô yêu "Tà Ngạn" của mình nên cô luôn luôn ở đó.

Tất cả đều là sự lựa chọn của cô, có bao nhiêu người phụ nữ được sống cạnh người mình yêu thương suốt đời suốt kiếp? Phái, suốt đời suốt kiếp, Thẩm Cư An cũng sẽ không rời xa cô. Cho dù anh tìm thấy chủ nhân chiếc nhẫn kia, cho dù trái tim anh đang lang thang nhưng anh sẽ không bỏ đi.

"Tại sao?", chủ nhân chiếc nhẫn tìm đến Chương Việt, cô gái trắng bệch nhưng xinh đẹp ấy đã hỏi.

Chương Việt vừa đùa nghịch chiếc nhẫn dính hôn trên tay, vừa đáp lại: "Vi anh ấy không biết mình tại sao phải bỏ đi".

Chương Việt đã giông kèn trống thắng lợi trong trận chiến này, thậm chí còn không cần phải dùng ngôn ngữ đề tưởng thuật lại sự thắng lợi và ưu thế của cô trước mặt cô gái đáng thương kia. Cô đẹp hơn có ta nhiều, giàu có hơn cô ta nhiều, thông minh hơn cô ta nhiều, tình yêu của cô cũng có ít hơn ai đâu. Hơn nữa, dựa vào câu hỏi "tại sao" kia, Chương Việt còn biết được,

cô gái đó thậm chí còn không hiểu Thẩm Cư An bằng cô. Phụ nữ tốt có cả nghìn cả vạn nhưng Chương Việt thì chỉ có một. Hoặc sẽ có người nói tình yêu chân chính không cần cớ lý do, có người cớ thể không tình toán cũng không hỏi đến nguyên nhân, mang theo người thương trong tim mình phiêu bạt đến chân trời góc bể. Chương Việt muốn nói rằng, người như thế có lẽ tồn tại thật nhưng Thẩm Cư An không phải thế.

Sau đó, cô gái kia đã tặng chiếc nhẫn còn lại cho người đàn ông khác, Chương Việt vẫn chưa kịp đau đầu thì đã có người tiên hạ thủ vi cường, hủy diệt đứa trẻ không nên sinh ra ấy. Chương Việt nhớ có một buổi sớm mai. điện thoại Thẩm Cư An tung lên từng đợt suốt cả một đêm, cồ hơi chuyển choáng sau nhưng vẫn có thể cảm nhận thấy người nằm cạnh đang trằn trọc mát ngủ. Cuối cùng, cồ ngồi dậy, khẽ nhét điện thoại vào tay Thẩm Cư An: 'Nghe đi, cớ lẽ có việc gì thật* nhưng Thẩm Cư An do dự mấy giây rồi rút cả pin đi động ra, lạng lẽ ôm chặt lấy Chương Việt. Hai hôm sau, tất cả thông tấn xã của thành phố đều đưa một tin duy nhất -thiếu gia Diệp Khiên Trạch của Giang Nguyên và cô nhân tình đã bị bắt cóc hôm trước, cả hai cùng mất tích bí ẩn.

Chương Việt thường ngắm gương mặt lạnh lẽo như ngọc khi đã ngủ say kia. Mọi người ai cũng biết hoa sen thanh cao không nhuộm bụi trần, thanh khiết nhưng không ma mị, nhưng mấy ai nhớ rằng rễ của nó vẫn cắm dưới đất bùn hôi tanh, nó vẫn dựa vào mặt nước lạnh lẽo để tồn tại. Cớ đứng ở bờ trái, còn anh nở giữa mặt nước rất xa bờ, cô bắt chắp tất cả đề bơi về phía anh và rồi chết đuối.

Không biết tự lúc nào mà cô mỗi lúc một uống nhiều hơn, cai rồi lại uống, uống rồi lại cai. Hướng Viễn nói, nếu thứ rượu tên gọi "Túy sinh mộng tử" trong "Đông Tà Tây Độc" thực sự tồn tại thì phải tặng nó cho cô. Nhưng Âu Dương Phong mà Trương Quốc Vinh thủ diễn chẳng đã nói, Túy sinh mộng tử, vốn chỉ là một trò đùa thôi sao?

Rượu là thứ rất tốt, cũng là thứ chí mạng, uống nhiều rồi thì muốn say cũng không dễ. Đa phần cô thường tự lái xe về nhà, có lúc đành phải nhờ Thầm Cư An đích thân đến đón về. Khi anh càu mày, cần thận lau mặt mũi cho cô. Chương Việt luôn mỉm cười khép mắt lại, cố chèn ghì nhớ sự thương xót của anh trong giờ phút ấy mà không cần về hồ thẹn thoáng lướt qua trong mắt anh.

Tại sao phải hồ thẹn? Thầm Cư An nghĩ mình đã cưới một cô vợ xinh đẹp lắm tiền, thậm chí mong muốn Chương Việt đi tìm thú vui của riêng mình, cũng như ẩn tượng phóng túng buông thả ban đầu cô để lại trong anh, như thế thì anh có thể lạnh lùng, mỉm cười nhìn theo cô, sau đó sống tiếp cuộc đời riêng anh một cách thản nhiên như không cố gì xây ra, tự hỏi lòng không hồ thẹn thì việc gì phải bù đắp. Nhưng cô lại cho anh những gì tốt đẹp nhất, khiến anh không cách nào trở tay kịp.

về sau. một trận cháy lớn đã thiêu rụi ngôi nhà cũ kỹ của Diệp gia thành tro bụi, hồi ức của Thầm Cư An cũng đã héo tàn. Chương Việt nhờ người đến, lặng lẽ an táng cho người phụ nữ kia. Đêm hôm ấy, cô không uống rượu, người say lại là Thầm Cư An trước nay vốn tỉnh táo, anh dựa vào vai Chương Việt. cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt để anh yên tâm say sưa với tâm sự của mình.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Thầm Cư An hít một hơi thật sâu, nói: "Chương Việt. tại sao em lại tốt như thế?".

Chương Việt dùng một ngón tay chặn lên môi anh: "Đừng nói nữa. Em rất hạnh phúc".

Chương Việt bỗng nhớ đến Hương Viễn. Sau trận cháy đó, Hương Viễn cũng ít khi đến công ty, gần như toàn bộ thời gian đều đến luyện tập phục hồi sức khỏe cùng Diệp Quân. Có lần đến bệnh viện Chương Việt đã ngầm hỏi Hương Viễn; "Tóm lại cậu xem cậu nhóc ấy là gì? Em trai? Em chồng? Tình nhân hay là một nơi ký thác của mình?".

Hương Viễn trầm ngâm một lúc rồi đáp: "Không, mình xem cậu ấy là tất cả".

Hương Viễn chưa bao giờ nói cô yêu Diệp Quân, nhưng tình yêu là gì? Khi Diệp Quân đứng dậy được, ai dám nói đó không phải là hạnh phúc lớn nhất từ trước đến nay của Hương Viễn?

Thực ra, họ đều như nhau.

Hạnh phúc chính là cầu nhận đặc nhân, đó là điều riêng tư nhất, chỉ thuộc về bản thân, không bị sự quấy nhiễu của ai cả...